VỚI GIA TÀI

Bạc Triệu

TÔI CẦM KỊCH BẢN

Đoản Mệnh

Cẩm Chanh

Với Gia Tài Bạc Triệu, Tôi Cầm Kịch Bản Đoản Mệnh

Cẩm Chanh

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Xuyên Không, Khác, Sủng, Hệ Thống
Tác giả: Cẩm Chanh

Tên gốc: 家财万贯的我拿了短命剧本

Hán Việt: Gia Tài Vạn Quán Đích Ngã Nã Liễu Đoản Mệnh Kịch Bổn

Convert: Gia Tài Bạc Triệu Ta Cầm Đoản Mệnh Kịch Bản

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

Beta-er: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

Số chương: 70 chương hoàn chính văn

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Xuyên thư, Nhẹ nhàng
Văn án:

Bỗng một ngày, trong điện thoại của Dư Thính xuất hiện một cái app truyện tranh, trong kệ sách chỉ có duy nhất một quyển truyện, phần thông tin nhân vật lại miêu tả chính xác, tỉ mỉ sổ hộ khẩu nhà cô.

Một dòng thông tin về Dư Thính: [Nữ phụ ác độc, hưởng thọ tuổi 20.]

Dư Thính sở hữu gia tài bạc triệu năm 17 tuổi, đọc dòng thông tin mà đột nhiên hoảng sợ.

Dư Thính phát hiện, nếu như muốn đọc toàn bộ quyển truyện tranh, cần phải mua chương truyện, mà điểm số dùng để mua chương truyện cần phải giúp đỡ những người khó khăn, thì mới có điểm.

Trong đó, giúp đỡ những người gặp càng nhiều khó khăn, thì điểm số nhận được càng lớn.

Bao gồm cả vị trúc mã bị cô bắt nạt từ nhỏ, tình địch lúc nào nhìn cũng thấy ngứa mắt, còn có bạn học cùng lớp đáng thương Yến Từ chưa bao giờ gặp mặt.

Hoàn cảnh Yến gia nghèo khổ, cha mẹ cậu qua đời cùng thời điểm, Yến Tử vẫn luôn bị gọi là thằng câm có tính cách kỳ quái, là cậu nhóc cực kỳ đáng thương, vì thế Dư Thính liền chọn cậu làm mục tiêu.

Vì để thành công sống sót đến đại kết cục của quyển truyện tranh, Dư Thính bắt buộc phải học tập Lôi Phong làm đủ mọi chuyện tốt, trời mưa thì cô đưa dù cho cậu, giữa trưa đưa cơm, thỉnh thoảng còn làm giáo viên dạy kèm môn tâm lý cho cậu…

Cuối cùng, nhờ vào cậu nhóc đáng thương này mà cô mua được phần giữa quyển truyện, tất cả các chương đều phải trả phí mới đọc được nội dung, Dư Thính mặt đỏ tai hồng mà đọc đến chương cuối cùng ——

‘Yến Từ đem Dư Thính giấu đi vĩnh viễn.’

“…?”

Cô trực tiếp mua đến chương đại kết cục ——

‘Dư Thính bị Yến Từ nhốt trong phòng tối, hoàn thành cốt truyện Tổng Tài Hắc Hoá Và Cá Chậu Chim Lồng.’

“…?”

Người đọc cần biết:

1. Thật ra nam chủ không phải nhóc câm đáng thương!

2. Thật ra nữ chủ là đại tiểu thư kiêu căng!

Tóm tắt một câu: Mọi người đều ghen ghét tôi có nhiều tiền, nên chết sớm.

Lập ý: Phải sống thọ.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18

- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38

- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58

- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71: PN1. Hôn lễ
- Chương 72: PN2. Phòng tối play (1)
- Chương 73: PN3. Phòng tối play (2)
- Chương 74: PN4. Phòng tối play (3)
- Chương 75: PN5. Ký ức thời thơ ấu
- Chương 76: PN6. Quý Thời Ngộ

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#18.08.2021

Lúc Dư Thính tỉnh lại thì trời chạng vạng tối.

Cô nằm ngửa trên giường công chúa màu hồng nhạt, chăn mỏng được đắp lên cơ thể mảnh mai, cánh tay nhỏ nhắn đặt ngay ngắn trên bụng nhỏ, có kim tiêm đâm trên mu bàn tay, mạch máu trên tay thấy rất rõ ràng.

Dư Thính vẫn còn thất thần nhìn trần nhà, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Quý Thời Ngộ đâu?"

Lúc Dư Thính té xỉu, mọi hình ảnh đều trở nên mơ hồ, chỉ có khuôn mặt lạnh như băng của Quý Thời Ngộ là rõ ràng.

Dì quản gia bên cạnh phụ trách chăm sóc cô nhìn thấy cô tỉnh dậy, kiểm tra ống truyền nước biển rồi nói: "Nghe theo lời cô, đã đem cậu ta nhốt lại vào tầng hầm" Bà nói, "Bảo tiêu canh gác rất cẩn thận, bảo đảm cậu ta không chạy thoát được. Nào, Thính Thính uống miếng nước trước đi."

Dư Thính lập tức yên tâm, lửa giận nghẹn ở ngực cũng tiêu tán không ít.

Cô yên tĩnh nằm ở đó, mái tóc màu xanh lục che khuất khuôn mặt tái nhợt, dì Tô thấy cô yên tĩnh như vậy càng lo lắng thêm, cẩn thận hỏi: "Có muốn ăn gì hay không?"

"Không cần, con không đói bụng." Dư Thính từ chối, kéo chăn giấu đi cái mông của mình.

Một lát sau cô lại kéo chăn ra, ngồi dậy hỏi: "Dì cho Quý Thời Ngộ ăn chưa?"

Dì Tô lắc đầu: "Giữa trưa có kêu người đem cơm xuống, nhưng cậu ta chỉ ăn một chút rồi thôi."

A, còn rất có bản lĩnh.

Dư Thính nắm chặt tay, lửa giận vất vả lắm mới hạ xuống lại lần nữa bùng lên, ngữ khí hung dữ: "Không ăn thì không ăn, cậu ta có bản lĩnh thì cả đời đừng ăn cơm. Dì Tô, dì đừng quan tâm cậu ta nữa, nhốt cậu ta lại, để cậu ta đói đi, tôi không tin cậu ta lại không đến cầu xin tôi thả cậu ta ra ngoài."

Cô bị anh chị trong nhà nuông chiều đến hư hỏng rồi, dì Tô cũng không dám chống đối vị đại tiểu thư này, lập tức dạ vâng, kêu hộ sĩ đến kiểm tra thân thể cho cô, cuối cùng im lặng rời khỏi phòng.

Dì Tô vừa đi, Dư Thính rầu rĩ không vui bò lên giường.

Bệnh cảm của cô còn chưa khỏi, cả người mềm nhũn, hai chân giống như đạp trên bông.

Dư Thính loạng choạng đi đến phòng thay đồ, gương toàn thân phản chiếu hình bóng nhỏ xinh, mái tóc màu xanh lục tùy ý xoã sau vai như những sợi rong biển, cô lớn lên kinh diễm xinh đẹp, chỉ là thân thể rất ốm yếu, khuôn mặt tái nhợt bị bệnh tình quấn lấy quanh năm.

Tìm loạn trong cặp sách một hồi, rốt cuộc cũng tìm thấy điện thoại.

Cô ôm điện thoại chạy về giường, mở lên xem tin nhắn.

Quả nhiên, nhóm chat chị em đã nổ tung.

'Cố Hì Hì (Song Song): Dư Ha Ha, khoẻ không?'

'Địch Hắc Hắc (Địch Nguyệt): Quý Thời Ngộ mắt mù nên mới coi trọng một con nhỏ nhà quê đó! Thính Thính, cậu đừng buồn, chờ đến lúc đi học tụi này dẫn cậu đi tìm người mới, Hạ Thất Tịch kia cũng không biết lượng sức mình, cóc ghẻ mà cũng dám giành đàn ông với cậu!'

'Cố Hì Hì: Thính Thính, cậu đừng sợ ở trường có người cười nhạo, ai dám cười tớ liền giúp cậu trút giận, dù trời có sập chị em đây cũng giúp cậu mọi việc!'

'Địch Hắc Hắc: Đúng vậy, từ lâu tớ đã thấy Hạ Thất Tịch không vừa mắt rồi, chờ đến thứ 2 chúng ta làm cho nhỏ đó đẹp mặt, cậu yên tâm, nếu nhịn không được thì cứ đánh Quý Thời Ngộ coi như trút giận, đừng để bị uỷ khuất.'

Cho dù cô không nói chuyện, hai người bạn thân kia cũng biết cách lăng mạ Hạ Thất Tịch đủ điều, Dư Thính xem qua từng tin nhắn, càng xem càng đỏ mắt, càng xem càng đau khổ.

Mười năm trước, cha mẹ cô nhận nuôi Quý Thời Ngộ, sau khi cha mẹ qua đời, Dư gia cũng không vứt bỏ cậu ta, cho dù là thời điểm Dư gia khó khăn nhất vẫn cho cậu ta cái ăn cái mặc, thậm chí mỗi lần thấy thứ gì tốt cô đều chia sẻ cùng cậu ta.

Dư Thính thừa nhận thường ngày cô rất hay bắt nạt cậu ta, nhưng cho dù cô có đánh, mắng hay lăng mạ cậu ta, cũng không thể phủ nhận cô thật sự thích cậu ta, tại sao cậu ta có thể ở trước mặt nhiều người như vậy từ chối lời tỏ tình của cô?

Cậu ta không nghĩ đến cậu ta được đi học, được ăn ngon mặt đẹp là nhờ công lao của ai hết à? Cuối cùng lại vì một cô bé lọ lem mà từ chối cô!

-- Thật sự là không cho cô mặt mũi!

-- Thật sự là không đem cô đặt trong mắt!

Uổng công cô đối xử tốt với cậu ta như thế.

Nghĩ đến sáng hôm nay bị từ chối chục nhã như vậy, Dư Thính lại nghẹn khuất.

Cô gắt gao nắm chặt điện thoại, nhịn không được rơi nước mắt.

'Cố Hì Hì: Tớ vô tình tìm được một trang web đọc truyện tranh rất hay, tất cả đều là gu của cậu, cậu đừng vì một thằng con trai tồi mà đau khổ, đọc xong cái này bảo đảm làm cậu vui vẻ hẳn lên!'

Dư Thính nước mắt tràn trề, chậm rãi đánh ra một chữ: "?"

'Cố Hì Hì: Có đồ tốt phải cùng nhau chia sẻ, chị em nhận đi không cần cảm ơn. *Link liên kết Link liên kết Link liên kết*'

'Đình Hắc Hắc: MMP, đây là thứ mà trẻ vị thành niên có thể đọc sao? Tớ muốn báo cảnh sát.'

Đề tài nói chuyện chuyển sang hướng khác.

Dư Thính chớp chớp mắt, lén lút nhìn về cửa phòng ngủ, xác định cửa đã khóa thì mới chui vào chăn, có chút thấp thỏm cùng thẹn thùng click vào trang web.

Tốc độ load rất nhanh, Dư Thính nôn nóng đọc tới đọc lui, cuối cùng đến giờ đi ngủ cũng không rời khỏi trang web.

Chờ cô tỉnh lại trời đã tối đen.

Sương mù nặng nề bao phủ bên ngoài cửa sổ, ánh sáng của trăng hơi ảm đạm, bóng dáng lá cây bao phủ, không gian yên tĩnh dị thường.

Dư Thính sờ điện thoại, đột nhiên phát hiện trên màn hình có thêm một cái icon phần mềm chưa thấy qua bao giờ, tựa app là 'App truyện tranh nhân sinh'.

Dư Thính sửng sốt, click mở app.

App truyện tranh này chắc do Cố Song Song chia sẻ cho cô, giao diện nhanh chóng đổi mới, một cái quảng cáo dư thừa cũng không có, thoạt nhìn không giống mấy cái app miễn phí cho lắm, nghĩ đến mỗi lần cô vào mấy app miễn phí đó, toàn là đóng cửa sổ quảng cáo, mấy trang gợi cảm, rồi là mấy web sòng bài.

Giao diện sạch sẽ như này làm cho độ hảo cảm của Dư Thính tăng lên.

'Bạn muốn biết tương lai sao? Bạn muốn viết lại một cuộc đời mới? Bạn muốn nhìn xem bạn là vai chính, hay chỉ là vai phụ? App truyện tranh nhân sinh, vì bạn mà đoán trước tương lai.'

'Nhắc nhở: Chỉ khi đăng ký hội viên mới có thể xem tiếp nội dung, có đăng ký không?'

Nội dung hai chữ 'tiêu hoàng', tài xế già tự hiểu.

Dư Thính không chút do dự nhấn đăng ký, kỳ lạ là hệ thống cũng không hỏi số điện thoại hay chứng minh thư, chỉ có một yêu cầu: 'Vui lòng điền họ tên thật của bạn vào đây'.

Dư Thính tuỳ tiện gõ một cái tên.

'Nhắc nhở: Đã xác minh là tên giả, vui lòng nhập họ tên thật.'

Ồ, thông minh thế?

Cô gõ thử vài cái tên, không có gì ngoài ý muốn, đều được xác minh là tên giả.

Dư Thính do dự vài giây, thử một lần nhập tên thật của mình vào.

'Xin chào Dư Thính, chào mừng bạn trở thành người dùng của app truyện tranh nhân sinh, app có hạn chế nên chỉ một người có thể xem và sử dụng, hiện tại chúng ta bắt đầu.'

Dư Thính còn chưa kịp phản ứng, giao diện lại đổi mới.

'Hồ sơ cá nhân'

'Kệ sách nhân sinh'

'Điểm danh mỗi ngày'

'Nhiệm vụ kiếm tiền'

Này đúng thật là app truyện tranh, không sai vào đâu được.

Dư Thính yên tâm, chuẩn bị khám phá thế giới mới, nhưng mà cái app này không hề có thanh tìm kiếm! Đừng nói là thanh tìm kiếm, ngay cả trang chủ cũng không có!

Toàn bộ kệ sách trống không, chỉ có một quyển bìa truyện màu đen, giống với phong cách của truyện nam tần, bìa sách kiểu này đã thịnh hành hơn 10 năm rồi, không cần xem cũng biết nội dung là gì.

Dư Thính nhìn quyển truyện duy nhất kia, gương mặt đầy đau khổ.

Cô muốn xem soái ca mỹ nữ, thanh xuân vườn trường, nam cường nữ cường, đối với thể loại truyện có dàn hậu cung vô số mỹ nhân này hoàn toàn không hứng thú!

Nhưng là...

Cũng đã vào xem rồi.

Dư Thính phân vân hồi lâu, cuối cùng vẫn click mở quyển truyện duy nhất này.

'Bá Chủ Truyền Kỳ Trọng Sinh

Tóm tắt: (Cần dùng tiền để mở nội dung)

Thẻ bài nhân vật: (Cần dùng tiền để mở nội dung)

Tiết tử: (Cần dùng tiền để mở nội dung)

(Cần dùng tiền để mở nội dung)

Chương 2: (Cần dùng tiền để mở nội dung)

??

Cách lừa đảo mới à?

Đúng là bệnh hoạn.

Dư Thính đọc truyện trên mạng nhiều năm, chưa từng gặp qua quyển truyện nào đến tóm tắt mà cũng đòi tiền!

Rất tốt, nó đã thành công thu hút sự chú ý của cô!

Cuộc đời Dư Thính không thiếu nhất là tiền!

Cô cắn răng chuẩn bị vận dụng năng lực của đồng tiền, kết quả soát hơn nửa app vẫn không tìm thấy chỗ nạp tiền.

Dư Thính hết kiên nhẫn, lại cố nhịn thêm chút nữa mở 'Hồ sơ cá nhân' ra, ảnh chân dung để trống, ID là Dư Thính, phía sau có con số 0, ngoài ra còn có dòng chữ 'hướng dẫn'..

Dư Thính click vào hai chữ 'hướng dẫn'.

Hướng dẫn: 'Là người mới nhưng thông qua đăng ký, thu hoạch miễn phí 10 điểm nhân sinh (tiền). Từ nay về sau, mỗi ngày điểm danh có thể nhận được 1 điểm (Chú thích: Tiền nhân sinh được dùng để mua chương truyện, chỉ có thông qua nhiệm vụ và điểm danh để nhận được, thông thể nạp tiền cũng không thể bán.)'

"??"

Cái app truyện tranh này thật sự không cho nạp tiền!!!

Dư Thính hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, cô muốn tìm xem trong cái app này có giấu vàng bạc châu báu gì hay không.

Dư Thính nhận 10 điểm nhân sinh, quay lại giao diện quyển truyện, trong hàng trăm chương truyện kia mua thử một chương, liền thấy một dòng thông báo.

'Người mua chưa hoàn thành hơn 70%, không đủ để mua nhảy chương.'

Dư Thính: "..." Ha hả.

Không còn cách nào khác, Dư Thính chỉ còn cách quay lại từ đầu, phân vân là cầm 10 tệ mua tóm tắt hay thẻ bài nhân vật?

10 tệ mua tóm tắt hơn một trăm chương truyện thật sự không có lời, suy đi nghĩ lại, Dư Thính quyết định mua thẻ bài nhân vật, ít nhất còn có hình ảnh để xem đúng không?
Hạ quyết tâm, Dư Thính chọn mua thẻ bài nhân vật.

Nhắc nhở: 'Thẻ bài nhân vật phân thành Cá Nhân và Mảnh hộp, xin hỏi bạn muốn mua thông tin cá nhân, hay một nhân vật có thể tuỳ ý kích hoạt?'

Cá nhân?

Ý là người sao?

Loại truyện tranh này còn có mảnh hộp nữa chứ!

Dư Thính chưa từng gặp qua tình huống này.

Lại rối rắm một hồi, Dư Thính chọn 'cá nhân'.

Thẻ bài nhân vật chậm rãi mở ra, khi nhìn về góc trái có ghi chữ 'Dư Thính' thì cô hơi sửng sốt.

Trên mặt thể bài là một nữ sinh có mái tóc quăn màu xanh lục chói mắt, đồng phục xanh trắng giao nhau, vị trí nốt ruồi đỏ trên vành tai trái cũng không lệch đi chút nào.

Không thể, không thể trùng hợp như vậy được...

Dư Thính nhịn không được dùng tay sờ sờ nốt ruồi đỏ trên tai mình, tiếp tục đọc.

'Dư Thính: Nữ phụ ác độc, cha mẹ mất cùng thời điểm, được chị cả Dư Dung và anh hai Dư Chi nuôi lớn, trời sinh tính kiêu căng, phẩm hạnh thấp kém, ỷ thế hiếp người, hay cùng nhóm chị em làm xằng làm bậy, sau này ... mà chết, hưởng thọ tuổi 20.'

'Quan hệ nhân vật: Đọc đến chương 10 sẽ mở khoá.'

'Nguyên nhân nhân vật chết: Đọc đến chương 30 sẽ mở khoá.'

"??"

Cái gì nữ phụ? Cái gì ác độc?

Hưởng thọ tuổi bao nhiêu chứ?

: *Mọi cảm hứng đều đến từ đêm khuya...* (ノ￣皿￣)ノ⌒==┤

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#19.08.2021

Dư Thính phát hiện cô đụng phải phiền phức lớn rồi.

Mồ hôi lạnh thoát ra từ từng lỗ chân lông, rất nhanh lưng đã bị mồ hôi thấm ướt, áo ngủ ren màu bạc dính sát vào người, hơi lạnh, y hệt nhiệt độ trên đầu ngón tay.

Tay Dư Thính run rẩy nhấn chụp màn hình, muốn hỏi Cố Song Song chuyện này rốt cuộc là sao, nhưng mà sau khi nhấn chụp,

màn hình điện thoại không có chút động tĩnh nào.

Ngay sau đó, một thông báo nhắc nhở nhảy ra

Hệ thống: ‘App hạn chế chỉ Dư Thính được sử dụng.’

Đây không phải trò đùa.

Cô gặp quỷ rồi?

Dư Thính sợ tới mức khoé mắt đỏ bừng, không từ bỏ mà vào wechat, chỉ cần là những nội dung liên quan đến app truyện tranh đều không gửi được, cô nhìn dấu chấm than đỏ, ngơ ra vài giây, hồi lâu mới tiếp thu sự thật này.

Dư Dung đúng là chị cả của cô, đúng là cô được chị cả nuôi lớn sau khi cha mẹ qua đời, nếu như đây không phải trò đùa cũng không phải cô gặp quỷ, vậy rất có thể cô… Sẽ không sống quá 20 tuổi?

Dư Thính hoảng sợ.

Hiện tại không đủ tiền để đọc tiếp nội dung của quyển truyện, cô càng thêm lo sợ mà cắn chặt môi, khẩn trương click vào mục ‘nhiệm vụ kiếm tiền’.

‘1: Chuyện nhỏ không tốn sức, đều vì truyền thống mỹ đức của ông cha ta, tiện tay làm chút chuyện tốti. (Khen thưởng: 3 tệ)’

‘2: Được người khác chân thành cảm ơn, đối với bạn mà nói là thù lao tâm linh tốt nhất. (Khen thưởng: 2 tệ)’

‘3: Giúp đỡ một người đang gặp khó khăn cấp 1, hơn nữa phải làm cho đối phương cảm thấy hạnh phúc viên mãn (Khen thưởng: 5 tệ)’

‘Nhắc nhở: Người mới lần đầu click mở ‘nhiệm vụ kiếm tiền’, tặng miễn phí 10 tệ.’

Phải biết rằng: ‘1: App nhân sinh được tạo ra là để học Lôi Phong làm chuyện tốt, trong lúc người dùng sử dụng app, thông qua nhiệm vụ giúp đỡ những người khó khăn để nhận được tiền, mỗi ngày nhận tối đa 10 tệ.’

‘2: Nhân vật khó khăn chia làm 6 cấp bậc, cấp 1-2 tuỳ ý kích hoạt, cấp 3 trở lên phải dùng thẻ bài nhân vật để kích hoạt, trợ giúp nhân vật cấp bậc càng cao, đạt được khen thưởng càng lớn.’

“…”

Sao lại khó khăn như thế…

Dư Thính tuyệt vọng nâng mắt, từ lúc sinh ra đến giờ cô toàn học thói ỷ thế hiếp người, chưa bao giờ học Lôi Phong làm chuyện tốt, cô rất rất muốn biết rốt cuộc cái app này muốn làm gì.

Nếu muốn biết cốt truyện của một quyển sách, phần tóm tắt chính là lựa chọn tốt nhất.

Dư Thính nhịn đau bỏ 10 tệ mua phần tóm tắt, những dòng chữ nhỏ từ từ xuất hiện: ‘Quý Thời Ngộ cả đời đau khổ, cha mẹ mất sớm, ăn nhờ ở đậu, tại Dư gia bị chèn ép, thậm chí bị con gái út Dư gia đối xử giống như chó, hét lên hét xuống. Lúc 30 tuổi vì gặp chuyện ngoài ý muốn mà Quý Thời Ngộ trọng sinh về lúc 17 tuổi, mở mắt ra, là thời điểm hắn đang sốt cao bị nhốt dưới tầng hầm…

Lúc này đây, Quý Thời Nộ thề phải để Dư gia nợ máu trả bằng máu!

Chàng rể trọng sinh, làm bá thương giới!’

A?

A??

A??!!!

Dư Thính đọc đi đọc lại văn án nhiều lần, cả người choáng váng.

Cô không khỏi nghĩ đến câu nói đầu tiên lúc mới vào app, nếu cái app này thật sự biết trước tương lai… Vậy cô chính là vai phụ trong truyện tranh, còn Quý Thời Ngộ chính là lão đại truyền kỳ của thương giới?

Vậy chẳng phải cô sẽ hưởng thọ tuổi 20 thật sao!!!

Dư Thính không ngồi yên được, thay quần áo chạy nhanh ra khỏi phòng.

Dư gia rất lớn, có ba tầng sinh hoạt, hai tầng ngầm, tính thêm gác mái là tổng cộng sáu tầng.

Những người phụ trách giúp việc chỉ có 2-3 người, trong không gian rộng lớn như thế, vào ban đêm hoàn toàn không có âm thanh nào.

Quý Thời Ngộ bị nhốt ở tầng hầm 1.

Nơi đó chứa hơn 30 hầm rượu, sau đó lại vứt hầm rượu này đi, làm nhà kho chứa đồ linh tinh, ngày thường nếu Dư Thính không hài lòng, sẽ đem Quý Thời Ngộ nhốt vào đó, cho nên tầng hầm đã trở thành nơi ở của Quý Thời Ngộ.

Dư Thính vào thang máy đi xuống tầng hầm.

Cửa thang máy mở ra, không khí lạnh lẽo ập vào, cô gắt gao xoa cánh tay, bàn tay nắm điện thoại chợt dùng sức.

Trước mắt là một thông đạo thẳng tắp kéo dài, không gian cực kỳ nhỏ hẹp, trên vách tường hai bên có treo mấy bức tranh, đều là tác phẩm danh giá nhưng lại giống như rác rưởi không có chỗ dùng.

Dư Thính trong lòng có quỷ, nhìn gì cũng thấy sợ.

Cô lo lắng lời của app nhân sinh là thật, cũng sợ Quý Thời Ngộ 30 tuổi trọng sinh về tìm cô báo thù.

Cô thừa nhận bản thân cô rất kiêu ngạo.

Nhưng cô có tiền nha! Có tiền thì dựa vào cái gì mà không được kiêu ngạo!

Nhưng mà….

Dư Thính xin thề, cô không hề đối xử với Quý Thời Ngộ giống chó, nếu cô thật sự xem cậu ta là chó, thì cô có cần dùng mấy chục vạn để mua một cái nhẫn tỏ tình với cậu ta không? Cô thật sự đặt cậu ta ở trong tim mà!

Nghĩ đến đây, Dư Thính càng uy khuất.

Cuối cùng cũng đến nơi, nhìn hai gã bảo tiêu đứng gác trước cửa tầng hầm, đều là người được tuyển từ bên Italy về, diện một thân tây trang màu đen nhìn không giống với kẻ hào hoa phong nhã, mà càng làm lộ rõ cơ bắp cùng khí thế kinh người hơn.

Dư Thính: “Mở cửa.”

Bảo tiêu mở cửa ra, Dư Thính chuẩn bị bước vào, đột nhiên căng thẳng.

Cửa nhỏ trước mắt mở ra xua tan đi bóng tối trong phòng, bên trong phòng rất yên tĩnh, không thấy động tĩnh gì hết, thậm chí là không nghe rõ tiếng hô hấp của Quý Thời Ngộ.

Dư Thính khẩn trương cắn môi, tim đập loạn.

Nếu Quý Thời Ngộ thật sự trọng sinh, vậy cô…

Dư Thính hít sâu, dẹp đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, cố tích đủ dũng khí bước vào trong.

Trong bóng tối âm u, một thiếu niên gầy yếu cuộn tròn ở một góc.

Cậu ta còn mặc đồng phục ở trường, quần áo to rộng càng làm cho cơ thể cậu thêm gầy yếu.

Dư Thính đi đến trước mặt cậu, dùng mũi chân cẩn thận đụng vào ống quần cậu, giọng nói trầm thấp hỏi: “Quý Thời Ngộ?”

Quý Thời Ngộ không phản ứng.

Dư Thính hoảng hốt, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng túm lấy cậu, một thiếu niên 1m85 trực tiếp ngã xuống trước mặt cô.

Mái tóc màu đen lộc cộc dính vào trán, gương mặt tuấn tú đỏ ửng bất thường, mày nhăn lại rất sâu, cho dù đang hôn mê nhưng đôi môi vẫn cố chấp mím chặt.

Dư Thính duỗi tay sờ, rất nóng, nóng như cái bánh bao vừa ra lò.

Cô nhớ lại phần tóm tắt, giật mình một cái.

Xong đời.

Quý Thời Ngộ sắp trọng sinh!!!

Không, không được, không thể để Quý Thời Ngộ trọng sinh, cô còn muốn sống đến 21 tuổi mà!!

“Nhanh, nhanh đem cậu ta lên lầu!” Dư Thính lập tức kêu bảo tiêu cõng Quý Thời Ngooh lên, sau đó sốt ruột gọi điện cho dì Tô.

Chuông điện thoại vang hồi lâu mới có người bắt máy.

Hốc mắt Dư Thính hồng hồng, “Dì Tô, dì mau kêu bác sĩ Vương đến đây đi, Quý Thời Ngộ bị sốt rất nghiêm trọng.”

Dì Tô nghe thấy cô bất thường, không dám chậm trễ, trấn an hai câu sau đó đi gọi điện cho bác sĩ gia đình.

Thân thể Dư Thính không tốt.

Dư Dung sợ cô ở nhà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cố ý mời hai vị bác sĩ đến làm bác sĩ gia đình, thường ngày nếu bị bệnh vặt hay va chạm nhỏ thì có trực tiếp giải quyết tại nhà.

Cô vừa mới cúp điện thoại, liền cảm giác có một luồng khí lạnh truyền đến.

Dư Thính nhìn lại, đụng phải tròng mắt không chút tình cảm của đối phương.

Đôi mắt kia rất lạnh, giống hệt băng sương trên mặt hồ, u ám, lạnh nhạt, không có một tia sáng ấm áp.

Cậu ta nhìn cô giống như kẻ thù, cũng giống như nhìn một con kiến nhỏ nhoi.

Dư Thính run rẩy, điện thoại suýt bị rơi xuống đất.

“A… A Ngộ.” Dư Thính hơi há mồm, âm thanh nhỏ xíu.

Cô chớp chớp mắt, tròng mắt có chút ánh sáng nhợt nhạt, biểu cảm bất an, nhưng tầm mắt lại không di chuyển.

Quý Thời Ngộ không nói chuyện, giãy giụa từ trên lưng bảo tiêu nhảy xuống.

Cậu còn chưa khỏi bệnh, cơ thể mềm nhũn, còn chưa kịp đứng vững đã lảo đảo ngã sang bên cạnh.

Dư Thính đưa tay muốn đỡ cậu, nhưng bị Quý Thời Ngộ né tránh.

Cậu dựa vào tường thở dốc, nâng mắt nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt rơi xuống người cô, ánh mắt kia giống như đang nghi ngờ gì đó.

Dư Thính dám chắc, Quý Thời Ngộ đã trọng sinh.

App nhân sinh.. Thật sự biết trước tương lai.

Dư Thính không biết Quý Thời Ngộ đang nghĩ cái gì, cũng không biết trước khi trọng sinh, trong tương lai cậu đã gặp phải chuyện gì khiến cậu quyết tâm trả thù cô đến thế, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt, dù gì thì cô cũng không phải người tốt lành gì hết.

“A Ngộ, tớ kêu bọn họ đưa cậu về phòng, sau đó đợi bác sĩ Vương đến khám bệnh cho cậu được không?”

Quý Thời Ngộ tránh đi ánh mắt của cô, im lặng lảo đảo đi ra ngoài, nhưng chưa đi được hai bước thì thân thể cao gầy ngã về phía trước. Dư Thính gọi người cõng Quý Thời Ngộ về phòng, bác sĩ Vương cũng kịp thời chạy đến.

Bệnh tình của Quý Thời Ngộ không nghiêm trọng lắm, nguyên nhân là do để bụng đói ở trong tầng hầm lạnh lẽo, đói khát cùng lạnh lẽo thay phiên tra tấn, vì thế liền bị bệnh.

Bác sĩ Vương đang kiểm tra cho cậu, cô không dám đi vào, bực bội đi dạo ngoài hành lang.

Trong tóm tắt có nói, Quý Thời Ngộ muốn để Dư gia bọn họ nợ máu trả bằng máu, cậu ta nói như vậy nghĩa là Dư gia đã làm gì cậu ta, hoặc cô đã làm gì cậu ta.

Aiz…

Hiện tại chuyển sang đối xử tốt với Quý Thời Ngộ còn kịp không?

Nhưng mà thường ngày cô cũng không đối xử tệ lắm mà…

Dư Thính uỷ khuất muốn khóc, quyết định sẽ nhìn đi nhìn lại cốt truyện tiếp theo, thật sự muốn đuổi Quý Thời Ngộ đi, không chỉ là đuổi ra khỏi nhà, mà là đuổi ra khỏi Giang thành!

Cô ấn mở điện thoại.

10 tệ miễn phí hệ thống cho đã dùng hết, muốn biết cốt truyện tiếp theo thì chỉ có cách làm nhiệm vụ, vấn đề là làm sao để làm

chuyện tốt đây?

Dư Thính sầu não thở dài thở ngắn.

Hôm nay cô chưa có ăn gì hết, bị những chuyện phiền phức làm cho bực bội không thôi, bụng đói không chịu được, bây giờ đứng ở đây tốn công suy nghĩ, chi bằng đi kiếm gì ăn no trước đã.

Nghĩ đến đây, Dư Thính dứt khoát xuống lầu vào phòng bếp kiếm ăn.

Phòng khách ban đêm càng thêm cô quạnh, đi được mấy bước liền nghe thấy tiếng mèo kêu bên tai.

m thanh 'meo meo' ngắn ngửi, đứt quãng truyền đến tai, trong không gian yên ắng trở nên cực kỳ quỷ dị.

Dưới ánh đèn, mèo béo màu lông trắng cam bị vòng treo cổ treo lên giá đặt đồ trang trí trên vách tường, cơ thể mèo bị treo hoàn toàn trên giá, bốn chân đong đưa giữa không trung, bất lực kêu meo meo, sự thật là nó nhảy loạn khắp nơi, không may vòng cổ bị vướng vào giá, thế là mắc kẹt ở đó.

—— đây là mèo của Quý Thời Ngộ.

Dư Thính nhớ rõ một tháng trước, Quý Thời Ngộ nhặt về một con mèo đi lạc, cô không thích, yêu cầu cậu ta đuổi mèo đi.

Đương nhiên Quý Thời Ngộ không chịu nghe theo, sau đó trộm nuôi mèo dưới tầng hầm.

Dư Thính cũng không phải người có tính cách bá đạo, chỉ cần nó không lảng vảng ở trước mặt cô, thì cô liền mắt nhắm mắt mở cho nó vào nhà.

Lúc này, Dư Thính phát hiện trên đỉnh đầu con mèo có một ngôi sao năm cánh lập loè trống rỗng.

App nói chỉ cần là nhân vật khó khăn dưới cấp 1-2 sẽ tuỳ ý kích hoạt, vậy con mèo này chính là đối tượng khó khăn cần sự giúp đỡ?

Nghi ngờ, cô thong thả đi lại gần.

Thấy có người, mắt mèo màu hổ phách tràn ngập vẻ cầu xin, tiếng kêu càng nhỏ lại.

Dư Thính có chút thói quen ở sạch, không thích động vật có lông như chó mèo, hiện tại là vì nhiệm vụ, Dư Thính đành phải căng da đầu giải cứu mèo béo.

“Mi, mi không được cắn ta có biết chưa.”

Dư Thính cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của nó, sợ nó giãy giụa nên khi giải cứu động tác cực kỳ cẩn thận.

Mèo kêu nhỏ, không có dấu hiệu muốn lộ móng vuốt.

Dư Thính cởi bỏ vòng cổ bị vướng trên giá treo, nhan chóng ôm mèo đặt xuống đất, ngay sau đó xem xét cổ nó có bị thương không.

Vẫn ổn, chỉ bị cạ nên hơi đỏ một chút, không bị trầy da.

Có lẽ do thành công thoát khỏi nguy hiểm, ngôi sao trên đỉnh đầu chậm rãi biến mất, biến thành năm viên đá tình yêu màu đỏ.

Dư Thính nhớ tới nhắc nhở của hệ thống, sao năm cánh là yêu cầu giúp đỡ, màu đỏ là độ hạnh phúc, còn năm viên đá màu đỏ đại diện cho đối tượng cảm thấy hạnh phúc viên mãn, cô không nhịn được cười ra tiếng, “Mi thật dễ dàng hạnh phúc nha.”

Mèo đong đưa cái đuôi, thậm chí cả gan vươn lưỡi liếm đầu ngón tay của cô.

Dư Thính không kịp né tránh, cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến làm cho lông tơ dựng thẳng lên, vội vàng buông tay đem mèo thả xuống đất.

“Dư Thính, cậu thật sự ác độc đến mức một con mèo cũng không tha.”

Giọng nói vô cảm của thiếu niên bất ngờ truyền tới.

Lưng Dư Thính cứng đờ, ngoái đầu nhìn về phía sau.

Quý Thời Ngộ vịn cầu thang đứng cách đây không xa, dáng người thẳng tắp.

Ánh sáng của đèn không chiếu tới chỗ cậu đứng, biểu cảm so với khi nãy càng lạnh lẽo hơn.

Dư Thính hơi há mồm, á khẩu không trả lời được.

Quý Thời Ngộ đi đến ôm mèo lên, ngón tay vuốt ve lưng mèo, đến khi nhìn thấy vết hồng hofnh trên cổ mèo, động tác dừng lại trong chớp mắt.

Dư Thính biết cậu nghĩ gì, tức giận: “Quý Thời Ngộ, cậu đừng ngậm máu phun người! Tớ đang cứu nó!”

“Cứu?” Quý Thời Ngộ nhìn qua, “Cứu nó thoát khỏi hình dạng mèo, đầu thai làm người? Vậy thì tôi phải thay nó cảm ơn cậu rồi.”

Dư Thính suy nghĩ một chút, “Nếu cậu thành tâm cảm ơn, thì cũng không thể không được.”

Quý Thời Ngộ cười, cười lạnh.

Dư Thính không chịu được bị oan uổng, lập

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#20.08.2021

Tiết tử là hồi ức của Quý Thời Ngộ trước khi trọng sinh.

Tác giả phác họa vài nét bút qua loa về người đàn ông có số phận bất hạnh.

Cha mẹ mất sớm, ăn nhờ ở đậu, 18 tuổi bị ép đính hôn cùng người mình ghét. Vị hôn thê kiêu ngạo ương ngạnh, điêu ngoa

tùy hứng, đánh anh mắng anh đều là việc nhỏ, quá nhất là lần treo cổ giết chết mèo của anh.

Quý Thời Ngộ cực kỳ hận cô.

30 tuổi, anh bất hạnh bị ung thư phổi, khi bệnh năng biết được một chân tướng, chân tướng này làm anh không chịu được đả kích, ôm hận mà chết.

Bức ảnh cuối cùng, người đàn ông hai mắt đầy tơ máu, cả người tiều tuy, gắt gao nhìn chằm chằm Dư Thính qua màn hình điện thoại.

Hô hấp Dư Thính dồn dập, da đầu tê dại.

Vô cùng rõ ràng, 'vị hôn thê' kiêu ngạo ương ạnh, điêu ngoa tuỳ hứng trong cốt truyện chính là cô, cũng hiểu vì sao Quý Thời Ngộ không đầu không đuôi nói cô muốn giết mèo của cậu

Vốn dĩ Dư Thính không thích mèo, hơn nữa hôm qua Quý Thời Ngộ còn làm cô mất mặt trước bao nhiêu người.

Nếu mèo thật sự chết, vậy đó có thể là ngoài ý muốn, vì muốn chọc tức cậu ta nên cô đã cõng cái nồi này.

Nhất định là cô của kiếp trước đã làm như thế, cho nên Quý Thời Ngộ mới không nghi ngờ, không suy nghĩ liền châm chọc cô ác độc, đồng thời cũng giải thích cho việc cậu xuất hiện ở phòng khách lúc đó.

Quý Thời Ngộ muốn cứu mèo.

Nói không chừng sau này sẽ xảy ra nhiều chuyện giống hôm nay, những hiểu lầm nhỏ tích tụ dần từ bọt biển trở thành sóng lớn, vì thế làm cho Quý Thời Ngộ vốn chán ghét cô, trở nên hận cô, hận cô đến mức muốn giết chết cô.

Dư Thính không nhịn được run cầm cập.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dư Thính quyết định chờ Dư Dung đi công tác trở về sẽ kêu chị đuổi cậu ta đi.

Còn dư 6 tệ, kiếm thêm 4 tệ nữa là có thể mở chương tiếp theo.

Cô đăng nhập vào diễn đàn, nhịn đau đem gia tài quý báu của mình chia sẻ lên đó, nào là truyện người lớn, manga, anime… đều là tác phẩm hiếm thấy trăm năm khó gặp!

Dư Thính lấy máu từ thịt: ‘Không cần tiền, chỉ cần lời cảm ơn khi download.’

‘Lầu 1: Ối ồi, đây là Bồ Tát sống đấy à?’

‘Lầu 2: Kim cương từ trên trời rơi xuống là có thật!’

‘Lầu 3: Cảm ơn, người tốt cả đời bình an.’

‘Lầu 4: Người tốt cả đời bình an.’

“…”

Dư Thính dám thề lời cảm ơn của họ trăm phần trăm chân thành, dù sao cũng là cô bỏ tiền ra đổi lấy!

Quả nhiên, nhiệm vụ 2 đã hoàn thành.

Cô mua chương mới, chương 1 có tiêu đề là ‘Chàng rể trọng sinh’.

Hình ảnh mở đầu là Quý Thời Ngộ tỉnh dậy trong tầng hầm lạnh băng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào, cô gái mặc áo ngủ ren màu xanh đứng bên ngoài lối đi la lối khóc lóc, Quý Thời Ngộ cười lạnh, tâm lý của cậu được dùng font chữ kinh dị với tone đỏ đen miêu tả: “Dư Thính, cô khiến tôi chịu nhiều đau khổ như vậy, đời này tôi sẽ trả lại gấp bội lần!”

“Muốn yêu đương với tôi? Vậy thoả mãn cô.”

Chàng trai nhìn Dư Thính đứng bên ngoài cửa, nở nụ cười âm trầm.

“...”

“!!!”

Tên Quý Thời Ngộ chó chết này quả nhiên tâm địa xấu xa!

Phải đuổi đi, Dư Thính quyết tâm phải đuổi cậu ta đi!

Dư Thính căm giận tắt điện thoại, mang theo một bụng lửa giận tiến vào giấc ngủ.

Đêm nay có người ngủ không ngon. Ánh mắt sáng mặt trời chiếu vào, mặt trời đã cao, đến khi có tiếng gõ cửa ầm ầm, Dư Thính mới miễng cưỡng mở mắt ra.

“Dư Thính, dậy chuẩn bị đi học nào.”

Dì Tô biết cô có tính xấu khi rời giường, giọng nói có phần mềm mỏng.

Nếu là trước kia Dư Thính đã sớm làm ầm lên, nhưng hôm nay thì khác, cô ngồi dậy xoa xoa mí mắt, hành động đầu tiên khi thức giấc là vào app nhân sinh.

‘1. Học được cách cảm ơn: Cảm ơn với người luôn luôn giúp đỡ ta (Khen thưởng: 5 tệ)’

‘2. Giúp đỡ nhân vật khó khăn cấp 4 (Khen thưởng: 5 tệ)’

‘3. Bạn học nên giúp đỡ lẫn nhau, làm cho bạn học cảm thấy cô là người lương thiện (Khen thưởng: 5 tệ)’

Dư Thính ghi nhớ nhiệm vụ, để chân trần đi mở cửa.

Dì Tô còn đứng ngoài cửa, thấy cô như vậy đáy mắt xẹt qua tia vui vẻ: “Hôm nay Thính Thính dậy nhanh vậy?”

“Trước kia con rất chậm sao?” Dư Thính không phục mà nói.

“Không chậm không chậm” Dì Tô vẻ mặt cưng chiều, “Dì Tô đã hầm canh cho con rồi, bây giờ dì chải tóc cho con rồi uống canh sau.”

Dư Thính ‘dạ’ một tiếng, tuỳ ý ngồi xuống bàn trang điểm của mình.

Dì Tô khéo tay, mỗi ngày đều buộc một kiểu tóc khác nhau cho cô, bà rất thích mái tóc dài xoăn tự nhiên của cô, trước kia bởi vì cô muốn nhuộm xanh mà phàn nàn vài câu.

“Thính Thính muốn dùng loại trang sức nào đính lên tóc?”

Trong hộp đủ kiểu trang sức, tuỳ tiện chọn một cái cũng hơn chục vạn.

Dư Thính tuỳ tiện chọn một cái, dì Tô cầm chiếc cài màu trắng có đính hoa cúc non kẹp lên tóc cô, “Nhìn thử xem có vừa lòng không?”

Trong gương, mái tóc xanh của cô gái được tết thành hai bím tóc xõa trước ngực, Dư Thính kéo kéo bím tóc, cười: “Đẹp ~”

Dì Tô cong mắt: “Tóc đen sẽ đẹp hơn.” Nói xong tiếc nuối thở dài.

Dư Thính giả vờ không nghe thấy, vào phòng quần áo thay đồng phục.

Cùng lúc đó dì Tô soạn tập vở giúp cô, đến bữa sáng cũng chuẩn bị xong.

“Thuốc nằm ở túi hai bên cặp, buổi trưa nhớ ăn cơm, nếu thấy không khoẻ phải nói với giáo viên.”

Dư Thính vừa ăn cháo vừa gật đầu, nhìn dì Tô như suy nghĩ gì đó.

Cả đời dì Tô không lập gia đình, lúc còn trẻ có nhận nuôi một bé gái, nhưng lại bị bọn buôn người bắt đi mất, đến giờ vẫn không có tin tức. Dư Thính nhớ rõ mấy năm trước dì Tô gặp lại người trong lòng, tuy nhiên lại vào thời điểm Dư gia xảy ra biến cố, dì Tô sợ không ai chăm sóc Dư Thính nên chọn ở lại Dư gia.

Ngoài mẹ ruột qua đời hơn mười mấy năm, người đã chăm sóc Dư Thính từ nhỏ đến lớn - dì Tô, cũng coi như là người mẹ thứ hai của cô.

Dư Thính buông chén, liếm liếm môi.

“Muốn ăn thêm không?”

Dư Thính lắc đầu.

“Vậy con nhanh ra xe đi, nếu không sẽ trễ học mất.”

“Dì Tô” Dư Thính gọi bà lại.

“Sao vậy?” Dì Tô đã hơn 50, mặc bộ đồ quản gia màu đen ra dáng khôn khéo giỏi giang, khi nhìn Dư Thính nở nụ cười hoà ái, những nếp nhăn trên gương mặt cũng trở nên bình dị gần gũi.

Dư Thính do dự vài giây, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn dì đã chăm sóc con.”

Dì Tô sửng sốt: “Cái gì?”

Dư Thính cực kỳ thẹn thùng, khuôn mặt xinh đẹp đỏ lên, lấy hết can đảm lặp lại một lần nữa: “Con nói cảm ơn dì đã chăm sóc con!”

Lần này đặc biệt lớn tiếng.

Dì Tô cười thành tiếng, tháo bao tay xuống nhéo nhéo gương mặt trẻ con của cô, “Sao lại khách khí như thế? Hết tiền rồi? Buổi tối dì sẽ nói với chị con.”

“...”

Dư Thính không còn mặt mũi gặp người.

Cô từ trên ghế đứng lên, với lấy cặp sách rồi chạy đi mất.

Tháng tư trời nắng không mưa.

Dư Thính không kịp chào hỏi người hầu xung quanh mà đã chui vào trong xe ngồi, giống như đang chạy trốn.

Cô không biết cách cảm ơn, cũng không biết cách làm người lớn vui vẻ, đây là đầu tiên cô cảm ơn người khác từ lúc chào đời đến nay, tuy rằng không phải rất khó để mở miệng, nhưng rất ngại a, hơn nữa dì Tô lại nghĩ rằng cô muốn đòi thêm tiền tiêu vặt, rõ ràng cô rất nghiêm túc mà….

Nhiệt độ trong xe không cao, mặt Dư Thính vẫn còn đỏ, làm cho hai bím tóc đã xanh lại càng thêm xanh.

Dư Thính càng nghĩ càng thấy rối, cho đến khi cửa xe mở ra, cô mới giật mình nhìn qua.

Qúy Thời Ngộ đem cặp sách đặt vào trong xe, mắt thấy cậu cúi người chuẩn bị tiến vào, Dư Thính lập tức ngăn cản: “Cậu chờ một chút.”

Đôi mắt Quý Thời Ngộ bình tĩnh không gợn sóng.

“Từ hôm nay trở đi cậu không cần đi đến trường chung với tớ, vậy sẽ không làm bẩn sự trong sạch của cậu.”

“...?”

Dư Thính nâng ngón tay, chỉ theo hướng gara xe của nhà, khẽ nâng cằm: “Trong đó có một chiếc xe đạp của anh tớ, sau này cậu dùng nó để đến trường.”

Quý Thời Ngộ nhíu mày.

Cuối cùng không nói gì, cầm lấy cặp sách đi lại chỗ gara.

Dư Thính hừ nhẹ: “Chú Lý, chúng ta đi.”

Chú Lý thông qua chính chiếu hậu nhìn bóng dáng Quý Thời Ngộ, không xác định hỏi: “Chúng ta đi xe hơi phải mất hơn 40 phút, để cậu ta đi xe đạp...”

“Kệ cậu ta, cũng không phải là cháu đi xe đạp.”

Dư Thính một chút cũng không đồng tình.

Trước kia cô đối xử tốt với cậu là vì thích cậu, thế nhưng cậu ta thật sự đem bản thân coi thành chủ nhân ở đây à?

Hiện tại cậu ta đã trọng sinh, luôn miệng trách móc Dư gia này nọ, nào là Dư gia không tốt, Dư gia không đúng, nếu có bản lĩnh thì đừng hòng nhận được chỗ tốt từ Dư gia nữa.

Nếu lấy lòng cậu ta thì không xác định được bản thân có an toàn không, vậy nên cần đem nguy hiểm này bóp chết ngay từ đầu.

Dư Thính nghĩ kỹ rồi, đợi Dư Dung trở về, cô sẽ đuổi Quý Thời Ngộ ra nước ngoài.

Cô không tin ở nước ngoài xa như vậy, mà Quý Thời Ngộ có thể làm hại đến cô?

Hiện tại việc cô cần làm là biết trước toàn bộ cốt truyện liên quan đến Quý Thời Ngộ, sau đó chặt đứt toàn bộ đường lui của cậu ta, làm cậu ta đi vào đường chết!

Xe hơi một đường đi đến trường học Hải Xuyên.

Dư Thính đến sớm hơn ngày thường nửa tiếng, học sinh còn rất ít, cô xách cặp sách đi vào, không để ý đến mấy ánh mắt chế nhạo kia, đi đến lớp học của mình.

Hải Xuyên là trường học dành cho quý tộc, việc phân chia lớp học cũng rõ ràng.

Nếu không thi đại học mà chọn xuất ngoại du học thì chọn ban quốc tế, học sinh mũi nhọn và học sinh được chiêu sinh đặc biệt học ở tòa nhà thực nghiệm, đối với tương lai không yêu cầu gì, thành tích tàm tạm học ở ban chính quy.

Dư Thính chính là một thành viên của ban chính quy.

Cô nghiêng người đi vào lớp học, lớp học yên tĩnh chỉ có âm thanh quét dọn lau bảng.

Chú ý cô vào lớp, học sinh trực nhật hoảng sợ lui về phía sau một bước.

Dư Thính khó chịu: “Làm gì? Tôi ăn cậu?”

Học sinh trực nhật hoảng sợ lắc đầu.

“Vậy cậu sợ cái gì?”

Học sinh trực nhật không dám nói lời nào.

Toàn bộ học sinh ở Hải xuyên đều biết đến tai tiếng hôm trước của cô, cậu sợ vị đại tiểu thư này giận chó đánh mèo, trút giận lên đầu cậu, sợ tới mức không dám nói chuyện.

Dư Thính vô cùng bất mãn với thái độ của vị bạn học này, những suy đi nghĩ lại, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng lf đã có 10 tệ, 10 tệ có thể mở một chương truyện, nếu hoàn thành được bốn sao hoặc năm sao, thì chẳng phải sẽ nhanh biết được cốt truyện hay sao?

Nghĩ vậy, Dư Thính cười nhạt nhìn bạn học kia, giọng nói ôn nhu: “Cậu đang trực nhật? Có cần tôi giúp gì hay không?”

Lời này vừa thốt ra, học sinh trực nhật trừng mắt: “Không… Không cần, tớ sẽ dọn xong ngay thôi, thật sự không cần đâu!” Nói xong liền dốc sức dọn dẹp, rất sợ cô chạy lại giành giật.

Dư Thính có chút tiếc nuối, nhưng cũng không ép buộc cậu ta.

Cô đem cặp sách ném về chỗ ngồi của mình, đang muốn ngồi xuống thì khóe mắt vô tình đụng phải một vật thể màu đen.

Vốn là Dư Thính không định để ý, nhưng khi nhìn rõ vật thể đó thì thiếu chút nữa hét toáng lên.

Là nhện, đó là con nhện!

Con nhện rất to, có thể thấy rõ lông tơ màu xám rậm rạp trên tứ chi của nó.

Thị giác bị nó tập kích bất ngờ, lông gà lông vịt thi nhau nổi lên.

Ngón chân Dư Thính cứng đờ, toàn thân đều cứng đờ.

—— đáng sợ.

Cô ngơ ngác nhìn con nhện đó thảnh thơi bò lên bàn, sau đó dọc theo cánh tay bò lên cổ một bạn học nam.

Dư Thính bắt đầu hít thở không thông.

Nam sinh kia không hề phát hiện, nhưng cô biết đây chính là thời khắc ra tay cứu trợ!!!

Cô hít sâu thở ra mấy lần, làm tốt công tác tư tưởng cầm lấy cuốn sách trên bàn giơ lên, khi con nhện bò đến đỉnh đầu thiếu niên thì dùng sách quơ nó té xuống đất.

Nam sinh cảm nhận được gì đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, lười biếng nâng mắt.

Dư Thính không có thời gian nhìn cậu ta, dùng hết sức lực dẫm (1) chết con nhện dưới đất, nếu không nó sẽ lên người cô mất.

Cô không khống chế được thét chói tai, hai mắt nhắm chặt dẫm (2) chân.

(1), (2): Không biết viết đúng chính tả là giẫm hay dẫm nhỉ? Khi Gà edit trên Google docs thấy viết dẫm hay giẫm, hệ thống đều không sửa lỗi chính tả…

Phốc!

Âm thanh nổ tung vang lên bên tai, cảm giác dính nhớp dưới chân hết sức rõ ràng.

Dư Thính ghê tởm không dám nhìn, run rẩy nhìn nam sinh, nói: “Bạn học cậu đừng sợ, tôi đã dẫm chết nó giúp cậu.”

Dư Thính còn chưa kịp khen bản thân lương thiện, liền nghe phía sau có giọng nói đột ngột vang lên: “Dư Thính, đây là thú cưng của Yến Từ.”

Dư Thính: “…”

Cậu ta vô cùng kinh ngạc: “Cậu giết chết nó rồi?”

Dư Thính: “…”

:ʃƆ◕‿◕ʅƆ

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#21.08.2021

Thú… cưng..?

Dư Thính ngơ ra tại chỗ, chậm chạp không phản ứng lại.

Bạn học nam vô cùng đáng tiếc nói: “Yến Từ, nén bi thương.”

Yến Từ không động, thần sắc đờ đẫn, ngay cả độ cong khoé môi cũng không thay đổi.

Tính ra thì hai người đã học chung hai năm, nhưng Dư Thính không có chút ấn tượng nào về bạn học này, đây là lần đầu tiên cô chính thức đánh giá cậu.

Tóc dài che phủ hết trán, gần như che khuất nửa khuôn mặt, mũi cao, môi mỏng, làn da trắng bệch như đã lâu chưa ra nắng, trắng nõn đến mức nhìn như không có máu thông dưới da, biểu tình ảm đạm chất phác, cả người thiếu cảm giác tồn tại trong đám đông.

Dư Thính không nghĩ ra, một người hiền lành như thế sao lại có một con thú cưng đáng sợ như vậy?

“Yến Từ đúng không? Trường học có quy định không thể mang thú cưng đến trường, giáo viên mà biết sẽ phạt cậu.” Dư Thính nói năng hùng hồn lý lẽ, không có một chút cảm giác áy náy vì đã dẫm chết thú cưng của người ta.

Yến Từ trầm mặc, không nói chuyện.

Ngược lại Dư Thính có hơi mất tự nhiên, nâng cằm nói: “Sao, sao cậu lại không trả lời tớ?”

Bạn học nam lại lần nữa lên tiếng, giọng nói nhỏ lại không ít: “Yến Từ là người câm, không thể nói chuyện.”

“…”

Hiện tại cô mua vé rời khỏi Trái Đất còn kịp không?

Sao Hoả còn nhận thêm người không nha?

Những học sinh còn lại liên tiếp đi vào lớp, làm cho lớp học yên ắng bỗng trở nên náo nhiệt hơn. Chỉ còn Dư Thính vẫn đang luẩn quẩn một mình, cô trầm mặc, cậu ta càng trầm mặc hơn cô.

Dần dần, Dư Thính mệt tâm.

“Nếu không cậu kết bạn wechat với tớ, tớ bồi thường cho cậu.”

Yến Từ đột nhiên đứng dậy.

Cậu rất cao, so với Quý Thời Ngộ còn cao hơn, cái bóng của cậu bao phủ hoàn toàn thân hình bé nhỏ của Dư Thính, làm tim cô đập nhanh hơn.

Yến Từ không quan tâm cô, dùng khăn giấy bọc xác chết con nhện lại, cẩn thận lau sạch sàn nhà, im lặng rời khỏi lớp.

Dư Thính ngơ ngác, "Cậu ta đi đâu?"

Bạn học nam: "Đắp mộ cuộc tình."

Dư Thính: "..."

Bạn học nam an ủi cô: "Dư Thính, cậu đừng để ý, Yến Từ thật sự kỳ quái, từ nhỏ đã thích nuôi mấy con vật kỳ lạ, nhưng chưa từng đem chúng đến trường. Tớ đoán là con nhện kia lén lút bò lên người cậu ta, theo cậu ta đến trường, chắc cậu ta cũng không hay biết."

Cậu nói: "Tuy rằng cậu đã giết con nhện đó, nhưng cậu không cố ý, cho nên cậu ta sẽ không tính toán với cậu đâu."

Dư Thính sửng sốt, hồi lâu mới nói: "Sao cậu hiểu rõ vậy?"

Bạn học nam nhướng mày: “Tớ với cậu ta học chung 6 năm từ hồi tiểu học, có một lần ngỏ lời muốn làm bạn với cậu ta nên lén đi theo cậu ta về nhà, sau đó tớ bị dọa chạy đi mất. Dù sao cậu nên nghe tớ, Yến Từ rất kỳ quái, cậu đừng quan tâm cậu ta làm gì cho mệt.”

Nói xong, bạn học nam trở về chỗ ngồi của mình.

Dư Thính có điều suy nghĩ.

Rất nhanh Yến Từ đã trở lại, trên tay không còn thi thể con nhện nữa, nhìn kỹ thì thấy trên tay áo có vệt nước, chắc là đã rửa tay qua.

Mắt cậu nhìn thẳng, nhìn thoáng qua Dư Thính, trực tiếp kéo ghế ra ngồi xuống.

Dư Thính quyết định chủ động bồi thường.

Cô viết số wechat của mình lên giấy ném qua, sau đó lén quan sát hành động của cậu.

Yến Từ cảm nhận được, không chút để ý rũ mắt, sau đó dưới ánh mắt chờ mong của Dư Thính mà mở tờ giấy ra nhìn chằm chằm.

Cô hướng về cậu quơ quơ điện thoại.

Dưới ánh mặt trời, ốp điện thoại tinh xảo có chút lấp lánh, ánh sáng lờ mờ nhảy qua nhảy lại lên gương mặt xinh đẹp trắng nõn của cô.

Yến Từ buông tờ giấy xuống, bình tĩnh lấy ra cái điện thoại Nokia từ trong túi ra.

Có lẽ, nên gọi nó là lão già.

Cậu cầm 'lão già', học theo cô quơ quơ hai ba cái.

Dư Thính chớp chớp mắt, dấu chấm hỏi thay thế nụ cười trên gương mặt.

Xin lỗi, quấy rầy rồi.

Cô nhanh chóng lấy lại tờ giấy, xoay người.

Cả buổi sáng Dư Thính đều thất thần, cho đến đám bạn khốn nạn chạy đến rủ cô đi ăn thì mới làm cô giật mình tỉnh lại.

“Thính Thính, trong giờ học sao cậu cứ nhìn chằm chằm vào giáo viên vậy?”

Dư Thính không ăn, cầm muỗng chọc chọc vào mâm cơm.

Cố Song Song trừng mắt, hỏi: “Không phải cậu để ý Yến Từ rồi chứ? Tớ nghe Triệu Học Thành nói cậu dẫm chết thú cưng của người ta.”

Dư Thính không rõ trả lời.

Cố Song Song hít một ngụm khí lạnh, nhìn xung quanh thấy không có người mới nói tiếp: “Thính Thính, cậu đừng lại gần Yến Từ quá, cậu ta rất kỳ quái.”

Dư Thính vừa nghe liền khôi phục tinh thần, đây là người thứ hai nói với cô Yến Từ kỳ quái, “Sao lại nói thế?”

“Tớ cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói cậu ta là quan tài tử, cha cậu ta thấy cậu ta xui xẻo nên đã vứt bỏ cậu ta, kết quả trên đường về bị tai nạn xe cộ. Dù sao cậu cũng đừng để bị cậu ta lên luy, cậu nhìn xem, cậu ta lớn lên nhìn chỗ nào cũng thấy kỳ quái.”

Dư Thính từng nghe người của thế hệ trước nói về quan tài tử.

Quan tài tử nghĩa là sau khi cơ thể người mẹ chết đi, sẽ sinh con ra trong quan tài, cậu chỉ nghe qua chứ chưa từng gặp qua.

Nhà ăn ồn ào.

Địch Nguyệt bên cạnh kéo lấy cô, ý bảo cô nhìn về hướng kia.

Xuyên qua biển người tấp nập, Dư Thính liếc mắt một cái đã nhìn thấy Quý Thời Ngộ.

Thân hình thon dài, thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú đứng giữa đám nam sinh đang dậy thì, có thể nói là hạc trong bầy gà, đi bên cạnh cậu ta là một nữ sinh, nữ sinh để mặt mộc, chân mang đôi giày thể thao đã bung keo, dây buộc tóc cũng rất cũ, toàn thân toả ra mùi nghèo nàn.

Gương mặt của cô không tồi, mang nét thanh xuân, đôi mắt hạnh nhân trong rất vô tội.

Là kiểu mẫu mối tình đầu quốc dân của nam sinh.

Chiếc đũa bị Dư Thính nắm gãy, lửa giận không biết từ đâu bốc lên, làm cô không tự giác cắn chặt môi dưới.

Hạ Thất Tịch.

Quý Thời Ngộ vì thích cậu ta mà làm cô nhục nhã.

“Cậu làm tớ khó xử chỉ khiến tớ chán ghét cậu thêm thôi.”

“Cậu ấy chăm chỉ nỗ lực, là thứ mà cậu có dùng 10 tỷ cũng không mua được.”

“Đúng vậy, tớ chán ghét cậu, cả đời này đều sẽ không thích cậu.”

Lời nói của Quý Thời Ngộ sắc bén đến tận xương, ngập tràn vẻ khinh thường trào phúng.

Cho dù chuyện đã qua lâu như vậy, cô vẫn không quên đường ánh mắt miệt thị của cậu.

“Mẹ nó! Quý Thời Ngộ dám đưa cậu ta đến đây?” Cố Song Song quăng đũa, kéo Địch Nguyệt, “Đi, chúng ta đi cho bọn họ biết ai là chủ của Hải Xuyên.”

Động tĩnh bên này không nhỏ, người người đều nhìn qua bên này.

Hai ngày trước, Dư Thính ở trước cổng trường tỏ tình với Quý Thời Ngộ, phô trương thanh thế, kết quả bị Quý Thời Ngộ lăng mạ một phen, hơn nữa còn cùng ban thực nghiệm chống đối cô.

Tất cả mọi người đều biết Dư Thính là ai.

Thiên kim Dư gia, em gái của nhà giàu số một Dư Dung, còn có anh trai là đại minh tinh Dư Chi Chu, gia sản ở Hải Xuyên đến bảy phần là do Dư gia quyên góp.

Còn Hạ Thất Tịch?

Gia đình nghèo khó, dựa vào thành tích được chiêu sinh đặc biệt.

Lão Thiên Vương chọc tới Dư Thính còn phải cúi đầu nhận lỗi, càng không đáng nói đến một học sinh không có bối cảnh. Hiện tại có không ít học sinh ngóng cổ xem Dư Thính dạy Hạ Thất Tịch một bài học.

Dư Thính không thích cậu ta.

Thành tích của Hạ Thất Tịch rất tốt, từ học kỳ 1 đã cùng Quý Thời Ngộ lập thành một nhóm học tập, càng làm cho cô ngứa mắt cậu ta, bình thường dùng không ít thủ đoạn ngán chân cậu ta, muốn tách hai người bọn họ ra, nhưng như thế càng làm Quý Thời Ngộ thêm chán ghét cô.

Nhưng hôm nay, cô khiêm tốn.

Cô muốn thay đổi tất cả, làm một người tốt, không thể vì một thằng con trai chó chết mà khi dễ bạn học, tuy rằng bạn học này thật sự nên bị khi dễ.

Dư Thính nghiến răng đè lửa giận xuống, “Song Song, Nguyệt, đi thôi.”

Cố Song Song cảm thấy mình nghe lầm: "... Hả?"

Dư Thính cúi đầu nói: "Tớ đã không còn thích Quý Thời Ngộ, cậu ta cùng ai yêu đương không liên quan đến tớ."

Cố Song Song và Địch Nguyệt nhìn nhau hai giây, vỗ đùi thật mạnh: "Mẹ nó! Cuối cùng thì người chị em cũng đã sáng mắt!!"

"Đúng! Quý Thời Ngộ làm gì có chỗ nào xứng với cậu."

"Không kịp nữa, chúng ta phải đi tìm vịt, phải là vịt nhập khẩu hoàng kim!!!"

Giọng nói Cố Song Song rất lớn, Dư Thính sốt ruột che miệng cô lại.

Đang ở trường học mà lớn tiếng tuyên bố tìm vịt thì không hay lắm.

Hai người lôi kéo dây dưa không thôi, Dư Thính vừa di chuyển, hợp sữa bò trên bàn bị tay cô vô ý quơ trúng, rơi xuống đất.

Giây tiếp theo, một bàn tay đón lấy.

Nhìn bàn tay thon dài đẹp mắt, lại nhìn hộp sữa vô tri vô giác kia thuận mắt không ít.

Đôi mắt nhợt nhạt màu trà bị tóc mái che khuất, xinh đẹp như châu như ngọc, cô còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã đặt hộp sữa trên bàn, lấy đồ của mình rời đi.

Dư Thính lẳng lặng nhìn bóng dáng mảnh khảnh của thiếu niên, bỗng nhiên nhớ tới trên tay cậu chỉ có hai cái bánh bao.

Yến Từ đáng thương đến mức… Một bao dưa muối cũng không có?

“Song Song, có phải Yến Từ rất nghèo không?” Dư Thính nhớ lại ‘lão già’ kia, ở thời đại khoa học được phổ cập rộng rãi này, đến cả ông già cũng không cần ‘lão già’ nữa, nhưng Yến Từ lại cầm, nhìn kỹ thì ‘lão già’ kia là phiên bản đời đầu.

Cô Song Song trả lời: “Triệu Học Thành nói nhà cậu ta chỉ có một người, chắc là nghèo.”

Dư Thính trầm tư vài giây, cầm lấy hộp sữa bò đuổi theo.

“Yến Từ!” Cô thở hồng hộc kéo tay áo thiếu niên, dưới khuôn mặt bình tĩnh đem hộp sữa bò đưa cho cậu, “Này.”

Yến Từ không nhận.

Nhưng Dư Thính cảm giác được cậu nhíu mày, hình như là đang nghi ngờ.

“Chỉ ăn bánh bao thì không đủ chất dinh dưỡng đâu, cậu uống thêm sữa bò đi.”

Yến Từ giống như liếc nhìn đỉnh đầu cô, sau có chậm rãi lấy ra một lọ nước dưa chuột.

Rất tốt, màu của nước dưa chuột giống y hệt màu tóc của cô.

Đây là thức uống khó uống nhất ở trường học, rất ít người mua, cho nên không bán mà cho miễn phí, Dư Thính không ngờ Yến Từ lại uống được loại thức uống mà đến heo còn khinh bỉ.

Cậu ôm bánh bao, cầm nước trái cây, trong chốc lát tìm đến một chỗ ngồi yên tĩnh, an an tĩnh tĩnh, hình ảnh này có chút đáng thương.

Dư Thính liếc nhìn hộp sữa bò

Cô không có hứng thú, tuỳ tiện ném cho bạn học đang thở hổn hển gặm bánh bao bên cạnh, “Cho cậu.”

Nam sinh bị doạ cho nghẹn, thấy đó là sữa bò đích thân Dư đại tiểu thư cho cậu, đột nhiên có chút thụ sủng nhược kinh, mở ống hút cắm vào uống.

“Cảm ơn cậu.”

Dư Thính không chút để ý: “Không cần khách khí.”

Nam sinh đại kinh thất sắc.

Đại tiểu thư… Sao hôm nay lại tốt bụng như vậy??

Dư Thính không còn hứng thú ăn cơm trưa.

Đi ra ngoài vừa vặn đi ngang qua bàn của Quý Thời và Hạ Thất Tịch đang ngồi, vẻ mặt hai người, một vẻ lo sợ, một vẻ vô cảm, mà cô thì chỉ dùng khoé mắt liếc hai người bọn họ, sau đó làm như không thấy gì, rời đi.

Quý Thời Ngộ nhíu mày, loáng thoáng thấy có chút khó hiểu.

Còn một tiếng nghỉ trưa.

Tuy rằng Dư Thính học ngoại trú, nhưng cũng có phòng ký túc xá, vì để tiện cho việc nghỉ ngơi.

Trở lại ký túc xá, Dư Thính nằm trên giường mở app ra.

Nhiệm vụ 1 và 3 đã hoàn thành, rốt cuộc cô cũng có thể kích hoạt thẻ bài nhân vật!!

Dư Thính cố gắng sửa sang lại tư thế, lau lau lòng bàn tay, gấp gáp mở giao diện thẻ bài nhân vật, cuối cùng cô đã có thể kích hoạt thẻ bài bốn sao trở lên.

Nghĩ vậy, Dư Thính khẩn trương nhấn rút thẻ.

‘Chúc mừng bạn đã kích hoạt nhân vật bốn sao.’

‘Tên nhân vật: Hạ Thất Tịch.’

‘Tuổi nhân vật: 17.’

‘Quan hệ nhân vật: (Mua đến chương 3 sẽ kích hoạt).’

‘Tiểu sử nhân vật: (Mua đến chương 10 sẽ kích hoạt).’

‘Kết cục nhân vật: (Mua đến chương đại kết cục sẽ kích hoạt).’

‘Nhắc nhở: Giúp đỡ nhân vật cấp bốn sao trở lên sẽ nhận được gấp đôi tiền khen thưởng.’

“…?”

“……??”

Ai ai ai?

Muốn cô giúp ai??

Dư Thính tức giận đập điện thoại xuống giường.

_____

: *Nếu xung quanh Gà cũng có những cậu bạn học cao 1m85, 1m9 như Quý Thời Ngộ, Yến Từ thì cô gái 1m73 như Gà sẽ không phải tự ti rồi...* ｡:ﾟ(;´ ∩';)ﾟ:｡

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#21.08.2021

Muốn cô đi giúp Hạ Thất Tịch? Không có cửa!

Cô cũng không ngờ cái app này lại không có lương tâm đến thế, muốn cô đi giúp đỡ một người đáng ghét.

Lần đầu tiên kích hoạt thẻ bài nhân vật sẽ được thưởng 5 tệ, hơn nữa còn có điểm số khi hoàn thành nhiệm vụ, thế là mở được thêm một thẻ nữa.

Lần này Dư Thính không dám làm bậy, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng mới chọn rút thẻ.

‘Chúc mừng bạn đã kích hoạt thẻ bài năm sao, lần đầu kích hoạt thẻ bài năm sao được tặng 10 tệ mua chương.’

Năm sao!

Ấu!!!

Nhưng mà nhìn đến tên thẻ bài thì nụ cười Dư Thính cứng đờ.

‘Họ tên: Quý Thời Ngộ.’

‘Tuổi: 17.’

‘Quan hệ nhân vật: Trúc mã của Dư Thính, đối tượng yêu đơn phương Hạ Thất Tịch.’

‘Tiểu sử nhân vật: Bị bệnh mà chết, trọng sinh về 17 tuổi, quyết tâm trả thù.’

‘Kết cục nhân vật: (Mua đến chương đại kết cục sẽ kích hoạt).’

Ồ, Quý Thời Ngộ, kệ con hàng này đi.

Dư Thính mặt không biểu cảm đóng thẻ bài, chuẩn bị rút thêm một thẻ nữa.

Vẫn phải như cũ chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, trải qua hai lần ngoài ý muốn kia, nội tâm Dư Thính không hề gợn sóng, thậm chí còn cảm thấy app muốn làm chuyện xấu.

‘Chúc mừng bạn rút được thể nhân vật năm sao.’

‘Họ tên: Yến Từ.’

‘Tuổi: 18.’

‘Quan hệ nhân vật: Không có liên quan.’

‘Tiểu sử nhân vật: (Kích hoạt ba viên đá đỏ hạnh phúc sẽ mở).’

‘Kết cục nhân vật: (Kích hoạt năm viên đá đỏ hạnh phúc sẽ mở).’

Dư Thính giật mình.

Yến Từ?

Người ngồi sau cô?

Cô nhìn hai tên kẻ thù kia, rồi nhìn thẻ bài nhân vật Yến Từ được mạ vàng, trong nháy mắt cảm thấy đầu tóc lu xu bu kia của cậu ta thuận mắt hơn không ít.

Chọn cậu ta!!

…

Đến giờ tan học.

Cô đem tập sách cất vào cặp, Cố Song Song đi đến trước mặt cô: “Thính Thính, ở gần đây có một quán thịt nướng mới khai trương, tối nay đi ăn không?”

Dư Thính lắc đầu: “Không đi được, có việc bận.”

Cố Song Song cũng không cưỡng ép, quay đầu hỏi những người khác.

Xe dừng ở trước cổng trường.

Dư Thính cúi đầu đi vào.

Chú Lý đảm nhận vị trí tài xế liếc nhìn cô: “Chúng ta…”

“Về thôi.”

Ban thực nghiệm tan học muộn hơn những ban khác một tiếng đồng hồ, bình thường Dư Thính sẽ chờ cậu ta. Nhưng từ hôm nay trở đi, cô sẽ không đợi cậu ta dù chỉ một giây.

Chú Lý bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi khởi động xe: “Thính Thính còn giận tiểu Ngộ à?”

“Chú Lý đừng gọi thân mật như vậy, cậu ta chỉ là một tên ăn nhờ ở đậu ở nhà chúng ta mà thôi.” Dư Thính chống cằm, hai mắt tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu ta có được những đãi ngộ tốt như vậy đều dựa vào việc cô thích cậu ta.

Hiện tại cô không thích, Quý Thời Ngộ ở trước mặt cô cứ như chó hoang rào cây sung, không đánh chết chứng tỏ cô đã quá nhân từ.

Chú Lý biết cô đang giận, liên tục dỗ dành: “Được được được, Thính Thính không thích thì chú không gọi.”

Lúc này Dư Thính mới bỏ qua.

“Chú Lý, chú có biết chỗ nào bán loài động vật bò sát không?”

“Gần giếng Vương phủ có một cửa tiệm, Thính Thính hỏi cái này làm gì?”

Dư Thính không trả lời: “Chúng ta đi đến đó đi.”

Tuy rằng chú Lý hơi nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức sửa đổi hướng dẫn tuyến đường đến cửa tiệm động vật bò sát.

Hơn một tiếng sau, xe dừng lại bên ngoài cửa tiệm.

Đây là chợ giao dịch loài bò sát lớn nhất Giang thành, cho nên có vẻ lộn xộn, đường lộ hẹp nhỏ, cửa tiệm gần sát cửa tiệm.

Nhóm thương gia này cũng không keo kiệt, đem hình ảnh con gián con rết con nhện dán trước cửa tiệm, Dư Nhìn nhìn đến lạnh sống lưng, dạ dày trào ngược muốn nôn.

Cô vừa mới tiền vào đã muốn bỏ chạy.

Nhưng không còn cách nào, cô đã giết chết thú cưng của Yến Từ, đối phương không cần tiền, trừ bỏ việc bồi thường cho cậu một con nhện xinh đẹp thì không còn cách khác, cô còn muốn tiếp cận cậu ta để mua chương truyện tranh nha.

Dư Thính sợ hãi, gắt gao túm chặt tay áo chú Lý.

Chú Lỳ cười không ngừng: “Muốn mua vài con hù doạ Quý Thời Ngộ?”

Nhìn bộ dáng này của cô không giống là muốn nuôi, chú Lý tự nhiên nhớ đến mấy trận đùa dai trước kia.

Dư Thính bất mãn: “Con không có hư như vậy!”

“Vậy Thính Thính muốn mua con gì?”

Dư Thính dừng một chút: “Con nhện.”

“Con nhện?”

“... Tặng cho bạn học.” Dư Thính thành thật, “Con dẫm chết thú cưng của người ta, muốn bồi thường lại một con khác.”

Chú Lý nhướng mày, có chút ngoài ý muốn.

Hai người đi một đoạn, cuối cùng dừng lại trước một cửa tiệm tương đối sạch sẽ.

Cửa tiệm này chuyên bán nhện.

Dư Thính vừa mới bước vào đã bị một con nhện hồng to chà bá làm cho hoảng sợ.

“Đây là Chi Lê Hoa Hồng Lửa, rất dễ nuôi, cô gái nhỏ thấy hứng thú không?”

Khuôn mặt Dư Thính trắng bệch, liều mạng lắc đầu.

“Vậy cháu tuỳ tiện xem đi, nhìn trúng con nào thì nói chú.”

Dư Thính đi xung quanh nhìn một vòng, ở trên tầng 2 của kệ nhìn thấy một giống nhện y hệt con nhện chết dẫm kia của Yến Từ, cô chỉ vào tủ kính, hỏi: “Con này… Con này bao nhiêu tiền vậy chú?”

“Đây là Kim Thẳng Gian, cũng rất dễ nuôi. Giá cả tuỳ vào thể tích con nhện, 3cm giá bình thường, 7cm trở lên thì giá đắt hơn.”

Dư Thính một giây cũng không muốn ở lại đây, vội vàng nói: “Vậy, vậy lấy nó đi!”

“Cháu muốn kích cỡ nào? Mấy con?”

Dư Thính trầm tư một lát, thú cưng nuôi từ nhỏ mới giống như người thân.

Cô gật đầu: “Nhỏ nhất, lấy hai con.”

Dẫm một đền hai, cậu ta lời to.

Chủ quán đem nhện ‘đóng gói kỹ lưỡng’, còn tri kỷ tặng thêm thức ăn và sổ tay hướng dẫn cho người mới bắt đầu.

Dư Thính không dám để con nhện ngồi cùng hàng ghế với cô, liền kêu chú Lý ném lên ghế phó lái, hỏi Triệu Học Thành địa chỉ nhà Yến Từ. Nơi Yến Từ đang ở cách trường học không xa.

Là một tiểu khu vô cùng rách nát, Triệu Học hành nói cho cô số phòng ở bà nội để lại cho cậu.

Đường vào tiểu khu rất hẹp, xe hơi không chạy vào được.

Dư Thính kêu chú Lý dừng xe bên ngoài, một mình xách lồng kính đi vào trong.

Ở đây nhiều người già nhất, có dịp đều xuống dưới lầu ngồi tụ tập tán gẫu đánh bài. Có lẽ bởi vì đã lâu không thấy người trẻ tuổi, Dư Thính đi đến đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Mái tóc màu xanh của cô rất chói mắt, so với tóc thì người ta càng chú ý gương mặt xinh đẹp của cô hơn.

Đôi mắt một mí tinh xảo câu người, môi cũng rất đẹp, giống như mang theo ánh sáng, phía dưới là cổ trắng nõn tinh tế, cho dù đang mặc đồng phục cũng không ngăn được khí chất cao quý toả ra từ xương cốt.

“Tóc của con bé kia sao giống rau chân vịt thế.”

Một bà lão ngồi trên ghế cắn hạt dưa không chút che giấu đánh giá cô.

Dư Thính rũ mắt nhìn hai bím tóc.

Màu xanh mơn mởn, rất đẹp mà.

Cô trừn mắt: “Bà đừng nói bậy, đây là trào lưu.”

Bà lão cười thiếu chút nữa rớt răng giả: “Ồ, cả nhà cháu đều là trào lưu, cả nhà cháu đều là rau chân vịt.”

“…”

Dư Thính mới không so đo với người già, đi qua hỏi đường: “Bà ơi, bà có biết nhà Yến Từ ở đâu không?”

“Yến Từ? Cháu nói thằng nhóc quan tài tử kia à?”

Cái xưng hô quan tài tử này làm người ta lạnh hết cả chân.

Dư Thính gật đầu: “Là cậu ấy.’

Bà lão chỉ đường: “Toà nhà cuối cùng, tầng 1 ở phía đông.”

Dư Thính cảm ơn, mất vài phút đi đến đó.

Toà nhà này so với mấy toà phía trước còn nát hơn, tường ngoài gặp mưa gió bão bùng có dấu hiệu nứt nẻ, có tổng cộng 6 tầng, cửa ra vào đóng chặt lại.

Dư Thính lùi bước, đột nhiên do dự không biết có nên vào không.

Cô với Yến Từ không thân, tính cách người nọ cũng kỳ quái, nếu thấy cô tuỳ tiện đi vào nhà cậu thì có tức giận không?

—— tám phần là sẽ tức giận.

Dư Thính vòng qua trước cửa sổ tầng ở sau nhà, nhón chân lén nhìn vào phòng.

Kính có chút dơ, còn cho màn che, nhìn qua khe hở chỉ thấy một mảng đen tối.

Nhưng vào lúc này, màn che bị kéo ra.

Dư Thính giật mình lùi lại, trốn đi.

Xác định đã an toàn mới duỗi đầu nhìn lại, cậu đã thay đồng phục thành áo thun trắng sạch sẽ, lộ ra một đoạn xương quai xanh, rất đẹp.

Thần sắc cậu chuyên chú, trong tay không biết đang đùa nghịch cái gì.

Dư Thính nhìn kỹ, chỉ thấy cậu đang dùng đũa kẹp một con nhện, đút cho một… con thằn lằn ăn?

Dư Thính ngây ngốc.

Cúi đầu nhìn chằm chằm lồng kính trong tay.

Hoá ra vai hề chính là cô?

Dư Thính vẫn đang khiếp sợ, chậm chạp chưa lấy lại bình tĩnh.

Cuối cùng, Yến Từ trong phòng phát hiện bên ngoài có kẻ rình mò.

Cậu mở cửa sổ ra, Dư Thính còn chưa kịp trốn đã bị bắt gặp.

Cô xấu hổ đứng im, mười đầu ngón tay hung hăng cuộn tròn lại.

“Hi hi” Dư Thính ngây ngô cười hai tiếng.

Yến Từ mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm cô.

“Tớ, tớ tới đây bồi thường thú cưng khác cho cậu.”

Nhưng có lẽ là bồi thường đồ ăn?

Dư Thính đang rối rắm cách gọi, hai mày nhăn chặt.

Bỗng nhiên Yến Từ xoay người rời đi, làm Dư Thính càng thêm mờ mịt.

Hiện tại phải làm sao đây?

Ngơ ra, Yến Từ đã xuất hiện bên cạnh cô.

Yến Từ cao hơn cô hai cái đầu, Dư Thính đứng trước mặt cậu khó khăn lắm mới đứng tới ngực.

Quần áo phác hoạ khung xương gầy mà đĩnh bạt của thiếu niên, ánh hoàng hôn nhuộm đầu tóc xấu xí của cậu thành màu nâu nhợt nhạt, làm cho da cậu càng thêm trắng.

Cậu rũ mắt, tầm mắt dừng lại trên đầu Dư Thính.

Cho dù cậu không nói lời nào thì Dư Thính cũng biết cậu đang quan sát tóc cô.

“Đây, đây không phải là rau chân vịt!” Dư Thính không nhịn được giải thích, “Trào lưu, đây là màu tóc thịnh hành của năm nay.”

Yến Từ: “...”

“Thôi được rồi” Dư Thính cũng không muốn so đo với người câm.

Cô đưa lồng kính qua: “Đền cho cậu, muốn làm thú cưng hay đồ ăn đều tuỳ ý cậu.”

Yến Từ nhận lồng kính.

Con nhện bên trong sinh long hoạt hổ (1), móng vuốt đầy lông cả gan chào hỏi cậu.

(1) Sinh long hoạt hổ (生龍活虎): khoẻ như vâm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào.

“Tớ về đây!”

Trời đã sắp tối, Dư Thính cũng không muốn ở lại lâu.

Mới đi được hai bước, phát hiện Yến Từ không nói không rành đi theo ở phía sau, duy trì khoảng cách với cô.

Dư Thính dừng chân, nghiêng đầu nhìn cậu: “Cậu đi theo tớ làm gì thế?”

Yến Từ nhấp môi.

“Cậu không cần đi theo tớ.”

Nói xong, Dư Thính xoay người bước đi.

Phía sau vẫn như cũ có tiếng bước chân, cô có chút phiền: “Tứ đã bồi thường con nhện cho cậu, còn đền tận hai con, cậu mau về nhà đi, không cần đi theo tớ.”

Yến Từ đột nhiên bị mắng, môi mím chặt hơn.

Dư Thính nhìn thiếu niên có vẻ đáng thương này, đột nhiên nhớ ra là đối tượng mình cần phải giúp đỡ, không được hung dữ, nếu không sẽ làm người ta hoảng sợ.

Cô không kiên nhẫn niết khoé môi, lấy điện thoại đưa qua: “Cậu muốn nói gì với tớ thì viết ra đây.”

Dư Thính nhớ tới có khả năng Yến Từ sẽ không biết dùng smart phone.

Thời dài, vươn cánh tay ra: “Này, viết lên đây đi.”

Tay cô rất nhỏ, cũng rất trắng, giống như củ hành lột vỏ, lộ ra một vài mạch máu, trên cổ tay có đeo vòng tay có đính kim cương, nhìn qua không thấy vẻ khoe khoang mà càng làm cô thêm quý phái.

Yến Từ lẳng lặng nhìn chăm chú, đem ngón tay giấu vào cổ tay áo.

Hơn nửa ngày, cậu mới lấy ‘lão già’ của mình ra, chậm rì rì gõ hai chữ.
Dư Thính tập trung nhìn ——

‘Đưa cậu’

Ý là… Muốn đưa cô về?

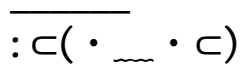

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#22.08.2021.

Dư Thính nghi ngờ một chút, sau đó quay đầu đi tiếp.

Yến Từ vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa với cô, ngay cả tiếng bước chân cũng cố ý làm cho ăn khớp với cô.

Chen chúc qua ngõ nhỏ, tầm nhìn được mở rộng ra bên ngoài.

Chú Lý dựa vào thân xe hút thuốc, thấy cô đi ra thì nhanh chóng dập thuốc.

“Tớ tới rồi, cậu mau đi vào đi.”

Yến Từ vẫn không di chuyển.

Dư Thính không hiểu suy nghĩ của cậu, mỗi bước chân đều hơi lưu luyến đi về chỗ xe đậu, xe chậm rãi chạy đi được một đoạn nhỏ thì cô liền quay đầu nhìn Yến Từ rời đi, bóng dáng cậu nhanh chóng bị bóng tối cắn nuốt.

Người này thật là kỳ quái.

Dư Thính thu hồi tầm mắt, lấy đồ ăn vặt từ tủ lạnh nhỏ trong xe, chậm rãi ăn.

“Vậy đó là bạn học nuôi nhện của Thính Thính?”

Dư Thính đáp: “Dạ.”

“Thằng bé rất cao.”

Dư Thính tán đồng, học sinh cao trung cao trên 1m9 rất hiếm thấy.

Nhưng nhớ lại cậu đã 18 tuổi, tính ra cũng không hiếm lắm.

Khung cảnh bên ngoài lướt qua rất nhanh, ánh sáng của đèn nê ông thay thế ánh hoàng hôn phủ lên khắp thành phố, người đi đường vội vội vàng.

Cô lười biếng ngáp một cái, không bao lâu xe đã về đến nhà.

Dư Thính vừa tiến vào phòng khách, Quý Thời Ngộ cũng theo sau đi vào.

Cậu đạp xe hơn một tiếng đồng hồ, nóng đến mức mặt mày đỏ bừng, tóc tai bị mồ hôi thấm ướt.

Quý Thời Ngộ im lặng đổi giày, dường như thật sự không nhìn thấy cô.

“Hai đứa về rồi, cơm còn nóng, mau lại đây ăn đi.”

Dư Thính quăng cặp, mắt lạnh liếc cậu: “Đem phần cơm của cậu ta đổ đi.”

Nụ cười trên mặt dì Tô cứng đờ: “Hả?”

“Cậu ta có bản lĩnh thì tự mình kiếm cơm ăn đi, đừng ăn cơm của nhà chúng ta, lãng phí thức ăn.”

“Này…”

Dì Tô lâm vào thế khó xử.

Bà không muốn bỏ đói Quý Thời Ngộ, nhưng cũng không dám chọc giận đại tiểu thư.

Quý Thời Ngộ coi như thức thời, chủ động lên tiếng: “Không sao, con không đói bụng.” Cậu trầm mặc vác cặp sách lên lầu.

Người đã đi xa, dì Tôi thở dài: “Thính Thính, con tức giận với cậu ta làm gì, đứa nhỏ kia không cha không mẹ, rất đáng thương.”

Dư Thính khinh thường: “Làm như con không giống cậu ta chắc.”

“Dư Thính, nói chuyện kiểu gì đó!”

Giọng nói vừa rơi xuống, một giọng nói lạnh lùng khác vang lên.

Dư Thính phản xạ có điều kiện rụt cổ lại, sợ tới mức trốn sau lưng dì Tô.

Người phụ nữ khí chất thản nhiên, không giận mà uy.

Tây trang xám nhạt bọc lấy chân dài eo thon, gót giày không cao, đi trên sàn nhà phát ra âm thanh lạch cạch, mỗi một tiếng kêu có tiết tấu nhịp nhàng.

Tóc ngắn, môi đỏ, khuôn mặt giống Dư Thính ba phần.

Đôi mắt phượng xinh đẹp, nhìn về phía trước, miệng thốt ra câu nói lạnh băng.

Dì Tô vui mừng: “Tiểu Đa về nhà sao không nói trước với dì một tiếng? Con ăn cơm không? Nếu không thì dì đi làm món cá Tây Hồ con thích nhất nha?”

“Không cần đâu dì, con về lấy văn kiện xong rồi đi liền.”

Nói xong, cô lại nhìn qua, ánh mắt nặng nề đặt trên người Dư Thính.

Dư Thính giống như chim cút nhỏ tránh phía sau lưng dì Tô, ngón tay nhỏ như có như không nghịch đuôi tóc dì Tô.

Dì Tô nhịn cười: “Nếu con vội như vậy thì dì dẫn Dư Thính đi ăn đây.”

Dư Thính vừa mới thở vào nhẹ nhõm thì đã nghe cô nói: “Chắc là con nên ăn một chút, vừa lúc Giang Hoài vẫn chưa ăn cơm.”

Giang Hoài là bảo tiêu kiêm tài xế của Dư Dung (1)

(1) Cái này bên convert ghi là Dư Thính, nhưng Gà đã đọc truyện thì rõ ràng Giang Hoài là bảo tiêu kiêm tài xế của Dư Dung, nên Gà

xin mạn phép để tên Dư Dung.

Đẹp trai, nhưng có chút mùi vị tàn nhẫn, mỗi lần gặp mặt Dư Thính đều không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Ba người ngồi vào bàn ăn.

Dư Dung chủ vị, Dư Thính ngồi bên trái, đối diện là Giang Hoài.

“Sao không thấy A Ngộ?”

Dì Tô nói: “Thằng bé nói không đói bụng.”

Dư Dung không nghi ngờ: “Nó còn phải học tập, lát nữa dì nấu cho nó chút canh để bồi bổ.”

“Dì đã biết.”

Dì Tô lui ra, bầu không khí trên bàn ăn lâm vào trầm mặc.

“Dì Tô nói em mấy ngày trước bị bệnh, bây giờ đã khoẻ chưa?”

Dư Thính vừa nghe lời này liền vực dậy tinh thần.

Cô nâng mông, kéo ghế đến bên cạnh Dư Dung, đôi mắt long lanh: “Chị ~”

Trong lòng Dư Dung biết rõ cô không có ý tốt, nhai kỹ nuốt chậm phần cơm, im lặng chờ cô mở miệng.

“Mấy ngày nay em sống không tốt.”Dư Thính đau khổ, “Chị nhìn xem, em gầy đi một vòng rồi.”

Dư Dung nâng mắt, “Chỗ nào gầy? Não?”

“...”

Dư Thính từ bỏ, nói thẳng yêu cầu: “Em ghét Quý Thời Ngộ, chị đuổi cậu đi đi.”

Dư Dung không nhịn được bật cười: “Mấy ngày trước không phải em rất thích cậu ta sao? Bây giờ đã thấy ghét?”

“Nhìn cậu ta ăn uống cũng đủ làm em tức giận, dù sao em rất ghét cậu ta, chị mau đuổi cậu ta đi.”

Dư Dung rút khăn giấy lau khoé miệng, đầu ngón tay gõ gõ lên bàn ăn, “Quý Thời Ngộ được cha gửi cho chị trước khi qua đời, nếu do tính tình tùy hứng của em, chắc chắn chị sẽ không đồng ý. Hơn nữa em cũng biết, cha của Quý Thời Ngộ đã từng cứu mạng cha chúng ta, chỉ bấy nhiêu cũng đủ để chị từ chối yêu cầu của em.”

Cha Dư và cha Quý là chiến hữu với nhau, kết giao khi cùng nhau đánh giặc.

Trên chiến trường, cha Quý xả thân cứu cha Dư một mạng, cũng vì thế mất đi một chân và một con mắt.

Bởi vì nguyên nhân đó, sau khi mẹ Quý Thời Ngộ qua đời, cha Dư đã đem cậu về Dư gia chăm sóc.

Ngày đó vợ chồng Dư gia qua đời ngoài ý muốn, truyền thông bốn phía đưa tin rầm rộ.

Dư Dung không đơn giản chỉ vì di ngôn của cha Dư, cô muốn cho người khác thấy, Dư gia bọn họ có có ân sẽ báo đáp, sẽ không

vào thời điểm khó khăn mà vứt bỏ Quý Thời Ngộ.

Hiện tại không có lý do chính đáng, cô sẽ không tuỳ tiện đuổi Quý Thời Ngộ đi.

Dư Thính khó mà nói về chuyện app nhân sinh, mọi chuyện liên quan đến app đều được tự động che chắn làm cô căn bản không nói nên lời.

Cô tức giận đá chân bàn, trên mặt viết đầy hai chữ không vui.

Đôi mắt dư Dung mỉm cười, ngữ khí ôn hoà hơn: “Vậy em đưa ra cho chị một lý do chính đán, nếu thuyết phục được chị thì chị đồng ý với em.”

“Em không thích cậu ta.”

“Còn có?”

“Cậu ta khi dễ em.”

“Ồ, là ai năm lần bảy lượt nhốt người ta dưới tầng hầm?”

Dư Thính á khẩu không trả lời được.

“Em đã sớm xưng bá ở Giang thành rồi, ai dám khi dễ em.”

Dư Thính quay đầu đi, hốc mắt đỏ lên.

Cảm giác có bí mật mà không thể nói ra làm cô vừa khó chịu vừa uỷ khuất.

“Chị không yêu em, em không cần chị nữa.” Dư Thính lau nước mắt, âm thanh nức nở thút tha thút thít.

Giang Hoài vẫn luôn im lặng bỗng nhiên cong môi, hiển nhiên là bị cô chọc cười.

Dư Dung nâng mắt, cầm điện thoại lên.

Tiếp theo, Dư Thính nhận được nhắc nhở chuyển khoản.

‘Chị: Chuyển khoản hai vạn.’

Dư Thính không dao động.

“Ừm? Thính Thính không muốn để ý chị nữa?”

Cô tiếp tục động tác.

‘Chuyển khoản ba vạn.’

Sau đó, Dư Dung lại đổi mới giao diện Alipay.

Nhắc nhở chuyển khoản tới một cái lại thêm một cái, cho dù là ý chí sắt đá cũng phải khuất phục dưới sức mạnh của đồng tiền mà.

Dư Thính ngước đôi mắt hồng hồng: “Tuần sau chị dẫn em đi công viên giải trí nha ~”

Dư Dung không chút suy nghĩ: “Được.”

“Em còn muốn cái túi xách của X gia số lượng có hạn kia.”

“Được.”

“Lắc tay chanel cũng rất đẹp.”

“Được.”

Ánh mắt Dư Dung hiện lên ý cười: “Chỉ cần em vui vẻ thì chị đều mua cho, được rồi chứ?”

Được rồi.

Dư thính thoả mãn.

“Em về phòng nghỉ ngơi, Giang ca ăn từ từ.”

Dư Thính thu hoạch được món hời lớn, vui vẻ cầm điện thoại đi lên lầu.

Dư Dung bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Giang Hoài nói: “Đứa nhỏ này vẫn luôn như thế, khiến anh chê cười rồi.”

Giang Hoài không cho là đúng: “Cô gái nhỏ, bình thường.”

Dư Dung ăn xong nhanh chóng cùng Giang Hoài rời đi.

Hôm nay chị không đồng ý, Dư Thính cũng không nhụt chí.

Nếu không thể đuổi cậu ta đi, vậy tìm cách để cậu ta chủ động rời đi.

Cô nâng cằm lên, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi vào phòng Quý Thời Ngộ.

Cậu đang cùng ai giải đề, lỗ tai Dư Thính hơi lắng nghe, nghe ra là giọng của Hạ Thất Tịch.

Quý Thời Ngộ tháo tai nghe, bất mãn nhíu mày: “Có việc?”

“Có.” Dư Thính nhìn cuộc trò chuyện vẫn chưa ngắt, “Cậu ở đây làm phiền tôi hít thở, từ hôm nay cậu về lại tầng hầm đi.”

Quý Thời Ngộ dừng lại vài giây, lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc, động tác lưu loát.

“Còn nữa, cậu không thể ở đây miễn phí, cậu có thể lựa chọn làm công gán nợ cho tôi (2), cũng có thể trả tiền thuê nhà, tiền điện tiền nước đều phải trả.”

(2) Chỗ này bởi vì Dư Thính trực tiếp trở mặt nên đổi cách xưng hô từ tớ-cậu sang tôi-cậu, khi nào Dư Thính nhịn đau nhẫn nhịn thì sẽ đổi lại xưng hô tớ-cậu. Dù sao thì xưng hô bên convert chỉ có ta-người thôi, nên khi edit phải đa dạng hoá hơn.

Gương mặt cậu yên tĩnh, “Chỉ có vậy?”

Dư Thính ngẩng đầu lên: “Nếu cậu làm tôi không vui, tôi có thể đuổi cậu đi bất cứ lúc nào.”

“À.”

Thái độ thờ ơ của cậu là Dư Thính hận đến nghiến răng.

“Quý Thời Ngộ, cậu đừng quá xem trọng bản thân mình, ở Dư gia do tôi làm chủ, nếu cậu còn dùng cái thái độ này nói chuyện với tôi, tôi sẽ làm cho cậu lưu lạc đầu đường xó chợ, đến lúc đó việc đi học cậu cũng đừng mơ tưởng!”

Quý Thời Ngộ hít sâu, không khỏi nhớ về kiếp trước.

Nửa đời Dư Thính kiêu ngạo ương ngạnh, theo thời gian, người khác tuổi càng lớn, còn cô thì tính tình càng lớn thêm.

Bình thường dùng lời nói lăng mạ là nhẹ, chọc cô không vui lấy roi đánh là bình thường, tầng hầm ngầm nơi mà cậu sợ hãi đã trở thành chỗ lánh nạn duy nhất.

Quý Thời Ngộ đau đầu nhéo mi.

Cậu sẽ không bỏ qua cho Dư gia, cậu muốn đoạt lại những gì đã mất, muốn đem những nhục nhã Dư Thính ban cho cậu trả lại gấp bội.

Gấp bội…

Quý Thời Ngộ bình tĩnh trở lại, thu thập nhanh hơn rồi đi lướt qua cô.

“Từ từ” Dư Thính khoanh tay trên ngực, vênh váo tự đắc, “Quý Thời Ngộ, tôi có lòng tốt cho cậu ở tầng hầm, cậu có lời nào muốn nói với tôi không?”

Dưới ánh đèn, đồng tử màu đen của thiếu niên nhiễm một lớp ánh sáng mỏng.

Thật lâu sau, cậu mới lên tiếng: “Cảm ơn đại tiểu thư đã bố thí lòng tốt.”

Mỗi một chữ được nói ra rất chậm, không vui không buồn, chỉ có lạnh lùng.

Dư Thính chợt thấy không thú vị.

Cô cho rằng sau khi trọng sinh cậu ta sẽ kiên cường hơn trước, kết quả vẫn nhu nhược như vậy.

Không thú vị.

Dư Thính buông tay ra khỏi phòng ngủ.

_____
: ლ(ಠ_ಠ)ಅ

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#23.08.2021

Mỗi ngày, chuyện đầu tiên Dư Thính làm sau khi thức dậy, là mở điện thoại vào app nhân sinh coi nhiệm vụ.

Kỳ lạ là hôm nay không có nhiệm vụ mới, chỉ nhảy ra một dấu chấm than màu vàng, viết:

'Kiểm tra đo lường cho thấy người dùng có hành vi khi dễ nhân vật nhỏ yếu, khấu trừ 1 điểm danh dự, cấm không được làm

nhiệm vụ kiếm tiền mỗi ngày.’

?

??

Nhỏ yếu? Ai nhỏ yếu?

Quý Thời Ngộ?

Cậu ta nhỏ yếu cái đéo gì!!

‘Yêu cầu người dùng làm một chuyện tốt để kích hoạt hệ thống nhiệm vụ (Nhắc nhở: trừ 10 điểm danh dự trở lên sẽ đóng app vĩnh viễn).’

Dư Thính tức giận đến mức lăn lộn trên giường.

Rõ ràng là con sói mắt trắng có mưu đồ gây rối, tâm địa xấu xa, trong tương lai sẽ giết chết cô, vậy mà lại muốn cô cung phụng cậu ta?

Nếu còn để cậu ta tiếp tục ở lại trong nhà, ai biết được cậu ta có thừa cơ lúc nửa đêm giết chết cô không chứ?

Phiền phức.

Đời nào cô lại tự hại mình như vậy.

Đang ưu sầu, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một con mèo béo màu trắng cam chạy vào phòng cô, sau đó ngồi xổm trước giường cô kêu meo một tiếng, cái đuôi đong đưa.

Dư Thính chớp chớp mắt, mèo cũng chớp chớp mắt.

“Sao mi lại ở đây?”

“Meo ~”

“Mi lên đây.” Dư Thính vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Thế mà con mèo lại nghe hiểu, linh hoạt nhảy lên giường.

Dư Thính năm chân mèo, nhìn thấy trên lông mèo dính đầy đất cát, chắc là khi đi chơi dưới hoa viên bị dính vào.

—— mèo của Quý Thời Ngộ thật hư.

Dư Thính bỏ chân mèo xuống, lại nắm lỗ tai mèo, bất mãn oán giận: “Ta không phải chủ nhân tiểu tiên nữ của mi, mi đi tìm Quý Thời Ngộ đi, cậu ta không phải là chủ của mi sao.”

Mèo không nghe hiểu lời này, dùng đầu cọ vài cái vào mu bàn tay cô.

Dư Thính bị cọ có chút ngứa, liếc mắt nhìn qua, phát hiện vòng cổ của mèo đã không còn, chắc là được Quý Thời Ngộ cởi ra.

Cô rút tay về: “Được rồi, mi có thể cút.”

Mèo cút (1).

Lăn (2) lên giường cô.

(1), (2): Cút và lăn có nghĩa giống nhau.

Lông mèo bay khắp nơi.

Mặt Dư Thính tràn ngập vẻ đau khổ.

Chuyện này cũng coi như là chuyện tốt, cho dù là việc nhỏ bé không đáng nhắc tới nhưng lệnh cấm đã bị gỡ bỏ, vì thế Dư Thính tạm buông tha cho hành vi 'dâm đãng' này của mèo béo.

'1: Giúp đỡ nhân vật nhỏ yếu cấp bốn sao (Khen Thưởng: 6 tệ).'

'2: Giúp đỡ nhân vật nhỏ yếu cấp năm sao (Khen Thưởng: 10 tệ).'

'3: Làm cho đối tượng nhỏ yếu cảm nhận được ý tốt của bạn (Khen thưởng: 4 tệ) (Đã hoàn thành)'

Dư Thính không nhịn được liếc nhìn mèo béo.

4 tệ này làm cô nhìn nó thuận mắt hơn không ít, nếu sau này có thể dựa vào nó kiếm tiền, vậy cho nó tiếp tục ở lại trong nhà cũng được.

Dư Thính ẵm mèo lên cao, trừng mắt với nó: “Quý Thời Ngộ có đặt tên cho mi không?”

“Meo ~”

“Nhìn xem mi béo như thế, đặt tên là trăng tròn đi.”

Dư Thính rất hài lòng về cái tên này,ẵm mèo xuống lầu.

Dì tô thấy lạ: “Hình như đây là mèo của tiểu Ngộ, Thính Thính con…”

Dư Thính bá đạo: “Hiện tại là của con.”

Dì Tô: “…”

Dư Thính đặt mèo lên ghế trên bàn ăn, thuận tay vuốt lông: “Dì làm chút thức ăn mèo cho nó đi.”

Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây?

Dì Tô càng nhìn càng thấy nghi ngờ, ba bước gộp một đi làm thức ăn cho mèo.

Dư Thính ăn cơm cũng không yên.

Chân quơ loạn, thỉnh thoảng cắt miếng bánh mì chia cho mèo, hình ảnh hài hòa.

Rất nhanh đã ăn xong, Quý Thời Ngộ mới từ tầng hầm đi lên.

Dư Thính giương mắt, nghĩ đến người này sẽ làm cô chết lúc 20 tuổi, nhịn không được thấy chán ghét.

Nhưng cô không thể bắt nạt cậu ta.

Ai biểu cậu ta là nhân vật nhỏ yếu năm sao chứ?

“Quý Thời Ngộ, hôm qua tớ hơi tức giận nên lỡ lời, cậu không cần xuống tầng hầm nữa.”

Quý Thời Ngộ im lặng nhìn về phía cô.

Thiếu nữ xinh đẹp, đến cả móng tay cũng rất xinh đẹp, chậm rãi nhẹ nhàng mà vuốt cằm mèo.

Mèo ở trong tay cô rất ngoan ngoãn, thoải mái khò khè.

“Đại Hoàng, lại đây.” Quý Thời vẫy tay gọi mèo.

Dư Thính cười.

Đại Hoàng? Đây là tên mà con người có thể nghĩ ra sao?

“Nó không phải Đại Hoàng, từ nay gọi nó là Trăng Tròn.”

Quý Thời Ngộ thấy mèo không qua, từ bỏ, lấy cặp sách đi ra ngoài.

Dư Thính khó chịu: “Cậu đi đâu?”

Quý Thời Ngộ: “Trường học.”

Dư Thính nâng mắt.

Trên đỉnh đầu cậu ta có ngôi sao năm cánh, màu sắc ngôi sao không phải màu vàng, mà lf màu đỏ của máu.

Nhìn ra được cậu ta có bao nhiêu oán hận đối với nơi này.

Cũng không biết Dư gia thiếu cậu ta cái gì.

Dư Thính gãi đầu.

Cô muốn đuổi Quý Thời Ngộ đi, không đuổi được thì phải ép cậu ta chủ động rời đi, dù sao cũng không thể để cậu ta uy hiếp đến tính mạng của cô. Sau đó thông qua truyện tranh xem những việc làm của cậu ta trong tương lai, nếu muốn gầy dựng sự nghiệp, Dư Thính sẽ lợi dụng quan hệ giữa các gia tộc chèn ép mạch kinh tế của cậu ta, chỉ cần cậu ta không phất lên, Dư gia sẽ an toàn.

Nhưng mà ——

App nhân sinh chết tiệt này không cho phép cô làm vậy!

Hiện tại cô có hai con đường:

1: Thuê sát thủ giết người, chặt đứt đường lui.

2: Cảm hóa kẻ thù, hóa thù thành bạn.

Phương án 1 chắc chắn không thể thực hiện.

Cô không có hư đến mức đi giết người; phương án 2 cũng không ổn, cô sợ chính mình chui đầu vào rọ.

Vậy thì phải trung hòa giữa hai phương án, đối xử tốt với Quý Thời Ngộ một chút, đồng thời tìm cách bóp chết đường lui của cậu ta.

Khó chịu.

Cực kỳ khó chịu.

Dư Thính nâng má: “Cậu ăn cơm đi, ăn xong chúng ta cùng đi.”

Quý Thời Ngộ không dừng bước.

“Quý Thời Ngộ, cậu không nghe tớ nói hay sao?”

Giọng điệu này không giống đang ra lệnh, mà giống oán trách và bất mãn hơn.

Tính tình Dư Thính rất khó nắm bắt.

Tùy hứng, điêu ngoa, nhất ý cô hành, đem tính cách đại tiểu thư thể hiện vô cùng thành thạo.

Quỷ thời Ngộ lẳng lặng liếc cô, trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ.

Sinh ra trong lâu đài, nếu có một ngày rơi vào vũng bùn…

Múc đích của cậu dần dần được xác định, kế hoạch báo thù được thiết lập rõ ràng.

Quý Thời Ngộ thu hồi ánh mắt âm u, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

Tuy rằng Quý Thời Ngộ là năm sao, nhưng không thể kiếm tiền ở chỗ cậu ta được, cuối cùng vẫn phải dựa vào Yến Từ.

Làm cách để giúp Yến Từ trở nên tốt hơn đây?

Tùy tiện tiếp cận sẽ làm cậu ta nghi ngờ, vậy…

“Dì Tô, dì giúp cháu làm hai rương nước trái cây đi.”

Dì Tô kinh ngạc nói: “Thính Thính muốn làm gì?”

“Đưa cho bạn học, gần đây bọn họ học tập rất mệt mỏi.”

Dì Tô vui mừng ra mặt: “Thính Thính thật hiểu chuyện, học được cách quan tâm bạn học rồi, bây giờ dì lập tức chuẩn bị.”

Tuy dùng cách này chủ yếu là để tiếp cận Yến Từ, nhưng được người lớn hiểu chuyện, cô vẫn có chút đắc ý.

Dư Thính cắn muỗng, phát hiện Quý Thời Ngộ đang nhìn cô.

Cô lập tức hiểu lầm, bực tới mức lông mi run rẩy, không tự nguyện đẩy ly sữa bò qua, “Này.”

Ly sữa bò nguyên chất, trắng y hệt đầu ngón tay cô.

Bỗng nhiên Quý Thời Ngộ nhớ tới lúc còn nhỏ, khi cậu mới đến đây tràn ngập sợ hãi, Dư Thính mặc váy công chúa xinh đẹp, chủ động đưa đồ uống trong tay cho cậu, làm cậu thấy được một tia ấm áp.

Thời gian trôi qua, tất cả đã thay đổi.

Quý Thời Ngộ bưng ly sữa lên nhấp môi, trong lòng gợn sóng.

Dư Thính mang theo hai rương đồ uống đến trường.

Sức cô không lớn ,tiện tay túm lấy hai bạn học cùng lớp hỗ trợ.

“Trời nóng, tớ mang đồ uống cho mấy cậu.”

Ngoại trừ Cố Song Song và Địch Nguyệt, Dư Thính không còn người bạn nào hết.

Tính tình cô kiêu căng, ai cũng không dám làm bạn với cô, đột nhiên hôm nay cô đem nước đến cho bạn học, ai cũng thấy ngạc nhiên.

Tuy là hơi kỳ lạ, nhưng bạn học trong lớp không ai dám không cho cô mặt mũi.

Hai rương vừa đủ cho học sinh trong sinh, cô cầm chai đồ uống cuối cùng cẩn thận đi đến trước bàn Yến Từ.

Cậu đang nhìn chằm chằm con ve trên cây ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng động, ánh mắt thẳng tắp dừng trên mái tóc xanh mượt của Dư Thính.

Trong nháy mắt Yến Từ nhớ ra cô là ai.

Dư thính đặt đồ uống lên bàn cậu: “Này.”

Chai đồ uống này là nước trái cây được nhập khẩu, sẽ không giống loại nước trái cây mười mấy tệ mà người bình thường hay uống.

Cậu không nói lời nào, Dư Thính tiếp tục nói: “Tất cả bạn học trong lớp đều có phần, cậu giữ lại uống đi.” Nói xong ngồi xuống chỗ của mình.

Một giây sau, một bóng đen phủ xuống từ đằng sau.

Dư Thính ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy khuôn mặt trầm lặng như băng tuyết của thiếu niên.

Cậu chậm rãi đặt chai đồ uống lên bàn cô.

Cùng với âm thanh của chai được đặt xuống, tâm Dư Thính cũng trầm theo.

Lần đầu tiên cô có ý tốt với bạn học, nhưng, nhưng lại bị từ chối?

“Cậu không thích cái này?” Dư Thính chịu đả kích, không nhịn được hỏi nguyên nhân.

Yến Từ hạ khóe môi, không hiểu vì sao cô lại kích động như thế.

“Cậu viết ra đây, cho tôi ít nhất 3 lý do tại sao lại từ chối.”

Dư Thính không buông tha, xé một tờ giấy nháp đặt trước mặt cậu.

Sợ cậu không có bút, chủ động lấy cây bút màu hồng nhạt đưa cho cậu.

Yến Từ rũ mắt chăm chú nhìn tờ giấy trước mặt, sau lại nhấc mí mắt lên.

“Cậu viết đi.” Dư Thính hết kiên nhẫn, bắt đầu ra lệnh.

Cô thật sự bá đạo.

Mấy vị bạn học bên cạnh không dám lên tiếng, ánh mắt đồng tình nhìn cậu bạn đáng thương thiếu cảm giác tồn tại này, cũng không biết kiếp trước tạo nghiệp gì mà lại bị đại tiểu thư dây dưa.

Một lát sau, Yến Từ thỏa hiệp.

Tay trái cầm bút, từ từ viết xuống ba chữ ——

'Cậu không có.'

Chữ cậu rất đẹp, đường cong lưu loát không giấu được vẻ cứng cáp.

Dư Thính đọc xong lại không hiểu.

Cậu không có?

Cậu không có là ý gì?

Dư Thính trầm tư suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ lại lời nói ban nãy của mình.

Đôi mắt cô trừng to, đặt cằm lên bàn học của cậu, nhìn vào hai mắt cậu, giọng nói nhỏ nhẹ: "Ý của cậu là… Tất cả bạn học đều có, chỉ có tớ không có?"

Yến Từ gật đầu.

Dư Thính không nghĩ tới tiểu đáng thương từ chối cô vì lý do này.

Cô lập tức bật cười.

Vừa lúc thiên thời địa lợi, một tia nắng theo ô cửa sổ chiếu vào đôi má lúm đồng tiền của cô, tựa như đang điểm xuyến thêm chút xinh đẹp trên khuôn mặt cô.

Hàm dưới Yến Từ căng chặt, ngay cả đầu ngón tay cũng cứng đờ.

Cậu đọc không hiểu bộ mặt cảm xúc của con người, chỉ biết giờ phút này, khi nhìn thấy đôi má lúm của cô gái, nhịp tim không khống chế được đập nhanh hơn.

“Cậu uống đi, nhà tớ còn rất nhiều, cho cậu thì cậu cầm đi.”

Dư Thính đem chai đồ uống đặt lại trên bàn cậu.

‘Cậu không có.’

Cậu lặp lại ba chữ này trên giấy, viết thêm lần nữa ‘cậu không có’.

Không nhiều không ít, vừa vặn đủ ba lý do Dư Thính yêu cầu.

Dư Thính bĩu môi, đem trà hoa hồng trong bình nước đổ đi, sau đó mở chai đổ phân nửa nước trái cây vào bình, cuối cùng đem nửa chai còn lại đưa cho cậu.

“Vậy được rồi chứ? Toàn bộ bạn học trong lớp đều có.”

Yến từ nhấp môi như muốn nói gì đó, cuối cùng im lặng, miễn cưỡng gật đầu.

“Vậy cậu uống một ngụm đi.”

Yến Từ do dự vài giây, cầm lấy chai đồ uống mở ra. Động tác có chút vụng về, ngón tay phối hợp không tốt lắm, Dư Thính thấy hơi ngứa mắt, dứt khoát đoạt lấy, mở nắp chai ra đưa cho cậu, “Cậu uống đi, cậu cao lớn như vậy mà đến cái nắp chai cũng vặn không ra.”

Yến từ im lặng nhận lấy, chậm rì rì uống một ngụm.

Dư Thính hài lòng.

Tiểu đáng thương nhận nước của cô cũng chính là nhận ý tốt của cô, sau nay chắc chắn sẽ không từ chối cô nữa.

Cô thỏa mãn quay lên, lấy sách giáo khoa chuẩn bị vào học.

: ≪(¬‸←")≫

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#24.08.2021

Kết thúc tiết học, Dư Thính đi toilet dặm lại son môi.

Chưa kịp vào cửa đã nghe âm thanh ầm ĩ đứt quãng truyền ra, ngẫu nhiên có tên Dư Thính xen vào trong mấy câu mắng chửi.

"Bề ngoài không ra gì nhưng thủ đoạn câu dẫn đàn ông chơi đến thành thạo a."

"Hạ Thất Tịch, cô nghĩ cô có tư cách giành đàn ông với Dư Thính sao?"

Dư Thính lập tức đi vào, ba nữ sinh vây quanh dồn Hạ Thất Tịch ở trước bồn rửa tay, trong số đó còn có người giật tóc cô, khuôn mặt non nớt đau đến vặn vẹo.

Toilet chỉ có vài người ra vào, tất cả đều không dám đụng vào vũng nước đục này nên hờ hững rời khỏi đây.

"Tô Anna, cậu đang làm gì?" Dư Thính liếc nhìn bộ dạng khốn đốn khổ sở của Hạ Thất Tịch, nhíu mày.

Tô Anna quay đầu lại, ngẩn người, lập tức thu lại vẻ ương ngạnh, nụ cười có ba phần nịnh nọt: "Dư Thính, tớ giúp cậu..."

"Cậu giúp tôi? Cậu giúp tôi cái gì?" Dư Thính ngắt lời, "Cậu dám dùng tên tôi đi gây sự khắp nơi, người khác không biết còn tưởng tôi xúi giục cậu mất."

Cha Tô Anna tự thành lập một công ty nhỏ, có một hạng mục hợp tác với Dư gia, nếu có thể hợp tác cùng Dư gia, trong nhà sẽ nhiều thêm không ít tiền bạc.

Bởi vậy Tô Anna thường xuyên lấy lòng Dư Thính.

Dư Thính thấy phiền, không nghĩ tới cậu ta sẽ 'nhiệt tình' giúp cô dạy dỗ Hạ Thất Tích.

Nửa thân trên của Hạ Thất Tịch ướt sũng, tóc dính sát vào gương mặt.

Cô cắn chặt môi, hai mắt đỏ ửng.

Dư Thính nhướng mày, thầm mắng đồ yếu đuối.

Cuối cùng đi đến trước mặt Tô Anna, dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương nắm lấy cái ót cậu ta, dùng sức ấn vào bồn rửa tay ngập nước.

Chuyện vừa xảy ra khiến cho Hạ Thất Tịch cùng những người xung quanh trừng to mắt.

Tấm gương sạch sẽ phản chiếu ảnh ngược khuôn mặt tinh xảo của thiếu nữ, cánh tay nhỏ nhắn nhưng sức lực không nhỏ.

Tô Anna không ngừng giãy giụa, tay chân quơ lung tung lộ vẻ khốn đốn.

Người bên cạnh không dám ngăn cản, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Rầm --

Dư Thính kéo người lên.

Cô nhìn vào gương, nói rõ từng câu từng chữ: "Tôi nuôi chó đều phải nhìn xem chúng có nghe lời hay không! Cậu chưa được sự cho phép của tôi, làm sao dám lấy tên tôi tuỳ tiện cắn người?"

Tóc tai Tô Anna hỗn độc, môi xanh tím, bàn tay chống đỡ cơ thể run nhè nhẹ.

Lúc này Dư Thính mới nhớ đến phải thể hiện mình là một người tốt.

Cô chậm rãi buông Tô Anna ra, cúi người rửa tay: "Nhà của chúng tôi là làm ăn, không phải từ thiện, cha cậu có thể cùng chị

tôi hợp tác đều hoàn toàn nhờ bản lĩnh của ông ấy; nếu không chiếm được tức là tài năng không bằng, cho nên cậu có ra sức lấy lòng tôi cũng vô dụng, sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy cậu rất phiền."

Tô Anna nào dám cãi lại.

Cô ta không cam lòng nhéo đầu ngón tay, cuối cùng mặt mày xám xịt rời khỏi toilet.

Hạ Thất Tịch đáng thương vẫn chưa rời đi.

Dư Thính vừa thấy gương mặt này đã muốn nổi giận, nếu không phải trên đỉnh đầu cậu ta có bốn viên đá, cô mới không thèm quan tâm đến tiểu bạch hoa này.

"Cảm, cảm ơn cậu..."

Dư Thính: "Phiền chết đi được, cậu khóc lóc cái gì, làm như tôi bắt nạt cậu không bằng."

Hạ Thất Tịch khóc nức nở: "Xin... Xin lỗi."

Dư Thính không nhịn được trợn mắt: "Người khác bắt nạt cậu thì cậu cứ đánh lại, hai tay để làm kiểng à?"

Cô lắc đầu: "Vất vả lắm tôi mới thi vào trường này, nếu gây chuyện sẽ bị đuổi học."

Dư Thính không để ý: "Có sao đâu, thành tích của cậu không phải tốt lắm sao? Học ở đâu chả được."

Hạ Thất Tịch nhu nhược nói: "...Tiền thưởng ở đây cao."

"..."

Dư Thính cứng họng, từ trên cao nhìn xuống, nhớ tới gia cảnh của Hạ Thất Tịch rất không tốt, nghe Cố Song Song nói ngày nghỉ Hạ Thất Tịch phải đứng ở ven đường phát tờ rơi.

Cô lớn lên trong nhung lụa, tuy chưa bao giờ được nghèo nhưng miễn cưỡng hiểu được đôi chút.

-- có một loại người, sẽ vì cái ăn mà khom lưng.

Đầu tóc Hạ Thất Tịch ướt nhem, nước chảy xuống vào trong cổ áo làm cho quần áo dính sát vào cơ thể.

Dư Thính mất kiên nhẫn kéo kéo khoé miệng, đưa khăn tay của mình qua: "Cho cậu, lau đi."

Khăn tay tơ lụa được chế tác tinh xảo, liếc qua một cái cũng đủ biết giá tiền bằng mấy tháng sinh hoạt của người nghèo.

Hạ Thất Tịch không dám nhận, lên tiếng từ chối: "Không cần, sẽ làm dơ khăn của cậu."

Dư Thính lại trợn mắt: "Cậu có phiền không nha? Khăn tay được sản xuất nhằm phục vụ cho nhu cầu của con người, nếu không tôi mua nó làm gì? Rảnh rỗi à? Mau cầm đi, còn lằng nhằng nữa thì tôi đánh cậu bây giờ."

Đại tiểu thư nhéo nhéo khăn tay, ngữ khí hùng hồn.

Hạ Thất Tịch bị doạ sợ, nơm nớp lo sợ cầm lấy khăn tay lau sạch vệt nước.

Khăn tay có mùi thơm, dính nước vào mùi thơm càng đậm thêm.

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt Dư Thính.

Thành thật mà nói thì nhìn Dư Thính có vẻ rất ngoan, khi hung dữ trên khuôn mặt cũng không nét dữ tợn, chỉ lộ ra vài phần kiêu căng. Cô rất đẹp, cho dù kiêu căng cũng không làm người ta chán ghét.

Hạ Thất Tích biết Dư Thính không thích mình, so sánh với những con nhà giàu khác, sự chán ghét của cô hiện rõ trên gương mặt.

Hôm nay là lần đầu tiên Dư Thính chủ động giúp đỡ cô.

Điều này làm cô thấy rất ngạc nhiên.

"Dư Thính, tối hôm qua tớ nghe thấy cậu và Quý Thời Ngộ nói chuyện với nhau." Nói xong, vô cùng cẩn thận quan sát cô.

Dư Thính lạnh nhạt: "Ồ, cho nên?"

Hạ Thất Tịch lấy hết can đảm nói: "Thật ra là giáo viên sắp xếp tớ và Quý Thời Ngộ chung một tổ học tập, chúng tớ không giống với những tin đồn bên ngoài, cho nên... Cậu đừng hiểu lầm, đừng bắt cậu ta ngủ dưới tầng hầm."

Càng nói, âm thanh càng nhỏ lại.

Tâm trạng của Dư Thính trực tiếp xấu đi, khoảng cách giữa việc bĩnh tĩnh và tức giận chỉ là 0.

"Cậu là con rết à? Sao ở đâu cũng có một chân vậy."

Dư Thính lười nói chuyện cùng cô, quay người rời đi.

Hạ Thất Tịch không dám lắm miệng nữa, sợ hãi rụt rè đi phía sau cô.

Hai người vừa bước ra tới cửa thì Quý Thời Ngộ vừa đi đến.

Đầu tiên cậu nhìn đến Dư Thính cao ngạo, sau đó chuyển ánh mắt đến Hạ Thất Tjch cả người chật vật, khuôn mặt lạnh xuống.

Quý Thời Ngộ vòng qua Dư Thính, cởi áo khoác đồng phục phủ lên vai Hạ Thất Tịch, tri kỷ bảo vệ cô gái ở sau lưng, ngăn cản hai người tiếp xúc.

Khi rời đi, Quý Thời Ngộ để lại cho Dư Thính một ánh mắt, cái gì cũng chưa nói, lại giống như cái gì cũng đã nói.

Dư Thính trừng mắt, con hàng này nghĩ cô bắt nạt người của cậu ta?

Tức chết tức chết tức chết mà.

Dư Thính tức giận quay về lớp học, hung hăng kéo ghế ngồi xuống.

Sống lưng đụng phải một vật mềm mại, Dư Thính quay đầu trừng mắt, phát hiện Yến Từ vẻ mặt vô tội, tay trái chưa kịp rút lại bị kẹp giữa lưng ghế và bàn.

Cô dùng sức rất lớn, ngón tay thiếu niên bị kẹp đến đỏ bừng.

Dư Thính sửng sốt, vội vàng xê dịch ghế về phía trước.

Thiếu niên tính tình tốt rút tay về, không nói gì mà kéo bàn ghế lui về sau, chừa ra một khoảng trống lớn ở đằng sau Dư Thính.

Dư Thính: "..."

Dư Thính: "Tớ không cố ý, tớ chỉ đang tức giận."

Dù sao đây cũng là công cụ người cấp SSR của cô, cô phải đối xử tốt một chút.

Yến Từ vừa nghe, lại lui về sau 1cm.

Dư Thính trầm mặc hồi lâu, bất mãn nói: "Cậu không hỏi tớ vì sao tức giận à?"

Hình như cô nghe được tiếng thở dài thì phải.

Sau đó thiếu niên cầm bút, viết ra mấy chữ: "Vì sao lại tức giận?"

Khoé môi Dư Thính rũ xuống, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Có nói với cậu cũng vô dụng, cậu cũng không biết cách dỗ tớ."

Cô quay đầu, chừa lại cho Yến Từ một cái đầu xanh mượt.

Yến Từ nhíu mày, ánh mắt mờ mịt không biết nói gì, cuối cùng cúi đầu như có điều suy nghĩ, giống như là đang hạ quyết tâm, vô cùng căng thẳng.

Hôm nay đã hoàn thành hết nhiệm vụ, cộng với điểm số trước kia là được 20 tệ.

May mắn, chuyện Dư Thính bắt nạt Tô Anna xem như gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, là hành vi chính nghĩa nên không bị trừ điểm danh dự.

Dư Thính chờ không nổi về đến nhà mới xem, vì thế vừa ra tiết đã ghé vào trên bàn, lén lút nhấn xem.

20 tệ có thể mua hai chương truyện tranh.

Chương 1 không có cốt truyện quan trọng, chủ yếu tả toàn cảnh cô làm thế nào bắt nạt Quý Thời Ngộ và Hạ Thất Tịch, ngoại trừ

việc không có quần chúng vây xem, hành vi bắt nạt giống y hệt ngoài đời thực, Dư Thính xem đến đầu lưỡi tê dại.

Khẩn trương đọc đến chương 2.

Tác giả dùng màu tối u ám bao trùm lấy thân thể nam chủ, khung lời thoại là mấy chữ màu đen to đùng: 'Dư Thính, tôi sẽ khiến cô chết một cách đau đớn.'

??

Từ từ!

Sao mới chương 2 mà đã muốn cô chết đau đớn rồi??

Dư Thính gấp gáp kéo xuống.

Trong cốt truyện, buổi tối Quý Thời Ngộ đến tìm cô, nói là không thích Hạ Thất Tịch, thậm chí chấp nhận lời tỏ tình trước đó của cô, đưa ra yêu cầu chính thức hẹn hò.

Dư Thính trong truyện tranh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vui mừng tột độ, nhào vào trong ngực Quý Thời Ngộ, vì để kiểm tra cậu có thật lòng hay không, liền chủ động hôn một cái.

Dư Thính: "?"

Dư Thính: "??"

Cho hỏi cô không có não sao?

Nữ phụ ác độc không xứng đáng có chỉ số thông minh phải không!!

Tên khốn này rõ ràng có âm mưu!

Dư Thính cố nén cảm giác muốn đập điện thoại, đọc tiếp.

Nam chủ nâng cằm nữ phụ ác độc, hôn lên.

Một chuỗi pháo hoa được tung ra, 'Dư Thính' đắm chìm trong đó.

-- A Ngộ, tớ rất hạnh phúc.

"..."

"....."

Cô hạnh phúc cái đệch!

Mẹ nó, đồ não tàn.

Dư Thính nhìn cái đầu tóc màu xanh kia không thuận mắt.

Cô tiện tay ném điện thoại vào học bàn, không nhịn được lâm vào trầm tư.

Quý Thời Ngộ chán ghét cô, cái gọi là hẹn hò chỉ là giả dối.

Mục đích của cậu ta là gì?

Muốn đùa giỡn tình cảm của cô? Hay là muốn tài sản trăm tỷ của Dư gia?

Nếu Dư Thính không download app này, nói không chừng sẽ bị tình yêu làm mù con mắt đi theo hướng y hệt cốt truyện, đồng ý yêu cầu hẹn hò của Quý Thời Ngộ.

Dư Thính muốn xem thử, coi tối nay Quý Thời Ngộ có thật sự đến tìm cô không, nếu cậu ta muốn hẹn hò, cô cũng không ngại tương kế tựu kế, trêu đùa cậu ta một thời gian.

Đảo mắt đã đến giờ tan học.

Dư Thính dọn sách vở xong, nhanh chóng đi ra ngoài.

Mới ra đến cổng trường đã nhìn thấy một thân ảnh thon dài đứng dưới bóng cây.

Ánh mắt đó nhìn về phía cô, muốn đến gần nhưng lại không dám.

Dư Thính tung tăng chạy qua đó.

"Yến Từ!" Cô đụng nhẹ vào cánh tay thiếu niên.

Yến Từ không nghĩ đến sẽ bị Dư Thính phát hiện, gương mặt khẩn trương, mím chặt môi.

"Cậu đang ở đây đợi bạn à?"

Cậu gật đầu, kéo ra khoảng cách với Dư Thính.

"Vậy cậu chờ đi, tớ đi trước."

Dư Thính vừa mới xoay người thì ống tay áo bị giữ chặt.

Chủ nhân của bàn tay kia chỉ dám níu lấy một góc vải, sợ đi quá giới hạn, động tác cẩn thận đến nỗi không nói nên lời.

Dư Thính chớp chớp mắt, suy nghĩ một lát, chỉ vào cái mũi của mình nói: "Cậu... Đang đợi tớ?"

Yến Từ chậm rãi gật đầu.

Dư Thính cảm thấy có chút mới lạ.

Tiểu đáng thương này không quan tâm đến ai ở trong trường, hôm nay đã chủ động lại gần cô.

"Cậu chờ tớ làm gì?"

Yến Từ cúi đầu, đôi mắt thanh lãnh chuyên chú.

Cậu nhìn cô chằm chằm, lông mi nhẹ run rẩy khó mà phát hiện, chợt, Dư Thính nghe được một âm thanh cực nhỏ, cực kỳ nhỏ:

"Dỗ."

Chỉ có một chữ, giọng nói run rẩy kèm theo chút bất an.

Âm thanh xen lẫn trong khung cảnh ồn ào nơi cổng trường, nhỏ đến mức không đáng nhắc đến, nhưng lại phá lệ rõ ràng.

Chỉ một khoảnh khắc này đã khiến Dư Thính ngây ngẩn cả người.

_____
: ლ(^o^ლ)

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#25.08.2021

"Cậu... Cậu không phải người câm?"

Dư Thính mơ hồ, không hiểu tình huống hiện tại lắm.

Bạn học trong lớp đều nói Yến Từ là người câm không thể nói chuyện, trên thực tế từ lúc Dư Thính nhập học tới nay, chưa qua bao giờ nghe cậu mở miệng nói một câu, cho nên cũng tin là vậy.

Kết quả...

Cậu ta lại nói chuyện!

Tuy chỉ có một chữ, phát âm hơi kỳ quái.

"Nếu cậu có thể nói chuyện, sao lại giả làm người câm?" Dư Thính không hiểu suy nghĩ của cậu lắm, cảm thấy tính cách người này lại thêm vài phần kỳ quái.

Thiếu niên cao lớn ngơ ngác.

Trên mặt không biểu cảm, có lẽ là khẩn trương hoặc là thấp thỏm, xương quai hàm hơi run rẩy.

Thật lâu sau, cậu mới gõ chữ: 'Không dễ nghe'

Không dễ nghe?

Giọng nói không dễ nghe? Hay là cậu dỗ không dễ nghe?

Dư Thính cẩn thận nhớ lại, giọng nói của cậu có phần đặc biệt hơn so với bạn cùng lứa, nhưng không phải thuộc dạng khó nghe, dù sao cũng là nam sinh đang trong thời kỳ vỡ giọng, giọng nói vịt đực khó nghe cô cũng từng nghe qua.

Chỉ bởi vì vậy nên không chịu nói chuyện?

Dư Thính đánh giá trên dưới, không nhịn được nhận xét: "Cậu thật sự rất kỳ lạ nha."

Cả người Yến Từ run lên, chậm rãi rũ mắt.

Dư Thính nhìn năm cánh sao trên đỉnh đầu cậu hơi lập loè, có dấu hiệu chuyển thành màu đen.

"..."

Không phải chứ, chỉ vậy thôi mà đã không vui?

"Được rồi, cậu nói gì đi chứ? Nói thêm vài câu dỗ tớ vui vẻ đi."

Yến Từ lắc đầu.

Cậu nói năng không lưu loát bằng một học sinh tiểu học nữa, chỉ nói một chữ mà đã tập vài tiếng đồng hồ.

Nhưng mà...

Yến Từ cảm thấy Dư Thính không thích.

Im lặng rũ mắt, để lại cho cô một bóng dáng cô tịch.

Dư Thính gãi đầu đuổi theo: "Yến Từ."

Cậu mờ mịt nhìn qua.

Dư Thính mỉm cười với cậu: "Nếu cậu không nói được, vậy tớ dạy cậu nói được không?"

Cô chỉ có một bảo bối năm sao này thôi, phải cẩn thận che chở, không thể để cậu cảm thấy cô đơn hay bị kỳ thị.

-- ừ, cô muốn làm bạn với cậu ta, chăm sóc cậu ta.

Yến Từ có chút ngoài ý muốn.

Không gật đầu cũng không lắc đầu, càng làm người ta không hiểu rõ suy nghĩ của cậu.

Thấy cậu không hé răng, Dư Thính trực tiếp động thủ, ngay lúc cậu chưa kịp phản kháng liền cướp lấy 'lão già' của cậu.

Yến Từ lập tức trừng to đôi mắt, muốn lấy lại nhưng không dám, ngón tay cuộn thành một đoàn.

Dư Thính ấn màn hình, hình nền là một bà lão nở nụ cười hiền từ, ôm một đứa bé trong vòng tay, dù độ phân giải thấp nhưng vẫn có thể nhìn ra là Yến Từ khi còn bé.

Vậy bà lão kia chính là bà nội Yến Từ.

Cô cẩn thận liếc nhìn cậu, không hỏi nhiều, một lần nữa đem điện thoại của cô cho cậu: "Tớ sẽ không đụng vào điện thoại của cậu, cậu gõ số điện thoại của cậu vào đây đi."

Yến Từ ngước mắt, rất nhanh lại cụp mắt xuống.

Bên tai vang lên âm thanh gõ bàn phím, cái điện thoại ở trong tay thiếu niên trở nên nhỏ hơn rất nhiều, lộ ra vài phần tương phản đáng yêu.

"Được chưa?"

Yến Từ gật đầu.

Dư Thính nhanh chóng ghi nhớ dãy số kia: "Vậy tối nay tôi sẽ gửi tin nhắn cho cậu, cuối tuần chúng ta cùng nhau đi chơi." Nói xong xua xua tay, nhanh như chớp chạy lên xe.

Ánh nắng chiều tà chiếu lên cảnh vật xung quanh, tiếng người ầm ĩ, chỉ có thế giới của là tịch mịch yên tĩnh.

Yến Từ cầm điện thoại nhìn thân ảnh cô đi xa.

Trong phút chốc, nội tâm tịch mịch lóe lên một tia hy vọng.

"Thính Thính, hôm nay chúng ta có chờ Quý Thời Ngộ không."

"Chờ một chút đi."

Tài xế biết tiểu tiên nữ giận dỗi không lâu, không cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Dư Thính mở một bịch snack khoai tây ra ăn, dùng tay kia mở wechat, trong danh sách bạn bè tìm được Triệu Học Thành, trò chuyện riêng.

'Dư Thính: Triệu Học Thành, cậu quen Yến Từ lâu rồi?'

'Triệu Học Thành: Đã nói với cậu rồi mà, hai chúng tôi học chung một trường tiểu học.'

'Dư Thính: Cậu biết tại sao cậu ta không nói được không?'

'Triệu Học Thành: Hình như lúc nhỏ bị bệnh, dây thanh quản bị thương, cậu hỏi cái này làm gì? Dư Thính, cậu thật sự coi trọng Yến Từ?"

Dư thính không kiên nhẫn: 'Không liên quan đến cậu.'

'Triệu Học Thành: Tớ nói cho cậu nghe nè Dư Thính, nghe nói khi Yến Từ còn nhỏ đã ở chung với bà nội ở trấn Trăng Non, đột nhiên có một ngày ông nội cậu ta bất thình lình qua đời, mọi người đều nói là do Yến Từ giết, khi đó cậu ta mới 6-7 tuổi. Bởi vì nhiều tin đồn vớ vẩn, Yến Từ mới cùng bà nội dọn đến Giang thành, tóm lại là rất kỳ quái, cậu vẫn đừng quan tâm cậu ta quá nhiều.'

'Dư Thính: Nghe nói? Ai nói?'

'Triệu Học Thành: À, người lớn nói...'

'Dư Thính: Ồ, tôi còn tưởng cậu tận mắt chứng kiến đấy.'

'Triệu Học Thành: ...'

Dư Thính không trả lời, nhìn ba chữ 'trấn Trăng Non' rơi vào trầm tư.

-- Nơi này có chút quen.

-- không nhớ ra.

Dư Thính rất nhanh đã từ bỏ, tuỳ tiện tìm một bộ anime xem.

Thời gian thong thả trôi qua, rốt cuộc nhóm học sinh cuối cùng cũng đã tan học.

Xuyên qua cửa sổ, Dư Thính nhìn thấy Quý Thời đi ra.

Cô lập tức ló đầu ra: "Quý Thời Ngộ!"

Giọng nói hấp dẫn không ít người, mấy người bạn học bên cạnh Quý Thời Ngộ không nhịn được đồng tình vỗ vai cậu, sải bước lên đạp chạy về phía hướng lại.

"Lên xe."

Quý Thời Ngộ đi lại gần xe.

Ghế sau bị đồ ăn vặt và túi rác chiếm đóng, Quý Thời Ngộ cúi đầu đem rác dọn sạch sẽ, sau đó nhét đồ ăn vật còn lại vào tủ lạnh mini, cuối cùng ngồi xuống.

Dư Thính để chân trần, làn da trắng nõn kinh người.

Quý Thời Ngộ nhìn thẳng: "Tôi không có quan hệ gì với Hạ Thất Tịch, cậu đừng bắt nạt người ta."

"Con mắt nào của cậu thấy tôi khi dễ cậu ta? Cậu ta nói gì với cậu? Hay là ai khác đã nói gì với cậu."

Quý Thời Ngộ không nói.

Hôm nay sau khi rời khỏi toilet, Hạ Thất Tịch nói với cậu Dư Thính đã giúp cô ấy, lời nói này đặt trong hoàn cảnh đó, quả thật là giấu đầu lòi đuôi.

Kiếp trước, Dư Thính đuổi hết nữ sinh bên người cậu đi, có thủ đoạn sạch sẽ cũng có thủ đoạn không sạch sẽ. Hạ Thất Tịch là người bị hại thê thảm nhất, rõ ràng có đầu óc thông minh cùng kiến thức học tập phong phú, lại chỉ có thể làm việc ở vùng núi, trở thành một người giáo viên tình nguyện.

"Dư Thính, tôi có thể đồng ý lời tỏ tình của cậu, nhưng mà..."

Ha, chuyện cười nhạt nhẽo.

Không chờ cậu nói xong, Dư Thính cười nhạo thành tiếng, lấy ra một cái gương trang điểm đặt trước mặt cậu: "Quý Thời Ngộ, cậu soi gương chưa, nhìn xem cậu có khác gì cóc ghẻ không?"

"Nếu không khác, vậy cậu dựa vào cái gì mà đòi ăn thịt thiên nga là tôi đây?"

Dư Thính hừ lạnh cất gương đi.

Trong truyện tranh cô là một thiếu nữ xinh đẹp ngu xuẩn, nhưng cô ở hiện thực sẽ không dính bẫy đâu!

"Cậu làm tôi tổn thương rồi, tôi đâu có ngu mà tiếp tục thích cậu."

Quý Thời Ngộ cảm thấy ngoài ý muốn.

Còn nhớ rõ đời trước, Dư Thính thích cậu gần như cố chấp. Cô điêu ngoa tuỳ hứng là thật, vì cậu lạnh nhạt mà khóc lóc cũng là thật.

Lúc 20 tuổi, Dư Thính cản đường cậu và bạn bè thành lập công ty, ép buộc hai người đính hôn, biết rõ hôn lễ kia không phải đôi bên tình nguyện nhưng cô lại vui vẻ như một đứa trẻ được cho kẹo, vui sướng thảo luận về tương lai với cậu.

Quý Thời Ngộ chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm của cô, dù phần tình cảm này làm cậu chán ghét.

Cậu thấy ngạc nhiên, thiếu nữ một lòng chỉ có tình yêu này lại từ chối cậu.

Lạt mềm buộc chặt?

Sẽ không, tính cách của Dư Thính sẽ không dùng thủ đoạn này.

Quý Thời Ngộ tò mò muốn nhìn xem cô muốn làm chuyện gì.

"Là do Hạ Thất Tịch?"

"Đừng nói đến Hạ Thất Tịch, cho dù bây giờ xuất hiện Lục Tịch, Bát Tịch thì tôi cũng không thích cậu." Dư Thính đột nhiên có một ý tưởng táo bạo.

Quý Thời Ngộ trong truyện tranh giả tạo muốn hẹn hò với cô, tuỳ rằng không rõ mục đích nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt. Hiện tại chỉ cần cô không đồng ý yêu cầu này, kế hoạch của cậu ta chắc chắn sẽ thất bại.

Cô còn có thể mượn cơ hội này đùa giỡn cậu ta, gây khó dễ cho cậu ta, càng không sợ bị hệ thống trừ điểm danh dự, dù gì cũng do cậu ta tự nguyện.

Ừm, rất hoàn hảo.

"Nếu cậu lấy lòng tôi thì biết đâu tôi sẽ suy nghĩ lại."

"Lấy lòng cậu?"

"Đúng vậy" Dư Thính đếm đầu ngón tay, "Nghe tôi nói này, cậu kêu cậu làm cái gì cậu phải làm cái đó, không được chống đối tôi, cho dù là ở đâu cũng phải nhường nhịn tôi."

"Ồ" Quý Thời Ngộ nói, "trước kia dù ở đâu thì tôi vẫn luôn nhường nhịn cậu."

Dư Thính cứng họng.

Ngay sau đó nói: "Vậy về sau cậu càng phải nghe lời tôi! Tôi nói mặt trời mọc hướng Tây thì chính là mọc hướng Tây!"

Cả hai đời, Quý Thời Ngộ nhịn cô tổng cộng hơn 20 năm, sớm thành thói quen. Hiện tại càng muốn biết Dư Thính đang chơi trò gì, lập tức gật đầu: "Được, nhưng cậu phải đáp ứng tôi, không được khi dễ bạn học."

Dư Thính lập tức khó chịu: "Tôi không bắt nạt cậu ta, là Tô Anna bắt nạt cậu ta, nếu không phải tôi đúng lúc đi tới thì Hạ Thất Tịch đã bị lột một lớp da rồi."

Trên mặt Quý Thời Ngộ biết rõ ba chữ 'không tin'.

Dư Thính tức giận, lập tức hét to một tiếng: "Dừng xe!"

Tài xế chậm rãi dừng xe ở ven đường.

Dư Thính chỉ vào cửa xe, lạnh nói: "Cút xuống xe, ngay lập tức."

Đừng nói cãi lại, Quý Thời Ngộ không phát ra tiếng động xách cặp sách im lặng xuống xe.

"Thính Thính, ở đây rất khó đón xe."

Khung cảnh hoang vu, một con đường dài thẳng tắp kéo dài đến trang viên Dư gia, ngẫu nhiên sẽ có vài chiếc xe vận tải đi qua thì hầu như không thấy chiếc xe nào hết.

Dư Thính không thèm nghe, khoanh tay trước ngực, tức giận quay đầu đi.

Tài xế thở dài, xuống xe kêu Quý Thời Nộ lên xe lại.

Nghe được động tĩnh, Dư Thính không quan tâm, quay mặt ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp gục xuống.

Quý Thời Ngộ liếc xéo nhìn qua, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên cửa kính, đôi mắt ngập tràn tức giận và uỷ khuất.

Cậu hoảng hốt, thậm chí nghi ngờ mình đã phán đoán sai.

Dư Thính nghĩ sao nói vậy, nếu thật sự làm gì đó thì khẳng định không bày ra vẻ mặt này.

Cậu đã hiểu lầm?

"Tôi biết rồi." Quý Thời Ngộ thoả hiệp, "Tối nay tôi xuống tầng hầm ngủ."

Nếu muốn kế hoạch thành công thì không thể xé rách mặt với Dư Thính.

Chỉ sợ lành ít dữ nhiều, trước mặt cậu chỉ có thể thuận theo vị đại tiểu thư này.

Dựa vào cửa xe hơi, Dư Thính đem cặp sách đưa cho dì Tô, rầu rĩ không vui đi lên lầu.

Quý Thời Ngộ thức thời, chủ động đem mình nhốt vào phòng tối ở tầng hầm.

Dư Thính giận đến mức không ăn cơm chiều,

Tắm xong, lại đọc mấy bộ truyện tranh, bỗng nhiên cảm thấy chán ngắt.

Bởi vì ngày mai là thứ bảy, Dư Thính cũng không thèm để ý thời gian đang thong thả trôi qua, ở trên giường ăn không ngồi rồi xem phát sóng trực tiếp, ngẫu nhiên sẽ vung tàn như rác cho chủ phòng.

Mơ màng sắp ngủ, Dư Thính đột nhiên nhớ tới lúc chiều đã dặn Yến Từ chờ tin nhắn của cô.

Cô vội vàng ngồi dậy.

Luống cuống tay chân tìm điện thoại.

Rạng sáng 1 giờ 30.

Người bình thường đều đã ngủ rồi đi?

Nhưng mà... Lỡ như tiểu đáng thương vẫn đang chờ thì sao??

Hình như cậu ta sẽ chờ thật...

Dư Thính rối rắm xoa đầu tóc màu xanh rối thành một đoàn, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn nhắn qua hai chữ: 'Ngủ ngon.'

Cô căn bản không hy vọng Yến Từ sẽ trả lời, nhưng một giây tiếp theo, điện thoại rung lên một chút.

Yến Từ: 'Ừ.'

Dư Thính hoàn toàn khiếp sợ.

Trả, trả lời rồi?

Cho nên Yến Từ vẫn đang đợi cô?

Trong lòng Dư Thính lộp bộp vài cái, vội vàng gõ chữ: 'Cậu vẫn luôn đợi tớ?'

Yến Từ gửi lại: 'Ừ.'

Trả lời đơn giản, đến dấu chấm kết thúc câu cũng đầy đủ.

Vậy là... Tiểu đáng thương thật sự chờ cô đến nửa đêm?

Dư Thính cẩn thận nhắn lại: 'Cậu không thấy tin nhắn gửi đến thì không phải nên đi ngủ sao?'

Đối phương lại trả lời một câu đơn giản: 'Cậu kêu tôi chờ cậu.'

Dư Thính hoảng hốt nhìn dòng chữ này, không thể tin được tiểu đáng thương trầm mặc hướng nội sẽ vì một câu của cô mà chờ đến nửa đêm.

Một câu nói thuận miệng, lại được người ta ghi nhớ trong lòng.

Dư Thính rất hiếm khi để ý đến cảm giác của người khác, nhưng vào lúc này, Dư Thính bắt đầu sinh ra cảm giác áy náy.

'Xin lỗi nha Yến Từ, tớ không cẩn thận quên mất.'

Dư Thính cắn môi: 'Cậu mau ngủ đi, lần sau tớ nhất định sẽ gửi tin nhắn cho cậu sớm

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#26.08.2021

Mặt trời dần lên cao.

Đến khi mặt trời gần lên tới đỉnh đầu thì Dư Thính mới thức giấc, cô chậm rì rì xuống giường, chậm rì rì rửa mặt, động tác chậm hơn cả rùa bò.

Chậm trễ nửa ngày mới xuống đến nhà ăn, những người khác đã ăn xong bữa sáng, chỉ còn cô lẻ loi ngồi gặm sandwich.

Một tay Dư Thính cầm điện thoại gõ bàn phím: ‘Sớm nha.’

Gửi đi.

Gần 9 giờ, một tin nhắn được gửi lại: ‘Không còn sớm.’

?

‘Cậu không có sớm.’

Không có sớm?

Không có sớm là ý gì?!

Dư Thính vò đầu bứt tai không hiểu ý của Yến Từ.

Xem lại lịch sử tin nhắn một lần, tầm mắt nhịn không được dừng lại ở dòng ‘Cậu mau ngủ đi, lần sau tớ nhất định sẽ gửi tin nhắn cho cậu sớm hơn.’

“…”

Dư Thính đột nhiên ê răng.

Phàm là người có EQ đều nhìn ra được đây chỉ lời nói khách sáo bình thường, tiểu đáng thương này làm sao vậy, lời nói khách sáo cũng tưởng thật?

‘Vậy… Mấy giờ mới tính là sớm?’ Cô thử hỏi.

‘5 giờ.’

Dư Thính: “…”

Dư Thính: ‘Cậu tưởng tớ là gà trống à?’

Yến Từ: ‘Không phải.’ Cậu nghiêm túc trả lời, ‘Giống loài không thể vượt qua.’

Dư Thính: “…”

Ờ.

Dư Thính lười tranh luận với cậu, tắt điện thoại tập trung ăn sáng.

“Thính Thính, 10 giờ 30 giáo viên dạy lễ nghi sẽ đến đây, con ăn xong thì chuẩn bị một chút.”

Nghe dì Tô nhắc nhở, Dư Thính mới nhớ tới việc học lễ nghi này.

Cô cứng đờ ngồi trên ghế, ngay cả sandwich trong tay cũng không còn ngon nữa.

Dư Thính vẻ mặt đau khổ: “Dì Tô, hôm nay không học được không?” Không muốn học là một chuyện, chuyện còn lại là hôm nay cô có hẹn đi chơi với Yến Từ.

Cô đã đồng ý rồi.

Một người tích cực như Yến Từ, nếu thất hứa thì chắc cậu ta sẽ không vui.

“Con đã nghỉ 1 tháng rồi, nếu hôm nay không học thì Tiểu Đa sẽ xử con đó.”

Dư Dung mời không ít giáo viên về dạy cho Dư Thính, lễ nghi và ngoại ngữ hai môn cần thiết phải học, một môn bồi dưỡng khí chất, một môn bồi dưỡng khả năng ngoại ngữ.

Môn ngoại ngữ thì nằm trong khả năng của cô, có thể ứng biến được; nhưng lễ nghi thì khác, tính cách của cô hiếu động, không thích ngồi yên một chỗ, tiết học lễ nghi 2 tiếng này chính là sự tra tấn đối với cô.

Tiếp theo, khuôn mặt Dư Thính suy sụp, cọ tay dì Tô làm nũng: “Hôm nay con muốn đi chơi với bạn, dì Tô là người tốt, có thể yểm trợ cho con không, đừng để chị con biết ~”

Cô nắm cánh tay dì Tô, không nặng không nhẹ.

Biểu cảm vô cùng đáng yêu, người lớn trong nhà đều không qua nổi một chiêu này.

“Con nha, chỉ biết đi chơi, học tập tiểu Ngộ đi, sáng sớm đã đi thư viện với bạn học.” Dì Tô giọng điệu trách cứ, cuối cùng chịu không nổi trò làm nũng của cô, “Tiết học lễ nghi không thể bỏ được, vậy đi, dì dời giờ học lại vào ngày mai, hôm nay để con đi chơi với bạn.”

Dư Thính buông tay, không vui vẻ đồng ý.

Nhớ tới nhiệm vụ hằng ngày của app còn chưa đổi mới, Dư Thính lập tức đăng nhập vào app.

‘1: Làm cho nhân vật nhỏ yếu bất kỳ cảm nhận được nhiệt tình của bạn (Khen thưởng: Cấp bậc càng cao, điểm số càng nhiều).’

‘2: Làm cho một người quan tâm bạn, cảm nhận được sự coi trọng của bạn đối với họ (Khen thưởng: 5 tệ).’

Hôm nay chỉ có hai nhiệm vụ.

Dư Thính có chút tiếc nuối, nhưng không thấy uể oải.

Nhiệt tình a.

Cô chính là ánh mắt trời nóng bỏng, ai gặp cũng thấy cô rất nhiệt tình nha.

Dư Thính lập tức vui vẻ gửi tin nhắn cho Yến Từ: ‘Yến Từ! Lát nữa tớ muốn tìm cậu đi chơi! Cậu có ở nhà không!!’

Để biểu thị sự nhiệt tình, Dư Thính cố ý dùng ba lần dấu chấm than.

Yến Từ: ‘Không thể ảnh hưởng đến thời gian của việc khác, khi nào cậu tới?’

Dư Thính suy tư: ‘Khoảng 2 tiếng.’ Nhắn xong vội vàng gửi thêm tin nữa, ‘Cậu không cần phải canh thời gian chính xác đâu! Tớ có thể đến trễ vài phút nếu lỡ kẹt xe.’

‘Được.’ Cậu nói, ‘Tôi chờ cậu.’

Ba chữ ngắn gọn, cuộc trò chuyện lâm vào yên tĩnh.

Lần này Dư Thính không để tiểu đáng thương chờ lâu, nhanh chóng chạy vào phòng quần áo, tìm kiếm quần áo và trang sức

phối đồ thích hợp.

Quần áo của Dư Thính rất đa dạng.

JK, Hán phục, hoà phục, váy công chúa…

Dư Thính chọn tới chọn lui, mắt thấy không còn nhiều thời gian nữa thì nhanh tay chọn váy trắng đơn giản.

Cuối cùng, Dư Thính đã đứng trước cửa nhà Yến Từ sau 2 tiếng đồng hồ.

Đứng dưới mái hiên, có mùi kỳ lạ lắm, trước cửa là đủ loại bao lớn bao nhỏ bìa cứng, nhìn kỹ thì trên mặt đất có nhiều loại vết bẩn.

Đang đánh giá, cửa phòng kẽo kẹt mở ra.

Tầm mắt cô vừa vặn dừng lại trước ngực thiếu niên.

Đối phương mặc một cái áo thun đen hơi cũ, cũng không phải hàng hiệu gì, nhưng lại được giặt giũ vô cùng sạch sẽ, mùi thơm

của bột giặt lấn át mùi kỳ lạ xung quanh, cũng làm cho tâm tình hỗn độn của cô bình tĩnh lại.

Khuôn mặt cậu yên tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

“Yến Từ, tớ tới tìm cậu nè.”

Cô mặc một bộ váy trắng xinh đẹp, âm thanh mềm mại.

Ngẩng đầu lên, tặng cho cậu một nụ cười tươi tắn, loá mắt đến mức làm cho mái tóc xanh kia cũng sáng lên.

Sự chú ý của Yến Từ cũng bị kéo đi.

Sửng sốt.

Củ cải trắng?

_____

: Chương này thật sự ngắn ლ(´ ❥ 'ლ)

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#26.08.2021

"Yến Từ, cậu không mời tớ vào nhà sao?"

Yến Từ bất ngờ, nhẹ nhàng nghiêng người.

Không gian trong nhà không lớn, khoảng 50 mét vuông, mấy gia cụ linh tinh cũng chỉ có vài cái, nhưng đều rất sạch sẽ, một tầng bụi cũng không có, trong không khí thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt của nước sát trùng.

Trên bàn có một bức di ảnh, là một bà lão giống y hệt hình nền trong 'lão già'.

Dư Thính không dám đánh giá lung tung, thành thật thu hồi ánh mắt.

Phòng khách rất nhỏ, không có sô pha, chỉ có một cái bàn rất nhỏ và một cái ghế tròn.

Dư Thính túm váy, nhẹ nhàng nhíu mày.

Yến Từ cái gì cũng chưa nói, bật quạt, giơ tay kêu cô ngồi xuống.

Dư Thính cẩn thận đặt mông ngồi xuống.

Rất cứng.

Đây là cái ghế cứng nhất mà cô từng ngồi.

Cô không ngôi yên, nhích tới nhích lui, mặc dù động tác rất nhỏ nhưng vẫn không chạy khỏi mắt Yến Từ.

Đầu tiên cậu thấy hơi nghi ngờ, ngay sau đó lục lọi tìm một tấm đệm lót tương đối mềm mại trải lên. Dư Thính càng không thoải mái, vải dệt thô sơ đâm vào mông cô, rất ngứa.

Dư Thính ngại ngùng không dám ý kiến, cũng do cô vì nhiệm vụ nên mới đến đây làm phiền người ta, không bị Yến Từ ghét bỏ là may rồi.

Lúc này, Yến Từ đột nhiên hiểu ra.

'Tôi đi ra ngoài mua đồ, cậu chờ tôi.'

Dư Thính không ý kiến: "Cậu đi đi."

Yến Từ không yên tâm nhìn cô một cái, chạy như bay ra ngoài cửa.

Cơ thể Dư Thính thả lỏng, đứng lên đi lại khắp nơi.

Cô không dám đi vào phòng ngủ của Yến Từ, chỉ di chuyển xung quanh phòng khách nhỏ hẹp.

Từ cách bố trí có thể nhìn ra, Yến Từ là một người rất nề nếp, hơn nữa cậu ta thích sạch sẽ, cho dù là một góc tường cũng không thấy bụi bẩn.

Ngoại trừ di ảnh của bà nội, trên tường còn treo vài bức ảnh khác.

Đều là ảnh khi nhỏ của Yến Từ, trong ảnh cậu còn rất nhỏ, mặc áo trắng quần đen, ngồi trên một mái ngói màu đen ở hẻm nhỏ, đôi mắt thanh thuần sạch sẽ nhìn vào ống kính.

Cô chống cằm nhìn nhìn, Yến Từ thở hồng hộc đẩy cửa vào.

Chạy vội ra ngoài, trán đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Cậu điều chỉnh hô hấp, dưới ánh mắt không rõ của Dư Thính đem đồ trong túi lấy ra.

Dư ThíNh mờ mịt cúi đầu.

Chỉ thấy cái hộp màu đỏ in rõ ràng dòng chữ --

Thuốc chữa bệnh trĩ Mã Ứng Long.

"..."

"....."

Gương mặt Dư Thính lúc xanh lúc đỏ, suy nghĩ hỗn loạn nhưng trên mặt không không biểu lộ ra.

Cũng không biết do trời nóng hay thẹn thùng, hai lỗ tai Yến Từ đỏ ửng, trực tiếp mạnh mẽ nhét đồ vào tay Dư Thính, nhanh chóng gõ chữ: 'Buồng vệ sinh ở phía sau.'

Cậu trộm giương mắt, lại nói thêm: 'Tôi sẽ không nói với người khác.'

Dư Thính: "..." Không có gì, chỉ là có chút đau đầu.

Rốt cuộc cô cũng phản ứng lại, vừa ngại vừa tức, trực tiếp đem đồ đập vào ngực Yến Từ, nâng cao giọng: "Cậu mới bị bệnh trĩ!!"

Cậu sửng sốt, mơ hồ không rõ nói một chữ: "... Không."

Căn bản là nói không thông.

Dư Thính tức giận đến mức dậm chân, "Tớ không bị bệnh trĩ, cậu mau vứt nó đi."

Yến Từ nhìn hộp thuốc chữa bệnh trĩ, bỗng nhiên mê mang, bộ dáng ngây ngốc làm người ta không dám nặng lời.

Dư Thính từ buồn bực trở nên bất đắc dĩ.

Cô biết rồi, ở chung với Yến Từ cần phải thẳng thắng, nếu không cậu ta sẽ không hiểu rõ ý của người khác.

Đồ ngu ngốc, siêu ngu ngốc.

"Cái ghế này của cậu không thoải mái, quá nhỏ, quá cứng, cậu còn lót thêm tấm nệm dày như vậy, có phải muốn tớ bị nóng

chết không."

Yến Từ bừng tỉnh, khoé mắt rũ xuống.

'Vào phòng tôi.'

Nói xong, Yến Từ dẫn Dư Thính vào phòng ngủ.

Phòng ngủ chỉ có một chiếc giường và một cái tủ quần áo rất nhỏ, có mấy quyển sách và hai cái lồng, một cái lồng dành cho thằn lằn, cái còn lại là của hai con nhện lúc trước Dư Thính đưa tới.

Dư Thính không nghĩ tới cậu sẽ nuôi nó, chỉ nghĩ đây là thức ăn cho thằn lằn.

Con thú cưng thằn lằn kia được Yến Từ nuôi rất tốt, ít nhất là tốt hơn bản thân cậu ta.

Toàn thân màu vàng kim, bốn chân bò trên lồng kính, nhìn qua thấy tinh thần khá tốt.

Cho dù nó lớn lên rất đẹp nhưng Dư Thính vẫn không nhịn được sợ hãi.

Cô tránh đi mấy cái lồng, chậm rãi ngồi xuống ở đuôi giường.

'Như vậy thoải mái không?'

Yến Từ gõ chữ dò hỏi.

Giường của cậu đương nhiên không thể so với giường công chúa rộng 1m8 của Dư Thính, nhưng nể tình tiểu đáng thương đã vì cô mà dụng tâm như thế, nếu cô còn kén cá chọn canh thì chính là không biết tốt xấu.

Dư Thính gật đầu: "Thoải mái."

Yến Từ yên tâm, lần nữa dò hỏi: 'Có đói bụng không?'

12 giờ, đã đến giờ cơm trưa.

Dư Thính đang muốn mời cậu ra ngoài ăn, Yến Từ đã đi trước một bước ra quyết định: 'Tôi đi mua đồ ăn.'

"Hả?"

Cậu nói 'Làm cho cậu.'

Tiểu, tiểu đáng thương còn biết nấu cơm?

Dư Thính đảo mắt, nhảy xuống giường: "Tớ đi với cậu!"

Dư Thính nhíu mày nhìn váy trắng trên người cô, không nói gì, nhàn nhạt gật đầu.

Dư Thính tưởng rằng hai người sẽ đến siêu thị, kết quả khi đến nơi thì bất ngờ trợn tròn mắt.

-- chợ bán thức ăn.

Do là giữa trưa có nhiều người đến mua đồ nấu cơm nên đường phố rất tấp nập.

Xe đạp, xe điện, người đi đường đông đúc ở trên đường.

Hai bên đường là những dãy lều lớn, tiếng rao hàng, tiếng thét to, cái gì cũng có.

Mất đường rất dơ, khắp nơi đều thấy hai ba miếng rác.

Lần đầu tiên Dư Thính đến nơi này, bị âm thanh huyên náo làm cho đau đầu.

Yến Từ không giống cô, tay xách rổ đựng, ỷ vào chiều cao hơn người mà chen chúc đi vào.

Dư Thính khẽ cắn môi, gian nan đuổi theo.

Rất nhanh, váy trắng quý giá trên người cô bị bùn đất bắn vào.

Loại vải dệt này tuy là có thể giặt sạch, nhưng Dư Thính vẫn cực kỳ đau lòng, nhanh chóng hối hận vì đã theo cậu đến đây.

Càng đi càng khó khăn, thân ảnh Yến Từ cũng ngày càng xa.

Chợ bán thức ăn rất rộng, Dư Thính sợ mình đi lạc nên vội vàng đuổi theo.

Rất nhanh, bóng dáng Yến Từ đã biến mất không thấy.

Biểu cảm gương mặt Dư Thính dần trở nên uỷ khuất.

Nhưng mà trong nháy mắt, một hơi thở quen thuộc bao quanh cô, một cái bóng bao trùm lấy cô.

Cô ngẩng đầu.

Hai tròng mắt thiếu niên sáng rực, không nói một lời kéo góc áo của mình ra.

Dư Thính cong ngón tay, cẩn thận nắm lấy.

Cô dán người vào bên cạnh người cậu, bóng dáng nhỏ xinh, bước chân cũng rất ngoan ngoãn.

Yến Từ cố tình thả chậm bước chân, khoé mắt thường thường dừng lại trên mặt cô.

Trong nháy mắt, biểu tình uỷ khuất của cô đã bay đi hết.

Yến Từ bất động thanh sắc quay đầu, dừng cân trước một quán bán rau củ quả.

'Tự cậu chọn.' Gõ xong, tự động đem giỏ rau đặt trước mặt cô.

Dư Thính lớn chừng này rồi, nhưng đây là lần đầu đích thân đi mua nguyên liệu nấu ăn.

Cô nhìn xung quanh một vòng, bị đủ loại nguyên liệu loè loẹt làm cho hoa mắt, giọng nói bé xíu: "Tớ, tớ không biết chọn..."

Ông chú bán đồ cười hoà ái: "Tiểu cô nương vừa nhìn đã biết là lần đầu đi chợ, không sao đâu, cháu cứ chọn đại đi, đồ của chú món nào cũng chất lượng."

"Ăn củ cải không? Củ cải trắng ở đây rất ngon."

Yến Từ nhìn củ cải trắng trẻo mập mạp kia rất vừa lòng, cầm lòng không đậu nhìn về phía Dư Thính, cuối cùng dùng sức lắc đầu, quay sang chọn rau xanh và cá tím.

Vẻ mặt Dư Thính khổ sở.

Cuộc đời này của cô ghét nhất là rau xanh.

"Yến Từ, chúng ta đừng mua rau xanh có được không?"

Ngón tay Yến Từ dừng lại, ném bó rau xuống, chọn ớt xanh.

"Tớ cũng không thích ăn ớt xanh..."

Cậu lại chọn rau chân vịt, ngón tay vừa đụng vào, giọng nói Dư Thính lại truyền đến: "Rau chân vịt rất khó ăn..."

Yến Từ tạm dừng hai giây, bàn tay thử đi đến chỗ cây cải dầu.

"Đừng mua cái đó..." Vẻ ghét bỏ từ trong mắt tràn ra ngoài.

Yến Từ: "..."

Ông chú phe phẩy cây quạt, bắt đầu cười: "Tiểu cô nương cái này không ăn cái kia cũng không ăn, vậy cháu muốn ăn cái gì?"

Dư Thính giương mắt nhìn Yến Từ, nói: "Cái gì cũng được."

Yến Từ không nhịn được thở dài từ tận đáy lòng, trong đầu bị hai chữ chiếm lấy:

-- khó nuôi.

Cuối cùng chọn nhặt nửa ngày, Yến Từ đã mua được hai củ khoai tây và một bịch rong biển nhỏ.

Cậu đi đến gian hàng bán thịt, lấy tiền ra, chỉ vào hai miếng thịt sườn nhỏ.

Rau đã mua xong, thịt cũng mua xong, hai người men theo đường cũ đi về nhà.

Thời điểm đi ra ngoài Dư Thính vẫn như cũ túm lấy góc áo Yến Từ, lần này cô nhẹ nhàng hơn nhiều, thỉnh thoảng lướt nhìn các gian hàng.

"Yến Từ, bên này có người bán kẹo bông gòn." Nói xong liền nuốt nước miếng.

Cơ thể Dư Thính không tốt, đầu bếp trong nhà đều dựa theo khẩu phần ăn nghiêm khắc mà chế biến. Bình thường muốn ăn vặt cũng phải lén ăn, chưa bao giờ được ăn kẹo bông gòn hay tàu hủ thúi.

Ánh mắt của cô có dùng cụm từ trông mòn con mắt để diễn tả.

Yến Từ liếc mắt, rất nhanh thu hồi tầm mắt, dẫn Dư Thính đi lại đó, chỉ vào bên trong: 'Muốn vị nào?'

"Vị sơn trà."

Yến Từ đầu, lấy 5 xu mua một cây.

Dư Thính xé mở bọc nilon bên ngoài, kẹo bông vừa ngậm vào miệng là tan ngay, có vị sơn trà chua ngọt, ngon đến nỗi không nói nên lời.

Ước mơ được như ý nguyện, Dư Thính lập tức vui vẻ hơn rất nhiều: "Yến Từ, cậu không ăn sao?"

Yến Từ lắc đầu.

"Đúng rồi, hình như con trai không thích ăn ngọt."

Yến Từ lẳng lặng nhìn chằm chằm bóng dáng cô, ánh mắt hơi trầm xuống, thần sắc cũng trầm xuống vào phần.

Không phải cậu không thích ăn, chỉ sợ vị kẹo trong trí nhớ bị hương vị khác thay thế.

Đó là lần duy nhất trong cuộc đời cậu ghi nhớ một vật gì đó.

...

Yến Từ làm cho Dư Thính món khoai tây hầm xương sườn.

Nhà rất nhỏ, mùi thơm của món ăn thoang thoảng.

Vốn dĩ Dư Thính không đói bụng, kết quả bị mùi thơm này làm cho thèm thuồng.

Một người chờ đợi rất nhàm chán, quyết định đi vào phòng bếp nhìn Yến Từ nấu cơm.

Thiếu niên chuyên chú rửa sạch rong biển, mười ngón tay thon dài bị nước lạnh làm cho đỏ ửng, vô ý lộ ra vài phần gợi cảm.

"Yến Từ, cần tớ giúp cậu không?"

Cậu lắc đầu.

"Ồ." Dư Thính ăn không ngồi rồi, đứng bên cạnh nhìn cậu bận rộn.

Yến Từ lấy một cái nồi khác chuẩn bị làm món canh rong biển trứng gà.

Động tác trôi chảy, rất nhanh đã làm xong.

Xương sườn khoai tây được hầm thơm phức, canh rong biển cũng thế, hương vị màu sắc đầy đủ.

Dư Thính không nhịn được, lập tức ăn hai chén cơm.

So với Dư Thính thì Yến Từ ăn rất chậm.

Toàn bộ thịt sườn đều không chạm vào, đều để lại cho Dư Thính, cô không thích ăn canh cà rốt, Yến Từ đều gắp cho mình.

Cuối cùng Dư Thính cũng ăn no căng, cảm thấy thỏa mãn liếm liếm khóe môi.

Yến Từ bỗng nhiên đứng dậy, đi vào phòng bếp lấy một lọ Yakult đặt trước mặt cô, ngồi xuống tiếp tục ăn nửa chén cơm còn lại.

Dư Thính ngoan ngoãn uống hết lọ Yakult.

Cô uống rất có nhịp, rũ mắt quan sát chất lỏng di chuyển trong ống hút, giống như bạn học nhỏ.

Yến Từ không nhịn được chú ý.

Đột nhiên cảm thấy cô cũng không phải rất khó nuôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Từ: Dễ nuôi, nhưng tốn tiền.

_____

: Gà cũng không thích ăn rau, nói chính xác là không ăn được rau.┐('— `) ┌

Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#27.08.2021

“Dì Tô nói hôm nay em đến nhà bạn học chơi?”

Mới vừa ăn cơm xong, Dư Dung đã gọi điện qua đây.

Dư Thính tránh đi Yến Từ đang rửa chén, trốn vào trong toilet nghe điện thoại: “Đúng vậy, em cũng đã nói dì Tô dời tiết học sang ngày mai rồi.”

“Bạn học nào?”

“Song Song.”

“Ồ” Dư Dung không chút lưu tình vạch trần, “Chị vừa mới tham dự hội nghị với Cố gia, hình như Cố Song Song đang đi học.”

“…”

Không giấu được, Dư Thính thấp giọng nói thật: “Yến Từ, bạn cùng lớp.”

Yến Từ?

Tay đang lật văn kiện của Dư Dung dừng lại.

Trí nhớ của cô rất tốt, không cần nghĩ nhiều đã nhớ ra Yến Từ là nam sinh ngồi sau Dư Thính. Trước kia khi tham gia họp phụ huynh cô đã chú ý tới cậu ta, tối tăm ít nói, hướng nội không có cảm giác tồn tại, nghe nói là học sinh nghèo khó, đều dựa vào tiền trợ cấp để sinh hoạt.

Dư Dung trầm mặc làm cho Dư Thính bất an, vội vàng nói: “Yến Từ rất tốt, còn mời em ăn cơm, chị không cần lo lắng.”

“Mời em ăn cơm?” Dư Dung nhăn mày.

“Dạ, tự cậu ấy làm, ăn rất ngon.”

Dư Dung tựa lưng vào ghế, nhẹ than thở: “Chị nhớ rõ bạn học kia của em gia cảnh không tốt lắm, em còn yên tâm để người ta mời ăn cơm?”

Dư Thính sửng sốt.

Cô đúng thật là không nghĩ đến, chẳng những yên tâm thoải mái để người ta mời cơm, còn thuận miệng ăn thêm một cây kẹo bông gòn.

Dư Dung cũng không ngạc nhiên, từ nhỏ em cô đã không hiểu được cảm giác khi trong nhà không có tiền, Dư Dung cũng chỉ biết bất đắc dĩ.

“Dư Thính, với gia cảnh của Yến Từ mà nói, em đến đó chỉ tăng thêm gánh nặng cho cậu ta. Cậu ta mời em ăn cơm là do cậu ta khách khí, nhưng em không thể cứ tự nhiên như thế.”

Dư Dung bỗng nhiên cảm thấy dường như cậu ta đã vô tình nuông chiều Dư Thính càng thêm hư hỏng.

Lời nói của chị gái làm Dư Thính tỉnh ngộ.

Cô nhớ đến lúc ăn cơm, Yến Từ không hề chạm qua một miếng thịt nào, đều để lại cho cô, chắc là không phải không thích ăn, mà là không thể ăn.

“Vậy, em trả tiền lại cho cậu ấy?”

“Không được, em làm vậy sẽ khiến cậu ta khó xử.” Dư Dung nhìn đồng hồ, đứng dậy đi vào phòng họp, “Buổi chiều không phải còn đi chơi sao? Lúc đó em mua vài món đồ cho cậu ta, coi như là cảm ơn, nhớ là đừng mua gì quá đắt.”

Dư Thính không hiểu tại sao không được mua đồ đắt tiền, nhưng nghe lời chị cô chắc chắn không sai.

Yến Từ đã rửa xong chén đũa, đang đứng rửa sạch tay.

Góc nghiêng tuấn tú, đường cong tinh xảo không chút tỳ vết, đôi mắt cũng rất đẹp, đặc biệt là lông mi, dài và dày.

“Yến Từ, tóc cậu dài như vậy không khó chịu sao? Tôi cắt giúp cậu nha!”

Dư Thính hưng phấn muốn giúp cậu cắt tóc.

Cứ nghĩ cậu ta sẽ từ chối, kết quả cậu ta sờ soạng đỉnh đầu một chút, sau đó lại thật sự gật đầu đồng ý.

Ánh mắt Dư Thính sáng lên, cấp tốc chuẩn bị.

“Cậu đừng lo lắng, tớ thường xuyên đến tiệm cắt tóc, việc này tớ rất rành.”

Yến Từ ngồi trên ghế không nhịn được nâng mắt.

Tóc cô rũ trước ngực, đuôi tóc chút chút phai màu và bị chẻ ngọn.

Yến Từ gắt gao nhìn chằm mấy sợi tóc chẻ ngọn kia, lực chú ý bị nó hấp dẫn.

Cầm lòng không đậu, cậu nhẹ nhàng túm lấy ngọn tóc.

Tay Dư Thính run lên, chỉ nghe răng tắc một tiếng, đoạn tóc ở giữa bị cắt đi.

Đây là Cậu Bé Dưa Hấu??

Cuối cùng tầm mắt dời đi, nắm chặt kéo hỏi: "... Cậu có yêu cầu gì về chiều dài của tóc không?"

Yến Từ không biết chuyện gì đã xảy ra, thành thật lắc đầu.

Dư Thính nhẹ nhàng thở ra, bất chấp tất cả cầm kéo lên cắt tiếp, cuối cùng đầu tóc đang êm đẹp kia bị cắt cho tan nát, dài ngắn không đều, giống như một đống cỏ dại mọc trên đỉnh đầu.

May mắn nhờ vào gương mặt đẹp trai xuất sắc kia, cho dù là kiểu tóc khó coi như thế cũng biến thành một kiểu tóc đẹp.

Dư Thính muốn khóc đến nơi rồi, hoàn toàn nhận thua: “Yến Từ, hình như tớ cắt hỏng rồi…”

Cậu lấy gương đánh giá đỉnh đầu một phen, biểu cảm không thay đổi, đứng dậy lấy đồ cắt tóc chạy bằng điện trong tủ ra, thành thạo cạo hết chỗ tóc còn lại.

Toàn bộ ‘cỏ dại’ được cạo sạch sẽ.

Yến Từ mở vòi nước tát lên đỉnh đầu, vung đầu giũ nước xuống.

Bọt nước bay tán loạn, ngũ quan gương mặt đẹp đến mức ngừng thở, trên trán ẩn ẩn một chút sự đẹp trai, tinh xảo nhưng không kém phần anh khí.

Dư Thính nhìn thẳng, cầm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này Yến Từ đi lại chỗ cô, hơi hơi cúi đầu, kéo tay cô đặt lên đỉnh đầu.

Cảm giác kỳ lạ truyền đến lòng bàn tay làm Dư Thính run lên.

Khoảng cách gần trong gang tấc, cô nhìn thấy lông mi đang rũ xuống cùng sóng mũi cao thẳng, đôi môi hơi mím lại, quanh mũi còn có mùi hương của dầu gội đầu.

Giống như mùa hè.

Yến Từ buông tay ra, há miệng thở dốc: “Không… Hỏng.”

Sau khi bà nội qua đời cậu đã không nói chuyện nữa, thanh quản bị thương làm giọng nói hơi khàn khàn, nhưng cũng rất dễ nghe, trầm thấp dây dưa.

Dư Thính lấy hết can đảm: “Là tớ không đúng, chờ tớ về nhà cũng sẽ đi cắt tóc luôn nha.”

Yến Từ: “Ừ.”

“…”

Hả?

Thật sự muốn cô cắt tóc sao?

Không được, cô luyến tiếc!

“Thật, thật sự phải cắt sao?” Dư Thính không xác định hỏi lại lần nữa.

Đuôi mắt Yến Từ xẹt qua ý cười, gõ chữ: ‘Tuỳ cậu.’

“...”

Dư Thính vẫn nhớ nhiệm vụ chị cô giao phó.

Cô lấy lý do mình cần phải đi mua đồ, dẫn theo Yến Từ đi vào toà cao ốc Thế Mậu lớn nhất Giang thành.

Hai người sánh vai đi bên nhau, thân hình cao lớn của Yến từ hoàn toàn bao phủ lấy thân thể cô, có lẽ do giá trị nhan sắc của bọn họ cao nên có không ít người chú ý đến.

Khi bọn họ đi ngang qua một quán cà phê học tập, một nam sinh dựa vào cửa sổ chọc chọc Quý Thời Ngộ ở phía trước, nhắc nhở: “Quý Thời Ngộ, đó có phải vị đại tiểu thư nhà cậu không?”

Vị đại tiểu thư trong miệng nam sinh là chỉ Dư Thính.

Quý Thời Ngộ ngước mắt, từ cửa sổ sát đất nhìn rõ gương mặt của Dư Thính, trong mắt cô như có ánh sáng, cười đến đáng yêu.

“Kia là ai vậy? Bạn trai?”

Quý Thời Ngộ di chuyển tầm mắt.

Thiếu niên mặc áo thun đen quần dài đơn giản mộc mạc, toàn bộ quá trình mặt mày căng thẳng, nhìn đôi mắt kia liền biết là người không dễ chọc.

Cậu càng nhăn mày hơn.

Giây tiếp theo, hai người đi vào thương thành.

“Chậc chậc, đại tiểu thư đây là bao nuôi tiểu bạch kiểm à.”

Nam sinh vừa mở miệng trêu chọc xong, Quý Thời Ngộ liền khép sách vở lại.

Dư Thính dẫn Yến Từ đến chỗ dụng cụ sinh hoạt dành cho gia đình.

Cô liếc mắt chọn một cái ghế dựa, kích thước vừa phù hợp để ngồi học vừa thoải mái, Dư Thính không do dự, trực tiếp chọn nó, “Đưa đến đường 101, tiểu khu Hạnh Phúc, phòng 30.”

Nói xong quay đầu lại: “Yến Từ, đúng địa chỉ không?”

Ánh mắt Yến Từ biến hoá rõ ràng, chớp chớp mắt.

Thần sắc cô tự nhiên: “Không lẽ cậu định để tới lần sau lại ngồi cái ghế tròn đó nữa à?”

Yến Từ không nói chuyện, Dư Thính coi như cậu đồng ý.

Thật ra cô muốn mua cho Yến Từ mấy bộ quần áo và mấy đôi giày thể thao, nhưng chị nói mua nhiều quá không tốt, nên để lại cho lần sau.

“Dư Thính.”

Quý Thời Ngộ đứng cách đó không xa, lạnh giọng kêu cô.

Dư Thính kinh ngạc chớp mắt một cái, quay đầu nhìn Yến Từ nói: “Hôm nay đến đây thôi, tớ có việc đi trước, cảm ơn cậu đã mời tớ ăn cơm.”

Yến Từ gật đầu, không để ý đến Quý Thời Ngộ, xoay người đi về hướng ngược lại.

Tiểu đáng thương vừa đi, Dư Thính lập tức thay đổi sắc mặt, không kiên nhẫn nói: “Cậu theo dõi tôi?”

“Trùng hợp đi ngang qua.”

Quý Thời Ngộ nhìn bóng dáng Yến Từ rời đi.

Đại thiểu thư đối mặt với cậu dùng lời nói lạnh nhạt, miệng đầy gai nhọn; còn khi đối mắt với Yến Từ lại ngoan ngoãn nghe lời.

Sự khác biệt quá lớn làm cho Quý Thời Ngộ cảm thấy không vui.

“Cậu rất thân với Yến Từ?”

Dư Thính nhìn cậu ta từ trên xuống, vẻ chán ghét lộ ra ngoài: “Quý Thời Ngộ, cậu từng gặp qua chó dám chất vấn chủ nhân chưa?”

Quý Thời Ngộ cố nén cảm giác muốn rời đi, giải thích: “Cậu muốn kết bạn với ai cũng được, tôi không có ý kiến, nhưng riêng Yến Từ thì không được.”

Dư Thính trợn mắt.

“Cậu ta là người bệnh có hội chứng Asperger, không thể nảy sinh loại bất kỳ loại cảm tình nào với người khác, cậu ta chỉ đang lợi dụng cậu, hiểu chưa?”

Quý Thời Ngộ có ấn tượng rất sâu với Yến Từ.

Cha mẹ qua đời từ khi còn nhỏ, thiếu niên gia cảnh thê thảm này vào 7 năm sau sẽ ‘làm sạch’ thương giới, mà công ty của cậu

cùng bạn bè sáng lập nên đã trở thành người bị hại lớn nhất.

Chỉ trong 7 ngày ngắn ngủi.

Tâm huyết của cậu đã gặp tai hoạ ngập đầu.

Quý Thời Ngộ mệt mỏi đến mức hao tổn tinh thần, cộng thêm cuộc hôn nhân không mấy vui vẻ với Dư Thính, áp lực càng thêm áp lực, cuối cùng bị ung thư phổi giai đoạn cuối.

Khi bệnh nặng Yến Từ có đến thăm cậu một lần.

Người đàn ông diện tây trang giày da, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt giống như một công cụ tính toán tinh vi, không có chút tình cảm nào, chỉ có trào phúng khinh thường.

“Cậu xứng đáng.”

Cuối cùng, cậu ta giật lấy nhẫn cưới được cậu đeo trên cổ, cái nhẫn chưa bao giờ được cậu đeo qua lại xuất hiện trên ngón áp út của Yến Từ.

Có lẽ Yến Từ yêu thầm Dư Thính.

Nếu đúng như vậy, đời này tuyệt đối không thể Yến Từ tiếp cận Dư gia.

Dư gia vốn đã vững chắc, nếu có thêm Yến Từ thì chẳng khác nào hổ được thêm cánh, chỉ một mình cậu cơ bản không phải đối thủ của Yến Từ.

Đối với chuyện cậu ta nhiều chuyện, Dư Thính tỏ vẻ khinh thường chán ghét, chỉ cho cậu một chữ: "Cút."

"Dư Thính…"

Dư Thính nâng cằm: "Cậu mà nói thêm một câu nào nữa thì tôi sẽ đánh cậu."

Quý Thời Ngộ cũng không nghi ngờ việc cô sẽ đánh cậu ngay trước mặt công chúng.

Cậu nhắm mắt: "Cậu có thể điều tra lai lịch của Yến Từ, sẽ biết là tôi không lừa cậu."

Dư Thính có thể không rõ, nhưng đáy lòng Quý Thời Ngộ rất rõ.

Cái người sinh ra trong quan tài này, từ nhỏ đã không giống người thường, không có tâm lý đồng cảm hay đồng tình, khi 6 tuổi, lạnh lùng nhìn ông nội bệnh tim tái phát chết ở trước mặt, không có giúp đỡ cũng không gọi người, toàn bộ quá trình chỉ làm một người đứng xem, thờ ơ chờ đợi ông ta chết đi.

Nghe người ta nói cậu ta và bà nội luôn bị ông nội đánh đập, sự việc chết người kia là việc ngoài ý muốn cậu ta chờ đợi đã lâu, cũng là âm mưu được lên sẵn từ trước.

Dư Thính lười nói chuyện với con hàng này, đón taxi về nhà.

Cô không nghe mấy lời vô nghĩa của Quý Thời Ngộ, nhưng vẫn dùng máy tính tra hội chứng Asperger.

Baidu rất nhanh đưa ra kết quả tìm kiếm.

Bệnh này là thuộc về một loại chứng cô độc, đại đa số người mắc bệnh này đều rất thông minh, hoặc là có khả năng xem qua một lần ghi nhớ cả đời, vì thế được gọi là ‘thiên tài bệnh’.

Tính cách bọn họ táo bạo, không rành chuyện giao tiếp, hành vi tương tác, năng lực diễn đạt ngôn ngữ cũng kém rất nhiều so với người khác, thậm chí còn không hiểu việc phân biệt bộ mặt cảm xúc, những người này được sinh ra đã có không có sẵn năng lực này.

Bọn họ không biết cười là vui vẻ, khóc là đau khổ, không có cách nào hiểu được cảm xúc của người khác, điều này dẫn tới việc bọn họ không thể tiếp xúc với những người bình thường.

Đồng thời cũng giải thích cho việc vì sao Yến Từ lại rất khó khăn trong việc hiểu rõ hành vi biểu đạt của cô, bởi vì cậu ta căn bản không thể tiếp thu được sự phẫn nộ, bất mãn… do cô bộc phát ra.

Nếu Quý Thời Ngộ nói thật.

Vậy… Yến Từ hình như thật sự rất vất vả?

Dư Thính đột nhiên có chút đau lòng.

_____

: (๑•﹏•)

Chương 13

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#28.08.2021

Ghế dựa Dư Thính mua rất nhanh đã được giao đến chỗ Yến Từ.

Lướt qua cái bàn nhỏ, cửa phòng ngủ mở rộng, nằm trên giường mở mắt ra là có thể nhìn thấy.

Ghế dựa màu hồng phấn, thiết kế xinh đẹp, đặt trong không gian nhỏ hẹp cũ xưa này hoàn toàn không phù hợp.

Yến Từ nằm nghiêng trên giường, vẫn luôn nhìn về phía cái ghế.

Cậu đã quen với một kiểu sinh hoạt nhất định, mỗi ngày đều cố chấp dựa theo phương án tốt nhất để sinh hoạt, ví dụ mỗi ngày về nhà phải luôn kéo rèm cửa; lại ví dụ đến giữa trưa phải uống nước dưa chuột; lại ví dụ như 10 giờ tối đi ngủ, sáng dậy 6 giờ.

Nhưng hôm nay lại bị quấy rầy.

Trong nhà có khách tới, phòng có thêm một món đồ.

Cục diện vốn có đột nhiên bị phá vỡ làm cậu cảm thấy nóng nảy, so với việc khó ngủ thì nó càng làm cậu bất an hơn.

Yến Từ lại một lần nữa kéo ghế dựa lại, phòng quá nhỏ không có chỗ cất đi.

Theo bản năng mím môi, lại đặt ghế dựa ở góc phòng ngủ.

Nhưng, nếu lần sau cô ấy tới đây, không nhìn thấy ghế dựa liệu có nổi giận không?

Yến Từ trằn trọc khó ngủ, cuối cùng lại đem ghế kéo trở về.

Hai cái ghế được đặt đối xứng với nhau, chỉnh chỉnh tề tề.

Yến Từ thử ngồi xuống, mềm mại, lại không bị cộm mông.

Cậu chậm rãi ngả người về sau, lưng ghế mềm nhẹ dán sát vào cột sống, cảm giác thoải mái làm cậu chậm rãi thả lỏng.

Phía trước là khung cửa sổ nho nhỏ, trong cửa sổ là ánh trăng cô đơn.

Cậu yên tĩnh đối diện với ánh trăng, trong đầu nảy ra một ý nghĩ mới.

Có lẽ.

Cậu hẳn nên thử đi ra ngoài, làm cho ánh trăng càng đẹp hơn bên song cửa sổ.

Dư Thính chuẩn bị đi làm tóc.

Như vậy thì đến thứ 2, mọi người sẽ chú ý đến tóc của cô mà không nhìn chằm chằm vào đầu tóc của Yến Từ.

Hội chứng Asperger khi bị người khác chú ý sẽ sinh ra cảm giác bất an, là một người cứu giúp cậu ấy, Dư Thính có quyền bảo vệ tiểu đáng thương không bị người ngoài quấy rối.

Vì thế, sáng sớm, Dư Thính cầm một quyển tạp chí thời trang chạy đến trước mặt dì Tô.

"Dì Tô, hôm nay con muốn đi làm tóc!"

Đôi mắt dì Tô sáng lên: "Thính Thính muốn bỏ cái đầu rong biển này rồi hả?"

Trời sinh cô tóc xoăn tự nhiên, lại nhuộm màu xanh, ở trong mắt dì Tô chính là một đám rong biển.

"Đúng vậy, dì Tô giúp con nhìn xem mấy màu này, màu nào đẹp hơn đi." Dư Thính đem cuốn tạp chí mở ra trước mặt bà.

Màu hồng phấn, màu xanh sương mù, màu tóc bạc của người già.

Đến cầu vồng còn không loè loẹt như thế.

Biểu cảm dì Tô: Bà già này đã lỗi thời rồi.

"Tuỳ sở thích của con." Dì Tô ngượng ngùng nêu ý kiến, thở dài tiếp tục làm việc.

"Vậy con sẽ nhuộm màu hồng hải vương!" Dư Thính dứt khoát lựa chọn, sau đó nhanh như chớp chạy đi.

Dì Tô: "..."

"Ý, ý gì vậy?" Bà nhéo nhéo hầu gái đang lau nhà, "Vừa rồi đại tiểu thư nói hải gì cơ?"

Hầu gái: "Hồng hải vương (1), dì đã xem phim 'Aquaman: Đế vương Atlantis' chưa? Màu hồng hải vương là màu tóc của vợ Aquaman."

(1) Phim 'Aquaman: Đế vương Atlantis' do James Wan đảm nhiệm vai trò đạo diễn, đây là bộ phim thứ 06 của DC Extended Universe. Đây là màu tóc hồng hải vương:

Click để xem ảnh

Dì Tô: "..."

Thấy dì Tô nghe không hiểu, hầu gái miêu tả: "Chính là màu tóc của tiểu mỹ nhân ngư Ái Lệ Nhi."

Không chờ được Ái Lệ Nhi phiên bản gen Z ra đời, nhưng lại ra đời một nàng công chúa Bạch Tuyết gen Z.

Cô đem tóc làm thành mái tóc ngắn bồng bềnh, đuôi tóc uốn cúp dán vào cổ, làm cho khuôn mặt càng nhỏ thêm. Nhan sắc cũng lên hương, mái tóc đen nhánh, phía sau đính một cái nơ con bướm màu đỏ, màu da trắng như tuyết, đôi mắt đào hoa long lanh.

Dì Tô vui vẻ quá trời.

Bà cho rằng Dư Thính sẽ nhuộm tóc màu hồng, sầu đến nỗi không ăn xong bữa sáng.

"Thính Thính, con không nhuộm tóc hồng à?"

Dư Thính cũng muốn nhuộm hồng, nhưng nghĩ đến dì Tô vốn đã có thành kiến với việc cô nhuộm xanh kia, vì thế từ bỏ, nhuộm lại màu đen.

"Đúng vậy, nếu dì không thích thì con không nhuộm." Cô xoay một vòng, "Đẹp không dì?"

"Đẹp đẹp, mau mau chụp hình để anh chị con nhìn một chút."

Dư Thính điều chỉnh tư thế, nhìn ống kính tạo kiểu.

Dì Tô vui vẻ đến hỏng rồi, liên tục chụp nhiều tấm.

Dư Dung không trả lời, nhưng Dư Chi Chu lại trả lời rất nhanh.

Anh đang rất hot, bình thường không có thời gian để quan tâm cô, hôm nay thấy Dư Thính đổi kiểu tóc, dứt khoát phát cho cô

mấy cái bao lì xì.

Dư Thính nhận hết, sau đó nghe tiếng thông báo của app.

'1: Làm cho nhân vật nhỏ yếu bất kỳ cảm nhận được nhiệt tình của bạn (Đã hoàn thành, khen thưởng: 15 tệ).'

'2: Làm cho một người quan tâm bạn, cảm nhận được sự coi trọng của bạn đối với họ (Đã hoàn thành, khen thưởng: 5 tệ).'

Nhiệm vụ 1 hôm qua đã hoàn thành.

Nhưng cô không nghĩ đến nhiệm vụ 2 cũng được hoàn thành.

Chẳng lẽ cô nhuộm tóc về lại màu đen đã làm dì Tô vui vẻ như vậy?

Yêu cầu của người lớn đối với cô thấp như thế?

Vậy nếu cô hiểu chuyện hơn một chút, dì Tô và chị chẳng phải vui đến mức chết đi sao?

Dư Thính ngồi trên sô pha đọc truyện tranh.

Chương 3 không có cốt truyện gì.

Cô nhanh chóng nhảy qua chương 4.

Trong truyện, Dư Thính đã hoàn toàn mù quáng đắm chìm trong tình yêu.

Cô không hề nghi ngờ tâm ý của Quý Thời Ngộ, đi đến đâu cũng khoe ân ái, thậm chí đưa ra lời đề nghị đi chơi công viên với Quý Thời Ngộ sau giờ học.

Quý Thời Ngộ còn đang học, Dư Thính đến điểm hẹn trước.

Cô một mình đứng chờ ở cửa dưới ánh chiều tà.

Dư Thính ngoài màn hình xem đến cắn chặt hàm răng, tức giận nháy mắt sự vui vẻ ban nãy.

Quý Thời Ngộ đâu?

Cậu ta đang chơi cùng bạn bè ở sân bóng rổ.

Mấy tiếng sau, Quý Thời Ngộ mới không nhanh không chậm chạy tới công viên giải trí.

Cuối truyện tranh, đầu tiên Quý Thời Ngộ xin lỗi Dư Thính đang tức giận, sau đó đưa cho cô một cái kẹp tóc rẻ tiền, nháy mắt đã dỗ đại tiểu thư trở nên vui vẻ.

Bang!

Dư Thính tức giận đem điện thoại ném xuống đất.

Quý Thời Ngộ rõ ràng chơi cô như con hề!!

Cậu ta giả vờ thích cô, làm cô không kiềm chế luân hãm vào đó, cuối cùng lợi dụng cô thích cậu ta mà tra tấn cô dã man đúng không?

Tiện nhân tiện nhân tiện nhân!

Cảm xúc dao động quá mức làm ngực cô đau đớn.

Dư Thính vỗ ngực từ từ dựa vào lưng ghế, vành mắt đỏ lên.

Nếu không phải nhờ đó app, nếu không phải biết Quý Thời Ngộ trọng sinh, tuyệt đối cô sẽ giống như trong truyện từng bước với vào bẫy rập.

Quý Thời Ngộ lớn lên cùng cô, cậu ta không thể nào không biết tình trạng sức khoẻ của cô, sao cậu ta có thể nhẫn tâm trêu đùa cô như vậy?

Bởi vì cô đem cậu ta nhốt vào tầng hầm nên muốn giết chết cô sao?

Nhưng cô cũng từng vào lúc cậu ta bị bệnh mà thức đêm chăm sóc; cũng từng không quan tâm đến cơ thể cùng cậu ta đi vào núi tế bái người mẹ đã chết của cậu ta; lúc còn rất nhỏ, cậu ta bị tiểu béo nhà kế bên bắt nạt, vẫn do cô đánh tiểu béo đòi lại công bằng cho cậu ta.

Sao cậu ta có thể như vậy chứ...

Gương mặt Dư Thính tái nhợt, sự uỷ khuất dần thay thế nỗi tức giận.

Lúc này Quý Thời Ngộ đã học bù xong.

Cô lập tức đứng dậy, hốc mắt đỏ hoe, nghiến răng nghiến lợi gọi cậu ta lại: "Quý Thời Ngộ, cậu đứng lại cho tôi."

Quý Thời Ngộ nhìn cô, bất ngờ hoảng sợ.

Dư Thính diện áo thun váy ngắn, mái tóc công chúa xõa tung trên gương mặt xinh đẹp, nhìn qua rất giống một cô công chúa nhỏ ngoan ngoãn.

"Cậu..." Quý Thời Ngộ ngạc nhiên khi cô thay đổi hình tượng, hai chữ 'kinh ngạc' viết thẳng lên mặt.

Đời trước, Dư Thính yêu thích nhiều máu tóc khác nhau, từ lúc 17 tuổi đến khi thành niên vẫn không nhuộm lại tóc đen. Cậu không nhớ rõ Dư Thính đã từng có tạo hình như vậy.

Quý Thời Ngộ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có cái gì đó sai sai.

"Hôm nay chú Tiền không đi làm, cậu có biết không?"

Chú Tiền là nhân viên phụ trách trại nuôi ngựa.

Một năm trước, Dư Chi Chu tặng cho Dư Dung và Dư Thính mỗi người một con ngựa, đến hiện tại vẫn đang được nuôi trong trại nuôi ngựa trong trang viên.

Cha mẹ của chúng đều là những con ngựa từng đoạt giải quán quân, cho nên bản thân chúng lớn lên cũng rất có kiêu ngạo, một tháng phải tắm rửa không biết bao nhiêu lần.

"Cậu tắm cho chúng đi, trời nóng như vậy, tôi sợ chúng nó bị cảm nắng."

Quý Thời Ngộ càng nhíu mày, sống chết nghĩ không ra mình đã làm gì trêu chọc vị đại tiểu thư này.

Dư Thính khoanh tay trước ngực, hừ lạnh: "Quý Thời Ngộ, trước kia cậu đã đồng ý với tôi, là tôi nói gì cậu nghe nấy, tôi kêu cậu tắm cho ngựa thôi mà đã không vui?"

Quý Thời Ngộ không nghĩ thêm, ném cặp sách xuống: "Được, tôi đi tắm."

Cậu thay bộ quần áo hằng ngày không mặc, đi vè hướng trại nuôi ngựa.

Dư Thính cũng tự nhiên đi qua đó.

Trại nuôi ngựa tư nhân của Dư gia chắc chắn không thể kém chuyên nghiệp hơn trại nuôi ngựa tư nhân của người khác.

Mặt đất được tu sửa thành thảm cỏ, chiếm diện tích lớn trong trang viên, đủ cho mấy con ngựa rong đuổi.

Hai con ngựa một đực một cái, để dễ phân biệt nên gọi công chúa và vương tử.

Con đực toàn thân trắng như tuyết, con cái toàn thân đen nhánh, được nuôi dưỡng cẩn thận, lớn lên cũng là những con ngựa xinh đẹp nhất. Hai con ngựa thừa hưởng huyết thống tốt nhất của cha mẹ, đưa đi dự thi cũng nhận về không ít giải.

Ngựa có nhân tính, thấy Dư Thính đi đến đã thân thiết chạy lại phía cô.

Cô sờ sờ chúng nó, sau đó đến chỗ nghỉ ngơi, ăn bánh uống trà xem Quý Thời Ngộ làm việc.

Tắm ngựa là một kỹ năng sống.

Một bên phải khống chế lực độ mạnh nhẹ, một bên phải đề phòng ngựa đá người, hơn nữa ánh mặt trời đặc biệt chói chang, rất nhanh Quý Thời Ngộ đã mệt đến chết đi sống lại.

Dư Thính nhìn thấy, ăn càng thêm ngon miệng.

Cô đột nhiên nhớ tới hành động của mình sẽ bị app liệt vào hành vi bắt nạt, nhanh chóng phản ứng lại, cầm một chai nước đi qua.

"A Ngộ, cậu uống nước đi." Đại tiểu thư đưa nước cho cậu, so với ban nãy, ngữ khí ôn hoà hơn rất nhiều.

Quý Thời Ngộ thật sự đang rất khát, nhận được nhanh chóng uống hết.

Hầu kết chuyển động, bọt nước hoà vào mồ hôi chảy theo xương hàm xuống cổ.

Dư Thính lấy ra một cái khăn tay nhỏ, nhón chân cẩn thận lau cái trán ướt đẫm mồ hôi của cậu.

Quý Thời Ngộ lập tức sửng sốt.

Cậu vốn cho rằng lần này Dư Thính nhàm chán muốn kiếm chuyện bắt nạt cậu, nhưng không nghĩ tới cô lại đưa nước cho cậu, còn giúp cậu lau mồ hôi.

Cô có thói ở sạch, cho dù có thích cậu, chắc chắn sẽ không làm chuyện này.

Nhớ rõ kiếp trước, sau khi hai người kết hôn, Dư Thính không hề cho cậu vào phòng ngủ, nguyên nhân là do cô thích ở sạch.

Không phải đùa giỡn?

"A Ngộ, cậu muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Dư Thính ngẩng đầu lên, tóc đen, tròng mắt cũng đen, nhỏ nhỏ tròn tròn, giống như hai viên đá quý.

Có lẽ do trời nóng nên khuôn mặt cô đỏ lên, giống như một trái táo thượng hạng thơm ngon.

"Không cần." Quý Thời Ngộ không nhịn được dời tầm mắt, tiếp tục tắm cho ngựa.

Dư Thính trộm nhìn điện thoại trong tay.

Rất tốt, app không nói cô có hành vi ngược đãi nhân vật nhỏ yếu.

Cô xinh đẹp tắt điện thoại, giả tâm giả ý: "Nếu không phải chú Tiền xin nghỉ, tớ chắc chắn sẽ không để cậu làm việc này đâu."

"Ừ."

"Cảm ơn cậu A Ngộ, vừa rồi có phải tớ hơi hung dữ không?"

Ngón tay Quý Thời Ngộ dừng lại, nói: "Vẫn ổn."

Dư Thính vuốt ve bờm ngựa tuyết trắng của vương tử: "Tớ có chút buồn, lúc anh tớ đem vương tử tặng cho tớ, nó còn rất rất nhỏ, bây giờ nó đã lớn như rồi, anh tớ còn chưa về nhà."

Không sai, Dư Chi Chu đã một năm chưa về nhà.

Chuyện này đối với một đại tinh tinh là bình thường, nhưng Dư Thính và Quý Thời Ngộ đều biết rõ nguyên nhân sâu bên trong.

Quý Thời Ngộ không tự chủ nhìn cô.

Đột nhiên hiểu được sự tuỳ hứng lúc này của cô.

"A Ngộ, cậu có muốn cưỡi nó chạy hai vòng không? Hôm nay tớ không thoải mái, còn nó vẫn luôn bị nhốt lại, rất đáng thương." Vẻ mặt Dư Thính thương hại.

Đột nhiên Quý Thời Ngộ không biết làm cách nào từ chối, ma xui quỷ khiến gật đầu.

Cậu đi vào phòng quần áo thay đồ bảo hộ và lấy yên ngựa, dắt vương tử ra khỏi chuồng rồi ngồi lên.

Vương tử thích chạy băng băng trên thảo nguyên, đây là thiên tính.

Nó thét dài một tiếng, âm thanh to lớn vang dội động lòng người, móng trước vừa giẫm, chạy như bay về phía

Chương 14

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#29.08.2021

Dọc đường tới lớp Dư Thính thu được không ít ánh mắt.

Hôm nay cô trang điểm mộc mạc, đồng phục sạch sẽ phác họa dáng người mảnh khảnh, tóc ngắn xõa tung, gương mặt nhỏ xinh, không trang điểm cầu kỳ, chỉ một lớp kem chống nắng và một lớp son dưỡng.

Theo kinh nghiệm thường thấy, mọi người cho rằng đây là người giả dạng làm học sinh của Hải Xuyên, dẫn tới mọi người liên tục liếc nhìn.

Sau khi loại bỏ mái tóc xanh kia, ngay cả bạn học trong lớp cũng không nhận ra cô là ai, cho đến khi Cố Song Song từ đằng xa kêu tên Dư Thính, bạn học bốn phía một mảnh ngạc nhiên.

“Đúng là cậu a, Thính Thính.”

Cố Song Song tưởng mình nhận lầm người, chậm chạp không dám kêu lên, đến gần mới phát hiện Dư Thính thật sự cắt tóc nhuộm đen. Đẹp thì đẹp thật đó, nhưng không phù hợp với tính cách của bạn cô.

“Thính Thính, cậu đừng vì một tên tra nam mà hy sinh như thế chứ.” Cố Song Song tiếc nuối nhìn tóc cô, cô biết Dư Thính sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nhưng mà trăm lần không nghĩ đến bạn cô sẽ cắt bỏ mái tóc dài thân yêu kia!!!

Dư Thính không trả lời, trực tiếp vào lớp.

Có thể nói, kiểu tóc mới của Dư Thính lại một lần nữa nhấc lên một phen nghị luận cùng âm thầm ngắm nhìn.

Cô rất vừa lòng, chỉ cần sự chú ý của lớp đặt trên người cô, vậy đến lúc tiểu đáng thương kia vào lớp cũng không bị chú ý đến mức lo sợ.

Một tay Dư Thính chống cằm, một bên chờ đợi, một bên lật xem nhiệm vụ.

‘Nhiệm vụ khiêu chiến mỗi tuần: Khiêu chiến không làm chuyện ác trong 24 giờ, bạn chỉ cần trong vòng 24 giờ không làm bất kỳ chuyện xấu gì, có thể nhận được khen thưởng 20 tệ, hành động ngược lại sẽ bị trừ điểm. Điểm số hiện có: 20.’

Mỗi thứ 2 sẽ có một nhiệm vụ khiêu chiến, chuyện này đối với Dư Thính không phải chuyện khó, nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhiệm vụ đưa ra rất khái quát, khả năng ‘chuyện xấu’ này bao gồm việc vứt rác lung tung, cũng có thể là việc nói tục với người khác.

Đinh đinh ——

Tiếng chuông vào học bỗng nhiên vang lên, trong nháy mắt học sinh trong lớp ai về chỗ người nấy.

Dư Thính nghi ngờ nhìn về chỗ trống phía sau, trước giờ Yến Từ là một học sinh tốt đi học đúng giờ đúng giấc, là người đầu tiên vào lớp mỗi ngày, loại tình huống đến trễ này chưa bao giờ xảy ra.

Bị bệnh?

Hay là xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Dư Thính không nhịn được lo lắng, lén lút gửi tin nhắn cho Yến Từ.

‘Yến Từ, sao cậu chưa đến lớp?’

Tin nhắn vừa mới gửi đi, app nhảy ra thông báo.

‘Chơi điện thoại trong giờ học, trừ 1 điểm. Điểm số hiện có: 19.’

“…”

Mẹ kiếp.

Xúi quẩy.

‘Mời người dùng cất điện thoại trong vòng 5 giây.’

Màn hình bắt đầu đếm ngược, Dư Thính vội vàng ném điện thoại vào cặp, ngồi thẳng lưng nhìn bảng đen trước mặt.

Tiết đầu là tiết ngữ văn.

Môn học Dư Thính không thích nhất là ngữ văn, các thể loại văn học làm cô đau đầu, không học thuộc hết thì lại đau đầu hơn.

Trong lúc bực bội, tiếng mở cửa phòng học vang lên.

Động tĩnh bất ngờ xảy ra phá vỡ bầu không khí trong lớp, trong phút chốc, mấy chục tầm mắt nhìn về phía cửa.

Yến Từ im lặng đứng ngoài cửa, đồng phục không chỉnh tề, cổ áo lỏng lẻo, không có tóc che khuất làm lộ ra đường cong tinh xảo của cậu.

Cậu rất cao, vốn là cảm giác áp bách, hiện giờ lại cắt tóc, sự im lặng ít lời càng có thêm khí thế bức bách..

Người vẫn luôn chờ đợi rốt cuộc cũng tới, Dư Thính kích động, cô sửa sang lại mái tóc xoã tung, ngồi thẳng lưng cơ hồ sắp đứng dậy, chỉ sợ Yến Từ vào lớp không nhìn thấy cô.

Giáo viên ngữ văn không nhận ra Yến Từ là ai, hoảng hốt: “Em đi nhầm lớp?”

Triệu Học Thành kêu lên: “Yến Từ!”

Yến Từ?

Giáo viên ngữ văn nhớ ra.

Thanh danh thời trẻ của Hải Xuyên không tốt, hiệu trưởng sẽ vì cứu vớt hình tượng của Hải Xuyên, muốn tuyên truyền ra bên ngoài một thanh tốt ‘Phú quý lại đại khí’, vì thế đã đặt ra vài ngoại lệ cho những gia đình nghèo khó, không kham nổi học phí được chiêu sinh đặc biệt.

Yến Từ là một trong số đó.

Cậu không nói gì, không tham gia hoạt động của lớp, hơn nữa thành tích cũng bình thường, không có điểm gì xuất sắc, mặc kệ là giáo viên hay bạn học đều không chú ý tới cậu.

Hiện tại đổi kiểu tóc, cũng khó tránh khỏi việc nhận không ra.

“Yến Từ, em đến trễ 20 phút có biết không?”

Yến Từ nắm cặp sách, không nói.

“Em cất cặp sách đi, cầm lấy sách ngữ văn đứng ở cửa lớp nghe giảng.”

Yến Từ không cãi lại, từ cửa sau đi vào, đem cặp sách để trên bàn, lấy sách giáo khoa rồi đi ra ngoài hành lang, toàn bộ quá trình đều không liếc mắt nhìn Dư Thính một cái.

Dư Thính: “???”

Tiểu đáng thương không để ý tới cô!

Chẳng lẽ cậu ta không chú ý thấy cô đã đổi kiểu tóc?

“Thưa thầy! Em muốn đi WC!” Dư Thính chủ động giơ tay.

Giáo viên ngữ văn đồng ý cho cô đi, tiếp tục giảng bài.

Dư Thính chậm rãi chạy ra ngoài từ cửa sau, hành lang yên tĩnh chỉ có mình Yến Từ đang đứng, trong phòng học là âm thanh đọc sách lanh lảnh, cậu không nói chuyện, đứng sát vào tường, rũ mắt nhìn sách, lông mi rũ xuống che đi ánh sáng mặt trời chiếu vào.

Dư Thính sợ bị giáo viên phát hiện, thân thể nhẹ nhàng di chuyển đến trước người Yến Từ, sau đó ngẩng đầu, ngón tay búng một cái lên sách của cậu.

Sách giáo khoa bỗng nhiên nhiều thêm một khuôn mặt, đôi mắt long lanh, sợi tóc nghịch ngợm dán sát vào hai bên gương mặt.

Yến Tư sửng sốt, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Dư Thính không thể tưởng tượng được, thấp giọng: “Yến Từ, tớ đổi kiểu tóc rồi nha, cậu thật sự không nhận ra tớ sao?”

Ánh mắt Yến Từ chuyển động, phát hiện cô quả thật đã cắt tóc ngắn.

Rất xinh đẹp, giống như công chúa trong truyện cổ tích mà bà nội từng cho cậu xem, kiểu tóc của cô y hệt kiểu tóc của nàng công chúa đó.

Nhưng mà ——

Nàng công chúa kia không xinh đẹp bằng cô.

Nhịp tim Yến Từ mất khống chế, ngón tay dùng sức, móng tay gần như đâm vào sách.

Dư Thính không nhìn thấy, ỷ vào cậu thân cao chân dài, công khai đứng bên cạnh cậu, tránh đi tầm mắt giáo viên, sau đó nói: “Tớ chờ cậu lâu rồi, sao cậu lại đến muộn vậy?”

Yến Từ chỉ chỉ chính mình, ánh mắt mê mang, giống như là đang tự hỏi sao Dư Thính lại chờ cậu.

“Đúng vậy, tớ đang đợi cậu.” Cô vuốt mái tóc ngắn của mình, “Cậu xem, tớ và cậu đều cắt tóc ngắn rồi, đẹp không?”

Yến Từ nghiêm túc đánh giá, gật đầu.

Cậu không gật đầu còn đỡ, gật đầu một cái, Dư Thính thấy có chút buồn bực: “Nếu cậu thấy đẹp, vậy tại sao khi nãy lại không nhìn tớ?”

Yến Từ bị hỏi, gương mặt sững sờ.

“Rất khó coi hả?” Dư Thính cắn môi, không nhịn được nghi ngờ có phải dì Tô khen cô chỉ để cô vui hay không.

Yến Từ lấy bút ra, viết từng nét: ‘Đẹp.’

Dư Thính lập tức nở nụ cười: “Vậy cậu thích không?”

Ngòi bút Yến Từ dừng lại.

Màn đen của mực nước chậm rãi lan rộng trên trang sách.

Cậu thích.

Nhưng lại không dám thích.

Lông mi Yến Từ khẽ run, dùng bút vẽ lên sách.

Một người tóc ngắn và một người tóc dài, bởi vì bút không có nhiều màu sắc rực rỡ, cho nên Yến Từ đã viết chữ 'lục' trên đỉnh đầu của người tóc dài.

Hai người tay trong tay, tươi cười ngốc nghếch.

Dư Thính lập tức bị chọc cười, cầm lấy cây bút chỉ vào người que diêm kia, đang muốn viết tên Yến Từ thì đột nhiên dừng lại.

"Chữ Yến viết như thế nào?"

"..."

Cậu bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, bàn tay ấm áp đột nhiên cầm lấy tay phải đang cầm bút của Dư Thính, giữ lấy tay cô chậm rãi viết tên mình xuống.

Một to một nhỏ, một đứng một ngang, thong thả mềm nhẹ viết ra một chữ Yến trên giấy.

Yến Từ cong eo xuống thấp, thấp đến mức Dư Thính có thể thấy rõ từng sợi lông mi của cậu.

Thật là đẹp.

Cô chưa bao giờ biết là ngũ quan của con trai lại đẹp đến mức có thể dùng hai từ tinh xảo để hình dung.

Lòng bàn tay cậu rất to, rất mỏng, dính sát vào mu bàn tay cô.

Dư Thính lập tức cứng đờ, sớm đã vứt chuyện ban nãy ra sau đầu.

Chữ Yến đã viết xong.

Lúc này Dư Thính mới chú ý đến những nét chữ tinh tế của cậu trên sách, sau mỗi đề mục đều có đánh dấu, hiển nhiên đều là để làm bút ký.

Mà hai cái hình vẽ cùng chữ Yến xiêu vẹo đã phá hoại trang sách đẹp đẽ.

Cậu tuyệt đối không phải là loại người giống như những người khác đã đánh giá.

Cậu rất sáng lạn, chẳng qua khe hở quá tối, làm cho những tia sáng kia không cách nào xuyên ra bên ngoài, cũng làm cho những đôi mắt bên ngoài không nhìn thấu được bên trong.

Dư Thính ngẩng đầu lên: “Yến Từ, nếu cậu dạy tớ viết, vậy tớ sẽ dạy cậu phát âm tên của cậu.”

Tay Yến Từ trượt xuống một khoảng nhỏ không dễ thấy.

Dư Thính quyết tâm hừng hực: “Cậu xem cậu làm bút ký ngữ văn tốt như vậy, nếu có thể nói chuyện lưu loát, nói không chừng có thể tham gia diễn thuyết vào ngày chào đón học sinh mới nha.”

“Nào, cậu nói theo tớ, Yến, Từ.”

Dư Thính kéo tay Yến Từ đặt lên cổ cô, “Chú ý phát âm của tớ, Yến, Từ.”

Lòng bàn cậu cảm nhận rõ sự chuyển động ở cổ.

Đối với Yến Từ mà nói, cậu chạm được vào âm thanh, chỉ âm thanh thuộc về Dư Thính.

Giáo viên cũng đã chú ý tới tình huống bên này.

Dư Thính an phận một chút, cuối cùng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Yến, Từ, hai chữ này rất dễ phát âm, cậu nói thử đi.”

Ánh mắt Yến Từ lập lòe, nay khi tiếng chuông ra tiết vang lên, mới chậm rãi mở miệng ——

“Thính… Thính.”

Hai chữ mềm mại cọ qua tai.

Trong phút chốc, thế giới bỗng nhiên yên tĩnh, cô chỉ nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cậu, còn có âm thanh do cậu phát ra.

Thính Thính.

_____

: ಠ◡ಠ

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#30.08.2021

Học sinh các lớp liên tiếp làm ồn lên, động tĩnh ồn ào nháy mắt làm cô hoàn hồn.

Dư Thính kinh ngạc, cảm thấy mặt mình hơi nóng, mà thiếu niên trước mắt chỉ nhìn cô khó hiểu, cuối cùng vươn tay sờ trán cô.

Nóng.

Cậu lại sờ sờ trán mình, cũng rất nóng.

Cuối cùng đưa ra kết luận ——

‘Chúng ta bị sốt.’

Nhìn kỹ thì sắc mặt Yến Từ xác thực không tốt lắm, Dư Thính không nhịn được hỏi: “Yến Từ, có phải cậu bị bệnh nên mới đi học trễ không?”

‘Tôi sẽ uống 1500ml nước ấm.’ Yến Từ nghiêm túc trả lời.

Ý gì đây?

Dư Thính suy tư, bỗng nhiên hiểu ra: “Cậu nói, nếu uống nhiều nước ấm thì sẽ hết bệnh?”

Yến Từ gật đầu.

Dư Thính cạn lời, á khẩu không trả lời được.

“Này… Uống nước ấm có thể trị bệnh sốt?” Tuy rằng các nhà khoa học có nói uống nhiều nước ấm là tốt, nhưng chưa nghe nói uống nhiều nước ấm sẽ hạ sốt.

Yến Từ chậm rãi viết chữ: ‘Nước ấm có thể làm nhiệt độ trong cơ thể truyền ra bên ngoài thông qua nhiệt độ cơ thể phát ra, nên có thể hạ sốt.’ Ngòi bút dừng lại, sau đó tốc độ viết tăng lên, ‘Cậu cũng nên uống.’

“…”

Đúng là cô đọc ít sách, nhưng cũng đừng tưởng bở cô dễ bị lừa.

“Cậu ở đây chờ tớ một chút.”

Nói xong, Dư Thính nhanh chóng chạy đến văn phòng, thông báo vắng tiết với giáo viên rồi kéo Yến Từ đi đến phòng y tế.

Cơ thể Dư Thính thuộc thể hàn, cho dù là mùa hè thì tay cũng rất lạnh, làm cho nhiệt độ lòng bàn tay cậu dịu đi không ít. Yến Từ không nhịn được cúi đầu, móng tay cô được phủ một lớp sơn móng màu hồng nhạt, cả bàn tay cô chỉ giữ chặt được ba ngón tay cậu, giống như đang nắm góc chăn vậy, rất mềm.

Yến Từ biết mình không nên như vậy, nhưng cậu tự động bỏ qua điểm giới hạn trong lòng, cẩn thận dùng lòng bàn tay chạm vào móng tay cô.

Dư Thính không hề phát hiện, Yến Từ nhấp nhấp môi, cẩn thận nhìn cái ót của cô, sau đó lại chọc chọc.

“Yến Từ, cậu không thích bị tớ kéo hả?” Dư Thính ngẩng mặt, đôi mắt to tròn đầy vẻ nghi ngờ, nói xong liền buông tay ra, “Nếu cậu không thích thì phải nói ngay.”

Sao lại chọc tới chọc lui, giống như con nít vậy.

Cảm giác mềm mại biến mất làm Yến Từ sửng sốt, ngơ ngác nhìn tay mình.

“Yến Từ, cậu đi nhanh lên.”

“Thôi, để tớ kéo cậu đi cho rồi.” Dư Thính lại lần nữa nắm lấy ba ngón tay của cậu, cũng mặc kệ cậu có thích hay không.

Lông mày Yến Từ giãn ra, ngoan ngoãn bị kéo đi.

“Quý Thời Ngộ, đó không phải là đại tiểu thư cùng với tiểu bạch kiểm chúng ta gặp hôm trước sao? Hoá ra là học chung trường à.”

Trên đường hai người khiến không ít người chú ý, trong đó có vài người ban thực nghiệm.

Nam sinh ghé vào lan can nhìn xem, thỉnh thoảng Quý Thời Ngộ sẽ đáp lại mấy lời tám nhảm của cậu.

Quý Thời Ngộ đang cúi đầu đọc sách bỗng nhiên thất thần, cầm lòng không đậu nhìn về phía Dư Thính.

Dư Thính 1m6 đứng bên cạnh Yến Từ 1m88 rất giống một con mèo nhỏ xinh đáng yêu.

Cậu chú ý tới hai bàn tay đang nắm kia, rất nhiều lần ở kiếp trước, Dư Thính đều nắm tay cậu giống vậy, cho dù cậu không thích việc đụng chạm tay chân với cô, nhưng cô vẫn như cũ không biết mệt, luôn ríu rít nháo nhào ở bên cạnh, giống như không để ý việc cậu lạnh lùng với cô.

“Tớ vừa đi hỏi mấy người ban 7, nam sinh bị đại tiểu thư lôi kéo tên là Yến Từ, hình như là học sinh đặc thù được tuyển vào ban 7. Nhóc con, đại tiểu thư nhà cậu đang có tinh thần giúp đỡ người nghèo à nha.”

Bạn cùng lớp nói rất nhiều làm cậu thấy tâm phiền ý loạn.

Quý Thời Ngộ khép sách vở lại, xoay người quay về lớp.

“Quý Thời Ngộ, cậu làm xong bài tập nhóm rồi sao? Bên này của tớ xảy ra chút vấn đề, cho tớ mượn tham khảo chút đi.”

Ngữ khí Hạ Thất Tịch mềm mỏng, cậu nghe thấy nhưng không trả lời cô.

Ánh mắt cô gái hơi nghi ngờ, nhẹ nhàng kéo tay áo cậu: “Quý Thời Ngộ?”

Quý Thời Ngộ ngước mắt, đem bài tập đưa qua.

“Chậc, trách không được đại tiểu thư di tình biệt luyến, cậu xem, Quý Thời Ngộ đối xử hoàn toàn khác với Hạ Thất Tịch mà.”

“Đúng vậy, tớ muốn nói, nam sinh mới được Dư Thính coi trọng kia đẹp trai hơn Quý Thời Ngộ nhiều.”

Cho dù là học sinh ban thực nghiệm, nhưng họ cũng rất yêu thích drama.

Những lời bàn luận to nhỏ này không thoát được lỗ tai cậu, Quý Thời Ngộ vô cớ cảm thấy không thoải mái, cuối cùng đứng dậy rời khỏi nơi làm cậu thấy không khẻ này.

Nào biết, chân trước Quý Thời Ngộ vừa mới đi, sau lưng có hai nam sinh đùa giỡn đánh tới, Quý Thời Ngộ tránh không kịp, bị ngã thật mạnh xuống đất, đau đớn truyền đến từ mắt cá chân là cậu lập tức kêu thành tiếng.

“ A Ngộ ——!”

Tiếng thét chói tai vang lên,xung quanh loạn thành một đoàn.

…

Trong phòng y tế.

Yến Từ ngoan ngoãn ngồi đó cô giáo y tế kiểm tra. Cô giáo kêu cậu há mồm, cậu lập tức há mồm; kêu cậu đo nhiệt độ cơ thể, cậu liền đo nhiệt độ cơ thể; bộ dáng nghiêm trang giống y hệt mấy bạn nhỏ đang học mẫu giáo.

Dư Thính đứng bên cạnh lo lắng bất an: “Cô ơi, Yến Từ sao rồi? Có nghiêm trọng không?”

Gương mặt cô giáo bất đắc dĩ: “Bạn học nhỏ, em đã hỏi 8 lần rồi, bạn em chỉ bị sốt nhẹ thôi, uống thuốc chờ hết nóng thì sẽ không sao nữa.”

Gương mặt Dư Thính kéo úa: “Vậy cần truyền dịch không? Cần nghỉ học vài ngày không?” Cô chưa thấy qua người bệnh nào chỉ cần uống nước ấm thôi là đã khoẻ lại, không bình thường, rất không bình thường.

“Không cần đâu, em tới đây, lấy nước cho cậu ta uống thuốc, nếu khó chịu quá thì xin giáo viên về nhà nghỉ ngơi.”

Dư Thính vừa mới nhận ly giấy dùng một lần, chỉ thấy vài thiếu niên vội vàng xong vào phòng y tế: “Cô ơi, Quý Thời Ngộ vừa bị đụng ngã ở hành lang, cô mau xem cậu ấy có bị làm sao không đi.”

Quý Thời Ngộ?

Tay Dư Thính cầm ly giấy, cùng Quý Thời Ngộ mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Trong nháy mắt, đôi tay đặt trên vai bạn học của Quý Thời Ngộ nắm chặt, thế nhưng cậu lại quên mất đau đớn ở mắt cá chân.

“Đại tiểu thư cũng ở đây à, cậu mau đến xem chân A Ngộ đi.”

Dư Thính rũ mắt, suýt chút nữa nói ra mấy lời khinh bỉ.

“Vậy các cậu đỡ cậu ta ngồi xuống đi.”

Dư Thính tránh đường, bọn họ đem Quý Thời Ngộ đặt xuống giường bệnh kế bên giường Yến Từ đang nằm.

Dư Thính đưa nước cho Yến Từ uống nước trước, sau đó chạy qua xem tình huống. Mắt cá nhân cậu sưng đỏ lên, nhìn qua thì không bi thương đến xương, nhưng chắc khoảng một tuần mới khỏi hẳn.

Dư Thính nhịn không được mừng thầm, hắng giọng kìm nén sự vui vẻ, nhíu mày nói: “A Ngộ, sao cậu lại không cẩn thận như thế, đang êm đang đẹp mà cũng bị thương được.”

“Còn không phải do mấy thằng khờ ở ban 3 chơi parkour ở hành lang sao.”

“Ồ.” Dư Thính khom lưng, “A Ngộ, cậu có đau lắm không?” Nói xong, ngón tay dùng sức chọc mạnh vào mắt cá chân cậu.

Quý Thời Ngộ đau đến mức giật thót lên.

Vẻ mặt cô gái áy náy: “Tớ không cố ý, có phải làm đau cậu hay không?”

Cô hơi nghiêng đầu, khuôn mặt trắng nõn, hai mắt nhìn cậu chăm chú, nhìn qua thì giống như đang thật sự quan tâm cậu.

“Không đau.” Quý Thời Ngộ cố nén đau đớn, không nhịn được nhìn về phía giường của Yến Từ.

Cậu im lặng không nói một lời nằm giường, trầm mặc, không có cảm giác tồn tại.

Quý Thời Ngộ quan sát Yến Từ, hiện tại Yến Từ còn chưa có khí thế kinh người của 7 năm sau, tuy rằng rất đẹp trai nhưng ánh mắt tro bụi làm cậu nhìn qua vô cùng ảm đạm.

Dư Thính sẽ không thích kiểu người này.

Cô thích châu báu phát ra ánh hào quang, càng rực rỡ cô càng thích.

Đoán chừng, lần này chẳng qua là muốn chơi đùa mà thôi.

“Lần trước gặp mặt còn chưa chính thức chào hỏi, tôi tên Quý Thời Ngộ.”

Yến Từ không trả lời, vẻ mặt hờ hững.

Bạn học bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Yến Từ hình như không thể nói…”

Lúc này có thêm học sinh bị bệnh vào phòng y tế, bởi vì tình huống của Yến Từ không quá nghiêm trọng nên không thể tiếp

tục nằm trên giường bệnh. Cậu còn chưa hạ sốt, Dư Thính muốn làm đơn xin nộp cho cô giáo y tế, quyết định xin nghỉ.

“Yến Từ, cậu tự đi có được không?” Dư Thính không yên tâm, “Thôi, để tớ đỡ cậu.”

Cô giữ chặt cánh tay Yến Từ, động tác nhẹ nhàng đỡ cậu ra khỏi phòng y tế.

Khi cửa mở ra, Yến Từ đột nhiên xoay chân một chút, một nửa cơ thể không nặng không nhẹ dựa vào vai cô, sau đó quay đầu lại, nhàn nhạt để lại một ánh mắt, giống như là khiêu khích.

Quý Thời Ngộ nhướng mày, lại lần nữa nhớ tới đời trước, Yến Từ luôn cho cậu cảm giác nghẹn khuất, cảm giác hiện tại giống y hệt kiếp trước.

...

Dựa vào nguyên tắc của người tốt, Dư Thính trực tiếp đưa Yến Từ trở về nhà.

Cô đỡ Yến Từ nằm xuống giường, để thuốc lên bàn, dặn dò: “Cậu nhớ phải uống thuốc, đúng rồi, nhà cậu có gì ăn không? Bữa tối

có muốn ăn cháo không, tớ gọi giao đến cho cậu, cậu ăn xong nhớ phải uống thuốc.”

Dư Thính gọi cơm hộp, xác định không còn gì để nói, đứng dậy chuẩn bị về nhà.

Kết quả vừa mới ra đến cửa, Yến Từ đột nhiên gọi cô lại: “Thính… Thính.”

Dư Thính dừng chân.

Một tay Yến Từ chống lên cửa sổ ở phòng ngủ, thân hình cao cao gầy gầy, gương mặt do bị bệnh nên có vẻ hơi đần đần, giống như chú chó con bị cơn mưa xối ướt, đã ướt dầm dề lại còn rất đáng thương, nhiều hơn là nhìn rất vô tội.

“Có, có chuyện gì sao?”

Yến Từ đi đến trước ghế dựa, lôi lôi kéo kéo: “Thính… Thính.”

Vẻ mặt của cậu y như là muốn được khen thưởng vậy.

Kia là ghế dựa ngày đó cô chọn mua ở thương thành, đại não Dư Thính hoạt động, miễn cưỡng hiểu ý cậu.

Cô đi qua ngồi xuống ghế, “Thoải mái, cậu ngồi thử có thấy thoải mái không?”

Yến Từ rất vừa lòng.

Cậu vẫn luôn không ngồi vào cái ghế này, bởi vì đây là vị trí của Dư Thính, chỉ có thể để lại cho Dư Thính, ngoại trừ Dư Thính thì ai cũng không được.

Lúc này Yến Từ ngồi xuống đối diện cô.

So với cái bàn nhỏ nhỏ thì thân thể cậu càng cao lớn hơn.

Hai người mặt đối mặt, im lặng không nói, cũng không làm gì, cứ nhạt nhẽo ngồi nhìn nhau.

“Tớ về trước đây, lát nữa cháo sẽ giao đến, cậu nhớ phải ăn đó.”

Yến Từ lắc đầu, viết ra giấy.

Dư Thính thò đầu lại nhìn: “Tôi đưa cậu?”

Yến Từ nhìn kỹ khẩu hình của cô, nói lại lần nữa: “Đưa.”

“Không cần đâu, chú Lý sẽ đến đây đón tớ.”

Cậu cố chấp lặp lại: “Đưa.”

“…”

Rồi rồi.

Vậy đưa đi.

Yến Từ đưa cô đến đầu hẻm, cho đến khi Yến Từ lên xe mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng khuất xa của tiểu đáng thương, Dư Thính không nhịn được hỏi: “Chú Lý, chú nói một người tự lo sinh hoạt cho bản thân từ nhỏ đến lớn, có phải rất vất vả không?”

Đây là lần đầu tiên cô hỏi vấn đề cao thâm như vậy, chú Lý vừa buồn cười vừa kinh ngạc, “Sao Thính Thính lại đột nhiên nói thế?”

“Yến Từ bị bệnh, không có ai chăm sóc.” Dư Thính lay cửa sổ xe, cảm thấy đồ ăn vặt trong tủ lạnh không còn ngon nữa.

Bởi vì do sinh non, Dư Thính cũng thường xuyên bị bệnh.

Đặc biệt là khi còn nhỏ, ba ngày bệnh nhẹ, năm ngày bệnh nặng, nhưng mỗi lần bị bệnh đều có rất nhiều người chăm sóc cô, chẳng lo sợ không còn cha mẹ chăm sóc, bên cạnh còn có chị cả, anh hai, dì Tô, khi nhàm chán còn có thể bắt nạt Quý Thời Ngộ để giết thời gian.

Yến Từ cái gì cũng không có.

Ngay cả lúc bị bệnh cũng chỉ có thể uống 1500ml nước ấm.

Cô bất lực thở dài, về sau phải cố gắng đối xử tốt với tiểu đáng thương hết mức có thể.

Tranh thủ làm cho năm cánh sao trên đỉnh đầu cậu biến thành năm viên đá đỏ hạnh phúc, như vậy cậu ấy sẽ được hạnh phúc viên mãn, mà cô cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ đọc đến chương đại kết cục.

Nói đến nhiệm vụ, Dư Thính mới nhớ tới hôm nay cô chưa đăng nhập vào app.

Theo lý thuyết, cô giúp đỡ bạn học chính là chuyện tốt, thế nào app cũng phải khen thưởng cho cô ít nhất 2 tệ.

Nhưng mà giây tiếp theo, Dư Thính không còn đẹp mặt nữa.

‘Kiểm tra đo lường cho thấy người dùng có hành vi trốn học yêu đương, khấu trừ 5 điểm. Điểm số hiện có: 14.’

?

???

Yêu đương?

Ai yêu đương?

Con mẹ nó nói cho rõ ràng, cô cùng ai yêu đương!!

_____

: *Một ngày ngồi lì trước máy tính edit 8 chương truyện là cảm giác gì?!!* ಠ ‿ ಠ

Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#30.08.2021

Bị mất oan mấy tệ làm cho Dư Thính cả ngày đều vô cùng tức giận, cuối cùng cũng chờ được đến rạng sáng ngày hôm sau, Dư Thính cấp tốc mua chương mới.

Chương này nói đến việc Quý Thời ngộ trong kỳ thi đạt được vị trí nhất trường, thành tích ưu tú làm cho mọi người vô cùng tán thưởng cậu.

Đứng ở vị trí thứ hai là Hạ Thất Tịch, hai người kề cạnh có mặt trong bảng vàng làm Dư Thính bất mãn, cô quấn lấy Quý Thời Ngộ đòi cậu dạy bổ túc cho mình.

Quý Thời Ngộ đồng ý, kêu cô trước tiên chờ cậu ở thư viện, kết quả là, Dư Thính chờ đến lúc học sinh toàn trường ra về hết cũng không thấy ai đến, còn bị quản lý thư viện vô ý khóa cửa nhốt cô lại.

Một đoạn cốt truyện ngắn ngủi như vậy làm cho Dư Thính tăng cao huyết áp, thiếu chút nữa đi tìm Quý Thời Ngộ đánh rắm.

Cô thuận tiện xem nhiệm vụ hôm nay.

'Nhiệm vụ học tập mỗi tuần: Thành tích thi cao hơn trước 10 điểm. (Khen thưởng: 20 tệ).'

'Nhiệm vụ hỗ trợ mỗi ngày: Hỗ trợ lẫn nhau là một phẩm cách đáng khen, khen thưởng tùy vào cấp bậc.'

Dư Thính hơi cân nhắc.

Như vậy, nếu cô có thể chung một nhóm học tập với Yến Từ, vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ vừa có thể nhận được gấp đôi điểm

khen thưởng.

Hoàn hảo.

“Meo…”

Vừa mới buông điện thoại, đôi mắt không còn gì cản trở, tiếng mèo kêu quen thuộc liền vang lên.

“Làm gì?”

“Meo.”

“Mi đói bụng?”

Mèo vẫy đuôi đáp lại.

“Mi đói bụng thì đi tìm Quý Thời Ngộ a, tìm ta làm gì, đồ phiền phức.” Cô mới không thèm quan tâm con mèo béo này, xoay người trùm chăn kín mít.

Một lát sau.

Trên cơ thể nhiều thêm một vật có trọng lượng khó đỡ, lại còn lăn lóc rồi khò khè, vì miếng ăn mà không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Đồ phiền phức.

Một chân Dư Thính đá mèo xuống, dẫn nó vào phòng bếp kiếm ăn.

Dư Thính không biết thức ăn mèo ở đâu, chỉ có thể lấy sữa dê trong tủ và một ít màn thầu cho nó ăn.

Mèo này từng lưu lạc khắp nơi nên cũng không kén ăn, ngồi xổm xuống thưởng thức bữa ăn thơm ngon dành cho mình.

Dư Thính nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve dọc theo sống lưng nó, cái đuôi mèo thả lỏng trên mặt đất quơ qua quơ lại, tay còn lại chống cằm, tăng lực độ vuốt ve lên, cái đuôi mèo cũng lay động nhanh hơn.

Ánh đèn mờ nhạt, ngoài cửa sổ có ánh sáng nhẹ nhàng.

Cô để chân trần, váy ngủ ren rũ xuống bên chân, xương quai xanh có lọn tóc vướng vào, hai tay trắng nõn để lộ ngoài không khí.

“Dư Thính?”

“Cái gì.” Dư Thính nhíu mày ghét bỏ, “Tôi không có hạ độc nó, mèo của cậu phiền muốn chết, lúc nào cũng lén chạy vào phòng tôi.”

Khóa cửa chính thì vào từ cửa sổ, cửa sổ không mở thì đứng ngoài ban công kêu meo meo, đuổi thế nào cũng không đi. Dư Thính cũng thấy kỳ lạ, nhà này thiếu gì người, sao con mèo béo này cứ quấn lấy cô thế.

Quý Thời Ngộ khập khiễng đi tới, nhìn chén ăn sạch sẽ, đột nhiên cảm thấy hộp thức ăn mèo trên tay không còn giá trị.

“Mỗi ngày nó đều phải ăn cơm vào giờ này.” Quý Thời chậm rãi ngồi xổm xuống, bàn tay ôn nhu vuốt ve cổ mèo, “Ngại quá, hôm nay tôi lỡ quên mất.”

“Ồ.” Vẻ mặt Dư Thính lãnh đạm, “Về sau đừng có quên, nếu con mèo này dám vào phòng làm phiền tôi, tôi sẽ đánh chết nó.”

Dư Thính hung dữ nói, xoay người lên lầu.

Mèo thấy cô rời đi, bất chấp từ bỏ việc liếm móng vuốt, vội vàng đuổi theo.

“Tránh ra coi!”

“Mi tìm chủ nhân của mi đi, quấn lấy ta làm gì!”

Dư Thính một đường hùng hùng hổ hổ, cuối cùng cam chịu ôm mèo về phòng ngủ.

Quý Thời im lặng cầm chén không lên, đặt vào bồn rửa bát, rửa sạch.

Hộp sữa dê còn chưa đóng nắp, ngón tay Quý Thời Ngộ dừng lại, cậu cho rằng Dư Thính không phải thuộc kiểu người biết tìm hiểu chuyện sinh hoạt, hơn nữa cô không thích động vật nhỏ, cho nên nếu tức giận muốn giết mèo thì cũng dùng sữa bò, khẳng định sẽ không phí công tìm sữa dê.

Mảnh vỡ ký ức kiếp trước vẫn còn rõ ràng.

Chỉ cần nhắm mắt lại, Quý Thời Ngộ có thể nhớ đến bộ dạng thảm dại bị treo cổ đến chết của Đại Hoàng, đáng thương, tàn khốc.

Đại tiểu thư ở đâu?

Cô cao cao tại thượng đứng trên cầu thang, gương mặt tinh xảo; biểu tình lạnh lùng, giống như một con rắn rết, thật uổng phí cho một vẻ ngoài xinh đẹp nhưng nội tâm dơ bẩn xấu xa.

Quý Thời Ngộ cảm thấy đời này có gì đó không giống trước.

Cậu cảm thấy bất an, mờ mịt, càng cảm thấy Dư Thính dần trở nên xa lạ, muốn tìm tòi nghiên cứu, rồi lại sợ hãi nhìn đến hiện thực tàn khốc.

‘Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ hỗ trợ lẫn nhau, đạt được 2 tệ khen thưởng.’

“...”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống làm Dư Thính tâm lạnh, cái chân muốn đá mèo cũng không được, mà không đá cũng không được, cô biết ngay Quý Thời Ngộ là tên ôn thần mà, mèo của cậu ta cũng sẽ mang đến bất hạnh cho người khác.

Tâm tình Dư Thính không tốt, cho đến ngày hôm sau sắc mặt vô cùng khó coi.

Dì Tô biết cô lại khó ở, không hỏi nhiều, bỏ mấy món đồ ăn vặt vào cặp cô, lúc này sắc mặt cô mới hơi tốt lên.

Dư Thính vừa đến lớp, Cố Song Song chạy lại đây: “Hai ngày nữa là đến kỳ thi rồi,Thính Thính muốn ôn tập không?”

“Không.” Cô ngủ không đủ giấc, giọng nói ngáy ngủ.

Cố Song Song cũng không ngoài ý muốn: “Nghe nói kết quả kỳ thi lần này sẽ gửi về cho người nhà ký tên, thành tích quá kém sẽ bị người nhà tra hỏi, không được, hay là chúng ta đi tìm Nguyệt Nguyệt học nhóm đi?”

Địch Nguyệt là người có thành nhất tốt nhất trong các cô.

Tốt nhất, chính là mỗi thần thi cử sẽ không lót đế (1).

(1) Không lót đế: nguyên văn convert.

Dư Thính há miệng muốn nói thì thấy Yến Từ từ ngoài cửa đi vào.

Thiếu niên thân cao chân dài, vô cùng gây chú ý.

“Yến Từ.” Dư Thính vui vẻ vẫy tay.

Cố Song Song nhìn hai người, nở nụ cười ý vị thâm trường, thức thời rời đi không muốn làm bóng đèn.

“Bệnh cảm của cậu tốt hơn chưa?”

“Ừ.”

“Sắp thi rồi, cậu biết không?”

Yến Từ gật đầu.

Cô đem cằm đặt trên lưng ghế, dáng ngồi tản mạn: “Nghe nói trường học làm hoạt động khích lệ thành tích, cả năm cấp tiền mười (2) đều có thể nhận được tiền thưởng, cậu nói xem chúng ta có nên thử hay không?”

(2) Năm cấp tiền mười: nguyên văn convert.

Dư Thính không quan tâm đến số tiền thưởng kia lắm.

Mục đích chủ yếu là hỗ trợ lẫn nhau với Yến Từ, kéo gần mối quan hệ của hai người, may mắn thì có thể hoàn thành nhiệm vụ mỗi tuần luôn.

Dư Thính suy nghĩ về một tương lai tốt đẹp, hai mắt sáng lấp lánh.

Thần sắc Yến Từ hơi đổi, cuối cùng dưới ánh mắt mong chờ của cô gật đầu đồng ý.

Hai người cứ quyết định như vậy, chờ đến khi kết thúc bữa ăn trưa, Dư Thính không quay về ký túc xá mà lôi kéo Yến Từ đến hoa viên nhỏ phía sau ký túc xá.

Nơi này yên tĩnh, trong hoa viên có xây một tiểu đình hóng gió, nếu mệt mỏi có thể đến ghế nằm xuống nghỉ ngơi, là một nơi lý tưởng để học tập.

“Chúng ta bắt đầu học toán trước đi.” Dư Thính mở sách giáo khoa ra, sách vở mới tinh, ngẫu nhiên có vài hình vẽ, đều là tác phẩm khi thất thần trong giờ học.

Dư Thính lật xem vài trang, bị một đống công thức làm cho đau não.

“Thôi, học vật lý trước đi.” Dư Thính buông sách toán, cầm sách vật lý hình như… có chút khó.

Tiếp theo là hóa học sinh học, không có một quyển sách nào mà Dư Thính xem hiểu.

Không khí dần nóng hơn, biểu tình của cô có thể câu ‘ngũ thải tân phân’ để hình dung.

Yến Từ rất khó để hiểu cảm xúc của người khác, càng không thể nhìn sắc mặt đoán tâm tình, do đó đã đọc qua nhiều sách về phân tích biểu cảm gương mặt, trong đại não tồn kho rất nhiều gương mặt cảm xúc khác nhau.

Cuối cùng phân tích từng cái, đưa kết luận —— Dư Thính không vui.

Sao lại không vui?

Bởi vì kỳ thi?

Yến Từ bừng tỉnh đại ngộ.

“Thính Thính.”

Hôm nay, cậu gọi tên cô vô cùng lưu loát.

“Hả?”

Có mấy từ ngữ Yến Từ không biết phát âm thế nào, vì thế viết ra giấy nháp: ‘Chỉ cậu làm bài thi.’

Năm chữ ngắn gọn, làm Dư Thính cười không ngừng.

Yến vỗ vỗ bả vai Yến Từ: “Tớ còn nhớ rõ, điểm thi lần trước của tớ cao hơn cậu vài điểm, cậu xác định muốn chỉ tớ làm bài?”

Yến Từ không bất mãn, cầm bút bắt đầu giải đề trong sách luyện tập, xoạt xoạt vài cái, từng đáp án được viết ra.

Đây là đề thi dùng cho việc ôn thi đại học, Dư Thính căn bản xem không hiểu, giống như bị mù chữ tạm thời.

“Tớ nhận ý tốt của cậu, nhưng mà chúng ta vẫn nên ôn tập đi, có thể thi được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.” Dư Thính quyết tâm học tập, cô cũng không có ngu, tập trung học tập thì vẫn có thể học tốt hơn một chút.

Yến Từ có cảm giác thất bại.

Chẳng lẽ nhìn cậu không giống người thông minh.

Nhiệt huyết học tập của Dư Thính kiên trì được 3 phút, mỗi một câu một chữ trong sách giống y hệt bùa đòi mạng, làm cô mơ mơ màng, cuối cùng không chịu nổi ngáp một cái ghế vào bàn ngủ gục.

Ánh mặt trời yên tĩnh.

Vô số tia nắng vây quanh cô.

Ngón tay Yến Từ đặt trên bàn hơi động đậy, vừa định lấy cây bút trong tay cô ra, liền nhìn thấy điện thoại bên cạnh sáng lên.

Yến Từ liếc mắt, nhìn thấy nội dung hiển thị trên màn hình ——

‘Cố Song Song: Sinh nhật cậu sắp tới rồi, lúc đó có thể nhìn thấy anh Chi Chu đúng không? A a a, tớ muốn cậu giúp tớ xin chữ ký của anh ấy nha.’

Sinh nhật Dư Thính là ngày 1 tháng 6, trùng ngày với Tết thiếu nhi.

Cậu cẩn thận nhìn vào bên cạnh cô, điện thoại Dư Thính nhảy ra thêm vài tin nhắn, đều là nói về kỳ thi sắp tới và khen thưởng dành cho học sinh xuất sắc.

Rất nhiều tiền.

Là con số cậu ta không thể có được.

Dư Thính chỉ ngủ được một chút, sau đó bị không khí lạnh lẽo làm cho tỉnh giấc.

Chắc là bị cảm lạnh rồi, đầu thì nặng mà chân thì nhẹ, rất không thoải mái, sờ trán, quả nhiên là hơi nóng.

Dư Thính đã sớm không còn oán trách thể chất cơ thể của mình, đem đồ vật lung tung trên bàn cất vào cặp, giọng nói mềm nhũn: “Yến Từ, chiều này tớ xin nghỉ.”

Yến Từ nâng mắt.

“..Tớ bị cảm.”

Yến Từ suy tư vài giây, nghiêm túc đưa ra ý kiến: ‘Uống nhiều nước ấm.’

“…”

Đến khi nào cậu ta mới hiểu là nước ấm không trị bệnh được.

Dư Thính không còn sức phản biện, cũng không mang cầm sách, đơn giản là vứt cho Yến Từ.

Trên người thiếu niên có hương vị thoải mái, Dư Thính héo úa dựa vào người cậu, nhiệt độ trên mặt nóng hơn khi nãy.

—— xong rồi.

Dì Tô sẽ mắng cô.

Dư Thính vuốt vuốt khuôn mặt nóng nóng, mí mắt mềm như bông rũ xuống.

Quả nhiên, khi về nhà cô nghiêm đón một loạt lời hỏi thăm của dì tô.

Dư Thính không dám nói mình lơ là ngủ ở bên ngoài nên bị bệnh, hàm hồ ứng phó với dì To một hồi, sau đó lên lầu nghỉ ngơi.

Trận bệnh này đến nhanh mà đi cũng nhanh, sau khi ngủ một giấc thấy cơ thể nhẹ nhàng không ít.

Điện thoại có nhiều tin nhắn chưa đọc, chắc alf của mấy người quan tâm cô gửi đến.

Dư Thính đang muốn thoát ra, liền thấy mấy tin nhắn.

‘Cố Song Song: Đại tiểu thư ơi, cậu mau tỉnh lại, đừng bệnh nữa, có người đang gấp gáp muốn hại cậu.”

“...?”

_____
: Σ(ʘ_ʘ)

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#31.08.2021

'Cố Song Song: Giữa trưa hôm nay cậu với Yến Từ đến chỗ rừng cây nhỏ?'

Rừng cây nhỏ?

Đây là từ ngữ kỳ quái gì đây?

'Dư Thính: Chúng tớ đến đó học tập.'

'Cố Song Song: Được rồi được rồi, tớ mặc kệ hai người làm cái gì, cậu mau lên diễn đàn trường xem đi, hot tung chảo.'

Dư Thính nghi ngờ.

Cô ít khi đăng nhập vào diễn đàn, nghe Cố Song Song nói như vậy mới ý thức được vấn đề, đăng nhập vào diễn đàn, mấy chữ to rõ đập vào mắt --

'Đây là họ Dư ở Hải Xuyên sao? Không phải trường học cấm yêu sớm à, bọn họ giữa ban ngày ban mặt vào rừng cây nhỏ làm việc gì vậy nha?'

Bài đăng được người nặc danh đăng lên, trên bài đăng có tiêu đề vô cùng hút mắt người xem.

Ảnh đầu tiên là Dư Thính nắm tay Yến Từ trong sân trường, ảnh thứ hai là bóng dáng hai người đi vào hoa viên nhỏ, ảnh thứ ba làm người ta suy nghĩ bậy bạ, cô gái trong ảnh hai mắt long lanh hơi nước, gò má trắng nõn hơi đỏ lên, mềm như bông dựa vào Yến Từ.

Rõ ràng là cô bị bệnh không thể ngồi thẳng lưng nổi nên mới dựa vào người Yến Từ mà.

Có vài trăm bình luận dưới bài đăng, còn có rất nhiều bình luận tag giáo viên vào.

'Cuối cùng cũng có người nói lên tiếng lòng của tôi, sớm đã ngứa mắt Dư Thính rồi, ỷ vào nhà giàu mà cắn bậy khắp nơi.'

'Cười chết tôi rồi, cái đầu heo của cậu ta dựa vào địa vị mà nổi tiếng, kết quả nhìn xem, trời xanh thấu hiểu lòng người, đồ ngực bự ngốc nghếch.'

Ngực bự ngốc nghếch?

Đánh rắm! Ngực cô không hề bự!

Dư Thính tức đến mức khoé mắt đỏ bừng, nước mắt đọng lại ở đuôi mắt.

'Cậu ta trừ việc có tiền lớn lên xinh đẹp thì không còn gì nữa, ỷ vào trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn mà cái gì cũng dám làm.'

Dư Thính vốn đang tức giận, đọc đến đây liền trở nên vui vẻ.

Khen chính là khen, cũng không biết khiêm tốn gì hết, làm cô ngại chết đi được.

'Đúng vậy, các cậu nhìn xem mấy người ở ban X thực nghiệm bị cậu ta bắt nạt thảm thương.'

'Còn có Quý Thời Ngộ nữa, nghĩ đến chuyện nam thần của tôi luôn bị cậu ta bắt nạt, tôi ức chế đếch chịu không được.'

'Câm miệng, cho dù nhân cách của Dư Thính không ra gì nhưng ánh mắt rất chuẩn, nam chính trong drama thật sự rất soái nha.'

'Tán đồng 100%, cho hỏi nam chính học ban nào vậy?'

"..."

Có người nói cô cố ý vẽ chuyện, có người trào phúng cô, nhục mạ cô, cũng không ít người nói cô lả lơi ong bướm.

Dư Thính đoán không ra người đăng bài là ai.

Ở trường cô gây thù với không ít người, là tên tiểu tiện nhân ban 5? Hay là bạn mập mạp tỏ tình với cô bị từ chối?

Cũng có thể là Hạ Thất Tịch?

Không có khả năng, truyện tranh nói đây là nữ chủ thánh mẫu, mà nữ chủ thánh mẫu không thể nào có hành động tạt nước bẩn sau lưng người khác.

Cô còn đang bệnh, động não quá nhiều sẽ không healthy lắm.

Dư Thính nhắm mắt, trong đầu hiện ra một tia sáng, một gương mắt bất thình lình xuất hiện, làm cho cô bừng tỉnh đại ngộ.

...

Hải Xuyên cực kỳ chút trọng thanh danh của trường học.

Giáo viên sợ nội dung trên diễn đàn lan truyền ra bên ngoài tạo ảnh hưởng không tốt đối với trường, không bao lâu liền xoá bài

đăng, hơn nữa còn khóa luôn ID tài khoản của người nặc danh.

Đương nhiên, Dư Thính và Yến Từ cũng bị gọi lên văn phòng.

Yến Từ không lên diễn đàn nên cũng không nhận thấy ánh mắt kỳ lạ của mấy người xung quanh, trước mắt còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cậu yên tĩnh đứng bên cạnh Dư Thính, trên mặt không có cảm xúc gì, bộ dáng lộ ra vài phần ngoan ngoãn.

Trái ngược lại với cậu, bộ dáng Dư Thính cà lơ phất phơ, làm cho chủ nhiệm giáo dục nổi một trận lửa giận.

"Dư Thính, em đừng ỷ vào việc nhà em quyên góp cho trường mấy bộ lâu (1) mà làm bậy làm bạ, có nghe thấy không?"

(1) Mấy bộ lâu: nguyên văn convert.

Đâu chỉ có mấy bộ lâu, còn mấy trăm vạn tiền thiết bị sao không nói đến?

Dư Thính biết hiện tại không nên cãi lại, nghe lời gật đầu: "Nghe thấy."

"Chuyện trước kia của em với Quý Thời Ngộ còn chưa tính, hiện tại lại gây thêm chuyện. Nói, hai người các em hôm qua vào rừng cây nhỏ làm gì?" Chủ nhiệm giáo dục chỉ chỉ Yến Từ, "Em viết."

Dư Thính: "Học tập."

Yến Từ: 'Nghỉ trưa.'

Hai người một nói một viết, đưa ra đáp án khác nhau.

Dư Thính trừng mắt, hung hăng dùng khuỷu tay huých cánh tay Yến Từ, tức muốn hộc máu: "Cậu nói bậy gì đó, chúng ta rõ ràng đến đó để học!"

Ánh mắt Yến Từ mờ mịt.

Cậu không hiểu lời Dư Thính, cô tức giận đến mức dẫm chân cậu một cái.

Yến Từ rên lên, hoàn toàn không hiểu rõ bản thân đã nói sai cái gì.

Ngày hôm qua, Dư Thính đến đó nghỉ trưa, cậu không nói dối.

"Thầy ơi, tụi em thật sự đến đó để học, bởi vì em bị cảm nên Yến Từ mới đỡ em, mấy người trên diễn đàn vu oan cho em."

Chủ nhiệm giáo dục cũng không phải thằng ngốc.

Ông nhìn ra hai đứa nhỏ này không có đến rừng cây nhỏ làm bậy cái gì, đoán chừng là yêu sớm, chỉ đơn thuần muốn đi hoa viên nhỏ để hẹn hò.

Nhưng mặc kệ ngọn nguồn là thế nào, hành vi của hai người đã tạo ảnh hưởng không nhỏ tới danh tiếng của trường, nếu không giải quyết sẽ bị toàn bộ học sinh kín đáo phê bình.

"Dư Thính, em gọi người nhà của em đến đây."

"Dạ?" Dư Thính không thể tin tưởng, "Không phải chứ lão Hồ, thầy thật sự kích động đến mức muốn mời người lớn đến sao?"

"Em thử kêu tên thầy một lần nữa xem."

Ồ... Kêu thử một lần nữa sẽ vĩnh biệt trần gian mất.

"Hiện tại gọi người lớn của em đến đây, chuyện này không thể bỏ qua."

Chủ nhiệm giáo dục vô cùng nghiêm túc.

Dư Thính biết lần này không thể chạy thoát.

Nhưng cô gọi cho ai mới được?

Chị cô? Vấn đề là cô không biết chị cô đang ở đâu; anh cô? Anh ấy chạy khắp nơi trên thế giới, số lần tiếp viên hàng không nhìn thấy anh còn nhiều hơn cô.

"Em là Yến Từ? Trong nhà em có ai có thời gian rảnh không?"

Trong lòng Dư Thính lộp bộp một cái, vội vàng chắn trước người Yến Từ, nhỏ giọng cẩn thận nói: "Thầy, Yến Từ chỉ có một mình, không có người nhà..."

Chủ nhiệm giáo dục nhíu mày: "Người giám hộ cũng không có?"

Dư Thính lắc đầu.

Chủ nhiệm giáo dục thở dài.

Hay là tiểu cô nương thấy người ta lớn lên đẹp trai lại không cha không mẹ nên mới muốn...

Ối giồi ôi, ông đang suy nghĩ bậy bạ cái gì thế.

Chủ nhiệm giáo dụ vứt mấy suy nghĩ linh tinh qua một bên: "Dư Thính, em ra ngoài gọi điện cho người nhà, thấy muốn nói chuyện riêng với Yến Từ một lát."

Dư Thính lo lắng nhìn Yến Từ, lưu luyến rời khỏi văn phòng.

Trong hành lang có không ít tầm mắt của học sinh phòng tới người cô, đủ loại ánh mắt khác nhau, tất cả đều bị Dư Thính hung dữ trừng mắt mà thu về, cô chọn một góc không người gọi điện thoại cho Dư Chi Chu.

Cô nắm điện thoại, ăn không ngồi rồi cạo lớp sơn trên tường.

Cuối cùng, điện thoại được nhận.

"Tiểu Kẹo?"

Giọng nói đặc biệt vang lên.

Trời sinh anh ra là để làm ca sĩ, giọng nói cực kỳ dễ phân biệt.

Đã lâu rồi Dư Thính chưa được nghe giọng anh, hoảng hốt chớp mắt.

"Anh đang ở đâu?"

"Vừa về tới Giang thành, chuẩn bị đến công ty, sao vậy?"

Dư Thính cắn môi dưới, lẩm bẩm: "... Lão Hồ cho gọi người lớn."

"Hả? Lại gây chuyện?"

Dư Thính thành thật nói: "Có người lên diễn đàn bôi đen em, nói em cùng bạn học nam... Dù sao là kêu em gọi người lớn đến đây."

Điện thoại lâm vào trầm mặc, tiếng hít thở quanh quẩn bên tai cô.

Một lúc sau, Dư Chi Chu mới nói: "Anh lập tức đến đó."

Mặt mày Dư Thính giãn ra, vui vẻ cúp điện thoại.

Lúc này Yến Từ cũng từ văn phòng đi ra.

Dư Thính vội vàng chạy lại: "Lão Hồ có làm khó cậu không?"

Yến Từ lắc đầu.

Dư Thính không kiềm chế được, hiếu kỳ hỏi: "Vậy thầy ấy nói gì với cậu?"

Trong ánh mắt cô ngập tràn sự tò mò, chớp chớp, trong như viên ngọc sáng quý.

Yến Từ không nói cho cô biết, chỉ giương một ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc vào trán cô.

"Dư Thính, vào đây."

Dư Thính khẽ động môi, cam chịu đi vào.

"Gọi điện thoại chưa?"

"Gọi rồi."

"Chị em tới?"

"Anh em."

Chủ nhiệm giáo dục vừa lòng: "Em về lớp đi, chờ anh của em tới đây thì nói tiếp."

Hiện tại còn chưa vào tiết.

Dư Thính vào lớp ghé lên bàn, cây bút bi màu xanh da trời xoay xoay trên đầu ngón tay.

Từ lúc Dư Chi Chu rời khỏi nhà đến bây giờ đã 1 năm rưỡi.

Lần cuối trò chuyện với nhau là hai tháng trước, bây giờ đột nhiên gặp lại, Dư Thính sinh ra cảm giác gần hương tình khiếp (2).

(2) Gần hương tình khiếp: lâu không trở về quê, đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng (WordPress Leosansutu).

Đột nhiên, có gì chọc vào sau lưng cô.

Cô quay đầu, Yến Từ ném cho cô một tờ giấy.

'Thầy hỏi, có phải cậu ép buộc tôi không.'

Dư Thính sửng sốt: "Vậy cậu nói thế nào?"

Con ngươi Yến Từ xinh đẹp, ánh nắng chiếu vào nhìn như một viên kim cương loá mắt.

Chữ viết trên giấy rất rõ ràng --

'Không có.' Cậu nói, 'Là hành vi tự nguyện.'

"..."

Xong đời.

Giải thích không rõ ràng.

Dư Thính oán giận vo tờ giấy thành cục ném lên trán cậu, "Cậu thật ngu ngốc, hôm nay tớ không quan tâm cậu nữa."

Lúc này chắc chắn giáo viên đang cho rằng bọn họ yêu sớm.

Yến Từ che trán, cậu chỉ là không hiểu.

Thầy hỏi Dư Thính có uy hiếp cậu, ép buộc cậu, dùng bạo lực cưỡng ép cậu không.

Cậu không có a, cậu tự nguyện...

Căn bản không cần phải uy hiếp hay dùng bạo lực.

Hôm nay còn bao lâu nữa?

Hiện tại là 9 giờ 30 phút 26 giây, đến rạng sáng ngày mai còn 13 tiếng 29 phút 34 giây.

Đại não Yến Từ nhanh chóng tính ra đáp án.

'Còn 13 tiếng 29 phút 30 giây nữa cậu sẽ quan tâm tôi.'

Bang.

Yến Từ lần nữa ném giấy lên bàn cô.

Dư Thính vừa mở tờ giấy ra đọc: "..."

...

Đến giữa trưa, Dư Thính lại bị gọi lên văn phòng.

Đẩy cửa ra, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt.

Anh trùm kín mít, áo đen quần đen, mũi lưỡi trai đề xuống thấp, vành tai đeo một cái khuyên tai hình chữ thập, đó là quá sinh nhật năm trước Dư Thính tặng cho Dư Chi Chu.

Dư Chi Chu quay đầu lại.

Một nhà ba người bọn họ đều có tướng mạo xuất chúng, Dư Chi Chu giống cha nhất, gương mặt đẹp trai sắc bén, khi cười có vài phần lương bạc.

"Thầy." Dư Thính ngoan ngoãn lên tiếng.

"Ngồi."

Dư Thính mới vừa ngồi xuống, Dư Chi Chu bên cạnh bất động thanh sắc giúp cô vén tóc ra sau tai.

"Chuyện là thế này, Dư Thính năm lần bảy lượt vi phạm nội quy trường học, chuyện này đã tạo ảnh hưởng không tốt đối với trường. Chúng tôi hy vọng người nhà có thể dành nhiều thời gian giám sát, đừng để loại chuyện này xảy ra lần nữa."

Khi Dư Chi Chu tìm được mấy tấm ảnh còn chưa kịp xoá, đại khái cũng biết là chuyện gì.

Anh cười cười: "Thầy nói đúng, học sinh làm trái quy định trường học đúng là nên dạy dỗ lại, nhưng việc chụp hình bôi nhọ người nhà chúng tôi cũng là việc không thể chấp nhận được."

Dư Chi Chu ngoắc ngoắc tay, người đàn ông diện tây trang ở bên cạnh lập tức đi lên trình danh thiếp: "Tôi là luật sư của Dư gia, đây là danh thiếp của tôi, mời xem qua."

Chủ nhiệm giáo dục không nghĩ đến chỉ gọi người nhà tới thôi mà sao lại mang thêm luật sư, lập tức thay đổi sắc mặt.

Dư Chi Chu không nhanh không chậm nói: "Bộ phận ngôn luận trên diễn đàn đã truyền ra bên ngoài, thầy là chủ nhiệm giáo dục nên chắc cũng hiểu rõ sự đáng sợ của ngôn luận. Về phần lỗi em ấy, tôi là anh trai nên đương nhiên sẽ không trốn tránh trách nhiệm, nhưng những lỗi không thuộc về phần em ấy, thì em ấy sẽ không uỷ khuất thừa nhận."

"Ý của Dư tiên sinh là?"

"Trường học có chứng cứ xác thực chứng minh Dư Thính yêu sớm không?"

Chủ nhiệm giáo dục không nói.

"Trường học có chứng cứ xác thực Dư Thính cùng bạn học nam ở rừng cây làm chuyện mờ ám không?"

Chủ nhiệm giáo dục im lặng.

"Cho nên trường học chỉ dựa vào mấy tấm hình không rõ nguồn gốc mà vẽ chuyện, không hề có chứng cứ chỉ ra chính xác mọi chuyện mà đã kết luận em tôi phạm sai lầm?"

Đôi mắt Dư Chi Chu rất hùng hổ doạ người, cuối cùng chủ nhiệm giáo dục mở miệng: "Chúng tôi đương nhiên tin tưởng bạn học Dư Thính, nhưng em ấy cùng nam sinh trong trường quá mức thân mật. Không lâu trước đây còn rầm rộ tỏ tình với QUý Thời Ngộ, hơn nữa chuyện hôm nay đã là lần thứ hai."

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#01.09.2021

Hơn nửa đêm, tình hình Dư Thính dần ổn định.

Cô khát nước nên tỉnh dậy, mở mắt ra thì thấy các thiết bị quen thuộc cùng kim châm truyền dịch cắm trên tay.

Dư Dung nằm cuộn tròn trên sô pha bên cửa sổ, giày cao gót chưa kịp tháo, tây trang nhăn nhúm dính trên người.

Dư Thính đột nhiên chua xót.

Lúc nhỏ mỗi lần bị bệnh, chị cả luôn là người làm bạn bên giường với cô, sau này lớn lên cũng thế, từ trước đến nay đều như vậy.

Cô rón ra rón rén bò dậy, cầm lấy chăn mỏng bên cạnh, vừa đi đến gần, Dư Dung đã mở mắt.

“Thính Thính?” Dư Dung lập tức ngồi dậy, giọng nói khàn khàn, “Đỡ hơn chưa? Chị đi kêu bác sĩ Vương.”

Dư Thính kéo tay cô, “Không cần đâu chị.”

“Hả?”

“Em ổn rồi, chị có thể ngủ chung với em không?”

Nói xong lại quay về giường nằm xuống, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Chất lỏng trong bình truyền đã truyền xong.

Dư Dung ngựa quen đường cũ rút kim châm ra, ánh sáng của trăng dừng lại trên gương mặt cô, làm cho mặt mày sắc bén của người phụ nữ ôn hoà hơn rất nhiều.

Cô nằm nghiêng ở bên cạnh, trên người còn vương vấn mùi nước hoa.

Dư Thính cẩn thận chui vào trong ngực cô.

Gương mặt Dư Dung cứng lại, lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ vào tóc cô.

“Chị thật sự đã lợi dụng quan hệ nâng đỡ anh hai sao?” Giọng nói Dư Thính rầu rĩ, đây là lần đầu tiên hỏi chị cô về vấn đề này.

Sau khi cha mẹ qua đời Dư Dung đã tiếp nhận công ty, ngày đầu tiên nhậm chức đã tiến hành ‘thay máu’ công ty, cho nên những người dựa vào quan hệ, đi vào bằng cửa sau bị cô không chút lưu tình xét xử. Các vị cao tầng vô cùng oán hận, Dư Dung cũng bởi vì vậy mà đắc tội không ít người.

Giống như đi trên một đường băng mỏng, Dư Dung từng bước cẩn thận, một đường thành công dẫm qua vô số cái đinh dưới chân, cho nên Dư Thính không tin chị cô có thể làm ra việc đó.

“Thật giả không quan trọng, thằng bé nói là chị làm thì chính là chị làm.”

Dư Dung khống chế dục cường, mà Dư Chi Chu lại tâm cao khí ngạo, hai người trong lúc còn sống chung đã có những mâu thuẫn nhỏ tích luỹ lại, sự việc kia chỉ đơn giản là một bệ phóng để hỗ trợ khai chiến mà thôi.

Dư Dung hiểu rõ cậu có phán đoán của riêng cậu, sớm muộn gì cũng hiểu ra sự thật, cô là người cả đời này sẽ không bao giờ hại cậu.

…

Ban đêm yên tĩnh, Dư Thính mất ngủ.

Trăng tròn không biết khi nào đã nhảy lên giường bệnh, cuộn tròn bên chân cô ngủ khò khè.

Dư Thính ôm nó vào trong ngực, điện thoại trên góc bàn đột nhiên sáng lên.

‘Đã hết ngày hôm nay.’

Yến Từ.

Đồng hồ trên màn hình khoá dừng lại đúng 0 giờ 0 phút, Dư Thính ngẩn ra, trong lòng ngũ vị tạp trần.

‘Cậu vẫn luôn đợi tớ?’

‘Ừ.’ Cậu nói, ‘Chờ cậu quan tâm tôi.’

Dư Thính đã sớm quên sạch mấy lời lúc sáng, không ngờ cậu ta lại tích cực như vậy.

‘Về sau tớ sẽ luôn để ý đến cậu.’

Tiểu đáng thương chính là nghiêm túc đáng thương, cô nghĩ, về sau phải kiên nhẫn với cậu hơn, không thể so đo với đứa ngốc.

Yến Từ hoàn toàn không biết Dư Thính đã coi cậu thành đứa ngốc.

Cậu chỉ đơn thuần cảm thấy sung sướng, không biết kể ra như thế nào, lập tức đứng dậy đi đến chỗ hai con nhện Dư Thính tặng cậu, lấy thức ăn ném vào cho tụi nó.

Con nhện được cậu nuôi rất lớn, lông xù rất đáng yêu, giống như đầu nhỏ của Dư Thính.

Dư Thính.

Chỉ mặc niệm cái tên này thôi mà cậu dường như đã nhìn thấy ánh sáng vĩnh hằng nơi tăm tối.

…

Dư Thính bị bệnh nghỉ hai ngày, đến ngày thứ ba mới ổn định hơn.

Cô vừa đến trường, Địch Nguyệt và Cố Song Song đã chạy lại chỗ cô: “Thính Thính, cậu thế nào rồi? Nghe giáo viên nói cậu bị

bệnh, tụi này muốn đến thăm cậu nhưng lại sợ đụng phải chị cậu."

Khí thế Dư Dung rất doạ người, cho dù có ngồi im một góc như pho tượng thì các cô cũng rất sợ hãi.

"Tốt hơn nhiều rồi, các cậu không cần lo lắng."

Cố Song Song và Địch Nguyệt thuận thế chiếm chỗ xung quanh bàn cô, chống cằm nói: "Anh cậu cũng thật lợi hại, hai ngày nay cậu không có ở trường, quản trị viên đã đem toàn bộ những người hắt nước bẩn lên người cậu dạy dỗ, viết tên lên bảng lớp rành rành, quả thực là công khai xử tội. Còn có Tô Anna kia, phải đăng bài xin lỗi, chắc là quá mất mặt nên hai ngày nay cũng không đi học."

Đoàn đội luật sư Dư gia tốc độ rất nhanh.

Chân trước vừa ra mặt, sau lưng đã có người chủ động lên diễn đàn xin lỗi, viết kiểm điểm vô cùng thành khẩn. Bởi vậy, nơi nào còn có người dám nặc danh tung tin thị phi nữa.

Dư Thính cũng không ngoài ý muốn.

Cao trung chính là mấu chốt cuộc đời, ai cũng không muốn ở thời điểm này phải dính tới toà án kiện tụng. Có khi vừa thấy luật sư đã sợ đủ kiểu rồi, không cần phải lên toà án làm chi.

“Từ đầu tớ còn tưởng do Hạ Thất Tịch làm, aiz, thật có lỗi mà.”

“Nhưng mà a, ngày đó cậu với Yến Từ…”

Tên Yến Từ vừa nói ra, Dư Thính lập tức che miệng cô nàng lại.

“Đừng nói lung tung, các cậu mau đi làm việc của mình đi.”

Yến Từ còn đang ngồi ở đằng sau, nếu bị cậu nghe được chắc chắn sẽ hiểu lầm cô.

Hai người liếc nhau, ăn ý rời khỏi đây.

Dư Thính nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục sửa sang lại đồ trên bàn.

Ngày mai là thi rồi, Dư Thính lại bị chậm trễ chương trình học, căn bản không chờ mong đạt được thành tích tốt gì hết, 20 tệ kia cũng không cầm được rồi.

Kết quả vừa mới mò vào ngăn bàn, liền thấy có một quyển notebook màu đen.

—— đây không phải đồ của cô.

Dư Thính lật lật, chữ viết quen thuộc trên trang giấy; nào là tiêu đề, mục trọng điểm, đáp án giải đề, từng nét rõ ràng.

Cô kinh ngạc quay đầu lại.

Yến Từ một tay chống cằm, thần sắc lười biếng, cảm nhận của tầm mắt của ai kia, lông mi nhẹ run lên, đồng tử màu trà hơi cứng lại.

“Cái này là cậu cho tớ hả?”

Yến Từ gật đầu.

Dư Thính không dám tin tưởng tiểu đáng thương sẽ làm bút ký cho cô, không chỉ toán học, vật lý hoá học cũng được ghi rất rõ ràng, có thể biết là cậu vô cùng nghiêm túc nghe giảng.

Dư Thính: “Cảm ơn cậu đã làm bút ký cho tớ ~”

Cô cười, cánh sao năm cánh trên đỉnh đầu Yến Từ bắt đầu loé lên.

Nhìn kỹ thì cánh sao thứ nhất đã hơi hơi biến đổi, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ biến thành viên đá đỏ biểu thị cho sự hạnh phúc.

Quả nhiên, Yến Từ rất thích làm bạn với cô.

Ban đầu Dư Thính vì nhiệm vụ nên mới đến gần cậu, nhưng hôm nay, cô chính thức viết tên cậu vào danh sách khách mời dự đám cưới của cô trong tương lai, chính là loại không cần hồng bao chúc mừng.

Dư Thính quyết tâm, nắm chắc thời gian, bắt đầu ôn tập.

Cô Song Song chưa bao giờ thấy Dư Thính chủ động học tập như vậy, kinh ngạc không thôi, lần nữa chủ động thò qua: “Chị gái, lâm thời ôm chân Phật cũng không phải ôm như thế đi?”

Dư Thính đắc ý quơ quơ bút ký: “Yến Từ đã vạch sẵn trọng điểm ôn tập cho tớ rồi, có thể nhớ được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

Lần trước cô khi được 400 điểm, chỉ cần lần này cao hơn 10 điểm thì cô là người chiến thắng.

Cố Song Song nhìn đề vài lần, ‘di’ một tiếng, “Không đúng, đáp án này không giống đáp án thầy cô giải cho, cậu từ đâu làm ra đáp án này vậy?”

Dư Thính còn chưa kịp trả lời thì tiếng chuông vang lên, giáo viên cũng vào lớp ngay sau đó.

Cố Song Song chạy nhanh về chỗ ngồi, Dư Thính vội vàng nhìn notebook vài lần, nhanh chóng khép lại ném vào học bàn.

…

Môn thi đầu tiên là môn toán.

Dư Thính hồi hộp nhìn bài thi vừa truyền xuống, nếu là trước kia, cô sẽ không quan tâm mấy bài thi này; nhưng hiện tại thì khác, cô muốn dựa vào 20 tệ kia để đọc chương truyện tiếp theo, liên quan đến vận mệnh cuộc đời, cô bắt buộc phải nghiêm túc.

Dư Thính nghiêm túc xem đề thi, kinh ngạc phát hiện trong đây có vài bài y hệt như trong notebook!

Cô vừa mới xem sơ qua notebook nên ký ức vẫn còn rõ ràng.

Dư Thính sợ cô quên bén đi, vội vàng ghi đáp án trước rồi mới làm những bài khác.

Thi xong hai ngày, phải chờ mấy ngày nữa mới có kết quả.

Nhiệm vụ cũ chưa hoàn thành thì sẽ không đổi mới nhiệm vụ, rốt cuộc đến ngày có kết quả, Dư Thính gấp gáp chờ không nổi vào phần mềm tra thành tích.

Hôm nay có điểm, phần mềm load rất chậm.

Cô nôn nóng chờ đợi, đứng ngồi không yên.

“Yến Từ, cô chủ nhiệm kêu cậu tới văn phòng một chuyến.”

Cán bộ lớp đột nhiên gọi người, Dư Thính không tự chủ quay đầu ra phía sau.

Cậu bình tĩnh đứng dậy đi ra khỏi lớp.

Dư Thính không rảnh tra điểm nữa, giữ chặt cán bộ lớp hỏi: “Cô kêu Yến Từ có việc gì?”

Cán bộ lớp nhún nhún vai: “Hình như Yến Từ gian lận, điểm có chút vấn đề.”

Hô hấp Dư Thính cứng lại, nháy mắt khẩn trương lên.

Gian lận?

Không có khả năng, Yến Từ thi cùng phòng với cô, ngồi ở trước mặt cô, mỗi lần làm bài xong đều buông bút nhìn ra ngoài cửa sổ, không có động tác dư thừa nào.

Chẳng lẽ điểm thi không tốt?

Rốt cuộc thì cậu ta làm bài nhanh như vậy, làm xong cũng không kiểm tra lại bài.

Dư Thính không kiềm chế được, vội vã chạy về phía văn phòng.

…

Trong văn phòng không ai nói chuyện, các thầy cô giáo vội vàng dừng lại chuyện đang làm.

Yến Từ đứng thẳng, gương mặt hờ hững.

Máy tính trước mặt chủ nhiệm lớp sáng màn hình, trên đó là bảng điểm, tên Yến Từ thình lình xuất hiện trên đó, trong đó điểm lý gần như đạt điểm tối đa, điểm ngữ văn cũng không kém, tổng điểm cao hơn ban thực nghiệm 15 điểm.

Chuyện này rất không bình thường.

Yến Từ học ở đây hai năm, thành tích bình thường, thường thấy nhất là trên dưới 400, lần cao nhất cũng chỉ 500 điểm.

Kỳ thi này cách kỳ thi trước cũng chỉ hơn một tháng, không một ai trong thời gian ngắn như vậy có thể tăng hơn 200 điểm, huống chi đề thi lần này rất khó, trong đó xen lẫn một bài là lấy từ đề thi Olympic Toán học, toàn trường chỉ có hai người làm đúng, một là Quý Thời Ngộ ban thực nghiệm, hai là Yến Từ.

Kỳ quái hơn là, đáp án bài thi đều dùng những phép tính chỉ có trong giáo trình đại học.

Chủ nhiệm lớp không cho là Yến Từ gian lận, bà cho là… Cậu luôn khống chế điểm ở những lần thi trước.

“Yến Từ, em biết lần này em thi được bao nhiêu điểm không?”

Mắt Yến Từ nhìn thẳng, viết chữ lên giấy: ‘710 đến 720, ngữ văn không thể tính chính xác.’

Chủ nhiệm lớp càng kinh ngạc hơn.

“Em, em ngồi xuống trước đi.”

Yến Từ bất động, tiếp tục viết chữ.

‘Tiền thưởng khi nào phát?’

Chủ nhiệm lớp “…”

Chủ nhiệm lớp “……..”

Bộ dạng trang nghiêm của cậu làm cho bầu không khí căng thẳng xuất hiện một trận bật cười, giáo viên vật lý bên cạnh nhịn không được nói: “Đứa nhỏ này rất ngay thẳng, em trả lời vấn đề của thầy cô trước, nếu điểm không có vấn đề thì tiền thưởng chắc chắn về tay em.”

Lúc này Yến Từ mới thả lỏng, ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt cô.

Nhưng trong lòng chủ nhiệm lớp biết rất rõ, tâm tư đứa nhỏ này không đặt ở đây, chắc là vẫn đang muốn số tiền khen thưởng kia.

“Yến Từ, em…”

“Chủ nhiệm!!!”

Không chờ cô mở miệng, Dư Thính đột ngột đẩy cửa xông vào.

Cô thở hồng hộc, không chút do dự chắn trước mặt Yến Từ: “Chủ nhiệm, Yến Từ không có gian lận, thầy cô không thể hung dữ với cậu ấy.”

Dư Thính nâng cầm, rất giống hổ mẹ bảo vệ hổ con.

Các thầy cô nhìn mặt nhau, cười thành tiếng: “Ai nói Yến Từ gian lận? Em thấy các thầy các cô có ai hung dữ với em ấy không?”

“Em…”

Dư Thính nhìn quanh một vòng, phát hiện các thầy cô không ai có bộ dáng muốn gây khó dễ cho Yến Từ.

“Vậy cô kêu cậu ấy lên đây làm gì?”

Chủ nhiệm lớp nhướng mày: “Làm sao? Giáo viên kêu học sinh đến văn phòng cũng không được? Không phải chuyện của em, em mau đi ra đi.”

Dư Thính không muốn ra ngoài, cuối cùng không tình nguyện bị đuổi ra khỏi cửa.

Đề phòng cô lại lần nữa xông vào, thầy cô vô tình khoá trái cửa phòng lại, chỉ còn lại Dư Thính rầu rĩ ngồi đợi bên ngoài.

Không còn kẻ phá đám, các thầy cô cuối cùng cũng yên tâm.

“Yến Từ, em có thể nói vì sao em muốn khống chế điểm không?”

_____

: Tôi không muốn học online! (●´⌓'●)

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#02.09.2021

Tại sao lại muốn?

Yến Từ không tìm được lý do đặc biệt gì.

Khi còn sống ở trấn Trăng Non, bài nội nói cho cậu, “Đừng biểu hiện quá nổi bật, nếu cháu muốn giống một người bình thường thì hãy sinh hoạt một cách bình thường.”

Lúc đầu Yến Từ không hiểu, sau này đến khi thấy bà nội bị cô lập, bị khi dễ, bị nói là bà già có một đứa cháu quái vật.

Từ đó về sau, Yến Từ càng không lên tiếng nói chuyện nữa, âm thầm bắt chước cử chỉ hành động của các bạn cùng lứa, cố gắng bắt chước giống bọn họ.

Bà nội rất vui vẻ, thậm chí cảm thấy sớm muộn gì cậu cũng có nhiều bạn bè.

Sau này dọn đến Giang thành, bà nội qua đời, Yến Từ được Hải Xuyên lựa chọn, trở thành học sinh của trường.

Sau đó nữa ——

Cậu gặp Dư Thính.

Nếu điểm quá thấp, cậu sẽ bị đuổi học; nếu điểm quá cao, sẽ bị chuyển ra khỏi ban 7, cũng không muốn trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý, như vậy sẽ làm cậu lo sợ bất an.

Cậu đã sớm có thói quen im lặng không nói chuyện, thói quen yên tĩnh, thói quen khống chế điểm gần bằng nhau ở mỗi kỳ thi, đến nỗi mục đích ban đầu cũng đã sớm quên mất. Cậu chỉ thích làm một pho tượng, ngồi ở một góc không ai chú ý mà ngắm nhìn Dư Thính, đối với cậu như vậy đã đủ hạnh phúc rồi.

Nhưng mà.

Dư Thính đi về phía cậu, làm cho cậu phải dùng đến những ‘số liệu’ đã lâu không đụng tới, cho nên, cậu cũng nên bước ra khỏi thế giới của mình, đi ra bên ngoài.

‘Bà nội dặn.’

Suốt cuộc đời Yến Từ đây là lần đầu tiên cậu nói dối.

Ánh mắt di chuyển tự do, khẩn trương đến mức hàm dưới căng chặt.

Thầy cô vẫn chưa nghi ngờ.

Yến Từ sinh ra ở trong núi, người dân trong núi có chút mê tín, mà cậu lại là quan tài tử, nếu thông minh quá mức sẽ bị những người đó coi là quái vật mất.

Chủ nhiệm lớp cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng thương, đồng thời có chút may mắn, bây giờ phát hiện cũng không muộn.

“Cho nên bây giờ em là vì tiền thưởng?”

“Dạ.”

“Mấy lần trước cũng có tiền thưởng, sao em không thi tốt để lấy?”

Mấy lần trước?

Mấy lần trước không biết sinh nhật Dư Thính.

Cậu không trả lời, chủ nhiệm cũng không cưỡng ép.

“Yến Từ, cách giải đề này em học ở đâu?”

‘Sách.’

“Tự học?”

‘Tùy tiện nhìn thoáng qua.’

Yến Từ bình tĩnh trả lời, chủ nhiệm lập tức kinh ngạc.

Đứa nhỏ này… Thiên tài a.

Chủ nhiệm khống chế biểu cảm gương mặt, từng bước dụ dỗ: “Vậy em có muốn lấy nhiều tiền thưởng hơn không?”

Yến Từ gật đầu.

Muốn, Dư Thính khó nuôi, cậu muốn có tiền mua xương sườn cho cô.

“Vậy… Em có muốn đến ban thực nghiệm không? Để thầy Tô dạy em?”

Ban thực nghiệm mỗi lớp không có nhiều học sinh, thầy cô chuẩn bị phương án học tập theo từng em học sinh, bà nhìn ra

Yến Từ không giống người thường, với cậu mà nói, đến ban thực nghiệm là lựa chọn tốt nhất.

Yến Từ không chút do dự đặt bút: ‘Không đi.’

Bà không nghĩ rằng Yến Từ sẽ dứt khoát từ chối, giây tiếp theo lại thấy cậu viết: ‘Quá xa.’

Quá… Quá xa?

Cả người chủ nhiệm choáng váng, ban bình thường ở tòa nhà B, ban thực nghiệm ở tòa nhà A, hai tòa nhà sát bên cạnh nhau, xa chỗ nào?

Yến Từ đem tờ giấy vừa rồi cầm lên: ‘Tiền thưởng khi nào phát?’

Ánh mắt cậu bình tĩnh không gợn sóng, sự khó chịu nghẹn ở cổ họng của chủ nhiệm, không lên cũng không xuống, cực kỳ khó chịu.

Yến Từ trầm tư vài giây, ‘Không đi ban thực nghiệm, nhưng muốn có nhiều tiền thưởng.’

Chủ nhiệm: "..."

Oắt con, em có biết mình đang làm gì không?

Cậu không muốn chuyển ban, chủ nhiệm lớp cũng không thể mạnh mẽ ép cậu rời đi, đem cậu đuổi ra ngoài rồi tiếp tục thống kê điểm.

Thấy Yến Từ đi ra, Dư Thính vội vàng đứng dậy.

"Yến Tư, chủ nhiệm có hung dữ với cậu không?"

Cậu phủ nhận.

Dư Thính nhẹ nhàng thở ra, "Vậy thành tích của cậu thế nào?"

Thế nào?

Yến Từ suy tư một lát, thành tích không quan trọng, nhưng tiền thưởng không có phát.

Cậu lắc đầu, trên mặt có vài phần mất mát.

Ý gì?

Không được?

Dư Thính gãi đầu, cùng cậu quay về lớp.

Kết quả khi điểm thi được công bố, Dư Thính lập tức trợn tròn mắt, không chỉ riêng cô, toàn bộ bạn học trong lớp đều kinh ngạc nhìn chằm chằm Yến Từ ở trong góc.

Nhiều ánh mắt tập trung lại đây, Yến Từ thấy nôn nóng, mím chặt môi, biểu cảm trên gương mặt dần trở nên hung hăng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Thu ánh mắt lại chút đi.” Chủ nhiệm gõ mặt bàn, thành công dời đi sự chú ý của học sinh trong lớp.

“Bây giờ công bố thành tích.” Bà cúi đầu, “Vương Thiếu Vũ 424 điểm, Tô Tô 515 điểm…”

Một bài lại một bài.

Chỉ còn mấy người chưa gọi tên.

“Dư Thính 435 điểm.”

Cao hơn đợt trước 35 điểm! Nhiệm vụ thành công gấp 3 lần!

Dư Thính kích động suýt chút nữa nhảy cẫng lên, kìm nén bản thân đi lên lấy bài thi của mình.

Hiện tại còn một người chưa công bố, Yến Từ.

“Yến Từ 715 điểm, chúc mừng đứng vị trí thứ nhất trong kỳ thi này.”

Cậu không lộ vẻ mặt vui mừng, không cảm xúc đi lên lấy bài thi.

Chủ nhiệm nhỏ giọng nói bên tai cậu: “Thứ sáu sẽ phát tiền thưởng, lúc tan học em đến chỗ cô đăng ký một ít thông tin rồi nhận.”

Quả nhiên, ánh mắt cậu sáng rực lên.

Dư Thính chưa từng thấy qua bài thi hơn 700 điểm, không tính Quý Thời Ngộ.

Cô nhân lúc chủ nhiệm không chú ý, lén lút ném giấy xuống: ‘Cho tớ mượn bài thi.’

Yến Từ không bủn xỉn, trực tiếp đem bài thi và đáp án cho cô.

Môn toán điểm tối đa, mặt giấy sạch sẽ, không có dấu hiệu bôi xóa, chữ cũng đẹp, sạch sẽ nhưng không mất đi sự sắc bén.

Dư Thính lập tức vui vẻ.

Quý Thời Ngộ đã bỏ lỡ hạng nhất đợt thi này, không biết tâm tình hiện tại của tên đó thế nào.

“Chủ nhiệm, em có ý kiến!”

“Em nói.”

Nam sinh đứng dậy, tức giận nói: “Em nghi ngờ Yến Từ gian lận, những thành tích trước kia của cậu ta kém xa bây giờ rất nhiều, chuyện này không hợp lý, hy vọng chủ nhiệm làm rõ!”

Lời này vừa nói, những bạn học khác lập tức phụ họa.

“Yến Từ khẳng định gian lận! Chuyện này không công bằng!”

“Cậu ta là vì tiền, chủ nhiệm không thể dung túng cậu ta như vậy!”

“Đồng ý! Yến Từ không có khả năng thi được điểm cao như vậy, có mờ ám!”

Một đám người cứ như sóng triều, âm thanh càng ngày càng lớn hơn.

Dư Thính nghe được rất tức giận, cũng không e ngại chủ nhiệm còn ở đây, đứng lên đập bàn thật mạnh: “Một đám miệng chó phun ngà voi, tôi thấy các cậu mới là kẻ gian giận đó!!”

Giọng điệu Dư Thính hung dữ: “Người ta thông minh còn biết chăm chỉ nỗ lực, cái thứ não bé như hạt đậu của các cậu làm sao bằng được. Làm sao, cậu ta thi hơn 700 thì là gian lận hả? Tôi nghi ngờ các cậu là mấy thằng hề con hề từ trong rạp xiếc trốn ra đấy!!”

“Ai cũng biết cậu và Yến Từ là loại quan hệ kia, khẳng định cậu đang bao che cho cậu ta!” Nam sinh kia cũng lập tức nổi nóng, lôi lại chuyện cũ ra nói.

Lửa giận của Dư Thính bùng lên, không muốn nói lời dong dài nữa, xông lên muốn đánh người.

Cô hùng hổ như vậy làm cho nam sinh sợ tới tim muốn thót ra ngoài, mà Dư Thính vừa mới nhấc chân, Yến Từ ở phía sau đã kéo áo cô.

Bất ngờ bị kéo làm cho Dư Thính lui về sau hai bước, lảo đảo một cái, trực tiếp ngồi lên đùi Yến Từ

Hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, bạn học trong lớp thấy vậy cũng ngưng náo loạn, bầu không khí tức khắc trở nên kỳ lạ.

Yến Từ lẳng lặng nhìn cô, khoảng cách gần trong gang tấc, cô có thể cảm nhận được hơi thở của cậu cùng lớp vải dệt bên dưới.

Dư Thính cứng đờ, đại não trống rỗng.

“Dư Thính, về chỗ.” Lúc này chủ nhiệm mới lên tiếng.

Dư Thính lập tức phản ứng, từ trên đùi cậu đứng dậy, về chỗ ngồi thẳng lưng, eo thon thẳng tắp.

Yến Từ ngồi ở phía sau, từ vị trí này của cậu có thể thấy rõ vành tai của cô gái đỏ lên, tựa như cánh hoa anh đào trên núi tuyết, vô cùng đáng yêu.

“Được rồi, đừng la nữa.” Gương mặt chủ nhiệm bình tĩnh, không trách cứ một ai, hỏi, “Các em cảm thấy đợt thi này khó không?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Cả trường chỉ có hai bạn làm được bài cuối, các em biết là ai không?”

Không ai lên tiếng.

“Một bạn là Quý Thời Ngộ ban thực nghiệm, bạn còn lại là Yến Từ.”

“Cho nên các em dựa vào cái gì mà nói Yến Từ gian lận? Đáp án giống các em? Hay là giống sách giáo khoa?” Chủ nhiệm cầm bút viết đáp án của Yến Từ lên bảng.

Thời điểm chấm bài thi, các thầy cô đã cùng nhau tranh luận một phen, nội dung là có nên cho điểm Yến Từ không. Đáp án là đúng, nhưng phương pháp giải không nằm trong chương trình học.

Cuối cùng giáo viên chấm bài quyết định cho điểm.

Không nên giam cầm tư duy cùng kiến thức của học sinh, không sai cách làm và đáp án chính xác, giáo viên buộc phải cho điểm.

“Đây là công thức đến năm hai đại học mới được học, cũng là cách làm của yến Từ.” Giáo viên ném bút xuống, “Yến Từ chỉ là không thích nói chuyện, nhưng không đồng nghĩa với việc em ấy không cố gắng nỗ lực. Cô hy vọng mỗi thành viên trong lớp chúng ta có thể học được cách tôn trọng những bạn học khác trong lớp và trong trường; nếu nghi ngờ chuyện gì bắt buộc phải có chứng cứ xác thực rõ ràng, không thể ngu muội chỉ trích, bởi

vì các em vĩnh viễn không biết, việc công kích ngôn ngữ sẽ mang đến bao nhiêu tổn thương cho người khác.”

Ở độ tuổi này rất khó phân biệt đúng sai, đơn giản là lương thiện, nhưng cũng đơn giản là ác ý. Lời nói này làm cho cả lớp rơi vào im lặng, hiển nhiên cô chủ nhiệm đã đánh thức bọn họ.

“Ngày mai là họp phụ huynh, các em về nhà nhớ báo cho người lớn biết, nếu không thể đến thì phải liên lạc qua wechat với cô.”

Một lời nói ngắn ngủi dung hợp hài kịch cùng bi kịch.

Cả lớp kêu rên khắp nơi, chỉ có Dư Thính và Yến Từ vô cùng yên lặng.

Cô còn đang đắm chìm trong chuyện khi nãy, không dám ngẩng đầu, xấu hổ đến mức ngón chân co quắp.

Phía sau không có tiếng động.

Dư Thính lấy dũng khí, trộm quay đầu về phía sau.

Xoát ——

Yến Từ nâng mắt.

Hô hấp Dư Thính cứng lại, vội vàng quay lên.

Một lát sau, cô lại trộm quay đầu xuống.

Yến Từ vậy mà vẫn đang nhìn cô, làm cô xấu hổ thêm lần nữa.

“Thính Thính.”

Yến Từ kêu cô.

Dư Thính ghé vào bàn: “Không… Không nghe thấy.”

Đầu tiên Yến Từ nhíu mày, tiếp theo tự hỏi, cuối cùng tỉnh ngộ.

—— Dư Thính không muốn bị phát hiện đang nhìn lén cậu.

Sau khi hiểu ra, Dư Thính làm bộ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quả nhiên, Dư Thính lại khẽ meo meo quay đầu xuống.

Nửa người cậu bị ánh sáng chiếu vào, ánh sáng ôn nhu phác họa sống mũi thẳng tắp, dáng môi cũng đẹp, yên tĩnh như mỹ nam trong tranh.

Yến Từ không thèm để ý.

Dư Thính yên tâm.

Cô sợ Yến Từ sẽ vì mấy lời nói lúc nãy mà xa lánh cô, khó lắm cô mới làm ngôi sao trên đầu cậu biến đổi xiu xíu, không thể để đen hơn ban đầu được.

Nghĩ đến đây, Dư Thính nhẹ nhàng hơn rất nhiều, vui vẻ dọn dẹp sách vở trên bàn.

Yến Từ nghi ngờ.

Chẳng lẽ nhìn trộm cậu vui như vậy??

Yến Từ nghĩ không ra, cũng không dám chủ động đòi bài thi, lỡ như cô lại không muốn quan tâm cậu nữa thì làm sao bây giờ.

_____

: *Yêu thầm một người, vừa ngọt ngào vừa chua xót.* Ó ◠ Ò

Click để xem ảnh

[Banner by @kengbe2004]

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Click để xem ảnh

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị (@GaLuoiCanThi)

#03.09.2021

Đợt này Dư Thính thi cao hơn đợt trước 35 điểm, không nhiều lắm, nhưng vẫn làm cho nhóm người dì Tô kích động không thôi. Dư Dung cũng không keo kiệt, vung tay mua túi xách và mấy món đồ giới hạn mà các cô gái đều thích cho cô.

Dư Thính đem bảng điểm chụp cho Dư Chi Chu, anh dứt khoát chuyển khoản cho cô số tiền khổng lồ.

Dư Thính thu hoạch không ít tiền, tâm trạng vô cùng vui vướng.

Trái ngược, Quý Thời ngộ đang rất trầm mặc.

Trên bàn cơm, Dư Thính cố ý lựa chọn nói: “Chị, lần này đứng nhất toàn trường là Yến Từ nha ~” Cô nâng cằm lên, muốn bao nhiêu khoe khoang liền có bấy nhiêu.

Quý Thời Ngộ không nhúc nhích.

Đuôi lông mày Dư Thính giấu đi sự châm chọc mỉa mai, “A Ngộ, lần này cậu thi không tốt là bởi vì chân bị thương, đừng buồn quá, rốt cuộc thì đối thủ của cậu cũng là thiên tài.”

“Thiên tài?” Dư Dung đột nhiên thấy hứng thú, “Yến Từ?”

“Đúng vậy, Yến Từ cực kỳ thông minh, nếu không phải cậu ấy làm bút ký cho em thì chắc là lần này em thi cũng khoảng 300 điểm thôi.” Có thể nói quyển bút ký kia chính là thần trợ công của cô.

Dư Thính đã quên mất mục đích ban đầu, lải nhải cùng người nhà về Yến Từ.

Yến Từ.

Cái tên này tự trong miệng cô thốt ra vô cùng chói tai.

Quý Thời Ngộ có thể xác định bởi vì cậu trọng sinh nên xuất hiện hiệu ứng bươm bướm, làm lệch đi quỹ đạo vốn có.

Cậu nhớ rõ ràng thời điểm học cao trung, Yến Từ luôn trốn ở một góc xó xỉnh, không hề có cảm giác tồn tại, lúc thi đại học cũng không có biểu hiện nổi trội, cho đến khi cậu cùng Dư Thính kết hôn…

Kết hôn.

Đồng tử Quý Thời ngộ co rụt lại.

Chẳng lẽ… Từ lúc đó, Yến Từ đã quyết định trả thù cậu? Là bởi vì Dư Thính?

Hoặc là, cậu ta đã yêu thầm Dư Thính từ rất lâu…

Nhưng tại sao? Dư Thính tàn nhẫn kiêu căng, không biết phân biệt tốt xấu, ai cũng không thích cô.

Bởi vì cô có tiền? Hay bởi vì cô quá mức xinh đẹp? Hoặc là một yếu tố nào khác.

Quý Thời Ngộ đột nhiên không có tâm trạng ăn uống, buông đũa rời khỏi chỗ ngồi: “Tôi lên phòng trước.”

“A Ngộ, cậu ăn no rồi?”

“ừ, đã ăn no.”

Dư Thính nhìn bóng dáng cậu đi xa, vô cùng hài lòng.

Khẳng định là no rồi.

Bị kích thích đến no.

…

Dư Thính lấy 20 tệ mở hai chương mới.

Cốt truyện đã tiến triển đến ngày họp phụ huynh, bởi vì thành tích của Dư Thính thua xa Hạ Thất Tịch, hiện giờ thấy mẹ cô toát ra mùi keo kiệt đầy người, không chút lưu tình châm chọc mỉa mai, làm cho hai người đều không xuống đài được.

Một nửa chương tiếp theo có nội dung vả mặt, đối tượng bị vả đương nhiên là nữ phụ ác độc Dư Thính.

Cô càng xem càng khó chịu, chẳng lẽ cô giống một người không lễ phép lắm hả?

Rõ ràng tác giả cố ý bôi đen cô!

Không biết xấu hổ!!

Dư Thính lướt xuống, phát hiện nội dung tiếp theo có thu phí.

Con hàng này, muốn nhìn cô ủy khuất kiếm tiền chứ gì.

Cũng may nhiệm vụ đã được đổi mới, Dư Thính có thể tiếp tục kiếm điểm.

‘1: Trợ giúp nhân vật nhỏ yếu ba sao trở lên (Khen thưởng: 5 tệ).’

‘2: Học được cách khiêm tốn, biết nói năng lễ phép là yêu cầu cơ bản của việc đối nhân xử thế, thu được điểm hảo cảm từ 10 trưởng bối khác nhau (Tiến độ: 0. Khen thưởng: 10 tệ).’

Nhiệm vụ nhìn như không có gì, nhưng lại vô cùng khó chơi.

Mười vị trưởng bối, cả nhà cô gom lại cũng không đủ 10 người.

…

Chớp mắt đã đến ngày họp phụ huynh.

Dư Thính ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, phát hiện Dư Dung đã sớm chờ ở đây.

Vẫn như cũ là bộ tây trang màu đen, mười ngón tay gõ điện thoại liên tục, động tác không hề cẩu thả, giống như Cố Song

Song nói -- “Chị của cậu cứ như là Thần Chết vậy, cho dù chém chết người cũng không lạ lẫm.”

“Chị, chị mặc bộ này đến trường hả?”

Dư Dung không ngẩng đầu: “Có vấn đề?”

“Có chứ, chị có thể trang điểm sao cho hiền lành hơn chút không, nếu không sẽ dọa bạn của em chạy mất.”

Yến Từ vừa nhát gan lại mẫn cảm, nếu thấy người nhà cô khó tiếp xúc, lỡ như không dám làm bạn với cô nữa thì sao bây giờ.

Dư Dung bất đắc dĩ nhìn cô, lên lầu thay một bộ váy trắng gạo dài đến đầu gối, đơn giản thanh lịch.

Ngoài các bữa tiệc tối, Dư Dung rất ít khi mặc váy.

So với váy vóc rườm rà, cô thích diện áo sơ mi quần tây hơn,sạch sẽ gọn gàng.

Dư Dung điều chỉnh vị trí dây an toàn, biểu tình lười biếng: “Được không?”

Thấy tiểu công chúa vừa lòng gật đầu, Dư Dung sửa sang lại văn kiện lần nữa.

“Đã chuẩn bị xe.”

Thấy Giang Hoài vào cửa, Dư Thính kinh ngạc: “Anh Giang Hoài cũng đi?”

Người đàn ông nhàn nhạt nói: “Dư tổng kêu anh đến dự cho A Ngộ.”

“Đi thôi, Giang Hoài lái xe, A Ngộ ngồi ghế phó lái, em ngồi phía sau với chị.”

Dư Dung khép notebook lại, tiện tay ném túi cho Giang Hoài, đi ra xe trước.

Giang Hoài tự nhiên đeo túi nhỏ Chanel vào tay, túi nhỏ nhỏ xinh xinh cùng với thân hình cao lớn của anh rất không phù hợp, đồng thời lại có vài phần đáng yêu.

Dù đã nhìn thấy hình ảnh này nhiều lần, nhưng Dư Thính khó mà tin được người như Giang Hoài lại có thể để chị cô sai xử như vậy.

Dễ bảo.

Đâu giống Quý Thời Ngộ, không chịu phục tùng.

Dư Thính nhớ lại chương truyện tối qua, lập tức nổi giận, đi bên cạnh cậu giả vờ vô tình giẫm vào vết thương trên chân cậu, sau đó làm như không có việc gì rời đi.

Quý Thời Ngộ đau đến nhíu mày, không nói gì, khập khiễng đuổi theo, còn không quên lấy cặp của Dư Thính ở trên sô pha.

…

Mỗi năm Hải Xuyên đều tổ chức ngày họp phụ huynh.

Một là vì làm cho người lớn trong nhà cảm nhận được sự gần gũi trong sinh hoạt vườn trường của bọn nhỏ; hai là để hướng

người lớn đến sự phát triển của triển lãm trường học cùng học phong thái của trường, đương nhiên, chủ yếu là khoe khoang.

Lúc bọn họ đến cổng trường thì đã bị kẹt xe, ngay cả hầm gửi xe cũng không thấy chỗ trống, bất đắc dĩ, Giang Hoài chỉ có thể để bọn họ xuống trước rồi tìm chỗ đỗ xe.

Ba người một khi lộ diện thì lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất rất nhiều người.

Gương mặt trẻ tuổi của Dư Dung, thường xuyên xuất hiện trên tạp chí kinh tế tài chính và các bảng tin của các đại doanh nhân, khí thế cũng đủ mạnh, vạn vật xung quanh dường như bị ánh sáng của cô làm cho ảm đạm không ít.

Ngay cả Dư Thính trước giờ luôn kiêu ngạo đứng bên cạnh cô cũng trở thành tiểu bạch thỏ vô hại biết nghe lời.

Dư Thính không thích ánh mắt đánh giá của người khác, kéo tay chị mình, cứ một người nhìn đến, cô lập tức trừng to mắt với người đó, biểu cảm vừa hung dữ vừa đáng yêu.

“Ngoan nào, đừng làm mặt quỷ với người ta.”

Dư Thính lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

“Chị với Dư Thính đi trước, cậu ở đây chờ Giang Hoài một chút, anh ta không biết lớp của cậu ở đâu. Nếu có chuyện gì thì gọi cho chị.”

“Được.” Quý Thời Ngộ đồng ý.

Hai chị em tay trong tay đi vào sân trường, hình ảnh đẹp đẽ vui mắt.

“Chào Dư tổng.”

“Chào.”

“Dư tổng cũng ở đây à.”

“Bồi em gái.”

Những người chào hỏi đều là nhân viên của Dư Dung, ngữ khí cung kính mang theo vài phần sợ hãi.

Nhìn cục diện này, Dư Thính cũng âm thầm sợ hãi.

Nếu không có app nhân sinh kia, cô sẽ giống như cốt truyện la lối khóc lóc với nữ chính, ảnh hưởng không tốt đến mặt mũi của Dư Dung a.

Hên quá, vẫn còn tốt.

Hai người một đường đi vào lớp, băng qua dãy hành lang dài phòng học đã nhiều thêm hai dãy ghế dựa, khoảng cách giữa các bàn học cũng chen chúc hơn nhiều.

Cô buông cặp sách, muốn tìm Yến Từ.

Kỳ lạ là chỗ ngồi của cậu trống không.

“Triệu Học Thành, Yến Từ chưa tới sao?” Dư Thính hỏi bạn học tương đối thân quen với Yến Từ.

Triệu Học Thành lắc đầu: “Không biết, chắc là xin nghỉ rồi.”

Hôm nay họp phụ huynh nên không học bài mới, Yến Từ cũng không có người nhà, xin nghỉ vào hôm nay cũng hợp lý.

Dư Thính im lặng không nói, đột nhiên có chút không thoải mái.

Người khác đều cho người nhà đi cùng, đến nỗi con sói mắt trắng Quý Thời Ngộ còn có anh Giang Hoài, vậy mà Yến Từ lại không có ai…

“Yến Từ của em hình như không đến lớp.” Đôi mắt Dư Dung mang ý cười, ngữ khí vài phần bỡn cợt.

“Yến Từ không phải của em.” Dư Thính héo ú nâng mắt, “Yến Từ là của Yến Từ, không là của ai khác.”

Rất nhàm chán…

Cô ỉu xìu ghé vào trên bàn.

Dư Thính muốn giới thiệu Yến Từ với Dư Dung, cậu ấy thông minh như thế, chị ô chắc chắn sẽ thích, bởi vì trên thế giới ngoại trừ cô, không còn người nào thưởng thức cậu, nhìn thấy những điểm sáng trên người cậu.

Dư Dung cong môi cười, ngón tay chọc chọc vào gương mặt trẻ con của cô, hỏi: “Vậy A Ngộ thì sao?”

Biểu cảm suy sụp của Dư Thính biến mất, hung tợ nghiến răng thốt ra ba chữ: “Đàn ông tồi.”

Dư Dung: “...”

Đứa nhỏ này thay lòng đổi dạ rất nhanh.

: *Bởi vì là chó độc thân nên không thể khoe người yêu với người nhà... Ok i'm fine.* (╥﹏╥)

Click để xem ảnh

[Banner by @kengbe2004]

Chương 21

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#04.09.2021

Lúc lớp học bắt đầu Yến Từ mới thong thả vào lớp.

Cậu bình tĩnh tránh đi tầm mắt của những người xung quanh, tìm kiếm chỗ ngồi của mình khắp nơi.

Vì để đủ chỗ ngồi cho phụ huynh, bàn ghế trong lớp đã được sắp xếp lại, có mấy bàn xếp cạnh nhau, bài của Yến Từ trùng hợp được đặt cạnh bàn Dư Thính.

“Yến Từ.” Dư Thính vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh, vẫy tay với cậu, “Chỗ này chỗ này.”

Yến Từ do dự vài giây, ôm cặp sách qua đó ngồi.

Cô sợ người lớn phía sau nghe cô và Yến từ nói chuyện, vì thế lấy giấy bút ra, ‘Cậu không xin nghỉ?’

‘Không có.’

Yến Từ viết xuống bên cạnh dòng chữ của cô.

‘Vậy tại sao bây giờ cậu mới đến?’

‘Lạc đường.’

“…”

Nghiêm túc à?

Nhưng Yến Từ chưa bao giờ nói dối.

Trước khi đi học cậu thấy con nhện có chút bất thường, Yến Từ lãng phí thời gian quan sát một chút, sau đó trên đoạn đường thường ngày đến trường xảy ra tai nạn liên hoàn, không cách

nào đi qua, Yến Từ không có kinh nghiệm đi đường khác, đứng tại chỗ nôn nóng bất an hồi lâu, mới được cảnh sát đưa đến cổng trường.

Đây là một trải nghiệm mới lạ.

Yến Từ không hy vọng có lần thứ hai.

“Xin chào quý phụ huynh và các em học sinh thân mến…”

Giáo viên dạy toán đứng trên bục giảng, Dư Thính vội vàng quay đầu, lấy bài thi ra giả bộ xem bài.

Cô đối với việc sửa đề không có hứng thú, chống cằm nhìn ngòi bút, đôi mắt tròn xoe như mèo con.

“Đề này thầy đã từng giảng qua, đây là một bài có bẫy, đợt thi này có vài bạn làm đúng, Dư Thính, em đứng lên nói lại cách làm một chút.”

Đột nhiên bị gọi tên, Dư Thính ngây người.

Cô hốt hoảng đứng lên, trên bảng là đề bài trong đợt thi này, Yến Từ đã cố ý đánh dấu trong notebook.

Dư Thính ho nhẹ một tiếng, lắp bắp nói lại.

“Rất tốt, bạn học Dư Thính lần này có tiến bộ rất lớn.” Thầy giáo rất vui mừng, “Ngồi xuống đi, về sau cố gắng phát huy.”

Ánh mắt của các vị phụ huynh phía sau như lửa nóng, nóng đến mức lưng cô rát lên.

Cô có chút thẹn thùng, không nhịn được quay đầu tìm kiếm Dư Dung.

Khí thế Dư Dung quá mạnh, cho dù ngồi trong góc cũng không làm người khác bỏ quên.

Cô nâng mí mắt lên, cười với Dư Thính.

Trong phút chốc, Dư Thính cảm thấy, cố gắng làm một học sinh ngoan cũng không khó lắm.

…

Kết thúc tiết học, đến phiên chủ nhiệm lớp giao lưu với phụ huynh học sinh.

“Chị.” Dư Thính kéo Dư Dung qua, sau đó kéo tay áo Yến Từ, “Đây là Yến Từ, là người đã kèm em học trong đợt thi này.” Dường như cô đang cố khoe ra, ngữ khí khoe khoang không chút che giấu.

“Yến Từ, đây là chị của tớ, cậu cũng có thể giống tớ gọi là chị.”

Dư Dung liếc mắt: “Chào cậu.”

Thần sắc cô thong dong, mặt không đổi sắc đánh giá Yến Từ.

Không có tóc tai vướng víu, gương mặt tuấn tú của thiếu niên lộ ra, cô cảm giác được cậu ta đang khẩn trương, thậm chí cố ý tránh tiếp xúc ánh mắt với cô.

Đột nhiên Dư Dung cảm thấy gương mặt trước mắt có chút quen.

“Cảm ơn cậu đã chiếu cố Thính Thính của nhà chúng tôi, Yến Từ.”

Của nhà chúng tôi…

Ngón trỏ Yến Từ cuộn tròn, móng tay hung hăng cắm vào đùi.

“Chị, chị uống nước không? Em đi lấy nước cho chị.” Không chờ Dư Dung trả lời, Dư Thính đã vui vẻ chạy đi lấy nước.

“Cậu từng sống ở trấn Trăng Non sao?”

Dư Thính vừa đi, Dư Dung đã nghiêm túc mai phục với cậu.

Yến Từ không nói, chỉ là sâu trong đầu đã tiến hành phân tích bẫy rập mai phục này.

Phản ứng này chính là câu trả lời tốt nhất, Dư Dung nhướng mày nhớ ra.

Lúc 5 tuổi, bác sĩ nói thân thể Dư Thính không tốt, bác sĩ kiến nghị nên đưa Dư Thính đến nơi nào có núi xanh biếc nước trong lành nghỉ ngơi một thời gian, khả năng có thể trợ giúp thân thể khoẻ lên phần nào.

Cha Dư rất yêu thương cô con gái nhỏ này, vì thế đã cố ý tìm thầy bói một quẻ, cuối cùng chọn ra trấn Trăng Non.

Trấn Trăng Non nằm ở phương nam, sơn thuỷ vờn quanh, tránh xa thành phố ồn ào, trấn nhỏ trong núi này cứ như bị thời đại khoa học kỹ thuật phát triển bỏ quên, ở nơi đây mọi thứ đều chậm lại so với bên ngoài.

Khi đó Dư Dung vừa mới vào đại học, không cách nào đến đây ở, chỉ có chút thời gian rảnh thỉnh thoảng ghé thăm.

Cô vừa mới vào cửa, Dư Thính đã ôm cô khóc lóc, khuôn mặt bùn đất lấm lem, tay chân xám xịt, khắp cơ thể đều có vết thương.

Dư Dung khẳng định em gái cô đã bị bắt nạt.

Em gái thút tha thút thít bao che: “Là Thính Thính không cẩn thận bị ngã, không phải bi người khác đẩy, cho, cho dù có bị thì, cậu ấy cũng không phải cố ý…”

Sau này Dư Thính đã tìm được tên đầu sỏ gây hoạ kia.

Dư Dung dù bận nhưng vẫn chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt.

Trong nháy mắt hiểu rõ tại sao người thông minh như cậu lại che giấu thực lực để ở lại ban bình thường, rõ ràng là sợ tiếp xúc với người khác nhưng vẫn dạy bổ túc cho Dư Thính.

“Khi còn nhỏ, Thính Thính vẫn luôn bị một cậu bé bắt nạt, hình như cậu lớn lên có chút giống cậu bé đó.”

Dư Dung không nói toạc ra, đáy mắt tràn đầy bỡn cợt.

Yến Từ khẩn trương mím môi, vẫn ổn, Dư Dung không nhận ra cậu.

Yến Từ đặt bút: ‘Khuôn mặt đại chúng.’

“...” Thằng bé này thật sự không nghe hiểu ý châm chọc của người khác.

“Dù sao cũng không liên quan, hình như Thính Thính không còn nhớ rõ chuyện lúc nhỏ, nếu không với tính cách của em ấy, nếu tìm được cậu bé kia nhất định sẽ lột da cậu ta.”

‘Tính tình Dư Thính rất tốt.’

Dư Dung: “…”

Bỏ đi.

Nói không hiểu, không thú vị.

Yến Từ thấy cô không truy cứu nữa, tức khắc thở phào nhẹ nhõm, đồng lại lại nôn nóng hơn.

Con nít có nhiều hành vi làm người trưởng thành không thể hiểu nổi, đứng trên lập trường cá nhân, Yến Từ cảm thấy những việc mình làm lúc nhỏ là hợp tình hợp lý, nhưng trong mắt mọi người, hành vi của cậu được cho là bắt nạt.

Chuyện đó đã xảy ra hơn 10 năm, bây giờ cậu xin lỗi Dư Thính còn kịp không?

Từ phương diện pháp luật thì không cần; từ phương diện đạo đức… Cũng không tính là tội ác tày trời.

Yến Từ hãm sâu vào dòng suy nghĩ của bản thân, không cách nào tránh thoát, từ rối rắm đến bế tắc.

Hoặc là cậu lựa chọn giấu đi.

Hoặc là để Dư Thính lột đi lớp da trên người cậu.

Yến Từ đã nghiên cứu qua pháp luật.

Lột da cần phải có kỹ thuật cao siêu, Dư Thính không có kinh nghiệm, khả năng rất lớn cậu sẽ chết trong quá trình đó, Dư Thính cũng sẽ bị bắt vào ngục giam.

—— không đáng.

Cậu cũng không thể xúi giục Dư Thính phạm tội.

“Yến Từ, trưa nay chúng ta cùng ăn cơm đi.” Dư Thính lấy nước xong, chủ động mời.

Yến Từ lắc đầu: ‘Buổi chiều xin nghỉ.’

Cô nghi ngờ nghiêng đầu: “Cậu thấy không khoẻ?”

‘Có việc.’

Trở về chăm sóc con nhện.

Dư Thính thất thần nhìn hai chữ này, không hỏi nhiều, quay đầu tìm Cố Song Song nói chuyện phiếm.

…

Rất nhanh đã đến giờ ăn cơm trưa.

Nhà ăn chật kín người, Dư Thính nắm tay chị tìm một vòng mới phát hiện có một bàn trống.

“Chị ngồi đi, em đi lấy cơm cho chị.”

Dư Dung cười khẽ: “Hiểu chuyện như thê?”

Dư Thính nâng cằm, không phục: “Hiện tại em rất ngoan, về sau sẽ càng hiểu chuyện hơn, chị cứ chờ xem!” Nói xong, Dư Thính cầm mâm cơm đi lấy cơm.

Đồ ăn ở Hải Xuyên không tệ, hôm nay bởi vì mở hội họp phụ huynh nên có thêm nhiều món mới.

Khẩu vị Dư Dung rất bắt bẻ, không thích ăn gì quá cay cũng không thích ăn gì quá ngọt, vì thế Dư Thính chạy vài vòng, cuối cùng chọn món cô thích ăn là xương sườn và cá chua ngọt, cẩn thận tránh va chạm đi về bàn của mình.

“Bác gái, đây là trường học, không phải nơi mà một công nhân dọn vệ sinh như bác nên tới, bác có thể đi chỗ khác được không?”

Đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói tràn ngập sự ghét bỏ.

Cô dừng chân, thấy một người phụ nữ đang mặc một bộ đồng phục của công nhân dọn vệ sinh đứng cách đó không xa, gương

mặt co quắp, nở nụ cười xấu hổ có chút bất an.

“Dì, dì tới đây họp phụ huynh cho con gái, chỗ này dì đã chọn trước, con xem…”

“Dì, dì đi chỗ khác ngồi đi, chỗ này có người.” Nam sinh công khai chiếm bàn trống, không chút lưu tình đuổi người đi.

Người phụ nữ lại nhỏ giọng: “Dì có thể không ngồi ở đây, nhưng có thể cho con gái dì ngồi không, xung quanh thật sự không còn bàn trống…”

Khi hai người nói chuyện, Hạ Thất Tịch bưng mâm cơm đi lại đó.

Dư Thính chợt nhớ ra, đoạn này trong cốt truyện do cô làm pháo hôi, hiện tại không có cô, lại có người khác mặt dày tới đảm nhiệm vị trí này.

Nếu không có gì bất ngờ, Quý Thời Ngộ thân là nam chính sẽ lập tức đứng ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Phi!

Cô sẽ không như con hàng đó, cô muốn thể hiện quyền uy của bản thân!!

Dư Thính bước qua.

Nam sinh còn chưa phát hiện, không kiên nhẫn nói: “Tôi nói chỗ này có người rồi.”

Bang ——!

Theo lời nói vừa phát ra, Dư Thính dùng sức đặt mạnh mâm cơm xuống bàn, đồng thời nhìn bàn trống trước mắt hô to một tiếng: “Cút!”

Giọng nói mười phần khí thế, nháy mắt làm cho nhà ăn lâm vào tĩnh mịch.

Nam sinh bị hét vào mặt, phản xạ có điều kiện đứng lên.

Dư Thính nhìn bàn trống một chút, lần nữa bưng mâm cơm lên, nở nụ cười với hai người bị dọa ngốc kia: “Dì, hiện tại bàn đã

trống, hai người có thể ngồi.”

“Dư.. Dư Thính.” Hạ Thất Tịch không thể tưởng tượng Dư Thính từ trước đến nay vẫn luôn chán ghét cô, lần thứ hai ra tay giúp đỡ cô, ngạc nhiên đến nỗi quên chớp mắt, ngây dại đứng đó không nhúc nhích.

Dư Thính rũ mắt nhìn qua.

Mâm cơm vô cùng keo kiệt, đều là thức ăn chay, một miếng thịt cũng không có,

Dư Thính nhíu mày, nhìn sang bên cạnh.

Mẹ Hạ Thất Tịch là người nông thôn mộc mạc, hằng năm dầm mưa dãi nắng nên thành ra nhìn qua già dặn hơn rất nhiều. Trong truyện có nói, bà vì kiếm tiền cho Hạ Thất Tịch đi học, làm liên tục mấy công việc, ngay cả buổi tối cũng không nghỉ ngơi.

Bà vốn không muốn đến buổi họp phụ huynh này, sợ làm con gái mất mặt, kết quả bị Hạ Thất Tịch kiên quyết kéo tới, ban nãy còn đang quét dọn vệ sinh ở ven đường, cho nên vẫn chưa kịp thay quần áo.

Nếu không có truyện tranh, Dư Thính vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ chuyện này, sẽ giống như cốt truyện cao cao tại thường khinh rẻ người khác.

Đúng là Dư Thính không thích Hạ Thất Tịch, nhưng cô chắc chắc sẽ không giễu cợt bất kỳ một người mẹ nào.

Cô quyết định buông tha cho mâm cơm này, "Tôi không muốn ăn cái này, chúng ta đổi đi." Không cần thương lượng, Dư Thính mạnh mẽ đoạt lấy mâm cơm của Hạ Thất Tịch.

"Dư Thính."

m thanh vừa vang lên, cô liền biết có chuyện không lành.

Quả nhiên.

Giây tiếp theo đã nghe cậu nói: "Sao cậu không biết phân biệt tốt xấu, cứ thích khi dễ người khác thế hả, chẳng lẽ nó cho cậu cảm giác ưu việt sao?"

Nếu không phải sợ bị trừ điểm danh dự, Dư Thính đã đập mâm cơm vào đầu Quý Thời Ngộ rồi.

Quý Thời Ngộ tiến lên, đảo mắt, trực tiếp đoạt lấy mâm cơm trên tay cô, đưa cho Hạ Thất Tịch: “Này.”

Hạ Thất Tịch vội vàng phản ứng lại, lắc đầu: “Quý Thời Ngộ cậu đừng hiểu lầm, Dư Thính không bắt nạt tớ, cậu ấy chỉ muốn trao đổi đồ ăn với tớ thôi.”

Mẹ Hạ cũng đứng ra giải thích: “Tiểu cô nương này là đứa bé ngoan, vị bạn học này, cậu đừng đổi trắng thay đen vu oan cho cô bé.”

Một khi có người giúp cô nói chuyện, bụng đầy uỷ khuất của Dư Thính lập tức mãnh liệt bộc phát.

Hốc mắt đỏ bừng, chóp mũi cũng đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt hung dữ như muốn giết người.

Lúc này Quý Thời Ngộ mới để ý đến hai mâm cơm không giống nhau, một mâm toàn là màu xanh, một mâm toàn là màu nâu, hơn nữa mâm màu nâu kia đều là những món Dư Thính thích ăn.

Cậu sửng sốt, đại não trống rỗng.

“Cô bé kia đã giải vây cho mẹ của bạn học kia, chúng tôi có thể làm chứng, cô bé không có bắt nạt người khác.”

“Đúng vậy, đứa bé này lớn rất đẹp, tính tình cũng rất ngoan.”

“Cậu không mau xin lỗi người ta đi, đứng ngây người làm gì.”

Toàn bộ người vây xem đều hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, sôi nổi nói chuyện thay Dư Thính.

Quý Thời Ngộ hơi há mồm, nhưng không phát ra âm thanh nào.

Cô lạnh lùng nhìn cậu một cái, không quay đầu rời đi.

“Quý Thời Ngộ.” Hạ Thất Tịch thấy cậu cứng đờ như người gỗ, vội vàng đẩy cậu một phen, “Cậu mau đi dỗ Dư Thính đi, cậu ấy sắp khóc rồi.”

Quý Thời Ngộ nhẹ nhấp môi, cuối cùng vẫn không đuổi theo, cậu hít sâu điều chỉnh cảm xúc, nói: “Dì, con đi lấy thêm cơm cho hai người, chờ con một chút.”

“Quý Thời Ngộ, cậu…”

Quý Thời Ngộ không cho Hạ Thất Tịch cơ hội nói chuyện, bóng dáng rất nhanh hoài vào biển người.

_____
:ㄱ(̄へ ̄)ㄏ

Chương 22

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#05.09.2021

Buổi trưa ở sân trường vô cùng yên tĩnh.

Một mình Dư Thính ngồi cuộn tròn ở góc sau nhà ăn, dùng điện thoại nhắn tin với chị, ngay sau đó tức giận túm một nhúm cỏ dại trên đất.

Đang giận dỗi, một bóng đen di chuyển lại đây.

“Cút, nếu không tôi đánh cậu.”

Dư Thính tưởng là Quý Thời Ngộ, cũng không ngẩng đầu lên, giọng điệu hung dữ hơn so với ngày thường.

Người nọ ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Trước mắt xuất hiện một đôi giày thể thao cũ trắng bệch, hai chân thon gầy, không có lông chân, là đôi chân của một cô gái.

Dư Thính ngẩng đầu.

Tay Hạ Thất Tịch cầm một túi kẹo bông gòn, gương mặt thanh tú, nở nụ cười ngốc nghếch.

“Này.” Cô đưa kẹo qua.

Dư Thính hừ lạnh, hung hăng quay mặt đi: “Cậu đi chỗ khác, tôi không thích cậu.”

Hạ Thất Tịch lại không sợ cô, tốt bụng nói: “Cảm ơn cậu đã giúp tớ.”

“Tôi mới không thèm giúp cậu, cậu đừng tự mình đa tình.” Dư Thính một bụng lửa giận, lập tức đứng dậy. Có lẽ do ngồi xổm quá lâu, lại có lẽ do tụt huyết áp, tầm mắt biến thành màu đen, trời đất quay cuồng.

Hạ Thất Tịch nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô nên cô may mắn không bị té.

Dư Thính đỡ lấy thân cây, hồi lâu mới thoát khỏi trận choáng váng này, cô nhanh chóng rút cánh tay ra khỏi tay Hạ Thất Tịch, vẻ mặt ghét bỏ: “Đừng chạm vào tôi, quỷ đáng ghét.”

Hạ Thất Tịch: “...”

Dư Thính lại dựa vào tường, nghĩ đến cái cảnh Quý Thời Ngộ sẽ luôn vì nữ chính mà gây phiền toái với cô thì lập tức tức giận, càng nghĩ càng giận, càng giận càng chán ghét.

Cảm xúc của cô đều viết lên trên mặt, đuôi mắt đỏ bừng như sắp khóc.

Hạ Thất Tịch hơi há mồm, ấp úng nói: “Vậy... Cậu còn ăn kẹo không?”

Túi kẹo trắng trẻo mềm mại, đầy ấp cả túi, đủ loại hình thù khác nhau.

Dư Thính đói bụng, có chút muốn ăn, nhưng vì mặt mũi, không chịu tiếp thu ý tốt của tình địch cũ, nếu nhận thì rất mất mặt.

“Nếu không ăn thì tớ...”

“Ăn.”

Dư Thính nói xong liền muốn tát cái miệng nhanh nhẻo này một cái.

Cô đúng là không có tiền đồ, đã bị một túi kẹo rẻ mạt mua đứt mặt mũi.

“... Này.” Hạ Thất Tịch lại lần nữa đem túi kẹo đưa qua.

Dư Thính chọn một viên kẹo vị dâu tây, ngọt ngào mềm mại còn có thể kéo sợi.

Thấy tâm trạng cô đã tốt lên, lập tức khuyên giải nói: “Nếu được thì cậu quay về ăn chút gì đi, bụng đói ăn ngọt sẽ bị đau dạ dày.”

Dư Thính vốn muốn lấy hai viên nữa, nhưng nghe cô nói như vậy, ngượng ngùng rút tay về.

“Tớ đã giải thích với Quý Thời Ngộ rồi, cậu đừng tức giận, tức giận sẽ không tốt cho cơ thể.”

“Chị và anh rể cậu đang đợi cậu ở bên trong.”

Anh rể? Ai? Giang Hoài?

Dư Thính lười quan tâm đến cấu tạo sơ đồ gia đình của gia đình mình, cô hất cằm, ánh mắt nhìn túi kẹo trong tay Hạ Thất Tịch, nhịn không được động tâm, “Cái này bao nhiêu tiền?”

Hạ Thất Tịch: “Cái này đồ ăn vặt miễn phí dành cho phụ huynh, cậu muốn?”

“Tôi mua.” Cô cầm lấy di động, “Bao nhiêu tiền, tôi quét cậu.”

“Cậu muốn thì lấy đi, cái này là lớp cho, không cần cố ý đưa tiền cho tớ.” Hạ Thất Tịch đem túi kẹo nhét vào tay cô, cười dịu dàng,

“Tớ lại chỗ của mẹ đây, hôm nay cảm ơn cậu, cảm ơn chuyện lần trước nữa.” Nhắc đến Tô Anna, Hạ Thất Tịch hơi mím môi.

Sau khi sóng gió trên diễn đàn qua đi, Tô Anna đã lập tức chuyển trường, chỉ còn lại nhóm người đáng thương không dám tìm đến bắt nạt cô, điều này làm cho sinh hoạt của Hạ Thất Tịch ở trường thoải mái hơn không ít.

Hai người một trước một sau đi vào nhà ăn.

Dư Thính thấy Hạ Thất Tịch nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh mẹ Hạ, không quan tâm ánh mắt của người khác, mẹ Hạ cũng rất ôn nhu dùng khăn giấy lau mồ hôi trên đôi má của con gái.

Trong lòng Dư Thính bắt đầu sinh ra cảm giác hâm mộ.

Cho dù cô sống cung điện huy hoàng nhất, cho dù tất cả những thứ người khác có được không sánh được với cô, nhưng người khác lại rất dễ dàng có được cái ôm ấm áp từ mẹ.

Dư Thính rũ mắt không dám nhìn, đi về bàn ăn của mình.

Dư Dung và Giang Hoài đều đã ăn xong, đồ ăn cũng không còn nóng nữa.

Dư Dung ném cho Giang Hoài một ánh mặt, Giang Hoài lạp tức hiểu ý, đứng dậy đi lấy cơm cho Dư Thính.

“A Ngộ vừa lại đây tìm em, lại cãi nhau?” Dư Dung uống một ngụm nước, giọng điệu không nhanh không chậm.

Dư Thính chán ghét cái tên này, tức giận nói: “Chị thấy ai cãi nhau với chó chưa?”

“Thật sự không làm hoà với em ấy?”

Vấn đề ở đây không phải là làm hoà hay không làm hoà.

Dư Thính nhớ đến kết cục của mình không truyện tranh, nhớ đến Quý Thời Ngộ muốn trả thù Dư gia, càng ghê tởm cậu ta như ruồi bọ.

Cô thừa nhận cô chả phải người tốt lành gì, khinh nhục cậu ta là cô không nên, nhưng đây là do một mình cô gây ra, mắc mớ gì phải giận chó đánh mèo lên Dư gia?

“Thật ra A Ngộ đã nói qua với chị một lần, em ấy muốn được trọ ở trường, muốn chị ký tên vào đơn đăng ký.”

Dư Thính không dao động: “Ồ.”

Dư Dung lười biếng nâng mắt, “Nếu em muốn A Ngộ dọn ra ngoài, chị có thể đồng ý, nhưng sau này liệu em có nháo nhào đòi kêu người ta về nhà không?”

Dư Thính lập tức thẳng lưng, trịnh trọng nói: “Em đảm bảo chuyện đó sẽ không xảy ra!”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn! Trời cao chứng giám!” Dư Thính vội vàng, “Trước kia em chỉ chơi đùa thôi, không phải thật lòng thích cậu ta, hiện tại đã không thích, em cam đoan với chị, sau khi cậu ta dọn ra ngoài em sẽ không làm phiền cậu ta nữa, cũng sẽ không nháo loạn muốn cậu ta quay về.”

“Được, vậy tối nay chị sẽ nói với A Ngộ.”

Ánh mắt Dư Thính sáng lên, hoàn toàn không chú ý Quý Thời Ngộ đang đứng cách đó không xa.

“Trước kia em chỉ chơi đùa thôi.”

“Không phải thật lòng thích cậu ta.”

Lỗ tai cậu tự động loại bỏ âm thanh ồn ào xung quanh, chỉ còn lại hai câu đặc biệt chói tai này.

Vốn là cậu đã vạch sẵn kế hoạch rõ ràng.

Đầu tiên là lợi dụng Dư Thính thích cậu mà ở bên nhau, sau đó từng bước từng bước tiến hành trả thù, nhưng nếu Dư Thính không thích cậu, vậy thì không còn bất kỳ ý nghĩa gì hết.

Vì cái gì?

Quý Thời Ngộ không đoán ra tại sao trong một thời gian ngắn Dư Thính lại thay đổi nhiều đến thế, có rất nhiều hành động khác xa với kiếp trước, giống như… Dư Thính cũng trọng sinh về.

Quý Thời Ngộ không dám nghĩ nữa, cậu thà cho rằng đây là thủ đoạn mới của Dư Thính.

Mặc kệ như thế nào, cậu đều sẽ thực hiện kế hoạch của mình, ai cũng không thể ngăn cản.

Quý Thời Ngộ che đi ánh mắt tàn nhẫn, xoay người ra khỏi nhà ăn.

…

Buổi chiều là hoạt động giao lưu của phụ huynh.

Trước mắt thì Hải Xuyên là trường học cao trung có diện tích lớn nhất, để tráng bị say nắng, trường học còn tri kỷ chuẩn bị xe tham quan.

Dư Thính ngồi trên xe, nghênh đón không khí mát lạnh từ điều hoà khiến người ta sảng khoái.

“Yến Từ không tới?”

“Cậu ấy xin nghỉ rồi.”

Dư Dung quan sát gương mặt cô, hỏi: “Em còn nhớ hồi nhỏ em từng đế trấn Trăng Non sinh sống một thời gian không?”

Vẻ mặt Dư Thính hỏi chấm.

Dư Dung vén mái tóc ngắn ra sau, “Không nhớ cũng bình thường, dù gì thì khi ấy em cũng mới 5 tuổi.”

Không chỉ lúc 5 tuổi, ký ức lúc 6 tuổi của Dư Thính cũng rất mơ hồ, vì thế thành thật lắc đầu, “Không nhớ.”

Dư Dung nhẹ nhàng cười.

Thời gian mười mấy năm trôi qua như một cái chớp mắt, cô gái nhỏ ăn nói không lưu loát trước đây, nay đã trưởng thành.

Có đôi lúc Dư Dung không khỏi nhớ về Dư Thính khi còn nhỏ.

Tuy rằng thân thể em ấy không tốt, nhưng rất thích cười, cũng rất ngoan, luôn chạy theo sau cô và Dư Chi Chu, mẹ ở bên cạnh

ôn nhu nhìn ba người, thỉnh thoảng chụp vài tấm hình lưu lại làm kỷ niệm.

Sau này Dư Thính đi trấn Trăng Non, mẹ và dì Tô cũng đi cùng, ở trấn sinh hoạt 3 tháng ngắn ngửi, đã trở thành khoảng thời gian bầu bạn cuối cùng với em ấy.

Cha mẹ qua đời khi Dư Thính còn nhỏ, không hiểu tử vong là vật gì.

Cô thường gặp ác mộng tỉnh giấc, không thấy mẹ, liền cho rằng mẹ bị nhốt lại ở trấn, khóc lóc muốn đi tìm mẹ.

Dư Dung sẽ mua cho cô đồ chơi, mua búp bê, sẽ kể cho cô nhiều câu chuyện cổ tích, dẫn cô đi chơi gắp nơi, làm ký ức mới thay thế ký ức cũ.

Dần dần, sự bi thương của Dư Thính khi mẹ qua đời đã dần vơi đi.

“Khi đó em luôn chơi cùng với một cậu bé, còn đem váy của mình cho cậu ấy mặc.”

Còn, còn có chuyện này?

Con trai có thể mặc váy?

Biểu tình khiếp sợ của Dư Thính làm Dư Dung bật cười, cầm lòng không đậu véo mặt cô, “Yến Từ rất giống cậu bé đó.”

???!!!

“Yến, Yến Từ?”

“Ừ.”

Cho dù ngũ quan thiếu niên trở nên tuấn tú hơn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng khi nhỏ từ gương mặt đó.

Chắc chắn không sai, cậu ta tuyệt đối là thằng nhãi ranh thường xuyên đánh em gái cô.

Dư Thính kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, chậm chạp lên tiếng: “Ý của chị là chúng em đã sớm quen biết nhau?”

“Đúng vậy.”

Dư Dung sẽ không gạt người, đó chính là sự thật.

Không ngờ cô đã sớm làm bạn tốt với Yến Từ! Nếu cô đưa váy cho Yến Từ mặc, vậy tình bạn của họ phải cực kỳ tốt, nói không chừng khi đó Yến Từ đã giúp cô làm bài tập ở nhà trẻ.

Dư Thính đứng ngồi không yên, nóng lòng muốn đi tìm Yến Từ.

Dư Dung kéo tay Giang Hoài, nhìn đồng hồ: “Chiều nay chị có hội nghị, nếu không có chuyện gì thì chị đi trước, em có ý kiến không?”

“Không ý kiến, không ý kiến.” Tâm tư Dư Thính đã sớm không còn ở đây, trả lời cực kỳ qua loa.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc tan học, cô xách cặp lao thẳng ra cổng trường, liếc mắt một cái đã thấy xe hơi nhà mình.

“Chú Lý, chúng ta đến nhà Yến Từ đi!”

Thần sắc chú Lý khó xử: “Con đường đó sáng nay bị sập dẫn đến tai nạn xe cộ, hiện tại còn đang xây lại.”

“Hả?” Dư Thính nhíu mày, “Vậy đường khác thì sao?”

“Còn một đường khác, nhưng mà xe đi qua có chút khó khăn.”

Dư Thính suy nghĩ một phen, nói: “Vậy con tự mình đi, chú về nhà trước đi, con có thể về nhà trễ một chút.”

Không chờ chú Lý nói chuyện, Dư Thính ném cặp vội vàng chạy đi.

Chân trước Dư Thính vừa rời đi, chân sau Quý Thời Ngộ đã đi tới.

Chú Lý không yên tâm để Dư Thính đi một mình, lập tức nói: “Thính Thính nói đi tìm bạn học, chú không yên tâm, nếu được thì con đi theo nhìn xem? Lát nữa các con cùng quay lại.”

Quý Thời Ngộ nhìn phương hướng Dư Thính rời đi, không từ chối.

…

Dư Thính đi đường theo hướng dẫn, càng đi càng cảm thấy không đúng.

Cô không quen thuộc nơi này, giương mắt nhìn toà nhà giống y hệt tiểu khu Hạnh Phúc, ngay cả con đường hẹp dài đến nhà Yến Từ cũng giống y chang.

Cô quyết định không chạy loạn, chủ động nhắn tin cho Yến Từ.

‘Tớ muốn đi tìm cậu nhưng bị lạc đường rồi.’

Yến Từ trả lời rất nhanh: ‘Ở đâu?’

Dư Thính miêu tả tỉ mỉ khung cảnh xung quanh cho cậu.

Bên kia không trả lời, cô chán muốn chết, mở app nhân sinh.

Hai nhiệm vụ đã hoàn thành hết, Dư Thính cũng không biết hảo cảm từ 10 vị trưởng bối ở đâu ra, chẳng lẽ ở nhà ăn?

Cô nhận khen thưởng, tranh thủ mua chương mới.

Chương này nối tiếp chương trước, Dư Thính bị Quý Thời Ngộ vả mặt tại nhà ăn, đau khổ chạy ra sau trường học, một mình chui vào hẻm nhỏ.

Nhìn đến đây, Dư Thính biết chắc sẽ có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, Dư Thính khóc thút thít bị ba tên lưu manh nhìn thấy, bọn chúng kéo cô vào sâu trong hẻm, đầu tiên dùng lời nói nhục nhã cô, sau đó làm ra hành động bỉ ổi với cô…

Mà toàn bộ quá trình, Quý Thời Ngộ đuổi theo đều nhìn thấy, chờ đến thời điểm mấu chốt mới đứng ra giúp đỡ.

Đồ cốt truyện cẩu huyết, cũ kỹ, ác độc.

Dư Thính cảm thấy ghê tởm đồng thời cảm thấy may mắn, may là lúc đó cô không phải tên pháo hôi tìm đường chết ở nhà ăn rồi chạy ra khỏi trường, nếu không người xui xẻo là cô rồi.

Cô buông điện thoại xuống, tiếp tục chờ đợi.

Nhưng mà giây tiếp theo, Dư Thính lập tức nhận ra chuyện không đúng.

Con hẻm này…

Sao giống y hệt trong truyện tranh vậy???

: ¯\(•_•)/¯

Chương 23

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#06.09.2021

Sẽ không, sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Nhìn hẻm nhỏ chật chội nhỏ hẹp, lại nhìn lối ra cũng đủ chỉ cho hai người đi qua, nếu người khác chặn đường, cô không có khả năng đào tẩu.

Gọi người!

Đúng! Gọi người!

Dư Thính trốn phía sau thùng rác, cố nhịn mùi hôi tanh tưởi, nơm nớp lo sợ gọi cho chú Lý.

Mở điện thoại, màn hình đột nhiên thông báo lượng pin thấp, tự động tắt nguồn.

"..."

Mẹ kiếp!

Toàn thế giới đều muốn hãm hại cô!!

Dư Thính nắm chặt điện thoại, tức giận nhiều hơn sợ hãi.

Cô không dám tuỳ tiện đi ra ngoài, nỗ lực hạ thấp cảm giác tồn tại dựa vào thùng rác, thuận tiện suy nghĩ cách giải quyết.

Mười mấy giây trôi qua, đầu hẻm yên tĩnh.

Dư Thính khẽ meo meo ló đầu, giây tiếp theo, tiếng bước chân vang lên.

Trong lòng căng thẳng, cô khẩn trương dán chặt vào vách tường, nhịp tim như vỡ oà.

“Dư Thính?”

Quý Thời Ngộ?

Dư Thính sửng sốt, chưa kịp trả lời thì vài người đã theo sát tới đây.

Một người đi bên phải trên cánh tay xăm hình Thanh Long, một người đi bên trái xăm hình Bạch Hổ, còn có người đầu trọc ở giữa, chân mang giày tod, vừa nhìn đã thấy là xã hội đen.

Xuất hiện rồi!

Côn đồ không thể vắng mặt trong cốt truyện cẩu huyết!

Dư Thính vịn thùng rác, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn xinh đẹp.

“Một mình em trai nhỏ?” Tên đầu vàng đánh giá trên dưới Quý Thời Ngộ một phen, nở nụ cười tiêu chuẩn của pháo hôi lưu

manh.

Ánh mắt Quý Thời Ngộ lập loè, tầm mắt đột nhiên nhìn về chỗ Dư Thính.

Trong lòng cô căng thẳng, vội vàng rụt đầu xuống.

Quý Thời Ngộ thu hồi tầm mắt, “Có việc?”

Cậu rất bình tĩnh, không chút nào hoảng loạn.

“Mấy anh đây gần đây kinh tế có chút không ổn, gặp nhau chính là duyên phận, không bằng em cho các anh mượn ít tiền đi.” Nói xong xoa xoa ngón tay, cánh tay tự nhiên đặt trên vai cậu.

Tiền của Quý Thời Ngộ ở trong cặp, mà cặp đã sớm bị vứt lại trong xe. Khoé mắt cậu nhàn nhạt đảo qua chỗ thùng rác, sau đó thu hồi, “Tôi không có mang tiền mặt, không bằng tôi chuyển khoản cho các anh.”

“Em trai nhỏ muốn chơi trò gì với tụi anh đây?” Tóc vàng cười lạnh, “Đừng tưởng tụi anh không biết em muốn lấy lịch sử chuyển khoản đi báo nguy.”

“Em nói không mang tiền? Vậy để tụi anh lục soát kiểm tra đã.”

Tóc vàng buông lời tàn nhẫn, một tay giơ ra tới gần cậu.

Quý Thời Ngộ thuận thế nắm cánh tay tóc vàng quật ngã xuống đất, bất thình lình bị phản kích làm hai người kia nhìn nhau, sau đó xông tới ấn đánh Quý Thời Ngộ.

Đánh một quyền đã khó, tình huống một đánh ba trong tiểu thuyết căn bản không hề tồn tại.

Quý Thời Ngộ càng không thể giãy giụa, càng không thể phản kháng, chỉ dùng tay bảo vệ chặt chẽ phần đầu, mặc cho nắm đấm liên tục nện xuống người, dù đau cũng không rên lên một tiếng.

Hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Dư Thính ghét cậu hận cậu là thật, không đành lòng nhìn cậu bị đánh cũng là thật.

Chẳng sợ cô biết bản thân đến cuối cùng sẽ vì Quý Thời Ngộ mà chết, vào giờ khắc này cũng không thể mặt lạnh làm ngơ.

Rốt cuộc ——

Chó nhà mình thì chỉ mình mới có quyền đánh!

Cô kiềm chế không được, vừa nhúc nhích, Quý Thời Ngộ đột nhiên trợn mắt nhìn cô.

Ánh mắt đó là cảnh cáo, thành công làm cô lui trở về.

Thôi, bỏ đi.

Lỗ Tấn từng nói muốn cứu người trước hết phải tự cứu mình, hiện tại cô phải đi ra ngoài báo nguy, không thể dây dưa ở đây..

Dù sao Quý Thời Ngộ cũng là thiên mệnh chi tử, đại nam chủ của tiểu thuyết nam tần, ba ngày bị hãm hại một lần là chuyện bình thường. Không giống cô, là nữ phụ đoản mệnh, vô ý một chút đã lành ít dữ nhiều.

Cho nên ——

Nam chủ dũng cảm, không sợ khó khăn!

Xông lên đi!

Dư Thính thành công thuyết phục bản thân, yên tâm thoải mái núp sau thùng rác.

Nhưng mà rất nhanh, mấy tên lưu manh đang mệt như chó đã phát hiện tình huống bên này.

“Hổ Tử, hình như bên kia có người?”

Lộp bộp lộp bộp lộp bộp.

Cứu mạng cứu mạng cứu mạng.

Xong đời, cô bị phát hiện!

Không được không được, tuyệt đối không được bị bọn họ lột sạch quần áo.

Nghĩ đến cốt truyện dơ bẩn trong truyện tranh, gương mặt Dư Thính lập tức tái nhợt.

Quý Thời Ngộ gian nan nâng mí mắt sưng to, ngón tay vừa mới kéo lấy áo tên tóc vàng đã bị hắn đá mạnh vào người.

“Mày đi qua đó nhìn xem.” Tóc vàng ra lệnh cho tiểu đệ.

Dư Thính nóng như lửa đốt, hung hăng cắn môi, cởi bỏ dây buộc tóc, lấy đống rác bên cạnh bôi lên mặt và cơ thể, cuối cùng xách túi rác màu đen bên cạnh nhảy ra ——

“Ai dám lại đây tôi liền quăng phân lên đầu người đó!”

Tay Dư Thính cầm túi rác rất giống như dũng sĩ tay không đánh tạc lô-cốt, lời kịch ghê tởm bị cô dùng tư thế thấy chết không sờn hô lên.

Tóc vàng ngây người, Quý Thời Ngộ cũng ngây người.

Khuôn mặt cô dơ bẩn, đen như mực, tóc tai bù xù, cả người hôi thúi, giống như bà điên từ thùng rác chui ra.

Quý Thời Ngộ không dám nhận quen biết cô, càng không dám tin cô vì cậu mà làm đến mức này.

Cô là tiểu công chúa đẹp nhất, thường ngày yêu sạch sẽ chết đi sống lại, vậy mà hiện tại…

“Mẹ kiếp! Mụ điên này ở đâu chui ra.” Tiểu đệ nắm chặt mũi hung hăng ghét bỏ, “Cút ra xa một chút, bà đừng tới đây, bà con mẹ nó không tự ăn phân đi? Xấu kinh người, cút đi!”

Dư Thính hút sau một hơi.

Thính Thính dũng cảm, không sợ khó khăn.

Xông lên đi!!

Động viên bản thân, Dư Thính xách túi rác tiến lên.

Mấy người kia hoảng loạn, phân tán chạy trốn.

Dư Thính điên cuồng quơ túi rác trên tay, tóc vàng thấy tình thế không ổn, một tay kéo tóc Dư Thính, hướng về hai người kia kêu

lên: “Tao giữ chân bọn nó, tụi bây mau ——”

“Chạy” còn chưa nói xong, Dư Thính đã đem túi rác đổ lên mặt hắn.

Bị mùi hôi thúi làm cho thẹn quá hóa giận, nhẹ nhàng dùng sức đem Dư Thính đẩy ngã xuống đất.

Cô không rảnh than đau, nhanh chóng bò dậy cầm túi rác thứ hai.

Liều mạng ném, ném khắp nơi, rác rưởi như tuyết rơi đầy trời, làm ba người kia không dám đến gần.

Quý Thời Ngộ che miệng vết thương nằm trên đất, cả người choáng váng.

Cậu đang chấn động vô cùng. thậm chí tự động bỏ qua không khí hôi thúi.

Rốt cuộc tóc vàng tức giận, cũng mặc kệ dơ hay không dơ, cầm một cục đá muốn đập vào đầu cô.

Đồng tử Quý Thời Ngộ co chặt, “Thính Thính!”

Dư Thính nhận ra gì đó, động tác đột nhiên dừng lại.

Đau đớn trong dự liệu vẫn chưa tới, nhưng có một vật nặng rơi xuống.

Cô quay đầu lại.

Thiếu niên ngược sáng đi đến, gương mặt sắc bén giấu trong bóng tối, đôi mắt liếc nhìn một cái đã làm người ta lạnh thấu xương.

Tay cậu cầm gạch, lạnh lùng nhìn tóc vàng đang đau đớn che bả vai.

Yến Từ canh lực rất chuẩn, không đến mức bị thương nhưng cũng đủ làm bọn họ không thể trở tay.

Thật ra cậu sẽ không đánh nhau, dây thần kinh vận động trời sinh không tốt, chạy nhanh một chút cũng sẽ bị ngã, nhưng cậu rất cao, khí thế mạnh mẽ, dựa vào ánh mắt sắc bén như dao cũng đủ doạ ba người kia muốn dấm đài.

Ba đấu ba, còn có mụ điên kia, nhìn thế nào cũng thấy bọn họ thiếu máu.

Đám lưu manh không dám lỗ mãng, chật vật chạy khỏi hẻm.

Yến Từ ném gạch đi, chăm chú nhìn Dư Thính cách đó không xa.

Cuối cùng đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng dùng ngón tay lau sạch vết dơ trên mặt cô, không có ghét bỏ, không có phiền chán, ôn nhu và kiên nhẫn.

Trong phút chốc, uỷ khuất che trời lấp biển ập đến.

Nước mắt cô chuỗi dài chuỗi ngắn thi nhau trào ra, khắc chế không khóc thành tiếng, bả vai nhẹ rung.

“Tớ, tớ dơ bẩn, rất… Rất ghê tởm.” Dư Thính nhịn không được nôn khan, nôn xong lại khóc tiếp, “Cậu đừng… Đừng tới gần tớ.”

“Không.” Yến Từ nhấp môi, nâng mặt cô lên, “Đẹp.”

Gần đây cậu trộm học cách nói chuyện.

Nói nhiều nhất là ‘đẹp’, ‘xinh đẹp’, ‘đáng yêu’, đều là những từ dùng để khen ngợi người khác. ‘Người khác’ ở đây, phạm vi không rộng, nói chính xác hơn, đó là Dư Thính, chỉ có thể là Dư Thính.

Cho nên cậu phát âm rõ ràng, ngữ khí cũng trịnh trọng, thành công dỗ Dư Thính ngừng khóc.

Yến Từ không mang theo khăn giấy, kéo bàn tay dơ bẩn của Dư Thính, rồi kéo góc áo của mình vì cô lau sạch, từng ngón từng ngón, rất nghiêm túc, lại cực kỳ chuyên chú.

Lau sạch một bàn tay, Yến Từ lau tiếp bàn tay còn lại.

“Tớ cứ như vậy về nhà, dì Tô, dì Tô sẽ rất lo lắng.” Hốc mắt Dư Thính đỏ bừng, chủ yếu là cô đang rất xấu, cô tuyệt đối không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng này của cô, lỡ như bị kẻ thù chụp được tung lên mạng, vậy cô cũng không thiết tha sống ở địa cầu nữa.

“Tớ rất xấu.”

Yến Từ trầm ngâm một lát, “Tắm, nhà.” Nói thêm, “Kế bên.”

Dư Thính: “…”

Dư Thính: “Cậu muốn cho chủ nhà nhìn thấy bộ dạng này của tớ à, rồi họ sẽ cho rằng cơ thể tớ được làm bằng rác thì sao?”

Yến Từ: “…”

Cô gục mặt xuống, buồn rầu không nói.

Yến Từ hỏi thử: “Nhà, tôi?”

Lúc này Dư Thính gật đầu, nhà Yến Từ là lựa chọn tốt nhất.

Cô muốn tắm rửa rồi đổi bộ quần áo khác, sau đó gọi cho Giang Hoài xử lý bọn nhãi kia, làm cho bọn họ biết hung dữ với cô sẽ có kết cục gì!

Nhưng mà…

Đến dũng khí đi ra khỏi hẻm Dư Thính cũng không có.

Lúc này cô mới nhớ tới còn một người ở đây, Quý Thời bị đánh bầm dập, nửa sống nửa chết, trong lúc nhất thời không nhìn ra là còn ý thức hay không.

“Quý Thời Ngộ, cậu tỉnh chưa?”

Dư Thính dùng giày đá đá mắt cá chân cậu ta.

Quý Thời Ngộ miễn cưỡng mở mắt, chậm rãi vịn tường đứng dậy, chẳng những đã tỉnh, còn chứng kiến tất cả hành động nãy giờ của hai người kia.

Quả nhiên.

Cậu suy nghĩ nhiều.

Tâm tư Dư Thính đã sớm đặt trên người Yến Từ, cái gì mà quan tâm để ý cậu đều là ảo giác.

Cậu che bụng, giọng yếu ớt: “Không sao.”

“Có cần tôi đưa cậu đến bệnh viện?”

“Không cần.” Quý Thời Ngộ phun ra một ngụm máu, “Tôi tự mình xử lý.”

Dư Thính không yên tâm.

Nếu Quý Thời Ngộ chết ở bên ngoài, tám phần sẽ lại oán trách cô.

“Có thể để cậu ta tới nhà cậu không? Tớ xử lý cho cậu ta một chút, sau đó chúng tớ sẽ rời đi.”

Yến Từ không phản bác.

Quý Thời Ngộ lại vô cùng kháng cự, cau mày: “Tôi nói không cần.”

“Câm miệng, tôi hỏi ý kiến cậu à?” Dư Thính trừng mắt, “Cậu dơ bẩn như thế đến bệnh viện, tôi còn cảm thấy mất mặt nữa là.”

Nhà Yến Từ cách đó không xa.

Cô mạnh mẽ kéo Quý Thời Ngộ đi theo phía sau Yến Từ, một đường lén lút về tới nhà Yến Từ.

Sau khi cửa phòng trộm đóng lại, Dư Thính mới thả lỏng dây thần kinh vẫn luôn căng chặt.

Một đường về đến làm cho cô đã xấu càng thêm xấu, nhìn bản thân trong gương, Dư Thính thấy được một bản thân hoàn toàn xa lạ, từ dơ bẩn không đủ để hình dung cô nữa rồi, gọi là mụ điên ăn mày cũng không quá.

Yến Từ lấy khăn lông dự phòng trong tủ đưa cho cô, ánh mắt trốn tránh, đầu ngón tay đỏ ửng, như là thấp thỏm, như là thẹn thùng.

Dư Thính nhận khăn lông, thành khẩn nói lời cảm ơn: “Cảm ơn cậu đã tới tìm tớ, nếu không…”

Cậu không nói chuyện, mang theo bao tay plastic và chổi tính rời đi.

“Cậu làm gì vậy?”

Yến Từ dùng bút viết mấy chữ: ‘Quét dọn hẻm nhỏ.’

Hẻm nhỏ bị Dư Thính làm cho rác rưởi tứ tung, cậu có quyền lợi phải thay Dư Thính dọn dẹp mớ hỗn độn đó.

Dư Thính ngây người vài giây, “Cậu cứ yên tâm để tớ một mình ở lại với cậu ta?” Nói xong dùng ngón tay chỉ Quý Thời Ngộ nửa sống nửa chết ngồi trên ghế.

Quý Thời Ngộ: “...?”

_____

: *Thức khuya cày phim dữ quá nên ngủ một giấc tới giờ này mới dậy*
ㄱ(‘ ~ ';)ㄱ

Chương 24

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#07.09.2021

Những lời này thành công làm Yến Từ dừng bước.

“Tớ đi tắm, cậu canh chừng cậu ta.” Dư Thính nói xong đi vào phòng tắm. Phòng tắm rất nhỏ, khoá cửa còn bị hư, cô dám nói rằng nhà vệ sinh của con mèo béo nhà cô còn to hơn phòng tắm này nhiều.

Nhưng mà hiện tại cô không có tư cách kén cá chọn canh, Dư Thính đóng chặt cửa, xác định cửa sẽ không tự động mở ra mới cẩn thận cởi quần áo, cô chậc một tiếng, mỗi lần cởi một món đồ lại nhìn qua cửa một lần.

Đột nhiên, ngón tay Dư Thính dừng lại, mờ mịt nhìn quần áo dơ bẩn bên cạnh.

Hình như cô… Không có quần áo để thay.

Làm sao bây giờ, mượn Yến Từ sao?

Nghĩ đến đây, Dư Thính nhíu mày, bất đắc dĩ đem quần áo dơ mặc lại.

Ngoài phòng, hai thằng con trai xa lạ, ngồi đối diện nhìn nhau, trầm mặc không tiếng động.

Thấy cô đi ra, cả hai đồng thời quay đầu nhìn qua.

“Yến Từ, tớ không có quần áo…” Dư Thính nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cậu, cậu có thể cho tớ mượn không?”

Yến Từ không hỏi nhiều, trực tiếp về phòng lấy áo sơ mi và quần đùi đưa cho cô.

“Mặc… Đi.” Tay Yến Từ giơ quần áo, khi nói chuyện hai lỗ tai đỏ bừng.

“Sạch sẽ.” Cậu vội vàng bỏ thêm hai chữ.

Dư Thính nhận đồ, một lần nữa chui vào phòng tắm.

Bên trong rất nhanh truyền ra tiếng nước xôn xao, Yến Từ không dám nghe nhiều, vội vàng trốn về phòng ngủ, sau đó lại đi ra, kéo cổ áo Quý Thời Ngộ lôi vào phòng ngủ, răng rắc, âm thanh khoá cửa gắt gao vang lên.

Yến Từ dùng sức không nhỏ, làm cho Quý Thời Ngộ vốn chồng chất vết thương lại thêm đau đớn khó nhịn.

Cậu ngước mắt nhìn qua, liếc mắt thấy trên bàn có một lồng kính nuôi bò sát.

Cậu đối mặt với con nhện được Yến Từ tỉ mỉ nuôi nấng khoẻ mạnh từ nhỏ đến khi trưởng thành, ánh mặt trời chiếu vào làm lông tơ trên tứ chi nó càng thêm rõ ràng, mấy cái chân bám vào kính, thong thả di chuyển, làm da đầu cậu tê dại.

Tầm mắt cậu cứ dừng lại trên con nhện không dời đi, Yến Từ lập tức hiểu sai ý, nâng mắt, vẻ mặt đắc ý: “Thính Thính đưa.”

Mấy câu nói trước kia không rõ, nhưng bốn chữ này cực kỳ lưu loát.

Ấn đường Quý Thời Ngộ nhảy lên, đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu chú Lý thảo luận với Dư Thính chuyện mua nhện, cậu cho rằng Dư Thính muốn mua để hù cậu, bởi vì cậu rất sợ mấy con này, không ngờ…

Mua cho Yến Từ?

Yến Từ mở lồng, thò tay vào, để con nhện bò lên mu bàn tay cậu, sau đó đưa đến trước mặt Quý Thời Ngộ, biểu tình càng thêm khoe khoang: “Đáng yêu.”

Con nhện đỏ thẫm, Quý Thời Ngộ cảm thấy khó thở.

“Lấy đi, không thèm.” Cậu quay đầu đi, bài xích cùng chán ghét hiện rõ lên mặt.

“Ồ.” Yến Từ ôn nhu vuốt ve lưng nhện, không giận, ngược lại còn nói: “Cậu, ghen ghét.”

“???”

Quý Thời Ngộ cảm thấy xương sườn đau nhói.

Cậu ôm bụng, từ kẽ răng rít ra mấy chữ: “Dư Thính chỉ nhìn trúng gương mặt này của cậu thôi, đơn giản chỉ muốn chơi đùa với cậu một chút, khuyên cậu đừng nên lún sâu.”

Yến Từ nhướng mày.

Ánh sáng bao phủ tròng đen làm cặp mắt kia càng thêm thâm thuý, khí thế áp bách bỗng nhiên xuất hiện làm hô hấp Quý Thời Ngộ như nghẹn lại, ký ức tối tăm kiếp trước lấp đầy đại não, không thể nói, không thể động, hô hấp khó khăn.

Hồi lâu, cậu ta lại nói: “Cậu, ghen ghét.”

Quý Thời Ngộ cắn chặt hàm răng, nhắm mắt đem khẩu khí buồn bực nuốt vào bụng.

Yến Từ thoả mãn đem nhện thả vào lồng kính, không quan tâm Quý Thời Ngộ.

…

Dư Thính hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở phòng ngủ.

Cô cảm giác cả người như được gột rửa, dùng nước ấm rửa sạch thân thể từ trong ra ngoài, bởi vì tìm không thấy sữa tắm nên cô tạm chấp nhận dùng tạm xà phòng.

Xà phòng thơm là của nhãn hiệu bình thường, vị chanh, dùng trên da có hơi khô rát.

Dư Thính không quen dùng, lông mày nhíu chặt có thể kẹp chết một con ruồi.

Trước giờ Yến Từ đều dùng thứ này để tắm?

Vậy cậu ấy có bị làm sao không?

Dư Thính như đi vào cõi thần tiên, dùng khăn lông lau khô cơ thể, lại thử tìm kiếm trên kệ để đồ một chút.

Không có.

Ngoại trừ dao cạo râu giá rẻ thì cái gì cũng không có.

Cái gì cậu ấy cũng không dùng, vậy sao cơ thể lại sạch sẽ thơm tho như thế, cơ địa trời sinh?

Dư Thính dẹp bỏ mấy suy nghĩ lung tung trong đầu, cầm lấy quần áo mặc vào.

Áo sơ mi rộng thùng thình, vạt áo lớn dài gần tới đầu gối, cho dù không mặc quần cũng không sợ lộ mông. Suy xét đến bên ngoài có tận hai thằng con trai, Dư Thính vẫn chọn mặc quần, nhưng mà… Nó quá rộng so với cô, chỉ sợ mặc vào đi một bước sẽ tuột một lần.

Dư Thính chỉ có thể từ bỏ, nhìn gương săm soi, xác định không bị lộ mới mở cửa đi ra ngoài.

Vừa lúc gặp Yến Từ từ phòng ngủ đi ra, hai người vừa vặn nhìn nhau.

Dư Thính tiến lên đưa quần cho cậu, “Cái này rộng quá, tớ mặc không vừa.”

Khi nói chuyện, cổ áo theo bả vai trượt xuống 1cm.

Yến Từ không phản ứng, ngơ ngác nhìn cô chăm chú.

Đuôi tóc Dư Thính dính nước dán sát vào người, ướt đẫm rũ trên vai, gương mặt bị hơi nước làm cho thêm trắng nõn, giống như mật đào xinh đẹp tươi mát.

Áo sơ mi của Yến Từ bị cô mặc thành váy, lỏng lẻo bao phủ thân hình mảnh khảnh, chân trắng, cổ thiên nga.

—— đẹp không thở nổi.

Yến Từ hoảng loạn, không khỏi nhớ lại lần đầu hai người gặp nhau.

Chỉ nhớ đó là vào ngày mưa bụi mịt mù, cậu đứng dưới mái hiên tránh mưa, đứng rất lâu, Yến Từ nhớ khi đó cậu vừa lạnh vừa đâu, trong lúc mơ hồ nhìn thấy một cây nấm nhỏ.

Cây nấm nhỏ là cây dù trên tay Dư Thính, dưới tán dù là gương mặt xinh đẹp.

Đó là lần đầu tiên… Ánh sáng bỗng nhiên chiếu rọi tâm hồn cậu.

Hầu kết Yến Từ lăn lộn, vội vàng di chuyển tầm mắt.

Dư Thính không để ý thấy, hỏi: “Yến Từ, cậu không dùng sữa tắm sao?”

Yến Từ lắc đầu.

Cậu nghèo, đồ dùng sinh hoạt không cần thiết sẽ chỉ gia tăng gánh nặng.

Chỉ là…

Ánh mắt Yến Từ lập loè, dùng điện thoại gõ chữ: ‘Lần sau mua.’

Lần sau?

Dư Thính chớp chớp mắt: “Nhưng mà lần sau tớ đâu tới nhà cậu tắm nữa?”

Yến Từ: “…”

Dư Thính bật cười, không nhịn được trêu ghẹo: “Chẳng lẽ cậu còn muốn cho tớ đến nhà cậu?”

Yến Từ nắm chặt điện thoại, đầu ngón tay cứng đờ, vành tai đỏ bừng như bốc cháy, mím môi cúi đầu.

Chắc là cậu đang thẹn thùng.

Dư Thính vốn chỉ muốn trêu đùa cậu một chút, lại đột nhiên có lỗi, lắp bắp nói: “Tớ, nhà tớ có rất nhiều sữa tắm, lần sau tớ đưa qua cho cậu.”

Yến Từ: ‘Cậu nói lần sau không tới.’

Dư Thính nghẹn một hơi: “Cho cậu dùng.”

Dư Thính nhìn xung quanh nhà, lúc này mới nhớ trong nhà còn có một người khác, cô nhân cơ hội chuyển đề tài: “Quý Thời Ngộ không chết đi?”

“Không.”

“Ồ, không chết thì tốt.” Dư Thính chìa tay ra, “Cậu cho tớ mượn điện thoại.”

Yến Từ không chút do dự đưa điện thoại cho cô.

Đột nhiên Dư Thính không biết gọi cho ai, nếu gọi cho dì Tô, chắc chắn bà sẽ khóc sướt mướt một hồi; chú Lý có thể sẽ giống dì Tô, cho nên phàm là người có não sẽ loại bỏ hai người này.

Chị cả?

Công ty đã đủ bận rộn, Dư Thính không muốn làm chị lo lắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dư Thính quyết định gọi cho Giang Hoài.

Bên kia bắt máy rất nhanh, truyền đến giọng nói mười phần từ tính của người đàn ông, “Alo?”

Đây là số điện thoại cá nhân của Giang Hoài, Dư Thính có thể nghe rõ sự nghi ngờ trong giọng nói của anh.

“Anh Giang Hoài.”

Lời nói vừa phát ra, Giang Hoài thả lỏng, “Thính Thính.”

Dư Thính che microphone, nhỏ giọng: “Chị em có ở cạnh anh không?”

Giang Hoài: “Không có, cô ấy đang họp.”

Dư Thính: “Vậy anh có thể bớt chút thời gian tới đây không?”

Giang Hoài trầm ngâm mấy phần, “Đã xảy ra chuyện?”

Dư Thính ‘ừ’ một tiếng, đem sự việc kể đơn giản lại, sau đó nói: “Chuyện xảy ra rất nhanh nên em chưa kịp báo nguy, anh Giang Hoài có thể giúp em xử lý bọn chúng không, em không muốn dễ dàng tha cho bọn chúng như vậy.”

Từ nhỏ đến lớn Dư Thính chưa bao giờ chịu qua những uỷ khuất này.

Cô không dám tưởng tượng nếu cô không có truyện tranh, không biết trước được cốt truyện, thì chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra, chỉ nghĩ lại thôi cũng thấy buồn nôn.

Nếu báo nguy thì bọn chúng cùng lắm chỉ bị tạm giam mấy ngày, quả thực dễ dàng cho chúng quá mà.

Không thể như vậy được!!

Dư Thính nghiến răng nghiến lợi.

Cô nhớ rõ bối cảnh Giang Hoài không bình thường, thời trẻ bị người ta hãm hại bỏ tù, sau khi ra tù được Dư Dung lựa chọn trở thành vệ sĩ riêng. mạng lưới quan hệ trải rộng khắp Giang thành, chỉ giải quyết mấy tên pháo hôi kia chắc chắn không thành vấn đề.

Bên kia trầm mặc, Dư Thính bắt đầu làm nũng: “Anh Giang Hoài sẽ không ngồi im mặc kệ đi? Em chính là em gái của chị cả nha, bốn bỏ năm lên cũng là em gái anh, anh thật sự nhẫn tâm nhìn em bị người ta khi dễ?”

Giang Hoài cười nhẹ, “Anh đi làm nhận lương, em cùng lắm chỉ tính là người nhà cấp trên thôi.”

“...”

Giang Hoài không trêu cô nữa, “Địa điểm cùng ngoại hình mấy người kia gửi cho anh, anh sẽ giải quyết.”

Anh đồng ý, Dư Thính nhẹ nhàng thở ra, nói: “Cũng không cần làm quá mức, chặt mấy ngón tay đi là xong. Đúng rồi, anh đừng nói với chị dm, đỡ phải để chị ấy nhúng tay.”

Dư Dung chú trọng mặt mũi công ty, làm chuyện gì cũng quang minh lỗi lạc.

Nếu chị biết, chắc chắn sẽ dùng pháp luật giải quyết. Dư Thính thì ngược lại, cô chỉ muốn làm bản thân hả giận, chỉ cần cô hả giận thì biện pháp gì cô cũng chơi hết.

Dư Thính nói xong cúp điện thoại, phát hiện Yến Từ còn đứng ở đằng sau, ánh mắt bình tĩnh, nhìn cô không chớp mắt.

Xong đời.

Những gì không nên nghe đã bị nghe hết rồi?

Lưng Dư Thính cứng đờ, dần dần hoảng hốt, liệu cậu có cho rằng cô rất xấu ra, về sau sẽ rời xa cô, không bao giờ cho cô cơ hội kiếm tiền nữa không?

"Tớ… Tớ chỉ nói giỡn thôi, cậu đừng tưởng thật…" Dư Thính vội vàng giải thích, giải thích xong bắt đầu chột dạ.

Giang Hoài tàn nhẫn độc ác, cô nói chặt mấy ngón tay, đến lỗ tai anh lại từ động làm tròn thành nửa cái mạng.

Hệ thống sẽ không phán xét cô làm chuyện xấu đi??

Dư Thính tâm loạn như ma, một bên hối hận bản thân quá xúc động; một bên lo lắng hệ thống phán xét, còn phải suy xét hình tượng của cô trong đầu Yến Từ.

Yến Từ không nói lời nào.

Dư Thính thất thần vài giây, không nhịn được hỏi: "Yến Từ, nếu tớ gây ra tội ác tày trời, cậu còn muốn làm bạn với tớ không?"

Thiết lập truyện tranh đặt cô làm nữ phụ ác độc.

Trên thực tế cũng giống như thế, cuộc đời cô hình như chưa làm bất cứ chuyện tốt nào, nói không chừng khi còn nhỏ cô đã bắt nạt Yến Từ thê thảm, cho dù như vậy, cậu vẫn không chút nào để ý sao?

Bản thân Dư Thính không có bao nhiêu người bạn tri tâm, ngược lại người chán ghét cô rất nhiều, cô cũng chả bao giờ để ý mấy ánh mắt đó. Nhưng vào thời khắc này, Dư Thính không khỏi để ý cảm xúc của Yến Từ đối với cô.

Cậu thông minh lương thiện, hoàn toàn trái ngược với cô.

Nếu cô bại lộ ngụy trang của mình, có phải cậu sẽ giống như Quý Thời Ngộ, chán ghét cô?

Nghĩ như vậy, Dư Thính không khỏi buồn bực.

Yến Từ im lặng rũ mắt, ngón tay ấn trên màn hình, đem lịch sử cuộc gọi kia xoá sạch, sau đó đánh ra một dòng chữ, ‘Vừa rồi cậu không có nói gì hết.’ Cậu nói, ‘Không có nếu.’

Đôi mắt Yến Từ chân thành tha thiết.

Trợn mắt nói dối.

Yết hầu Dư Thính căng thẳng, bàn tay rũ hai bên người không khỏi nắm lấy vạt áo.

Ánh mắt cậu sẽ không nói dối.

Nếu cô có làm chuyện xấu xa nào, cô tin Yến Từ sẽ giống như bây giờ, giúp cô xoá bỏ tất cả chứng cứ phạm tội.

Vì sao?

Là bởi vì bọn họ đã quen biết từ trước?

“Chị của tớ nói… Chúng ta đã gặp nhau khi còn nhỏ.” Rốt cuộc Dư Thính cũng hỏi cậu vấn đề nghẹn khuất đã lâu.

Thấy cô chuyển chủ đề, gương mặt bình tĩnh của Yến Từ lộ ra một tia buông lỏng.

“Là thật hả?”

Lông mi Dư Thính nhẹ chớp, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

_____
: (o←_←)

Chương 25

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#09.09.2021

Yến Từ không nghĩ tới Dư Thính sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, lập tức sửng sờ, đồng tử co chặt.

Bầu không khí lâm vào trầm mặc, thật lâu sau, Yến Từ há mồm, nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Cậu không tự chủ nắm chặt vạt áo, trong đầu nghĩ ra mấy câu trả lời, nhưng lời nói đến bên miệng lại không thốt ra được chữ nào.

Nên nói thế nào?

Khi còn nhỏ tôi vẫn luôn bắt nạt cậu?

Yến Từ không dám.

Cậu sợ Dư Thính sẽ không bao giờ quan tâm cậu nữa.

“Yến Từ?” Dư Thính nhỏ giọng gọi, cũng không làm khó cậu, “Cậu đừng căng thẳng, tớ chỉ nghe chị kể lại nên mới muốn đến đây hỏi cậu chút thôi, cậu… Nếu cậu không muốn trả lời thì đừng trả lời.”

Tiểu đáng thương là một người nhạy cảm yếu đuối, Dư Thính không muốn làm cậu hoảng sợ, sau đó né tránh cô.

Rốt cuộc Yến Từ cũng bình tĩnh lại, chỉ một chữ bật ra trong cổ họng: “Ừ.”

Dư Thính không nghĩ tới cậu sẽ trả lời, ngạc nhiên trừng to mắt: “Chúng ta thật sự quen biết từ trước?”

“Ừ.”

Dư Thính thật sự không ngờ cô và Yến Từ đã quen biết từ rất lâu về trước, có chút vi diệu lại có chút ngạc nhiên. Khi nhỏ cô bệnh

tật ốm yếu, chưa từng đến nhà trẻ, ngoại trừ Quý Thời Ngộ thì không có người bạn nào khác.

Nói tới nói lui, cô và Yến Từ rất có duyên với nhau.

Đây chính là số trời đã định!!

“Nhưng mà đáng tiếc quá, tớ không nhớ rõ những chuyện lúc nhỏ lắm.” Dư Thính bĩu môi, không tránh khỏi có chút tiếc nuối.

“Trí nhớ của cậu thật tốt.” Nói xong lại khen ngợi Yến Từ.

Hiện tại cô không nhớ rõ chuyện của lúc 7-8 tuổi, Yến Từ lại có thể nhớ rõ ràng, còn tìm được cô, nhận ra cô.

Yến Từ im lặng không nói.

Dư Thính lại nói chuyện không ngớt: “Yến Từ, tính khí tớ xấu như vậy, khi đó chắc chắn đã bắt nạt cậu thê thảm, nếu thật sự là thế, cậu đừng có ghi hận trong lòng nha.”

Nha.

m cuối mềm mại nhẹ nhàng.

Yến Từ nhìn cặp mắt đào hoa gần trong gang tấc, lần đầu tiên trong cuộc đời sinh ra cảm giác cắn rứt lương tâm.

Dư Thính chẳng những không có bắt nạt cậu, mà còn… Bị cậu bắt nạt mỗi ngày.

Cậu đẩy cô ngã vào vũng bùn; cũng trộm vứt bỏ cô, để một mình cô ở ngõ nhỏ xa lạ nhìn tới nhìn lui. Lúc ấy cậu chỉ cảm thấy Dư Thính rất phiền, lúc nào cũng chỉ biết quấy rầy cậu, hiện tại nghĩ lại cậu cảm thấy lúc đó mình không nên làm thế.

“Yến Từ, về sau chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau.”

Dư Thính quyết định.

Cho dù Yến Từ không thể giúp cô kiếm tiền, cô vẫn sẽ làm bạn tốt với cậu, sau này kết hôn sẽ không thu hồng bao của cậu!

Nói xong câu đó, cô lại lấy điện thoại Yến Từ gọi điện cho chú Lý, kêu ông lại đây đón người.

Yến Từ mờ mịt nhìn Dư Thính chăm chú.

Bóng dáng nhỏ xinh chiếm hết tầm mắt, ánh mặt trời ôn nhu cuốn lấy cô, để lại trong ánh mắt cậu một mảnh ấm áp.

Dư Thính nói cô ấy gây tội ác tày trời.

Nhưng mà…

Cậu mới là người gây ra tội ác tày trời nhất.

Ngón cái Yến Từ cuộn tròn, lại lần nữa dùng lông mi che đi ánh sáng tăm tối trong mắt.

…

Không bao lâu chú Lý đã qua tới.

Bộ dạng thê thảm của hai đứa nhỏ doạ chú không nhẹ, đặc biệt là Quý Thời Ngộ, thương tích đầy mình, hiển nhiên đã trải qua

một trận ẩu đả.

“Các con đây là…”

Dư Thính không dám đem chuyện của cô nói ra, bất động thanh sắc nói dối; “Quý Thời Ngộ bị mấy tên côn đồ vây đánh, cậu ta đánh không lại.”

“…??”

So với Dư Thính, Quý Thời Ngộ ngoan ngoãn hơn nhiều, từ nhỏ tới lớn chưa từng gây chuyện phiền toái. Ông không nghĩ thằng bé chỉ mới rời đi chút thôi mà đã xảy ra chuyện.

Chú Lý nghi ngờ lỗ tai ông nghe nhầm, nhưng mà chứng cứ rành rành trước mắt, hơn nửa ngày mới thôi thất thần, sốt ruột nâng Quý Thời Ngộ không rõ sống chết, “Mau mau mau, chúng ta đến bệnh viện trước.”

Dư Thính trả điện thoại, chào tạm biệt Yến Từ rồi ngồi lên xe.

Quý Thời Ngộ chưa tắm rửa, trên người có mùi máu tươi và mùi rác hôi thối, cô ghét bỏ, không muốn ngồi gần cậu ta, nên đã

ném Quý Thời Ngộ một mình ở ghế sau, yên ổn ngồi trên ghế phó lái sạc pin điện thoại.

Chú Lý một đường nhanh như bay chạy tới bệnh viện Nhân dân gần nhất.

Ông nóng lòng như lửa đốt, nhanh chóng làm thủ tục.

Dư Thính chán muốn chết, một mình ngồi ở hành lang chờ đợi.

Bệnh viện người ra người vào liên tục, mùi thuốc sát trùng làm tâm tình cô bực bội.

Từ nhỏ Dư Thính đã là khách quen của bệnh viện, có ấn tượng vô cùng không tốt với nơi này, cô muốn về nhà, nhưng chuyện xảy ra lúc chiều làm cô không dám một mình đi về.

Dư Thính lười biếng dựa lên ghế, dùng điện thoại mở app nhân sinh.

Nhiệm vụ đã đổi mới.

Dư Thính nhấp vào.

‘1: Giúp đỡ nhân vật nhỏ yếu cấp bốn sao. (Khen thưởng: 10 tệ)’

‘2: Những người cùng giới nên giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ một đối tượng nhỏ yếu cùng giới bất kỳ (Khen thưởng: 5 tệ).’

‘3: Cảm ơn là lời nói trân quý nhất, được người khác chân thành cảm ơn (Khen thưởng: 5 tệ).’

Nhiệm vụ quá nham hiểm, trực tiếp nhắm thẳng vào mặt Hạ Thất Tịch.

Cô mới không giúp đỡ tình địch cũ đâu!

Dư Thính căm giận thoát ra chơi địa chủ, không chờ thắng thua phân rõ, đã nghe thấy bên tai truyền đến tiếng nói chuyện.

“Mày bày đặt ra vẻ, té một cái mà phải nhập viện, mày nhìn xem đã xài hết bao nhiêu tiền rồi hả.”

Giọng nói người đàn ông rất không kiên nhẫn, sau đó nghe thấy bên cạnh có người phụ hoạ: “Cha con nói đúng đó, mẹ ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là ổn thôi, không cần mất công như vậy.”

“Mày nghe đi, mẹ mày cũng nói như vậy rồi, nhanh về nhà nấu cơm đi, đừng phí thời gian.”

m thanh thúc giục của người đàn ông trong tình cảnh hỗn loạn đặc biệt chói tai, Dư Thính nâng mắt nhìn thoáng qua một nhà ba người.

Hạ Thất Tịch đứng phía sau.

Phía trước là mẹ Hạ, người đàn ông bên cạnh là cha của Hạ Thất Tịch, ngoại hình không có gì đáng chú ý, bụng phệ, gương mặt cũng tương đối bình thường.

Ông ta gắt gao túm chặt tay mẹ Hạ, hình như cảm thấy bài xích hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt đầy vẻ bất mãn cùng phiền chán.

Tầm mắt Dư Thính trượt xuống.

Một chân mẹ Hạ đi chân trần, mắt cá chân sưng đỏ, có vài vết thương xung quanh, nơi chảy máu đã sớm kết vảy.

“Bên trường học đã phát học bổng, con dùng tiền của con chữa trị cho mẹ, không cần cha.” Hạ Thất Tịch nhấp môi, giữ chặt tay mẹ Hạ, “Con đi đăng ký, mẹ ở đây chờ con.”

Mẹ Hạ thay đổi sức mặt, “Thất Thất, không…”

“Mẹ…”

Hạ Thất Tịch còn muốn nói gì đó nhưng bị cha Hạ ngắt lời, “Tiền kia tao đã xài hết lâu rồi, tao thấy cái chân cũng không bị gì nghiêm trọng, trở về bôi chút thuốc là xong, đăng ký phải mất 3-4000, tốn tiền.”

Ba người tranh luận không thôi, hấp dẫn không ít ánh mắt xung quanh.

Mẹ Hạ đột nhiên cảm thấy nan kham, tươi cười nói, “Thất Thất, chúng ta về nhà đi.”

Hốc mắt Hạ Thất Tịch hồng hồng, cảm xúc bùng nổ: “Cha dựa vào cái gì mà xài tiền của con! Cha xài tiền của con đã được con

đồng ý chưa!? Tiền cha dùng uống rượu đánh bạc cả ngày thì được, chân mẹ con bị thương thì lại không được?"

"Con khốn không biết lớn nhỏ, có ai nói chuyện với người lớn kiểu vậy hả!?" Cha Hạ không nghĩ tới cô con gái luôn thuận theo mình lại đột nhiên kêu gào trước mặt đám đông, cảm thấy mất mặt vô cùng, giơ tay len chuẩn bị đánh.

Dư Thính lấy gối kê sau lưng ra, nhắm thẳng vào cha Hạ, chỉ nghe lạch cạch một tiếng, cái gối chuẩn xác đụng vào tay ông ta, thành công ngăn cản động tác của ông ta.

Đau đớn trong dự đoán không truyền đến, Hạ Thất Tịch chậm rãi buông tay bảo mặt xuống, nhìn qua chỗ Dư Thính.

Hai chân cô bắt chéo, mặc áo sơ mi rộng thùng thình, trong miệng nhai kẹo cao su, toàn thân lộ ra một vẻ kiêu kỳ.

Hạ Thất Tịch hơi há mồm: "Dư… Dư Thính."

Cô không ngờ được Dư Thính sẽ xuất hiện ở đây, đôi mắt lập loè sự ngạc nhiên.

"Nhặt lên giúp tôi." Dư Thính ra lệnh.

Hạ Thất Tịch khom lưng nhặt gối lên, đang muốn đưa qua lại bị cha Hạ ngăn cản: “Chờ chút, tiểu cô nương đây là ai, sao dám đánh tôi?!”

Dư Thính không khách khí hỏi lại: “Vậy ông là ai, sao dám đánh cậu ta?!”

“Tôi là cha nó!”

“Ồ.” Dư Thính thổi bong bóng, “Vậy tôi cũng là cha cậu ta.”

Những lời này của Dư Thính không có mục đích gì, nhưng cha Hạ lại nghe ra ý vị trào phúng mãnh liệt.

Ông run rẩy, xắn tay áo đi đến chỗ Dư Thính, lời nói hùng hổ: “Đồ súc vật không được dạy dỗ, hôm nay tao sẽ thay cha mẹ mày dạy dỗ lại mày!!”

Dư Thính khoanh tay trước ngực, không nhúc nhích.

Vừa lúc chú Lý đã đóng viện phí xong, lúc ra tới, nhìn thấy người đàn ông cao lớn đứng trước mặt Dư Thính gào thét, cảm

giác đầu tiên là tiểu công chúa gặp phiền phức, vội vàng gọi bảo vệ, nhanh chân đi đến trước mặt Dư Thính.

Ông chặn cha Hạ lại: “Vị tiên sinh này, ông muốn làm gì?”

Hai mắt cha Hạ mở to, chỉ vào Dư Thính: “Đây là con gái ông?”

Chú Lý nói: “Tôi là tài xế, đây là tiểu thư nhà chúng tôi”

Chú Lý diện tây trang giày da, nho nhã hiền hoà, so với ông chủ của ông ta thì chú Lý càng giống ông chủ hơn, một tài xế thôi mà đã như thế, có thể đoán được gia thế chủ nhân không tầm thường.

Tính tình chú Lý rất tốt: “Nếu tiểu thư nhà chúng tôi làm chuyện có lỗi với ngài, tôi xin lỗi ngày trước. Nhưng nơi này là bệnh viện, ngài cũng là một người trưởng thành không nên ở trước mặt nhiều người động thủ với một đứa trẻ, vô cùng khó coi.”

Trò khôi hài này khiến không ít người chú ý, tuy là loại mặt dày như cha Hạ cũng không chịu nổi.

Ông giữ chặt mẹ Hạ: “Đi mau, đứng ở đây làm tao mất mặt xấu hổ thôi.”

Chân mẹ Hạ vốn đang bị thương, bị kéo như vậy, suýt nữa ngã xuống đất.

Dư Thính chau mày: “Tôi là bạn học của Hạ Thất Tịch, có chuyện muốn nói với cậu ta, nếu muốn chạy thì chạy một mình đi.”

Cha Hạ không buông tay.

Dư Thính nhìn không nổi, đi qua mạnh mẽ tách cánh tay đang nắm của hai người ra: “Chuyện ở trường ngày hôm nay Hạ Thất Tịch chưa nói với ông à? Vừa hay, chúng ta tính luôn một lần đi.”

Vẻ mặt Dư Thính kiêu căng, giống như đang muốn trả thù chuyện cũ.

Cha Hạ mới không thèm tham gia vào ân oán của con gái ở trường, không dây dưa nữa, phủi tay rời khỏi bệnh viện.

Ông vừa đi, mẹ Hạ lập tức thả lỏng, mặt mày ôn hoà, “Con là Dư Thính đúng không, Hạ Thất Tịch gây chuyện ở trường sao?” Bà nhớ rõ Dư Thính, rất có hảo cảm với cô, đối với lời nói ban nãy thấy hơi bối rối, chẳng lẽ con gái bà gây ra rắc rối gì sao?

Dư Thính lười nói, quay đầu hỏi chú Lý: “Quý Thời Ngộ sao rồi?”

“Thằng bé đi kiểm tra rồi, chú vừa đóng viện phí xong thì thấy con gặp chuyện.” Nói xong liếc nhìn Hạ Thất Tịch một cái.

Đôi mắt hồng hồng, vẻ mặt quật cường.

Gia cảnh không quá tốt, nhưng rất ngoan, là một cô gái đáng để kết bạn.

“Chân dì Hạ hình như bị thương, chú Lý tiện tay giúp bà ấy đi, kêu y tá đẩy xe lăn tới đây, phòng hờ đi đứng hồi lâu làm cho nặng thêm.”

Lời này vừa thốt ra, Hạ Thất Tịch lập tức trừng to mắt, không thể tin được mà nhìn cô.

Dư Thính bị ánh mắt này nhìn chằm chằm làm cho mất tự nhiên, đồng thời cảm thấy bực bội, không kiên nhẫn giải thích

cho bản thân: “Tôi chỉ là tiện tay mà thôi, cậu đừng suy nghĩ lung tung.”

Nếu không phải bởi vì cái nhiệm vụ kia, cô mới không thèm học tập Lôi Phong làm chuyện tốt, cho cô trăm triệu cô cũng chả thèm giúp đỡ tình địch cũ.

Đồ phiền phức.

Thấy ghét.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ đá bay cái app chết tiệt kia.

_____

: (。ŏ﹏ŏ)

Chương 26

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#11.09.2021

Mẹ Hạ rất nhanh phản ứng lại, vội vàng xua tay: “Không cần đâu, dì không cần kiểm tra, bôi chút dầu cây rum là lành lại thôi, hơn nữa…” Cha Hạ nói cũng đúng, nhà bọn họ không có nhiều tiền, viện phí cũng đủ tiền ăn mấy bữa, huống hồ bà không có bảo hiểm y tế, tốn rất nhiều tiền.

Mẹ Hạ nói không nên lời, ngón tay không khỏi bấu chặt quần áo.

Dư Thính biết bà muốn nói gì, nhẹ nhíu mày, “Dì không cần lo lắng về viện phí, cứ yên tâm đi theo chú Lý kiểm tra đi, thân thể của dì quan trọng hơn.”

Mẹ Hạ nghe xong, càng từ chối dữ dội hơn: “Không được đâu, dì thật sự không cần.”

Bà hít sâu, đang muốn mở miệng thì nghe chú Lý nói: “Tôi nhớ rõ thành tích của bạn học Hạ rất tốt, thôi thì để không nợ nần nhau, dì để cho bạn học Hạ dạy kèm cho Thính Thính đi, tiền viện phí sẽ trừ vào lương dạy kèm.”

Lúc này đến phiên Dư Thính khiếp sợ.

“Con…”

Chú Lý vỗ vỗ lưng cô, cười nhẹ: “Bạn học Hạ, cháu có đồng ý không?”

Hạ Thất Tịch cắn chặt môi dưới.

So với mặt mũi thì cô để ý mẹ hơn, nếu có thể chữa trị tốt cho mẹ, đừng nói dạy kèm, có kêu cô làm trâu làm ngựa cho Dư Thính cô cũng đồng ý.

Hạ Thất Tịch gật đầu: “Đương nhiên cháu có thể, nhưng cháu tôn trọng ý kiến của Dư Thính.” Cô có thể cảm nhận được Dư Thính không thích cô, Hạ Thất Tịch không muốn khiến Dư Thính khó xử.

“Thính Thính.”

Dư Thính hừ lạnh, miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Chú Lý kêu y tá đẩy xe lăn tới, đăng ký đóng tiền xong một lượt. Hạ Thất Tịch cùng mẹ Hạ đi vào phòng khám, Dư Thính và chú Lý chờ ngoài cửa.

“... Con mới không cần học bổ túc.” Bên cạnh không người, Dư Thính bực bội kể lể.

Chú Lý vỗ đầu cô: “Chỉ là để ngụy trang thôi, miễn là bọn họ không cảm thấy mắc nợ chúng ta.”

“Con tốt bụng giúp cậu ta, cậu ta vui vẻ chấp nhận là được rồi, cái gì mà mắc nợ với không mắc nợ...”

Dư Thính không nghĩ ra tại sao bọn họ lại xem trọng mặt mũi như vậy.

Có người chi tiền cho họ khám bệnh miễn phí không tốt sao? Người khác cầu mà không được, tại sao đến nhà họ Hạ lại cảm thấy khó khăn, không chịu nhận? Trong mắt Dư Thính thì bọn họ chính là làm ra vẻ ta đây.

Hành lang bệnh viện đông người đến nhiều người đi, có người ồn ào có người khóc lóc, nói đây là một phiên bản thu nhỏ của thế giới loài người cũng không quá.

Chú Lý kiên nhẫn giải thích: “Con có lòng tốt giúp đỡ là lương thiện; nhưng ở trong mắt người khác, sự lương thiện này của con rất nặng nề, người khác không cách nào tự nhiên tiếp nhận. Có lòng tốt là chuyện tốt, nhưng chúng ta cũng phải suy xét đến tôn nghiêm của người khác, cố gắng đừng để cho sự giúp đỡ của con trở thành gánh nặng của người khác, như vậy không nên.”

Dư Thính trầm ngâm lắng nghe.

Hai mẹ con tay trong tay đi vào bên trong khám bệnh, là hình ảnh tình mẫu tử đẹp nhất.

Dư Thính nhẹ đong đưa chân nhỏ, thời gian trôi qua lâu lắm rồi, gương mặt của mẹ, cô còn không nhớ rõ, huống chi là cảm giác mẹ cho cô.

Sau một hồi hoảng hốt, Hạ Thất Tịch và mẹ Hạ đã kiểm tra xong.

Dư Thính ngẩng đầu, đối diện với gương mặt mỉm cười ôn nhu của mẹ Hạ.

“Bác sĩ nói là bong gân, bôi thuốc cẩn thận là ổn.”

Trên tay Hạ Thất Tịch cầm đơn thuốc, chú Lý vội vàng đứng dậy: “Chú đi lấy thuốc, hai mẹ con ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.” Ông không cho hai người cơ hội mở miệng, nhận lấy đơn thuốc lập tức rời đi.

Chú Lý vừa đi, Dư Thính bỗng thấy hơi mất tự nhiên.

Cô xoa xoa tay tránh đi hai mẹ con đang nhìn chăm chú, ánh mắt nhìn mũi chân đang đong đưa.

“Thính Thính, cảm ơn cháu.”

Mẹ Hạ kêu một tiếng Thính Thính, làm cho Dư Thính suýt chút nữa xù lông.

Cô mơ hồ nói hai chữ: “Chuyện nhỏ.”

Dư Thính nghiêng đầu, sườn mặt xinh đẹp, lông mi không ngừng run rẩy như hai cánh bướm nhỏ, lộ ra vẻ đáng yêu.

“DÌ nghe vị tiên sinh kia gọi cháu như vậy, cho nên cũng bắt chước kêu theo, nếu cháu thấy không quen thì dì sẽ không gọi.”

“Không, không cần.” Dư Thính lập tức nói, “Dì muốn gọi thế nào cũng được, con không để ý.”

Mẹ Hạ cười cong đôi mắt, nhịn không được sờ tay cô: “Thính Thính là đứa bé ngoan, chờ chân dì khỏi rồi sẽ mời cháu ăn cơm, bây giờ không tiện lắm nên không dám mời con đến nhà làm khách.”

Lòng bàn tay của người phụ nữ khá nhiều vết chai, xương ngón tay cũng hơi thô, rõ ràng trời đang nóng, nhưng mu bàn tay lại có chỗ nứt nẻ, hiển nhiên do bệnh tật nhiều năm tích tụ lại.

Trong lòng Dư Thính khẽ dao động, không khỏi nhìn về phía bà.

Mẹ Hạ khi còn trẻ cũng là một mỹ nhân, lúc nào cũng nở nụ cười hiền hoà, ánh mắt có chút giống người mẹ trong mộng của cô.

Trên người bà tỏa ra một cảm giác ấm áp, giống như mặt trời.

Đôi mắt đen láy của Dư Thính dừng trên người bà hồi lâu, giống như con mèo nhỏ tìm được đồ chơi mới, ánh mắt sạch sẽ chứa vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Mẹ Hạ bị nhìn đến ngượng ngùng, thẹn thùng sửa sang lại quần áo, “Lúc dì tới đây chưa có rửa mặt, có phải hơi dơ đúng không?”

Dư Thính không nói lời nào, lỗ tai hồng hồng dời mắt đi.

Hạ Thất Tịch do dự vài giây, mở miệng: “Vậy… Khi nào cậu mới rảnh để học bổ túc, tớ sẽ chuẩn bị trước một chút.”

Hai chữ học bổ túc làm cho vẻ mặt Dư Thính vặn vẹo, hơn nữa ngày mới rút mấy chữ qua kẽ răng: “Khi nào cũng được.”

“Cuối tuần?”

“Được.”

Dư Thính nói xong liền mắng chính mình miệng tiện.

Cô không phải học sinh ba tốt, không cần thi điểm cao làm cho gia tộc vẻ vang, bình thường thời gian ăn chơi còn không đủ, bây giờ còn học bổ túc, mẹ nó!

Hai mắt Hạ Thất Tịch sáng lên, rất chi là tích cực: “Quyết định vậy đi, cuối tuần tớ đến nhà cậu dạy kèm.”

“…”

Thôi.

Phóng lao phải đâm theo lao, đau khổ tự mình chuốc lấy.

Nghĩ đến chuyện học bổ túc cuối tuần, Dư Thính đau khổ đến ngực đều nhóu lên.

…

Rất nhanh chú Lý đã lấy thuốc xong.

Hạ Thất Tịch đỡ mẹ Hạ, lúc đến gần Dư Thính còn trao đổi phương thức liên lạc.

Nhìn người liên hệ mới trên màn hình, khuôn mặt Dư Thính chả khác nào trứng thối.

‘Hạ Thất Tịch: Cảm ơn cậu Dư Thính, trước kia không nên hiểu lầm cậu.’

‘Dư Thính: ?’

‘Hạ Thất Tịch: Là tớ trông mặt mà bắt hình dong, cậu là người tốt, Quý Thời Ngộ có vấn đề mới không thích cậu.’

“...??”

Trông mặt mà bắt hình dong?

Ý gì đây, chẳng lẽ mặt cô khó coi lắm sao?

Bất quá câu sau cô thích nghe.

Trong lòng Dư Thính nở hoa, lập tức độ hảo cảm với tình địch xưa tốt hơn một tí tẹo.

'Dư Thính: Quý Thời Ngộ đúng là có vấn đề.'

'Hạ Thất Tịch: Vậy cậu chụp bài thi lần trước gửi cho tớ xem đi, tớ sẽ lấy thuốc đúng bệnh tìm ra phương pháp học tập tốt nhất cho cậu.'

Nụ cười của Dư Thính lập tức cứng đờ.

Quả nhiên, quỷ chán ghét vẫn là quỷ chán ghét, cả đời này đều không chiếm được sự yêu thích của cô!

Dư Thính dứt khoát xóa tin nhắn vừa mới gửi của Hạ Thất Tịch, xoay người đi đến khu nội trú.

Quý Thời Ngộ bị đánh không nhẹ, bác sĩ khuyên nên ở lại quan sát mấy ngày.

Cô đẩy cửa đi vào, Quý Thời Ngộ như con cá muối nằm trên giường, bình truyền tí tách chảy xuống, hai mắt thiếu niên nhắm nghiền, khắp người đều là thuốc mỡ, màu sắc rực rỡ.

Dư Thính nhịn không được lấy điện thoại chụp vài tấm, làm thành meme, chờ cậu ta tỉnh lại liền chơi chết con hàng kiêu ngạo này.

"Thính Thính, ăn chút gì đi." Chú Lý mang theo cơm hộp đi vào, lấy một hộp đưa qua, "Ở bệnh viện không mua được món khác, con ăn lót dạ trước, sau khi về nhà sẽ kêu dì Tô làm đồ ăn ngon cho con."

Dư Thính đang đói bụng, cũng không bắt bẻ, lấy đũa ra ăn.

Cô ăn rất nhanh, bất cẩn làm nước canh bắn vào mắt, Dư Thính lập tức bị nóng đến chảy nước mắt, luống cuống tay chân lấy khăn giấy lau mắt.

Quý Thời Ngộ mở mắt ra đã nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Thiếu nữ ngồi trước mặt cậu, hốc mắt hồng hồng, bộ dáng khóc không thành tiếng.

_____
: *Dạo này không phải tôi lười edit đâu, là do lười beta đấy...*
¯_ʘ_ʘ_/¯

Chương 27

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#15.09.2021

Hầu kết Quý Thời Ngộ nhẹ lăn, không tự chủ nâng tay lên, khi đầu ngón tay sắp chạm vào gò má Dư Thính thì bị cô nhanh chóng tránh đi, ánh mắt nghi ngờ: “Cậu làm gì?”

Ba chữ tràn đầy cảnh giác.

Quý Thời Ngộ ngẩn ra, bàn tay đang vươn ra nắm chặt thành nắm đấm, “Không có gì.”

Nói xong, khoé mắt không nhịn được liếc nhìn Dư Thính.

Đôi mắt cô phiếm hồng, hình như đã khóc rất lâu. Quý Thời Ngộ không biết cô ngồi ở đây bao lâu, cũng không biết tâm tình của

cô khi cậu hôn mê ra sao, nhưng cậu có ảo giác, tim Dư Thính vẫn còn đặt trên người cậu, không giống ngoài miệng nói không thèm quan tâm.

Ý niệm này sinh ra, nội tâm phức tạp không nói nên lời.

Quý Thời Ngộ bắt đầu sinh ra cảm giác vui sướng, dời lực chú ý đi nơi khác: "Ăn cái gì?"

"Miến canh huyết vịt." Còn dư lại nửa chén, Dư Thính uống không xong, "Cậu đói bụng? Cho cậu uống đó." Nói xong chủ động đem đến trước mặt cậu.

Tiểu công chúa chưa bao giờ hầu hạ người khác như vậy.

Quý Thời Ngộ cảm thấy bản thân bị hành hạ quá nhiều thì phải, chỉ một hành động nhỏ bé cũng đủ làm cậu thụ sủng nhược kinh.

Cậu nhận lấy chén canh, cái miệng nhỏ uống từng hớp.

Một tay Dư Thính chống cằm, chờ cậu ta uống xong, sau đó đem mấy cái meme đến trước mặt, "Cậu xem."

Góc chụp của Dư Thính cực kỳ xấu, nếu dùng từ hoa mỹ hơn, chính là đủ khả năng đem dán trong nhà ma để hù dọa người khác sợ chết vía.

Nếu là người khác thì đã sớm tức giận, nhưng tuổi tâm lý của Quý Thời Ngộ là người trưởng thành, không cảm thấy chuyện này có gì đáng xấu hổ, hỏi ngược lại: “Cậu chụp tôi?”

“Không được sao?”

Quý Thời Ngộ liếc nhìn ảnh chụp: “Được.”

Cậu biết rõ tính tình Dư Thính, đoán chừng là lúc cậu hôn mê đã làm cô suy nghĩ miên man, nên mới lấy cậu ra giải sầu. Giống như kiếp trước, cậu bị viêm dạ dày nằm viện, rõ ràng là cô đã khóc rất lâu, nhưng lại sĩ diện không chịu thừa nhận, thậm chí cố ý chụp hình xấu của cậu làm meme.

Giờ nghĩ lại, là cô yêu cậu rất nhiều.

Quý Thời Ngộ nhắm mắt lại, lần đầu tiên nhớ về cuộc hôn nhân bất hạnh của hai người.

“Cậu… Sợ sao?” Quý Thời Ngộ lên tiếng, nhẹ nhàng hỏi.

Một bên Dư Thính chơi điện thoại, một bên không để ý trả lời: “Hả?”

“Hôm nay.”

“Sợ.”

“Nếu sợ vậy tại sao còn chạy ra?”

Tại muốn muốn chạy ra?

Dư Thính suy nghĩ vài giây.

Cô thật sự chán ghét Quý Thời Ngộ, nhưng nuôi chó lâu ngày cũng sinh ra cảm tình, đừng nói đây còn là một con người, chán ghét thì chán ghét, nhưng cũng không muốn cậu ta bị người khác khi dễ.

“Tiền mua quan tài rất đắt.”

Dư Thính đưa ra lý do hợp lý.

Cô nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm, lập tức đứng dậy: “Bác sĩ nói cậu còn phải ở lại quan sát vài ngày, tôi về nhà trước, nếu cậu có việc gì thì gọi cho chú Lý, tôi đi tìm y tá chăm sóc cậu.”

Dư Thính không muốn ở lại lâu, xua tay xoay người rời đi.

Bóng dáng cô rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt Quý Thời Ngộ, thiếu niên nhìn chằm chằm hướng cô rời đi rất lâu, cuối cùng mới di chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn bóng cây tươi mát ngoài cửa sổ.

...

Dư Thính về đến nhà, thừa dịp dì Tô không chú ý liền thay áo sơ mi trên người ra.

Cô nhìn áo sơ mi lâm vào trầm mặc, không thể đưa cho phòng giặt tẩy, bằng không dì Tô sẽ phát hiện sau đó dò hỏi cô.

Vậy chỉ có thể...

Tự mình giặt.

Cô gãi gãi đầu, cầm áo sơ mi vào phòng tắm, phòng tắm không có nước giặt quần áo, Dư Thính chỉ có thể dùng sữa tắm thay thế.

Trải qua một phen xoay sở trên bồn rửa tay, áo sơ mi đã nhăn bèo nhèo giống gương mặt cô. Từ nhỏ đến lớn, cô không hề tự mình giặt quần áo, ngay cả nội y cũng để dì Tô ném vào máy giặt.

A a a!!

Chẳng lẽ giúp đỡ nhân vật nhỏ yếu còn phải giặt quần áo?

Dư Thính phí hết sức lực mới giặt xong, vắt khô, sợ dì Tô phát hiện nên cũng không dám dùng máy hong khô, vì thế để áo phơi ở phòng tắm chung với khăn tắm, cuối cùng mệt mỏi nằm xuống giường lớn.

Dư Thính ngưỡng mặt lên trời, gấp không chờ nổi nhận khen thưởng, mua chương mới.

Quả nhiên nội dung mấy chương này là Quý Thời Ngộ giúp đỡ mẹ Hạ không cẩn thận bị té, từ đó được mẹ Hạ và Hạ Thất Tịch cảm kích, quan hệ giữa hai người cũng thân thiết hơn.

Dư Thính càng xem càng khó chịu.

Cô bỏ ra nhiều tiền như vậy, kết quả chỉ nhìn quá vai chính yêu đương!

Phi!

Cẩu nam nhân!

Dư Thính đang tức giận, Giang Hoài gửi tin nhắn qua đây.

‘Giang Hoài: Xử lý.’

Dư Thính tạm thời đem cốt truyện vứt ra sau đầu, ánh mắt sáng lên: ‘Chặt tay?’
Không được.

Giọng nói của cô hơi hưng phấn, dễ dàng bị hệ thống phán xét làm chuyện xấu.

Dư Thính vội vàng thay đổi ngữ khí: ‘Anh Giang Hoài không làm quá mức chứ? Em thấy bọn họ còn quá trẻ, không cẩn thận đi nhầm đường, chúng ta vẫn nên cho bọn họ một cơ hội làm lại cuộc đời.’

‘Giang Hoài: Ừ.’

Ừ là ý gì?

Giống đực đều thích dùng từ này để trả lời à?

‘Giang Hoài: Muốn xem không?’

‘Dư Thính: Không cần!’

Trái tim cô không tốt, không thể chịu nổi cảnh máu me đầm đìa kia.

‘Dư Thính: 'Đừng nói cho chị của em biết!’

Dư Thính không yên tâm dặn dò lại.

Cô không sợ chị lải nhải bên tai, chỉ sợ chị bố trị bốn, năm bảo tiêu bên người cô, đó là là sự mất tự do chân chính.

‘Giang Hoài: Biết.’

Cuối cùng Dư Thính cũng yên tâm, ném điện thoại xuống nặng nề chìm vào giấc ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Dư Thính trộm đem áo nhét vào cặp, tạm biệt dì Tô đi học.

Cô cố ý đi sớm để tránh bạn cùng lớp, quả nhiên, cô là người đầu tiên.

Dư Thính nhìn xung quanh, xác định không có người mới đem áo nhét vào hộc bàn Yến Từ, sau đó làm như không có việc gì trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, cửa sau truyền đến tiếng động.

Thiếu niên nghênh ngang bước vào, bước chân dẫm lên cái bóng của mình, gương mặt vẫn tĩnh mịch như cũ, khi nhìn thấy Dư Thính, đôi mắt thâm trầm hơi chớp chớp hai cái.

Yến Từ ngồi vào chỗ, rũ mắt chú ý tới một cái áo nhăn nhúm trong hộc bàn.

Yến Từ cong tay đem áo lấy ra.

Áo sơ mi bị giặt đến đầy nếp nhăn, có chút sáp sáp, là sữa tắm còn chưa rửa sạch, nút áo cũng bị thiếu mất một cái.
Yến Từ nhìn về hướng Dư Thính.

Ánh mắt của cậu quá mức trần trụi, Dư Thính lấy sách che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt lấp lánh, ngại ngùng nói: "...Tớ đã giặt qua cho cậu, đây là tớ nên làm, cậu không cần cảm ơn đâu."

Nhìn tiểu đáng thương kìa, cảm động không nói nên lời.

Yến Từ: "..."

Dư Thính: “Cậu xem, có phải được giặt rất sạch không?”

Nửa ngày sau, cậu cái gì cũng chưa nói, chỉ thở một hơi thật dài, sau đó đem túi trong tay đưa cho cô.

“Cái gì vậy?” Dư Thính tò mò nhìn xem.
Bên trong là quần áo của cô.

Quần áo được giặt sạch sẽ, nằm chỉnh tề trong túi, một mùi hương từ trong túi bay ra, giống với mùi hương của Yến Từ.

Dư Thính ngạc nhiên trợn to mắt, “Cậu, cậu giặt sạch rồi trả cho tớ?”

“Ừ.”

“... Tớ cho rằng cậu đã ném đi rồi.” Dư Thính nhỏ giọng lẩm bẩm. Bộ quần áo này dính rác hết rồi, cho dù có giặt sạch thì cô cũng không chịu mặc.

Hình như Yến Từ có thói ở sạch, cũng không biết cậu lấy đâu ra dũng khí để giặt sạch mớ hỗn độn này.

Con ngươi Yến Từ khẽ động, cầm lấy túi đi ra ngoài.

“Cậu làm gì vậy?”

Cậu chỉ nói một từ: “Ném.”

Yến Từ nghe lời, Dư Thính kêu cậu ném thì cậu sẽ ném.

Dư Thính sửng sốt, vội vàng ngăn cản: “Đừng đừng, cậu đã giặt sạch rồi, ném đi thì không tốt, đưa cho tớ.”

Cô nhận túi, quần áo được cậu giặt không dính một hạt bụi, còn rất mềm mại, đâu giống như cái áo sơ mi ‘bị’ Dư Thính giặt, đã nhăn bèo bèo lại còn chưa sạch.

“Yến Từ.” Dư Thính không khỏi khen ngợi, “Về sau cậu mở cửa tiệm giặt ủi đi, tớ thấy cậu giặt quần áo rất sạch nha.”

Cửa tiệm giặt ủi?

Yến Từ suy nghĩ một lát, đồng ý: “Được.”

Dư Thính kêu cậu mở cửa tiệm giặt ủi, cậu sẽ mở cửa tiệm giặt ủi.

Cậu nghe lời, về sau cửa tiệm giặt ủi của cậu chỉ chào đón Dư Thính.

: *Có thể vài ngày tới tôi sẽ lặn mất, bởi vì lịch học thêm + lịch học chính thức thay phiên nhau ập đến vùi dập tôi, nên tôi không có thời gian lên mạng xã hội…* ¯_ʘ_ʘ_/¯

Đợi qua thời kỳ bận rộn đầu năm, tôi sẽ nhanh chóng đăng hoàn truyện cho mọi người, dự kiến là hoàn trong tháng 10, quyết định vậy đi nha!!! ((ଘ(ˊᵕˋ)ଓ))

Đừng lo lắng tôi sẽ drop truyện, vì tôi đã edit xong chính văn, chỉ đợi edit phiên ngoại thôi ¯_(ツ)_/¯

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#16.09.2021

Chớp mắt đã đến cuối tuần, Dư Thính nửa tỉnh nửa mơ nghe tiếng chuông điện thoại vang lên mấy lần.

Cô bị làm phiền đến bực bội, sờ soạng điện thoại, bắt máy.

“Dư Thính, cậu thức dậy chưa?”

Có chút quen tai, hình như là Hạ Thất Tịch.

Cô nhắm chặt hai mắt, mơ hồ đáp lại.

“Tớ chuẩn bị qua dạy bổ túc cho cậu, cậu gửi địa chỉ qua cho tớ được không?”

Dạy bổ túc?

Lúc này Dư Thính mới nhớ ra đã đáp ứng người ta cách đây không lâu, để cậu ta dạy bổ túc cho cô.

Cơn buồn ngủ lập tức biến mất, cô giật mình ngồi dậy.

“Cậu, cậu thật sự muốn qua đây?”

“Đúng vậy, tớ đã chuẩn bị xong hết cả rồi.”

Cô đã sớm quên chuyện này không còn một mảnh, thậm chí còn hẹn bọn Cố Song Song đi dạo phố, nếu Hạ Thất Tịch qua đây, chẳng phải tất cả kế hoạch sẽ ngâm nước nóng hết sao?

“Hôm nay tôi có việc bận, tuần sau rồi học.”

“Vậy sao…” Hạ Thất Tịch không chút ưu nghi ngờ, “Vậy tuần sau học.”

Dư Thính thở phào nhẹ nhõm, ném điện thoại xuống đi rửa mặt.

Nhiệm vụ hằng ngày vẫn là giúp đỡ người khác, cấp sao càng cao khen thưởng càng nhiều, Dư Thính quyết định tạm thời gác lại chuyện nhiệm vụ, bây giờ là thời gian tận hưởng.

Cô mặc một chiếc váy dài mới mua, chuẩn bị xong liền đi đến điểm hẹn với hội chị em.

“Thính Thính!”

Xa xa, Cố Song Song liều mạng vẫy tay với cô.

“Chúng ta đi cửa hàng X trước đi, nghe nói chỗ bọn họ có bộ sưu tập mùa hè mới.” Cố Song Song ôm cánh tay Dư Thính, gấp không chờ nổi tiến vào thương thành.

Ba người đi bốn phía mua sắm, quần áo trang sức không ít.

Khi đi ngang qua quầy chuyên bán đồ dành cho phòng tắm, bước chân Dư Thính đột nhiên dừng lại, giây tiếp theo không nhịn được lập tức đi và.

“Chào tiểu thư, cô cần mua những gì?”

“Em muốn mua sữa tắm dành cho nam.”

Những lời này vừa nói ra đã lập tức nghênh đón ánh mắt ái muội của Cố Song Song.

Cô dùng khuỷu tay huých huých Dư Thính, trêu ghẹo: “Mua cho Yến Từ?”

Hai tai Dư Thính đỏ bừng, không gật đầu cũng không lắc đầu, hoàn toàn là thái độ cam chịu.

Địch Nguyệt sáng suốt hơn nhiều, nói: “Thính Thính, cậu có tinh thần giúp đỡ người nghèo thật à?”

“Tớ... Tớ không có.” Dư Thính chột dạ, thề thốt phủ nhận, “Đừng nói bậy, tớ không có giúp đỡ người nghèo.”

“Dù sao tớ khuyên cậu đừng quá tốt với cậu ta, Yến Từ nhìn qua rất cố chấp, nếu một ngày nào đó cậu không để ý tới cậu ta nữa, lỡ đâu cậu ta làm chuyện gì xấu với cậu thì sao?”

Địch Nguyệt thật sự là một người sáng suốt.

Dư Thính có tiền lại xinh đẹp, cha mẹ đều qua đời, là con phượng hoàng được nam giới yêu thích nhất; về phần Yến Từ, gia cảnh bần hàn, hai bàn tay trắng, nếu thật sự yêu nhau với Dư Thính, bên nào được lợi không cần nói cũng biết rõ.

Địch Nguyệt cũng không muốn dùng góc độ người xấu xem xét chuyện này, nhưng mà thực tế là như vậy, không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác cả.

Dư Thính cũng hiểu rõ đạo lý này.

Nhưng cô tin tưởng Yến Từ không phải loại người đó, huống chi... Cô cũng lợi dụng Yến Từ để lấy tiền mua chương, thỉnh thoảng tặng cho cậu ấy một hai món đồ cũng không sao.

Dư Thính tiếp tục chọn sữa tắm.

Đang muốn chọn mua thì một tin nhắn được gửi đến.

—— là Yến Từ.

‘Lão già’ của cậu độ phân giải không cao, phóng to hết mức cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy một chai Safeguard (1) chưa mở, hương đào, là mùi hương cô hay dùng.

(1) Sữa tắm Safeguard (Gà tìm không thấy hương đào như tác giả nói...)

Click để xem ảnh

‘Yến Từ: Mua.’

Hai chữ ngắn gọn.

Không hiểu tại sao, Dư Thính có cảm giác... Rất vui vẻ.

Cô nắm chặt điện thoại, tâm tình nhỏ bé nổ pháo hoa bùng bùng.

“Tiểu thư, cô muốn chọn sản phẩm này sao?”

Dư Thính hoàn hồn, lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Vậy bên kia có dầu gội đầu cô xem...”

“Dạ không cần đâu.” Dư Thính kéo bạn mình, “Chúng ta đi thôi.”

Cố Song Song kinh ngạc: “Không mua?”

“Ừ, không mua.”

Bác sĩ tâm lý nói người bệnh As sẽ không muốn phá vỡ quỹ đạo sinh hoạt vốn có.

Yến Từ lại đang thay đổi, cho dù chỉ là một chai sữa tắm, nhưng cũng là một bước đi vất vả của cậu.

Cậu ấy đang thử thay đổi, đang nỗ lực sinh hoạt.

Cậu không phải quái thai trong miệng người khác, cậu ấy là tốt nhất, là Yến Từ ôn nhu nhất.

Dư Thính càng nghĩ càng vui vẻ, vì Yến Từ vui vẻ.

“Tớ mời các cậu uống trà sữa.”

Dư Thính lôi kéo hai người vào tiệm trà sữa, gọi cho mình một ly ô lông mật đào, chụp hình ảnh gửi cho Yến Từ.
Đồ uống mát lạnh, tựa như cơn gió mát giữa mùa hè nóng bức.

Ba người ngồi tại tiệm trà sữa không muốn đi đâu nữa, chỉ muốn nằm liệt ở đây.

Lúc này, Cố Song Song kéo tay Dư Thính, “Đó có phải Hạ Thất Tịch không?”

Dư Thính nhìn qua.

Là Hạ Thất Tịch.

Cô mặc một bộ thú bông nặng nề đứng dưới bóng râm, bên cạnh chân là đầu gấu bông, đang dùng tay lau mồ hôi trên mặt ,trong chốc lát, lại trùm đầu gấu lên, tiếp tục phát tờ đơn quảng cáo cho người đi đường.

“Chậc, tuy rằng tớ không thích cậu ta, nhưng phải thừa nhận cậu ta rất đáng thương.”

Bỗng nhiên Dư Thính tò mò: “Sao lại nói vậy?”

Cố Song Song: “Mỗi lần nghỉ đông và nghỉ hè Hạ Thất Tịch đều làm cùng một lúc mấy công việc, tất cả thời gian đều dùng để làm công, không hiểu sao còn học giỏi như thế, đúng là gặp quỷ.”

Cốt truyện chỉ nói qua gia cảnh nữ chính khó khăn, nguyên nhân không hề được nhắc đến.

Dư Thính tò mò, đột nhiên nhớ ra truyện tranh đã kích hoạt tiểu sử của nhân vật Hạ Thất Tịch.

Cô click mở giao diện, nhìn thấy lịch sử cuộc đời của tỉ mỉ của Hạ Thất Tịch.

‘Quan hệ nhân vật: Cha Hạ Quốc Hải, mẹ Đàm Dĩnh, không bạn tốt.’

‘Tiểu sử nhân vật: Cha thường xuyên đánh bạc say rượu, lớn lên trong hoàn cảnh bị bạo lực gia đình, nguyện vọng là mang theo mẹ thoát khỏi sự khống chế của cha.’

Bạo lực...

Dư Thính nhớ lại chuyện ở bệnh viện.
Người đàn ông đó dám ở nơi động người động thủ, có tể thấy được đức hạnh cũng chả phải loại tốt lành gì.
Đáng ghét.

Cô khinh thường nhất loại đàn ông động thủ đánh phụ nữ!

Cũng khó trách Hạ Thất Tịch lại đáng thương như thế, ngay cả ở trường bị người ta bắt nạt cũng không dám hé răng. Giống như cậu ta nói, cậu ta cần học bổng, một gia đình như vậy khiến cậu ta không có lựa chọn nào khác.

Nếu là vì mẹ, Dư Thính chắc chắn sẽ không chán ghét cậu ta nữa.

“Thính Thính, chúng ta đi xem hòa nhạc đi, anh tớ có cho ba vé đi xem, chỗ ngồi VIP.”

Dư Thính nào còn tâm tình xem hoà nhạc.

Xua xua tay, dứt khoát từ chối: “Không đi, các cậu đi đi, tớ chuẩn bị về nhà.”

“Hả?” Cố Song Song cảm thấy đáng tiếc, “Không đi thật hả?”

“Không đi, tớ về trước, hẹn gặp lại.” Cô cầm túi trực tiếp đi ra khỏi tiệm trà sữa.
Cô núp đằng sau cột điện, chờ hai người kia đi xa mới dám đi ra.

Đầu tiên Dư Thính sửa sang lại quần áo, sau đó giả vờ tự nhiên đi qua chỗ Hạ Thất Tịch.

Cố ý vô tình, cánh tay cô đụng vào người cậu ta.

Hạ Thất Tịch vốn đang ăn mặc cồng kềnh, bị va chạm như vậy làm cho lùi về sau hai bước.

Dư Thính lập tức dừng bước: “Ngại quá, tôi không làm cậu bị thương chứ?”

“Không sao, không sao.” Tính tình Hạ Thật Tịnc rất tốt, âm thanh nặng nề do bị nón gấu che lại, “Tớ không sao, cửa tiệm này mới khai trương, nếu bạn có hứng thú thì có thể ghé qua tiệm ạ.”

Hạ Thất Tịch chưa nhận ra Dư Thính, ngược lại còn đưa qua cho cô tờ đơn quảng cáo.

Dư Thính nhận tờ đơn, giương mắt thấy trên tay cô còn một xấp dày, không biết bao giờ mới phát xong.

“Hạ Thất Tịch?” Dư Thính giả vờ hỏi thử.

Hạ Thất Tịch sửng sốt, lúc này mới hiện người trước mặt là Dư Thính.

Cô cầm một cái ô nhỏ hoa hoè, trên người diện chiếc váy trắng thướt tha, chân mang đôi giày xinh xắn. Rõ ràng trời rất nóng, nhưng cô lại rất tươi mát, thơm thơm ngọt ngọt, giống như một viên kẹo mềm mại ngâm trong mật ong
Hô hấp Hạ Thất Tịch dồn dập, đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

Dư Thính bất lực phồng má.

Cô đã dựa theo những gì chú Lý truyền dạy rồi, diễn kịch vô cùng tự nhiên, nếu Hạ Thất Tịch còn thấy ngại thì cô cũng không còn cách nào hết.

“Tất cả đều phải phát hết?”

“Ừ.”

Dư Thính nhớ tới nhiệm vụ cùng tiểu sử của nữ nhân vật chính, quyết định thành thật làm người tốt một lần.

“Tôi giúp cậu.” Không cần bàn bạc, Dư Thính trực tiếp lấy hết xấp tờ đơn trên tay Hạ Thất Tịch.

Hạ Thất Tịch lại sửng sốt lần nữa.

“Dư, Dư Thính...?”

“Đây, cửa tiệm mới khai trương, ghé qua một chút.” Dư Thính bắt lấy một người, lập tức đem tờ đơn nhét vào ngực cậu ta.

Nam sinh bị dọa sợ, chưa kịp nổi giận đã đối diện với gương mặt xinh đẹp của cô gái, trái tim run lên lỡ một nhịp, không tự chủ nhận lấy tờ đơn.

Dư Thính rất ư là hài lòng, tìm mục tiêu tiếp theo.

Hiệu suất của cô rất nhanh, không chờ Hạ Thất Tịch kịp phản ứng lại thì xấp tờ đơn dày chỉ còn lác đác vài tờ.

Dư Thính đem mấy tờ còn lại ném vào thùng rác, sau đó túm lấy Hạ Thất Tịch đi vào trong tiệm đòi tiền lương.

Vì gương mặt này của cô mà hấp dẫn không ít khách tới quán.

Ông chủ vui mừng ra mặt, lấy 150 tệ ra, “Tiểu cô nương làm việc không tồi, thưởng cho cô thêm 20 tệ.”

Hạ Thất Tịch không ngờ ông chủ sẽ hào phóng như thế, lập tức vui vẻ muốn nhận tiền.

Dư Thính nhăn mày, chắn trước mặt Hạ Thất Tịch, “Suốt buổi sáng chỉ 150 tệ?”

“Đúng vậy, chúng tôi dựa theo số lượng tờ đơn phát ra, 150 tệ đã là rất cao.”

“Số lượng tờ đơn là một chuyện, thu hút khách là một chuyện, khách ở đây hơn phân nửa là do tôi kéo tới, chỉ đưa 150 tệ là không hợp lý.” Dư Thính không biết giá thị trường, tuỳ tiện khua môi múa mép một con số, “Thêm 200 tệ nữa.”

Ông chủ sống lâu như vậy rồi còn chưa gặp qua người nào đã làm công việc bán thời gian mà còn trả giá tới lui.

Ông lập tức cười thành tiếng: “Tiểu cô nương, 200 tệ không được, tôi nhiều lắm chỉ cho các cô nhiều nhất 50 tệ.”

Dư Thính xụ mặt, trực tiếp ra đòn sát thủ, “Hai chúng tôi là học sinh cao trung, nếu ông không đưa thêm 200 tệ, tôi sẽ tố cáo ông thuê lao động trẻ em.”

Hạ Thất Tịch: “...”

Ông chủ: “...”

Con mẹ nó đây là vừa uy hiếp vừa cướp giật!!

Ông chủ vừa mới khai trương tiệm cơm, hơn nữa cô gái nhỏ này thật sự mời chào được không ít khách, cũng không muốn gây khó dễ, từ bỏ, đưa thêm 200 tệ.

Dư Thính lại nói: “350 tệ không đẹp, ông làm tròn đi, 500 tệ.”

“....?”

Người vô sỉ như thế còn tồn tại à??

Lần này ông chủ không dây dưa, trực tiếp đưa cho Hạ Thất Tịch 400 tệ, sau đó lập tức đá hai người ra khỏi tiệm.

Hạ Thất Tịch còn đang hoảng hốt.

Cô nằm mơ không tưởng tượng được, cô chỉ phát tờ đơn nửa ngày đã có trong tay 400 tệ.

“Dư Thính...” Hạ Thất Tịch nhìn Dư Thính, biểu tình phức tạp.

Trước kia cô thật sự không thích Dư Thính.

Vị đại tiểu thư này kiêu căng, tàn nhẫn, không có tình người, ở Hải Xuyên xưng vương xưng bá, sau đó bởi vì cô và Quý Thời Ngộ ngồi cùng bàn, cứ hai, ba ngày tìm cô gây phiền toái, tuy rằng không có dùng bạo lực, nhưng sinh hoạt của cô cũng rối loạn lên rất nhiều.

Hạ Thất Tịch cho dù có suy nghĩ đến bể não cũng không đoán ra sẽ có một ngày Dư Thính giúp cô, còn không phải chỉ một lần.

Mặc kệ là lòng tốt nổi dậy hay nguyên nhân khác, Dư Thính thật sự đã giúp đỡ cô, cô vô cùng cảm kích.

“Tớ, tớ chia cho cậu một nửa.” Hạ Thất Tịch biết Dư Thính không thiếu chút tiền này, nhưng cô cần thiết phải đưa, mặc kệ Dư Thính có cần hay không.
Hạ Thất Tịch lấy ra 200 tệ, “Này.”

Dư Thính không nhận, “Cậu mời tôi ăn cơm trưa là được.”

“Cũng đúng, cậu muốn ăn gì?”

Dư Thính nhìn xung quanh một vòng, chỉ vào quán bún ốc đối diện, “Ăn cái đó.”

Cô đã muốn ăn thử từ rất lâu, nhưng dì Tô sống chết không đồng ý.

Dư Thính liếm môi, kéo tay Hạ Thất Tịch, không chú ý hai mắt mình sáng như đèn pha, “Cậu mời tôi ăn! Tôi muốn ăn món đó!”

Vẻ mặt của cô quá chói mắt, Hạ Thất Tịch ngơ ngác gật đầu, theo Dư Thinh đi vào quán bún ốc.

:ㄱ(´д')ㄏ

Chương 29

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#17.09.2021

Vừa tiến vào quán bún ốc, mùi 'thơm' của măng đã xông vào mũi.

Dư Thính bị kích thích thiếu chút nữa nôn mửa, nhưng mà khi nhìn thấy tô bún ốc trên bàn của mấy vị khách khác, thì lập tức nuốt nước miếng.

"Bà chủ, chúng tôi muốn hai tô, hơi cay."

Hạ Thất Tịch gọi món, dẫn Dư Thính đến bàn ăn gần điều hoà.

Quán ăn này không lớn, hơn nữa lượng khách rất đông, khung cảnh có chút hỗn loạn, Hạ Thất Tịch sợ tiểu công chúa không

quen, đem khăn giấy lau bàn mấy lần. Đến khi thấy không còn dính mỡ mới dừng tay.

“Chắc là phải đợi hơi lâu, chúng ta ôn bài trước đi.”

Hả?

Ôn bài?

Dư Thính nằm mơ cũng không dám nghĩ đi ăn bún ốc mà cũng phải học bổ túc, càng không ngờ Hạ Thất Tịch ra cửa làm công mà còn đem theo tập sách.

Cô lấy tập sách đưa qua, dùng cây bút màu hồng đánh dấu vài bài, “Đây là bài hình học mà tớ thấy cậu rất dễ làm sai, cậu xem kỹ chút đi.”

Dư Thính: “...”

Cũng thật là.

“Những dạng bài khác cậu làm rất tốt, hơn nữa mấy bài đó còn hơi khó, tớ tin tưởng cậu sẽ làm được mấy bài dễ này.”

Không không không, đó là nhờ Yến Từ khai sáng cho cô, chứ bình thường chắc chắn cô làm không ra, để cô học bài lại càng không.

“Đồ ăn của các cô có rồi đây.”

Cũng may bà chủ kịp thời đến giải cứu cô, không làm cô lâm vào cục diện xấu hổ.

Bún ốc có chút mùi, màu sắc hương vị hấp dẫn, Dư Thính gấp gáp muốn nếm thử.

Cô dùng đũa khuấy khuấy một chút, gắp một ngụm dùng miệng hút vào.

Cay.

Hôi.

Ngon!

Dư Thính vui vẻ ăn bún ốc, chóp mũi bị cay đến đỏ bừng.

Đang ăn vui vẻ, một tờ khăn giấy được đưa qua, “Lau đi.”

Dư Thính nhận khăn giấy, tùy tiện lau cái trán ướt đẫm mồ hôi.

“Dư Thính, nếu không thì buổi trưa mỗi ngày tớ sẽ dạy bổ túc cho cậu nha?”

Bún ốc chưa kịp nuốt xuống bị nghẹn ở cổ họng, làm Dư Thính sặc đến nước mắt chảy dài.

“Sao cậu cứ thích học bổ túc thế, đồ mọt sách.”

Hạ Thất Tịch không nghĩ tới chuyện này sẽ khiến Dư Thính bất mãn, sửng sốt nói: “Nhưng mà... Chúng ta đã bàn bạc tốt rồi mà.”

Dư Thính cong ngón tay, hỏi: “Cậu không sợ tôi nhân cơ hội này bắt nạt cậu?”

Hạ Thất Tịch lắc đầu: “Cậu sẽ không bắt nạt tớ, tớ tin tưởng cậu.”

Tớ tin tưởng cậu.

Dư Thính sống tới từng tuổi này, đây vẫn là lần đầu tiên nghe từ loại này xuất hiện trên người cô.

Đây chính là nữ chính sao?

Thời thời khắc khắc đều nhiệt tình như lửa, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng sẽ ôm thiện ý với người khác.

Không thể không nói, Quý Thời Ngộ nhận được món hời to.

Dư Thính càng nghĩ càng giận.

Dựa vào cái gì cô chết sớm ở tuổi 20, Quý Thời Ngộ lại vừa được trọng sinh vừa tìm được mùa xuân thứ hai?

Cô nghiến răng, lấy điện thoại ra chụp một bức hình, cố ý chụp trúng quyển tập có viết tên Hạ Thất Tịch, sau đó đăng lên vòng bạn bè.

‘Dư Thính: Lần đầu ăn thử, rất ngon.’

Cuối cùng còn không quên chặn người lớn xem bài.

Quả nhiên, Quý Thời Ngộ tìm tới đầu tiên.

‘Quý Thời Ngộ: Cậu đang ở chung với Hạ Thất Tịch?’

‘Dư Thính: Đúng vậy.’

Cô đang khoe khoang.

Con hàng này còn đang ở bệnh viện dưỡng thương, nếu thấy cô cùng đối tượng yêu thầm của cậu ta cùng ra ngoài ăn bún ốc, trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy lo lắng.

‘Quý Thời Ngộ: Làm cái gì?’

‘Dư Thính: Yên tâm, tôi không bắt nạt cậu ta, tôi muốn làm bạn tốt với cậu ta.’

Dư Thính quyết định cạy góc tường của con sói mắt trắng này, để nữ chính về phe của cô, nếu hai người thực sự xảy ra chuyện gì đó, nữ chính cũng sẽ đứng về phía cô đầu tiên, khiến cho Quý Thời Ngộ chó chết đau lòng không thôi.

Dư Thính bên này tính toán hoàn mỹ, bên kia lại không có động tĩnh.

Quý Thời Ngộ không trả lời, nhìn chằm chằm khung chat của hai người.

Không thích hợp.

Quý Thời Ngộ cảm nhận được sự khác thường.

Còn nhớ rõ kiếp trước, Dư Thính không tìm Hạ Thất Tịch gây phiền phức đã là may lắm rồi, sao có thể cùng cô ấy làm bạn bè. Có nhiều chuyện sau khi trọng sinh rất khác với kiếp trước, cậu không biết hiệu ứng bươm bướm nhỏ bé nào đã dẫn đến sự thay đổi của Dư Thính.

Hoặc là...

Dư Thính chỉ đổi cách thức theo đuổi cậu?

Nghĩ đến khả năng sau, Quý Thời Ngộ nhịn không được vuốt ve màn hình.

Kế hoạch của cậu có 1001 cách thức trả thù Dư gia, trả thù Dư Thính, nhưng mà sau khi nhận ra Dư Thính còn thích cậu, nội tâm sinh ra từng đợt từng đợt giãy dụa.

Lại có chút... Không nỡ xuống tay.

...

Dư Thính ăn bún rất thoả mãn, sau khi từ trong quán đi ra, Yến Từ đã gửi tin nhắn tới.

'Muốn đến xem con nhện lột da không?'

Con nhện lột da?

Trường hợp này Dư Thính chưa từng thấy qua.

Cô bổ não một chút, thấy có chút đáng sợ, đồng thời cũng hơi tò mò, nghĩ tới nghĩ lui, Dư Thính trả lời muốn.

“Tôi đến nhà bạn, tuần sau rồi học.” Dư Thính sợ Hạ Thất Tịch không buông tha cô, vội vàng nói thêm, “Thứ hai tuần sau bắt đầu!”

Nói xong câu đó, cô gọi xe nhanh chóng chạy đến nhà Yến Từ.

Thiếu niên đợi đã lâu, vừa nghe thấy tiếng đập cửa đã lập tức chạy ra mở cửa.

Cho dù có dù nhỏ che chắn nhưng khuôn mặt Dư Thính vẫn như cũ bị không khí nóng nực làm cho ửng hồng.

Hôm nay cô rất xinh đẹp, trang điểm kiều diễm nhưng không mất đi sự hoạt bát.

Đầu tiên Yến Từ hơi sửng sốt, tiếp theo nhíu mày, chóp mũi hơi giật giật.

Dư Thính không nhận ra, rướn cổ nhìn vào bên trong: “Không cho tớ vào hả?”

Hầu kết Yến Từ lăn lộn, lần đầu tiên không tình nguyện tránh đường cho cô.
Dư Thính nhảy nhót vào cửa, trực tiếp đi đến phòng ngủ.

Trên bàn là một cái lồng kính nuôi nhện và một lòng nuôi thằn lằn, hai cái lòng được cậu sắp xếp ngăn nắp, tuy chất lượng cuộc sống của Yến Từ không tốt nhưng những con thú cưng của cậu đều được sống trong 'biệt thự'.

Yến Từ kéo ghế dựa đến trước bàn, đóng chặt rèm cửa, bật đèn nhỏ trên bàn lên, trong không gian tối tăm quan sát con nhện lột da.

Mỗi con nhện sẽ tiến hành lột da mỗi tháng một lần, đây là một quá trình tương đối thong thả.

Cách lớp kính, cô nhìn con nhện bên trong đang chậm rãi mấp máy, tứ chi đầy lông tơ làm toàn thân cô ớn lạnh. Dư Thính nhìn vô cùng chuyên chú, bỗng nhiên thấy mu bàn tay chợt lạnh,

giương mắt nhìn qua, đối diện với đôi mắt to gấp đôi hạt đậu nành.

Thằn thằn thằn lằn thằn lằn ——!

Dư Thính trừng mắt, tiếng thét chói tai sắp phá kén thoát ra.

Giây tiếp theo.

Phốc ——

Âm thanh vang lên.

Không phải từ miệng, mà là từ cúc hoa.
Nói cách khác...

Công chúa đánh rắm!

Rắm hương vị bún ốc!

Dư Thính che miệng không dám tin, nhiệt độ từ lòng bàn chân truyền đến, xoạt lên thẳng đỉnh đầu.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa gặp qua tình huống này, cảm giác thẹn thùng xấu hổ xông lên não, đồng thời còn có sóng lớn biển gầm trong bụng.

“Tớ...Tớ muốn đi WC.” Dư Thính không rảnh lo chuyện thằn lằn nữa, cố nén cảm giác xấu hổ mở miệng nói.

Sắc mặt Yến Từ không thấy đổi, trực tiếp mở cửa để cô chạy ra ngoài.

Dư Thính ôm bụng chạy như điên vào WC, vừa mới cởi quần, đột nhiên nhớ ra nhà này cách âm không tốt, nếu như bị nghe thấy, cái mặt già này của cô biết giấu ở đâu đây.

Dư Thính cắn răng chịu đựng, kêu lên: “Yến Từ, cậu, cậu đi ra xa một chút.”

Yến Từ đứng trong phòng khách vẻ mặt mờ mịt.

Xa một chút... Là nhiều hay ít?

“Đi xa chưa?”

Yến Từ nghĩ nghĩ, lui về sau hai bước.
Dư Thính quan sát vài giây, xác định cậu ta không nghe thấy mới cẩn thận giải quyết vấn đề sinh lý.

Thoải mái.

Dư Thính hạnh phúc thở dài, nhưng cô lại gặp phải vấn đề khác.

Bồn cầu này...

Bị tắc nghẽn rồi.

Dư Thính: “...”

Sao ông trời không trực tiếp khai đao chém chết cô đi!

: *Tối qua vào wattpad không được làm tôi lo sợ muốn chết* Ó ‿ Ò

Chương 30

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#21.09.2021

Dư Thính muốn xỉu tại chỗ rồi.

Những kiến thức cô học chưa bao gồm việc xử lý bồn cầu bị nghẹt.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Bồn cầu này phải xử lý thế nào?

Hiện tại gọi cho chú Lý còn kịp không?

Dư Thính như kiến bò trên chảo nóng, vội vàng đến nước mắt lưng tròng, da đầu tê dại, nhưng mà tự hỏi cả ngày vẫn không tìm được cách giải quyết.

Bất đắc dĩ, Dư Thính lấy điện thoại lên mạng xin giúp đỡ.

‘Gấp! Đang ở trong WC của bạn học nam, kết quả bồn cầu bị nghẹt phải làm sao đây?’

‘Trả lời: Chị Hằng xinh đẹp hạ phàm xuống cứu giúp bạn đây, hôm nay là ngày lành tháng tốt để lên cung trăng, khuyến khích nên nhanh chóng báo danh, hiện tại rời khỏi địa cầu vẫn còn kịp nha ~’

Mẹ kiếp.

Nói mẹ ra là không có cách đi.

Cô ở trong WC hồi lâu khiến cho Yến Từ chú ý.

Tiếng đập cửa như bùa đòi mạng, không nhanh không chậm vang lên ——

“Thính Thính?”

Thính Thính cái gì.

Thính Thính hiện tại không nghe thấy.

Thính Thính hiện tại muốn chết!

“Thính Thính?”

Cô không lên tiếng, động tác gõ cửa của Yến Từ dồn dập hơn nhiều.

Trong chốc lát, tiếng đập cửa dừng lại, tiếp đến là giọng nói của Yến Từ: “Tôi, đụng phải?”

Đụng?

Trong lòng Dư Thính lộp bộp một cái, lạch cạch khép nắp bồn cầu lại, nơm nớp lo sợ mở cửa ra một khe hở nhỏ.

Yến Từ nghiêng đầu, cùng cô mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Dư Thính không dám mở cửa ra quá lớn, sợ mùi hôi dọa đến tiểu đáng thương.

Cô thẹn thùng ngẩng đầu lên, nửa ngày sau mới ấp a ấp úng nói: "Tớ, tớ làm bồn cầu nhà cậu bị nghẹt rồi..."

Cô rụt cổ, cúi gằm mặt; bộ dạng vô cùng uỷ khuất giống như con rùa nhỏ phạm phải sai lầm.

Yến Từ ngây người.

Không nghĩ tới là bởi vì chuyện này.

Bộ dạng đáng thương nghẹn khuất của Dư Thính làm Yến Từ muốn bật cười, cậu nhịn hơn nửa ngày mới không cười thành tiếng, một tay đẩy cửa ra, một tay kéo Dư Thính ra ngoài.

So với WC, mùi hương trên người cô mới không dễ ngửi.

Yến Từ nín thở, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Động tác lùi về của cậu vô cùng nghiêm túc, xúc phạm sâu sắc đến nội tâm mỏng manh của tiểu công chúa.

Dư Thính chẹp chẹp miệng, muốn oà khóc lên.

“Tôi đi dọn.” Yến Từ nói ra ba chữ, sau đó đóng cửa xử lý WC.

Tiếng nước xôn xao truyền ra, ngẫu nhiên còn có âm thanh thông WC.

Dư Thính càng ngày càng suy sụp, nắm chặt quần áo, chóp mũi đỏ bừng.

Tiếp tục xin giúp đỡ ——

‘Trên mặt trăng còn nhận người không?’

Cô muốn thoát khỏi nơi địa cầu đầy ác ý này.

Rất nhanh, Yến Từ mở cửa ra.

“Xong.” Cậu vươn tay, nhìn Dư Thính nói, “Rửa.”

Dư Thính không muốn rửa, cô chỉ muốn khóc.

Cô đứng im tại chỗ, khuôn mặt như muốn chui sâu xuống đất.

Yến Từ không hiểu chuyện, chủ động lôi kéo Dư Thính, kết quả tay vừa mới chạm vào làn da cô, đã bị cô hung hăng ném ra.

Yến Từ mờ mịt.

Không hiểu tại sao đang êm đang đẹp thì cô lại không muốn quan tâm cậu nữa?

“Thính Thính?”

Dư Thính đau bụng, còn muốn đi.

Nhưng cô không dám đi, sợ phải xử lý WC nữa.

“Thính Thính...” Yến Từ dùng đầu ngón tay lạnh băng chạm vào khoé mắt cô.

Dư Thính chống đỡ hết nổi rồi, đẩy cậu ra vọt vào WC.

Lúc này cô ngồi trên bồn cầu, vừa khóc vừa đi, vừa đi vừa khóc, vốn đã xấu hổ giờ lại thêm xấu hổ.

Cô hối hận.

Hối hận vì đã ăn bún ốc, nếu biết sớm thì cô đã đi ăn lẩu cay ở quán bên cạnh rồi, nếu biết sớm cô sẽ không uống ly ô lông mật đào kia, như vậy chắc chắn sẽ không bị tiêu chảy, càng sẽ không bị tiêu chảy ở nhà Yến Từ.

Hiện tại đau bụng không nói, mặt mũi cũng mất sạch rồi.

Cho người chết!!

Dư Thính khóc xong thì cũng đi xong, cô khẩn trương ấn xả nước, không bị nghẹt, điều này làm tâm tình Dư Thính dễ chịu hơn nhiều.

Cô tuỳ tiện dùng nước rửa sạch gương mặt lấm lem nước mắt, mở cửa đi ra ngoài.
Yến Từ vậy mà vẫn còn chờ ở ngoài cửa, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Nghĩ đến khả năng cậu đã đứng ở đây nãy giờ, Dư Thính lại lần nữa đỏ mắt, không muốn quan tâm cậu ta nữa, ôm bụng ủ rũ nằm liệt trên ghế.

Yến Từ vội vàng rót nước ấm đưa tới, sau đó tìm một gói thuốc giảm bớt cảm giác đau bụng cho cô uống.

Mùi thuốc kia giống như xi măng vậy, đừng nói uống, chỉ nhìn qua cũng thấy khó nuốt xuống rồi.

Cô lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, sống chết không chịu há mồm.

Yến Từ gian nan khuyên cô: “Uống, bụng, không đau.”

Dư Thính bộc phát tính tình đại tiểu thư: “Không uống, tớ nghỉ ngơi một chút rồi sẽ về liền.”

Yến Từ nhíu mày, đột nhiên bế ngang cô lên.

Dư Thính sửng sốt, đại não trống rỗng.

Thân hình thiếu niên ấm áp, mùi hương bột giặt thơm mát từ quần áo cậu truyền đến, hai cánh tay rắn chắc gắt gao ôm lấy cô.

Dư Thính ngây ngốc, ngơ ngác nhìn gương mặt gần trong gang tấc.

Ngay sau đó, Yến Từ đặt cô xuống giường.
Giường rất cứng, không mềm mại, nhưng vô cùng sạch sẽ, giống với mùi hương trên người Yến Từ.

Yến Từ trầm mặc không nói, từ mình cởi giày vớ cho cô, sau đó lấy chăn mỏng đắp lên người cô, chậm rì rì nói một chữ:
“Ngoan.”

Dư Thính ngoan ngoãn ngay lập tức.

Đầu nằm trên gối không nhúc nhích.

Yến Từ vô cùng hài lòng, lại đưa ly thuốc tới miệng cô, “Uống.”

Dư Thính cầm ly nước, uống cạn ly nước.

“Được rồi, nghỉ ngơi.” Yến Từ không yên tâm dặn dò, “Nhớ rõ, khoá cửa.”

Được Yến Từ chăm sóc, Dư Thính cảm thấy cơ thể thoải mái hơn không ít.

Ngoài cửa sổ có tiếng ve kêu, quạt nhỏ thổi thổi bên cạnh, kẽo kẹt kẽo kẹt, là âm thanh của mùa hè.

Cảm giác khó chịu của cơ thể dần dần vơi bớt, tiếp đến là cơn buồn ngủ, cực kỳ buồn ngủ.

Không được, không thể ngủ.

Dư Thính duỗi cổ nhìn ra ngoài cửa, xác định Yến Từ không nhìn thấy mới giơ chân lên ngửi một xíu.

Có chút hôi.

Mùa hè mà, bình thường!

Dư Thính nhẹ nhàng lấy khăn giấy ướt lau lau chân, xác nhận đã thơm ngào ngạt mới yên tâm nằm xuống giường.

Cô ngáp một cái, mí mặt chậm rãi khép lại.
Yến Từ thấy cô không khoá cửa, nhíu mày, tiến lên đóng cửa lại, sau đó đi mua đồ.

...

Mùi thơm của canh ngọt củ sen thoang thoảng khắp nhà.

Dư Thính xoa xoa mắt ngồi dậy, bóng dáng thiếu niên được ánh sáng bao phủ trở nên ấm áp hài hoà, nồi canh lộc cộc lộc cộc vang lên, động tác của cậu rất nhẹ, dường như sợ đánh thức Dư Thính đang say giấc.
Dư Thính nhìn đồng hồ.

5 giờ chiều.

Cô đã ngủ hơn nửa ngày.

Dư Thính hắng giọng, dùng tiếng ho khan hấp dẫn lực chú ý của Yến Từ.

Quả nhiên thiếu niên quay đầu lại, ánh mắt xinh đẹp ôm trọn bóng dáng cô.

“Tớ phải về nhà.” Dư Thính vẫn còn ngại, vừa nói vừa trộm đánh giá vẻ mặt cậu.

Yến Từ múc một chén canh đưa qua, chỉ nói: “Tốt cho dạ dày.”

Canh rất thơm, trên mặt còn phiêu phiêu mấy viên cẩu kỷ (1), Dư Thính nghĩ đến, đây là do tiểu đáng thương cố ý làm cho cô, không uống không được, ví thề bưng chén canh lên, cái miệng nhỏ húp từng ngụm từng ngụm.

(1) Mấy viên cẩu kỹ: nguyên văn convert.

Dư Thính nghiêm túc uống canh, Yến Từ chuyên chú nhìn cô.

Cuối cùng cầm lòng không đậu, đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy một sợi tóc bị rơi xuống giường của cô.

Dư Thính không nhìn thấy, giống như con mèo nhỏ thoả mãn uống canh.

Ngược lại là Yến Từ cảm thấy hành vi này có hơi đường đột, rút tay lại, mặt không đổi sắc đem sợi tóc giấu vào túi quần.

“Uống xong rồi.” Dư Thính chủ động chưa chén không cho cậu, nói xong còn liếm liếm khóe môi.

Yến Từ nhận chén, lại đưa qua một ly probiotics, sợ cô không chịu uống, khẽ nói hai chữ: “Không đắng.”

Dư Thính ngửi ngửi, không có mùi kỳ quái, lúc này mới yên tâm uống hết.

Dư Thính thỏa mãn vỗ vỗ bụng, hỏi: “Còn cái gì muốn cho tớ uống nữa không? Nếu không còn thì tớ về đây.”

Yến Từ lắc lắc đầu.

“Ồ, vậy tớ đi đây.” Dư Thính đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, hoài nghi quay đầu lại nhìn, “Cậu không đưa tớ về sao?”

Đáy mắt Yến Từ hiện lên ý cười, cầm lấy cây dù của cô bung ra, che trên đỉnh đầu cô.

Thật ra so với dù nhỏ, Yến Từ càng giống bức tường cao che nắng che gió hơn.

Cậu đón ý nói hùa theo bước chân Dư Thính, mặc kệ cô đi nhanh hay chậm, cậu vẫn như cũ đi bên cạnh Dư Thính, khoảng cách giữa hai người vẫn luôn duy trì rộng khoảng nửa vai.

Dư Thính không nhịn được ngẩng đầu lên.

Thiếu niên ít khi nói cười, góc nghiêng gương mặt khắc hai chữ thanh lãnh, cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, đôi mắt xinh đẹp rũ xuống.

Dư Thính đột nhiên bối rối, trái tim căng thẳng, hoảng hốt nhìn về chỗ khác.

“Chờ, chờ tháng sau, tớ lại đến xem con nhện lột da.”

“Ừ.” Cậu nói, “Được.”

Phụ hoạ đơn giản nhất lại làm đáy lòng cô nhảy nhót, ngay cả những cây lá xa lạ cũng đều miêu tả tâm tình vui sướng của cô.

Sau khi Dư Thính về nhà, cuối cùng cũng biết vì sao Yến Từ không dám đứng gần cô.

Quá xấu.

Người không biết còn tưởng cô từ bãi rác chui ra, ngay cả tóc cũng có mùi bún ốc, khó trách khó trách.

Cô tắm rửa sạch sẽ xong thì thấy Yến Từ gửi tin nhắn cho cô.

‘Yến Từ: Sau này ở nhà tôi nghỉ ngơi phải khoá cửa phòng.’

Dư Thính đầu đầy chấm hỏi, mờ mịt đặt câu hỏi: ‘Phòng ai?’

‘Yến Từ: Tôi.’

Một chữ vô cùng đơn giản, bao hàm 100% nghiêm túc.

Không phải nói giỡn.

Dư Thính càng thêm mờ mịt.

Ý gì??

Cô ở nhà Yến Từ khoá cửa phòng Yến Từ?

Nhưng Dư Thính cũng hiểu rõ ý của tiểu đáng thương.

Chắc chắn cậu đang nhắc nhở cô ở bên ngoài nghỉ ngơi là không an toàn, rất dễ gặp được người xấu.

Bất quá...

Tiểu đáng thương mới không bắt nạt cô đâu!

Có khi cậu ấy còn không biết cách bắt nạt người khác nữa là.

Ngây thơ.

Đáng thương.

Cô thân là thanh mai trúc mã của cậu, là bạn tốt duy nhất, nhất định phải bảo vệ cậu thật tốt, không thể để cậu bị người khác lừa gạt.

Trong nháy mắt, Dư Thính cảm nhận được trọng trách to lớn của bản thân, nhịn không được lại nhiều thêm ba phần thương cảm đối với tiểu đáng thương.

_____
: (●´⌓'●)

Chương 31

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#22.09.2021

Dư Thính não cá vàng, đảo mắt mấy cái đã quên sạch chuyện ở nhà Yến Từ.

Cô giúp đỡ Hạ Thất Tịch, thu được tiền mua chương mới.

Chương này vẫn như cũ, bộc lộ hào quang của Quý Thời Ngộ, cậu cùng vài người bạn học lập thành một đội, đại diện trường học tham gia cuộc thi mô hình tiên tiến thời đại khoa học kỹ thuật, tri thức phong phú cùng ý tưởng của nam chính đã làm cho Hạ Thất Tịch vô cùng sùng bái, các thầy cô sau lưng bàn luận, nếu lần thi đấu này đoạt giải, Quý Thời Ngộ sẽ trở thành đối tượng được các trường đại học danh giá tranh đoạt.

Mẹ nó!

Sao tên này vận khí tốt vậy chứ!

Cô tuyệt đối không thể để cậu ta được như ý.

Nếu Quý Thời Ngộ thành công đoạt giải, tên này sẽ không ngừng phát triển, đồng thời còn được các vị lão đại trong giới nâng đỡ, từng bước từng bước giống như truyện tranh, lật đổ Dư gia.

Bước báo thù đầu tiên: Chèn ép nam chính từ ban đầu.

Bất luận thế nào cũng không thể để Quý Thời Ngộ thành công tham gia thi đấu!

Hạ quyết tâm, Dư Thính chuẩn bị kế hoạch hành động.

Nhưng mà nhà trường đã nhìn trúng cuộc thi này, nên đã thiết lập bảo mật kỹ lưỡng phòng thí nghiệm của tổ đội, làm cho Dư Thính không hề có cơ hội tiếp cận tác phẩm thi đấu, ngay cả danh sách thành viên cũng chỉ biết có Hạ Thất Tịch.

Từ từ, Hạ Thất Tịch!

Cô hoàn toàn có thể lợi dụng nữ chính tiếp cận phòng thí nghiệm, sau đó nhân cơ hội động thủ, phá huỷ tác phẩm dự thi.

Dư Thính lại lần nữa quyết tâm.

Nhiệm vụ hôm nay của cô trùng hợp là bồi dưỡng quan hệ bạn tốt, như vậy vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ, vừa có thể đạt được mục đích, một công đôi việc!

Dư Thính đang lo lắng không biết dùng cớ gì đến tìm Hạ Thất Tịch, đối phương đã gửi tin nhắn qua đây.

‘Hạ Thất Tịch: Trưa nay học bổ túc?’

Dư Thính nhanh chóng trả lời: ‘Được được được.’

‘Hạ Thất Tịch: Vậy chúng ta ăn cơm trưa xong sẽ đến thư viện để học.’

Dư Thính đồng ý, canh đến giờ hẹn liền xách cặp sách đi đến thư viện.

“Dư Thính.” Hạ Thất Tịch nhỏ giọng chào hỏi cô, chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện.

“Cậu có mang tập đến không?”

“Có.”

“Cho tớ mượn xem.”

Dư Thính ngoan ngoãn đưa qua.

Hạ Thất Tịch chuyên chú xem qua, biểu tình dần dần trở nên nghiêm trọng.

Vốn là Dư Thính chỉ muốn dùng cái cớ này để tiếp cận Hạ Thất Tịch, nhưng khi nhìn thấy biểu tình này của cậu ta, đột nhiên cảm thấy hơi khẩn trương, là kiểu khẩn trương của học sinh kém khi đối mặt với học sinh giỏi...

Cô chột dạ cắn đầu bút, lắp bắp nói: “Rất, rất tệ?”

Hạ Thất Tịch một lời khó nói hết, “Không phải rất tệ, chỉ là...”

Không cách nào diễn tả.

Nói cách khác chính là, người khác hỏi cô đáp lại, kỳ quái hơn là ngoại trừ những đáp án có logic, bất cứ loại đáp án nào cô cũng trả lời hết, có thể thấy được tư tưởng của tiểu công chúa có bao nhiêu kỳ quái.

Dư Thính thấy không vui, nổi giận nói: “Tôi đi đây?”

“Đừng… Cậu làm đề này trước đi.”

Hạ Thất Tịch lấy ra mấy tờ đề về bài tập hình, Dư Thính nắm chặt bút không cách nào đặt xuống.

Thầy cô đã dạy, nhưng giống như chưa từng dạy qua...

Dư Thính dùng đầu bút cọ cọ cằm một chút, thỉnh thoảng liếc nhìn Hạ Thất Tịch, bút của cậu ta cứ như bút thần, xoạt xoạt vài cái đã làm xong một tờ đề.

Trong lòng Dư Thính thấy không vui.

Nếu thế giới này chọn cô làm nữ chính, vậy cô cũng sẽ vô cùng thông minh!

“Hạ Thất Tịch, nghe nói cậu cũng tham gia thi đấu mô hình?”

“Tớ chỉ thêm vào cho đủ thành viên, chủ yếu vẫn dựa vào nhóm Quý Thời Ngộ.”

“Ồ ~” Lông mi Dư Thính run rẩy, “Tôi có thể vào tham quan không?”

Hạ Thất Tịch lập tức từ chối, “Trước khi mô hình chế tác thành công thì không cho phép tham quan, ngoài trừ giáo viên phụ trách và tổ đội thi đấu thì đến cả chủ nhiệm giáo dục cũng không được tham quan.”

Dư Thính không hỏi nhiều.

Đột nhiên khoé mắt nhìn thoáng qua, chú ý tới giấy thông hành trong cặp Hạ Thất Tịch, màu xanh biếc, nếu đoán không sai, đây chắc là giấy thông hành để vào phòng thí nghiệm.

Đôi mắt Dư Thính khẽ nhúc nhích, cúi đầu chuyên tâm làm bài.

Thời gian từng giây từng phút thong thả trôi qua, bầu không khí yên tĩnh trong thư viện làm người ta mơ màng sắp ngủ, còn hai mươi phút đến giờ vào học, mọi người đứng dậy chuẩn bị về lớp.

Hạ Thất Tịch cũng bắt đầu thu dọn, Dư Thính nhân cơ hội quơ cây bút của cậu ta xuống đất, bút bi lăn hai vòng rơi xuống góc bàn.

Hạ Thất Tịch cúi người nhặt bút lên.

Dư Thính nhanh chóng duỗi tay lấy giấy thông hành, sau đó ung dung dùng tập sách che lại, cuối cùng giả vờ không có việc gì mà thu dọn tập sách.

“Tớ về lớp trước đây, lần sau chúng ta lại học tiếp.”

“Được.”

Hạ Thất Tịch không nghĩ nhiều, đeo cặp lên rời khỏi thư viện.

Chờ cậu ta đi ra, Dư Thính lén lúc đến toà nhà thực nghiệm.

Hiện tại sắp vào giờ học, khắp nơi đều là học sinh, căn bản không ai chú ý tới Dư Thính. Cô dùng tốc độ nhanh nhất đến trước phòng thí nghiệm, cửa phòng đóng chặt, thỉnh thoảng có vài học sinh đi ngang qua, không có bóng dáng của giáo viên.

Dư Thính tránh ở góc, đợi bốn bề vắng lặng mới xoát giấy vào cửa, khẩn trương khoá trái cửa, toàn bộ động tác lưu loát nước chảy mây trôi.

Trong chớp mắt khi cửa phòng đóng chặt, ánh sáng trong phòng có vẻ tối tăm.

Các thiết bị điện tử được đặt ở khắp nơi, ở giữa là tháp mô hình cao gần 1 mét.

Dư Thính nhìn mô hình lâm vào trầm mặc.
Bởi vì tác phẩm còn chưa hoàn thành, cho nên mô hình được bảo vệ rất tốt, thậm chí còn được cất giữ trong tủ kính, căn bản không cho Dư Thính cơ hội xuống tay.

Dư Thính muốn phá hư nhưng không biết cách; muốn rời đi nhưng không cam lòng.

Đứng giãy giụa hồi lâu, tiếng đập cửa vang lên: “Dư Thính, cậu đang ở bên trong đúng không?”

Hạ Thất Tịch.

Trong lòng Dư Thính lộp bộp vài cái.

“Dư Thính, cậu mau mở cửa.” Ngữ khí Hạ Thất Tịch gấp gáp, “Nếu giáo viên biết cậu trộm giấy thông hành của tớ đi vào, chắc chắn sẽ phạt chúng ta.”

Hạ Thất Tịch có thói quen kiểm tra lại cặp của mình, vừa về lớp đã phát hiện giấy thông hành biến mất, trưa nay cô chỉ tiếp xúc với mình Dư Thính, lại nhớ đến cuộc nói chuyện ban nãy, lập tức nghi ngờ có phải Dư Thính trộm giấy thông thành của cô để lén vào phòng thí nghiệm hay không.

Cô không dám nghĩ xấu Dư Thính, cũng không dám suy đoán động cơ bậy bạ, chỉ lo lắng Dư Thính ở bên trong sẽ gặp nguy hiểm.

Chủ đề dự thi là ‘Tác dụng của điện đối với khoa học kỹ thuật’, sau khi xác định phương hướng, bọn họ đã tiến hành lắp ráp mô hình tháp, lợi dụng mô hình tiến hành dẫn điện. Hiện tại tác

phẩm còn chưa hoàn thành, đường dây điện cũng không ổn định, nếu Dư Thính không cẩn thận đụng vào đâu thì sẽ gặp nguy hiểm ngay tức khắc.

Hạ Thất Tịch gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, “Dư Thính, nếu cậu không mở cửa thì tớ sẽ đi kêu giáo viên.”

Dư Thính nhìn mô hình ở giữa, cho dù không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng mà vừa mới bước một bước, đã nghe âm thanh bùm bụp bên tai, còn chưa kịp phản ứng, ánh lửa đã tạc nứt ra.

Mới bắt đầu chỉ là ngọn lửa nhỏ, ngay sau đó men theo dây điện dày đặc lan rộng ra, trở thành một vòng vây bao quanh Dư Thính.

Ngọn lửa tấn công dữ dội, trong chớp mắt đã che khuất đường ra, làm cô không có cách nào chạy về phía cửa phòng.

Dư Thính choáng váng, cô cái gì cũng chưa làm mà, chuyện gì đang diễn ra vậy nè?!!

Hạ Thất Tịch ngoài cửa cảm thấy mũi chân nóng lên, vừa cúi đầu nhìn đã thấy một tia lửa lập loè.

Cháy!

Hô hấp cô cứng lại, bất chấp tất cả, vội vàng nhấn nút báo cháy trên vách tường, tiếng chuông cảnh báo chói tai vang lên khắp hành lang, đồng thời phá vỡ không khí yên tĩnh.

“Phòng thí nghiệm cháy!”

‘Mau gọi người đi! Dư Thính ở bên trong!”

Tiếng gào, tiếng bước chân, âm thanh ồn ào vang lên khắp nơi.

“Hạ Thất Tịch, em nói chỗ nào cháy?”

Rốt cuộc Hạ Thất Tịch cũng gặp được giáo viên, lập tức khóc lên, âm thanh nghẹn ngào, ngón tay run rẩy chỉ về hướng phòng thí nghiệm: “Phòng... Phòng thí nghiệm, Dư Thính, Dư Thính đang ở bên trong.”

Giọng nói vừa rơi xuống, một đôi tay đột nhiên túm chặt cánh tay cô, sức lực quá mạnh làm Hạ Thất Tịch quên cả khóc.

Cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt tăm tối.

Nhìn thấy chủ nhân của ánh mắt, cô càng ngây dại thêm.

Yến Từ nhìn từ trên cao xuống, từ kẽ răng rít ra hai chữ: “Ai ở?”

Hạ Thất Tịch hé miệng, ngơ ngác nói hai chữ: “Dư Thính.”

Người nọ buông tay, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng thí nghiệm.

Tất cả mọi người đều chạy trốn ra bên ngoài, chỉ có một thân ảnh duy nhất chạy ngược hướng lại vào trong, nhanh chóng biến mất.

...

Lửa vẫn tiếp tục lan rộng.

Khói đen cuồn cuộn dần dần lấp kín căn phòng.

Dư Thính cuốn lấy quần áo che mũi lại, nhìn xem bốn phía coI có nơi nào có thể tránh không.

Cô kinh hãi đến không khóc nổi, nhưng mà ngọn lửa vô tình, từng bước áp sát, không chút lưu tình phong bế tất cả chỗ trốn của cô.

Lửa lớn kích thích yết hầu ngứa ngáy, ý thức cũng dần mơ hồ.

Dư Thính cắn đầu lưỡi mấy lần mới làm bản thân không ngã xuống, cô chậm rãi đến gần cửa sổ, chịu đựng cơn đau nhức kéo cửa sổ ra, cửa sổ rất nóng, không xong hơn chính là cửa sổ này chỉ làm kiểng, không thể mở ra.

Xong rồi.

Đúng là cô không thể sống đến 20 tuổi.
Dư Thính tuyệt vọng khóc lên, cơ thể bị kích thích đến ho khan dữ dội.

Cổ họng đau rát, hô hấp khó khăn.

Cơ thể Dư Thính run rẩy, cô thà rằng bị Quý Thời Ngộ tra tấn chết cũng được, cô không muốn bị thiêu chết, nghĩ đến bản thân có khả năng sẽ trở thành một khối thi thể xấu xí, lập tức sợ hãi tới mức hàm dưới căng chặt.

Phanh ——!

Đột nhiên, có người đập vào cửa sổ, thiếu niên lạnh lẽo đứng ở bên ngoài.

Cô trừng mắt, nhẹ lẩm bẩm: “Yến, Yến Từ...”

Yến Từ dùng khẩu hình nói với cô ——

‘Tránh ra.’

Tránh ra.

Muốn cô tránh ra.

Dư Thính vội vàng lui sang bên cạnh, dùng tay gắt gao che đầu lại.

Cậu nắm chặt rìu chữa cháy, dùng sức đập vỡ cửa kính, mỗi khi cậu quơ rìu một lần, tim Dư Thính lại rung lên một lần.

Cuối cùng, cửa kính trước mặt vỡ vụn.

Yến Từ không quan tâm mảnh vỡ còn lưu lại bên tường, một tay chống lên bệ cửa, nhảy vào trong.

Bên trong khói mịt mù, thân ảnh bên trong bỗng nhiên lóa mắt hơn cả ánh lửa.

Cậu ôn nhu ôm chặt Dư Thính, dùng cơ thể cản đi ánh lửa nóng.

Ngay sau đó, cô nghe cậu nói ——

“Thính Thính, đừng sợ.”

Gương mặt thiếu niên bình tĩnh, có một chút ôn nhu.

Thật ra Dư Thính không hề sợ hãi, nhắm mắt lại nắm chặt vạt áo trước ngực cậu.

Một tay Yến Từ bế cô lên, giao cho giáo viên đang đứng bên ngoài, để cô an toàn ra ngoài, Yến Từ sải bước trèo lên cửa sổ, không nghĩ tới điện thoại đột nhiên rơi ra, cậu không chút suy nghĩ quay đầu lại.

Nhân viên chữa cháy kịp thời chạy đến túm chặt Yến Từ, "Bạn học, đừng đi vào nữa, mau ra đây nhanh lên."

Yến Từ gắt gao nhìn điện thoại nằm cách đó không xa, không đành lòng rời đi: "Điện thoại..."

Đối phương càng thêm sốt ruột: "Vật ngoài thân không quan trọng, cậu mau ra đây, chúng tôi chuẩn bị dập lửa."

Nhân viên chữa cháy không quan tâm cậu phản kháng, mạnh mẽ lôi cậu ra ngoài.

Yến Từ nhìn nhóm nhân viên vội vàng dập lửa, không biết có nên thở dài một tiếng hay không, đôi mắt tràn ngập vẻ mất mát.

Bên trong có ảnh chụp của cậu với bà nội.

Là tấm ảnh duy nhất trong cuộc đời này.

_____

: *Nghe nói đã có 'Ngũ cấm' về việc đăng truyện bên Trung, đọc xong cảm thấy sắp tới sẽ là thời đại của truyện thể loại Điện Cạnh, Võng Du rồi* ¯_ʘ‿ʘ_/¯

Chương 32

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#24.09.2021

Hên là trận lửa lớn vẫn chưa lan rộng khắp trường, nhân viên cứu hỏa nhanh chóng dập lửa, ánh lửa cuối cùng được dập tắt, phòng thí nghiệm cũng trở thành đống tro tàn đổ nát.

“Dư Thính, cậu không sao chứ?”

Hạ Thất Tịch sốt ruột kiểm tra trên dưới.

Dư Thính còn đang thất thần, ngơ ngác nhìn chằm chằm phòng thí nghiệm trước mắt.

Bên trong có nhiều đồ vật bị thiêu rụi, vách tường, bệ cửa sổ đều có dấu vết bị lửa ghé thăm. Đến bây giờ cô mới ý thức được

chính mình vừa đi dạo một vòng âm phủ.

Nếu...

Nếu lửa cháy lớn hơn...

Dư Thính không dám nghĩ, chỉ là một ý niệm đã khiến cô rùng mình.

“Tránh ra!”

Đột nhiên, Quý Thời Ngộ đẩy nhóm học sinh vây xem ra, bước nhanh đến gần phòng thí nghiệm.

Đầu tiên cậu nhìn qua mô hình thál, quả nhiên đã bị thiêu rụi, còn có tài liệu cùng nhiều thứ khác đã cháy hết.

Tổn thất của bọn họ không đơn giản chỉ là tiền bạc, mà còn có tâm huyết của các thành viên tổ đội thi đấu.

Quý Thời Ngộ nhìn đống hỗn độn xung quanh, tim đang rỉ máu.

Cậu siết chặt nắm đấm, đôi mắt đỏ sẫm dừng trên người Dư Thính.

Ngay sau đó bước nhanh qua, giơ tay tát vào mặt cô.

Cái tát kia tựa như cơn gió lốc, làm Dư Thính lảo đảo, cũng may có Hạ Thất Tịch đứng bên cạnh đỡ lấy, nên cô mới không chật vật té xuống đất.

Cô bị đánh đến lỗ tai ong ong, đau đớn cùng khiếp sợ thổi quét qua, đầu óc Dư Thính trống rỗng, đôi mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Quý Thời Ngộ... Dám đánh cô?

Dư Thính ngây ngốc, kinh ngạc quên cả chớp mắt.

“Dư Thính, ngoại trừ việc lúc nào cũng gây phiền phức cho tôi thì cậu làm được gì hả!”

Giọng nói lạnh băng đầy vẻ chán ghét, mỗi một chữ như lưỡi dao sắc bén cứa vào người cô.

Dư Thính không biết nên phản ứng thế nào, hình ảnh trước mắt trở nên mơ hồ.

Nhưng mà giây tiếp theo, Yến Từ từ phía sau tiến lên, đấm một đòn thật mạnh lên mặt Quý Thời Ngộ.

“Yến Từ, cậu…”

Yến Từ không cho cậu ta cơ hội nói chuyện, nắm chặt hai tay đánh tiếp.

Cậu sẽ không đánh nhau, nhưng cũng biết nơi nào là yếu ớt nhất trên cơ thể người, mới đấm một hai cái đã làm người khác không chống đỡ được.

Hiện tại, Quý Thời Ngộ trở thành con mồi, Yến Từ chính là sát thủ tàn nhẫn.

Mặt cậu không biểu cảm, đôi mắt lộ ra tia huyết lãnh, mỗi lần xuống tay đều vô cùng tàn nhẫn, Quý Thời Ngộ không ngờ Yến Từ sẽ vì Dư Thính mà đánh chết cậu ta.

“Yến Từ, em dừng tay!”

Giáo viên cùng học sinh chạy lại ngăn cản, Yến Từ không đem họ để vào mắt, tất cả lực chút ý đều nằm trên người Quý Thời Ngộ.

Lôi kéo hơn nửa ngày, dùng sức chín trâu hai hổ mới tách được hai người ra.

Quý Thời Ngộ ngã trên mặt đất, quần áo tán loạn, bầm tím đầy mặt.

Cậu lau đi khóe miệng dính máu, tức giận nhìn Dư Thính phía sau Yến Từ: “Tôi nói sai sao? Dư Thính, từ nhỏ đến lớn người luôn tuỳ ý làm bậy là cậu; ỷ vào gia thế bắt nạt người khác cũng là cậu, nếu không có danh hiệu tiểu thư của Dư gia thì cậu chẳng là cái thá gì!”

Dư Thính ném tay Hạ Thất Tịch ra, tiến lên vài bước, “Cậu nói thêm một câu nữa xem.”

Quý Thời Ngộ không e ngại, ngữ khí sắc bén: “Từ trước đến nay chúng tôi đều phải chịu thiệt vì tính cách của cậu, cậu không bao giờ chịu để ý cảm nhận của người khác, cậu có biết không, thứ cậu tùy tâm sở dục có được là tâm huyết ngày đêm của người khác, hiện tại đốt quách đi rồi, cậu vui vẻ chưa?”

Dư Thính gắt gao nhìn chằm chằm Quý Thời Ngộ, nước mắt trào ra.

“Tôi làm cái gì sai! Lửa này không phải tôi đốt!”

Quý Thời Ngộ hỏi lại: “Nói như kiểu cậu không phải người trộm giấy thông hành?”

Dư Thính á khẩu không thể trả lời.

Cô không có phóng hoả, nhưng có suy nghĩ làm chuyện xấu, dù nói thế nào thì chuyện này đều có liên quan đến cô.

Mọi người xung quanh dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, có ánh mắt khinh miệt cũng có ánh mắt bất mãn, giống như... Giống như cô chính là tội phạm vậy!?

Dư Thính đau khổ không nói nên lời, mím môi im lặng rơi nước mắt.

“Yến Từ, cậu không có tư cách đánh tôi.”
Quý Thời Ngộ bò dậy, sửa sang lại quần áo, “Trong đó cũng có

tâm huyết của cậu, thay vì ở đây bênh vực tên tội đồ thì không bằng tìm cách chuẩn bị cho cuộc thi đi."

Hai mắt Dư Thính mông lung đẫm lệ nhìn Yến Từ, cực kỳ khó chịu, nghẹn ngào nói: "Cậu cũng...Cũng là thành viên của tổ đội?"

Yến Từ không trả lời.

Tám phần là phải.

Truyện tranh không đề cập đến thành viên khác ngoài Quý Thời Ngộ và Hạ Thất Tịch, rốt cuộc những người kia chỉ để làm nền, không đáng nhắc tới. Dư Thính chưa bao giờ nghĩ Yến Từ cũng sẽ ở trong đội, cô là vô ý, nhưng cũng đã gây ra tai hoạ cho người khác.

"Bạn học, chúng tôi đã lấy điện thoại của cậu ra đây, cậu xem còn dùng được không?"

Nhân viên cứu hỏa đưa điện thoại cho Yến Từ.

Cho dù là Nokia sắt đá cũng không chiến thắng được ngọn lửa, cậu trầm mặc bỏ lại vào trong túi quần, xoay người bế Dư Thính

lên.

“Yến Từ...” Dư Thính kéo áo cậu, không biết làm sao đối mặt với gương mặt lạnh lẽo của cậu.

“Bệnh viện.”

Cậu chỉ nói hai chữ.

Yến Từ ôm Dư Thính rời khỏi trường học, một đường đi thẳng, không quan tâm tiếng bàn luận xung quanh.

Bệnh viện ở đối diện trường học, đi bộ mất 3-5 phút là tới.

Cậu đi rất nhanh, như là sợ Dư Thính bị mấy người kia bức điên.

“... Tớ không muốn đi bệnh viện.” Dư Thính không biết nơi nào khó chịu, chỗ bị đánh rất đau, chỗ bị lửa làm bỏng cũng đau, yết hầu không thoải mái, nhưng tất cả đều không bằng sự khó chịu vô hình kia.

Cô vốn cho rằng chỉ có Quý Thời Ngộ có thành kiến với cô.

Nhưng mà...

Tất cả mọi người đều giống như vậy.

Chẳng lẽ mất đi danh hiệu tiểu thư Dư gia, cô chẳng là cái gì trong mắt họ sao? Chẳng lẽ trong mắt mọi người, cô là một thiên kim ác độc chỉ biết phá hoại tâm huyết của người khác?

“Tớ không đi bệnh viện, tớ không đi bệnh viện...” Dư Thính liều mạng giãy giụa, không biết đụng vào chỗ nào của cậu, chỉ nghe một tiếng rên khẽ, làm cậu hoàn toàn mất hết sức lực.

Lúc đứng xuống đất Dư Thính mới chú ý đến bàn tay đầy vết thương của thiếu niên, cho dù máu không dính lại, nhưng vết thương cũng rất ghê rợn.

Cô sửng sốt, trong mắt đều là bàn tay bị mảnh kính làm cho da tróc thịt bong.

“Cậu... Cậu bị thương?” Dư Thính cẩn thận nâng tay cậu lên, nhìn kỹ miệng vết thương còn lưu lại mảnh kính vỡ, khảm sâu vào da thịt, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau.

Trái tim Dư Thính co thắt lại, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Yến Từ, cậu đau lắm đúng không?” Cô không dám chạm vào, cúi đầu nhẹ nhàng thổi vào miệng vết thương, không chú ý tới giọng nói của mình có bao nhiêu đau lòng.

Yến Từ rũ mắt, bình tĩnh nhìn cô chăm chú, đầu ngón tay chạm vào khoé mắt cô, từng chữ rõ ràng: “Cậu khóc, sẽ đau.”

Gió thổi hiu hiu qua sân trường, hai người đứng dưới bóng cây.

Đôi mắt cậu dường như toát ra ánh lửa, nóng bỏng thiêu đốt tất cả, con tim Dư Thính khẽ rung lên.

_____
: ¯_(ツ)_/¯

Chương 33

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#27.09.2021

Trong bệnh viện, bác sĩ đang rửa sạch miệng vết thương cho Yến Từ.

Trước tiên dùng Povidone tiêu độc, sau đó lại dùng nhíp gắp mảnh vỡ thuỷ tinh.

Toàn bộ quá trình Yến Từ đều không kêu rên tiếng nào, đến cả lông mày cũng không nhúc nhích.

Dư Thính thì không được bình tĩnh như vậy, cô cảm thấy toàn bộ quá trình này rất đau đớn, không tự chủ nắm chặt bả vai Yến Từ.

Đau.

Yến Từ nhìn bàn tay đang nắm lấy bả vai cậu, lông mi nhẹ run rẩy, hầu kết lăn lộn, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Thôi, đừng quan tâm.

Cậu không nói lời nào càng làm Dư Thính lo lắng hơn: “Yến Từ, nếu cậu đau thì đừng nhìn nữa, không nhìn thấy sẽ không đau.”

Thiếu niên phụ hoạ: “Ừ.” Sắc mặt vẫn không thay đổi.

Bác sĩ bắt đầu băng bó cho cậu, ánh mắt trêu ghẹo: “Tiểu cô nương, nếu cháu sợ thì đi ra ngoài đi, tôi thấy cậu ta bị cháu nhéo đau thì có.”

Dư Thính không thể tin tưởng: “ Yến Từ, tớ ngéo đau cậu?”

Cậu quyết đoán gật đầu: “Ừ.”

“…”

Được thôi.

Dư Thính cụp đuôi rời khỏi phòng trị liệu.
Hành lang không có ghế ngồi, cô tựa lưng vào tường, thỉnh thoảng trộm nhìn vào bên trong.

Cả người Dư Thính đều là mùi của tro lửa, quần áo sạch sẽ thơm tho giờ đã không còn, làn da có vết tro tàn cùng vết máu đã khô.

Cho dù cả người chật vật nhưng cũng khó mà giấu đi sự xinh đẹp của thiếu nữ.

Không ít người nhìn cô đánh giá trên dưới, Dư Thính không để ý, đứng ở cửa sốt ruột chờ đợi.

Cho đến khi điện thoại rung lên, cô mới bừng tỉnh.

‘Hệ thống nhắc nhở: Người dùng có ác ý phá hoại thành quả của người khác, gây hậu quả nghiêm trọng, trừ 2 điểm danh dự, đồng thời trong 7 ngày không được kích hoạt nhiệm vụ mới.’

‘Hệ thống nhắc nhở: Hoàn thành nhiệm vụ bồi dưỡng quan hệ bạn tốt (Khen thưởng: 10 tệ).’

Dư Thính không có bất mãn.

Cắn môi, cô click mua chương truyện.

Cốt truyện đã đẩy nhanh đến sau khi Quý Thời Ngộ đi thi đấu đoạt giải, không ngoài ý muốn, cậu và Hạ Thất Tịch được đại học Thanh Hoa chọn trúng.

Dư Thính thì ngược lại.

Thành tích học tập của cô không tốt, nhưng cũng không sợ không thể học chung trường với Quý Thời Ngộ; nghe nói Hạ Thất Tịch sắp sửa học chung đại học với cậu, lại bắt đầu nổi lên ác ý, liên hệ với người cha rượu chè bài bạc của Hạ Thất Tịch, cho ông ta tiền để ông ta khống chế Hạ Thất Tịch, còn tìm cách không cho mẹ Hạ có công ăn việc làm.

Đoạn cốt truyện này làm Dư Thính cảm thấy như rơI vào vực sâu, cộng thêm những lời Quý Thời Ngộ đã nói, làm cô không thể không hoài nghi bản chất của mình.

Chẳng lẽ cô thật sự rất xấu xa?

Nếu không có app, cô sẽ thật sự đi theo cốt truyện hãm hại người khác?

Dư Thính không biết.

Cô bắt đầu xem xét lại con người mình, đủ mọi loại chuyện hiện lên trước mắt, cô kinh ngạc phát hiện ra bản thân chính xác như những gì Quý Thời Ngộ nói, là người ngang ngược không biết lý lẽ.

Cô có thể vì Quý Thời Ngộ từ chối lời tỏ tình mà nhốt cậu ta ở tầng hầm; về sau cũng có thể vì ghen ghét mà tổn thương một cô gái.

Cô sẽ chậm rãi trở nên xấu xa…

Và rồi cứ thế từng bước một, cô không còn đường lui.

Dư Thính trầm mặc nhìn giao diện.

Dư Thính trong cốt truyện được tác giả miêu tả dung mạo diễm lệ, dưới vẻ ngoài đẹp đẽ đó là nội tâm vặn vẹo dữ tợn. Cô ngồi đối diện với cha Hạ, gương mặt dầu mỡ đáng khinh đó, là loại người cô ghét nhất, nhưng mà lại đứng chung một chiếc thuyền với cô.

Nếu nói những nội dung cốt truyện trước kia làm cô tức giận, thì hiện tại lại làm cô buồn bã.

—— buồn vì bản thân là người xấu.

Dư Thính đóng app, nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh cái tát dữ dội và gương mặt thù hận của Quý Thời Ngộ.

17 năm qua, Quý Thời Ngộ làm bạn với cô hơn 10 năm, so với cha mẹ còn lâu hơn.

Thời thơ ấu của cô đều từ châu báu hoa lệ xây thành, mà Dư Thính chính là công chúa bị vây quanh trong đó, Quý Thời Ngộ chính là chàng hoàng tử tình cờ ghé đến.

Công chúa và hoàng tử có nhiều câu chuyện kết cục viên mãn.

Tuổi nhỏ cô có cậu, tin tưởng tương lai cũng sẽ có cậu, có một ngày, bọn họ sẽ lấy kết cục 'Công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi' mà kết thúc.

Nhưng mà...

Dư Thính không phải công chúa, mà là một mụ phù thuỷ.

Bởi vì thích Quý Thời Ngộ mà thay đổi hoàn toàn thành con người khác; so với việc bị cậu ta giết chết, cô càng hận bản thân đã đánh mất lý trí, đánh mất sự tỉnh táo của mình.

Cho dù có được app, cho dù biết trước kết cục của mình, cô vẫn muốn làm mọi cách để Quý Thời Ngộ phải trả giá, tìm đủ mọi cách tra tấn cậu ta.

Ngay cả việc giúp đỡ người khác cũng do làm theo nhiệm vụ, lấy tiền đề là chèn ép Quý Thời Ngộ, căn bản không phải thật lòng.

Có lẽ...

Mục đích app xuất hiện là muốn cô thay đổi bản thân, dùng cách thức giúp đỡ người khác để thay đổi vận mệnh cuộc đời;

nhưng cô đã hiểu sai, thậm chí lợi dụng việc này mà ngày càng quá đáng hơn.

Dư Thính nắm chặt điện thoại, không tự chủ liếc nhìn Yến Từ trong phòng.

Quý Thời Ngộ nói không sai.

Những người khác luôn phải trả giá cho những sai lầm mà cô gây ra.

Nếu hôm nay Yến Từ không đến cứu cô; nếu cô chết trong trận hoả hoạn này, người khác cũng chỉ cho là cô gieo gió gặt bão.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, bên tai vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

“Thính Thính.”

Giọng nói vừa vang lên, thiếu chút nữa Dư Thính lại rơi nước mắt.

Cô đứng thẳng người, hai bên má được đôi tay mềm mại nâng lên, đối diện với ánh mắt tràn ngập lo lắng.

“Chỗ nào bị thương? Bác sĩ đã kiểm tra chưa?”

Dư Dung quan sát cả người Dư Thính.
Trên cánh tay có vết máu, màu sắc đỏ thắm chói mắt.

“Máu?” Dư Dung có chút nghẹn ngào, kéo cô một phen, “Đi, chị đưa em đi kiểm tra.”

Dư Dung không khóc còn tốt, vừa thút thít đã kích thích đến tuyến lệ yếu ớt của Dư Thính.

Cô vội vàng ngăn cản, nức nở nói: “Không cần, em đã kiểm tra rồi.”

“Bác sĩ nói sao?”

“Em không sao, nhưng Yến Từ cứu em... Bị thương.”

Dư Thính ở trong đám cháy không lâu, ngoại trừ hít quá nhiều khói làm yết hầu hơi khó chịu thì cơ thể không có gì đáng lo ngại. So với Dư Thính, Yến Từ nghiêm trọng hơn nhiều.

Không khí lặng im, gương mặt Dư Thính được ôn nhu vuốt ve, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt quan tâm của Dư Dung, “Đây là chuyện gì?”

Được Dư Dung nhắc nhở, Dư Thính mới cảm thấy đau.

Cô im lặng che mặt, mũi chân chọc chọc sàn bệnh viện.

Ánh mắt Dư Dung trầm xuống, “A Ngộ?”

Dư Thính trầm mặc vài giây, rầu rĩ nói: “...Cậu ta nghi ngờ em phóng hoả đốt cháy thành quả thí nghiệm của bọn họ.”

Không chỉ Quý Thời Ngộ, hơn một nửa Hải Xuyên đều cho là vậy.

Thật ra cô cũng không thể trách người khác, bởi vì đó vốn là chủ ý của cô.

“Ở chỗ này chờ chị.”

Nói xong, Dư Dung đi gọi điện thoại.

Chờ cô gọi điện xong, Yến Từ cũng đã băng bó xong, Dư Dung biết tính của cậu, để tránh làm Yến Từ mất tự nhiên nên cũng không mở miệng nói cảm ơn.

Dư Dung hỏi Dư Thính: “Chị đến trường học, em muốn đi theo không?”

Dư Thính biết chị qua đó vì vụ việc lần này, đừng nói muốn hay không, cho dù chân có bị lửa đốt cho bại liệt cũng phải đi!

Dư Thính kiên định: “Em đi!”

“Được, vậy Yến Từ...”

Yến Từ không nói, khẽ meo meo lại gần Dư Thính, lấy hành động thể hiện lập trường.

...

Ba người quay lại trường học.

Trận hoả hoạn bất ngờ xảy ra nên nhà trường tạm thời cho học sinh nghỉ học, chỉ còn tổ đội thi đấu ở lại trường.

Bọn họ đi qua sân trường tiến vào văn phòng hiệu trưởng.

Dư Dung gõ cửa, không quan tâm người bên trong có đồng ý không, trực tiếp đi vào.

“Dư tổng.” Giang Hoài đứng dậy, xưng hô cung kính.

“Kêu Quý Thời Ngộ và thành viên tổ đội tới đây hết đi.” Dư Dong không dong dài, không khách khí ngồi trên sô pha trong phòng.

Khí thế của cô rất mạnh, vạn vật xung quanh cũng chỉ là làm nền.

Dư gia có 10% cổ phần ở Hải Xuyên, kể cả khi không phải là nhà đầu tư lớn nhất, cho dù toàn bộ ban quản trị trường học có lại đây cũng phải nể mặt vài phần.

Hiệu trưởng Hải Xuyên hiểu rõ mục đích cô tới đây, lập tức nói: "Tôi đã kêu các em ấy tới đây."

Vừa dứt lời, Quý Thời Ngộ, Hạ Thất Tịch và hai thành viên khác tiến vào.

Sắc mặt mấy người này đều không tốt, trong đó có một nữ sinh đã khóc, đôi mắt sưng đỏ, ánh mắt như muốn giết người nhìn Dư Thính.

"Quý Thời Ngộ, đây là cậu đánh?"

Không chờ cậu mở miệng, Dư Dung không chút lưu tình chất vấn.

Quý Thời Ngộ bình tĩnh nhận lấy ánh mắt của cô, nhàn nhạt nói một câu: "Đúng vậy."

Cậu thản nhiên làm Dư Dung bật cười, “Cậu ở trước mặt nhiều người đánh con bé, không thấy bản thân có lỗi sao?”

Quý Thời Ngộ còn chưa mở miệng, nữ sinh bên cạnh không chút do dự đứng dậy, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Dư Thính mắng chửi: “Dư Thính ăn cắp giấy thông hành của Hạ Thất Tịch, cố ý đi vào phá hư mô hình thi đấu của chúng tôi, từ đó mới dẫn đến hoả hoạn. Đúng, bởi các người có gia thế lớn nên tập thể bình thường như chúng tôi không thể trêu vào, nhưng chúng tôi chẳng lẽ không được đi thi đấu chỉ bởi vì cậu ta sao? Tâm huyết của chúng tôi ai bồi thường?”

Nói đến liền kích động, nữ sinh lại khóc lớn.

Mỗi người bọn họ đều vì lần thi đấu này bỏ ra không ít tâm huyết, hằng ngày học tập vất vả, sau đó lại dành hết thời gian để nghiên cứu, thất bại rồi lại thất bại, cuối cùng cũng đã sắp hoàn thành mô hình.

Nhưng mà...

Đều mất hết rồi.

“Quý Thời Ngộ nói không sai, cậu chỉ biết gây phiền phức cho người khác.”

Nữ sinh gào khóc không ngừng.

Dư Thính nắm chặt cánh tay Dư Dung, có chỗ dựa, lập tức phản bác: “Ai có chứng cứ? Cậu có chứng cứ chứng minh tôi phóng hoả sao?!”

Đúng, cô có ý xấu, nhưng cô chưa làm.

Dư Thính sẽ vì sai lầm của mình mà nhận sai, nhưng những gì không phải do cô làm, cô tuyệt đối không nhận!

“Chính là cậu, chính là cậu! Cậu là đồ ăn trộm!”

“Tôi không phải, tôi không phải! Cậu là đồ ngậm máu phun người!”

“Đừng biện minh đừng biện minh, chính là cậu chính là cậu!!”

“Tôi không nghe tôi không nghe, không phải tôi không phải tôi!!”

Dư Thính đang muốn đại chiến 300 hiệp thì miệng đã bị một bàn tay che lại.

Mùi thuốc khó ngửi làm cô ngẩng đầu lên.

Trước mặt là khuôn mặt phóng đại của thiếu niên, đôi mắt bình tĩnh chứa ảnh ngược của Dư Thính, khiến Dư Thính lập tức yên tĩnh lại.

Tư thái Dư Dung thong dong, “A Ngộ, cậu cũng cho là như vậy?”

Quý Thời Ngộ lạnh nhat, có lẽ đâu là câu trả lời tốt nhất.

Dư Dung cười khẽ: “Được.”

Co đang muốn nói chuyện, một giọng nói khàn khàn vang lên: “Không phải Thính Thính.”

Dư Thính kinh ngạc nhìn Yến Từ.

Lông mi đối diện nhẹ run lên, ánh mắt sáng hơn mặt hồ, “Đường dây dẫn điện nối sai... Tạo thành lượng điện vượt quá

lượng điện tiêu chuẩn, bị quá tải, làm cho, nóng lên, nhiệt độ bên ngoài... Hạ thấp. Sự chênh lệch lớn, lão hoá, đánh mất, thông qua kim loại tuyến tâm... Bốc cháy."[1]

[1]Đoạn này Gà chém gió theo convert thôi, chứ cũng không rành lắm, có mấy chỗ không hiểu nên để nguyên văn convert =((

Yến Từ còn chưa rành cách nói câu dài, gập ghềnh, nói xong một câu ngắn mới sắp xếp lại từ ngữ, nói câu tiếp theo.

Không gian xung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Đôi mắt Yến Từ trước sau vẫn luôn nhìn Dư Thính, cho dù khi nói chuyện cũng không có dời đi, cuối cùng nhấn mạnh lần nữa: "Không phải Thính Thính."

_____

: (o←_←)

Chương 34

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#28.09.2021

“Yến Từ, cậu có ý gì? Cậu với tụi này chung một tổ đội, bây giờ lại nói chuyện thay cậu ta?” Nam sinh đột nhiên nhận ra gì đó, kinh ngạc trừng mắt, “Cậu có thể nói??”

Lúc này mọi người mới nhớ tới Yến Từ là một người câm.

Yến Từ không quen bị mọi người chú ý, đầu ngón tay đang buông lỏng chậm rãi nắm chặt vạt áo Dư Thính, môi cũng gắt gao mím chặt.

Dư Thính dứt khoát đứng ra bảo vệ Yến Từ, không vui nhìn nam sinh, “Yến Từ vốn dĩ có thể nói!”

“Moẹ!” Nam sinh chửi tục, “Vậy tại sao vào đội lâu như vậy mà cậu không nói chuyện với chúng tôi?”

Yến Từ mặt liệt: “Không thích nói, đồ đầu đất.”

Nam sinh: “…”

Dư Thính: “…”

Ừm, tiểu đáng thương đã học được cách mắng người rồi.

Mặt nam sinh chuyển thành màu gan heo, nói là tức giận cũng không đúng, cuối cùng vẫn là Dư Thính ra giải thích thay Yến Từ: “Cổ họng cậu ấy bị thương, gần đây bị tôi ép nên mới mở miệng nói chuyện, mà cũng đâu phải cố ý, cậu bất mãn cái gì? Cậu ghen ghét cậu ấy đẹp trai thông minh hơn cậu à?”

Dư Thính rất giống gà mái bảo vệ gà con, uy phong oai hùng.

Phía sau Yến Từ phối hợp ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt trên đỉnh đầu cô.

—— đáng yêu.

Cậu thừa lúc mọi người không để ý, trộm dùng ngón út đùa nghịch đuôi tóc cô.

Ai cũng không chú ý đến động tác nhỏ bé này của Yến Từ.

Nam sinh mới không thèm tin Dư Thính có lòng tốt như vậy.

Cả trường đều biết gia cảnh Yến Từ nghèo khó, bản thân bọn họ cũng có bất đắc dũ, nếu không phải nhà trường yêu cầu, bọn họ sống chết đều không muốn cho Yến Từ gia nhập tổ đội.

“Ý cậu trận hỏa hoạn này là ngoài ý muốn?”

Yến Từ thu tay lại: “Ừ.”

Nam sinh cười lạnh: “Tại sao tôi phải tin cậu?”

“Lúc cứu Thính Thính, nhìn thoáng qua.”

“Cho nên?”

“Các cậu, không nghe tôi.” Yến Từ đã đoán trước được chuyện này, biểu cảm có chút khinh thường, giống như muốn nói ‘Xem đi, không nghe tôi, quả nhiên rất cùi bắp.’
“Chỉ như vậy?” Nam sinh càng thêm khinh thường.

Cậu ta là đội phó của tổ đội, bởi vì có thành kiến với Yến Từ nên không đặt cậu vào mắt. Đặc biệt là Yến Từ cực kỳ quái lạ, không tham dự vào việc thảo luận, chỉ biết ném tới một đống lý luận tri thức.

Bởi vì thời gian thi đấu rất gấp gáp, bọn họ căn bản không rảnh dựa theo tài liệu cậu cung cấp mà làm lại mô hình một lần nữa; huống chi trong đội còn có Quý Thời Ngộ, vì vậy càng không cần nghe theo một người mới đến, cho nên không ai làm theo Yến Từ.

Hiện tại cậu ta muốn nói chỉ bằng một cái liếc mắt, muốn khiến bọn có tin tưởng mô hình có vấn đề? Sao có thể.

Bầu không khí hai bên cực kỳ căng thẳng.
Đang lúc này, nhân viên cứu hoả tiến vào, “Sau khi chúng tôi kiểm tra kỹ lưỡng, kết luận vụ hoả hoạn này là ngoài ý muốn.”

Trong phút chốc, văn phòng yên tĩnh.

“Tuy rằng không biết cô cậu đang làm thí nghiệm gì, nhưng dòng điện quá tải đã gây ra vụ cháy. Cho dù hôm nay không cháy, thì ngày mai cũng cháy, chỉ là xảy ra sớm hay muộn thôi.”

Giang Hoài tranh thủ rèn sắt khi còn nóng: “Tôi đã khôi phục máy theo dõi ở phòng thí nghiệm, sau khi Dư Thính đi vào thì cái gì cũng chưa làm, đây là băng ghi hình, các vị nếu không tin có thể tự mình xem qua.”

Anh đem notebook đưa đến trước mặt mấy người kia.

Trong video, sau khi Dư Thính tiến vào chỉ quan sát xung quanh, bộ dáng lén lút như muốn làm chuyện xấu. Nhưng cô không có hành động phá hoại nài, chỉ đứng trước noi hình thí nghiệm quan sát, vài giây sau, khói lửa cuồn cuộn chiếm hết tầm mắt.

Một màn này xuất hiện không kịp phòng bị, làm tất cả mọi người không biết dùng thái độ gì để đối mặt với tình hình này.

Sẽ không ai cũng nghi ngờ lời nói của đội cứu hoả, mà bất cứ ai cũng không thể ngờ mọi chuyện lại là như vậy.

Nói như vậy, Yến Từ đã nói đúng, là bọn họ hiểu lầm Dư Thính?

Kinh ngạc nhất trong đó phải nói đến Quý Thời Ngộ.

Dư Thính sẽ không tự nhiên đối xử tốt với người khác, đặc biệt là người cô từng rất ghét. Vì thế Quý Thời Ngọ luôn tin tưởng Dư Thính tiếp cận Hạ Thất Tịch là có mục đích xấu.

Ban đầu cậu không nghĩ ra nguyên do, cho đến khi Dư Thính ăn cắp giấy thông hành của Hạ Thất Tịch, tự tiện xông vào phòng thí nghiệm, mọi chuyện đều sáng tỏ.

—— cô muốn phá hư mô hình của tổ đội thi đấu, sau đó vu oan cho Hạ Thất Tịch.

Chẳng qua thủ đoạn này thật không thông minh.

Quý Thời Ngộ từ lúc hoả hoạn bắt đầu đến khi kết thúc vẫn luôn tin tưởng suy nghĩ này của mình, cuối cùng lại nghe nhân viên cứu hỏa nói….

Dư Thính… Không hề cố ý phóng hỏa?

Đồng tử cậu co thắt, đứng sững sờ tại chỗ không nói lời nào.

Chậm rãi sau đó, Quý Thời Ngộ mới khàn giọng lên tiếng: “Cho dù trận hỏa hoạn này không liên quan đến Dư Thính, nhưng cậu ta thật sự đã trộm giấy thông hành của Hạ Thất Tịch, chưa được sự đồng ý đã tuỳ tiện xông vào phòng thí nghiệm.”

Lấy sự hiểu biết của cậu với Dư Thính, cô tuyệt đối sẽ không đơn thuần muốn vào xem.

Cô muốn phá hư mô hình, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra hoả hoạn.

Mặc kệ cô có liên quan đến trận hỏa hoạn không, chỉ cần cô có ý xấu, chắc chắn phải vì hành vi của mình mà trả giá.

“Chờ đã, từ từ.” Hạ Thất Tịch vẫn luôn im lặng đột nhiên nhấc tay có ý kiến, khóe mắt liếc nhìn Dư Thính, mặt không đổi sắc nói, “Tớ... Hình như tớ chưa từng nói qua là Dư Thính trộm giấy thông hành của mình?”

Nghe cô nhắc nhở, lúc này mọi người mới nhớ ra Hạ Thất Tịch chưa từng nói như thế.
Vậy ai đã nói điều này với bọn họ?

Hình như là Quý Thời Ngộ.

Lập tức, cậu trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Thần sắc Quý Thời Ngộ khẽ thay đổi, đôi mắt nhìn Hạ Thất Tịch: “Hạ Thất Tịch, cậu lặp lại lần nữa, giấy thông hành của cậu làm sao?”

“Là tớ không cẩn thận làm rớt.”

“Khi nào?”

“Không biết.”

Quý Thời Ngộ hùng hổ doạ người: “Ở đâu?”
Hạ Thất Tịch lặp lại: “Không biết.”

Thật ra cô biết thời điểm còn ở thư viện, Dư Thính đã lén lút cầm giấy thông hành của cô đi, nhưng thư viện có máy theo dõi, nếu nói ra địa điểm thời gian cụ thể, có thể Quý Thời Ngộ sẽ đổ mọi chuyện lên đầu Dư Thính thêm lần nữa.

Nếu là trước kia cô sẽ không vì Dư Thính mà đánh mất tiền đồ của bản thân.

Nhưng Dư Thính đã nhiều lần giúp đỡ cô và mẹ, cô tin tưởng Dư Thính không phải là người xấu.

Mặc kệ Dư Thính có mục đích gì, Hạ Thất Tịch quyết định sẽ tùy hứng một lần.

Ánh mắt cô nhìn Quý Thời Ngộ: “Nếu muốn xử phạt, chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của tớ. Là tớ vô ý làm rơi thứ quan trọng, tớ nhất định sẽ gánh vác hình phạt từ nhà trường.”

Dư Thính chưa bao giờ nghĩ đến Hạ Thất Tịch sẽ chủ động nói dối giải vây cho cô.

Cô từng có vô số lần trào phúng nữ chính có bệnh thánh mẫu, hôm nay lại thật sự được hào quang thánh mẫu chiếu rọi.

Không thể không nói...

Cảm giác rất tốt, rất sung sướng.

Rõ ràng nhiều người nghi ngờ cô như vậy; rõ ràng trong lòng Hạ Thất Tịch biết rõ, nhưng đến cuối cùng vẫn lựa chọn bảo vệ cho

cô.

Hạ Thất Tịch là thật sự lương thiện; còn cô chỉ là giả vờ từ bi.

Cũng không khó hiểu kết cục giữa cậu ta và cô lại khác biệt như thế.

Dư Thính kiềm kén sự nóng bỏng trong ánh mắt, nếu mọi chuyện lộ ra, Hạ Thất Tịch sẽ vì nói dối mà gánh chịu toàn bộ hậu quả, bởi vì cô ấy đã giấu giếm một phần sự thật quan trọng.

“Là tôi nhặt được nhưng không trả lại, bởi vì tôi muốn xem mô hình của các cậu.” Dư Thính nhìn mũi chân, “Tôi cũng sẽ gánh vác toàn bộ tổn thất của chuyện này, cho dù hiệu trưởng xử phạt thế nào thì tôi cũng vui vẻ chấp nhận.”

Dư Thính bị lửa hun đến mặt xám mày tro, bộ dạng cũng rất ngoan ngoãn, hơn nữa còn có Dư Dung khí thế mạnh mẽ ở phía sau, hiệu trưởng có là tiên cũng nào dám xử phạt. Nói tới nói lui, chuyện lần này thật sự là ngoài ý muốn; Dư Thính không nên lén vào phòng thí nghiệm là thật, trở thành người bị hại trong trận hỏa hoạn cũng là thật.

Cân nhắc trái phải, hiệu trưởng xua tay: “Vậy phạt em hai ngày không được đến trường, ở nhà tự kiểm điểm lại bản thân, về sau

nếu nhặt được của rơi phải nhớ trả lại, không nên tuỳ tiện đi vào phòng thí nghiệm khi chưa được cho phép."

Phạt là giả, cho Dư Thính nghỉ ngơi là thật.

Cơ thể Dư Thính vốn yếu ớt, lại bị chuyện này dọa một hồi, nếu lúc đi học xảy ra chuyện gì, thì nhà trường không đảm đương nổi trách nhiệm này.

Dư Dung nói: "Về lời đồn trong trường, hy vọng hiệu trưởng giải quyết ổn thoả."

"Nếu không phải bạn học Dư Thính gây ra, chúng tôi đương nhiên sẽ tích cực xử lý, điểm này Dư Thính cứ yên tâm."

Dư Dung gật đầu, dắt Dư Thính rời khỏi văn phòng.

Chuyện này đã giải quyết xong, những người còn lại đều bị tống cổ về nhà.

Lúc này mọi người đều rất trầm mặc.

Dư Thính có thể cảm giác được những ánh mắt phức tạp sau lưng, bọn họ muốn tiến lên nói chuyện với Dư Thính nhưng lại không dám, rối rắm đứng tại chỗ.

Cuối cùng cũng xuống tới sân trường.

Đột nhiên Dư Dung dừng bước, giọng nói lạnh băng, “Quý Thời Ngộ, cậu qua đây với tôi một chút.”

_____
: ㄱ(•_•)ㄏ

Chương 35

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#04.10.2021

Hai người đi vào một góc, lúc này Dư Dung mới mở miệng, "Trước kia đã muốn nói với cậu chuyện cậu xin ở ký túc xá trong trường, nhưng do cậu bị thương nên tạm gác lại. Bây giờ vừa hay đang rảnh, không bằng chúng ta nhanh chóng hoàn tất thủ tục đi."

Quý Thời Ngộ nói: "Được."

"A Ngộ, tính tình Thính Thính vô lý, tuỳ hứng, tất cả là do tôi không dạy dỗ kỹ càng. Tôi biết em ấy làm cậu chịu nhiều uỷ khuất, làm cậu rất có thành kiến với em ấy, nhưng cho dù thế nào, những điều này cũng không thể trở thành lý do để cậu đánh em ấy trước mặt mọi người."

Dư Dung cũng đã kiềm chế bản thân lắm rồi.

Nếu Quý Thời Ngộ không phải con trai của ân nhân của Dư gia, Dư Dung tuyệt đối sẽ không để cậu còn nguyên vẹn đứng đây nói chuyện với cô.

Quý Thời Ngộ trầm mặc, không biết là không cam lòng hay đang trầm tư.

“Lúc trước tôi đã nghe lời cha tôi, bất luận thế nào cũng phải nuôi dưỡng cậu thật tốt, tôi thật sự đã thực hiện những hứa hẹn đó, nhiều năm qua Dư gia chưa từng bạc đãi cậu điều gì, chỉ cần là Dư Thính có thì cậu đều có. Tôi không yêu cầu cậu nhớ ơn Dư gia, nhưng hy vọng cậu không nên chỉ vì Dư Thính mà ghi hận chúng tôi.”

Dư Dung nói rất hàm súc, cô tin chắc Quý Thời Ngộ thông minh như vậy sẽ hiểu rõ ý cô.

Cô tung hành trên thương trường nhiều năm, liếc mắt một cái đã nhìn thấu lòng người.

Trước đó cô chỉ cảm thấy Quý Thời Ngộ có chút kỳ lạ, không suy nghĩ nhiều; cho đến hôm nay, cô từ trong mắt cậu ta nhìn thấy một tia thù hận sâu sắc.

Dư Dung lập tức hiểu rõ, cậu ta đã sớm coi Dư Thính như kẻ thù, nói không chừng cả Dư gia đều bị cậu ghét cay ghét đắng.

Bĩnh tĩnh nghĩ lại, Dư Dung đối xử với Quý Thời Ngộ không tệ.

Thời điểm họp phụ huynh ở trường tiểu học, cô đi dự cho Dư Thính, Dư Chi Chu đi dự cho Quý Thời Ngộ; lúc cậu thi đấu đoạt giải, cô đúng giờ đến chúc mừng; ngay cả quà sinh nhật của cậu và Dư Thính đều ngang bằng nhau.

Sau này bận rộn vô cùng, Dư Dung không có thời gian quản lý chuyện trong nhà.

Thỉnh thoảng sẽ nghe thấy hai đứa cãi nhau, hoặc là Dư Thính tức giận đem cậu nhốt vào tầng hầm.

Khi đó Dư Dung không quá để ý.

Hai người lớn lên cùng nhau, cãi nhau ầm ĩ là chuyện bình thường. Khi còn nhỏ cô cũng đã nhiều lần giấu cha mẹ nhốt Dư Chi Chu vào phòng tối.

Hiện tại nghĩ lại, cô mới thấy mình đã sai, là cô suy nghĩ không kỹ lưỡng.

Quý Thời Ngộ với Dư gia không thân chẳng quen, cho dù cô có làm bao nhiêu chuyện tốt, Quý Thời Ngộ cũng sẽ không nhớ kỹ Dư gia một tí tẹo nào, cậu chỉ cho là mình ăn nhờ ở đậu, lúc nào cũng bị gây khó dễ.

Bây giờ xảy ra chuyện, Dư Dung không muốn để Quý Thời Ngộ sống trong nhà nữa, hoá ra lâu nay cô cũng chỉ đang nuôi dưỡng một tên kẻ thù.

“Thẻ này đủ tiền cho cậu sống đến khi tốt nghiệp đại học, A Ngộ, tôi hy vọng, về sau khi gặp lại, cậu vẫn là em trai của tôi.”

Dư Dung đang ám chỉ gì đó, nhưng Quý Thời Ngộ lại không tiếp nhận ám chỉ đó.

“Không cần.” Quý Thời Ngộ nói, “Tối nay tôi sẽ dọn đồ rời đi.”

Cậu nắm chặt quai cặp, vòng qua Dư Dung rời khỏi đây.

Dư Dung thưởng thức tấm thẻ ngân hàng bị khinh thường, nhìn vách tường phía sau nói, “Ra đây đi.”

Giang Hoài đang đứng dựa tường, cười khẽ: “Em đã nuôi một con sói mắt trắng nhỏ rồi.”

Dư Dung đem thẻ nhét vào trong túi, “Nuôi sói trong nhà, tóm lại không phải chuyện tốt.” Khi nói chuyện, Dư Dung tuỳ tiện ném túi cho anh ta, tiện tay vuốt phẳng nếp nhăn trên áo sơ mi của Giang Hoài.

Dư Dung thà rằng mất đi một người nhà, chứ không muốn nhiều thêm một kẻ thù.

Nếu Quý Thời Ngộ hiểu chuyện, sẽ nhận lấy số tiền này, sẽ kêu cô một tiếng chị; nếu về sau cậu vô tình vô nghĩa, đừng trách Dư gia không nể tình xưa.

...

“Hạ Thất Tịch.” Chờ toàn bộ thành viên tổ đội rời đi, Dư Thính mới dám nói chuyện với Hạ Thất Tịch.

“Cảm ơn cậu đã giúp tôi.” Dư Thính không biết cách cảm ơn, đầu nhỏ gục xuống, giống như là thái độ nhận sai.

Cô từ trong túi lấy ra giấy thông hành nhăn bèo nhèo đưa qua, Hạ Thất Tịch cúi đầu nhìn qua, giấy thông hành đã có dấu vết bị cháy, có lấy lại cũng không dùng được nữa.

“Cậu trộm cái này... Thật sự là muốn phá hư mô hình sao?”

Đối mặt với cô gái đang ôn nhu chất vấn, Dư Thính không hề giấu giếm, nhẹ nhàng gật đầu.

Cho dù là ý đồ xấu, nhưng Hạ Thất Tịch cứ cảm thấy Dư Thính có chút đáng thương.

“Vậy...” Cô nhỏ giọng hỏi, “Cậu làm bạn với tớ là vì muốn lấy cái này?”

Dư Thính ngơ ngác: “Chúng ta là bạn bè à?”

Câu hỏi ngây thơ có mức độ đả thương không kém gì lúc Hạ Thất Tịch biết được giấy thông hành bị trộm.

Nếu tan nát cõi lòng có âm thanh, vậy toàn bộ thế giới sẽ bị chấn động dữ dội.

Hạ Thất Tịch vốn cho rằng Dư Thính muốn làm bạn với cô, dù sao các cô cũng đã từng cùng nhau đi ăn bún ốc; cậu ấy còn giúp cô kiếm tiền, còn chủ động giúp mẹ cô, vậy mà đến cuối cùng lại không được tính là bạn bè.

Nếu không phải bạn bè, thì chính là đơn thuần lợi dụng…

—— Dư Thính coi trọng giấy thông hành của cô.

“Thôi, cứ cho là vậy đi.” Dư Thính suy sụp, “Dù sao tôi cũng thiếu bạn, thêm cậu vào cho đủ số lượng cũng được.”

Hạ Thất Tịch nghẹn họng, nhịn không được nói: “… Thật ra ngoại trừ những lúc cậu nói chuyện khó nghe, thì bình thường cậu nói chuyện rất dễ nghe.”

“…”

Dư Thính hít sâu một hơi, “Tôi thật sự cố ý muốn trộm đồ của cậu, bởi vì tôi muốn phá hư mô hình để Quý Thời Ngộ không thể đi dự thi.”

Dư Thính rất sòng phẳng thừa nhận, đem chuyện xấu nói đến quang minh lỗi lạc, một lần nữa làm Hạ Thất Tịch tan nát cõi

lòng.

“Nhưng mà, tôi tuyệt đối không muốn phá hư rồi vu oan cho cậu; càng không phải vì muốn trộm giấy thông hành mà cùng cậu làm... Bạn bè.” Dư Thêm nói chữ cuối cực kỳ gian nan, thẹn thùng đến hai tai đỏ bừng.

“Tôi chỉ là thấy ngứa mắt Quý Thời Ngộ, cho nên không có suy nghĩ cho những người khác trong tổ đội.”

“Chỉ như vậy?”

“Ừ.” Dư Thính gật đầu, “Chứ cậu muốn gì nữa!”

Hạ Thất Tịch lập tức thấy dễ chịu.

So với việc Dư Thính có ý xấu, cô sợ nhất là bị lợi dụng, bị lừa gạt.

Cô dụi dụi mắt, mỉm cười: “Được, tớ tin tưởng cậu, cũng sẽ không nói chuyện này với người khác.”

Dư Thính không quan tâm cậu ta có nói chuyện này với ai khác không, dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra, hậu quả cũng gây nên, người khác biết hay không cũng không liên quan đến cô.

"Sau này cậu không cần làm vậy nữa đâu." Giọng nói Hạ Thất Tịch ôn nhu, "Cậu đẹp như vậy, trong nhà lại có nhiều tiền, vì một đứa con trai thật sự không đáng. Cậu đừng thích Quý Thời Ngộ nữa, cậu ta còn không bằng Yến Từ, cậu không biết đâu, Yến Từ nghe nói cậu gặp chuyện, lập tức không quan tâm bản thân nữa, chạy ngược hướng với mọi người đến phòng thí nghiệm, chỉ có một mình Yến Từ là chạy đến tìm cậu thôi."

Hạ Thất Tịch chưa từng yêu đương, nhưng cô có cảm giác.

—— Yến Từ thích Dư Thính.

Mặc dù cô không tiếp xúc nhiều với Yến Từ.

Trong ấn tượng của cô, thiếu niên vừa yên tĩnh vừa không có cảm giác tồn tại, suốt ngày chỉ biết cúi đầu làm việc. Tuy không ai muốn tiếp xúc với cậu, nhưng cậu làm việc nghiêm túc, kiên nhẫn lại tinh tế, tích cách hoàn toàn trái ngược với Dư Thính.

Nếu so sánh với Quý Thời Ngộ kiêu ngạo cao lãnh, Hạ Thất Tịch cảm thấy Yến Từ mới là người thích hợp nhất với Dư Thính.

Dư Thính không ngờ cô sẽ nghe được những lời này.

Trận hỏa hoạn xảy ra quá đột ngột, khi cô được cứu ra cả người đều ngây ngốc, căn bản không nghĩ tới tại sao Yến Từ lại đến.

Nói như vậy...

Cậu ấy cố ý đến cứu cô?

Ngoại trừ chị cả, anh hai và dì Tô, chưa từng có người thứ tư vì cô mà không màng đến tính mạng của bản thân.

Bây giờ đã có Yến Từ, có tiểu đáng thương.

Nhớ lại bàn tay loang lỗ vết máu và biểu cảm của cậu khi ôm chặt lấy cô, Dư Thính không khỏi nắm chặt tay, nội tâm trướng nghẹn.

“Tôi đi trước đây?” Dư Thính thong thả lùi về sau, không chờ Hạ Thất Tịch nói chuyện, nhanh như chớp chạy đi.

—— Cô muốn đi tìm Yến Từ!

Hạ Thất Tịch bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ đến bản thân cô có khả năng đã thúc đẩy một đôi yêu sớm trong trường, không khống chế được cười rộ lên.

Nhưng mà giây tiếp theo, nụ cười Hạ Thất Tịch chuyển thành xấu hổ.

“Yến, Yến Từ?”

Cô nhìn về phía trước, Yến Từ đứng trốn sau một thân cây hoè tươi tốt.

Nhìn tình hình này, chắc cũng nghe được không ít.

“Tớ, cái đó...”

Da đầu Hạ Thất Tịch tê dại.

Cô nói nhiều điều về Yến Từ với Dư Thính như vậy, lỡ như Yến Từ coi cô thành kẻ thích xen vào chuyện người khác, về sau

không mang cô đi làm thí nghiệm nữa thì sao?!

Trong lúc cô khẩn trương, Yến Từ đã thong thả đi tới.

Hô hấp Hạ Thất Tịch chậm lại, đôi mắt âm u của Yến Từ làm cô không dám nói chuyện.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh: “Cậu, rất tinh mắt.”

Bốn chữ gập ghềnh, xen lẫn hai cảm xúc thưởng thức và hài lòng.

“...?”

“Về sau dạy cậu... Làm thí nghiệm.”

Hạ Thất Tịch sửng sốt: “Có thể dạy Olympic Toán luôn không?”

Yến Từ châm chước vài giây, lắc đầu: “Đó là cái giá khác.”

Hạ Thất Tịch tỉnh ngộ, thử hỏi: “Về sau tớ ở trước mặt Dư Thính khen cậu thêm vài câu?”

Yến Từ đồng ý.

Hạ Thất Tịch hơi chột dạ, ban nãy cô còn đau lòng vì nghĩ Dư Thính lợi dụng mình, bây giờ cô lại lợi dụng Dư Thính để lấy chỗ tốt từ học thần.

“Chúng ta như vậy không tốt lắm?” Hạ Thất Tịch lần đầu làm chuyện này, cẩn thận hỏi, “Nếu Dư Thính biết chúng ta lấy cậu ấy ra làm giao dịch...”

Yến Từ nhíu mày: “Giao dịch là chỉ... Hai bên vì tiền mà trao đổi lợu ích, tôi dạy cậu giải đề, cậu, khen tôi, thuộc hành vi tự nguyện, không đề cập… Lợi ích.”

Rất có đạo lý.

Hạ Thất Tịch bị thuyết phục.

“Nhưng mà, chỉ có thể dạy ở trường.” Yến Từ nghiêm túc, “Thính Thính cũng sẽ ở chung.”

Mấy tên nam sinh kia nói một nam một nữ đơn độc ở chung là hẹn hò.

Tuy rằng cậu không biết tại sao, nhưng cậu chỉ muốn hẹn hò với Dư Thính, ngoại trừ Dư Thính thì ai cũng không được.

Hạ Thất Tịch không nhìn ra Yến Từ lại có tính giác ngộ cao như thế, khiếp sợ hai giây, lập tức đồng ý.

“Vậy chờ đến lúc tớ dạy bổ túc cho Dư Thính, cậu cũng tới đi, ba chúng ta học cùng nhau.”

Học bổ túc?

Yến Từ lại nhíu mày.

Tại sao Dư Thính không tìm cậu học bổ túc? Chẳng lẽ cậu không đủ thông minh??

“Tôi thay đổi chủ ý.”

“...?”

Yến Từ lại nói: “Cậu đem cơ hội dạy bổ túc cho Thính Thính đưa lại cho tôi.”
“....??”

“Tôi dạy cậu ba đề Olympic Toán.” Yến Từ giơ ba ngón tay, trên mặt chỉ thiếu viết mấy chữ ‘Cậu xem tôi rộng lượng biết chừng nào’.

Hai người hoàn thành giao dịch, từng người rời đi.

Yến Từ chưa về nhà, trực tiếp đi đến một khu phố buôn bán cách trường không xa.

Cậu đi rất lâu mới tìm được một cửa tiệm sửa điện thoại ở góc đường.

Yến Từ đem ‘lão già’ đã gần đất xa trời chưa cho người sửa chữa, nói: “Sửa.”

Một chữ đơn giản, hơn nữa một thân băng bó cùng ánh mắt lạnh lẽo, cực kỳ giống một tên giang hồ đầu đường xó chợ.

Ông chủ ngẩng đầu nhìn, không nói hai lời lập tức đá Yến Từ ra khỏi cửa tiệm.

Yến Từ nắm chặt điện thoại, đứng tại chỗ thất bại nửa giây, quay đầu đi vào cửa tiệm bán dụng cụ sửa chữa kế bên.

—— Không sao, cậu tự mình sửa.

_____
: ¯_ʘ‿ʘ_/¯

Chương 36

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#08.10.2021

Yến Từ mua một bộ dụng cụ sửa chữa đơn giản, sau đó đến thư viện mượn sách hướng dẫn, lúc này mới dẹp đường hồi phủ.

Cậu dựa theo sách, dùng tua vít chữ thập 'mổ xẻ cơ thể lão già', linh kiện, cơ xác, pin điện thoại, chỉnh tề bày biện trước mặt.

Yến Từ từng bước đi theo sách sửa lại những chỗ hỏng, từng bước lắp ráp điện thoại về như cũ.

Khởi động máy.

Không lên.

Lại khởi động máy.

Vẫn không lên.

Yến Từ gần như nhấn muốn liệt nút nguồn, nhưng mà màn hình vẫn đen xì, phản chiếu gương mặt xám xịt của thiếu niên.

Có lẽ... Cậu có thể đem dữ liệu trong điện thoại truyền đến máy tính?

Không được.

Điện thoại này quá cũ, không tìm thấy thiết bị nhận tương ứng, huống chi ảnh chụp là lưu trong điện thoại, không phải trong thẻ nhớ.

Yến Từ rũ mắt, đầu ngón tay vuốt ve máy móc lạnh băng còn thừa lại.

Bà nội không thích chụp ảnh.

Mỗi năm đến tiệm chụp hình, bà nội đều sẽ chụp chung Yến Từ một tấm, mỗi năm đều chụp, xem ảnh chụp như bảo bối mà treo khắp tường nhà.

Ông nội không thích điều này, mỗi lần say rượu sẽ đem toàn bộ ảnh chụp trong nhà đốt hết, cuối cùng chỉ còn lại mấy tấm ít ỏi, là di bà nội đoạt lại từ tay ông.

Sau này họ hàng phương xa đưa cho bà nội một cái điện thoại để liên lạc, có thể chụp ảnh không tốn tiền, lập tức ôm Yến Từ chụp mấy tấm.

Điện thoại từng bị hư một lần, cuối cùng chỉ còn lại một tấm ảnh.

Yến Từ lại lần nữa cầm tua vít, lại lần nữa tiến hành sửa chữa.

Tay bị thương làm cậu không thể làm việc tỉ mỉ trong thời gian dài, miệng vết thương nhanh chóng bị nứt ra, vết máu nhàn nhạt thấm vào băng gạc, dính trên lòng bàn tay, làm cậu không thể nắm chặt tua vít.

Đang lúc chuyên chú, từng trận gõ cửa vang lên.

Yến Từ làm lơ vài giây, tiếng gõ cửa vẫn vang lên như cũ, cậu không vui bỏ dụng cụ xuống, đi ra mở cửa.

Đứng bên dưới ánh sáng ảm đạm, thiếu nữ ngoài cửa đã trở nên xinh đẹp lóa mắt nhất.

Dư Thính ngẩng đầu nhìn cậu tươi cười: “Yến Từ, tớ tới tìm cậu nè!!”

Con ngươi Yến Từ khẽ nhúc nhích, đôi má lúm đồng tiền nở rộ trước mắt tựa như đang ổn định khói mù trong lòng cậu.

Dư Thính ngửi thấy mùi máu thoang thoảng trong không khí.

Cô giật giật cái mũi, ngửi ngửi khắp nơi, rốt cuộc cũng chú ý tới lòng bàn tay của Yến Từ, lẽ ra vết thương vừa mới băng bó sẽ không bị vỡ ra như thế, cô nhíu mày: “Miệng vết thương trên tay bị nứt rồi đúng không?”

Yến Từ theo phản xạ giấu tay ra đằng sau, lắc lắc đầu.

“Cậu làm việc nặng? Bác sĩ nói không thể làm việc nặng.” Dư Thính vòng qua người cậu nhìn vào trong, nhà này rất nhỏ, nhìn một chút đã thấy đống hỗn độn trên bàn trong phòng ngủ.

Nhìn kỹ thì còn thấy ‘thân xác’ quen thuộc.

Dư Thính ngẩn người: “Cậu... Muốn phà hư điện thoại?”

“Hỏng rồi.” Yến Từ nói, “Đang sửa.”

“...”

“Đừng sửa, mua một cái mới đi.” Dư Thính phấn khích nói, “Hiện tại chúng ta đi mua nha?”

Điện thoại kia của Yến Từ cứ như đồ cổ, không có wechat, không thể kết nối wifi, bình thường chỉ có thể liên lạc qua tin nhắn, không thể gửi mấy cái nhãn dán dễ thương được.

Dư Thính vừa hay không biết làm sao báo đáp cậu, không bằng nhân cơ hội này tặng cho Yến Từ một chiếc điện thoại mới.

Yến Từ lắc đầu, quay về phòng ngồi xuống, cầm tua vít lên.

Sắc mặt thiếu niên vô cùng tập trung, dụng cụ sửa chữa bên cạnh luân phiên được cậu dùng đến.

Dư Thính chợt nghĩ đến có lẽ trong điện thoại có một thứ có ý nghĩa quan trọng với Yến… Nghĩ vậy, cô cười không nổi nữa, vội vàng tiến lên hai bước, biểu tình trở nên trầm trọng: "Yến Từ, cái này rất quan trọng với cậu sao?"

"Ừ."

"Bên trong có cái gì sao?"

"Ảnh chụp."

"Ai?"

"Bà nội."

Không khí lâm trầm mặc, dần trở nên áp lực.

Dư Thính nhớ rõ Yến Từ vì cứu cô nên điện thoại mới không cẩn thận bị rơi ra, lúc đó cậu còn muốn xông vào đám cháy, cuối cùng bị nhân viên cứu hoả ngăn cản.

Nói cách khác, ý niệm nhất thời của cô không chỉ làm Yến Từ bị thương nghiêm trọng, đồng thời cũng gây tổn thương sâu sắc về tinh thần của cậu.
"Có thể… Có thể sửa được không?"

Ngón tay Yến Từ dừng lại, thấp giọng nói hai chữ: "Không thể."

Cho dù điện thoại có khởi động lại được, dữ liệu đã mất cũng không cách nào tìm về, giống như chết đi vậy, vĩnh viễn không

sống lại.

Tâm tư Dư Thính nặng nề, trong phút chốc không biết nên nói gì cho tốt.

Biểu cảm gương mặt Yến Từ rơi vào mờ mịt, tâm tư cô dao động lớn hơn, bàn tay nắm chặt lại, cuối cùng ma xui quỷ khiến, buộc miệng nói ra một câu: "Điện thoại đưa tớ, tớ sửa."

Yến Từ nhìn qua.

Dư Thính căng da đầu nói: "Tớ tìm thợ sửa điện thoại chuyên nghiệp, bọn họ chắc chắn sẽ sửa được, cậu cứ tin tưởng ở tớ."

Ánh mắt Yến Từ đầy vẻ nghi ngờ.

Dư Thính không hề khoác lác, cô không tin trên thế giới này không có vấn đề nào không thể dùng tiền giải quyết! Nếu vẫn không thể giải quyết, vậy chắc chắn là tiền không đủ!

Dư Thính cầm điện thoại Yến Từ nhanh chóng đi tìm Giang Hoài.

Gặp khó khăn cứ tìm Giang Hoài, đạo lý này chị cô nói không sai!!

Giang Hoài ở toà nhà cao nhất tại trung tâm thành phố, từ cửa sổ sát đất có thể ngắm nhìn toàn bộ Giang thành.

Khi Dư Thính đến thì anh đang cùng bạn chơi mạt chược, sương khói lượn lờ, khắp nơi đều là rượu bia thuốc lá.

"Ai ui, em gái nhỏ từ đâu tới đây?"

Người trong phòng không phải cảnh sát, không chút nào để ý đồng phục học sinh trên người cô, một bên sờ bài một bên trêu ghẹo.

Giang Hoài lật bài, tay trái lấy bài, tay trái đề bài, cuối cùng giơ chân đá tên say khướt kia một cái, “Cút.”

Xuống tay lưu loát, không chút khách khí.

“Thính Thính lên thư phòng trước đi, anh dọn dẹp chỗ này một chút rồi lên liền.”

Giang Hoài lanh lẹ đứng lên, mở cửa sổ thông gió, thu thập đống hỗn độn dưới đất.

“Không, không cần, em sẽ đi ngay thôi.” Dư Thính không chịu được mùi thuốc lá khó ngửi, bóp chặt mũi đưa điện thoại Yến Từ qua, “Anh Giang Hoài biết sửa cái này không?”

Giang Hoài sửng sốt.

Chắc là không ngờ có một ngày bị tiểu nha đầu coi thành thợ sửa điện thoại.

“Em biết mà, anh không học ngành này.”

“Vậy anh tìm người khác xem sao, điện thoại sửa được hay không không quan trọng, chủ yếu là ảnh chụp bên trong.” Dư Thính vội vàng bồi thêm một câu, “Anh Giang Hoài là người tốt, anh chắc chắn sẽ giúp em đúng không?”

Giang Hoài hừ một tiếng, nhướng mày: “Của ai đây?”

“Yến Từ.”

“Yến Từ?” Anh bừng tỉnh đại ngộ, “Yêu sớm.”

Dư Thính thay đổi sắc mặt, “Anh đừng nói bậy! Yến Từ, Yến Từ mới không muốn yêu sớm với em đâu!”

“Ồ ~” Giang Hoài kéo dài ngữ điệu, cố ý trêu đùa cô, “Vậy nếu Yến Từ muốn thì sao?”

“...”

“.....”

Dư Thính tức hộc máu, dậm chân nói: “Anh mà còn như vậy thì em sẽ tố cáo với chị em.”

Giang Hoài cười cười, nhận lấy điện thoại xem xét một phen.

“Kiểu dáng mười mấy năm trước, có chút khó sửa.”

Dư Thính mặc kệ có khó sửa hay không, bá đạo nói: “Dù sao em cũng đã nói với Yến Từ chắc chắn sẽ sửa được, cho dù không sửa được cũng phải khôi phục được ảnh chụp. Em mặc kệ em mặc kệ, lâu nhất một tuần, nếu anh không sửa được thì em sẽ nói chị đuổi việc anh.”

“Được, sửa.”

Nghe anh đồng ý, Dư Thính lập tức yên tâm rời đi.

...

Lúc cô về đến nhà thì Quý Thời Ngộ đang thu dọn hành lý.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì từ hôm nay trở đi, cậu ta sẽ không còn cơ hội tiến vào cái nhà này.

Dư Thính thu hồi tầm mắt, tới chỗ dì Tô lấy thùng giấy, bắt đầu thu dọn.

Có notebook, có bút, nhiều nhất là ảnh chụp chung, còn có quà sinh nhật Quý Thời Ngộ tặng cô mỗi năm, rất nhiều, một cái thùng chứa đầy sự bất mãn.

Lúc này Dư Thính mới kinh ngạc nhận ra, hoá ra cô cùng Quý Thời Ngộ đã có nhiều hồi ức như thế.

Đối với cô tất cả hồi ức đều là những tháng ngày vui vẻ; nhưng với Quý Thời Ngộ thì chưa chắc giống cô.

Cô ôm thùng giấy gõ cửa phòng, chờ cửa mở ra, Dư Thính liền ném thùng thấy vào ngực cậu.

Trọng lượng bất thình lình xuất hiện làm Quý Thời Ngộ lảo đảo vài bước.
Cậu cúi đầu nhìn, đối mặt với gương mặt cười tươi như hoa trong khung ảnh.

Quý Thời Ngộ lập tức hốt hoảng.

Dư Thính mạnh mẽ đẩy cậu ra, đi vào trong, sau đó tìm kiếm khắp phòng.

Quý Thời Ngộ phản ứng lại, buông thùng giấy túm chặt cánh tay cô, “Dư Thính, cậu làm cái gì?”

“Lấy lại đồ tôi đã đưa cậu.”

Quý Thời Ngộ sửng sốt: “Cậu nói cái gì?”

Gương mặt xinh đẹp đầy cố chấp, “Tôi đem đồ cậu tặng tôi từ nhỏ đến lớn trả lại cho cậu, đương nhiên cũng muốn lấy lại đồ tôi đã đưa cậu.”

Lúc này Quý Thời Ngộ mới hiểu ý cô, buông tay cô ra, tùy ý để cô tìm kiếm khắp phòng.

Quý Thời Ngộ có mấy bộ quần áo, còn có một tủ giày, mười mấy đôi giày trong tủ đều là Dư Thính mua cho cậu, số lượng có hạn, còn có một đôi cô cố ý chạy tới Brazil, nài nỉ nam cầu thủ cậu thích ký tên vào đôi giày.

Nhưng Quý Thời Ngộ coi thường tất cả.
Ngoại trừ giày chơi bóng còn có quần áo, tất cả đều được Dư

Thính đặt chế tác riêng.

Dư Thính đem đồ bới tung lên, cuối cùng tìm được một quyển tập tranh vẽ trong ngăn kéo cuối cùng của học tủ.
Là những bức vẽ Dư Thính đã vẽ khi còn nhỏ.

Đường cong bút sáp non nớt, bọn họ tay trong tay, bên cạnh còn viết dòng chữ viết bằng bút chì —— 'Thính Thính vĩnh viễn thích A Yu.'

Khi đó ngay cả tên cậu ta cô cũng không biết viết.

Nhưng lại thích cậu ta như thế.

Dư Thính lại nhớ đến cái tát kia.

Cô lật từng tờ từng tờ, nước mắt rơi xuống trang giấy, chậm rãi xoá nhoà mọi dấu vết.

"Quý Thời Ngộ, cậu có phải chưa từng nhớ tới tôi đã đối xử tốt với cậu như thế nào đúng không, dù chỉ một giây?" Dư Thính không đoán được, rõ ràng bọn họ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, tại sao kết quả lại đi đến kết cục cá chết lưới rách chứ.

Hầu kết Quý Thời Ngộ lăn lộn, cảm thấy không biết nói gì, chỉ có trầm mặc là tốt nhất.

Cô ôm tập tranh vẽ đứng dậy, đi đến trước mặt cậu, dùng hết sức lực tát một cái.

m thanh 'chát' vang lên, nhưng không đau bằng cái tát cậu ta đã dành cho cô.
Dư Thính lau sạch nước mắt, không thể suy nghĩ được gì.

Cô xem nhẹ lòng bàn tay tê dại, gằn từng câu từng chữ: "Từ nay về sau, chúng ta không ai nợ ai." Cô đi tới cửa thì dừng bước,

“Đúng rồi, ngoại trừ Quý Thời Ngộ, tôi không tìm thấy thứ nào trong phòng thuộc về cậu.”

Lạch cạch.

Cửa phòng đóng lại, không một tiếng động.

Cuối cùng, ngoại trừ tập sách và hai bộ đồng phục, Quý Thời Ngộ cái gì cũng không lấy.

Sau khi ra khỏi Dư gia, cậu nhìn thấy thùng rác chất đầy bên đường.

Tập tranh vẽ nằm trên cùng, Quý Thời Ngộ nhấc chân lên, nhịn không được cầm lên.

Đường vẽ màu sắc rực rỡ là Dư Thính; còn đường màu đen là cậu.

‘Hy vọng A Yu vui vẻ.’

‘Thính Thính nguyện ý đem sự vui vẻ chia cho A Yu một nửa.’

‘A Yu phải cười thật tươi nha ~’

Quý Thời Ngộ siết chặt tập tranh vẽ, những ký ức mơ hồ khi còn nhỏ đột nhiên lại trở nên rõ ràng.

Cậu mất đi cha mẹ, trầm mặc không thích nói chuyện.

Dư Thính chẳng ngại bệnh tật đều sẽ luôn chạy đến bên cậu, làm cậu vui vẻ, làm cậu cười, hình vẽ nhiều nhất chính là Quý Thời Ngộ khi cười lên.

Quý Thời lại siết chặt tập tranh vẽ, cuối cùng quay đầu nhìn biệt thư to lớn phía sau.

Rực rỡ huy hoàng, bên trong là một con công vàng đẹp đẽ.

Đời trước, cậu chưa từng ra khỏi ngôi biệt thự này, hiện tại lại bị con công vàng dây dưa hơn nửa đời đuổi đi.

Không biết nói thế nào.

Quý Thời Ngộ cảm thấy trong lòng trống rỗng, không hiểu sao trong chớp mắt lại cảm thấy đau đớn dằn vặt.

_____

: *Aizz, tình yêu a~* ┐(￣ヘ￣)┌

Chương 37

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#15.10.2021

“Điện thoại này quá cũ rồi, hiện tại không tìm thấy linh kiện tương ứng để thay vào chỗ bị hỏng, sửa thì sửa không được, nhưng ảnh chụp bên trong thì có thể khôi phục được.”

Giang Hoài cố ý tìm cho Dư Thính một đại thần phần mềm.

Anh ta rất trẻ tuổi, trong phòng bày hơn mười cái máy tính, đường dây điện phức tạp nằm ngổn ngang trên mặt đất, cho dù Giang Hoài không tiết lộ danh tính của người này, nhưng Dư Thính cũng hiểu rõ lai lịch của anh ta không bình thường.

“Khôi phục được ảnh chụp là tốt rồi, em có thể đổi điện thoại!”

Điện thoại không quan trọng, ảnh chụp bên trong mới quan trọng.

Dư Thính đã cam đoan với Yến Từ, nhất định có thể khôi phục ảnh chụp bà nội của cậu ấy, cô không muốn làm tiểu đáng thương thất vọng.

Đôi tay thanh niên thao tác nhanh chóng trên bàn phím, gương mặt bị ánh sáng nhợt nhạt trên màn hình chiếu vào, “Vậy em đi mua một cái điện thoại đến đây, tôi giúp em chuyển dữ liệu qua.”

Dư Thính gật gật đầu, kéo Giang Hoài đến cửa hàng bán điện thoại gần đây.

Không thể mua quá đắt, Yến Từ sẽ không nhận; không thể mua loại có nhiều chức năng phức tạp, Yến Từ sẽ không biết dùng.

“Anh Giang Hoài, đàn ông con trai mấy anh thích kiểu dáng nào? Anh giúp em chọn đi.”

Giang Hoài miệng ngậm điếu thuốc, đang lục lọi túi tìm bật lửa.

Tuỳ tiện chỉ đại: “Màu xanh thuỷ tinh, hợp với người trẻ tuổi.”

Dư Thính dứt khoát từ chối: “Quá màu mè, Yến Từ khẳng định không thích.”

Giang Hoài: “Vậy cái màu nâu, khiêm tốn đơn giản.”

Dư Thính: “Quá nhỏ, tay Yến Từ rất lớn.”

Giang Hoài: “Xanh sương mù, màn hình lớn lại đơn giản.”

Dư Thính lập tức từ chối: “5999 tệ lận, Yến Từ biết em mua điện thoại đắt tiền như thế tặng cho cậu ấy, nhất định sẽ bị áp lực tâm lý.”

Giang Hoài: “...”

Giang Hoài: “Vậy tùy em.”

“Màu đen đi.” Dư Thính chọn được một cái, “Của em là màu bạc, Yến Từ là màu đen, vừa vặn là một đôi.”

Giang Hoài nhướng mày, ý cười dần trở nên bỡn cợt, “Một đôi?”

Ý thức được mình nói sai, bên tai Dư Thính nóng lên, đầu lưỡi co duỗi không xong, lắp bắp nói: “Anh, anh đừng nghĩ nhiều, em với Yến Từ không có gì hết.”

“Anh cũng chưa nói hai đứa có cái gì.”
Giang Hoài cong ngón tay gõ lên đầu cô, “Bạn học nhỏ đây là chột dạ cái gì?”

Dư Thính cạn lời, quyết định không quan tâm Giang Hoài nữa.

“Hiện tại mua điện thoại sẽ được tặng một phần quà, một là nồi cơm điện áp suất, hai là 10 cân gạo và một thùng hạt hướng dương, tiểu thư muốn chọn cái nào?”

Thân là thiên kim hào môn, Dư Thính xem thường mấy phần thưởng nhỏ bé này.

Tầm mắt cô nhìn qua, tuỳ tiện chọn: “Gạo và hạt hướng dương đi.”

Tặng đồ dùng điện tám phần chất lượng không tốt, đồ ăn vẫn đáng tin cậy hơn, có thể cho tiểu đáng thương ăn sống qua ngày.

....

Khi hai người mua điện thoại xong, quay về thì đại thần phần mềm đã khôi phục gần hết dữ liệu mất đi.

“Ảnh chụp đã chuyển qua, em lại đây nhìn đi.”

Trong album chỉ có một ảnh chụp, là ảnh chụp chung của bà nội với Yến Từ.

Ảnh chụp chuyển qua điện thoại mới càng mờ thêm, Dư Thính nhíu mày, “Có thể chỉnh ảnh chụp rõ hơn được không?”

Thanh niên: “Để anh P.”

Đại thần phần mềm click mở phần mềm PTS, thao tác thuần thục, vài phút sau, ảnh chụp qua xử lý dần trở nên rõ hơn, màu sắc cũng đẹp hơn.

Dư Thính rất vừa lòng, cầm điện thoại gấp gáp muốn đi tìm Yến Từ.

Giang Hoài vừa mới dừng xe, cô đã thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong hẻm đi ra.

Cô mang theo hộp điện thoại, rinh thùng hạt hướng dương lên, luống cuống tay chân mở cửa xe, chưa kịp đứng vững đã lớn giọng gọi cậu: "Yến Từ!"

Khoảnh khắc thiếu niên ngước mắt, khung cảnh xung quanh trong mắt cô bỗng nhiên chỉ còn lại cậu.

"Không lấy gạo?" Giang Hoài đặt cánh tay lên cửa sổ xe, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Yến Từ cách đó không xa.

Dư Thính tung tăng chạy tới cốp xe xách 10 cân gạo đặt ở ven đường, vẫy tay với Yến Từ: "Tới, cậu giúp tớ một chút."

Dư Thính nói xong hơi dừng lại, "Thôi, tớ nhớ tay cậu không được làm việc nặng. Anh Giang Hoài, anh xuống giúp em chút đi, đem vào trong nhà Yến Từ."

Giang Hoài đang muốn xuống xe thì thấy Yến Từ im lặng đi tới khiêng bao gạo lên, bàn kia tự nhiên nhận lấy thùng hạt hướng dương trên tay Dư Thính, chân dài sải bước rời đi.

Dư Thính ngây người chớp mắt một cái, sau đó vội vàng đuổi theo.

Cô lo lắng vật nặng sẽ làm vỡ miệng vết thương, muốn lấy lại đồ trên tay cậu nhưng bị cậu tránh đi.

Yến Từ không nói gì, Dư Thính cảm nhận được trên người cậu truyền đến áp suất thấp.

—— tiểu đáng thương đang không vui.

“... Cậu đừng hiểu lầm, anh Giang Hoài là bảo tiêu của chị tớ, lúc trước cậu đã gặp qua rồi mà.” Dư Thính ma xui quỷ khiến giải thích với Yến Từ, giải thích xong liền cảm thấy giấu đầu lòi đuôi.

Cô ngại ngùng sờ sờ lỗ tai, cảm thấy gương mặt đang nóng lên.

Yến Từ nhẹ nghiêng đầu, tro bụi phủ dưới nơi đáy mắt dần tản ra, bên môi chậm rãi cong lên nở nụ cười như không cười.

“Này, điện thoại, cái kia sửa không được nên tớ đã mua cái mới, cậu nhận đi nha.” Dư Thính sốt ruột thay đổi đề tài, lấy điện thoại đưa đến trước mặt cậu.

Điện thoại thông minh màu đen lẳng lặng nằm trên tay cô, đây là kiểu mã đơn giản, giá cả cũng không quá đắt.

Yến Từ đem đồ đặt tạm trên mặt đất, nhận điện thoại ấn mở màn hình, lập tức đối diện với gương mặt hiền từ đang nở nụ cười dịu dàng.

Trong phút chốc, cậu ngây người.

Dư Thính chắp tay ra sau lưng, cúi đầu khẩn trương nói: “... Thật ra ảnh chụp ban đầu không rõ lắm, chuyển qua điện thoại thì càng mờ thêm, tớ đã nhờ người ta chỉnh ảnh một chút. Nhưng cậu yên tâm, ảnh chụp vẫn còn nguyên, nếu cậu không thích thì có thể đổi lại ảnh cũ...”

Lời còn chưa dứt, thiếu niên đột nhiên ôm lấy cô.

Dư Thính trừng mắt, lời nói đang thốt ra lặng lẽ thu vào. Giữa hai người không có khoảng cách dư thừa, cô có thể nghe thấy tiếng hít thở nhè nhẹ trên đỉnh đầu, cũng có thể ngửi thấy mùi bột giặt quen thuộc trên người cậu, sạch sẽ thoải mái.

Tim Dư Thính đập nhanh, cơ thể cứng đờ không dám động đậy.

Một lát sau, cô mới ngơ ngác nói: "... Hạt hướng dương và gạo là quà tặng, có thể ăn gần một tháng đó."

Yến Từ chậm rãi buông cô ra, ánh mắt sáng quắc.

Dư Thính còn tưởng cậu sẽ nói cái gì đó, nào ngờ cậu lại tiếp tục khiêng bao gạo và hạt hướng dương đi về nhà.

Dư Thính ngơ ngác nhìn chằm chằm thân ảnh đi xa của thiếu niên.

Chỉ, chỉ muốn ôm một chút thôi à??

...

Về đến nhà, Dư Thính dạy Yến Từ sử dụng điện thoại.

Đầu tiên cô đăng ký một tài khoản wechat, sau đó lấy ảnh một con heo nhỏ hồng hồng làm ảnh đại diện, cuối cùng đưa lại điện thoại cho cậu.

"Sau này cậu có thể liên lạc với tớ qua wechat, có thể đánh chữ, cũng có thể gửi giọng nói, gọi video, cậu thử xem."

Yến Từ mân mê một lát, Dư Thính liền nhận được cuộc gọi video từ cậu.
Cô rất là bất đắc dĩ: "Tớ ở ngay bên cạnh cậu mà, gọi video làm gì?" Tuy là nói như vậy nhưng Dư Thính vẫn bắt máy.

Màn hình có góc quay kỳ quái, nhưng không dìm được độ soái của cậu, Dư Thình nhìn màn hình cười hai tiếng, xua xua tay: "Chào cậu, Yến Từ."

Điện thoại cậu đồng thời truyền đến âm thanh của Dư Thính.

Dư Thính ngắt cuộc gọi: "Về sau cậu cứ gọi cho tớ qua wechat, không có tốn tiền đâu."

Yến Từ gật đầu.

“Cái này là máy ảnh, điện thoại này có chức năng chụp hình rất tốt, sau này cậu muốn chụp cái gì thì có thể chụp cái đó.” Đột nhiên Dư Thính nảy ra một ý tưởng, trộm liếc nhìn Yến Từ, nhưng không có mặt mũi yêu cầu, thu hồi tầm mắt, chậm rãi đong đưa mũi chân.

Khoé mắt Yến Từ nhìn thấy tia do dự trong mắt cô.

Cậu không giỏi quan sát người khác, nhưng lại biết chính xác Dư Thính đang muốn gì.

“Chụp chỗ nào?”

“Chỗ này.”

“Ừ.” Yến Từ đáp xong, nghiêng đầu tới gần, chỉ nghe ‘tách’ một tiếng, điện thoại nhiều thêm ảnh chụp chung của hai người.

Dư Thính ngơ ngác, cô còn chưa kịp tạo dáng.

Trong ảnh, cô đang ghé mắt nghe cậu nói chuyện, ánh mắt xinh đẹp nhìn thiếu niên chăm chú.

Dư Thính hoàn hồn, “Không được không được, tớ còn chưa kịp chuẩn bị, chúng ta chụp ,lại lần nữa.”

Yến Từ né tránh tay cô, lập tức đứng dậy, “Làm cơm sườn.”

Trong nháy mắt Dư Thính dừng động tác, toàn bộ sự chú ý đều bị cơm sườn câu đi: “Bây giờ?”

“Ừ.”

“Quá tốt!”

Yến Từ làm cơm rất ngon, nếu không phải da mặt cô mỏng, thì chắc chắn mỗi ngày cô sẽ tới nhà Yến Từ ăn cơm.

Yến Từ đứng giữa phòng bếp, một người một mình nhìn ảnh chụp chung của hai người trong album.

Lông mi run rẩy, vừa vụng về vừa thong thả đem ảnh chụp cài đặt làm màn hình chờ.

_____
: ᘓ(ᯅ ᐣ)ᘐ

Chương 38

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#22.10.2021

Chờ thân ảnh Yến Từ biến mất ở phòng bếp, Dư Thính mới nhớ tới tay cậu đang bị thương, nếu dính nước thì sẽ không tốt.

Sau khi nhận ra điều này, Dư Thính lập tức chạy vào phòng bếp, vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc vào lưng thiếu niên, "Yến Từ ~"

Cậu quay đầu lại nhìn.

"Tay cậu có tiện nấu cơm không?"

Yến Từ nâng tay lên.

Dây thần kinh cảm giác của cậu không nhạy như người bình thường, cho dù đau thì cũng trong phạm vi chịu đựng, càng không nói đến đây chỉ là vết thương nhỏ.

"Làm cho cậu, tiện." Yến Từ suy nghĩ một chút, nghiêm túc ra bốn chữ.

Dư Thính gãi gãi mặt, đáy lòng có chút rung động nhỏ bé, "Nếu không... Tớ mời cậu đến nhà tớ ăn? Dì Tô biết cậu đã cứu tớ nên rất muốn gặp mặt cảm ơn, chi bằng nhân cơ hội này để hai người gặp nhau?"

Yến Từ lắc đầu: "Tôi muốn đi ra ngoài."

"Hả?" Dư Thính rất thất vọng, "Cậu bận gì hả?"

Cậu nói: "Đi thăm, bạn của bà nội."

Bà nội Yến Từ chỉ có duy nhất một người bạn tốt, lão nhân gia không có con cháu, sau khi đến tuổi già đã vào viện dưỡng lão, mỗi tháng chỉ có Yến Từ không quản gió mưa đến thăm bà.

"Vậy tớ..."

Yến Từ đột nhiên nói: "Cậu có thể đi cùng."

Dư Thính giật mình, dưới ánh mắt nóng bỏng của thiếu niên, nhẹ gật đầu.

Được cô đồng ý, Yến Từ lập tức đeo túi lên dắt Dư Thính ra cửa.

Viện dưỡng lão cách nhà Yến Từ rất xa, ngồi xe buýt hơn một tiếng mới đến, xe dừng lại tại bến, hai người Yến Từ mỗi người một vé.

Trong xe chỉ còn một chỗ ngồi, Yến Từ để Dư Thính ngồi xuống, bản thân thì đứng vịn tay cầm kế bên đầu.

Xe buýt lung lay, đón từng đợt hành khách, không gian cũng dần trở nên chen chúc.

Thân thể cao lớn của Yến Từ bị hai người trái phải chen chúc, thoạt nhìn có vẻ rất đáng thương.

Dư Thính nào dám mặt dày ngồi một mình, lập tức nhường chỗ: "Yến Từ, cậu ngồi đi."

Kết quả, cô vừa mới nhấc mông rời khỏi ghế ngồi, ông lão đứng bên cạnh không chút do dự ngồi vào, phe phẩy cây quạt nhỏ, nhìn Dư Thính cười tủm tỉm: "Cảm ơn cháu gái."

Dư Thính nhìn ông, thở phì phò đem sự bất mãn nuốt vào trong.

Cô nghẹn khuất, hai mắt nhìn ông lão như hận không thể bắn hai phát đạn xuyên qua người ông.

Yến Từ không nói gì, ánh mắt có vài phần ý cười.

Cậu vỗ vỗ cánh tay đang cầm tay vịn của mình, thấp giọng nói: "Nắm lấy, nếu không sẽ ngã."

Dư Thính tức giận hừ một tiếng, tay trái bám vào cánh tay cậu, làm cho bản thân đứng vững thật vững.

Yến Từ giống như một cái tay vịn hình người, tuỳ ý để Dư Thính đu bám, cậu còn vững chắc hơn cả xe buýt, mặc kệ xe buýt lắc lư thế nào thì Yến Từ vẫn đứng vững vàng như núi.

Vấn đề đáng khoe khoang là, khi xe buýt bỗng nhiên phanh gấp, mọi người trong xe ngã phải nghiêng trái, một mảnh xôn xao. Tay Dư Thính không bám chặt, theo quán tính ngả người sang bên cạnh, lại bị Yến Từ túm lại một phen. Cậu lần nữa ôm Dư Thính vào trong lòng, tay chống đỡ hai bên lưng ghế ngồi, đem cô ngăn cách với mảnh hỗn độn bên ngoài, lưu lại cho cô một khoảng trống nhỏ an toàn.

Dư Thính lảo đảo, cái ót kề sát lồng ngực cậu.

Mỗi lần xe lắc lư một lần, cô đều sẽ vô ý đụng chạm cơ thể với Yến Từ, đụng một cái, nhiệt độ trên mặt cao hơn một phần.

Mùi hương trong xe cũng không dễ ngửi, cho dù có mở cửa sổ thì mùi mồ hôi trong không khí vẫn khó tiêu tan.

Lông mi Dư Thính run rẩy, nhỏ giọng lẩm bẩm, "... Biết vậy kêu chú Lý đưa đi cho rồi."

Yến Từ mờ mịt chớp mắt một cái, dựa sát gần lại, "Thính Thính không vui?"

Hai người vốn dĩ đã đứng rất gần nhau, cậu lại cúi đầu, toàn bộ hơi thở nóng bỏng rót vào tai Dư Thính, Dư Thính chưa kịp né tránh thì xe buýt lại rung lắc lần nữa.

Một đợt xốc nảy dữ dội, môi Yến Từ trực tiếp chạm vào lỗ tai cô.

Khoé môi thiếu niên hơi lạnh; lỗ tai cô thì hơi nóng, tương phản chạm nhau, làm nhịp tim đập nhanh hơn bao giờ hết.

Dư Thính không dám tin, phản xạ có điều kiện che lỗ tai lại.

Nóng.

Rất nóng.

"Cậu, cậu làm cái gì thế..." Giọng nói Dư Thính run rẩy, lỗ tai nhiễm một màu đỏ tươi.

Thẹn thùng.

Còn có ba phần xấu hổ.

Yến Từ không biết nên phản ứng thế nào, ngay cả đôi mắt cũng không dám chớp lấy một cái.

"Cậu, cậu cẩn thận một chút..."

Dư Thính quay đầu lại về phía trước, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Xe buýt chạy boong boong, một cơn gió mát lùa vào cửa sổ, xua tan không khí khô nóng trong xe.

Yến Từ chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy Dư Thính.

Làn da cô gái trắng nõn, vành tai đỏ ửng, tựa như giọt máu nhiễm trên nền tuyết trắng, xinh đẹp động lồng người.

Cuối cùng cũng đến nơi cần đến, Dư Thính xuống xe hít một ngụm không khí mới mẻ bên ngoài, sau đó xoa xoa cổ, lúc này cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Yến Từ giơ tay nhẹ kéo vạt áo cô, ngữ điệu thấp thỏm: "Thính Thính, nếu cậu không thích, về sau sẽ, không ngồi." Cậu đau lòng hạ quyết tâm, "Nghỉ hè, tôi, thi bằng lái xe."

Yến Từ rất sợ việc đi xe, lời này nói ra vô cùng gian nan.

Dư Thính không ngờ sẽ nghe cậu nói như vậy.

Chẳng lẽ lời nói của cô làm Yến Từ tự ti?? Dù sao đây cũng là phương tiện di chuyển hằng ngày của cậu, nếu cô ghét bỏ quá mức, Yến Từ thấy không thoải mái cũng là bình thường.

"Không phải không thích, tớ chỉ là không quen." Thân thể Dư Thính không tốt, số lần ra khỏi cửa rất ít, nếu muốn đi đâu thì đều có chú Lý đưa đón, chưa từng một lần thử ngồi xe buýt, quá lắm chỉ là ngồi tàu điện ngầm.

Dư Thính nói: "Không sao, đi vài lần sẽ quen thôi."

Yến Từ nhíu mày, giọng nói trịnh trọng hơn, "Cậu không cần làm quen, không cần vì bất kỳ kẻ nào thay đổi thói quen... Cách sống không thích hợp."

Trong phút chốc, Dư Thính ngây người.

Không khỏi nhớ lại bản thân trong quá khứ, khi đó cô vừa mới vào sơ trung, tình đậu sơ khai, vì muốn để Quý Thời Ngộ thích mình, lúc này cũng ăn diện thục nữ, chỉ vì biết được gu của cậu là thiếu nữ ôn nhu.

Khi đó cô cảm thấy, chỉ cần bản thân trở thành gu của cậu thì cậu sẽ thích cô.

Hiện tại lại có người nói với cô, cô không cần phải thay đổi.

Dư Thính đỏ mắt, "Tớ rất hay làm ra vẻ... Sau này cậu sẽ thấy tớ rất phiền."
Sau này?

Ánh mắt Yến Từ lập loè, "Cậu muốn cùng tôi có sau này?"

Dư Thính không nghĩ tới trọng điểm của cậu sẽ là điểm này, nước mắt nhanh chóng tụt vào trong, cổ họng nghẹn khuất, cảm xúc ưu thương hóa thành bất đắc dĩ, "Thôi, cậu muốn hiểu thế nào cũng được."

Yến Từ lâm vào trầm mặc, không dám tiếp tục suy nghĩ.

Nếu hiểu sai một bước, Dư Thính sẽ không quan tâm cậu nữa.

...

Hai người đi bộ hơn 10 phút, cuối cùng cũng đến được cổng lớn của viện dưỡng lão.

Dù sao cũng là đến thăm người lớn, đi tay không thì không tốt, Dư Thính liền ghé qua siêu thị nhỏ mua hai thùng thực phẩm dinh dưỡng.

Viện dưỡng lão diện tích không lớn, dựa núi gần sông, hoang cảnh hiu quạnh, rất phù hợp cho người cao tuổi nghỉ ngơi.

Hiện tại là giờ cơm trưa, mọi người đều đang ăn cơm, đại viện tương đối trống trải.

Yến Từ đã gọi điện thông báo trước nên nhân viên công tác trực tiếp dẫn bọn họ đi tới khu nhà ăn.

Chưa kịp vào đến cửa thì đã nghw âm thanh hân hoan truyền ra.

"Bà nội Hồ, Yến Từ tới thăm bà kìa! Còn mang theo một tiểu cô nương xinh đẹp!"

Giọng hộ lý rất lớn, một tiếng thét to làm mọi người trong nhà ăn nhìn ra ngoài cửa.

Trước mắt đông người, Dư Thính bắt đầu cảm thấy sợ hãi, muốn túm váy chạy về nhà.

"Hiếm quá nha, A Từ lại dắt theo con gái tới đây."

"Cô bé bao nhiêu tuổi rồi? Học chung lớp với A Từ hả?"

Không chừng là ở đây đã lâu, một đám già không biết đứng đắn đã biết trêu ghẹo người trẻ tuổi rồi.

Dư Thính chống đỡ không nổi, trốn sau lưng Yến Từ.

"Thôi thôi thôi, đừng dọa con bé chạy mất." Bà nội Hồ lên tiếng giải vây, xung quanh lập tức yên tĩnh.

Bà cười tủm tỉm vẫy tay với hai người: "Yến Từ tới đây, tiểu cô nương cũng qua đây ngồi đi."

Dư Thính theo sát Yến Từ đi qua.

"Ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Vậy ăn chung đi."

Bà nội Hồ nói xong, sau đó đánh giá Dư Thính.

Bộ dáng cô rất ngoan ngoãn, gắt gao núp sau bả vai Yến Từ, gương mặt xinh đẹp, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta thấy thích.

"Tên là gì?"

"Dư Thính." Cô không dám lỗ mãng trước mặt người lớn, thành thật khai tên với bà nội Hồ.

"Từ Thính nào?"

"Thính trong nghe thấy."

Bà nội Hồ cười cong mắt, "Tên rất hiếm thấy, ai đặt cho cháu?"

"Mẹ cháu." Dư Thính giải thích, "Lỗ tai mẹ cháu không tốt lắm, thính lực có chút vấn đề, nhưng lúc mang thai con thì có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ trong bụng, sau đó đã gọi con Thính Thính, bởi vì bà hy vọng có thể vĩnh viễn nghe thấy âm thanh của con."

Mẹ Dư Thính thật sự rất yêu cô.

Cho dù bà có khuyết điểm, thì sự tồn tại của Dư Thính đã thay thế chỗ trống đó. Cho dù bà không còn, nhưng Dư Thính biết, một ngày nào đó mẹ sẽ lại nghe thấy cô gọi bà một tiếng 'mẹ'.

"Cháu và Yến Từ có đem chút đồ đến cho bà."

Dư Thính rinh hai thùng thực phẩm dinh dưỡng đưa qua, "Cũng không biết bà thích thì nên chúng cháu đã mua cái này."

Bà nội Hồ liếc mắt nhìn Yến Từ, cười nhận lấy, "Cảm ơn Thính Thính."

"Không có gì ạ." Dư Thính có chút đói, không tự giác liếc nhìn quầy cơm.

"A Từ, cháu đưa tiểu cô nương đi lấy cơm đi, có nhiều đồ ăn ngon lắm."

Yến Từ nghe lời dẫn Dư Thính đi xếp hàng lấy cơm.

Người lớn phía trước nhìn thấy bọn họ, ăn ý tránh đường, "Tới đây, trẻ nhỏ được ưu tiên lấy trước."

Dư Thính nào dám mặt dày giành cơm với họ, vội vàng xua tay: "Không cần không cần, chúng cháu xếp hàng đợi là được rồi."

Bọn họ lại rất cố chấp, đẩy hai người lên phía trước.

Dì lấy đồ ăn cũng rất nhiệt tình, bới cho Dư Thính một chén cơm lớn đầy ắp, cuối cùng lại thấy không đủ, dùng vá cơm đè xuống, bới thêm một muỗng nữa, Dư thính nhìn thấy đã cảm thấy dạ dày hơi đau.

"Yến Từ, bọn họ rất nhiệt tình..." Dư Thính bưng mâm cơm, nhỏ giọng nói bên tai cậu.

"Ừ." Giọng nói Yến Từ bình tĩnh, "Bọn họ, thích cậu."

"Ai?" Dư Thính khó hiểu, "Tại sao chứ?"

Cậu nói: "Cậu, rất tốt."

"..."

Đã có người từng đánh giá Dư Thính -- chó thấy cũng ngại.

Đây là lần đầu tiên nghe người khác nói cô rất tốt.

"Bình thường có ai đến thăm bọn họ không?"

Yến Từ lắc đầu, "Rất ít."

Gia đình hạnh phúc, con cháu vây quanh thì người cao tuổi nào lại chọn vào viện dưỡng lão chứ. Người đến nơi này nhiều nhất là người già đơn độc không cách nào tự lo cho sinh hoạt của bản thân, còn có vài người bị con cái bỏ rơi.

Ngay từ đầu Yến Từ đến đây chủ yếu là chăm sóc bà nội Hồ, bởi vì bà là người thành phố này, chỉ có một mình bà nội Yến làm bạn; dần đà, từ chăm sóc bà nội Hồ đã trở thành chăm sóc nhóm ông bà trong viện, mỗi tháng có thói quen đến đây nghe họ kể chuyện xưa.

Nếu hôm nay không phải đột nhiên vướng phải Dư Thính, cậu đã đến đây vào buổi sáng.

Hai người vừa mới trở lại chỗ ngồi, nhóm ông bà lập tức tranh đua bưng mâm cơm chạy lại, mọi người vây thành một đoàn, còn không quên giải thích với Dư Thính.

"Náo nhiệt như vậy sao." Lần đầu tiên Dư Thính gặp trường hợp này, ít nhiều sẽ thấy hơi mất tự nhiên.

Nhưng mà dần dần, sự mất tự nhiên đã không cánh mà bay.

Nhóm ông bà nói chuyện với bọn họ, chủ yếu là truyện trong nhà, phía sau là âm thanh của TV, trên bàn cơm ríu rút, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa.

Yến Từ bên cạnh rất yên tĩnh, nhưng Dư Thính lại nhìn ra một tia vui vẻ trên gương mặt thanh lãnh của cậu.

-- Cậu dịu dàng hơn trong tưởng tượng của Dư Thính.

: ʕ ‟ -ᴥ- ‟ ʔ

Chương 39

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#27.10.2021

Qua bữa cơm trưa, nhóm ông bà đều xuống sân viện tản bộ chơi cờ.

Dư Thính bị kéo qua chơi cùng cho đủ nhân số.

Cô không biết chơi cờ tướng, ngơ ngác chớp mắt nhìn tới nhìn lui, cuối cùng bất lực quay sang nhìn Yến Từ.

Ông lão đối diện cười tủm tỉm: "Nếu Thính Thính có thể thắng thì gia gia sẽ cho cháu đồ tốt." Nghe lời này của ông cứ như 100% Dư Thín thua chắc.

Dư Thính: "..."

Tình huống này chính là nhà vua đấu với đồng thau, nằm mơ cũng không thắng được!!

Dư Thính lén kéo tay áo Yến Từ.

Yến Từ nhích lại gần, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, có tôi."

Dư Thính lập tức yên tâm.

Yến Từ thông minh như vậy, nghe cậu ấy chắc chắn sẽ thắng!!

"Sau xe binh bốn. (1)"

(1) Nguyên văn convert.

"....??"

Là sao?

Yến Từ thấy cô nghe không hiểu, thở dài, nắm lấy tay cô di chuyển quân cờ.

Dư Thính không nghĩ tới cậu sẽ tự mình động thủ, thần kinh lập tức căng thẳng, nhưng vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Ông lão thổi râu trừng mắt: "Yến Từ, cháu đang gian lận, không tuân thủ quy tắc trò chơi!"

Yến Từ lười biếng ngước mắt: "Ông ỷ lớn hiếp nhỏ, không tuân thủ đạo đức."

Ông lão im lặng.

Mọi người xung quanh cười phá lên.

Yến Từ thu tay lại, thay Dư Thính chơi tiếp ván cờ.

Cậu chơi rất có ý tứ, mỗi một bước đi đều chặn đường của ông lão, người tới ta đi xuống, ông lão lâm vào đường cùng, không còn cách nào đi tiếp.

Cuối cùng, Yến Từ chiếu tướng.

"Đồ." Cậu vươn tay ra, ngữ khí bình tĩnh.

"Tiểu tử thúi!" Ông lão trợn mắt, không tình nguyện lấy điện thoại ra, nhìn Thính Thính nói, "Tiểu cô nương có wechat không? Chúng ta thêm bạn nào."

"Được."

Dư Thính đang muốn lấy điện thoại thì bị Yến Từ ngăn cản.

"Thêm cháu." Cậu đem điện thoại của mình đưa qua.

Ông lão vô cùng kinh ngạc: "A Từ đổi điện thoại?"

"Ừ." Giọng nói bình tĩnh có vài phần khoe khoang, "Thính Thính, tặng cháu."

Một đám người cười ý vị thâm trường, nhìn thấu nhưng không nói ra.

Ông lão thêm bạn với Yến Từ, gửi cho cậu hai vé điện tử, "Hôm bữa rút thăm trúng thưởng, trúng được hai vé đi chơi công viên giải trí, tuổi này của ta không vào được, cho cháu dẫn tiểu cô nương đi chơi đó."

Yến Từ nhận vé, thấp giọng hỏi ý kiến Dư Thính, "Đi không?"

"Đi chứ đi chứ, nhân lúc còn trẻ phải đi chơi nhiều lên."

"Yến Từ đang hỏi cháu đó, mau trả lời thằng bé đi."

Nhóm bà lão bên cạnh điên cuồng xúi giục, Dư Thính không chịu nổi, chậm rãi gật đầu.

"Bà có phiếu miễn phí tiền taxi này, Yến Từ gọi taxi mang tiểu cô nương đến đó đi."

"Đúng rồi, bà cũng có phiếu giảm giá của quán ăn X, quán này không tệ, tối nay hai đứa đi ăn đi."

Các cụ già không có chuyện gì liền thích săn phiếu giảm giá này nọ, bình thường ở viện dưỡng lão không thể dùng, bây giờ có cơ hội thì vô cùng nhiệt tình. Ông một phiếu bà một phiếu, đủ thể loại phiếu dư sức cho Yến Từ dẫn Dư Thính ăn chơi cả ngày.

Dư Thính nhìn đến há hốc mồm.

Này gọi là gì, ủng hộ hẹn hò??

Ủa, hẹn hò...

Hai chữ đột nhiên xuất hiện làm gò má Dư Thính nóng lên, đôi tay chắp ra sau lưng, ánh mắt chột dạ nhìn về chỗ khác.

Cho đến khi Yến Từ kéo cô, Dư Thính mới tung tăng chạy theo.

Yến Từ dùng phiếu của bà Lưu gọi xe, đến công viên giải trí hơn 30 phút, không tốn một đồng tiền.

Công viên giải trí nằm ở nơi hẻo lánh, hơn nữa tuyên truyền không nhiều, không có bao nhiêu người đến chơi, hai người không hề xếp hàng mà trực tiếp soát vé đi vào.

Khung cảnh lọt vào tầm mắt có thể dùng hai từ để tóm gọn -- tồn tàn.

Trò chơi gọi là bay vút lên đường chân trời, độ cao chưa tới đùi cô nữa, một đứa trẻ 5 tuổi có thể miễn cưỡng chơi được; trò đu quay ngựa gỗ ở cách đó không xa, thủ công cùng màu sơn giá rẻ, nhìn qua chính là đang lừa gạt bạn học nhỏ.

"Cậu muốn chơi cái nào?"

Yến Từ giống như không phát hiện có gì đó sai sai, vô cùng nghiêm túc hỏi ý kiến của cô.

Dư Thính không muốn làm tiểu đáng thương thất vọng, rối rắm một hồi, duỗi tay chỉ về trò vòng đu quay ở giữa công viên, "Vậy, cái đó đi."

Những trò chơi kích thích khác cô không dám chơi, nhìn tới nhìn lui chỉ thấy trò này là đáng tin cậy nhất ở đây.

Yến Từ gật đầu, dẫn Dư Thính đi xoát phiếu.

Chờ cô ngồi vào, cô mới nhận ra trò này cũng không an toàn lắm.

Từ từ lên cao, khoang ngồi dần trở nên lung lắc, bên tai có tiếng kẽo kẹt mơ hồ, giống như là máy móc đã lâu chưa bảo trì.

Dư Thính bất an.

Sẽ không bị hư ngay giữa không trung chứ?

Đang suy nghĩ miên man, giọng nói nhẹ nhàng của Yến Từ chợt vang lên, "Tôi có thể nắm tay cậu không?"

"....??"

Nắm, nắm tay?

Dư Thính quên luôn việc sợ hãi, vừa mờ mịt vừa hỗn loạn, lại có chút khẩn trương cùng mong đợi.

Yến Từ nghiêm túc nói: "Cao, sợ."

Khi nói lời này, gương mặt cậu bình tĩnh, ngữ khí không chút gợn sóng, Dư Thính không hề cảm thấy được sự sợ hãi từ cậu. Nhưng mà dựa vào độ hiểu biết của Dư Thính với Yến Từ, cậu nói sợ hãi thì chính là sợ hãi.

Dư Thính hào phóng vỗ vỗ bả vai mình, "Không sao không sao, cậu có thể tựa vào vai tớ, tớ sẽ bảo vệ cậu."

Yến Từ nhích qua, thân thể cao lớn chen lấn trên một hàng ghế nhỏ bé.

Cậu ôm lấy bả vai Dư Thính, Dư Thính cảm thấy vai nặng hơn, là do cậu gối đầu lên vai cô.

Sợi tóc thiếu niên phe phẩy ở cổ làm cô thấy hơi ngứa.

Cô trộm cúi đầu, tầm mắt dừng trên sống mũi cao thẳng, rồi đến lông mi còn muốn dài hơn lông mi của cô, cuối cùng là cánh môi bị cậu mím nhẹ.

"Cậu sợ độ cao?"

"Trước kia không."

"Hả?"

"Trước kia không tới đây."

Ồ, nghĩa là trước đây chưa từng đến chỗ nào quá cao, hiện tại đi lên nên bắt đầu thấy sợ.

Nói như vậy vẫn là sợ độ cao.

"Từ chỗ này có thể nhìn thấy núi vọng thê." Vì giảm bớt sợ hãi cho Yến Từ, cô chỉ vào ngọn núi cách đó không xa, nói "Đó, là ngọn núi đó."

Yến Từ nâng mắt.

Bánh xe quay đã đến chỗ cao nhất, những tòa cao ốc, núi sông, đều được thu gọn vào tầm mắt.

Ngọn núi được gọi là núi vọng thê giống như một người đàn ông đội mũ rơm, đang ở tư thế quỳ gối, ngửa đầu đối diện với bầu trời.

"Cậu có nghe qua truyền thuyết về núi vọng thê chưa?"

Yến Từ lắc đầu.

Dư Thính lắc lắc mũi chân, nói: "Truyền thuyết về xưa xa, có một đôi vợ chồng sống với nhau vô cùng hạnh phúc, người vợ lo

chuyện bếp núc ở nhà, còn người chồng thì đi làm việc kiếm sống, cuộc sống trôi qua rất tốt đẹp. Cho đến một ngày, người vợ bị thiên thần mang đi, lúc này người chồng mới biết vợ chàng là tiên nữ trên Cửu Trọng Thiên. Vì để thiên thần cảm động trả lại vợ cho chàng, người chồng ngày đêm quỳ gối trên mảnh đất nơi vợ chàng bị mang đi. Dần dần, thân thể chàng hóa thành dãy núi, tên gọi núi vọng thê cũng bắt nguồn từ đây."

Đây là chuyện xưa mẹ kể cô nghe khi còn nhỏ, khi đó Dư Thính nghe xong đã khóc rất nhiều.

Kể xong chuyện xưa, lông mày Yến Từ đã nhíu chặt đến mức kẹp chết một con ruồi.

Giọng nói Dư Thính nhỏ lại: "Cậu không thích?"

"Ừ." Cậu nói, "Nếu anh ta để ý, thì đã đi tìm."

Dư Thính không nhịn được lên tiếng thay người chồng trong chuyện xưa: "Nhưng đó là ở trên trời, một người phàm không thể đến được."

Yến Từ chắc nịch: "Sẽ, sẽ đi." Cậu nói, "Phải tìm, cầu xin vô dụng."

Thấy cậu vì một câu chuyện xưa mà tích cực như thế, không khỏi trêu ghẹo, "Vậy nếu là cậu, cậu sẽ tìm bằng cách nào?"

"Nếu là tôi, ngay từ đầu sẽ không để người khác mang cô ấy đi." Tròng mắt thiếu niên nặng nề, tựa như xoáy nước cuốn lấy cô, giọng nói khàn khàn, từng câu từng chữ rõ ràng, "Nếu cô ấy đã đến bên cạnh tôi, tôi sẽ giấu cô ấy vĩnh viễn."

Trong chớp mắt, Dư Thính nhìn thấy một tia cố chấp ở cậu.

Trong lòng thấy kỳ quái, cô vội vàng di chuyển tầm mắt.

Tốc độ của bánh xe quay giảm xuống, tầm nhìn cũng không còn rộng rãi nữa.
"Thính Thính."

"Ừ?"

"Chuyện thần thoại, đều là lừa gạt, đừng tin." Yến Từ lại dặn dò thêm một câu, "Học tập nhiều lên, bổ sung kiến thức, tăng độ hiểu biết."

"...?"

Ý gì, ý là hiện tại cô không đủ hiểu biết sao?

Giận.

...

Dư Thính đi chơi cả ngày với Yến Từ, đến buổi tối mới về đến nhà.

Hôm nay đã lấy được 20 tệ, 10 tệ từ Yến Từ, còn lại là của nhóm ông bà ở viện dưỡng lão.

Dư Thính mua chương mới.

Cốt truyện đã bay nhanh đến nội dung Quý Thời Ngộ thi đậu đại học, cô lật xem mục lục, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, thì đến tháng sau sẽ mở được 20 chương, biết được nguyên nhân cô chết đi.

Nghĩ lại thấy có chút lo lắng...

Có khi cô sẽ trở thành người đầu tiên trên thế giới biết được nguyên nhân mình chết đi.

Lỡ chết khó coi quá thì sao?

Theo lý thuyết, chết do bệnh thì tương đối có mặt mũi, nhưng nếu Quý Thời Ngộ hạ dược cô, làm cái chết của cô hoàn toàn thay đổi...

Dư Thính sợ hãi, không nghĩ đến nữa, trùm chăn nhắm mắt đi ngủ.

_____
: (ノ ơ ~ ơ)ノ ⌒┻━━┻

Chương 40

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#29.10.2021

Hôm sau.

Dư Thính vào lớp bỏ cặp xuống, Cố Song Song công khai chiếm vị trí trước bàn. Thấy cô vẻ mặt bát quái, Dư Thính lập tức biết cô nàng có chuyện muốn nói.

"Làm sao?"

"Cậu có nghe nói không, Quý Thời Ngộ tự nguyện rút khỏi tổ đội thi đấu, sáng nay Địch Nguyệt nói với tớ làm tớ hoảng sợ một hồi."

Ngón tay sửa sang tập sách của Dư Thính dừng lại.

Trong nguyên tác, Quý Thời Ngộ dựa vào cuộc thi này một bước lên mây, nếu cậu ta rút khỏi, không có cơ hội thể hiện, đồng nghĩa với việc sẽ không được Thanh Hoa nhìn trúng, suy ra Dư Thính đã thành công!

Cô sợ là tin đồn nhảm, kiềm chế kích động hỏi lại: "Thật sao? Không phải tin nhảm?"

"Là thật, cả trường đều đang đồn đại..." Cố Song Song khinh thường hừ lạnh, "Nhưng mà cũng không có gì ngoài ý muốn,

cậu ta ở trước mặt nhiều người vì hiểu lầm mà tát cậu một cái, sau này làm gì còn mặt mũi dựa vào tài chính cậu cung cấp để dự thi, nếu là tớ thì tớ cũng không dám."

Quý Thời Ngộ kiêu ngạo, chủ động rút khỏi cũng dễ hiểu.

Dư Thính tiếp tục lấy sách ra, "Thôi, chuyện của cậu ta không liên quan đến tớ nữa."

Cố Song Song tay chống lên bàn, rung đùi đắc ý trêu ghẹo, "Ồ, đúng nha, chuyện của Yến Từ mới liên quan đến cậu ~"

Trong lòng Dư Thính căng thẳng, phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn ra phía sau.

May quá, Yến Từ còn chưa tới.

Cô nhẹ nhàng thở ra, giận dỗi trừng mắt: "Cậu đừng nói lung tung."

Cố Song Song cười hì hì, đến gần hỏi, "Sắp tới sinh nhật cậu rồi, cậu có mời Yến Từ không?"

Mời Yến Từ?

Dư Thính không nghĩ tới.

Cô lấy lịch ra tính ngày.

Còn 10 ngày nữa là đến, mỗi lần ăn sinh nhật sẽ chuẩn bị rất nhiều thứ, những chuyện đó cô không cần phải lo, danh sách khách mời cũng do Dư Dung và dì Tô phụ trách, cô chỉ phụ trách xinh đẹp, sau đó kêu mấy người bạn tốt đến chơi.
Vậy lần này...

Lúc cô còn đang suy nghĩ thì Yến Từ đã bước vào lớp.

Mí mắt cậu gục xuống, hình như chưa tỉnh ngủ, trực tiếp ngồi xuống đằng sau Dư Thính.

Cố Song Song mờ ám đẩy đẩy Dư Thính, nhấp môi cười trộm, sau đó quay người rời đi.

Dư Thính lập tức bị Cố Song Song làm cho xấu hổ.

Hình như giữa cô và Yến Từ không được thuần khiết lắm...

"Yến Từ, hôm nay cậu đi học trễ nha." Dư Thính căng da đầu chọn đề tài, định vòng quanh một hồi mới vào chủ đề chính sau.

"Con nhện bị bệnh."

"..."

Không thể tưởng tượng, cậu vẫn còn nuôi nó.

"Vậy tuần sau cậu..."

Reng reng --

Tiếng chuông vào học vang lên ngắt lời Dư Thính, cô nuốt xuống lời định nói, chậm rãi quay đầu lên, cây bút trên tay hung hăng chọc mấy cái xuống bàn.

Rất nhanh Dư Thính đã có chủ ý mới.

Cô có thể đem tin tức bữa sinh nhật tiết lộ cho Hạ Thất Tịch, lại thông qua Hạ Thất Tịch nói cho Yến Từ, chờ thời điểm Yến Từ hỏi cô, cô sẽ thuận thế mời cậu ấy!!

-- cô đúng là tiểu thiên tài!!

Dư Thính thuận tay click mở app.

Nhiệm vụ hôm nay vẫn như cũ, làm người tốt và bồi dưỡng quan hệ bạn tốt, vậy cô có thể tìm Hạ Thất Tịch để bồi dưỡng quan hệ rồi!!

...

"Thính Thính, tối nay ra ngoài chơi?"

Kết thúc giờ học buổi sáng, ba người cùng nhau đi xuống nhà ăn.

Dư Thính lắc đầu: "Không được, tối nay tớ phải tìm Hạ Thất Tịch học bổ túc." Thuận tiện nói cho cậu ta biết ngày sinh nhật của cô.

Cố Song Song 'a' một tiếng: "Không phải chứ, Thính Thính thật sự muốn làm bạn với tiểu bạch liên hoa nhà nghèo kia sao?"

"Tớ đã hiểu, Thính Thính khẳng định muốn nhiệt tình đùa giỡn sau đó hung hăng vứt bỏ cậu ta." Nếu nói trình độ hiểu biết về Dư Thính của Cố Song Song ở tầng thứ nhất thì Địch Nguyệt chính là tầng đối lưu. Với tính cách của bạn cô, Dư Thính mới không thèm làm bạn với tình địch cũ đâu, càng miễn bàn tình địch cũ nào đó không hề xứng với Dư Thính gia tài bạc triệu.

Cố Song Song cũng có chút khó chịu.

Từ khi Hạ Thất Tịch xen vào, số lần cả nhóm đi chơi chung ngày càng giảm, bây giờ Dư Thính còn muốn bỏ các cô đi tìm Hạ Thất Tịch, lập tức không chịu được châm chọc mỉa mai, "Hạ Thất Tịch kia có khi là có mục đích đen tối nào đí, nói không chừng là muốn lợi dụng Dư Thính ăn chút tiền bạc, cậu cẩn thận đừng để bị cậu ta lừa."

Dư Thính không biết tại sao hai người bạn lại có suy nghĩ này, lập tức sửng sốt.
Giây tiếp theo, Dư Thính cứng đờ.

Cách đó không xa, cô nhìn thấy Hạ Thất Tịch đang im lặng nghe các cô nói chuyện.

Hốc mắt ửng đỏ như muốn khóc.

Hạ Thất Tịch cái gì cũng không nói, trầm mặc ôm cặp rời đi, bóng lưng có chút cô đơn.

Dư Thính không ngờ Hạ Thất Tịch sẽ xuất hiện ở đây, càng không ngờ cậu ta đã nghe hết cuộc trò chuyện của bọn cô.

Cô tội danh chồng chất, nữ chủ chắc chắn đã hiểu lầm.

Dư Thính bỏ lại bạn tốt, chạy nhanh đuổi theo, "Hạ Thất Tịch!"

Hạ Thất Tịch nghe thấy Dư Thính kêu mình, bước chân đầu tiên dừng lại, sau đó chạy nhanh đi.

Trái tim Dư Thính không tốt, chạy không được bao lâu đã thở dốc dữ dội.
Cô giơ tay che ngực, "Cậu, cậu chạy chậm một chút..."

Hạ Thất Tịch nhìn thoáng qua, thấy Dư Thính một tay vịn tường, khuôn mắt trắng nõn hơi đỏ lên, môi trắng biệt, rõ ràng là biểu hiện cơ thể cảm thấy không khỏe.

Cô không đành lòng, chậm rãi dừng lại.
Dư Thính vội vàng đi qua.

"Cậu chạy cái gì chứ."

Hạ Thất Tịch im lặng, quay đầu đi về phía trước.

Cô trầm mặc làm Dư Thính suy sụp.

"Nhà tớ rất nghèo, nhưng tớ thật sự chỉ đơn thuần là muốn làm bạn tốt với cậu, không hề có mục đích khác." Hạ Thất Tịch thấp giọng nói, "Xin lỗi vì đã làm cậu hiểu lầm, sau này, sau này Yến

Từ sẽ dạy bổ túc cho cậu, sau khi thi đấu kết thúc, tớ sẽ dùng tiền thưởng trả lại cho cậu, tớ sẽ không quấy rầy cậu nữa."

Dư Thính không ngờ dưới cái nóng 30 độ lại nghe được giọng nói -30 độ.

Quá lạnh.

Quá vô tình.

Dư Thính thừa nhận cô có hơi chạnh lòng.

"Tớ, tớ chưa nói gì hết mà, cậu dữ như vậy làm gì chứ..." Cô cũng uỷ khuất theo, hốc mắt còn đỏ hơn Hạ Thất Tịch.

"Tớ chỉ ăn ngay nói thật."

"Nhưng mà từ đầu đến cuối tớ vẫn chưa nói gì, tại sao các người cứ như thế..."

Nam chính đã như thế, nữ chính cũng như thế.

Nếu một ngày cô trở thành nữ phụ ác độc thì cũng là do bị bọn họ bức điên.
Dư Thính khó chịu, khóe miệng xụ xuống.

Hạ Thất Tịch trộm nhìn cô, thấy vành mắt đỏ bừng của cô, lập tức ngẩn người, "Cậu, cậu khóc?"

"Vốn dĩ tớ muốn mời cậu đến dự tiệc sinh nhật, nếu cậu đã nói vậy thì thôi không cần nữa."

Hạ Thất Tịch trừng mắt, "Mời, mời tớ?"

"Ừ." Dư Thính gật đầu, "Tớ coi cậu là bạn bè, chỉ một nửa thôi, dù sao chúng ta cũng không quá thân."

Từ trận hoả hoạn đó Dư Thính đã quyết định coi nữ chính là bạn.

So với Quý Thời Ngộ, nữ chính quả thực chính là tiểu thiên sứ lương thiện, thành đôi với tên tra nam kia đúng là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu. Cho nên Dư Thính quyết định, chỉ cần nữ chính gặp khó khăn, cô sẽ đến trước Quý Thời Ngộ một bước, thành công chia rẽ uyên ương.

Lúc này, Hạ Thất Tịch không biết nên vui hay nên buồn.

Vui vì Dư Thính không giống như Cố Song Song nói; buồn vì cô chỉ có giá trị một nửa!!

"Tớ, tớ rất nghèo..."

Giai cấp chính là một ngọn núi cao ngất ngưởng.

Hạ Thất Tịch không biết làm thế nào, cô muốn làm bạn với Dư Thính, đồng thời sợ hãi ngọn núi lớn này sẽ gắt gao đè bẹp cô, sợ nhất là những đồn đại vớ vẩn làm Dư Thính thay đổi cách nhìn về cô, mối quan hệ sẽ dần trôi về dĩ vãng, như vậy sẽ rất đau khổ.

"Không sao, 99% Giang thành đều nghèo hơn tớ." Dư Thính an ủi, "1% còn lại là chị tớ."

"..."

Hạ Thất Tịch vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục giãy giụa, "Cho dù cậu không suy nghĩ như vậy, nhưng những người khác đều sẽ giống bạn cậu nghĩ như thế."

Gương mặt Dư Thính cao ngạo: "Những người khác bao gồm những ai, đến lúc đó cậu liệt kê danh sách ra cho tớ, tớ sẽ bịt miệng họ."

Bảo tiêu được Dư gia mời về không phải bình hoa, hơn nữa còn có đoàn luật sư Dư gia ở phía sau, tuỳ tiện xuất một chiêu nhỏ cũng đủ làm bọn họ câm miệng.

Hạ Thất Tịch cứ do do dự dự làm Dư Thính bực bội: "Chúng ta chỉ làm bạn bè, cậu xoắn quýt nhiều thế làm gì? Sao cứ lo sợ bọn họ nói bậy nói bạ vậy hả?! Cậu có thể bắt họ im lặng cả đời không? Bọn họ ngày nào cũng lên diễn đàn mắng tớ, cậu thấy tớ có để ý không?"

Không để ý.

Tuy cô hành xử khác người nhưng coi có năng lực để kiêu ngạo, mọi ác ý đối với cô đều là ghen ghét!

Ai kêu cô vừa có tiền lại vừa đáng yêu... Lại chết sớm.

Nghĩ đến bản thân nhiều tiền mà lại chết sớm như thế, Dư Thính lập tức suy sụp.

"Cho nên... Cậu muốn làm bạn tốt một nưRa với tớ không?"

Gương mặt tiểu công chúa chân thành, làm người ta không tìm thấy lý do để từ chối.

Hạ Thất Tịch nhấp môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Dư Thính thở phào, lúc này mới chú ý cái túi trong tay cô, chỉ chỉ, "Đây là cái gì?"

"Mẹ kêu tớ đưa cho cậu."

Dư Thính kinh ngạc: "Cho tớ?"

Hạ Thất Tịch thẹn thùng đưa đồ qua: "Bà ấy nghe nói cậu bị thương, kêu tớ mang chút đồ ăn cho cậu, không phải món gì đắt giá, cậu, cậu đừng chê."

Dư Thính mở túi ra.

Bên trong có một cái hộp nhỏ hình vuông, là bánh bao, hình thù nào cũng có, nhìn qua rất dễ thương.

"Là dì Hạ tự làm hả?"

"Ừm, mẹ tớ tự làm..." Hạ Thất Tịch ngượng ngùng gãi gãi cằm, "Tạo hình cũng do bà ấy tự tay làm."

Trong nhà không có khuôn đúc, mẹ Hạ tốn rất nhiều thời gian mới làm xong.

Sợ chỉ đựng không túi thì rất khó coi nên đã cố ý mua một hộp đựng bánh. Tuy giá tiền không cao nhưng bà trả giá rất nhiệt tình.

Dư Thính lấy một cái bánh bao hình con thỏ bỏ vào miệng.

Bên trong là nhân đậu xanh, ngọt ngào mềm mềm, ăn rất ngon.

Hạ Thất Tịch nín thở, nhỏ giọng dò hỏi, "Thế nào?"

"Rất ngon! Tớ muốn lấy mấy cái đem về cho dì Tô ăn thử."

Dư Thính không ăn được nhiều, cẩn thận đóng nắp lại, chuẩn bị mượn tủ lạnh của nhà trường để bảo quản không cho bánh bị hư.

"Cậu giúp tớ cảm ơn dì Hạ, cảm ơn bánh bao của dì ấy, tớ rất thích."

Cô thật sự rất thích.

Khi còn nhỏ Dư Thính rất kén ăn, bởi vì để cô ăn uống đầy đủ, mẹ Dư sẽ làm cho cô đủ loại các món tráng miệng.

Sau khi mẹ qua đời, dì Tô đã thay bà chăm sóc cô.

Dì Tô không làm món tráng miệng, Dư Thính muốn ăn ngọt thì gọi cho đầu bếp làm, nhưng mà đầu bếp sẽ dùng những nguyên liệu quý giá để làm, không có vị ngọt như trong trí nhớ của cô.

Một tay Dư Thính xách túi, một tay kéo Hạ Thất Tịch, "Đi."

"Hả?" Hạ Thất Tịch mờ mịt hỏi, "Đi đâu?"

"Đừng hỏi, đi theo tớ."

"...?"

Sao tiểu công chúa lại đột nhiên trở nên bá đạo??

_____
: ╮(￣.￣")╭

Chương 41

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#02.11.2021

Dư Thính kéo Hạ Thất Tịch đi thẳng tới nhà ăn.

Nhìn xung quanh một vòng mới tìm thấy hai đứa bạn thân đang ngồi ở lầu hai.

Cô trực tiếp đi lên lầu, Hạ Thất Tịch còn ngơ ngác chưa kịp hiểu rõ tình huống đã bị Dư Thính ấn ngồi xuống ghế, đối diện với hai người kia cũng đang ngơ ngác, Dư Thính thẳng thắn nói: "Về sau Hạ Thất Tịch là bạn của tớ, cũng sẽ là bạn của các cậu, ba người làm quen với nhau đi."

Hạ Thất Tịch: "?"

Cố Song Song : "??"

Địch Nguyệt: "???"

"Dư, Dư Thính..."

Hạ Thất Tịch sốt ruột đứng dậy, lại bị Dư Thính ấn trở về, nhìn hai người bạn thân nói, "Tớ không có đùa giỡn cậu ấy, cậu ấy cũng không lừa tiền tớ, chúng tớ chỉ đột nhiên cảm thấy vì một thằng con trai mà đấu đá lẫn nhau thì không đáng, cho nên quyết định làm bạn tốt."

“Tớ không có đấu đá giành Quý Thời Ngộ với cậu...”

“Tớ không kêu cậu nói chuyện, câm miệng.” Dư Thính liếc mắt, Hạ Thất Tịch nhát gan đã sợ tới mức ngồi lùi về trong góc.

“Hai người các cậu xin lỗi người ta đi, sau đó bỏ qua hết chuyện cũ.”

“....??”

Địch Nguyệt và Cố Song Song không nghĩ tới sẽ có chuyện này.

Gương mặt Dư Thính không giống nói giỡn, thật sựlà nghiêm túc, quyết tâm làm chị em tốt với Hạ Thất Tịch?

Không thoải mái chắc chắn là có.

Ba người các cô từ lớp 6 đã học chung, sơ trung cao trung đều vào cùng một trường một lớp, nói là thân mật khắng khít cũng không quá. Hiện tại thì hay rồi, không biết ở đâu chui ra một trình giảo kim xen vào tình cảm khuê mật giữa bọn họ, người này còn là đối tượng mà bọn họ chán ghét nhất.

Sắc mặt Địch Nguyệt và Cố Song Song vô cùng khó coi, còn Hạ Thất Tịch thì như ngồi trên đống lửa.

Dư Thính nhìn trái liếc phải, mạnh mẽ chen vào giữa hai người, ho nhẹ: “Như vậy đi, chúng ta đều chán ghét cùng một người đúng không?”

Cố Song Song buột miệng nói ra, “Quý Thời Ngộ.”

Địch Nguyệt đồng ý, nghiến răng nghiến lợi, “Cái tên chó già ghê tởm đó.”

Dư Thính nhân cơ hội nháy mắt với Hạ Thất Tịch.

Cô lập tức hiểu ra, nhanh chóng nói theo: “Quý, Quý Thời Ngộ.”

Cố Song Song thấy ngoài ý muốn: “Không phải cậu yêu thầm cậu ta à?”

Oan uổng a, trong đầu Hạ Thất Tịch đều là chuyện học tập, cố gắng phấn đấu muốn vào trường đại học tốt nhất, thay đổi cuộc đời dẫn mẹ rời khỏi cái nhà này. Yêu sớm? Không có chuyện đó, yêu đương chỉ ảnh hưởng đến tốc độ học tập của cô!

“Tớ chưa từng nói như thế, là các cậu tự cho là vậy.”

Cô chỉ chung tổ học tập với Quý Thời Ngộ, lại học cùng lớp, hằng ngày ngẩng đầu cúi đầu đều thấy. Nhưng không biết tại sao, nhóm Dư Thính lại nói cô có một chân với Quý Thời Ngộ, cô không phải chưa từng giải thích, nhưng giải thích rồi thì bị cho là bạch liên hoa.

Cố Song Song ‘gì’ một tiếng.

Cẩn thận nghĩ lại… Thì Hạ Thất Tịch chưa từng chính miệng nói thích Quý Thời Ngộ.

“Vậy sao cậu ghét cậu ta?”

“Cậu ta đánh con gái.”

Lời này là thật.

Không cần biết Quý Thời Ngộ có chuyện khó nói nào, chỉ bằng việc cậu ta nghi ngờ không có chứng cứ mà làm ra hành vi đánh con gái thì đã làm cô vô cùng chán ghét. Điều đó làm cho nhớ lại người cha rượu chè bài bạc của mình, cha cô chính là một người vô lý như vậy, không quan tâm tới lời nói của người khác, không chịu phân biệt đúng hay sai, chỉ cần tức giận là ra tay đánh người.

Nếu là trước kia, Hạ Thất Tịch thật sự có hảo cảm với Quý Thời Ngộ.

Nhưng sau cái tát đó, hảo cảm cùng sự sùng bái lập tức biến mất không còn một chút dấu vết.

Nhìn biểu cảm của Hạ Thất Tịch, cô nhìn thấy một tia cô đơn, nháy mắt hiểu rõ cậu ta đang nghĩ cái gì, vội vàng chuyển chủ đề: "Đấy, chúng ta đều chán ghét chung một người, chứng minh tam quan chúng ta hợp nhau, có thể làm bạn tốt!"

Nội tâm Cố Song Song hơi buông lỏng, khoanh tay trước ngực, miễn cưỡng tiếp thu, "Được, xem như cũng tạm ổn, vậy cậu chính là bạn bè thực tập của tụi này."

Dư Thính há hốc mồm: "Còn muốn thực tập?"

Cố Song Song: "Đương nhiên, kết hôn còn phải thử tìm hiểu mà, muốn làm bạn tốt chính thức với tụi này cũng phải thực tập, thời gian là một tháng đi. Dĩ nhiên, tụi này cũng là bạn bè thực tập của cậu, trong một tháng này nếu ai làm đối phương bất mãn, hoặc là bất đồng ý kiến thì dứt khoát say bye."

Hạ Thất Tịch: "..."

Dư Thính: "..."

Cố Song Song vừa dứt lời thì lập tức lấy bài thi của mình đưa qua, liếm môi nói: "Thất Tịch, có muốn mượn bài thi không?"

Nếu nói da mặt dày có thể chấm điểm, vậy Cố Song Song xứng đáng đạt điểm tối đa.

"Ai ai ai, các cậu nhìn xem người bên kia có phải Quý Thời Ngộ không?"

Địch Nguyệt vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên kéo tay áo Dư Thính.

Cô nhìn qua, thấy Quý Thời Ngộ lẻ loi ngồi một mình, mâm đồ ăn cũng rất thanh đạm.

Hai ngày không gặp, Quý Thời Ngộ hình như đã gầy đi.

Cậu ta hẳn là nghe được bọn cô nói chuyện, nhưng lại vô cùng im lặng, đôi mắt luôn cụp xuống, cho đến khi cảm nhận được ánh mắt của Dư Thính, Quý Thời Ngộ mới nhàn nhạt nâng mắt lên, ánh mắt bình tĩnh đối diện với cô.

Lông mi Dư Thính run rẩy, bất động thanh sắc thu tầm mắt lại, đột nhiên không muốn ăn uống gì nữa.

Quý Thời Ngộ vẫn im lặng, dọn dẹp mâm đồ ăn, không thèm nhìn qua bên này, rời khỏi nhà ăn.

“Nghe nói chị Dung cho cậu ta trọ ở trường, thật hả?”

“Ừ.”

“Đúng ra nên làm vậy từ sớm, cậu ta chỉ biết lợi dụng cậu, còn suốt ngày làm kiêu với cậu.”

Dư Thính im lặng không nói.

Địch Nguyệt kéo tay áo Cố Song Song, thấp giọng nhắc nhở, “Đừng nói nữa...”

Cố Song Song nhìn sắc mặt Dư Thính, biết điều ngậm miệng lại.

“Vậy... Cậu có mời cậu ta đến dự tiệc sinh nhật lần này không?”

Dư Thính cũng không biết.

Mỗi lần sinh nhật cô đều có mặt Quý Thời Ngộ, cho dù chỉ là có lệ nhưng cậu ta cũng sẽ tặng quà. Đương nhiên, so với quà Dư Thính đưa cho cậu, quà của cậu ta vô cùng có lệ qua loa. Không phải búp bê tuỳ tiện mua ở ven đường thì chính là notebook

trong văn phòng phẩm, có thể thấy rõ cậu căn bản không quan tâm cô.

Nhưng mà mặc kệ Quý Thời Ngộ đưa cái gì, Dư Thính đều rất vui vẻ.

Cô là một người vô cùng bắt bẻ, lại cực kỳ dễ thoả mãn với cậu ta.

Dư Thính hoảng hốt nhận ra, Quý Thời Ngộ không tốt như cô đã nghĩ.

Ngay từ đầu, cậu ta đã vô cùng chán ghét cô.

Dư Thính không cảm thấy đau khổ, chỉ cảm thấy bản thân ngu xuẩn, ngốc nghếch, vì một người không ra gì mà luân hãm vào sự xấu xa, từng bước từng bước bị người mình yêu nhất giết chết.

Hiện tại sẽ không.

Cô sẽ thay đổi bản thân, thay đổi cuộc đời, sẽ trở thành một con người hoàn toàn khác.

—— Không một ai có thể tùy ý chơi đùa cô.

“Không.” Dư Thính cười nói, “Cậu ta sẽ không bao giờ được mời đến.”

Không bao giờ bước vào cuộc đời cô, không bao giờ khiến cô rung động, càng không bao giờ được cô thích nữa.

Dư Thính đi lấy cơm, Cố Song Song đã muốn khóc tới nơi rồi.

Các cô kiểu rõ hơn ai hết, Dư Thính thích Quý Thời Ngộ nhiều bao nhiêu, cho nên ở khắp nơi luôn đứng về Dư Thính, sợ Dư Thính bị Quý Thời Ngộ ức hiếp. Cuối cùng Dư Thính cũng đã

chịu buông tay, nhưng các cô lại thấy rất khó chịu, không hề thoải mái vui vẻ như đã tưởng.

“Thính Thính... Chắc chắn tối nay sẽ trùm chăn khóc lóc khổ sở.” Cố Song Song vừa khóc vừa nói, “Chúng ta có nên dùng 'cái đó' để dỗ cậu ấy không?”

Địch Nguyệt liếc mắt: “Tỉnh táo lại đi, 'cái đó' đều lấy từ chỗ Dư Thính.”

Hạ Thất Tịch không nhịn được chen vào: “Cái đó là cái gì?”

Cố Song Song: “Cậu đừng nên biết, tớ sợ cậu nhịn không được lọt thỏm vào 'cái đó', ảnh hưởng tới thành tích của cậu.”

“??”

Hai người than ngắn thở dài, Hạ Thất Tịch bất lực an ủi, “Các cậu đừng lo lắng, hiện tại Dư Thính có Yến Từ mà.”

“Yến Từ?”

“Đúng vậy.” Hạ Thất Tịch không khống chế được tâm tình muốn chèo thuyền, gấp không chờ nổi chia sẻ với hai người, “Yến Từ rất thông minh, hiện tại cậu ấy là đội trưởng của tổ đội thi đấu chúng tớ, chỉ một công thức là có thể giải quyết bao nhiêu vấn đề khác nhau, hiệu suất làm việc cũng nhanh, tớ cảm thấy với năng lực của Yến Từ, chắc chắn sẽ mang về vinh quang cho trường chúng ta.”

Nói nói, Hạ Thất Tịch thấp giọng, “Hơn nữa, ngày đó tớ còn nhìn thấy màn hình điện thoại của cậu ấy là Dư Thính...”

Cố Song Song và Địch Nguyệt hai mặt nhìn nhau, không thể tin được trừng to mắt.

Hạ Thất Tịch nhân cơ hội thổi phồng Yến Từ: “Thành tích Yến Từ tốt như vậy, các cậu lại cùng lớp với Yến Từ, nếu cậu ấy và Dư Thính ở bên nhau, việc học của các cậu cũng không cần quá sầu não nữa, thật sự là rất tốt.”

Cẩn thận nghĩ lại, Yến Từ cũng không phải… Không được.

: (。•̀ᴗ-)✧

Chương 42

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#10.11.2021

Sau khi lấy cơm về Dư Thính hoàn toàn không biết mình đã bị mấy người bạn thân bán đứng, hơn nữa đối phương còn có chung một loại ý niệm cô không biết.

Cô vùi đầu ăn cơm, ba người kia nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Cố Song Song ra mặt hỏi: "Dư Thính, cậu có mời Yến Từ không?"

"Hả?"

"Sinh nhật đó."

Dư Thính lắc đầu, "Còn chưa mời."

Cố Song Song hận không thể rèn sắt thành thép.

Cô đã ám chỉ rõ ràng như vậy rồi mà Dư Thính vẫn chưa chịu hiểu.

"Hạ Thất Tịch, không phải cậu chung tổ đội với Yến Từ sao? Cậu giúp Thính Thính mời cậu ấy đến tiệc sinh nhật đi."

Hạ Thất Tịch hỏi: "Sinh nhật Thính Thính là ngày mấy?"

"Ngày 1 tháng 6, còn mười ngày nữa là tới."

Cô nhíu mày: "... Ngày đó chúng tớ phải đi Long thành tham gia trận chung kết, nếu đoạt giải thì phải ở lại tham gia lễ trao giải, chắc khoảng ngày 2 tháng 6 mới về đến Giang thành."

Bàn ăn lâm vào trầm mặc, ba người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Dư Thính.

Cô hoảng hốt che giấu biểu cảm gương mặt, lắp bắp nói: "Nhìn, nhìn tớ làm gì? Yến Từ tới được hay không cũng không liên quan, tớ cũng không có để bụng."

Mấy chữ cuối cùng lộ rõ vẻ chột dạ.

Dư Thính khẩn trương cắn môi dưới, gắt gao nắm chặt đũa.

Cô đã tưởng tượng ra rất nhiều khả năng Yến Từ sẽ từ chối, chỉ là cậu ấy chắc chắn sẽ không từ chối cô, nhưng lại không nghĩ đến khả năng này....

Có chút thất vọng...

Tại sao lại như vậy.

Tiềm thức của cô hy vọng cậu ấy sẽ xuất hiện?

Cảm xúc không gạt người, cô thật sự cảm nhận được sự mất mát từ tận đáy lòng.

"Đừng nói cho Yến Từ, nếu không sẽ làm cậu ấy không yên tâm thi đấu tốt được."

Yến Từ đã thay thế vị trí của Quý Thời Ngộ.

Dựa theo hướng đi của truyện tranh, nếu Yến Từ đoạt giải, nói không chừng sẽ được giáo sư của Thanh Hoa nhìn trúng, có cơ hội trở thành sinh viên của trường đại học danh tiếng.

Cuộc đời cậu rất chênh vênh, cơ hội này đối với cậu vô cùng quan trọng, rất có thể nó sẽ là bước ngoặt trong cuộc đời Yến Từ.

Dư Thính tuy là ích kỷ, nhưng cô mong muốn Yến Từ có một cuộc sống tốt hơn.
Yến Từ rất dịu dàng tốt bụng, cậu ấy xứng đáng có được sự ưu ái của ông trời.

...

Buổi tối về đến nhà, Dư Thính đem bánh bao do mẹ Hạ làm đưa cho dì Tô.
Dì Tô thử qua, miệng khen không dứt, "Ai làm cho con vậy? Ăn ngon lắm."

"Là mẹ của bạn con làm." Dư Thính ôm cánh tay dì Tô, "Có phải rất ngon không?"

"Ừm, ngon hơn bánh ngọt kiểu Tây Âu." Dì Tô liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư cô, hỏi, "Sao đột nhiên con lại muốn đem về cho dì, Thính Thính có âm mưu cái gì đây?"

Dư Thính thẹn thùng cười một tiếng.
Cô có chút tâm tư nhỏ, nhưng mà hơi xấu hổ khi nói với Hạ Thất Tịch, dù sao cũng phải tránh đụng chạm đến tôn nghiêm của người khác.

"Chú Phúc vẫn chưa đi làm lại mà, cho nên, dì có thể mời dì Hạ đến làm đầu bếp ở nhà chúng ta không?"

Thời tiết càng ngày càng nóng, thân thể của mẹ Hạ cũng không quá tốt, làm việc ở bên ngoài trong thời gian dài sẽ trở nên tệ hơn. Dư Thính lập tức nghĩ ngay đến việc kêu bà đến làm việc ở nhà cô, chủ yếu là để mỗi ngày có thể thưởng thức tay nghề của bà, càng có thể bồi dưỡng tình bạn với nữ chính.

Ý nghĩ của cô xuất phát từ lòng tốt, nhưng sợ Hạ Thất Tịch cảm thấy cô vũ nhục cậu ấy, hoặc là trong lòng có khúc mắc, cho nên muốn thương lượng với dì Tô trước.

"Có thể, nhưng mà sao Thính Thính lại đột nhiên muốn như vậy?"

Dư Thính nói đúng sự thật: "Người bạn này của con gia cảnh rất khó khăn, đều do mẹ làm việc cực khổ kiếm tiền, đến mấy công việc nặng nhọc cũng làm hết, cho nên con nghĩ nếu để bà ấy đến nhà chúng ta làm đầu bếp, bà ấy làm việc nhẹ nhàng có lương cao, hơn nữa mỗi ngày con có thể ăn bánh bao ngon rồi."

Dì Tô rất kinh ngạc, "Thính Thính đã biết suy nghĩ cho người khác rồi."

Đối với chuyện này bà cảm thấy rất vui mừng, ôn nhu sờ mặt cô, giọng nói mềm mỏng, "Dì đồng ý, nhưng mà cũng phải hỏi qua ý kiến của hai mẹ con họ, không thể để người ta cảm thấy như là chúng ta đang bố thí. Như vậy đi, con chọn một ngày để dì tới nói chuyện thử xem."

Dư Thính: "Bây giờ cậu ấy đang chuẩn bị thi đấu, chờ kết thúc rồi hãy nói."

Dì Tô cười rạng rỡ: "Thính Thính chẳng những đã hiểu chuyện hơn, mà còn biết suy xét chu đáo rồi, vậy dì nghe theo con."

Dư Thính bị khen đến ngại ngùng, lập tức ôm lấy Trăng Tròn nhào nặn một phen.

"À đúng rồi, mẫu lễ phục của con đã được đưa tới, con lựa chọn mấy kiểu đi."

"Đã biết."

Dư Thính lật xem, có rất nhiều kiểu dáng khác nhau, cô đột nhiên có một suy nghĩ...

Yến Từ hình như...

Thích cô mặc trang phục màu trắng.
Không đúng.

Cô nghĩ đến Yến Từ làm gì chứ?

Dư Thính lắc lắc đầu làm bản thân tỉnh táo lại, chuyên chú lựa chọn.

...

CUối cùng Dư Thính vẫn không nói chuyện sinh nhật với Yến Từ.

Một tuần sau, cậu và các thành viên lên xe đi đến Long thành, Dư Thính bị Dư Dung kéo đi chuẩn bị cho tiệc sinh nhật.

Đầu tiên là tạo hình, sau đó thử lễ phục, cuối cùng là chọn ra một khúc diễn tấu trong bữa tiệc.

Rất rất nhiều chuyện đều phải hoàn thành trong thời gian ngắn ngủi này.
Ngoại trừ mấy thứ rườm rà này, Dư Dung còn muốn đích thân xem qua danh sách khách mời, Dư Thính cũng sẽ hỗ trợ kiểm kê.

Thư mời lần này lấy màu trắng làm màu chủ đạo, tuỳ vào thư mời còn có mùi nước hoa định chế tư nhân.

Tuy rằng Hạ Thất Tịch và Yến Từ không có tới, nhưng cô vẫn ghi tên họ vào danh sách khách mời, xong việc liền nằm ườn lên bàn.

"Chị ~"

"Ừ?"

"Anh hai sẽ về sao?"

Ngòi bút trên tay Dư Dung dừng lại, sau đó tiếp tục viết, "Em tự hỏi đi."

Dư Thính uỷ khuất chu chu môi, "Không gọi điện thoại được."

Đừng nói là Dư Chi Chu, ngay cả trợ lý và người đại diện của anh đều không gọi được, weibo cũng không có tin gì mới, ngay cả nhóm fans cũng không biết anh ấy đi đâu, mất tích không rõ lý do.

Dư Dung thở dài, buông bút cầm lấy điện thoại.

Đầu ngón tay lướt trên màn hình một chút, sau đó gọi điện thoại, "Giang Hoài, giúp tôi tra một chút Dư Chi Chu đang ở đâu."

Vài phút sau, Dư Dung nhận được một số điện thoại.

Cô không nói chuyện vô nghĩa, trực tiếp ném điện thoại cho Dư Thính.

"Gõ số này vào wechat."

Là một dãy số xa lạ.

Dư Thính nghi ngờ ấn video call, chờ đợi vài giây, màn hình hiện ra gương mặt của Dư Chi Chu.

So với lúc trước, Dư Chi Chu hiện tại cũng hoàn toàn xa lạ.

Râu ria xồm xoàm, tóc tai lộn xộn, trên người mặc một cái áo khoác quân đội màu xanh lục, khung cảnh xung quanh là bầu trời xanh vạn dặm, gió lớn gào thét qua microphone.

Tín hiệu không tốt, Dư Chi Chu động một chút là màn hình lập tức lập loè.

Anh đi về phía trước vài bước, dù màn hình có chút vấn đề nhưng đường truyền âm thanh vẫn rất tốt.

"Anh?" Dư Thính nhìn người trong màn hình, nhẹ kêu một tiếng.

"Thính Thính."

"Anh đây là... Đi đào than đá?"

Làn da Dư Chi Chu đã đen hơn hai ba bậc, Dư Thính nhìn qua thấy có chút sợ.

Dư Chi Chu cười cười: "Có việc ở Tây Tạng."

Tây Tạng...

Xa như vậy?

"Anh chạy qua đó làm gì?"

"Giúp đỡ mấy đứa nhỏ, Thính Thính gọi anh làm gì?"

Dư Thính cắn môi dưới, "Sinh nhật em sắp tới, lúc đó anh có về được không?"

"Được." Dư Chi Chu nói, "Sinh nhật em gái anh, anh chắc chắn sẽ về, yên tâm."
Dư Thính vẫn không tin.

Năm trước rồi nằm trước trước anh cũng nói như thế, kết quả gì sao? Vẫn cho cô leo cây.

"Thật?" Dư Thính không yên tâm hỏi, "Lần này anh không gạt em?"

"Không lừa em." Dư Chi Chu nói lời thề son sắt, "Yên tâm, chắc chắn anh sẽ về."

Phía sau truyền đến giọng nói thúc giục, anh nói, "Chờ anh trở về sẽ gọi điện cho em, tạm biệt."

Lời còn chưa dứt Dư Chi Chu đã vội vàng ngắt máy.

Dư Thính càng nghĩ càng cảm thấy bất an, cô vẫn không tin Dư Chi Chu lắm...

Nhưng mà anh đã hứa hẹn như vậy rồi, nếu cô vẫn không tin, anh có phải sẽ cảm thấy đau khổ không?

Dư Thính cất điện thoại, quyết định tin anh một lần này!!

: ✧ ヽ(ºᗜº)ノ ✧

Chương 43

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#18.11.2021

Đảo mắt đã đến sinh nhật Dư Thính.

Sáng sớm tinh mơ Dư Thính đã bị dì Tô lôi dậy, ánh mắt mông lung nhìn mọi người xung quanh bận rộn chuẩn bị.

Chờ cô tỉnh táo lại thì người tạo hình tóc đã bắt tay vào làm.

Dư Thính vừa cầm điện thoại lên đã thấy 8 giờ.

"Dì Tô, con đói."

"Tiểu công chúa kiên nhẫn một chút, chờ làm tóc xong rồi ăn."

Dư Thính không chịu, "Nhưng mà con đói..."

Dì Tô không còn cách nào, đi vào phòng bếp lấy cho cô một ly sữa bò với vài miếng bánh mì sandwich.

Dư Thính chậm rì rì ăn bánh mì, còn không quên dùng điện thoại lên weibo, đang lướt dạo bảng tin thì thấy bài đăng về Dư Chi Chu.

Dư Chi Chu ở trong vòng đỉnh lưu, fans nhiều, antifan nhiều, đối thủ cũng nhiều, mỗi ngày bị không biết bao nhiêu account

marketing bôi đen.

'Người Trong Vòng V: Hiện đang ở sân bay, nhan sắc của Dư Chi Chu bất ngờ gây sốc!!'

Hình ảnh được chụp vào rạng sáng đêm qua.

Dư Chi Chu không quan tâm tạo hình ở sân bay lắm, quần áo mặc tuỳ tiện, tóc dài che khuất trán, anh lại còn đen hơn trước, đi trong sân bay tối đen không khác gì cục than di động.

Đến em gái là Dư Thính nhìn thấy cũng muốn bật ngửa.

'Bà xã bé nhỏ của Dư Chi Chu: Account marketing cút đi, đừng call chồng tôi.'

'Cùng Hội Cùng Thuyền: Hy vọng mọi người tập trung vào tác phẩm sắp tới, Ân Oán Truyền Kiếp sẽ ra mắt vào ngày 15.'

'Gấu Trúc Nhỏ: Bộ ngày nào không bôi đen anh tôi thì ngày đó mấy người ăn cơm không ngon hả?'

'Account Marketing Chết Đi: Cũng đâu phải người thân máu mủ ruột thịt gì đâu, sao suốt ngày cứ nhìn chằm chằm anh tôi thế, bị điên à?!'

Fans Dư Chi Chu khống chế khu bình luận rất tốt, ngắn ngủi một đem đã khiến khu bình luận của account marketing chao đảo.

Lại load một chút, xuất hiện thêm một tiêu đề mới.

'Dư Chi Chu xuất hiện.'

Anh biến mất quá lâu, đột nhiên xuất hiện đã ẵm trọn một hot search.

Dư Thính nhịn không được click vào.

'Bát Quái Thiên Địa: Sau nửa tháng vắng mặt, cuối cùng Dư Chi Chu cũng đã xuất hiện trở lại, thoạt nhìn trạng thái không quá tốt, chẳng lẽ như lời đồn gặp phải khủng hoảng tình cảm?? Được biết, khoảng thời gian trước đây Dư Chi Chu từng bị chụp khi thân mật với một nữ sinh cao trung.'

——Bịa đặt bịa đặt bịa đặt, nữ sinh đó là em gái của người ta! Em gái ruột của Dư Chi Chu!

——Anh tôi lần này về Giang thành là để tham dự sinh nhật của em gái đó trời!! Chủ bài đăng lần đầu đi hóng hớt à??

——Toàn tung tin vịt, trình độ bốc phét của mấy người hoàn toàn có thể thổi bay sao Ngưu luôn đấy!!

——Ủa? Dư Chi Chu có em gái?

——(Hình ảnh) Lặng lẽ thả một tấm ảnh của em gái vào, đây là tiểu công chúa của anh tôi, là cô gái duy nhất chúng tôi không thể ghen ghét, tủi thân quá đi à ~

Dư Thính click mở hình ảnh.

Là hình ảnh Dư Chi Chu lén chụp khi cô đang diễn tấu vào 3 năm trước.

Dư Thính trong ảnh còn rất non nớt, cô ở giữa sân khấu được ánh đèn bao phủ, diện bộ váy lụa màu tím, đôi tay trắng nõn phiêu du trên phím đàn, cho dù không thấy rõ gương mặt, nhưng thấy được cô giống như sáng lên dưới ánh sáng mộng ảo.

——Fuck, đẹp quá mẹ ơi!

——Vợ ơi!

——Lầu trên dám chơi thật đấy, chị của Dư Chi Chu là Dư Dung, hai người này rất bao che cho em gái, tâm tư của lầu trên bị phát

hiện thì chờ thư mời của luật sư đi.

——Tôi học cùng trường với Dư Thính, chỉ muốn nói đây không phải loại người tốt lành gì.

"....?"

MMP, cô không tốt chỗ nào hả? Hả??

Dư Thính bắt đầu tức giận, quăng mạnh điện thoại lên bàn. Nhắm mắt suy nghĩ, nếu hôm qua Dư Chi Chu đã về đến Giang thành, vậy hôm nay chắc chắn có thể tiệc sinh nhật tối này!

Cô cười thầm trong lòng, không chống cự nữa, ngoan ngoãn ngồi im cho nhà tạo hình làm tóc.

...

Buổi tối 7 giờ, khách khứa dần dần đến trang viên.

Dư Thính và Dư Dung sánh vai đứng cạnh nhau, một người xinh đẹp ngọt ngào, một người như núi băng lạnh lẽo, đứng chung một chỗ vô cùng lóa mắt.

Dư Thính đứng phụ Dư Dung tiếp khách, thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh cửa chính.

Trong số những người khách đến rồi đi, không hề thấy bóng dáng của người cô đang mong chờ.

Sự kỳ vọng dần vơi bớt, nụ cười trên mặt cũng dần trở nên miễn cưỡng.

"Chị, em không thoải mái lắm, em về phòng nghỉ ngơi chút đây."

"Ừ, em đi đi, khi nào bữa tiệc bắt đầu thì xuống."

Dư Thính gật đầu, xoay người đi lên lầu.

Chờ thân ảnh cô biến mất, Dư Dung đi đến một góc gọi cho Dư Chi Chu.

Máy bận.

Dư Dung nhíu mày, điều chỉnh tốt tâm trạng tiếp tục đón khách.

So với lầu 1 náo nhiệt thì lầu 2 yên tĩnh hơn nhiều.

Dư Thính cởi giày quăng ra một góc, ngồi trên sô pha cao cấp gửi tin nhắn cho Dư Chi Chu.

'Dư Thính: Anh đến chưa?'

Không trả lời.

'Dư Thính: Có phải anh lại không tới được?'

Vẫn không trả lời.

Cô cắn chặt môi dưới, chưa từ bỏ gửi tin nhắn tiếp, 'Em biết không nên tin anh mà, đồ lừa đảo!'

Trên màn hình đều là tin nhắn cô gửi đi, Dư Thính càng xem càng uất ức, càng nhìn càng tức giận, cuối cùng không khống chế được tâm tình, quăng điện thoại xuống đất.

"Thính Thính, sắp tới giờ rồi."

Ngoài cửa truyền điện tiếng đập cửa, dì Tô đứng bên ngoài nhỏ giọng thúc giục.

Dư Thính vội vàng nhìn gương sửa sang lại, mang lại giày, hít sâu đi xuống lầu dưới.

Toàn bộ khách quý đã đến, Cố Song Song và Địch Nguyệt đứng ở hàng đầu tiên.

Thấy cô xuất hiện, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn qua.

Thiếu nữ 17 tuổi đã không còn sự non nớt khi xưa, tựa như một đoá hoa hồng nở rộ trong không khí thanh xuân tươi mát.

Cô diện bộ lễ phục được chế tác tỉ mỉ, chiếc váy được cắt may vừa vặn ôm sát vòng eo thon thả, dưới làn váy là đôi chân thon thả, với mỗi bước đi của cô, những viên kim cương trên đôi giày pha lê tinh xảo sẽ sáng lấp lánh theo.

Gương mặt Dư Thính được trang điểm nhẹ nhàng, tươi sáng.

Đôi mắt được kẻ vô cùng xinh đẹp, giống như ngọc trai, càng giống như bóng đêm ngưng kết thành một viên đá quý.

Trong bữa tiệc có không ít công tử hào môn, nhìn thấy Dư Thính đều có chút ngo ngoe rục rịt.

Dư Thính không để ý đến ánh mắt của những người đó, trong đầu đều là những lời hứa hẹn giả dối của anh hai đáng chết Dư Chi Chu.

Cô cụp mắt, không còn bao nhiêu hứng thú với bữa tiệc tối nay.

Dư Dung trên bục đã phát biểu xong, sau đó Dư Thính sẽ diễn tấu bài đầu tiên cho bữa tiệc.

Thấy cô như đi lạc vào cõi thần tiên, Dư Dung nhỏ giọng nhắc nhở: "Thính Thính, tới em rồi..."

Dư Thính hoàn hồn, cất bước đi đến trước đàn dương cầm, vuốt phẳng làn váy ngồi xuống.

Cô hít sâu một hơi, đưa tay chạm vào những phím đàn trắng đen.

Tiếng dương cầm rõ ràng và đẹp đẽ tuôn ra, từ từ vang vọng khắp toàn bộ đại sảnh.

Mọi người dần yên tĩnh lại, dắt tay bạn nhảy vào nơi khiêu vũ.

Bàn tay Dư Thính phiêu phiêu, nhanh nhẹn nhưng không mất đi sự uyển chuyển, khiêu vũ giữa những phím đàn.

Tư thái ưu nhã, hấp dẫn lòng người.

Cố Song Song ngồi cách đó không xa, nhân lúc mọi người không chú ý, quay một đoạn video gửi cho Hạ Thất Tịch.

'Cố Song Song: Cậu đem video này đăng lên vòng bạn bè, tốt nhất nên để cho Quý Thời Ngộ thấy, cậu có wechat của Quý Thời Ngộ không?'

'Hạ Thất Tịch: Có.'

'Cố Song Song: Vậy cậu mau đăng đi! Để cho Quý Thời Ngộ xem kỹ vào!'

Đàn ông đều thích những thứ không thuộc về mình.

Cố Song Song tin chắc Quý Thời Ngộ cũng không ngoại lệ.

Trước giờ cô không nuốt trôi cục tức này, hôm nay phải để cho Quý Thời Ngộ nhìn xem cậu ta đã đánh mất cái gì, làm cậu ta hối hận, làm cậu ta trùm chăn gào khóc!!

'Hạ Thất Tịch: Được, tớ lập tức đăng ngay.'

Cố Song Song điên cuồng đổi mới vòng bạn bè, cuối cùng cũng thấy video.

'Hạ Thất Tịch: Thính Thính thật đẹp, tiểu công chúa sinh nhật vui vẻ, đáng tiếc không thể xuất hiện trước mặt cậu.'

Hạ Thất Tịch gửi tin nhắn qua: 'Đã đăng, tớ còn nhắc nhở Quý Thời Ngộ vào xem, ha hả.'

Ừ, không tồi, có tố chất.

Cố Song Song quyết định coi Hạ Thất Tịch là chị em ruột thịt khác cha khác mẹ!!

Cô hài lòng buông điện thoại, đợi Dư Thính diễn tấu xong lập tức vỗ tay.

Dưới màn đêm, trang viên được muôn vàn ánh sáng bao phủ.

Không ai chú ý tới, ngoài cửa có một thiếu niên đang lẳng lặng đứng đó.

Cậu tránh trong bóng tối, cơ thể hòa quyện với màn đêm, chỉ có màn hình điện thoại phát ra ánh sáng nhạt nhoà, nhưng mà rất nhanh, phần ánh sáng nhỏ nhoi này cũng vụt tắt.

_____

: (o'·_·)⊃

Chương 44

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#18.11.2021

Yến Từ nhìn những ngọn đèn sáng bừng trong đêm, trang viên lộng lẫy được vây quanh bởi ánh sáng mờ ảo, cách một cánh cửa, là hai thế giới trời nam đất bắc với cậu.

Dư Thính đang ở trong đó.

Tựa như một ngôi sao rơi xuống nhân gian; giống như mặt trăng không thể chạm tới, cô tốt đẹp hơn mọi thứ trên thế giới này.

Yến Từ chậm rãi xoa huy chương trong túi.

Đột nhiên cảm thấy... Vinh quang cậu dày công nỗ lực có được, không đáng để nhắc tới, nhỏ bé đến mức không hề xứng đáng với cô một chút nào.

Cuối cùng Yến Từ yên lặng nhìn trang viên một hồi, sau đó quay đầu đi vào màn đêm.

...

Diễn tấu kết thúc, chuyện đầu tiên Dư Thính làm là vào wechat đọc tin nhắn.
Rất tốt.

Cô chắc chắn, Dư Chi Chu lại thất hứa.
Đang lúc bực bội, một tin nhắn mới gửi đến.

‘Hạ Thất Tịch: Thính Thính sinh nhật vui vẻ!’

Dư Thính trả lời: ‘Cảm ơn.’

‘Hạ Thất Tịch: Yến Từ có ở đó không?’

Cái tên này làm Dư Thính hơi sững sờ: ‘Yến Từ?’

‘Hạ Thất Tịch: Đúng vậy, hôm nay thi đấu xong, Yến Từ đã xin về Giang thành ngay lập tức, đến buổi phỏng vấn cũng không tham gia. Tớ đoán là về chúc mừng sinh nhật cậu, chẳng lẽ cậu ấy không có ở đó với cậu?’

Dư Thính nhìn tin nhắn, đầu óc trống rỗng.

Mười mấy giây sau, cô mới vội vàng gửi tin nhắn cho Yến Từ, không trả lời, Dư Thính chuyển qua gọi điện cho cậu.

“Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được...”

Dư Thính ngắt điện thoại, vội vàng chạy xuống tìm quản gia xác nhận.

Sinh nhật lần này không mời quá nhiều người, những người có mặt sẽ được đánh dấu trên danh sách, tuy rằng Dư Thính không gửi thư mời cho cậu, nhưng trong danh sách vẫn có tên hai người Yến Từ và Hạ Thất Tịch.

Quản gia rất nhanh tìm được tên Yến Từ ở trang cuối cùng, lắc đầu: “Người này không có tới.”

Hạ Thất Tịch sẽ không lừa cô, vậy chẳng lẽ... Bị bảo an chặn ở cửa?

Nghĩ đến khả năng này, Dư Thính xách váy chạy như điên ra ngoài cửa.

Đèn trong trang viên đều được bật sáng, đài phun nước tung ra làn nước xinh đẹp lên bầu trời đêm, nhân viên công tác đang bận rộn ở bên trong, bởi vậy trang viên to như thế lại cực kỳ trống rỗng.

Dư Thính chạy một chút rồi nghỉ một hồi, mất hơn nửa ngày mới nhìn thấy cửa nhà mình.

Không gian bên ngoài tương đối tối tăm, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ được ánh trăng phác hoạ, rất gầy, trên vai đeo một cái balo màu đen, cả người toát ra hơi thở cô đơn, giống như một vòng ánh sáng trong bóng tối.

Dư Thính bất chấp gọi người mở cửa, vịn lan can kêu người: "Yến Từ ——!"

Giọng nói trong trẻo vang lên giữa không gian im ắng.

Bước chân Yến Từ dừng lại, quay đầu nhìn.

Làn da trắng nõn của Dư Thính tạo thành một màu tương phản với màn đêm, mái tóc ngắn được chải chuốt bao bọc lấy gương mặt nhỏ xinh non mềm của cô, khi cô cười, tựa như có hàng ngàn vì sao lấp lánh đập vào mắt cậu, làm cho tim cậu nở rộ.

Đột nhiên Yến Từ siết chặt quai cặp, dưới chân như bị cắm rễ, không thể nhúc nhích.

Dư Thính kêu phòng bảo vệ mở cửa ra một khoảng trống, tự mình chui qua khe hở đi qua.

Cô chạy chậm đến trước mặt Yến Từ, tươi cười xinh đẹp và rạng rỡ, "Hạ Thất Tịch nói cậu quay về chúc mừng sinh nhật tớ, tớ không ngờ cậu sẽ tới nha ~"

Loại cảm xúc vui sướng này thật khó che giấu.

Dư Thính không đoán ra Yến Từ đã biết ngày sinh nhật của cô; càng không đoán ra cậu sẽ từ thành phố xa xôi chạy về đây trong đêm chỉ vì cô.

Cô rất vui vẻ, mất mát khi nãy cũng đã biến đâu mất tiêu.

Yến Từ không nói lời nào, yên lặng hơn bao giờ hết.

Dư Thính đột nhiên lo lắng, chẳng lẽ... Cô hiểu lầm rồi??

“Cậu, cậu chỉ là tiện đường ghé qua đây?”

“Không phải.” Rốt cuộc cậu cũng chịu nói chuyện.

Dư Thính thở phào.

Cũng may, nếu Yến Từ chỉ đi ngang qua, vậy cô là tự mình đa tình, rất xấu hổ a.
“Vậy cậu đây là?”

Ánh mắt Yến Từ trầm lắng nhìn cô, thấp giọng nói: “Cố ý.”

Hai chữ lọt vào tai, làm Dư Thính sửng sốt một chút, “... Cố ý đến chúc mừng sinh nhật tớ?”

Lần này Yến Từ không có can đảm trả lời.

Cô gái trước mắt tỏa sáng hấp dẫn, còn cậu lại u ám như bụi bẩn.

Cho dù Yến Từ có cố gắng bao nhiêu, dường như cũng có cách nào bước vào thế giới của Dư Thính, cậu không có can đảm kéo con bướm xinh đẹp này ra khỏi khu vườn đó.

Cả đời này Dư Thính có hơn cả trăm lần sinh nhật, nhưng không có một lần thuộc về Yến Từ.

Cảm xúc ảm đạm khiến ngôi sao trên đỉnh đầu biến thành màu xám, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia sáng, vô cùng tối tăm.

Dư Thính nhíu mày: "Cậu thi đấu... Thua rồi?"

Yến Từ lắc đầu.

Dư Thính chợt hiểu ra, nếu không có thua, vậy nghĩa là không lấy được thành tích tốt.

Cô tiến lên vài bước, nhỏ giọng an ủi: "Yến Từ, cậu đừng buồn, cho dù không đạt giải quán quân cũng không sao, chúng ta còn nhiều cơ hội khác mà, đến lần sau cậu chắc chắn sẽ làm được."

Dư Thính cảm thấy tiếc nuối.

Với tài trí thông minh của Yến Từ, đoạt được giải quán quân không phải chuyện rất dễ dàng sao? Kết quả phòng thí nghiệm bị cháy, thời gian gấp gáp, không chuẩn bị kỹ lưỡng nên thành ra không giành được giải.

Lông mi Yến Từ run rẩy, đồng tử hơi nhấp nháy, cuối cùng từ trong túi quần lấy ra một mặt huy chương có buộc dây đeo.

Trên mặt huy chương có khắc hình cây khoa học kỹ thuật, còn có thời gian đoạt giải, màu vàng sáng chói mắt người đối diện.

Dư Thính trừng lớn đôi mắt.

"Các cậu, các cậu thắng?"

"Ừ."

"... Tớ còn chưa bao giờ nhận được huy chương giống vậy đâu."

Yến Từ không nói, trực tiếp đeo huy chương vào cổ cô.

Huy chương hơi nặng, nhìn qua có vẻ không có vụ ăn xén nguyên vật liệu.

Dư Thính lóng ngóng sờ thử, thật lâu sau mới hỏi Yến Từ: "Tớ biết rồi, cậu tới đây là cố ý muốn khoe với tớ."

Yến Từ lắc đầu, chỉ chỉ vào huy chương, nhìn thẳng vào mắt Dư Thính nói rõ từng câu từng chữ: "Tôi muốn đem vinh quang này... Tặng cho cậu."

"Thính Thính." Cậu kêu tên cô, ánh mắt chuyên chú, "Sinh nhật vui vẻ."

Thời điểm ngồi trên xe trở về cậu đã luyện tập cảnh tượng này rất nhiều lần.

Mỗi ngày luyện tập đều khiến cho Yến Từ căng thẳng, cậu sẽ ảo tưởng rằng bản thân làm không tốt, cũng ảo tưởng trong hiện thực sẽ phát sinh những vấn đề gì, cuối cùng khi đứng trước mặt Dư Thính, nội tâm căng thẳng dần yên ắng lại.

Không khó.

Chỉ sợ cô sẽ tránh xa.

Dư Thính nắm chặt huy chương, trái tim dần trở nên cháy bỏng.

Cô nhìn vào đôi mắt cậu, không nhịn được nói: "Vì để chúc mừng cậu, cậu có muốn ôm một chút không?"

Tác giả có lời muốn nói: *Huy chương Yến Từ đưa cho Thính Thính là do cá nhân đoạt được, trong tổ đội thi đấu mỗi người đều có một huy chương, không phải cậu ấy lấy của chung làm của riêng, đừng hiểu lầm tiểu đáng thương.*

: *Dạo này deadline dí sấp mặt nên có hơi bỏ bê việc beta truyện...*

Sorry nhiều nhiều nha ╰(^ 3 ^)╯

Chương 45

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#13.12.2021

Dư Thính dang tay ra, đột nhiên thấy hơi hối hận.

Lời nói này có chút đường đột, Yến Từ lại là người rụt rè nhút nhát, cho dù không thích thì cũng không biết cách khéo léo từ chối.

Cô đang suy nghĩ có nên tìm bậc thang cho cậu đi xuống không thì ai ngờ vào giây tiếp theo, thiếu niên đã dang tay ôm lấy cô.

Lực ôm không nặng không nhẹ, khoảng cách vừa đủ, hơi thở ấm nóng phả lên đỉnh đầu cô, cách một lớp váy, Dư Thính cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay cậu.

Cậu ôm rất nhẹ nhàng, làm Dư Thính không tự chủ duỗi tay ôm eo cậu.

Eo Yến Từ tuy gầy nhưng rắn chắc, hình như là đang căng thẳng nên tim cậu đập rất nhanh.

Dư Thính trộm ngước mắt, chỉ thấy hàm dưới thanh tú và đôi môi mím chặt. Cô thất thần vài giây, cho đến khi chạm mắt với Yến Từ mới luống cuống chui ra khỏi vòng tay cậu.

"Cậu, nếu cậu cố ý đến chúc mừng sinh nhật tớ, vậy sao không đi vào..." Dư Thính quay mặt đi, lỗ tai bỏ bừng.

Yến Từ ngập ngừng, thành thật nói: "Sẽ làm cậu, mất mặt."

Ở trước mặt Dư Thính, cậu không hề giấu sự tự ti của bản thân.

Yến Từ muốn trở nên tốt hơn, muốn nỗ lực hơn, nhưng cậu phát hiện dù cậu có cố gắng bao nhiêu thì sẽ không bao giờ có cơ hội đứng ngang hàng với Dư Thính.

Cậu rất ích kỷ, chỉ muốn ánh trăng trước mặt mãi chỉ thuộc về một mình cậu.

Nhưng cậu cũng không nỡ, không chịu được cảnh ánh trăng bị giam cầm ở nơi tăm tối.

Dư Thính lập tức hiểu ra cảm xúc của Yến Từ, rũ mắt vuốt ve mặt huy chương lạnh băng, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói: "Yến Từ, cậu là quán quân của tớ, có cậu đến dự, tớ sẽ rất tự hào."

Nghe cô nơi, đồng tử mắt Yến Từ co chặt lại, sau đó dần dần dãn nở ra để lộ vài nét ôn nhu.

Cậu ngơ ngác nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc này, khoé môi dần nở nụ cười rạng rỡ, nội tâm bất an sợ hãi dần tiêu tán hết, chỉ còn lại sự rung động nóng bỏng, lòng ngực như bị lửa đốt.

"Từ nay về sau, vinh quang của tôi đều thuộc về cậu."

Giọng nói êm nhẹ của thiếu niên vang vọng trong màn đêm.

Dư Thính nhẹ nhàng vươn tay về phía cậu: "Đi, tớ dẫn cậu vào trong."

Yến Từ giơ tay nắm lấy.

Tay cậu rất lớn, nắm lấy tay Dư Thính làm cho bàn tay cô càng thêm nhỏ xinh.

Hô hấp hơi dồn dập một chút, Dư Thính như đi vào cõi thần tiên, không chú ý dưới chân có mấy hòn đá, gót giày trực tiếp dẫm lên. Mắt thấy cô sắp té ngã, Yến Từ nhanh tay lẹ mắt ôm cô vào trong ngực.

Dư Thính còn chưa kịp ổn định thì đã nghe giọng nói hùng hổ truyền đến từ đằng sa: "Cậu đang làm cái gì đó?!"

Dư Thính bị tiếng hét này dọa sợ.

Giây tiếp theo, người nọ dùng sức tách hai người ra, đem Dư Thính gắt gao bảo vệ ở sau lưng.

Bóng lưng anh rắn chắc, cơ bắp ẩn ẩn sự mạnh bạo.

Tóc dài đến bả vai, cho dù Dư Thính không thấy mặt đối phương, thì chỉ cần dựa vào bóng lưng cũng nhận ra đây là anh hai cô.

Dư Thính đứng hình.

Dư Chi Chu tiếp tục chất vấn: "Thằng nhóc này, cậu đang muốn làm gì hả?!"

Gương mặt Yến Từ bình tĩnh, ánh mắt không chút gợn sóng, giọng nói không chút gấp gáp lo sợ, "Ôm Dư Thính."

Có thể nói, ba chữ ngắn ngủi này đã thành công chọc giận Dư Chi Chu xù lông lên.

Anh siết chặt nắm đấm, mạnh mẽ đấm thẳng vào mặt Yến Từ.

Yến Từ bị đánh lui về sau mất bước, che mũi, chật vật ổn định cơ thể không bị ngã xuống.

Nhìn thấy Dư Chi Chu còn muốn đánh tiếp, cô vội vàng tiến lên bảo vệ Yến Từ, một tay đẩy Dư Chi Chu ra, tức giận trừng mắt: "Sao anh lại đánh cậu ấy chứ?!"

Dư Chi Chu lập tức nhảy dựng lên, chỉ ngón tay vào mặt Yến Từ nói: "Thằng nhóc chết tiệt này đứng cửa nhà anh giở trò lưu manh với em gái anh, vậy mà anh không được đánh?"

Dư Thính không chịu thua kém: "Ai giở trò lưu manh? Em thấy anh mới là người gây sự trước đó, cái đồ chỉ biết hứa suông!"

Dư Thính mắng một câu làm Dư Chi Chu cứng họng.

Giọng nói anh khàn khàn vài phần: "Em... Em nói cái gì?"

Dư Thính hừ một tiếng, "Anh nghe được cái gì thì chính là cái đó."

Dư Chi Chu biết mình đuối lý, khẽ cắn môi thả lỏng tay.

Anh nhìn về phía Yến Từ, càng nhìn càng ngứa mắt, "Em bảo vệ cậu ta như vậy, có phải yêu sớm hay không?"

Yêu yêu yêu sớm??

Chẳng những là Dư Thính mặt mày đỏ bừng, ngay cả Yến Từ cũng tỉnh táo hơn sau một hồi mê mang khi bị đánh vào mũi.

"Anh đừng nói bậy, Yến Từ, Yến Từ là bạn cùng bàn của em."

Dư Chi Chu không tin.

Anh thấy Yến Từ là loại người bụng dạ khó lường, nhìn động tác ôm Dư Thính của cậu ta đi, so với diễn viên phim còn trôi chảy quen thuộc hơn nữa là, nói cậu ta trong sạch ai mà thèm tin.

Dư Thính đỏ mặt mắng anh: "Anh tự dưng đánh người là không đúng, anh xin lỗi Yến Từ nhanh, nếu không em sẽ không bao giờ

quan tâm anh nữa."

Không bao giờ quan tâm...

Không bao giờ...

Được rồi.

Dư Chi Chu không phục nuốt trôi cục tức vào bụng, gục đầu hạ mắt, thành thật xin lỗi: "Ngại quá, là do tôi không đúng, xin lỗi cậu."

Cái mũi Yến Từ vẫn còn đang chảy máu, nhìn Dư Chi Chu không chấp nhận cũng không từ chối lời xin lỗi, thân thể cao lớn núp sau lưng Dư Thính, nhìn qua cực kỳ uỷ khuất đáng thương.

Dư Thính hung hăng liếc anh một cái, dắt tay Yến Từ dẫn đi vào trong nhà.

Dư Chi Chu bất lực thở dài, trầm mặc đi theo ở phía sau.

Sợ bị khách bên trong phát hiện nên Dư Thính cố ý dẫn Yến Từ đi vào từ cửa nhỏ, tránh nơi có nhiều người thuận lợi đi vào phòng ngủ.

Cơ thể cô vốn yếu đuối nên lúc nào cũng cần phải nghỉ ngơi, cho dù không xuất hiện dưới bữa tiệc cũng không ai nghi ngờ.

Cô kêu nhân viên công tác đưa hòm thuốc đến, nhưng Dư Thính không cách để xử lý vết thương.

"Nếu không cậu... Tự mình xử lý vết thương?"

Yến Từ xua tay tỏ ý không cần, "Phòng vệ sinh ở đâu?"

Dư Thính chỉ về một hướng trong phòng.

Cậu lảo đảo đứng dậy, dáng người cao lớn biến mất sau cửa phòng tắm.

Dư Thính có chút không yên tâm, từ nhỏ sức lực của Dư Chi Chu đã rất lớn, hơn nữa còn học võ và quyền anh, cho dù là người trưởng thành cũng không đỡ nổi một đấm của anh, càng không nói đến Yến Từ gầy yếu đáng thương của cô.

Tất cả sự quan tâm của cô đều viết lên trên mặt, Dư Chi Chu không nhịn được ghen tị, tận tình khuyên bảo: "Tiểu Kẹo, sau này đứng gặp mặt nam sinh vào ban đêm nữa, rất nguy hiểm cho em."

Dư Thính không để ý tới anh.

"Nghe thấy không?" Dư Chi Chu chọc chọc cánh tay cô.

Dư Thính hất ra.

"Này..."

Cô lại hất ra lần nữa, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng vành mắt lại đỏ hoe, nhìn vô cùng uỷ khuất.

"Khóc à?" Dư Chi Chu thò mặt lại gần.

Chóp mũi Dư Thính chua xót, tuỳ tiện lau nước mắt vươn vấn ở khoé mắt, không nhịn được nức nở: "Không khóc."

Trong lòng Dư Chi Chu biết rõ, em gái bởi vì anh thất hứa nên mới khóc.

Anh vò đầu, sắp xếp câu chữ xong rồi mới giải thích: "Chẳng phải em thích ăn kẹo bông gòn sao, anh muốn về sớm một chút để mua cho em."

"Vậy kẹo đâu?"

"Cửa hàng bị cháy, không mua được."

"....??"

"Anh đi cứu một người phụ nữ đang mang thai, điện thoại bị rớt ở trong đám cháy, xong việc còn đến đồn cảnh sát làm thủ tục các thứ, dây dưa đến bây giờ người ta mới thả người." Dư Chi Chu nói xong lấy một túi kẹo nhăn nhúm ra, nhìn kỹ thì trên bao bì còn có mấy vết cháy xém, "Tuy là không có kẹo bông gòn, nhưng có một túi kẹo khác, anh nhớ rõ em thích kẹo của cửa tiệm này nhất."

Đây là kẹo của một cửa tiệm làm ăn lâu đời, giấy đóng gói kẹo đến giờ vẫn không đổi.

Dư Thính rất thích kẹo của tiệm bọn họ, nhớ rõ khi nhỏ cô còn tặng kẹo cho bạn bè khắp nơi, nếu gặp được bé trai nào dễ thương còn hào phóng cho hai viên.

Dư Thính lấy một viên, biểu cảm gương mặt biến hoá liên tục.

"Nếu em không tin có thể gọi cho đồn cảnh sát xác nhận, anh để lại..."

Dư Chi Chu sợ vụ hoả hoạn dọa đến Dư Thính, dù sao cũng là sinh nhật cô, nên anh đã nhờ người đại diện giấu đi chuyện này. Anh giả vờ muốn để một tờ giấy lại, nhưng bị Dư Thính ngăn cản.

"Em tin anh." Dư Thính nắm chặt viên kẹo, chậm rãi đi đến trước mặt Dư Thính, dựa vào lòng ngực anh.

Dư Chi Chu giãn mày, muốn xoa tóc cô, lại sợ làm hư kiểu tóc, cuối cùng nhẹ nhàng nắn bóp gương mặt cô.

"Vậy anh có bị thương không?" Lúc này Dư Thính mới nhớ tới việc quan tâm anh hai, kéo cánh tay anh kiểm tra trên dưới,

thấy không có vết thương nào mới yên tâm thở phào.

"Không có, anh không yếu đuối như vậy đâu."

"Sau này anh đừng làm chuyện này nữa, lỡ gặp nguy hiểm thì sao bây giờ."

Ngọn lửa vô tình, Dư Thính đã lĩnh hội qua.

Vận khí cô tốt, có Yến Từ đến cứu, nhưng không có nghĩa Dư Chi Chu cũng may mắn như thế, lỡ như có chuyện gì...

Dư Thính không dám nghĩ đến nữa.
Cô rất sợ việc mất đi thêm một người thân.

Dư Chi Chu không thèm quan tâm lời nói của cô, nở nụ cười tiêu chuẩn: "Ông trời cho cơ hội làm anh hùng, anh nào dám thờ ơ bỏ qua."

Dư Chi Chu cố ý làm cho Dư Thính một video chúc mừng sinh nhật, rất có ý nghĩa kỷ niệm, kết quả đã xảy ra chuyện.

Bất quá sau chuyện này, Dư Chi Chu đã tìm được mục tiêu mới.

Ban đầu lựa chọn xuất đạo là muốn đem ý nghĩ của bản thân, thông qua giọng hát truyền đạt đến thế giới bên ngoài; hiện tại, anh muốn làm gì đó thực tế một chút.

"Đừng nói cho chị biết." Dư Chi Chu dặn dò, "Tính chị ấy hay lải nhải."

"Cho dù em không nói thì báo cũng đăng tin."

"Không đâu, lúc đó anh bị lửa hun đến mặt xám mày tro, ai có thể nhận ra chứ."

Dư Chi Chu rất tự tin về chuyện này.

Trước khi đến Tây Tạng, anh theo hình tượng anh trai hàng xóm lạnh lùng; sau khi đến Tây Tạng thì lại theo hình tượng anh trai 'socola' nhà đối diện, đừng nói là fans hay phóng viên, chính anh mỗi sáng soi gương cũng bị doạ nhảy dựng lên.

Cho nên không sao, hoàn toàn có thể yên tâm.

Khi hai người đang nói chuyện thì Yến Từ đã từ phòng tắm đi ra.

Cậu dùng nước rửa sạch khoang mũi, tuy rằng không thấy máu nhưng cái mũi hơi sưng lên, còn có vẻ bị bầm tím, nhan sắc bị suy giảm một chút rồi.

Dư Thính không thèm nói chuyện với Dư Chi Chu nữa, vội vàng chạy qua, quan tâm hỏi thăm: "Yến Từ, cậu có sao không?"

"Chóng mặt."

"Chóng mặt?"

Yến Từ gật đầu.

"Vậy cậu qua đây ngồi nghỉ ngơi một chút đi." Dư Thính kéo Yến Từ ngồi xuống sô pha, ngại ghế không đủ rộng, nhấc chân đá Dư Chi Chu ra khỏi ghế, bộ dáng quan tâm khi nãy và vô tâm bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Trên áo Yến Từ bị dính vài giọt máu đỏ tươi vô cùng chói mắt.

Trong nhà chỉ có hình thể Dư Chi Chu là tương đồng với cậu, Dư Thính lập tức đứng dậy nói: "Tớ đi lấy bộ quần áo khác cho cậu thay, cậu chờ tớ một chút!"

Nói xong, cô vội vàng chạy đi.

Dư Chi Chu lại thêm ngứa mắt Yến Từ, lần này không liên quan đến Dư Thính, mà là...

Anh vỗ đùi, bừng tỉnh đại ngộ: "Mẹ nó, tôi nói sao thằng nhóc nhà cậu nhìn quen mắt thế, thằng nhãi ranh khi nhỏ hay mở cổng thả ngỗng rượt đuổi tôi chính là cậu đúng không?"

Ngày đó, Dư Chi Chu bắt đầu nhớ lại, mấy năm trước, nỗi sợ hãi khi bị thống trị bởi mấy con ngỗng to lớn.

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Từ: Anh vợ, trí nhớ thật tốt.

Dư Chi Chu: Cút!

———

Chương 46

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#13.12.2021

Khi đó Dư Chi Chu vẫn còn là học sinh cao trung, nhân dịp được nghỉ lễ mới đến thăm em gái. Không ngờ không thấy em gái, chỉ thấy anh bị một con ngỗng béo ú đầy mỡ rượt đuổi chạy hơn ba con phố. Cẩn thận nghĩ lại thì lúc anh không hề trêu chọc Yến Từ, chỉ đơn giản hỏi đường cậu mà thôi.

Đến bây giờ Dư Chi Chu vẫn nhớ rõ bộ dáng hung dữ vỗ cánh bay đến của con ngỗng đó, còn có cảm giác đau đớn khi bị mổ liên tục vào cánh tay.

Chỉ nghĩ lại đã thấy da đầu tê dại, mà ánh mắt hờ hững của Yến Từ lập tức làm anh tức giận, "Cậu đừng tưởng nói là cậu không nhớ chuyện đó thì tôi bỏ qua!"

Yến Từ: "..."

Nhưng mà mà cậu thật sự không nhớ chuyện đó thiệt.

Cậu loay hoay suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng tìm ra một chút ký ức mơ hồ liên quan đến Dư Chi Chu: Màu tóc đỏ chói, trên quần bị rách mấy lỗ và những phụ kiện kỳ lạ trên người, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt lành, đến khi anh ta hỏi đường đến nhà Dư Thính, Yến Từ lập tức nâng cao cảnh giác hơn.

Trăm lần không nghĩ tới... Tên quái dị đó lại là anh trai của Dư Thính.

"Hai người không giống." Yến Từ lập tức đưa ra kết luận.

Dư Thính đáng yêu hơn anh ta nhiều.

"...?"

"....??"

"Cậu ăn nói cho cẩn thận, đừng tưởng tôi không dám đánh cậu."

Những lời này bị Dư Thính lấy xong quần áo quay về phòng nghe thấy, vội vàng kéo Dư Chi Chu ra một bên, cảnh giác nhìn anh.

"Anh hai, nếu anh không có việc gì thì đi ra ngoài đi." Không chờ anh mở miệng, Dư Thính đã cưỡng ép lôi anh ra ngoài, còn không quên khoá trái cửa.

Đuổi người đi xong, cô lập tức yên tâm.

Dư Thính đưa quần áo qua, ánh mắt sáng lấp lánh: "Bộ quần áo này anh tớ không chịu mặc nên tớ đã đưa cho Quý Thời Ngộ. Lúc đó cậu ta mặc không vừa nên chưa từng đụng đến, cậu mặc thử xem, nếu không vừa thì đổi một bộ khác."

Yến Từ cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Tốc độ thay quần áo của cậu rất chậm, thời gian chậm rãi trôi qua, Dư Thính ăn không ngồi rồi dùng ngón tay vẽ xoắn ốc lên mặt bàn, lúc mơ màng sắp ngủ thì cửa phòng tắm mở ra.

Cô vội vàng nhìn qua, lập tức sửng sốt.

Tây trang hoàn toàn phù hợp với dáng người của cậu, màu đen càng thể hiện rõ khí chất trầm ổn, càng tôn lên gương mặt lạnh

lùng xa cách của cậu. Từ tận xương tuỷ Yến Từ toả ra một loại khí chất cao quý, thường ngày không nổi bật lắm, hiện tại ăn mặc chỉnh tề, khí chất sắc bén lộ ra không chút che giấu. Dù nhìn bên ngoài hay bên trong, cậu ấy hoàn toàn không kém những công tử sinh ra trong gia đình hào môn, thậm chí là còn giỏi hơn mấy người đó.

"Không biết." Yến Từ đưa tay ra, trên tay cầm một cái cà vạt.

Lúc này Dư Thính mới lấy lại tinh thần, nói: "Tớ đeo giúp cậu."

Cậu ngoan ngoãn nghe theo, cúi thấp người xuống.

Dư Thính cẩn thận giúp Yến Từ đeo cà vạt, Yến Từ nhìn cô không chớp mắt.

Lông mi, chóp mũi, đôi môi... Thận trọng ghi nhớ từng chi tiết.

Mỗi khi lông mi Dư Thính rung lên một chút là nội tâm Yến Từ ngứa thêm một phần, giống như bị lông vũ quét qua, cực kỳ khó chịu.

Cậu muốn duỗi tay sờ sờ mái tóc bồng bềnh xinh đẹp của cô, nhưng lại không dám, sợ làm dơ tóc.

"Yến Từ..." Giọng nói Dư Thính hơi lấp vấp, đầu cũng không nâng lên, vành tai xinh đẹp nhiễm một tầng đỏ ửng. Lông mi cô run lên, giọng nói càng nhỏ lại, "Sao cậu cứ nhìn tớ chằm chằm..."

Lông mi Yến Từ khẽ rũ xuống, giọng điệu bình tĩnh, "Thích."

Ngón tay Dư Thính run lên dữ dội.

Lại nghe cậu nói, "Nhìn cậu."

Thích nhìn cậu.

Đôi mắt đen nhánh của thiếu niên bao phủ lấy cô, như thể cô chính là toàn bộ thế giới của cậu.

Hô hấp Dư Thính rối loạn, bối rối kéo ra khoảng cách giữa hai người, mất tự nhiên đổi chủ đề: "Tớ, tớ dẫn cậu ra ngoài ăn mâdy món ngon." Nói xong lập tức kéo tay Yến Từ đi ra ngoài.

Độ ấm truyền đến từ đầu ngón tay, Dư Thính lại cuống quít buông tay cậu ra, cẩn thận nắm tay áo cậu, đi ra ngoài.

...

Yến Từ xuất hiện khiến không ít người chú ý.

Hai người sánh vai đi cạnh nhau, một đen một trắng, một bên trầm ổn, một bên tươi sáng, đối lập lại dung hoà, vô cùng xứng đôi.

"Thính Thính, đây là?"

Dì Tô thắc mắc nhìn thiếu niên không biết từ đâu tới, ánh mắt đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Dư Thính sợ Yến Từ không quen, đang muốn chủ động giới thiệu thì đã nghe Yến Từ nói: "Chào dì, con là... của Thính Thính..." Cậu không tìm thấy từ ngữ thích hợp, dừng một chút, trực tiếp nói thẳng, "Yến Từ."

Ghép nguyên văn đầy đủ giống như là: "Con là Yến Từ của Thính Thính."

Dư Thính đỏ mặt, căng da đầu giải thích: "Dì Tô, đây là bạn cùng lớp của con, con cố ý mời Yến Từ đến dự sinh nhật, cậu ấy, khả năng diễn đạt của cậu ấy có chút vấn đề."

Yến Từ không phủ nhận.

Ánh mắt đánh giá xung quanh làm cậu thấy bất an, hoàn cảnh lạ lẫm làm cậu thấy mất tự nhiên, nhưng chỉ cần đứng bên cạnh Dư Thính, cậu cảm thấy hình như cũng không khó tiếp nhận lắm.

Yến Từ can đảm ngước mắt lên, ánh mắt bình tĩnh cùng gương mặt quá mức đẹp trai làm dì Tô lập tức có hảo cảm.

"Vậy con chiếu cố bạn học cho tốt, dì đi xung quanh giúp những người khác."

Dư Thính gật đầu, một tấc cũng không rời khỏi cậu, chuyên chú lấy đồ ăn ngon cho cậu.

Còn nửa tiếng nữa là kết thúc bữa tiệc, ban nhạc diễn tấu một khúc nhạc cuối cùng, đôi nam nữ bắt đầu dắt tay vào sàn khiêu vũ.

Dư Thính đảo mắt, nhiệt tình mời gọi: "Yến Từ, khiêu vũ không?"

Gương mặt cậu mờ mịt.

"Tớ dạy cậu." Dư Thính chủ động đưa tay ra.

Cậu ngừng chớp mắt, chậm rãi vươn tay đặt lên tay cô.

"Tay còn lại của cậu ôm eo tớ."

Yến Từ dựa theo chỉ dẫn của Dư Thính đặt tay lên eo cô.

Giây tiếp theo nhanh chóng rút lại.

Dư Thính khó hiểu nhìn cậu: "Sao thế?"

Yến Từ nắm chặt tay, đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm mềm mại kia, khiến hơi thở cậu nóng rực.

Dư Thính cúi đầu nhìn bản thân.

Lễ phục được thiết kế đơn giản, ở eo có hai chỗ hở để lộ làn da trắng nõn, thanh thuần nhưng không mất vẻ gợi cảm.

Chẳng lẽ...

Ý nghĩ chấm ba chấm vừa nảy ra, mặt Dư Thính lập tức nóng như con gà bị nướng.

"Vậy, tớ ôm cậu." Dư Thính đổi lại điệu nhảy, cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy eo cậu.
Ừm, rất chắc thịt.

Cảm nhận sự rắn chắc dưới lòng bàn tay, đột nhiên Dư Thính cảm thấy nhảy ở vị trí nam cũng khá tốt.

Yến Từ rất thông minh, nhìn Dư Thính nhảy một đoạn cũng đã nắm được hơn 70% kỹ xảo.

Người xung quanh dần tản ra, chừa lại sàn khiêu vũ cho hai người.

Đèn chùm trên đầu phản chiếu một vòng tròn ánh sáng hình lăng trụ xuống sàn, thân ảnh hai người được bao bọc ở trên trong.

Cố Song Song càng nhìn càng thấy hình ảnh này cứ như kỳ quan thế giới, nảy ra ý đồ xấu, quay một đoạn video, nhưng lần này không đăng lên vòng bạn bè mà là trực tiếp gửi qua cho Quý Thời Ngộ.

'Cố Song Song: Thất Thất, cậu nhìn xem, thuyền chúng ta chèo đã thật sự thành đôi rồi nàyyy!!"

Cố Song Song cố ý chờ qua thời gian gỡ bỏ tin nhắn mới giải thích: 'Ngại quá, tôi gửi nhầm.'

'Quý Thời Ngộ: Không sao.'

Có trả lời.

Vậy đã xem video rồi?

Cố Song Song thực hiện được mưu kế, cũng mặc kệ Quý Thời Ngộ có cảm nghĩ gì, tắt điện thoại tiếp tục ăn uống cùng chị em.

...

Ký túc xá ồn ào.

m thanh của game, âm thanh của video âm nhạc, còn có một người ngồi trước gương đắp mặt nạ, trong miệng lí nha lí nhí gì đó.

Chỉ có Quý Thời Ngộ, cậu ta yên tĩnh ngồi làm bài.

Một đống công thức chằng chịt làm hoa mắt người nhìn, tất cả các đề mục ôn tập trong sách đã được giải gần hết, chỉ còn lại một bài cuối, cậu ta đã giải được hơn phân nửa, còn thiếu một bước là ra đáp án.

Quý Thời Ngộ viết trên giấy nháp nửa ngày, lại không tính ra được, xóa đi viết lại, dần dần cảm thấy bực bội lên.

"Mẹ nó, Yến Từ quá dữ."

Nghe thấy cái tên này, ngòi bút Quý Thời Ngộ dừng lại.

"Lần này thi đấu trường chúng ta giành được hạng nhất, thành tựu cá nhân của cậu ta chiếm 50%, tận một nửa."

Nam sinh đắp mặt nạ thấy hứng thú, "Ai nói?"

"Trang chủ Khoa Học Kỹ Thuật, vừa click vào đã nhìn thấy." Nam sinh kia vừa xem vừa cảm thán, "Tiền thưởng tổng cộng

10 vạn, còn được đặc cách không cần thi Toán, chuyện thần tiên gì đây."

"Mẹ nó, mẹ nó, giáo sư Thanh Hoa còn đặc biệt chiêu mộ cậu ta vào trường?"
Nam sinh kêu gào, "Sao đột nhiên cậu ta lại dữ dội vậy trời? Lợi hại như thế sao không đến ban thực nghiệm học chứ?"

Một đám người thảo luận vô cùng vui vẻ, Quý Thời Ngộ càng nghe càng phiền, lập tức đứng dậy, ôm tập sách rời khỏi ký túc xá.

Bạn cùng phòng im miệng một chút, sau đó nhỏ giọng bàn tán: "... Đáng tiếc, nếu Quý Thời Ngộ không chủ động rút khỏi, cũng có thể đã có một cuộc cạnh tranh nhỏ trong tổ đội thi đấu."

"Thôi bỏ đi, tớ nghe nói trong lúc thí nghiệm cậu ta hành xử vô cùng khác người, cũng không lắng nghe ý kiến của thành viên khác trong đội. Còn Yến Từ thì lúc nào cũng tiếp thu ý kiến của các thành viên, sau đó tự mình sửa bug, cho dù gặp vấn đề gì thì Yến Từ cũng có biện pháp khắc phục..."

"Đúng thật là cậu ta không bằng Yến Từ..."

Quý Thời Ngộ còn chưa đi xa, nghe được rất rõ ràng lời bàn tán của bạn cùng phòng.

Bước chân nặng nề hơn bao giờ hết.

Quý Thời Ngộ khép hờ mắt, một mình đi vào phòng tựu học trong ký túc xá.

: ╰(╯ω╰)╯

Chương 47

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#10.01.2022

Lạch cạch.

Đèn bật, ánh sáng xua tan bóng tối.

Phòng tự học không một bóng người, cậu tuỳ tiện tìm một chỗ trong góc ngồi xuống.

Quý Thời Ngộ mở ra bài tập khi nãy còn chưa làm xong, hai mắt nhìn chằm chằm mấy con số trong bài, thời gian từng chút trôi đi, cậu chợt bừng tỉnh, nhận ra bản thân còn chưa đặt bút xuống viết chữ nào, ngay cả ngòi bút còn không di chuyển.

“Không nhắc đến mấy chuyện khác thì Dư Thính đúng là cực kỳ xinh đẹp.”

“Đúng đó, cũng không biết Quý Thời Ngộ coi thường cậu ấy cái gì, nếu mà là tớ, dù có ở rễ tớ cũng cam chịu.”

“Đúng đúng đúng, giống đực mà, thứ gì không chiếm được mãi là tốt nhất, chờ đến lúc người ta không cần cậu ta nữa thì cậu ta có hối hận cũng không kịp.”

“Đúng đúng, cậu có xem bài đăng trên diễn đàn trường chưa? Có người đăng video Dư Thính đánh piano lên đó, đang hot hừng hực trên đấy.”

“...”

Âm thanh nói chuyện nhỏ dần, lúc này đầu ngón tay Quý Thời Ngộ khẽ nhúc nhích, cầm điện thoại lên.

Click mở diễn đàn.

‘Có ai xem video tiệc sinh nhật của Dư Thính chưa? Tôi tuyên bố tôi không ghét cậu ấy nữa!!’

Chủ bài đăng dẫn đường link video.

Quý Thời Ngộ mím môi, chậm rãi nhấn vào liên kết, trong căn phòng yên ắng vang lên tiếng đàn piano êm đềm.

Cô chơi khúc Nocturne của Chopin.

Tuy rằng Dư Thính học không giỏi, nhưng ở phương diện âm nhạc lại rất có thiên phú, chỉ mất có ba tháng đã lên trình ngang ngửa người học ba năm.

Tring video, kột mình cô ngồi trước những phím đàn trắng đen, ánh sáng của đèn chùm giống như một đôi cánh lơ lửng sau lưng cô. Quý Thời Ngộ hiếm khi thấy Dư Thính nghiêm túc như thế, cô yên tĩnh ngồi đó, vạn vật xung quanh dường như mất đi âm thanh, chỉ còn lại tiếng đàn ngân nga phiêu đãng trong không khí.

Quý Thời Ngộ bất giác nhớ lại chuyện lúc nhỏ.

Dư Thính lúc 7 tuổi đã bắt đầu học đàn, bài đầu tiên cô học là “Thư Gửi Elise”, cô tìm tới cậu, muốn cậu là người đầu tiên nghe cô đàn.

Dù gì cũng là người mới học nên đàn không tốt lắm, Quý Thời Ngộ vẫn luôn thành thật ngồi trong phòng đàn nghe cô đàn khúc "Thư Gửi Elise" không dưới 20 lần. Từ đó về sau, mỗi ngày cậu đều bị bắt ngồi trong phòng đàn nghe khúc "Thư Gửi Elise", đến mức chỉ cần nhắm mắt vài giây là y như rằng âm thanh ám ảnh đó cứ liên tục vang vọng bên tai.

Sau này kỹ thuật của Dư Thính tốt lên, nhưng Quý Thời Ngộ không còn cơ hội để nghe.

Gây gổ, cãi vã, chiến tranh lạnh.

Những chuyện này gần đây chiếm hết cuộc đời cậu.

—— Tiên nữ! Đây đích thị là tiên nữ hạ phàm!!

—— A a a a, tôi tuyên bố tôi không chán ghét Dư Thính! Người ta có quyền kiêu ngạo! Tiểu công chúa đã xinh đẹp lại còn tài năng, đúng là đáng để hất cằm kiêu ngạo!

—— Cuối cùng tôi cũng hiểu được tại sao Dư Thính kiêu căng như thế, người ta có tiền, xinh đẹp, nhiều tài lẻ, rõ ràng Quý Thời Ngộ có mắt như mù.

—— Ủa vậy tại sao Quý Thời Ngộ lại không thích Dư Thính vậy ta??

—— Tôi đặt cược con Husky nhà tôi, cậu ta hối hận rồi.

—— Nếu tôi là Quý Thời Ngộ thì tôi đã sớm hối hận.

"..."

Hối hận.

Không bao giờ.

Cậu chắc chắn sẽ không bao giờ hối hận.

Quý Thời Ngộ nắm chặt điện thoại đến nỗi xương ngón tay trở nên trắng bệch, những lời này không phải trả lời những người kia, mà là trả lời cho chính bản thân cậu.

Cậu chán ghét Dư Thính, chán ghét Dư gia, chán ghét cách một nhà bọn họ đối xử với cậu và cha.

Hối hận?

Ai lại hối hận với con gái của kẻ thù chứ.

Quý Thời Ngộ cười khinh thường, thoát ra khỏi diễn đàn, lại không cẩn thận click vào video Cố Song Song gửi qua.

Giữa không gian giao thoa của ánh sáng và bóng tối, đôi trai tài gái sắc đang khiêu vũ cùng nhau.

Hai người rất xứng đôi, thiếu niên điển trai trầm ổn, thiếu nữ xinh đẹp toả sáng.

Quý Thời Ngộ thấy hơi hoảng hốt, đột nhiên cậu chú ý thấy quần áo trên người Yến Từ... Là quần áo của cậu.

Nói đúng hơn, là Dư Thính đưa cho cậu.

Trong chớp mắt, cảm giác ghen ghét, chua xót, tức giận liên tục ập đến, hoá thành sự phẫn nộ trong lòng Quý Thời Ngộ.

Hô hấp Quý Thời Ngộ dồn dập, đuôi mắt đỏ bừng.

Rõ ràng là hận cô, ghét cô, nhưng khi cô rời đi, lại có chút không cam lòng.

Quý Thời Ngộ nhắm mắt nằm dài lên bàn.

—— báo thù.

Kế hoạch của cậu sẽ không thay đổi.

...

Buổi tối 10 giờ, tiệc sinh nhật kết thúc.
Khách đã về hết, Dư Chi Chu cũng phải về công ty.

Nhà cô ở nơi hẻo lánh, đừng nói là xe buýt, ngay cả gọi taxi cũng khó như lên trời.

Dư Thính không thể để Yến Từ một mình đi về nhà, chợt nhớ ra đường đến công ty của anh cô đi qua khu nhà Yến Từ, lập tức nói: “Anh, anh đưa Yến Từ về nhà đi.”

Dư Chi Chu: “?”

“Em không yên tâm để cậu ấy đi về một mình.”

Dư Chi Chu liếc nhìn Yến Từ, hai mày nhíu chặt, không tự nguyện gật đầu.

“Em nói mấy câu với Yến Từ đã, anh ra xe trước đi.”

“...”

Đồ sói mắt trắng.

Dư Chi Chu âm thầm khinh bỉ, vẫn là bực bội đi ra xe ngồi trước.

Những người còn lại cũng hiểu ý rời đi, để lại không gian cho hai người.

Tay Dư Thính đang cầm huy chương của Yến Từ, do dự không biết làm thế nào thì đã nghe cậu nói: “Cho cậu.”

Ý là không cần đưa lại.

Dư Thính có chút rung động, chấp hai tay ra sau lưng, đầu ngón tay nhẹ vuốt ve mặt huy chương lạnh băng.

Năm cánh sao trên đỉnh đầu thiếu niên thì đã có ba cánh biến thành ba viên đá đỏ hạnh phúc, sáng lấp la lấp lánh, chiếu lên gương mặt tịch mịch của thiếu niên lại có chút tương phản đáng yêu.

Bỗng nhiên Dư Thính thấy hơi thẹn thùng, mũi chân cọ cọ trên mặt đất, nửa ngày sau mới ấp úng nói lời tạm biệt.

“Ngủ ngon.”

“Ừ.” Đuôi lông mày Yến Từ xẹt qua ý cười, “Ngủ ngon.”

Cậu xoay người lên xe, xe chậm rãi chạy khỏi biệt thự Dư gia.

...

Yến Từ ngồi ghế sau cùng Dư Chi Chu, cả hai người gần như đều ngồi dán sát vào hai bên cửa sổ.

Bầu không khí căng thẳng trầm mặc, gương mặt Yến Từ vẫn luôn bình thản thong dong nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Dư Chi Chu trộm nhìn cậu nửa đường, cuối cùng nhịn không được lên tiếng, “Cậu tên Yến Từ đúng không?”

“Ừ.”

“Tôi nói thẳng, tôi không đồng ý cho cậu theo đuổi em gái tôi.”

Rốt cuộc Yến Từ cũng quay sang nhìn anh, khẽ nghiêng đầu, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Mẹ kiếp.

Không biết xấu hổ còn chơi trò giả ngu với anh.

“Nhân phẩm cậu không được, có khuynh hướng bạo lực, tôi không thích cậu.” Không có Dư Thính ở đây, Dư Chi Chu không thèm che dấu sự bất mãn của anh dành cho Yến Từ.

Yến Từ: “Vậy, chuyện này với chuyện tôi theo đuổi em gái anh, liên quan à?”

Dư Chi Chu khịt mũi hỏi ngược lại, “Câu hỏi vô nghĩa, sao lại không liên quan được? Tôi không thích cậu, đương nhiên cậu không thể theo đuổi em gái tôi.”

Yến Từ càng thêm mờ mịt, “Nhưng mà anh không thích tôi, và tôi theo đuổi em gái anh, có liên quan sao?”

Dư Chi Chu: “Tôi là anh hai của em ấy.”

“Ồ.” Lông mi Yến Từ run lên, “Anh là anh hai cậu ấy, chứ không phải anh tôi, tôi theo đuổi cậu ấy, cần gì sự đồng ý của anh?”

Giọng điệu Yến Từ thong thả, Dư Chi Chu nghe được lập tức xù lông.

Cuối cùng không nhịn được nữa, gào lên: “Cậu là thằng ngốc à? Tôi là anh ruột của Thính Thính, có quyền can thiệp vào chuyện đại sự của em ấy, cậu nhìn lại cậu xem, cái gì cũng không có, tôi đương nhiên không thể yên tâm giao em ấy cho cậu.”

Lời nói có chút đanh đá, thậm chí còn đả thương tự tôn của người ta.

Dư Chi Chu nói xong lập tức thấy hối hận, anh đã gặp qua rất nhiều đứa trẻ không cha không mẹ, tất cả đều rất khốn khổ. Xét một khía cạnh nào đó, Yến Từ vẫn nằm trong số đó.

Yến Từ vẫn chưa tức giận, thậm chí còn không có chút biểu cảm tự ti nào.

Biểu cảm gương mặt lạnh nhạt, hỏi ngược lại: "Nếu tôi cái gì cũng có, anh sẽ yên tâm giao cậu ấy cho tôi?"

Dư Chi Chu không đoán được Yến Từ sẽ có phản ứng này, đại não chết máy mấy giây, phản xạ có điều kiện gật đầu: "Có lẽ."

"Xác suất bao nhiêu?"

Dư Chi Chu suy nghĩ, nói: "50."

50, chính là một nửa.

Đột nhiên Yến Từ chỉ về một tòa nhà hình cung bên ngoài, "Anh nhìn chỗ đó."

Tòa nhà hình thù kỳ lạ này tên là Vườn Công Nghệ, bên trong tập hợp nhiều nhà nghiên cứu khoa học và vật lý học từ khắp nơi, đồng thời cũng là căn cứ nghiên cứu khoa học lớn nhất Hoa Quốc; cũng là công trình kiến trúc mang lại bước ngoặt cho Giang thành, tất cả sinh viên nghiên cứu khoa học đều lấy Vườn Công Nghệ làm mục tiêu của mình, nhưng mà nhiều năm trôi qua, chỉ có vài người ít ỏi được tuyển chọn vào đấy.

Hai tròng mắt Yến Từ hiện lên ảnh ngược của tòa kiến trúc lạnh băng, giọng nói không nhanh không chậm vang lên ——

"Trong tương lai, ở đó sẽ có tên tôi."

"....??"

".....???"

"Aiz, cậu nhìn xem." Dư Chi Chu vỗ vỗ bả vai Yến Từ, học theo cậu chỉ một ngôi sao trên bầu trời, "Cậu xem có phải cậu đã tự thổi phồng bản thân lên tới đó không?"

Thằng nhóc này cái gì cũng không được, chỉ được cái khoác lác là giỏi.
Yến Từ im lặng.

Tài xế phía trước cười không biết sống chết.

Dư Chi Chu cũng rất nể tình nói: “Nếu cậu có thể vào làm việc ở đó, đừng nói là gả em gái tôi cho cậu, tôi còn thể kêu cậu một tiếng anh trai, thế nào?”

Yến Từ nhích ra xa, không chút do dự từ chối: “Không cần.”

Dư Chi Chu: “...”

Mẹ nó, cậu ta dám ghét bỏ anh đây??

...

Xe dừng lại ở đầu hẻm, Yến Từ xách cặp xuống xe.

Dư Chi Chu tặc lưỡi nhìn xung quanh, với hoàn cảnh sinh hoạt hiện tại của cậu ta, đừng nói là tiến vào Vườn Công Nghệ, nói không chừng chi phí vào đại học cũng là một khó khăn lớn, ủa nhưng mà cậu ta có thể thi đậu đại học à?

Dư Chi Chu nghĩ như thế, tài xế phía trước đột nhiên sợ hãi kêu thành tiếng, “Cậu chủ, cậu bạn học khi nãy có khả năng không phải nói phét, cậu xem cái này đi.”

Tài xế đưa điện thoại qua.

Trên màn hình là tin tức tổ đội của Yến Từ đoạt giải, phía dưới còn có ảnh chụp khi trao thưởng.

Cuộc thi lần này do Vườn Công Nghệ và các công ty khoa học kỹ thuật khác hợp tác tổ chức, sức ảnh hưởng cực kỳ lớn.
Diễn đàn chủ đăng tải tác phẩm đoạt giải của tổ đội Yến Từ và ý tưởng thiết kế.

Ý tưởng anh đọc không hiểu, nhưng hiểu được mô hình.

—— Một phi thuyền vũ trụ với đường nét bên ngoài mượt mà sắc bén, cực kỳ ngầu! Phi thuyền được thiết kế với công nghệ, nguyên vật liệu và phong cách mang hơi hướng của thời đại mới.

Bên trong phi thuyền có một thiết bị phát điện mini, lại kết hợp với các thiết bị bên ngoài, phi thuyền có chức năng bay trên không trung thông qua lực điện và ảnh hưởng của từ trường.
Nhìn tổng thể mô hình, ai cũng ngạc nhiên khi biết đây là do một nhóm học sinh cao trung chế tạo.

Tác phẩm: Giấc mơ về thời đại mới.

Dự đoán có thể đưa con người bay vào hệ Ngân Hà.

Chủ thiết kế: Yến Từ.

Xong, xong rồi.

Vậy chẳng phải là anh đã tự tay mình bán em gái đi rồi sao??

Nghĩ đến đây, bàn tay Dư Chi Chu run rẩy không thôi.

“Cậu chủ, cậu đừng khó chịu quá, không phải trước kia cậu nói muốn có một người anh trai sao? Cậu xem, bây giờ điều ước của cậu thành hiện thực rồi đấy, sướng cậu nhất rồi nha.”

“Cút!” Dư Chi Chu hung hăng ném điện thoại lại cho tài xế.

Mẹ nó, đen đủi.

...

Dư Thính hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cho dù bận rộn cả ngày, mệt mỏi lắm rồi nhưng buổi tối vẫn như cũ không muốn đi ngủ sớm.

Đỉnh đầu Yến Từ đã có ba viên đá đỏ hạnh phúc, chứng tỏ cô đã có thể xem tiểu sử nhân vật của cậu. Hí hí, tại sao xem lén chuyện xưa của người khác lại vui vẻ thế chứ.

Không được không được, xem lén chuyện riêng tư của người khác là việc không có đạo đức, không thể vui vẻ, không thể vui vẻ.

Dư Thính hít sâu mấy lần, điều chỉnh tốt cảm xúc, tâm tình kích động click mở app, trên giao diện thẻ bài nhận vật chọn tên Yến Từ.

Hệ thống: 'Đã đủ yêu cầu kích hoạt, có kích hoạt không?'

Chọn 'có'.

Hệ thống: 'Mời chọn [góc nhìn 1] hoặc [góc nhìn 2].'

Góc nhìn 1 hoặc góc nhìn 2?

Ủa là sao?

Dư Thính chỉ gặp góc nhìn thứ nhất hoặc góc nhìn thứ hai khi chơi game, cũng chưa thấy app truyện tranh nào có chức năng này, cô bấm vào góc dưới bên phải để xem giải thích.

'Góc nhìn 1: Lấy góc nhìn của nam chủ trước khi trọng sinh, xem chuyện xưa của những người khác.'

'Góc nhìn 2: Lấy góc nhìn hiện thực làm chủ.'

Dư Thính hiểu ra.

Góc nhìn 1 chính là Quý Thời Ngộ đời trước trước khi qua đời, xem những chuyện đã xảy ra với các nhân vật phụ nhỏ bé; góc nhìn 2 chính là Quý Thời Ngộ sau khi trọng sinh, dùng nó để xem những chuyện nhân vật phụ đã trải qua.

Chắc chắn phải chọn hiện tại!!

Chọn trước kia làm quái gì.

Dư Thính không chút do dự chọn góc nhìn 2.

Hệ thống: 'Mời chọn [bản truyện tranh] hoặc [bản truyện chữ].'

Truyện tranh, truyện tranh.

Chắc chắn là truyện tranh.

Hệ thống: 'Mua bản truyện tranh cần 50 tệ, mua hay không?'

Mẹ nó!

Cướp tiền

Chương 48

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#10.01.2022

Chờ đã, từ từ đã nào.

Chuyện này có gì đó sai sai thì phải??
Dư Thính chớp mắt vài cái, đọc đi đọc lại mấy lần, không sai, đây đúng là nội tâm của Yến Từ, người phụ nữ nằm trên giường cũng đúng là cô khi trưởng thành..

Yến, Yến Từ vậy mà lại có suy nghĩ bậy bạ với cô?

Dư Thính khiếp sợ, cảm giác như kiểu không thể tưởng tượng nổi, bên trong cảm xúc phức tạp không hề có sự chán ghét, thậm chí còn có chút xiu xíu... Sung sướng?

Dư Thính lắc đầu nguây nguẩy, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ rối loạn lung tung trong đầu, lướt xem mục lục truyện. Phiên ngoại có tất cả năm chương, bốn chương sau giá tiền cắt cổ, điều kiện kinh tế hiện tại không cho phép cô mua tiếp.

Cô buông điện thoại xuống, nằm nhoài trên giường lăn qua lăn lại, không cách nào ngủ được.

Chỉ cần nhắm mắt lại, gương mặt trưởng thành anh tuấn của Yến Từ trong truyện tranh sẽ hiện lên, sau đó tim cô lại mất khống chế đập nhanh ơi là nhanh.

Dư Thính vươn tay lấy huy chương trên ngăn tủ, nắm chặt trong lòng bàn tay, nương theo ánh trăng đánh giá nó.

Các đường nét trên huy chương được chạm khắc vô cùng tinh xảo, đây là thứ mà Yến Từ đã rất nỗ lực để đạt được.

—— Cậu ấy đã tặng cho cô.

Dư Thính để huy chương lên trước ngực, không bao lâu đã nặng nề thiếp đi.

Sương mù trước mắt dần tản ra, cảnh tượng xung quanh trở nên rõ ràng.

Cô mặc một bộ váy đỏ rượu nằm trên giường, Dư Thính ngơ ngác nhìn bốn phía, thấy xiềng xích màu bạc quấn quanh mắt cá chân trắng như tuyết của cô, chưa kịp tự hỏi thì có một người từ phía sau ôm lấy eo cô.

Bàn tay thon dài, trên ngón áp út có đeo một chiếc nhẫn bạc quen thuộc.

“Thính Thính, em là của tôi...”

Hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai nhạy cảm, Dư Thính cam chịu bị người đàn ông giam cầm trong vòng tay.

Cảnh trong mơ dần mơ mồ, bức tranh trở nên ướt át, âm thanh dục vọng khó tả vang vọng như có như không.

Giấc mơ và hiện thực không giống nhau, Dư Thính khó chịu khịt mũi, cuối cùng ý thức rời khỏi giấc mộng, cô bừng tỉnh mở to mắt.

Rất nóng.

Áo ngủ bị mồ hôi thấm ướt, dính sát vào lưng.

Ngực nặng trĩu, huy chương không biết từ khi nào đã theo cổ áo trượt vào bên trong.

Cảnh tượng dây dưa mờ ám vẫn còn đọng lại, Dư Thính hoảng hốt hồi lâu, đỏ mặt đem huy chương cất vào ngăn kéo, sau đó đi chân trần vào phòng tắm.

Nước ấm xối ướt toàn bộ cơ thể, nhưng không làm Dư Thính thấy thoải mái, thậm chí còn thấy khó chịu hơn.

Cũng thật kỳ lạ, trước kia mỗi khi nằm mơ cô sẽ quên đi rất nhanh, nhưng lần này lại nhớ vô cũng rõ ràng; từng hình ảnh, từng chi tiết, từng âm thanh cứ như một cuốn phim liên tục phát đi phát lại trong đầu cô.

Dư Thính điều chỉnh lại dòng nước, lợi dụng chức năng "tự động điều khiển của cơ thể" áp chế dục vọng khó nhịn kia, tiếng nước lấn át âm thanh nức nở phát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn của cô, sau khi kết thúc, khóe mắt Dư Thính hồng hồng thê thảm bò về giường.

Đồng hồ chỉ 2 giờ sáng, Dư Thính đã không còn buồn ngủ.

Bây giờ cô cảm thấy rất hổ thẹn, còn có chút ngại ngùng nho nhỏ...

Đơn giản mà nói, Dư Thính tiến vào hình thức hiền giả, đồng thời xem xét lại nội tâm ——

Có phải gần đây cô xem 'tiểu mỡ vàng' quá nhiều nên mới mơ một giấc mộng không nên mơ?

Hay là nói... Trong tiềm thức, cô đã rất thích Yến Từ rồi?

Không, không có khả năng...

Cô không có khả năng thay lòng đổi dạ nhanh như vậy!!

Nhất định là do xem 'tiểu mỡ vàng' quá nhiều!

Còn nhỏ mà xem hiểu biết quá đúng là dễ làm hư đầu óc!

Dư Thính không muốn bản thân trở nên hư hỏng, cũng không muốn mơ lại giấc mộng đó, cảm giác bất an làm cô lại lăn lộn trên giường một hồi, cuối cùng cầm lấy điện thoại bắt đầu rửa sạch hàng tồn kho.

A a a, toàn bộ đều là siêu phẩm...

Ngón tay Dư Thính đang định nhấn xoá bỏ run rẩy không thôi, tim đang rỉ máu, nước mắt chảy như lũ.

Nếu không thì chia cho người khác?

Đồ tốt như vậy, xoá đi thì tiếc lắm...

Dư Thính hạ quyết tâm, nhìn danh sách người liên hệ ——

Cố Song Song, Địch Nguyệt, Yến Từ...

Gửi.

Sau đó lại gửi thêm nhãn dán hôn hôn.
Tốc độ wifi rất nhanh, tất cả tệp tin đều được gửi đi trong vòng 1 phút.

Dư Thính yên tâm nhắm mắt đi ngủ.

Vài phút trôi qua, khoé miệng mang ý cười của Dư Thính đột nhiên cứng đờ, đại não đã ý thức được một vấn đề nghiêm

trọng.

Những người được gửi... Hình như có Yến Từ?

Dư Thính lập tức mở mắt, tay chân luống cuống cầm điện thoại kiểm tra wechat.

Cố Song Song, Địch Nguyệt, Yến Từ.

Yến Từ...

Yến...

Dư Thính nghe được tiếng địa cầu nổ tung——

A a a a a a a !!

Xong rồi xong rồi xong rồi!!!

Đã qua 2 phút, không thể thu hồi.

Dư Thính không còn luyến tiếc cuộc sống này nữa, hung hăng đập đầu vào gối muốn chết đi cho rồi.

Làm sao đây, phải làm sao đây?!?

Còn chuyến bay nào lên sao Hoả không? Hiện tại rời khỏi địa cầu còn kịp không? Cô nguyện dùng hết tài sản mua vé rời khỏi đây ngay, lập, tức!!

A a a a a.

Dư Thính không muốn sống nữa, trùm chăn không tiếng động hét toáng lên, vài giây sau chui ra với đầu tóc bù xù.

Thôi.

Ngày mai tìm cách giải quyết sau.

Cô nhắm mắt lại, nức nở chìm vào giấc ngủ.

...

Bình minh ngày hôm sau.

Dư Thính mang đôi mắt gấu trúc rời giường, chuyện đầu tiên làm sau khi tỉnh táo là cầm điện thoại.

Quả nhiên, Yến Từ đã nhận toàn bộ tệp tin.

Giây tiếp theo, cậu gửi qua một tin nhắn.

Yến Từ: '.'

Dư Thính gian nan giải thích: 'Hình như tối qua điện thoại tớ bị dính virus, gửi cho người ta nhiều tin nhắn kỳ lạ, nhưng mà bên tớ không biết là gửi cái gì, tớ đã gửi cái gì cho cậu vậy?'

Nghĩ nghĩ, lại gửi qua một nhãn dán mèo con làm nũng.

Yến Từ: 'Không sao.'

Tiểu đáng thương ngây thơ như vậy, hẳn là... Cô đã lừa được cậu ấy rồi, đúng không?

Dư Thính thấp thỏm ăn xong bữa sáng rồi cấp tốc lên xe đến trường.

Yến Từ đã vào lớp từ sớm, yên tĩnh ngồi một góc xem sách giáo khoa, khi ánh mắt cô nhìn thấy đầu ngón tay cậu đang được ánh

sáng chiếu rọi, hô hấp lập tức cứng lại, bên tai không khống chế được đỏ bừng lên. Dời tầm mắt đi, trầm mặc kéo ghế ngồi xuống.

“Thính Thính, hơn nửa đêm cậu gửi cho tớ thật nhiều tài nguyên nha, đến giờ tớ vẫn chưa download xong.”

Cố Song Song không nhìn thấy vẻ cô kỳ quái, vừa vào cửa đã hét to lên.

Dư Thính cố gắng bình tĩnh, nói: “Điện thoại tớ dính virus, không biết gửi cái gì, các cậu tốt nhất đừng nhấn vào.” Cố Song Song mới không tin đồ quỷ nhỏ gian xảo nhà cô, đang muốn mở miệng thì nhìn thấy Yến Từ ngồi đằng sau, lập tức hiểu ra, nhịn cười nói: “Lần trước tớ cũng vậy, điện thoại nước Mễ đúng là rác rưởi.”

Nói xong Cố Song Song hùng hổ đi về chỗ ngồi, Dư Thính lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vậy nên... Yến Từ đã tin chưa?

Đang nghĩ, bỗng nhiên giọng điệu quen thuộc vang lên, “Cái này cũng là virus?”
Dư Thính quay đầu nhìn.

Trên màn hình là một nhãn dán mèo con dễ thương, có chú thích từ kiss, bởi vì nó rất đáng yêu nên Dư Thính thường xuyên dùng nó.

Virus, virus sẽ không gửi nhãn dán đi??
Nhưng mà, nhưng mà hơn nửa đêm cô đi gửi nhãn dán cho người ta cũng có chút vấn đề.

Dư Thính khẩn trương chớp mắt, vô căn cứ nói: “Là, là tin nhắn tự động chúc ngủ ngon mỗi ngày, là chức năng mới, tớ muốn thử một chút nhưng lại cài đặt sai thời gian gửi.”

Yến Từ: “Mỗi ngày đều có?”

“Ừm.” Dư Thính gật đầu, “Mỗi ngày đều có.”

Cậu không nói, ánh mắt có chút thích thú như tìm được đồ chơi mới.

Dư Thính vội vàng nói thêm, “Chờ lát nữa tớ sẽ gỡ bỏ, có khi cái này đã làm điện thoại tớ dính virus, còn làm phiền đến cậu.”

“Không phiền.” Cậu nói, “Tốt lắm.”

Dư Thính: “…”

Yến Từ: “Đổi thành 10 giờ mỗi ngày đi.”

Dư Thính: “…”

Sống không còn gì luyến tiếc.JPG

Một lời nói dối sẽ kéo theo vô số lời nói dối khác, về sau mỗi ngày đúng 10 giờ cô đều phải gửi nhãn dán mèo con cho Yến Từ.

Dư Thính hồn bay phách lạc xoay người lại, bóng lưng nhỏ yếu nhìn vô cùng đáng thương.

Một tay Yến Từ chống cằm, cây bút đen xoay quanh đầu ngón tay, khóe mắt liếc nhìn Dư Thính, khóe môi hơi nhếch lên.

_____

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Từ: Đã học được cách có nụ hôn chúc ngủ ngon, bạn đã học xong chưa?

Dư Thính: Thói xấu của bạn trai đều do tôi dạy.

_____

Chương 49

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#10.01.2022

Đến giữa trưa, nhiệm vụ hằng ngày mới đổi mới, có ba nhiệm vụ.

‘1: Làm người khác cảm nhận sự tốt bụng và thân thiện (Khen thưởng: 10 tệ).’

‘2: Sẵn sàng sẻ chia (Khen thưởng: 10 tệ, đã hoàn thành).’

‘3: Giúp đỡ nhân vật nhỏ yếu bất kỳ (Khen thưởng: 10 tệ).’

Giữa ba nhiệm vụ, chỉ có nhiệm vụ thứ hai có nội dung rõ ràng nhất.

Dùng đầu ngón chân cùng biết là chuyện cô chia sẻ ‘tiểu mỡ vàng’ với ba người kia, nghĩ đến đã thấy xấu hổ rồi, đúng là hận không thể đào cái lỗ chui xuống.

Yến Từ ngoan như vậy, chắc là sẽ không tò mò nhấn xem đâu ha?

Trái tim Dư Thính run lẩy bẩy, sợ bản thân không cẩn thận dạy hư một thiếu niên ngây thơ trong sáng của đất nước.

Đang muốn tắt màn hình thì Hạ Thất Tịch đã gửi tin nhắn qua.

‘Hạ Thất Tịch: Thính Thính, thứ bảy cậu có rảnh không?’

‘Dư Thính: Chắc có.’

‘Hạ Thất Tịch: Mẹ tớ muốn mời cậu đến nhà ăn một bữa cơm, nếu cậu không có thời gian thì tớ sẽ nói một tiếng với mẹ, cậu đừng lo lắng quá.’

Dư Thính suy nghĩ một chút, đồng ý: ‘Được, tớ rãnh.’

Hạ Thất Tịch có chút ngoài ý muốn: ‘Cậu đồng ý hả?’

‘Dư Thính: Đúng vậy, chẳng lẽ cậu không muốn tớ đồng ý?’

Hạ Thất Tịch liên tục gửi qua mấy dấu chấm than: ‘Không có, tớ sợ cậu thấy không quen thôi!!’

Trong mắt Hạ Thất Tịch, Dư Thính thích diện váy vóc sang trọng, sống trong lâu đài công chúa, cho dù có làm bạn bè với cô thì cũng sẽ không quen với lối sống của cô. Hạ Thất Tịch đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối, không ngờ Dư Thính lại đồng ý nhanh như vậy.

‘Hạ Thất Tịch: Vậy 10 giờ sáng thứ bảy nha?’

‘Dư Thính: Được.’

‘Hạ Thất Tịch: Đúng rồi, tớ thấy Song Song đăng bài khoe mấy cái tệp tin cậu gửi cho nhóm mình, sao cậu lại trừ tớ ra vậy?’

Đọc kỹ, dường như cô thấy ngửi thấy mùi chua qua tin nhắn thì phải.

Dư Thính rối rắm nhíu mày, mấy thứ kia không phải tốt lành gì, nữ chính ngây thơ thuần khiết như thế, nếu như bị cô dạy hư...

Nhưng nếu không gửi, Hạ Thất Tịch có cảm thấy các cô cố ý cho cậu ấy ra rìa?

Aiz, được hoan nghênh quá cũng không tốt.

Dư Thính tải lại những tệp tin đã xoá, gửi từng cái qua, tri kỷ nhắc nhở: 'Chú ý sức khỏe.'

'Hạ Thất Tịch: ....'

'Hạ Thất Tịch: !!!'

Không ngờ tiểu công chúa lại là loại người này!!

Hạ Thất Tịch khiếp sợ hồi lâu, hình tượng xinh đẹp của Dư Thính trong lòng cô từng bước sụp đổ.

...

10 giờ sáng thứ bảy, Dư Thính đúng giờ có mặt ở trường.

Nắng ấm gió nhẹ, một mình cô đứng dưới bóng cây, mặc một bộ váy đỏ tôn lên làn da trắng nõn, eo thon, chân cũng thon, dáng đứng cao ngạo không gì sánh bằng, lông mi rũ xuống che đi vài tia nắng chiếu vào mắt.

Hạ Thất Tịch chỉ cần nhìn thoáng qua thì lập tức nhận ra Dư Thính.

"Thính Thính!"

Dư Thính theo tiếng gọi nhìn qua.

Hạ Thất Tịch đi lại chỗ cô đứng, "Cậu chờ tớ có lâu lắm không?"

Dư Thính lắc đầu, “Không lâu, tớ cũng vừa mới đến.”

“Vậy đi thôi, tớ dẫn cậu đến nhà tớ.”

Dư Thính không khỏi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, hỏi: “Xa không?”

“Không xa, đi bộ vài phút qua hết khu phố này là tới.”

Dư Thính lập tức nhận ra, “Nhà Yến Từ ở gần đó.”

Cô chỉ vào con hẻm phía sau, ánh mắt hơi sáng lên.

Hạ Thất Tịch cười thành tiếng, “Lúc nào cũng nghe cậu nhắc tới Yến Từ, cậu thích cậu ấy rồi?”

Biểu cảm gương mặt Dư Thính lập tức thay đổi, lại nhớ đến giấc mơ vất vả lắm mới quên được, khuôn mặt đỏ bừng.

Đúng lúc đi ngang qua một cửa hàng, Dư Thính vội vàng buông tay Hạ Thất Tịch, nói ‘Tớ vào mua chút đồ’ rồi lập tức vọt vào.

Trong cửa hàng điều hoà mát lạnh, xua tan cái nóng oi bức mùa hè.

Dư Thính lấy một cái xe đẩy nhỏ, tùy tiện ném vào mấy lốc sữa bò và thức uống dinh dưỡng, thấy chưa đủ, Dư Thính lại nhìn đến mấy hộp quà tặng trên kệ cao.

Rất cao, với chiều cao của cô căn bản không với tới.

Dư Thính nhìn xung quanh một vòng, chú ý thấy bên cạnh có một nhân viên công tác đang sửa sang hàng hoá, cô vẫy tay: “Xin chào, làm phiền một chút, anh có thể lấy giúp tôi cái này được không?”

Nhìn bóng lưng thấy tương đối trẻ tuổi, nhưng lại rất cao, tuỳ tiện vươn tay là đã với tới.

Nhưng mà chờ người đó quay đầu lại, Dư Thính lập tức sửng sốt.

—— Là Quý Thời Ngộ.

Cô nhìn tạp dề màu xanh biển trên người cậu, không nghĩ tới thiên kiêu chi tử sẽ có ngày đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt à nha.

Theo lý thuyết thì không thể, Dư gia cho cậu một khoản tiền sinh hoạt đủ để tiêu xài phóng khoáng trong 10 năm. Trong cốt truyện cũng không có hình ảnh Quý Thời Ngộ đi làm thêm ở đây, vậy là... Cậu ta không lấy chi phí sinh hoạt Dư gia đưa cho?

Dư Thính che giấu cảm xúc, duỗi tay chỉ lên kệ, "Lấy cho tôi."

Thái độ vẫn vênh váo tự đắc như cũ.

Quý Thời Ngộ im lặng đi tới lấy hộp quà tặng, động tác có chút mạnh, không chú ý đụng vào kệ hàng bên cạnh, chỉ nghe xôn xao vài tiếng, tất cả hộp quà đổ xuống đập vào người Dư Thính, đầu cậu cũng bị rơi trúng.

Dư Thính che cái trán bị đau, khẽ cắn môi, "Quý Thời Ngộ, cậu cố ý hả!"

Quý Thời Ngộ sửng sốt.

Vành mắt cô phiếm hồng, túm đồ trên kệ như muốn ném vào người cậu, Quý Thời Ngộ phản xạ có điều kiện nghiêng đầu nhắm mắt, chuẩn bị gánh vác mọi sự tức giận từ cô.

Nhưng mà Dư Thính không hề làm vậy.
Cô vươn tay đặt chai rượu về chỗ cũ, cuối cùng khom lưng lấy một hộp quà trong đó.

Dư Thính đi lướt qua người cậu, mùi chanh dễ ngửi thoang thoảng trong không khí.

Đi hai bước, Dư Thính dừng chân, giọng nói khô khốc: "Nếu cậu thật sự muốn kiêu ngạo thì hãy cố gắng học tập, thi vào trường đại học danh tiếng, kiếm đủ tiền trả lại cho nhà chúng tôi, không cần dùng cách thức này để chứng minh cái gọi là tôn nghiêm."

Dư Thính nói xong lập tức đi thẳng đến quầy, "Tính tiền."

...

"Thính Thính, cậu mua xong rồi sao?"

Dư Thính xách hai túi lớn đi ra, không hề quay đầu rời khỏi cửa hàng.

Chân trước vừa đi sau lưng có người tiến vào.

"Ngại quá A Ngộ, hơi trễ hẹn với cậu."
Bạn học nam lấy đồng phục mặc vào, "Cha tớ đã đồng ý cho cậu làm việc ở đây, tiền lương..."

"Không cần."

Nam sinh ngây người, "Hả?"

Quý Thời Ngộ nhìn xuống đống hàng hoá hỗn độn, có một chiếc bông tai anh đào nằm trong góc, cậu cúi người nhặt lên, suy nghĩ giống như chiếc bông tai, lắc qua lắc lại không chút ổn định.

Cậu tưởng rằng rời khỏi Dư gia thì sẽ dễ thở hơn nhiều.

Nhưng mà...

Thực tế không giống cậu nghĩ.

———

Chương 50

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#10.01.2022

“Mẹ, con dẫn Dư Thính đến rồi đây!”

Nhà Hạ Thất Tịch ở lầu 3, đi hết mấy khúc cầu thang thì cô mệt đến mức thở không ra hơi.

Nhà không lớn, nhưng được mẹ Hạ sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, trên vách tường cũ treo rất nhiều giấy khen kích cỡ lớn nhỏ, Dư Thính nhìn qua một lượt đã thấy ghen tị đỏ mắt.

—— Mấy bức tranh cô vẽ từ nhỏ đến lớn của cô còn không nhiều bằng đâu.

“Thính Thính tới rồi sao? Mau ngồi đi, dì đi làm bữa trưa cho hai đứa ngay đây.”

Vì để chào đón Dư Thính, mẹ Hạ còn cố ý trang điểm nhẹ, chào đón cô bằng một nụ cười vô cùng dịu dàng.

Trên bàn trà có trái cây và truyện tranh, nhìn qua có vẻ là mới mua về, sự chào đón quá trịnh trọng và nồng nhiệt làm cho Dư Thính thấy hơi xấu hổ.

“Thính Thính có kiêng ăn món gì không?”

Không đợi Dư Thính mở miệng, Hạ Thất Tịch đã thay cô trả lời: “Sức khỏe Dư Thính không tốt, mẹ đừng làm đồ cay quá là được.”

“Vậy hai đứa ngồi chơi một lát đợi mẹ vào bếp làm cơm nha.”

Mẹ Hạ nhanh chóng đi vào bếp, Hạ Thất Tịch sợ Dư Thính thấy chán, nên khi thì đưa đồ điều khiển tivi, khi thì đưa truyện tranh qua.

Cô nhìn xung quanh một vòng, không thấy bóng dáng cha Hạ đâu, lập tức hỏi: “Cha cậu không ở nhà?”

“Đi đánh bài rồi.”

Hạ Thất Tịch không muốn nói chuyện liên quan tới ông ta.

Sự tồn tại của ông ta mang lại cho cô cảm giác áp lực và sự chán ghét, Hạ Thất Tịch đã nhiều lần khuyên mẹ ly hôn ông ta, nhưng bà thuộc dạng phụ nữ cổ hủ cộng thêm bà rất nhát gan nên mãi vẫn chưa dám đứng ra chủ động ly hôn, cho dù cuộc hôn nhân mang đến cho bà toàn những tháng ngày đau khổ thì bà vẫn nhất quyết không chịu buông tay.

Rất nhanh mẹ Hạ đã làm xong bữa trưa, vô cùng phong phú.

Ngoài làm được món tráng miệng, tay nghề nấu ăn của mẹ Hạ cực kỳ tốt, tuy rằng không có kỹ thuật điêu luyện của đầu bếp nhưng rất hợp với khẩu vị của Dư Thính.

Thấy cô ăn nhiều như vậy, trong lòng mẹ Hạ cũng vui vẻ theo.

“Thính Thính, Tô Tiệp... Là người quen của con sao?”

Dư Thính buông đũa xuống, gật đầu: “Là quản gia của nhà con, bà ấy đã liên lạc với dì sao?”

Mẹ Hạ không nghĩ đến chức nghiệp quản gia thật sự có thật ở ngoài đời chứ không phải chỉ có ở trong phim, sửng sốt một chút, có chút ngượng ngùng nắm chặt tạp dề đeo trên người, cười cười, "Có liên lạc với dì, nói... Muốn dì đến làm đầu bếp ở nhà con."

Hạ Thất Tịch có chút ngoài ý muốn, "Dư Thính, mẹ tớ nói thật sao?"

Phản ứng của hai mẹ con làm Dư Thính chợt hoảng hốt, nữ chính tâm cao khí ngạo, sẽ không cho rằng... Cô đang vũ nhục mẹ con họ chứ?

Dư Thính rất sợ bị hai người hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Dì Tô có thử qua bánh bao dì đưa cho con, cảm thấy tay nghề của dì rất tốt, trùng hợp là có một người đầu bếp ở nhà con xin nghỉ cho nên mới muốn mời dì đến nhà con làm."

Dư Thính khẩn trương đến mức gương mặt nhỏ căng chặt, ánh mắt ngập tràn vẻ khát khao muốn sống.

Hạ Thất Tính nhấp môi nở nụ cười, nhẹ nhàng kéo quần áo cô, ánh mắt ôn nhu, "Cậu đang nghĩ rằng tớ sẽ hiểu lầm cái gì đúng không?"

Dư Thính thật thà gật đầu.

Ý cười của cô gái tăng thêm một chút cảm kích, "Cảm ơn cậu, Dư Thính."

Hạ Thất Tịch phân biệt rất rõ thật giả.

Mẹ cô không có trình độ học vấn cao, có rất nhiều câu chữ không biết rõ, bình thường chỉ có thể đi làm osin cho nhà người

khác, một năm bốn mùa dãi nắng dầm mưa, sự cực khổ của bà đều được Hạ Thất Tịch ghi nhớ rất rõ trong đầu, cho nên cô mới nỗ lực học tập, muốn thi đậu một trường đại học tốt, chỉ mong có ngày dẫn theo mẹ Hạ thoát khỏi tình cảnh khốn khổ hiện tại.

Dư Thính giúp cô, cô rất vui vẻ, nhưng cô không thể nhận được.

"Vậy... Dì có muốn đến làm không? Có thể dẫn theo Thất Tịch đến nhà con ở, vấn đề tiền lương không cần lo lắng, bảo hiểm và ngày nghỉ cũng sẽ có."

Mẹ Hạ hơi động tâm, nhưng mà nhớ đến vị kia nhà bà thì nụ cười trên mặt lập tức trở nên chua xót.

"Thính Thính, cảm ơn ý tốt của con, nhưng mà... Dì không thể nhận công việc được."

Dư Thính ngạc nhiên: "Vì sao chứ?"

Đãi ngộ ở Dư gia không thể chê vào đâu được, nhìn qua mẹ Hạ cũng rất hài lòng mà?

Không nhận, vậy là không thích?

"Dì đi rửa chén, các con ăn nhiều trái cây một chút."

Mẹ Hạ bất ngờ đứng dậy, vẻ mặt hơi bối rối.

Dư Thính nghĩ không ra, không khỏi nhìn về phía Hạ Thất Tịch.

Cô rũ mắt, thấp giọng nói: "Nếu mẹ tớ đồng ý, cha tớ... Sẽ gây thêm phiền toái cho nhà cậu."

Dư Thính càng thêm khó hiểu: "Tớ chỉ mời mẹ cậu đến làm việc, quan tâm ông ta làm gì?"

Hạ Thất Tịch sợ mẹ nghe được, hạ giọng nói nhỏ: "... Cha tớ thích đánh bạc, nhân phẩm cũng không tốt, nhà cậu có nhiều

tiền như thế, nếu mẹ tớ đến làm việc, chắc chắn sẽ ép buộc mẹ tớ đòi tiền của cậu."

Nói đòi tiền vẫn còn dễ nghe, nói trắng ra là trực tiếp ép mẹ Hạ phải trộm đồ nhà Dư Thính.

Hạ Thất Tịch coi Dư Thính là bạn, nếu Dư Thính đã suy nghĩ cho hai mẹ con họ; họ cũng sẽ vì Dư Thính mà suy xét cẩn thận, không thể thoải mái chấp nhận công việc này, cho dù họ rất cần công việc này.

Dư Thính nhớ lại hành động tồi tệ của cha Hạ ở bệnh viện, nhíu mày, là cô không suy nghĩ chu đáo, lại quên mất chuyện này.

"Mẹ cậu không thể ly hôn với ông ta sao?"

Hạ Thất Tịch lắc đầu: "Mẹ tớ không muốn."

"Tại sao?" Dư Thính nghi ngờ, "Mẹ cậu vừa đẹp vừa dịu dàng, lại biết làm cơm, tại sao một hai phải sống chung với cha cậu? Cậu xem ông ta còn động thủ với hai người, nhìn kiểu gì cũng thấy vô cùng xấu xa."

Hạ Thất Tịch cũng không biết tại sao.

So với người khác, cô là người hy vọng mẹ ly hôn với ông ta nhất, nhưng cho dù có khuyên mẹ bao nhiêu lần, bà cũng chỉ bất đắc dĩ cười khổ.

Ánh mắt Dư Thính sáng lên, nảy ra một ý: "Nếu không tớ kêu anh Giang Hoài giúp cậu?"

Hạ Thất Tịch: "Anh Giang Hoài là ai?"

Dư Thính nâng ngực, giọng điệu kiêu ngạo: “Anh Giang Hoài là bảo tiêu của chị tớ, anh ấy ra lệnh một tiếng thì sẽ có người đến trùm bao tải cha cậu, đảm bảo ông ta sẽ biến mất khỏi thế…”

Lời còn chưa dứt, Hạ Thất Tịch với vẻ mặt kinh sợ vội vàng chặn cái miệng nhỏ đắc ý của Dư Thính.

Lông mi cô run rẩy, đôi mắt đào hoa sạch sẽ vô tội.

Da đầu Hạ Thất Tịch tê dại, “Thính Thính, xã hội hiện đại có pháp luật, cậu đừng thô bạo như thế…”

Một lời không hợp liền trùm bao tải, khiến người ta sợ chết đi được.

Dư Thính phồng má, đáng yêu như chú hamster nhỏ.

Hạ Thất Tịch không ngờ tiểu công chúa đáng yêu như vậy lại có thể thốt ra lời lẽ khủng bố như thế, hơn nữa… Với năng lực của cậu ấy, có khả năng sẽ làm thật.

“Đúng là tớ rất chán ghét ông ấy, nhưng cũng không nên vì một người cặn bã mà vi phạm pháp luật, không đáng.”

Cô rất có niềm tin, chỉ cần bản thân trở nên lớn mạnh hơn bây giờ, lúc đó với năng lực của cô cũng đủ để đưa mẹ rời khỏi cái nhà này, ông ta chắc chắn sẽ không thể làm gì được cô.

Dư Thính rất thất vọng, còn chưa tự bỏ ý định, nói: “Hay là tớ đưa wechat của anh Giang Hoài cho cậu?”

Hạ Thất Tịch: “?”

Dư Thính: “Nếu cậu thay đổi ý định, có thể nhắn tin ngay với anh ấy, không cần tìm người khác để so sánh giá cả bên nào rẻ hơn, anh ấy sẽ không thu tiền.”

Hạ Thất Tịch: “…”

...

Lúc về Dư Thính còn được cho mấy cái bánh bao, mùi vị thơm ngon làm Dư Thính càng kiên quyết muốn mẹ Hạ tới nhà cô làm đầu bếp.

Nếu muốn mẹ Hạ đồng ý, nhất định phải xử lý cha Hạ trước.

Vấn đề là nên xử lý thế nào? Không thể trùm bao tải, mẹ Hạ cũng không đồng ý ly hôn...

“Con nhóc này không biết nhìn đường à...”

Người đàn ông hung dữ thét lên, lảo đảo đụng vào tường.

Dư Thính cảm thấy người nọ hơi quen mắt, lục lọi một hồi mới nhớ người đàn ông say khướt kia rất giống cha Hạ, lẽ nào là cha Hạ thật à??

Dư Thính đi về phía trước hai ba bước, càng nghĩ càng thấy bất an.

Nữ chính trong truyện tranh thường xuyên bị bạo lực gia đình, cốt truyện từng dùng vài nét ít đề cập đến, mỗi lần cha nữ chính uống say đều sẽ ra tay đánh hai mẹ con nữ chính, vậy... vậy ông ta có phải sẽ đánh Hạ Thất Tịch và mẹ Hạ??

Dư Thính muốn quay lại nhà Hạ Thất Tịch, nhưng lại sợ mọi chuyện không như cô suy đoán, vậy sẽ gây thêm phiền toái cho họ; nhưng cô cũng không yên tâm đi về nhà, lỡ như ông ta thật sự động thủ thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Dư Thính quyết định lợi dụng ‘Plug-in’.

Chỉ cần là chuyện mà truyện tranh nhắc tới, trong hiện thực chắc chắn sẽ xảy ra. Hạ Thất Tịch là nữ chính, mọi chuyện xảy ra chắc chắn đều là cơ hội để nam chính anh hùng cứu mỹ nhân,

nếu cha Hạ thật sự xuống tay đánh người, truyện tranh nhất định sẽ vẽ ra chuyện này, sau đó ngay tại thời điểm nguy cấp nhất, nam chính sẽ xuất hiện.

Nhiệm vụ của cô cũng vừa hoàn thành, Dư Thính nhận toàn bộ khen thưởng, vội vàng mua chương mới.

Quả nhiên như cô suy đoán, chương mới liên quan với nữ chính.

Hạ Thất Tịch và Quý Thời Ngộ đã lên đại học, tại buổi diễn thuyết của tân sinh viên, Hạ Thất Tịch rung động với Quý Thời Ngộ mang hào quang vạn trượng đang đứng trên bục giảng, không khỏi nhớ lại chuyện cũ —— Lúc còn học cao trung, cô và mẹ bị người cha say rượu đánh đập, là Quý Thời Ngộ ra mặt giúp cô, ngay tại thời khắc đó cô đã rung động với cậu, bắt đầu trộm yêu thầm Quý Thời Ngộ, nhưng mà e ngại nữ phụ ác độc Dư Thính, Hạ Thất Tịch chưa từng thể hiện tình cảm của mình ra một lần nào.

Quý Thời Ngộ đứng trên bục cảm nhận được ánh mắt của cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, vạn vật xung quanh cô lập tức trở nên mờ ảo.

Dư Thính mới không thèm xem màn cảnh tượng sến súa này.

Cô gắt gao nắm chặt điện thoại, cẩn thận phóng to truyện tranh.

Cha Hạ trong quá khứ mặc một chiếc áo màu xanh lam, người đàn ông đi ngang ban nãy cũng mặc áo xanh lam, trong tay cũng cầm chai rượu giống như truyện tranh, ngay cả mấy tờ giấy quảng cáo dán trên tường cũng không có gì khác biệt.

Nếu thời gian không sai, vậy... Ông ta sẽ động thủ ngay ngày hôm nay!

Dư Thính gấp gáp quay lại nhà Hạ Thất Tịch, chạy được hai bước thì dừng lại.

Cô không có vũ khí trong tay, chạy đến đó chẳng khác gì dâng tặng đầu người.

Tìm Giang Hoài?

Không được, quá xa, đợi anh đến thì xác chết cũng nguội lạnh.

Vậy... Báo cảnh sát!!

Đúng!! Thời khắc mấu chốt như này nên tìm con em cảnh sát, chuẩn không cần chỉnh!!

Dư Thính không chút do dự nhấn gọi 110, trong tích tắc đã được nhấc máy: "Xin chào, đây là 110, xin hỏi chúng tôi có thể hỗ trợ gì cho bạn?" Âm thanh ôn nhu kiên nhẫn của một chị gái vang lên, ngay lập tức xoa dịu nỗi bất an trong cô.

Dư Thính cố gắng nói cho dễ hiểu: "Em muốn báo cảnh sát, ở đây có người có hành vi bạo lực."

Chị gái: "Bạn có thể cung cấp địa chỉ cụ thể không? Chúng tôi sẽ điều lệnh cảnh sát tuần tra đến đó ngay bây giờ."

Địa chỉ cụ thể...

Dư Thính ngây ra như phỗng.

Cô chỉ biết ở đây gần tiểu khu Yến Từ đang ở, cũng không biết tiểu khu này tên gì, lúc đi vào cũng không ngẩng đầu nhìn.

Dư Thính quyết định hỏi người qua đường, nhón chân nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng thấy một bóng người ở phía sau cột điện, nhìn lướt qua thì chính là một người trẻ tuổi, Dư Thính vội vàng chạy tới, lễ phép hỏi: "Xin chào, cậu biết tiểu khu

này tên gì không? Bạn học của tôi gặp chuyện, cần phải báo nguy gấp."

Thiếu niên không nhìn cô, giọng điệu không nhanh không chậm, "Tiểu khu Nghênh Bình."

Dư Thính vội vàng trả lời: "Chị ơi, là tiểu khu Nghênh Bình, toà số 5 đường 302. Tình huống nguy cấp, nhờ chị kêu cảnh sát nhanh chóng đến đây."

Chị gái vẫn ôn nhu như cũ: "Được, tôi sẽ lập tức điều người đến đó."

Ngắt điện thoại, Dư Thính nhẹ nhàng thở phào, lúc này mới nhớ đến việc nói cảm ơn người qua đường: "Cảm ơn cậu, bạn học."

Nhưng mà đến khi cậu ta quay đầu lại, Dư Thính rất muốn đem lời cảm ơn thu hồi, hơn nữa còn muốn nói một câu —— Mẹ nó, đen đủi!!

: *Chuyện là Gà hứa hôm thứ 7 sẽ comeback, Gà xin đính chính là Gà không hề thất hẹn với mọi người đâu :< Gà đã đăng nhiều chương lên lắm rồi, sau đó bỏ qua không vào Wattpad check thông báo nữa. Đến hôm nay có thời gian vào xem phản hồi từ mọi người, nhưng lại phát hiện ra Gà chỉ mới lưu bản nháp chứ chưa update lên* (。•́ ‸ •̀。)

Chương 51

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#06.02.2022

Dư Thính thề sẽ không cho cậu ta cơ hội thể hiện bản thân, nhưng cũng không dám tuỳ tiện xông vào cứu người, một người đàn ông say xỉn đáng sợ như thế, nếu đánh một đấm vào mặt cô thì làm sao bây giờ?

Nơi này cách nhà Yến Từ rất gần, Dư Thính quyết định gọi tiểu đáng thương lại đây cứu giúp cô.

Đã tìm được hướng đi, Dư Thính ngay lập tức gửi tin nhắn cho Yến Từ, sau đó cất điện thoại, đơn phương độc mã quay lại tiểu khu của Hạ Thất Tịch.

Nhưng chưa đi được hai bước đã bị túm lại.

Bất ngờ bị kéo làm Dư Thính lảo đảo hai bước, tức giận hét lên: "Cậu làm gì đó?!"

Quý Thời Ngộ chất vấn: "Cậu báo cảnh sát cho ai?"

Dư Thính giận dữ mắng lại: "Liên quan cái rắm gì tới cậu!"

Quý Thời Ngộ mặt không đổi sắc đánh giá xung quanh, rất nhanh nhớ tới có vài người bạn học nhà ở gần đây, trong số đó có Hạ Thất Tịch là thân thiết với Dư Thính nhất.

“Hạ Thất Tịch.” Quý Thời Ngộ chắc nịch nói ra cái tên này.

Dư Thính mới không thèm dây dưa rau má với cậu ta, tránh thoát khỏi tay Quý Thời Ngộ, đi theo đường cũ về tiểu khu.

Thiếu niên trầm mặt nhìn cô, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Rất nhanh đã đến dưới lầu tiểu khu, Dư Thính ba bước gộp một đi lên cầu thang, dùng sức gõ cửa nhà Hạ Thất Tịch.

“Thất Tịch, tớ để quên đồ nên quay lại lấy.”

Nói xong, cô dán sát lỗ tai vào cửa.

Đoán chừng là hiệu quả cách âm chống trộm quá tốt nên Dư Thính không nghe được chút âm thanh nào ở bên trong.

Đang định gõ cửa tiếp thì bên tai truyền đến âm thanh đổ vỡ rất lớn.

—— Là tiếng đồ sứ bị đập nát.

Cô sợ tới mức lui về sau mấy bước, cảnh sát còn chưa tới, cửa cũng chưa mở, bên cạnh không có một người nào đáng tin cậy, khuôn mặt cô tái nhợt vì sợ hãi.

“Thính Thính.”

Phía sau có người gọi cô.

Dư Thính quay đầu lại.

Cách mấy bậc thang, thiếu niên hơi thở gấp gáp, hình như cậu chạy đến rất nhanh nên mái tóc đen ngắn bị mồ hôi làm ướt đẫm, khuôn mặt bình tĩnh, chỉ có đôi mắt lộ ra một tia cảm xúc, là sự lo lắng không hề nào che giấu.

Nhìn thấy cậu, Dư Thính đột nhiên cảm thấy yên tâm hơn, dùng sức đẩy Quý Thời Ngộ qua một bên, vội vã kéo tay Yến Từ, "Cha của Thất Tịch đang đánh cậu ấy, tớ đã báo cảnh sát, nhưng mà họ vẫn chưa tới..."

Cô đáng thương nức nở vài tiếng, Yến Từ im lặng nhìn cô, bàn tay đặt lên đỉnh đầu cô dịu dàng xoa xoa vài cái như an ủi.

"Đừng lo lắng." Cậu thu tay lại, từ trong cặp lấy cái một cái dùi, trực tiếp đập vào chỗ mắt mèo.

Một cú này làm Dư Thính trực tiếp ngây người, cũng quên luôn việc khóc, "Yến Từ, cậu, cậu đang làm gì?"

"Mở khoá."

Hai chữ đơn giản, Yến Từ lại lấy ra một cuộn dây thép mềm, đem dây thép luồn vào khe hở bị đập cho nứt ra.

Vẻ mặt Dư Thính phức tạp, "…. Cậu còn chuẩn bị đồ nghề?"

"Ừ." Cậu chuyên chú làm việc, "Cậu nói Hạ Thất Tịch bị đánh, vậy chắc chắn cửa sẽ bị khoá kín."

Cho nên Yến Từ tuỳ tiện cầm hai món hàng chạy nhanh tới đây.

Dư Thính không ngờ cậu lại suy xét kỹ càng như thế, ánh mắt nhìn cậu lập tức khác đi, lấp lánh toả sáng, tựa như đang nhìn vị anh hùng từ trên trời giáng xuống.

Vẫn luôn im lặng đứng ở phía sau, Quý Thời Ngộ cảm giác có chút tức ngực.

Ánh mắt này cậu rất quen thuộc, kiếp trước, từng giây từng phút, Dư Thính đều luôn nhìn cậu với ánh mắt này, cho dù cậu ta không thèm để ý đến cô, cô cũng sẽ yên tĩnh ngồi bên cạnh trộm ngắm nhìn cậu.

Khi đó Quý Thời Ngộ chỉ cảm thấy ghê tởm, nhưng không biết từ lúc nào, ánh mắt Dư Thính nhìn cậu đã thay đổi, chỉ còn lại lạnh nhạt cùng chán ghét.

Quý Thời Ngộ quay sang nhìn Yến Từ, không tự giác nắm chặt hai tay, cảm thấy có chút không cam lòng.

“Chúng ta nên chờ cảnh sát tới, mọi chuyện còn chưa xác định rõ ràng, cậu cạy khóa cửa nhà người ta, thuộc về hành vi xâm nhập trái phép, phá hư tài sản cá nhân.”

“Một hai nhất quyết phải chờ xác định rõ?” Yến Từ hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh lẽo.

Quý Thời Ngộ cứng họng, im lặng lui về sau hai bước.

Lạch cạch.

Khoá cửa đã được mở.

Yến Từ thu hồi tầm mắt, vịn then cửa mở ra, Dư Thính gấp gáp chạy vào trong.

“Còn dám cãi, con nhãi chết tiệt nhà mày muốn nhảy lên đầu tao ị phân hả?!”

“Hôm nay tao phải đánh chết hai đứa bây!”

“Ranh con, đồ kỹ nữ!”

Tiếng chửi bậy thô tục vang lên bên tai, còn có âm thanh thút thít mơ hồ xen lẫn.

m thanh truyền đến từ nhà vệ sinh, cửa phòng khoá chặt, khó trách hai mẹ con không nghe thấy tiếng đập cửa.

Phòng khách đã trở nên lộ xộn, giấy khen rách rứa bị quăng tứ tung, bàn trà bị gãy, bình hoa ly nước đều nằm hỗn độn trên

mặt đất, căn phòng ấm áp ban nãy giờ chỉ còn sự rách nát và hỗn độn.

Dư Thính muốn đi vào nhưng bị Yến Từ cản lại.

“Cậu đừng đi qua đó.”

Cô nghe lời, Yến Từ kêu cô đứng yên thì cô sẽ đứng yên.

Yến Từ đi gần lại đó, giơ chân đá bay cánh cửa nhà vệ sinh.

Trên người mẹ Hạ vết máu đậm nhạt, cho dù đầu óc đang mơ hồ nhưng vẫn gắt gao bảo vệ Hạ Thất Tịch trong lòng.

Cha Hạ đắc ý rung đùi, trên tay nắm một cây chổi bị bẻ gãy.

Hình ảnh quá mức chân thật làm cơ thể Dư Thính cứng đờ.

“Mày con mẹ nó là ai, dám tự tiện xông vào nhà tao?”

Cha Hẹ dùng cây chổi chĩa thẳng vào mặt Yến Từ, “Cút!!”

“Dư, Dư Thính....” Hạ Thất Tịch ngẩng đầu, gương mặt đầy nước mắt, “Cậu, cậu mau báo cảnh sát...”

“Báo mẹ mày! Cảnh sát không rảnh xen vào việc nhà người ta!” Cha Hạ nói, giơ tay muốn đánh.

Yến Từ vươn tay nắm lấy cán chổi, ỷ vào chiều cao áp chế cha Hạ, dùng sức đè ông ta xuống bồn cầu, năm ngón tay nắm chặt cái ót của ông, mạnh mẽ ấn xuống.

Ục ục.

Trong bồn cầu nổi lên bọt nước.

Yến Từ thả tay, không đợi cha Hạ thở dốc lại lần nữa ấn xuống, lần này còn mạnh tay hơn khi nãy.

Bồn cầu này ông ta vừa dùng qua, còn chưa kịp dọn sạch, cha Hạ cảm thấy mùi khó chịu xông vào mũi, hơn nữa ông còn đang say rượu, đang rất mắc ói, muốn ói nhưng không ói ra được, cơ thể run rẩy, mười ngón tay nắm chặt thành bồn cầu muốn chống cự thoát ra.

Nhưng mà ông nào còn sức nữa, giãy giụa vài cái đã hoàn toàn bất lực, cam chịu bị Yến Từ tra tấn.

Phòng vệ sinh chật hẹp, gương mặt thiếu niên yên tĩnh, đôi mắt bị một lớp sương lạnh vây kính, lạnh thấu xương, giống như một con thú hoang đang săn mồi.

'Con mụ này sắp xuống lỗ tới nơi rồi, cho dù có bảo vệ mày thì sao chứ...'

'Thằng điên vô dụng, nếu biết sớm tao đã ném mày cho mấy con chó cắn chết rồi.'

'Không nghe lời? Không nghe thì tao đánh chết mày.'

'Đồ quan tài tử ghê tởm, mày nên chết cùng với mẹ mày.'

Ký ức lâu đến mức phủ đầy bụi dần dần ùa về, bàn tay đang nắm ót cha Hạ nổi đầy gân xanh, móng tay dùng sức tạo thành mấy vết cắt rướm máu trên ót ông ta, máu chảy tí tách xuống sàn nhà.

So với cha Hạ, cậu càng giống một kẻ tàn nhẫn khát máu hơn.

Trước giờ Dư Thính chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của cậu, xa lạ, đáng sợ, khủng khiếp.

Quý Thời Ngộ dựa vào vách tường, cười khẽ một tiếng.

Cậu đã nói rồi, bản tính của Yến Từ tàn nhẫn máu lạnh, cho dù những hành động ác độc trong quá khứ không ai biết đến,

nhưng khi trưởng thành đã dùng chính đôi bàn tay kia tiêu diệt hết công ty này đến xí nghiệp khác, làm cho hàng trăm người mất đi công ăn việc làm, cậu ta sao có thể là người tốt được?

“Cảnh sát đây!”

“Mau dừng tay lại!”

Cảnh sát thong thả đến chậm, hai người đàn ông dùng sức kéo Yến Từ ra khỏi cha Hạ.

Ánh mắt cậu đỏ ngầu như muốn giết người, còn muốn tránh khỏi tay cảnh sát tiếp tục tra tấn tên cặn bã kia.

“Bạn học, cậu bình tĩnh một chút!”

“Cậu còn như vậy thì chúng tôi sẽ không khách khí đâu!”

Giọng điệu của cảnh sát nghiêm túc hẳn lên, lúc này Dư Thính mới hoàn hồn, tiến lên ôm lấy Yến Từ.

Cậu đang run rẩy, cơ thể đang chuẩn bị tấn công lần nữa, làn da rất lạnh nhưng hơi thở lại nóng bỏng bất thường.

Lỗ tai Dư Thính dán ở trước ngực cậu, nghe tiếng tim đập dồn dập kia, nước mắt không khống chế được lại chảy ra.

Cô không biết Yến Từ bị làm sao, không rõ nguyên nhân, nhưng mà làm cô không hiểu tại sao lại cảm thấy vô cùng đau lòng.

Dư Thính rất thơm, cũng rất ấm.

Mái tóc ấm, cái ôm ấm, nước mắt thấm ướt mảnh áo trước ngực cũng ấm.

Lý trí quay lại, dây thần kinh căng chặt dần thả lỏng.

Yến Từ mờ mịt chớp chớp mắt, chậm rãi cúi đầu, phản chiếu trong ánh mắt là chóp mũi đỏ bừng và những giọt nước mắt của cô, Yến Từ nhẹ nhàng choàng tay ôm lấy cô, giọng nói trầm thấp vuốt ve bên tai, "Thính Thính, đừng sợ."

Dư Thính lại khóc dữ dội hơn, càng chôn đầu vào sâu trong ngực cậu.

Yến Từ rất muốn xoa đầu cô, nhưng mà tay rất dơ, cuối cùng quyết định dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu Dư Thính.

"Khụ, bạn học, hai đứa ôm đủ rồi chứ?"

Gương mặt cảnh sát phức tạp khi nhìn một màn này, đây hình như không phải bầu không khí căng thẳng như lúc mới đầu bọn họ xông vào.

Dư Thính vội vàng định thần, buông Yến Từ ra, xoa xoa đôi mắt đỏ hoe.

Hai mẹ con ngã trên mặt đất, tình trạng rất tồi tệ; tình huống của cha Hạ còn nghiêm trọng hơn, nếu không phải lòng ngực nhẹ nhàng lên xuống, hooh ấp mỏng manh, người khác không biết còn tưởng ông đã đi đời nhà ma.

"Gọi xe cứu thương trước, hai người đi với chúng tôi."

Cảnh sát lấy giấy bút ra, dẫn hai người đi vào phòng khách rộng lớn, thấy ở cửa còn có Quý Thời Ngộ đang đứng, cũng kêu cậu ta qua.

Ba người song song đứng chung một chỗ, trong đó có Dư Thính là căng thẳng nhất.

Cô không tự chủ nắm chặt tay áo Yến Từ, cơ thể theo bản năng cách ra xa Quý Thời Ngộ, dựa sát vào người Yến Từ, chú ý tới

động tác này của cô, Quý Thời Ngộ vô duyên cảm thấy cực kỳ tức giận.

“Ai báo cảnh sát?”

“Con… Là con.” Dư Thính yếu đuối giơ tay lên.

Cảnh sát bắt đầu ghi chép: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Dư Thính điều chỉnh hô hấp, lời ít ý nhiều: “Hạ Thất Tịch là bạn học của con, cha cậu ấy uống say có hành vi bạo lực gia đình với cậu ấy và mẹ.”

“Còn cậu?” Cảnh sát hỏi Yến Từ.

Dư Thính sợ Yến Từ sẽ gánh hết trách nhiệm, Yến Từ lớn hơn bọn họ 1 tuổi, nghĩa là đã thành niên, nếu như dựa vào pháp luật mà nói…

Cô nhất định sẽ tìm Giang Hoài giúp cho cậu, nếu không được thì dùng nhiều tiền bảo lãnh cậu ra.

Ba giây ngắn ngủi, Dư Thính đã tưởng tượng rất nhiều tình huống xấu nhất có thể, kết quả cậu chỉ nói một câu, “Phòng vệ chính đáng.”

Ngòi bút của cảnh sát dừng lại một chút.

Yến Từ bình tĩnh nói: “Theo Điều 20 của Luật Hình sự, các hành động được thực hiện để ngăn chặn các hành vi xâm phạm bất hợp pháp được thực hiện nhằm ngăn chặn nhà nước, lợi ích công cộng, cá nhân, tài sản và các quyền khác của bản thân hoặc người khác khỏi các hành vi xâm phạm bất hợp pháp đang diễn ra, bất kỳ ai gây thiệt hại đối với kẻ xâm phạm trái pháp luật là sự tự vệ chính đáng và không phải chịu trách nhiệm hình sự.”[1]

(1) Trích Điều 20 Bộ Luật Hình Sự [Chú thích của tác giả Cẩm Chanh].

Yến Từ một cái chớp mắt cũng không có, lời nói trôi chảy đưa ra dẫn chứng biện minh cho hành vi của mình.

Mắt vừa thấy người nào đó thành thạo cạy khoá cửa nhà người khác, Dư Thính: "..."

Cô vẫn luôn không biết Yến Từ đã dự trữ bao nhiêu kiến thức để phòng vệ nữa.

Lúc này xe cứu thương đã tới, nâng ba người bị thương rời đi.

Nhóm người Dư Thính cũng theo cảnh sát đến bệnh viện, khi cảnh sát ở bên trong theo dõi tình hình thì ba nguwofi đứng ở ngoài chờ đợi.

Rất nhanh, cảnh sát đã đi ra.

Dư Thính gấp gáp hỏi chuyện: "Tên đàn ông họ Hạ sẽ bị xử lý thế nào?"

Cảnh sát: "Bởi vì là tranh chấp gia đình nên pháp luật không chắc chắn sẽ xử lý."

Dư Thính lập tức nóng giận: "Cái gì mà vì tranh chấp gia đình nên không xử lý?? Cho dù ông ta có là cha ruột của Hạ Thất Tịch đi chăng nữa, thì đánh người không phải là hành vi phạm pháp sao? Sao lại có chuyện vô lý như vậy chứ!!"

Cảnh sát trấn an: "Ý là, việc xử lý như nào sẽ phụ thuộc vào người bị hại, nếu người bị hại không muốn làm lớn chuyện, muốn giải quyết riêng thì chúng tôi không thể cưỡng chế xử phạt được."

Mẹ Hạ và Hạ Thất Tịch không bị thương quá nặng, hơn nữa ba người còn cùng chung một hộ khẩu, chuyện này đã khó khăn lại càng thêm khó khăn.

“Con mặc kệ! Ông ta đánh người là không đúng, các chú nhất định phải tống ông ta vào ngục giam!”

Dư Thính tức muốn hộc máu, cảnh sát cũng rất bất đắc dĩ.

Người xưa có nói, làm quan trung thực khó xử việc nhà, cho dù bây giờ là xã hội hiện đại thì cũng không ngoại lệ, mặc kệ là tranh cãi cái gì, chỉ cần còn dính nhau bởi hai chữ ‘vợ chồng’, mọi việc đều khó nói, đôi khi bọn họ cũng có lòng tốt nhưng vẫn không thể giải quyết.

Khi đang tranh luận, một nhóm người vội vã chạy đến dây, ở giữa là một bà già có gương mặt tương tự vài phần với cha Hạ, bên cạnh là người đàn ông trung niên y hệt như cha Hạ, không cần nói cũng biết là họ hàng của tên cặn bã kia.

“Con trai! Con của tôi!”

Bà lão chạy đến bên giường bệnh đầu tiên, khóc lóc như hai người đã âm dương cách biệt.

Tác giả có lời muốn nói:
Dư Thính: Đại tiểu thư đang rất tức giận, có dỗ cũng không hết giận!

_____
: ((ଘ(ˊ ᵕ ˋ)ଓ))

Chương 52

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#06.02.2022

Có một sự trùng hợp không hề nhẹ ở đây, bà nội Hạ vẫn luôn ở dưới quê hiếm khi lên thành phố, hôm nay lại đột nhiên muốn đến thăm con trai, kết quả buổi sáng vừa tới nơi đã nhận được điện thoại từ cục cảnh sát nói rằng cha Hạ đang bị thương phải nằm viện.

Bởi vì là chuyện trong gia đình nên không thể nói rõ qua một hai câu nói, bà nội Hạ nghe xong chỉ cảm thấy mẹ Hạ là một đứa con dâu tồi tệ đen đủi, làm hại con trai bà nhập viện, còn làm ầm ĩ báo cảnh sát làm cho ai cũng biết chuyện nhà bà không hoà hợp, làm mất hết mặt mũi Hạ gia bọn họ!

"Con mụ Thục Nhã xui xẻo kia đâu? Kêu nó ra đây, tôi phải nói chuyện rõ ràng với nó mới được!"

Thục Nhã là tên của mẹ Hạ, bà nội Hạ cũng mặc kệ ở đây là bệnh viện, đứng ngoài hành lang lớn tiếng chửi rủa.

Dư Thính nghe thấy lập tức tức giận, đứng ra nói chuyện: "Con trai bà đánh đập vợ con, chuyện này bà có biết không?!"

"Ở đâu trồi lên con nhóc không được dạy dỗ đây hả, dám lên giọng với tao!?" Bà lão không hề đặt cô vào trong mắt, giọng nói dữ tợn như muốn xé xác cô ra.

Dư Thính đang muốn xông lên thì bị Yến Từ kéo lại.

Bọn họ vòng qua những người khác đi vào phòng bệnh, trong phòng bệnh có tất cả năm giường bệnh, Hạ Thất Tịch và mẹ Hạ nằm ở giường sát bên tường, ba người đều đã được trị thương với các mức độ khác nhau, trong đó có cha Hạ và Hạ Thất Tịch vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh.

Bà lão không nhìn được bộ dạng đầy vết thương của con trai, lập tức nhào tới chỗ mẹ Hạ mắng chửi: "Con trai tao thành ra như bây giờ là tại mày! Là mày! Là mày hại con trai tao!"

Bà lão khóc lóc rất dữ dội, cảnh sát phụ trách chuyện này cũng nhìn không nổi nữa, nói: "Con trai bà bị ngộ độc do uống quá nhiều rượu, do ông ta tự làm tự chịu thôi."

Bà lão nghe xong càng tức giận hơn, lại tiếp tục chửi rủa mẹ Hạ: "Tôi biết ngay con trai cưới cô là tai hoạ mà, nó uống nhiều như vậy mà cô không thèm lo lắng, cô muốn nó chết quách đi cô mới vừa lòng đúng không?! Lúc trước tôi không nên cho cô bước vào cái nhà này mà!"

Mẹ Hạ mới vừa từ trạng thái hôn mê tỉnh lại, yếu ớt không có sức lực phản kháng, chỉ đành nhắm mắt mặc cho bà nội Hạ chửi mắng.

Dư Thính càng nghe càng tức, giãy giụa khỏi cái ôm của Yến Từ, hét một tiếng lấy khí thế: "Bà già kia, không ai dạy bà nói chuyện phải có đạo lý à? Con trai bà hơn 30 tuổi đầy rồi chứ không phải con nít 3 tuổi, bà tưởng là con trai bà là thằng nhỏ nặng 2kg, muốn vợ lo cho từ A đến Z, quản trời quản đất, quản đi ị quản xì hơi hả? Con trai bà đánh đập vợ con bị thương nặng như vậy sao bà không nói gì đi?!"

"Mày là ai? Dám lên giọng với tao!"

"Bà là ai chứ? Sao tôi lại không dám lên giọng với bà?!"

"Mày..."

"Mày cái gì mà mày, bà cho là bà sống lâu hơn người khác mấy chục năm thì có thể muốn nói gì thì nói hả! Đồ bà già không biết lí lẽ, tôi còn muốn đội quần thay bà đấy!"

Khí thế hùng hổ của Dư Thính thành công áp đảo bà nội Hạ, trong phòng bệnh nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

Dư Thính cũng không muốn buông tha: "Tôi tôn trọng bà vì bà là người lớn tuổi, là trưởng bối, lời nói khó nghe cũng chưa từng nói qua, sợ làm mặt già của bà xấu hổ không có chỗ giấu. Nhưng tôi nói cho bà biết, cảnh sát vẫn còn ở đây, con trai bà có hành vi ngược đãi vợ con như nào bọn họ đều biết hết, bây giờ là xã hội có pháp luật, không đến phiên bà ở đây khóc lóc chửi rủa người khác!"

Cái câu "xã hội có pháp luật" làm Quý Thời Ngộ đứng ở sau vô thức nhíu mày.

Nằm mơ cậu cũng không nghĩ tới Dư Thính có thể thốt ra loại lời nói này, việc trái pháp luật cô làm qua không ít, hôm nay sao lại đột nhiên... Tuân thủ pháp luật??

Dư Thính của hiện tại làm Quý Thời Ngộ cảm thấy xa lạ, tính cách khác biệt với kiếp trước của cô làm cậu ta cảm thấy mờ mịt.

Chẳng lẽ cậu trọng sinh tới một thế giới song song?

Hay đơn thuần chỉ là hiệu ứng cánh bướm??

Quý Thời Ngộ mặt không đổi sắc đánh giá Dư Thính.

Trước giờ cô vẫn luôn toát ra vẻ kiêu căng, nhưng lại nhiều thêm vài phần trọng nghĩa, ánh mắt không sợ trời không sợ đất, trong quá khứ Dư Thính đều dùng ánh mắt này nhìn cậu mỗi khi tức giận...

Thật là không thể hiểu được.

Rõ ràng đã thoát khỏi cái địa ngục tăm tối đó, nhưng cậu lại vô thức nhớ tới đoá hoa hồng rực rỡ được trồng trong đó.

'Đàn ông là đồ hèn, với họ thứ không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất.'

Trong đầu vô tình nhớ lại một câu nói vô tình đọc được trên mạng, Quý Thời Ngộ lập tức hoảng hốt, cho đến khi đối diện với ánh mắt của Yến Từ thì mới bình tĩnh lại.

Trong ánh mắt kia, cảnh cáo có, lạnh nhạt có, chiếm hữu lại càng có.

Quý Thời Ngộ rùng mình một cái, kiếp trước lúc hấp hối sắp chết, Yến Từ cũng dùng ánh mắt này nhìn cậu.

Yến Từ đã nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nghiêng người che Dư Thính khỏi tầm mắt của Quý Thời Ngộ.

Giây tiếp theo, cậu nâng tay, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Dư Thính, xoa nhẹ.

Động tác này làm Quý Thời Ngộ hô hấp khó khăn, sự tức giận dần lan tràn khắp cơ thể, hận không thể đấm thật mạnh vào mặt Yến Từ.

Lời nói của Dư Thính thành công làm bà nội Hạ lúng túng.

Dù sao bà cũng chỉ là nông dân làm ruộng quanh năm, tuy có nhiều chữ không biết, phẩm chất đạo đức không cao, nhưng cũng rất sợ những người chuyên trấn áp nhân dân, đặc biệt là cảnh sát.

Rốt cuộc bà lão cũng chú ý tới đỉnh đầu quấn băng vải của mẹ Hạ, mẹ Hạ không chỉ bị đánh cho mặt mũi bầm dập, còn có chỗ

bị nứt xương do bảo vệ con gái.

Bà lão nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng điệu mềm mỏng hơn không ít: "Thục Nhã, đây là chồng con đánh sao?"

Mẹ Hạ không nói gì, xem như là cam chịu.

Bà nội Hạ tiến lên nắm chặt tay bà, "Dù gì hai đứa cũng là vợ chồng mấy chục năm rồi, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hoà là chuyện bình thường mà. Với lại chồng con cũng uống say quá, cho nên không cố ý đâu, con vì con gái mà đừng so đo với chồng con."

May mà Hạ Thất Tịch còn chưa tỉnh, nếu không nghe xong những lời này thì thế nào cũng ngất xỉu lần nữa.

Cảnh sát cất đi giấy bút, "Mọi người cứ bàn bạc lại cẩn thận đi, chúng tôi xin phép ra ngoài trước."

Người vừa đi, cửa vừa đóng, bà nội Hạ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bà tiếp tục thuyết phục: "Lúc còn trẻ, mỗi ngày mẹ đều bị cha của chồng con đánh mỗi ngày mà giờ vẫn còn sống sờ sờ đây này, chỉ cần cắn răng chịu đựng thôi, mẹ nói hai đứa kết hôn nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ con nỡ nhìn nó bị bắt đi tù?"

Dư Thính vừa nghe lời này liền thấy không vui, lên tiếng xen ngang: "Cô ơi, con nói này, đánh đập vợ con có lần đầu thì sẽ còn vô số lần sau, trừ khi hai người ly hôn, nếu không thì cô vẫn sẽ bị đánh như cũ." Dứt lời, Dư Thính lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Quý Thời Ngộ.

"Đây là chuyện nhà tao, không tới phiên một con nhóc như mày xen vào."

Bạ nội Hạ muốn xô ngã Dư Thính thì lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Yến Từ làm lui bước.

"Dì ơi, dì chỉ cần đồng ý ly hôn thôi, con sẽ giúp dì tìm luật sư, chi phí sinh hoạt sau này dì cũng không cần lo."

Lời này làm mẹ Hạ hơi động lòng, hiển nhiên là đã bị thuyết phục.

Lúc còn trẻ thành tích học tập của bà rất tốt, vốn là có thể thi đậu một trường đại học tốt nhưng lại bị cha mẹ ép gả cho cha Hạ, lúc kết hôn bà còn chưa tròn 20 tuổi. Bây giờ đã gần 20 năm hôn nhân, mẹ Hạ mỗi ngày chỉ có thể cắm đầu ở dưới bếp, bị nhà chồng ghét bỏ, chồng thì đánh đập dã man, chỉ có Hạ Thất Thất là tia hy vọng của đời bà.

-- Con gái là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời bà.

Nhớ rõ lúc mới sinh Hạ Thất Tịch, chồng bà đánh một cái làm bà té xuống giường bệnh, từ đó thì không thể sinh hoạt vợ chồng được nữa, bạo lực gia đình cũng này càng nặng thêm. Mỗi khi mẹ Hạ muốn từ thì lại nghe bà con dưới quê khuyên bảo, nói là 'Chồng nào mà không đánh vợ, nhịn được thì nhịn đi, còn phải lo cho con cái nữa'.

Đúng vậy, bà còn có con gái.

"Dì à, dì thấy thế nào?"

Dư Thính hỏi mẹ Hạ thêm lần nữa.

Mẹ Hạ rơm rớm nước mắt định gật đầu thì con trai trưởng Hạ gia đột nhiên gọi cảnh sát vào, "Đồng chí cảnh sát, chúng tôi muốn nói chuyện riêng với em dâu, dù sao đây cũng là chuyện riêng của nhà chúng tôi, không tiện để người ngoài nghe thấy, các anh có thể dẫn mấy đứa nhỏ này ra ngoài được không?"

Cảnh sát đồng ý, kéo bọn Dư Thính ra ngoài.

Cô không chịu, liên tục giãy giụa, "Bây giờ không còn là chuyện nhà nữa, các chú đừng kéo tôi, tôi muốn nói chuyện với dì Hạ!"

Cô không thắng nổi sức lực của đồng chí cảnh sát, nhưng vẫn không từ bỏ kêu lên: "Dì Hạ, dì nhất định phải ly hôn! Sống chung với loại người như ông ta thì không có ngày hạnh phúc đâu! Đừng nghe bọn họ! Nếu bọn họ dám làm gì thì con chắc chắn sẽ giúp dì!"

Rầm!

Tiếng đóng cửa vô tình vang lên, ngăn cách Dư Thính với phòng bệnh.

Cô không cam lòng, nắm chặt bàn tay đấm một cái thật mạnh lên cửa.

Dư Thính không hiểu, rõ ràng là cố ý đả thương người khác, tại sao phải xử lý theo việc nhà? Thì ra phụ nữ một khi kết hôn là mất hết tự do? Chịu đánh chịu mắng, không cách nào làm chủ bản thân?

-- Vô lý!!
Chuyện xảy ra trong phòng bệnh người ngoài đều chứng kiến tất cả, một bà dì đứng hóng chuyện thấy Dư Thính đang vô cùng tức giận, bất đắc dĩ lắc đầu, nói, "Cô bé, dì khuyên cháu đừng nên xen vào chuyện nhà người ta."

"Đó không phải việc nhà, ông ta đánh người là đã không đúng rồi."

Xung quanh có vài người cười lên, chắc là cười cô ngây thơ.

"Người xưa có câu, thiện ý làm ác, hai vợ chồng người ta là người một nhà, hành động của con lúc nãy là xen vào chuyện nhà

người khác. Bây giờ hai vợ chồng náo loạn anh sống tôi chết. Lòng tốt của con không sai, nhưng con có nghĩ tới, nếu người ta làm hoà với nhau thì sao? Đến lúc đó dù con là người trong hay người ngoài, người sai đều sẽ là con."

Bà dì dạy dỗ cô một phen, sau đó rung đùi đắc ý rời đi.

Dư Thính dù nghĩ thế nào cũng thấy tức giận, nhưng cũng không phản bác lại lời của bà dì ban nãy.

Cô không thích cha Hạ, chán ghét hành vi bạo lực của ông ta, muốn dì Hạ ly hôn với ông ta, nhưng nếu dà Hạ không muốn, cô cũng không thể cầm dao kề cổ ép bà ly hôn, giống như lời của bà dì kia nói, dù sao đây cũng là chuyện của hai vợ chồng người ta, người ngoài như cô không nên xen vào.

Hiện tại ngoại trừ chán ghét cha Hạ, Dư Thính đối với mẹ Hạ còn hận sắt không thành thép.

Nếu như người gặp chuyện là cô, cô nhất định sẽ đem nhà chồng hành hạ cho đến chết!

Sau một hồi nôn nóng chờ đợi, mẹ Hạ rốt cuộc đã chọn giải quyết trong hòa bình.

Cảnh sát nghe thấy cũng không có ý kiến, dẫn bọn họ về cục ghi chép vài thứ rồi cho về, trong suốt quá trình cũng không tính toán việc Yến Từ đánh người.

Dư Thính không nhanh không chậm lê lết ra khỏi đồn cảnh sát.

Gương mặt cô xụ xuống, "Về sau nếu chồng tớ dám đánh tớ, tớ sẽ lột da hắn, chặt hắn thành từng khúc ném cho chó ăn."

Bước chân Yến Từ chậm lại, ánh mắt lập lòe hai cái, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Sẽ không."

Dư Thính quay mặt qua nhìn cậu: "Cậu sẽ không cái gì?"

Yến Từ tránh đi ánh mắt của cô, không trả lời, hô hấp cũng chậm rãi hơn khi nãy rất nhiều.

Dư Thính không chờ được đáp án, nhưng lại chờ được Quý Thời Ngộ từ phía sau bước tới đây.

Biểu cảm gương mặt lập tức trở nên lạnh lẽo, vẫy tay chặn một chiếc taxi kéo Yến Từ lên xe.

Điều hoà bên trong xe thoải mái xua tan cái nóng bên ngoài, cơ thể Dư Thính thả lỏng dựa vào lưng ghế.

Cô liếc nhìn Yến Từ, lúc này mới nhớ tới móng tay bị thương của cậu. Đúng lúc đi ngang qua tiệm thuốc, Dư Thịnh vội vàng kêu tài xế dừng xe, dẫn Yến Từ đi vào tiệm thuốc.

Cậu không thích cho người ngoài chạm vào mình, Dư Thính liền nhờ chị gái nhỏ chỉ cách xử lý vết thương, sau đó ngồi xuống băng ghế dài giúp cậu bôi thuốc.

Tay Yến Từ rất đẹp.

Mười ngón tay thon dài, mỗi một khớp xương đều rất tinh xảo, lòng bàn tay rất lớn, dùng một tay là đã có thể bao bọc lấy hai tay của cô.

Nhưng mà bàn tay xinh đẹp như này lại bị thương, khớp xương hơi đỏ, có chút sưng, tuy là chỗ khoé móng tay không hề chảy máu nhưng nhìn qua cũng thấy rất đau.

Dư Thính thuộc tuýp người sợ đau, khi lớn lên cũng còn sợ, mỗi lần bị đau thì lập tức chạy đến chỗ dì Tô khóc lóc kể lể, cho dù không bị thương như Yến Từ nhưng cô vẫn cảm nhận được là cậu đang rất đau.

Đột nhiên cô thấy đau lòng, khuôn mặt nhỏ mếu máo, "Yến Từ, cậu đang rất đau đúng không?" Ngay cả giọng nói mềm mại cũng đầy vẻ thương tiếc.

Yến Từ rũ mắt, đuôi mắt có chút ánh sáng ấm áp, giọng nói không cảm xúc khẽ lướt qua tai cô, "Một chút."

"Một chút là đau nhiều hay ít?"

Yến Từ trầm mặc, dùng hai ngón tay tạo một khoảng cách rất rất nhỏ, "Cỡ này."

"Tớ thổi thổi cho cậu nha, thổi xong sẽ hết đau ngay thôi."

Dư Thính cẩn thận nâng tay câu lên, nhẹ nhàng thổi thổi miệng vết thương.

Hành động vốn đã trẻ con, cô lại làm cho nó càng đáng yêu hơn.

Tiếng gió thổi nhè nhẹ bên tai, lần đầu tiên trong đời Yến Từ cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của tia nắng.

"Thính Thính, cậu sẽ sợ tôi sao?"

Yến Từ đột nhiên hỏi, nhiều chút sợ hãi được che giấu dưới đôi mắt u tối của cậu.

_____
: ┌(^ 0 ^)┘

Chương 53

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#06.03.2022

Dư Thính dùng sức lắc đầu, cơ thể từ từ nhích lại gần cậu, nhẹ giọng hỏi thăm: "Cậu… Đang nhớ lại chuyện gì không vui à?" Từng có vài người nói cho Dư Thính biết về quá khứ của Yến Từ, Quý Thời Ngộ cũng nói con người Yến Từ rất khó đoán, cộng thêm mấy lời thoại ít ỏi trong truyện tranh, Dư Thính có thể đoán được quá khứ của Yến Từ không hề có sự hạnh phúc.

Tuy là cô không rõ cụ thể là như thế nào, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được phần nào.

Thiếu niên khẩn trương mím chặt môi, không phủ nhận lời Dư Thính, "Ông nội của tôi… Khi còn sống cũng giống với ông ta."

"Ông ta" ở đây đương nhiên là nói đến cha Hạ.

Yến Từ là "quan tài tử" trong miệng người khác, quá khứ của Yến Từ có lẽ luôn gắn liền với những từ 'đen đủi', 'xui xẻo', 'quái vật'. Nhưng may mắn là còn bà nội yêu thương cậu, bất kể có chuyện gì xảy ra thì bà nội vẫn sẽ luôn đứng về phía cậu.

Nhà Yến Từ rất nghèo, đến một chiếc TV nhỏ cũng không có.

Khi cậu muốn xem kênh Khoa Học Kĩ Thuật, bà nội sẽ lái xe dẫn cậu vào tiệm tạp hóa trong thị trấn để xem ké. Khi đó, ánh trăng

mờ nhạt, đường nhỏ lầy lội, bóng dáng của bà nội đã trở thành hình ảnh ấm áp nhất trong tim cậu.

Ông nội Yến thường xuyên đánh đập bọn họ, mỗi lần như thế bà nội đều sẽ giấu cậu đi ở một góc kín nào đó. Có lần Yến Từ trốn trong ngăn tủ, không thấy rõ tình huống bên ngoài, chỉ nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của bà nội, tiếng gào rống của lão già kia, đây là ký ức còn khủng bố hơn so với ác mộng.

Sau này thì…

Bệnh tim của lão ta tái phát, Yến Từ đứng ở chỗ cách lọ thuốc không đến một gang tay.

“Tôi không giết ông ta, tôi chỉ không cứu ông ta mà thôi.”

Những lời đồn đãi vớ vẩn ngoài kia cậu đều biết.

So với bất kỳ ai, Yến Từ là người hiểu rõ nhất những đánh giá của người ngoài đối với cậu, Yến Từ không thèm giải thích, cũng không để bụng người khác nhìn nhận cậu là người thế nào, trong thế giới bé nhỏ hỗn độn của cậu, chỉ cần bà nội sống tốt là đủ rồi.

Nhưng mà…

Bây giờ Yến Từ lại sợ Dư Thính vì những lời đồn đó mà không cần cậu nữa.

Cả người cậu đầy khiếm khuyết, không xứng với một người tốt đẹp như cô, nhưng cậu vẫn luôn ảo tưởng về một mối quan hệ lâu dài giữa hai người, cho dù khả năng này là một xác suất rất thấp, nhưng với cậu chỉ bấy nhiêu đó là đã quá đủ rồi.

“Thính Thính, cậu sẽ… Sợ tôi sao?”

Cậu hỏi lại lần nữa, bộ dáng rụt rè tội nghiệp giống như chú chó nhỏ bị bỏ rơi giữa trời mưa, vô cùng đáng thương.

Dư Thính thừa nhận, cô mềm lòng.

Cô vươn tay ôm lấy Yến Từ, để cậu gối đầu lên bờ vai nhỏ nhắn của cô, "Sẽ không, Dư Thính sẽ không bao giờ sợ Yến Từ nha ~"

Gương mặt căng thẳng của thiếu niên lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Dư Thính nói ra lời thề son sắt: "Sau này nếu có ai dám bắt nạt cậu, tớ sẽ kêu Giang Hoài trùm bao tải người đó!"

Yến Từ nhẹ nhàng từng chút nắm lấy đầu ngón tay Dư Thính, chúng mềm như kẹo bông gòn vậy.

Cậu nhắm mắt lại, vài sợi tóc cọ xát làn da ở hõm vai cô, hơi ngứa, đầu quả tim cũng có chút ngứa.

Dư Thính hơi liếc mắt quan sát cậu.

Từ góc nhìn của cô, cô thấy được lông mi cong dài của Yến Từ, sóng mũi cao thẳng, làn da bóng loáng như được mài nhẵn.

Dư Thính thật sự muốn nói cho cậu biết: Cậu vừa đẹp trai vừa thông minh, không cần phải tự ti về bản thân, chờ đến khi công thành danh toại, chắc chắn sẽ có nhiều người vây quanh lấy lòng cậu.

Dư Thính lại đột nhiên nhớ đến tình tiết khó nói trong truyện tranh và giấc mơ kia, gương mặt phút chốc đỏ bừng lên.

Cô hơi bối rối, luống cuống tay chân đẩy Yến Từ ra, có khi là do nắng quá nên Dư Thính cảm giác hai lỗ tai cô nóng lên, rất nóng.

"Thính Thính, nhiệt độ cơ thể của cậu không bình thường." Yến Từ nhạy bén phát hiện ra sắc mặt Dư Thính thay đổi, nhiệt tình

hỏi thăm, “Cần tôi mua thuốc hạ sốt không?”

“…”

Không phải cô bị sốt, mà là…. mà là…..

Dư Thính che lại khuôn mặt đỏ bừng, chớp chớp đôi mắt, “Trời nóng quá, chúng ta… Chúng ta về nhà thôi!”

Yến Từ phản ứng khá chậm trong việc cảm nhận sự thay đổi cảm xúc của người khác, nhưng kỳ lạ là, hiện tại cậu lại cảm nhận rõ ràng được Dư Thính… Đang ngại ngùng.
Ở những tình huống khác nhau, sự ngại ngùng cũng có những nghĩa khác nhau.

Yến Từ không khỏi lâm vào trầm tư, kết hợp tình hình trước mắt, suy đoán xem Dư Thính thuộc phân loại tình huống nào.

Cậu nghĩ lại, khi đụng vào tay Dư Thính, gương mặt cô hơi căng thẳng, sau đó lại giật mình đẩy cậu ra, vành tai lại đỏ ửng lên.

Yến Từ không tự giác giật giật hầu kết, hô hấp nặng thêm vài phần.

“Tớ, tớ về trước đây!” Dư Thính nhét túi thuốc vào trong ngực cậu, “Cậu về nhà nhớ phải bôi thuốc đều đều, gặp lại sau!!”

Nói xong mấy chữ cuối, Dư Thính nhanh chóng chạy sang đường đối diện.

Cậu nhìn túi thuốc, lại nhìn bóng dáng hốt hoảng chạy trốn của Dư Thính, vẫn như cũ đoán không ra tại sao cô ngại ngùng, lại càng không hiểu tại sao cô lại chạy ngược hướng với đường về nhà.

…

‘Dư Thính: Đại bàng gọi chim sẻ gấp! Hình như tớ có chút tâm tư biến thái với Yến Từ!!!’

Về đến nhà, Dư Thính lập tức chui vào chăn khóc lóc kể lể.

‘Cố Song Song muốn ngủ với tất cả nam thần: ?’

‘Địch Nguyệt muốn thi đậu vào Thanh Hoa: ?’

Dư Thính gõ phím liên tục, đem tất cả mọi chuyện kể ra hết, ngay cả cảnh tượng trong mơ cũng không chừa lại.

‘Cố Song Song muốn ngủ với tất cả nam thần: Thích thì chiến đi!! Yến Từ cũng là một nơi đáng để đầu tư nha.’

‘Địch Nguyệt muốn thi đậu vào Thanh Hoa: Theo tớ được biết sẽ có rất nhiều nữ sinh tỏ tình với Yến Từ trong buổi vũ hội sắp tới.’

‘Dư Thính: Nhưng mà tớ không biết bản thân bị sắc đẹp làm mờ mắt, hay là thật sự thích cậu ấy…’

Dư Thính không rõ tình cảm của bản thân dành cho Yến Từ.

Loại cảm giác ngây thơ này cô chưa từng lĩnh hội qua, ngay cả khi thích Quý Thời Ngộ cũng không có cảm giác này.

Cô và Quý Thời Ngộ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã coi Quý Thời Ngộ thuộc quyền sở hữu của cô, “Thích” cậu dường như là một lẽ thường tình; Yến Từ thì khác, cô bắt đầu tiếp cận cậu từ mục đích muốn lợi dụng cậu, bây giờ ngay cả cô cũng không rõ tình cảm cô dành cho cậu là xuất phát từ lòng thương hại, hay là thích theo kiểu lứa đôi…

Dư Thính nghĩ hoài không ra, não cô bây giờ cứ như một cuộn chỉ rối tung.

Cô lập tức từ bỏ việc suy nghĩ, đem chuyện nhà Hạ Thất Tịch kể với hai người bạn thân kia.

Quả nhiên, hai người đều bùng nổ.

‘Cố Song Song muốn ngủ với tất cả nam thần: Mẹ nó mẹ nó mẹ nó!? Vậy mà cũng không chịu ly hôn, đầu óc mẹ cậu ta bị cửa kịp rồi hả?’

Địch Nguyệt suy nghĩ thâm sâu hơn Cố Song Song, lập tức lên tiếng ngay sau đó: ‘Không thể nói vậy được, theo tớ được biết thì những người phụ nữ thường xuyên bị chồng bạo hành đều sẽ có hình thành một nỗi sợ hãi, việc bị đánh đập lâu dài sẽ làm họ không có dũng khí đứng lên chống lại, cho dù có thì bị đánh một lần cũng sẽ từ bỏ. Như vậy đi, ngày mai chúng ta vào bệnh viện hỏi thăm một chút xem Hạ Thất Tịch và mẹ cậu ta nghĩ như thế nào rồi tính tiếp.’

Các cô chọn giờ hẹn, ngày hôm sau cùng xuất hiện ở cửa bệnh viện.

Ba cô gái nhỏ sợ gặp phải cha Hạ, ngồi xổm ngoài phòng bệnh đánh giá trên dưới trái phải một hồi, quả nhiên thấy cha Hạ đang nằm trên giường bệnh, ông ta giống như một đứa bé to xác nằm trên giường được bà nội Hạ hầu hạ, ngược lại bên kia không có ai chăm sóc cho hai mẹ con, đáng thương, thê thảm.

Hạ Thất Tịch nhạy bén nhận ra được gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía các cô.

Dư Thính vẫy tay với Hạ Thất Tịch.

Cô nghiêng người nói với mẹ Hạ hai ba câu, xuống giường đi ra ngoài.

“Thất Tịch, cậu bị đánh thê thảm vậy sao?” Cố Song Song nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Một cánh tay Hạ Thất Tịch bó thạch cao, vết bầm xanh tím trên mắt còn chưa hết, bộ dáng thê thảm làm Cố Song Song hối hận về lúc trước đã bắt nạt cô nhiều lần.

Nếu biết sớm thì… Lúc trước đã không chặn đường cậu ta trước cửa WC.

“Ê ê ê, nhanh lại đây ngồi đi.” Địch Nguyệt vội vàng đỡ Hạ Thất Tịch ngồi xuống ghế, hỏi, “Tại sao cha cậu lại đánh cậu?”

Hạ Thất Tịch nói: “Ông ta biết mẹ tớ từ chối công việc lương cao ở nhà Dư THính, lập tức giận dữ, hơn nữa còn uống say…”

Dư Thính ngạc nhiên, không ngờ mọi chuyện đều do cô gây ra.

Cô cắn môi, trong lòng vô cùng áy náy: “… Xin lỗi nha Thất Tịch.”

Hạ Thất Tịch cười dịu dàng, nắm tay Dư Thính, nhẹ giọng an ủi: “Không phải lỗi của cậu, chỉ cần ông ta uống say là sẽ đánh mẹ con tớ, bản chất của ông ta là vậy rồi, không liên quan đến cậu đâu.”

Hạ Thất Tịch càng lương thiện thì Dư Thính càng bực mình.

Nữ chính tốt bụng thông minh như thế, tên tác giả đáng chết tại sao một hai phải cho cậu ấy sinh ra trong một gia đình như thế, chẳng lẽ vì để hỗ trợ cho hình tượng anh hùng của Quý Thời Ngộ? Nhưng hôm qua cậu ta cũng không có hành động anh hùng nào nha!

“Vậy dì Hạ sao rồi?”

“Bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi một thời gian, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng quá.”

Dư Thính nhớ lại chuyện này hôm đó lập tức tức giận lên, nhịn không được bất mãn: “Tại sao dì Hạ lại chọn hoà giải? Nếu không hoà giải thì chắc chắn ông ta sẽ bị tống vào tù.”

Hạ Thất Tịch cười khổ: “Có thể yên bình được mấy ngày? Chờ ông ta được thả ra sẽ còn đánh đập dữ dội hơn.”

Cô không phải chưa từng báo cảnh sát, ba năm trước Hạ Thất Tịch đã từng tống cha Hạ vào trại giam. Vốn là cô cho rằng pháp luật sẽ trừng trị được ông ta, nhưng mà khi ra tù lại càng ra tay đánh đập nặng thêm, mẹ cô cũng bị cô làm liên luỵ, khi đó Hạ Thất Tịch mới hiểu ra tại sao mẹ cô lại luôn chọn cách nhẫn nhịn.

Dư Thính cứng họng, cổ họng đột nhiên khô khốc, không biết nói gì cho phải.

Cố Song Song vẫn chưa từ bỏ ý định: “Ly hôn đi! Nếu ông ta không đồng ý thì mẹ con cậu thưa kiện lên tòa!”

Hạ Thất Tịch lắc đầu: “Mẹ tớ sợ bị đánh, chỉ cần ông ta còn ở thành phố này, mẹ con tớ đều không có ngày nào được bình yên hết. Sở dĩ mẹ tớ chọn hòa giải không ly hôn, là vì sợ ông ta làm quá mức, bà cũng sợ… Ông ta đến trường quậy phá, ảnh hưởng đến việc thi đại học của tớ.”

Hơn ai hết, Hạ Thất Tịch cực kỳ muốn hai người nhanh chóng ly hôn, ngày qua ngày khuyên nhủ vô số lần.

Nhưng mà mẹ cô đã bị bạo hành hơn nửa đời người, bà thật sự rất sợ bị đánh.

Bà sợ sau khi ly hôn, ông ta vẫn không tha cho hai mẹ con họ, sợ ông ta ảnh hưởng đến việc học của cô, sợ liên luỵ cho ông bà ngoại, sợ ông ta giết người.

Mẹ cô cho rằng, so với việc phản kháng, việc nhẫn nhịn sẽ bảo vệ được gia đình bà hơn.

Hạ Thất Tịch nói mọi chuyện đều có cách giải quyết, chỉ cần cô lựa chọn trường đại học xa thành phố này một chút, hai mẹ con có thể lén lút rời đi đến nơi mà ông ta không thể tìm thấy.

Ba người cùng lâm vào trầm mặc.

Xem ra chuyện mà các cô cho là đơn giản, ở thực tế lại vô cùng khó nhằn.

“Tớ vào trong trước…” Hạ Thất Tịch đứng dạy, hốc mắt đỏ hoa, “Thính Thính, cảm ơn cậu đã lo tiền thuốc men, sau khi về trường tớ sẽ dùng tiền thưởng trả lại cho cậu.”

Ngày hôm qua khi bọn họ nhập viện gấp, Dư Thính đã lén thanh toán tiền thuốc men cho họ, không ngờ Hạ Thất Tịch lại biết.

Hạ Thất Tịch khập khiễng quay về phòng bệnh.

Dư Thính bị nghẹn khuất, đạp một phát vào tường để phát tiết.

“Thính Thính, anh Giang Hoài cũng không có cách nào hết sao?” Ánh mắt Cố Song Song lộ vẻ thương xót, không đành lòng nhìn Hạ Thất Tịch sống trong hố lửa, nhưng các cô cũng không có cách nào giúp được.

Giọng nói Dư Thính rầu rĩ: “Anh Giang Hoài chỉ có mấy chiêu trùm bao tải thôi, nhưng Thất Tịch không chịu cách này.”

Cố Song Song cũng ủ rũ cụp đuôi: “… Cũng đúng, một người ngoan ngoãn như thế sao lại chịu cách làm của anh ấy được chứ.”

Ba người ba mặt nhìn nhau, cùng nhau thở dài.

Một lát sau thì ánh mắt Địch Nguyệt sáng lên, “Có! Thính Thính, cậu nhờ Yến Từ nhà cậu giúp đi, cậu ta thông minh như thế thì chắc chắn sẽ có cách!”

Hô hấp Dư Thính chậm lại, lập tức từ chối: “Không, không phải Yến Từ nhà tớ, Nguyệt Nguyệt cậu đừng nói bậy mà.” Dư Thính khẩn trương quá mức, không cẩn thận cắn trúng đầu lưỡi, đau đến nỗi khoé mắt ướt đẫm.

“Nhanh nhanh nhanh, cậu gọi cho cậu ta nhanh đi.”

Hai người trái phải hối thúc, Dư Thính không chịu nổi chiêu làm nũng của các cô, đi đến chỗ cầu thang thoát hiểm gọi cho Yến Từ.

Ba cô gái đứng vây thành vòng tròn, sau con mắt căng thẳng nhìn chằm chằm điện thoại.

Rốt cuộc, cuộc gọi được nhận.

“Thính Thính?”

Giọng nói khàn khàn của thiếu niên truyền đến, hai người bạn thân dời tầm mắt nhìn chằm chằm Dư Thính làm mặt cô nóng lên, nhỏ giọng dò hỏi: “Yến Từ, cậu, cậu đang làm gì vậy?”

Cậu nói: “Nói chuyện điện thoại với cậu.”

Dư Thính: “...”

Yến Từ hỏi: “Đi thăm Hạ Thất Tịch?”

Dư Thính nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, chậm rãi đem mọi chuyện kể lại với Yến Từ, cuối cùng mới vô vấn đề: “Cậu có cách nào làm cho dì Hạ yên tâm ly hôn không?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng hô hấp của thiếu niên.

Ba người kiên nhẫn chờ cậu nói chuyện, theo thời gian sự trầm mặc càng lúc càng nặng nề, các cô không khỏi khẩn trương lên.

Thật lâu sau, thiếu niên cũng bình tĩnh lên tiếng: "Theo Điều 264 Bộ luật Hình sự, tội trộm cắp tài sản công, tài sản riêng với số lượng tương đối lớn hoặc trộm nhiều lần thì bị phạt tù có thời hạn, bị tạm giam hình sự hoặc giám sát không quá ba năm. Nếu số tiền là rất lớn hoặc có những trường hợp nghiêm trọng khác, thì bị kết án phạt tù có thời hạn không ít hơn ba năm nhưng cũng không quá mười năm."

Dư Thính không hiểu gì hết.

Cô hỏi Yến Từ làm thế nào để ly hôn, Yến Từ lại xả một tràng kiến thức lạ lẫm nào đó?

Ngay sau đó Yến Từ lại nói tiếp: "Nhà các cậu, đồ vật đáng tiền hẳn là có rất nhiều."

Dư Thính nắm chặt điện thoại, bỗng nhiên hiểu ra.

Cha Hạ bởi vì mẹ Hạ từ chối công việc lương cao ở nhà cô nên mới đánh đập hai mẹ con nặng hơn trước giờ, nói không chừng là ông ta muốn thông qua công việc này để vớt vát vài món đồ đắt tiền của nhà cô, nếu cô nhận mẹ Hạ vào làm, lại 'không cẩn thận' để mẹ Hạ làm lộ mật mã cửa sau của toà biệt thự…

"Tớ biết rồi!" Dư Thính phấn khích nhảy cẫng lên, "Cảm ơn cậu Yến Từ, cậu đúng là thông minh mà."

"Ừ." Giọng điệu thiếu niên bình tĩnh, "Chỉ là dạy cho cậu một điều khoản nhỏ của luật hình sự thôi, không cần cảm ơn."

Dư Thính nhịn cười, "Đúng đúng đúng, chỉ là một điều khoản nhỏ, tớ cúp máy đây!"

"Được."

Chương 54

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#07.03.2022

Dư Thính đem kế hoạch nói lại cho Hạ Thất TỊch, Hạ Thất Tịch hỏi ý kiến của mẹ Hạ, mẹ Hạ không hề do dự mà đồng ý.

Được sự đồng ý của mẹ Hạ, bước tiếp theo của kế hoạch cần phải tính toán kỹ lưỡng.

Dư Thính đi khắp nơi thu thập các thông tin về những vụ trộm cắp tài sản, quyết tâm tống tên cặn bã kia vào tù ít nhất là 3 năm. Trong nhà cô đồ quý giá rất nhiều, cô dám chắc ông ta sẽ động lòng tham.

Dư Thính viết từng bước 'câu cá' ra giấy, sau đó gửi cho Yến Từ xem qua, xác định kế hoạch không có lỗ hổng thì mới chính thức thực hiện.

Khi thương thế của mẹ Hạ ổn rồi sẽ trực tiếp đến Dư gia nhận công việc.

Biệt thự Dư gia được xây ở nơi cao nhất của ngọn núi thịnh vượng nhất. Từng viên gạch ngói, từng một gốc cây đều do các danh nhân nổi tiếng làm ra, chỉ dăm ba câu đơn giản không thể lột tả hết vẻ đẹp xa hoa của nơi này.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy phòng ở của hai người, mẹ Hạ và Hạ Thất Tịch lập tức há hốc mồm.

Mẹ con họ biết nhà Dư Thính rất giàu, nhưng không ngờ lại xa hoa như vậy, gia đình hào môn trong phim thần tượng nói thật chỉ là một căn nhà xí của nhà Dư Thính thôi.

“Ối ồi ôi, vợ à, em được đi làm ở đây quả nhiên là sung sướng.”

Khi âm thanh cảm thán ồn ào của người đàn ông vang lên, nét mặt ngạc nhiên của hai mẹ con dần trở nên xấu hổ.

Sở dĩ Dư Thính đồng ý cho cha Hạ tới đây là vì mục đích để ông ta ghen tỵ đỏ mắt.

Quả nhiên, tên đàn ông chưa hiểu việc đời này ngó trái nhìn phải lung tung ở đại sảnh, sờ trên sờ dưới, tham vọng dưới đáy mắt hiện lên rõ ràng.

Dì Tô nhìn ông ta lộ rõ vẻ khinh thường nhưng không thể nói thẳng ra, liền quay lại gương mặt vô cảm nhắc nhở: “Tiên sinh, đó là bình sứ Dư tổng nhà chúng tôi yêu thích nhất, mong ngài đừng đụng vào.”

“Dư tổng?”

“Dư Dung.”

Cha Hạ lập tức trừng lớn đôi mắt: “Nhà, nhà giàu số một Dư Dung?”

Dì Tô nhẹ gật đầu.

Ông ta vội vàng thu lại bàn tay đang sờ loạn, trong lòng âm thầm tặc lưỡi một phen, đồng thời lại sinh ra cảm giác hận thù nồng đậm với Dư gia.

Cái nhà này cho dù là một món đồ nhỏ đem bán cũng đủ sống thoải mái cả nửa đời người, nhưng nhìn người ta xem, mấy cái bình sứ đắt tiền họ còn chẳng thèm quan tâm.

Trong chốc lát cha Hạ liền khom lưng với Dư Thính: "Cháu xem vợ và con gái chú đều sống ở đây hết rồi, chỉ còn mình chú ở một mình bên ngoài thì không hay lắm, nếu không, cháu… Cũng cho chú một công việc ở đây đi? Việc gì chú cũng đồng ý, quét rác đào đất cũng không thành vấn đề!"

Lời vừa nói ra, hai mẹ con liếc nhau, đồng thời xấu hổ cúi thấp đầu.

Dư Thính im lặng không nói, vẫn là mẹ Hạ kéo tay áo ông ta, "Anh đừng làm nhà người ta khó xử…"

"Có gì mà khó xử chứ." Cha Hạ thay đổi sắc mặt, không kiên nhẫn hất tay mẹ Hạ ra, "Hai mẹ con bà ở chỗ tốt như vậy sống tới đời, để mình tôi chịu khổ bên ngoài? Bà nằm mơ đi."

Mẹ Hạ càng thêm xấu hổ, cẩn thận nhìn sắc mặt Dư Thính.

Rốt cuộc cha Hạ cũng phát hiện thái độ của mình không đúng, lập tức cười nịnh nọt, "Nếu trước kia chú có làm gì sai với cháu thì mong cháu bỏ qua, cháu xem, chú là cha ruột của Thất Tịch, chú cùng mẹ nó cũng không ly hôn, nếu sống riêng chắc chắn sẽ bị người ta bàn tán. Tiền lương không cần trả quá cao, chỉ cần cho chú được ở lại đây thôi, chú chủ yếu là muốn ở cùng với gia đình mình, cháu xem coi được không?"

Ông ta biết rõ Dư Thính chỉ là một con nhóc, không có chính kiến rõ ràng, cộng thêm việc Hạ Thất Tịch là bạn của cô, chẳng sợ sẽ bị từ chối.

Quả nhiên, đầu tiên Dư Thính hơi nhíu mày tỏ vẻ khó xử, sau đó lại giả vờ bàn bạc lại với dì Tô, cuối cùng mới gật đầu đồng ý,

“Được rồi, nhưng mà ông phải đồng ý với tôi, không được đánh đập Hạ Thất Tịch và dì Hạ nữa.”

Cha Hạ lộ vẻ mặt vui mừng, liên tục gật đầu: “Được được được, chuyện ngày hôm đó là do chú uống say, sau này chắc chắn chú sẽ không bọn họ nữa, công việc chú sẽ cố gắng hoàn thành tốt.”

“Ừ, về tiền lương thì dì Tô sẽ trao đổi với ông.”

Dư Thanh nói xong thì chuẩn bị xoay người đi lên lầu.

Hạ Thất Tịch thừa cơ lúc cha Hạ không chú ý, lén đi theo sau Dư Thính.

“Thính Thính…” Hạ Thất Tịch nhỏ giọng kêu cô.

“Sao cậu… Lại cho ông ta tới đây làm việc?”

Hạ Thất Tịch không muốn ở cùng chỗ với ông dù chỉ một giây, lại sợ ông ta sẽ phá hoại kế hoạch đã định trước, lại càng sợ ông ta đem lại phiền phức cho Dư gia.

Dư Thính kéo Hạ Thất Tịch vào phòng ngủ, nói: “Nếu tớ không đồng ý cho ông ta làm việc ở đây, có thể ông ta sẽ uy hiếp mẹ cậu trộm đồ cho ông ta. Cậu thử nghĩ xem, nhà tớ với nhà cậu cách nhau xa như vậy, nếu ông ta không ở đây thì chắc chắn sẽ lợi dụng mẹ con cậu để chiếm của hời.”

Hạ Thất Tịch sửng sốt, đúng là cô không nghĩ tới vấn đề này.

Với tính tình ích kỷ của ông ta mà nói, 100% sẽ lợi dụng mẹ con cô để thoả mãn lòng tham không đáy của ông ta, có khi mẹ con cô lại phải gánh hết tội trạng ông ta gây ra.

Kế hoạch ban đầu của Dư Thính là không ngừng dụ dỗ cha Hạ rơi vào bẫy rập, nhưng mà so với việc đợi ông ta chủ động sập

bẫy, không bằng đem "miếng mồi ngon" đặt ở trước mặt ông ta, đồng thời cũng bảo vệ được cho hai mẹ con Hạ Thất Tịch.

"Thất Thất, cậu đừng sợ sẽ gây phiền phức cho tớ, lúc trước tớ đối xử với cậu không tốt, bây giờ coi như tớ đang đền tội đi."

Trong mắt Dư Thính lấp lánh ánh nước, cầm chặt tay cô mềm mại nũng nịu.

Hạ Thất Tịch có chút phức tạp, cô chưa bao giờ nghĩ đến cô gái đanh đá từng làm khó dễ cô khắp nơi, lại có ngày cứu vớt cuộc đời cô.

"Thật ra… Từ trước đến giờ tớ không hề trách cậu đâu." Hạ Thất Tịch không khống chế được, hốc mắt đỏ lên.

Trong quá khứ, cô chỉ biết âm thầm mà ngưỡng mộ Dư Thính.

Ngưỡng mộ cô được sống theo ý mình, ngưỡng mộ cô dám yêu dám ghét, không chút sợ hãi. Cho dù là bắt nạt người khác, cũng là bắt nạt một cách quang minh chính đại. Không giống người bạn tên Anna kia, chỉ dám đánh lên sau lưng.

Hạ Thất Tịch vừa cô, Dư Thính cũng khó chịu theo.

Cô cho rằng Hạ Thất Tịch là nữ chính Mary Sue yếu đuối vô dụng, lúc nào cũng nói xấu cô với nhóm chị em. Nhưng mà, Hạ Thất Tịch so với những nữ sinh cùng lứa lại kiên cường hơn rất nhiều, ít nhất… Cô đã vô cùng nỗ lực để thoát khỏi cuộc sống khốn nạn hiện tại.

"Muốn, muốn ôm một cái không…"

Dư Thính dang tay ra, trong mắt lập lòe ánh nước.

Hạ Thất Tịch hơi sửng sốt, sau đó bật cười thành tiếng, "Nhưng mà nếu tớ ôm cậu, Yến Từ sẽ ghen."

“Cậu ấy cũng không biết chuyện này.” Vừa nói xong, Dư Thính vội vàng lắc đầu, mặt đỏ bừng bừng, “Không đúng không đúng, tớ, tớ ôm cậu thì liên quan gì đến cậu ấy chứ.”

Huhu, sao tự nhiên cô lại nói ra mấy lời kỳ quái như vậy chứ.

Đến khi Hạ Thất Tịch tiến tới ôm cô, vậy mà Dư Thính lại thấy hơi chột dạ, chớp mắt vài cái: Nếu Yến Từ biết được… Thì có ghen không ta?

Toang rồi.

Cô đang rất kỳ lạ, cô thật sự rất không bình thường, không ngờ cô lại đang để đến cảm giác của Yến Từ?!!!

….

Hai mẹ con Hạ Thất Tịch đã chuẩn bị đồ dùng sinh hoạt từ trước khi đến Dư gia, cha Hạ không mang theo đồ nên phải vòng về nhà một chuyến.

Rất nhanh dì Tô cũng đã sắp xếp xong phòng ở cho họ.

Bà biết Hạ Thất Tịch với Dư Thính là bạn bè, nhưng phép tắc là phép tắc, không thể tuỳ tiện phá lệ, miễn cho những người khác bất mãn, cho nên họ phải sinh hoạt cùng những người làm việc khác ở Dư gia.

Chờ đến buổi tối, Dư Thính lén lút dẫn Hạ Thất Tịch đến phòng ngủ của mình.

Giường cô rất lớn, cho dù ba người nằm lên cũng còn khá thoải mái. Dư Thính lấy ra một cái chăn mới, lại đưa thêm cho Hạ Thất Tịch một cái gối ôm và một thùng đồ ăn vặt, còn có đủ món đồ chơi khác nhau.

“Cậu muốn chơi cái nào?”

Từ nhỏ đến lớn Hạ Thất Tịch chưa bao giờ thấy nhiều đồ chơi đến như vậy, ngây ra vài giây rồi lắc đầu, “Kỳ thi cuối kỳ sắp tới rồi, Thính Thính không lo lắng chút nào sao?”

Dư Thính bất lực: “Dù sao tớ cũng thi được điểm cao, để nói sau đi.”

Hạ Thất Tịch ân cần khuyên nhủ: “Cậu không thể như vậy được, năm sau đã lên lớp 12 rồi, Yến Từ chắc chắn sẽ vào đại học Thanh Hoa, nếu cậu không đậu một trường đại học nào đó ở thành phố Kinh thì rất khó mà gặp mặt Yến Từ đó.”

Sao, sao tự nhiên lại nhắc tới Yến từ??

Dư Thính đỏ mặt trong chốc lát, cũng tiếp thu được những lời này của Hạ Thất Tịch.

Cô nói không sai, với thành tích của Yến Từ thì chắc chắn sẽ có một vé vào đại học Thanh Hoa.

Hiện tại thì điều kiện của Yến Từ phù hợp với khoa Vật Lý của Thanh Hoa nhất, đãi ngộ của trường cũng không tệ, chỉ có tên ngốc mới từ chối. Khoảng cách từ thành phố Giang đến thành phố Kinh, nói gần không gần, nói xa không xa. Nếu sau khi thi tốt nghiệp cấp 3 không, nếu không vào đại học cùng một thành phố, đúng là rất khó để gặp nhau…

Nghĩ như thế, đột nhiên Dư Thính lại thấy hơi buồn buồn.

Cô ủ rũ cụp mắt, mái tóc xõa tung cũng héo úa không còn sức sống, Dư Thính uỷ khuất mè nheo, “… Nhưng mà việc thi đậu đại học ở thành phố Kinh đối với tớ khó như hái sao trên trời.”

Thành phố Kinh là “cường quốc học tập”, tiện tay chỉ đại một trường đại học nhỏ nhỏ nào đó thì cũng quá tầm tay của cô. Cho dù hiện tại cô có cố gắng bao nhiêu, thì cũng khó mà thi đậu.

Hạ Thất Tịch chống cằm nhìn cô: “Vậy cậu không nghĩ tới tương lai sao?”

“Có nghĩ đến.”

“Cậu nghĩ gì thế?”

Dư Thính tùy tiện nói: “Bỏ tiền vào đại học, lấy sơ sơ một cái bằng tốt nghiệp nào đó, sau khi tốt nghiệp thì vào công ty Dư gia chọn đại một vị trí, mỗi ngày chỉ ăn ăn uống uống, thỉnh thường đi vòng quanh thế giới ngắm soái ca.”

Hạ Thất Tịch: “...”

Đúng là một tương lai an nhàn, làm người ta hâm mộ đến chết.

“Cậu không có ước mơ của chính cậu sao?”

“Có chứ.” Dư Thính gật đầu, “Sống hơn hai mươi tuổi.”

Hạ Thất Tịch lần nữa cạn lời.

Cô vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục hỏi thăm: “Vậy còn cái gì khác ngoài việc sống hơn hai mươi tuổi không? Hết rồi hả?”

“Không biết.” Dư Thính xé một bịch bánh khoai tây chiên, “Chưa nghĩ ra.”

Ước mơ chỉ là để cho bản thân người nghèo tự khích lệ bản thân, cô có nhiều tiền vậy, muốn có ước mơ để làm gì chứ. Nếu mà có, thì cô muốn có một hành tinh mang tên cô.

Hạ Thất Tịch nói không ra lời, cuối cùng chỉ biết khô khan mà khuyên nhủ, “Con gái phải có ước mơ, khát vọng, và suy nghĩ của chính mình, giống như tớ, tớ muốn trở thành một giáo viên, hoặc mở một ngôi trường của riêng mình, thu nhận tất cả các học sinh nữ, gia đình có hoàn cảnh khó khăn sẽ không thu học phí, đảm bảo cho tất cả cô gái trẻ đều được đi học đầy đủ.”

Cô đã từng ăn qua trái đắng, đến cả việc bình thường như cắp sách đến trường, cô cũng phải đấu tranh khó khăn lắm mới giành được cơ hội đi học. Nếu có thể, Hạ Thất Tịch nguyện ý dành ra hết mọi thứ để giúp đỡ tất cả những cô gái có hoàn cảnh giống cô, ít nhất cũng phải giúp họ không sống một cuộc đời khó coi như cô trong quá khứ.

Hạ Thất Tịch rơi vào trạng thái mơ mộng, trên mặt không nhịn được nở một nụ cười nhẹ.

Đột nhiên Dư Thính bỗng nhớ tới nội dung trong truyện tranh, hình như là cô hại Hạ Thất Tịch phải đi làm giáo viên ở một ngôi trường nghèn nàn sâu trong núi, Quý Thời Ngộ cũng vì thế mà hận cô thấu xương, theo tình hình bây giờ… Không lẽ là Hạ Thất Tịch chủ động muốn đến đó dạy học?

“Bây giờ tớ có ước mơ rồi.”

“Hả?”

“Đầu tư cho ước mơ của cậu, chỉ cần cậu nói là muốn dạy học ở nơi nào tớ sẽ mở trường học ở nơi đó.”

Giọng điệu Dư Thính ngang tàng, thành công làm Hạ Thất Tịch khiếp sợ.

Nói đến đây, Dư Thính bỗng nhớ tới cô còn chưa đem những thay đổi trong kế hoạch báo cho Yến Từ, dù sao Yến Từ cũng là người vạch kế hoạch, cậu có quyền biết mọi chuyện.

“Chờ một chút, để tớ gọi cho Yến Từ đã.”

Dư Thính lấy điện thoại trên gối đầu, nhanh tay lẹ mắt tìm được dãy số quen thuộc, nhấn gọi.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

Dư Thính nằm ấp trên giường đong đưa hai chân, giọng nói không khống chế được có chút mềm mại, “Yến Từ, cậu đang làm gì vậy?”

Đối phương im lặng một chút rồi nói: “Nói chuyện điện thoại với cậu.”

“...” Ass, lần nào cũng trả lời y như vậy.

“Hôm nay đổi thành gọi điện chúc ngủ ngon?”

Giọng nói thiếu niên nhiều thêm vài phần trêu ghẹo.

Sau khi ngày đó qua đi, mỗi buổi tối Dư Thính đều nằm canh đúng giờ sẽ gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho Yến Từ, đúng là khổ thân cô quá mà.

“Không có, tớ muốn thông báo cho cậu biết, tớ đã để cha của Hạ Thất Tịch đến nhà tớ làm việc.”

“Ừm, nhất định phải tạo ra những miếng mồi lớn, dụ ông ta cắn câu.”

“Biết rồi, tớ…”

Dư Thính đang muốn chào tạm biệt thì Hạ Thất Tịch bỗng nhiên hô to, “Thính Thính, cơ thể cậu thật mềm nha, tối nay tớ phải ôm cậu ngủ mới được!”

Cạch.

Cô nhấn kết thúc cuộc gọi, nhìn Dư Thính đang ngây người cười âm hiểm.

Không chỉ Dư Thính, Yến Từ ở bên kia cũng đang ngây người.

Cơ thể mềm mại thì liên quan gì đến việc tối nay phải ôm ngủ?

Yến Từ nhìn màn hình tối đen, lâm vào hoảng hốt, cho đến khi lên giường chuẩn bị ngủ cũng không đoán ra tại sao Hạ Thất Tịch lại cố ý nói câu đó.

Đã lâu rồi Yến Từ không nằm mơ.

Từng giọt mưa tí tách rơi xuống mái hiên, trong màn đêm nặng nề u ám đó, cậu ôm cô khóc cả đêm, cơ thể cô rất mềm mại, cho dù đã qua nhiều năm nhưng cậu vẫn nhớ rõ nhiệt độ ấm áp trong ngực.

Yến Từ chợt mở mắt.

Ngoài cửa sổ, những đám mây đang bồng bềnh trôi chầm chậm, cậu nhắm mặt lại, ôm hồi ức rơi vào giấc ngủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Người nghèo: Cô có phải là con người không vậy hả?!

Thính Thính yên tâm, Yến Từ sẽ không ghen, với EQ của cậu ấy thì chỉ nghĩ là Hạ Thất Tịch có vấn đề mà thôi, hahaha.

Ước mơ sau này của Dư Thính là, cô muốn trở thành một nàng công chúa nhỏ!!

Chương 55

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#08.03.2022

Dư Thính làm theo lời Yến Từ thực hiện chiến thuật "Bỏ con tép - Bắt con tôm", thỉnh thoảng cô để lại ở đây một xấp nhân dân tệ; thỉnh thoảng ở kia một vài món trang sức đắt tiền. Lần nào cũng như lần nấy, cô "bỏ quên" món đồ nào thì cha Hạ đề bỏ túi món đồ đó.

Thấy thời cơ sắp chín mùi, Dư Thính lập tức đặt một chiếc đồng hồ quý giá lên bàn trà ở phòng tiếp khách.

Đây là đồng hồ mới ra mắt gần đây của Patek Philippe, trị giá 20 vạn. Chưa tính đến mấy lần bỏ túi của hời lần trước, chỉ một chiếc đồng hồ này thôi cũng đủ để ông ta sung sướng một đời.

Bẫy rập đã thiết lập hoàn hảo, Dư Thính thoả mãn xoay người rời đi.

Rất nhanh, cha Hạ đã làm xong công việc của mình, lén lút đi vào nhà chính.

Người làm việc ở Dư gia chia làm hai loại, một là phụ trách cuộc sống sinh hoạt hằng ngày trong biệt thự, còn lại là phụ trách những việc vặt vãnh ở ngoài khuôn viên. Theo đúng quy định

mà nói, những người làm ở ngoài khuôn viên sẽ không được đặt chân vào ngôi biệt thự này, nhưng lần nào cha Hạ cũng lợi dụng mẹ Hạ ra làm cái cớ, công khai bước vào biệt thự ăn nằm thoải mái, sau đó thuận tay mượn gió bẻ măng.

Đồ vật giá trị ở Dư gia cực kỳ nhiều, tiện tay vơ đại một món cũng bán được mấy trăm.

Ông nhìn sơ qua liền nhắm đến một chiếc hộp gỗ phương Tây tinh xảo đặt trên bàn trà, bên trong hộp chắc chắn không phải hàng rẻ tiền.

Dựa vào những kinh nghiệm trước đó, cha Hạ được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, to gan làm bậy.

Không giống một hai lần đầu, ông ta thậm chí còn không thèm quan sát kỹ dò chừng xung quanh, thấy không có ai thì lập tức trắng trợn đem hộp gỗ ôm vào trong ngực, còn tiện tay lấy chút món điểm tâm trên bàn bỏ vào miệng.

Ngon.

Kẻ có tiền con mẹ nó thật xa xỉ!

Cha Hạ thầm oán một câu.

Ông ta đang muốn rời khỏi đây thì đột nhiên đụng phải dì Tô đang đi xuống lầu.

Dì Tô làm quản gia của Dư gia đã lâu, khí thế áp đảo vẫn phải có.

Biểu cảm gương mặt cha Hạ thay đổi, hoảng hốt lau đi vụn bánh ở khoé miệng, đứng thẳng người, nở nụ cười nịnh nọt: “Chào chị Tô.”

Dì Tô liếc nhìn hắn một cái, giọng nói lạnh lẽo: “Cậu không biết quy định ở đây sao?”

“Em, em biết…” Cha Hạ lắp bắp, “Em tới là muốn tìm chị xin nghỉ phép.”

“XIn nghỉ?” Dì Tô nhíu mày, “Cậu mới đi làm chưa được mấy ngày, nhưng mà xin nghỉ lại rất nhiều...”

“Mẹ em từ dưới quê lên đây thăm em, do không quen với thành phố lắm nên đã bị bệnh, em… Dù sao em cũng là một đứa con hiếu thảo, chị xem…”

Dì Tô xua tay: “Được rồi, tôi duyệt cho cậu nghỉ phép.”

Cha Hạ khom lưng cúi đầu, liên tục nói cảm ơn.

Nhìn bóng dáng vội vàng của ông ta, dì Tô cười lạnh một tiếng, sau đó quay người đi lên lầu.

Trên lầu, ngoài Dư Thính đang đứng đó thì còn có mẹ con Hạ Thất Tịch, dì Tô dịu dàng nói với Dư Thính: “Ông ta cầm đồng hồ đi rồi, dì sẽ cho người theo dõi ông ta, đợi đến lúc ông ta đem bán thì chúng ta thu lưới.”

Dư Thính liếc nhìn mẹ Hạ.

Gương mặt bà thể hiện rõ sự rối rắm, không biết là đang do dự hay hối hận. Dư Thính sợ bà đến phút chót sẽ đổi ý, ném đi mơ chua trên tay, ho nhẹ một tiếng: “Dì à, bây giờ dì hối hận vẫn còn kịp.”

Cô cố ý vì hai mẹ con họ mà thiết lập bẫy rập, mục đích là cứu vớt họ khỏi con quái vật ở bãi rác hôi thối kia.

Nếu mẹ Hạ ở trước mặt cảnh sát trở mặt với cô, nói chuyện không rõ ràng, nếu lại bị cha Hạ lừa thêm một khoản tiền, Dư Thính sẽ trực tiếp lên thiên đường mất. Cho nên trước khi thu lưới, cô cần phải cẩn thận hỏi ý kiến của bà cho chắc chắn.

Mẹ Hạ lấy lại tinh thần, lắc đầu: “Thính Thính, dì sẽ không đổi ý.”

“Thật sao?” Dư Thính nghi ngờ, “Nhưng mà nhìn dì thật sự không có chút vui vẻ nào nha.”

Dì Hạ cười miễn cưỡng.

Bà làm gì mà không vui, chỉ là có chút bất an, sợ rằng mọi chuyện sẽ không thuận lợi như đã lên kế hoạch, sợ rằng… Cảnh sát sẽ giống như lần trước, nhẹ nhàng nói một hai câu liền xoá bỏ hết tất cả tội lỗi ông ta gây ra cho hai mẹ con bà.

“Thật sự có thể… Thành công sao?” Mẹ Hạ không yên tâm hỏi lại.

Dư Thính nói: “Trộm cắp hơn một nghìn tệ đã đủ để lập án, chiếc đồng hồ ông ta vừa lấy đi trị giá hai mươi vạn, đủ để ông ta ở tù ít nhất 5 năm.”

Mẹ Hạ trừng to mắt, hút một ngụm khí lạnh, “Hai, hai mươi vạn?”

Dư Thính sợ bà tiếc tiền, vội vàng nói thêm: “Không sao đâu dì, chờ ông ta đem bán lấy được tiền, trước khi ông ta vào sòng bạc sẽ cho người bắt ông ta, chắc chắn sẽ không bị mất đồng nào.” Những món đồ lặt vặt trước kia chỉ để làm mồi nhử, không đáng nhắc tới.

“Ông ta chắc chắn sẽ phải chịu tội, con chỉ muốn xác nhận là liệu dì có đổi ý vào phút chót hay không thôi.”

Mẹ Hạ nghe ra được nỗi băn khoăn của cô, ánh mắt trở nên kiên định, “Con yên tâm, dì sẽ không đổi ý, nằm mơ dì cũng muốn thoát khỏi ông ta.”

Mẹ Hạ trong lúc mơ hồ đã bị gả đi, nhẫn nhục chịu khổ hơn nửa đời người, bà không muốn đem nửa phần đời còn lại cho sự đau khổ đó, càng không muốn con gái bị lún sâu vào. Trước kia bà không có cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn nhẫn nhịn sống qua ngày; bây giờ có người đồng ý giúp bà, nếu bà còn yếu đuối giống như trước kia thì thật có lỗi với con gái.

Dư Thính nghe lời này thì thấy yên tâm hẳn, "Lần này có khi ông ta cũng sẽ kéo theo dì cùng chết, nếu cảnh sát có hỏi, dì chỉ cần khóc, làm bộ ra vẻ có chết cũng không nói lời nào; nếu ông ta giận quá đánh dì thì cảnh sát coi như cũng có đáp án, họ sẽ không gây khó xử cho dì."

Mẹ Hạ gật đầu, cuối cùng trong lòng cũng không còn chút bất an nào.

…

Một tiếng sau, Dư Thính gọi điện báo cảnh sát, đồng thời cũng gọi Giang Hoài tới.

Cảnh sát không tốn chút sức lực nào mà tóm được cha Hạ ở trước cửa tiệm mạt chược.

Tới lúc cha Hạ bị áp giải vào đồn vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác hỏi người cảnh sát trước mặt: "Đồng chí cảnh sát, tôi đã phạm tội gì sao?"

Ông vừa hỏi xong, một nữ cảnh sát lạnh lùng mở cửa dẫn Dư Thính đi vào.

Cô rất ngoan, dùng ngón tay nhỏ xinh chỉ vào cha Hạ, "Là ông ta đã trộm đồ của nhà cháu."

Cha Hạ lập tức trở nên nóng nảy, "Mày đừng có nói bậy! Tao không có trộm đồ nhà mày!!!"

Tuy miệng nói thế nhưng trán ông ta lại tuôn mồ hôi lạnh tứ tung.

Ông ta lấy của hời từ Dư gia khoảng bảy, tám lần, mỗi lần chỉ lấy vài món lặt vặt không đáng bao nhiêu tiền, cứ đinh ninh là con nhóc này sẽ không phát hiện ra. Nhiều lần thành công liên tiếp làm ông ta nhận định rằng Dư gia chỉ là lũ ngốc lắm tiền, cho dù mất đồ cũng sẽ không đến hỏi tội ông, không ngờ lần này…

Dư Thính cực kỳ chắc chắn nói: "Ông đã trộm! Nhà chúng tôi đã xem lại camera theo dõi rồi!"

Camera theo dõi?

Cha Hạ há hốc mồm.

Nữ cảnh sát xách một cái ghế lại đây, giọng nói dịu dàng dỗ dành Dư Thính: "Cháu cứ từ từ nói, kể lại mọi chuyện một cách kỹ lưỡng được không nè?"

Dư Thính bình tĩnh nói: "Chuyện là vầy ạ, mấy ngày trước cháu có mua quà tặng cho anh Giang Hoài, hôm nay đem đặt ở bàn trà phòng tiếp khách, quay đi quay lại đã không thấy đâu. Sau khi xem lại camera thì thấy ông ấy đã trộm nó, với lại mấy ngày trước nhà cháu cũng bị mất nhiều món đồ linh tinh nên quyết định xem lại tất cả đoạn camera theo dõi, phát hiện tất cả đều do ông ấy trộm lấy đi."

"Tổng cộng là bao nhiêu tiền?"

Dư Thính tính toán một chút nói: "Khoảng hơn hai mươi vạn."

Hai mươi, hơn hai mươi vạn??

Con số kinh thiên động địa làm cho cha Hạ say xẩm mặt mày, nếu không phải có tấm ngăn trước bàn phỏng vấn thì cha Hạ đã không khống chế được mà ra tay đánh Dư Thính. Ông ta tức

giận đập bàn: “Mày đừng nói bậy!! Tao chỉ lấy mấy trăm tệ mày để trên bàn, với mấy cái ly mà nhà mày không cần, chỉ nhiêu đó mà hơn hai mươi vạn?!”

Cha Hạ tức hộc máu, Dư Thính ngược lại rất bình tĩnh: “Ông ấy thừa nhận.”

“Mày con mẹ nó…”

“Asss, đây là đồn cánh sát, không được làm loạn lên.”

Thái độ của cha Hạ làm hai vị cảnh sát bất mãn, dùng cây bút gõ lên mấy cái để nhắc nhở.

Lúc này một vị cảnh sát khác từ bên ngoài trở về, trên tay cầm chiếc đồng hồ Patek Philippe vừa mới bị cha Hạ đem đi cầm lấy tiền, cùng với ông chủ tiệm cầm đồ.

“Cô bé, đây là chiếc đồng hồ của cháu sao?”

“Dạ đúng.”

Cảnh sát hỏi: “Chiếc đồng hồ này bao nhiêu tiền?”

Ông chủ vô cùng thức thời biết đây là chuyện lớn, không dám giấu giếm: “Đồng hồ của Patek Philippe, giá trị trường hai mươi vạn.”

“Vậy ông đưa hắn bao nhiêu tiền?”

Gương mặt ông chủ có chút do dự, hồi lâu sau mới nói: “Khoảng, khoảng mấy vạn, dù sao đồ đi cầm cũng đều là second-hand, hơn nữa ông ta cũng không có hoá đơn mua hàng, nên giá cầm rẻ hơn rất nhiều.”

Cha Hạ lại bùng nổ: “Lúc đó ông không hề nói như vậy! Ông nói cái đồng hồ chỉ là thương hiệu bình thường, không đáng tiền lắm, thì ra là gạt tôi?!!”

Nếu sớm biết cái đồng hồ này đáng giá hai mươi vạn, có chết ông ta cũng không đi cầm.

Ông chủ rụt vai, khúm núm không nói lời nào. Cuộc thẩm vấn nho nhỏ tràn ngập tiếng la hét của cha Hạ.

Rất nhanh người nhà Hạ gia cũng chạy tới.

Dư Thính đứng đối diện Hạ Thất Tịch, không nói lời nào, lẳng lặng đứng nghe bà nội Hạ khóc lóc với cảnh sát.

Cha Hạ thấy người nhà đã kéo đến, lập tức lớn giọng kêu cứu: "Mẹ! Vợ! Em mau nói đỡ cho anh đi, anh không cố ý trộm đồ của Dư gia, nói bọn họ đừng tống tù anh!"

Bây giờ ông ta mới bắt đầu thấy sợ hãi, đem mọi hy vọng đặt lên người mẹ Hạ, hy vọng bà nói vài lời với Dư Thính, mọi chuyện đến đây là chấm hết.

Bà nội Hạ thấy con trai đang ngồi trong phòng giam là lòng đau như cắt, run rẩy đi lại chỗ Dư Thính, không thấy sự hung dữ ở bệnh viện lúc trước đâu, bây giờ chỉ còn lại sự khẩn cầu tha thiết: "Cô bé, con trai bà vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong con thương xót, nói vài lời cùng các vị cảnh sát, kêu họ đừng bắt con trai bà vào tù, được không?"

Còn nhỏ?

Dư Thính xém bị lời này chọc cười thành tiếng.

"Ồ, ông ta còn nhỏ, vậy tôi là gì? "Nòng nọc con" sao?"

Người xung quanh nghe được lời liền bật cười xôn xao.

Dư Thính ngồi ngay ngắn trên ghế, thản nhiên nhìn ngắm điện thoại trong tay: "Đồn cảnh sát cũng không phải nhà tôi mở, muốn thả người thì thả ngay? Bà đem pháp luật đặt ở đâu vậy?"

Bà nội Hạ nói không ra lời?

Dư Thính lại nói tiếp: “Lúc trước là tôi vì dì Hạ mới cho con trai bà một công việc đàng hoàng, bà xin tôi cũng vô dụng, bà nên đi cầu xin dì Hạ đi. Xem coi dì ấy có nguyện ý cho con trai bà một cơ hội làm lại không, chỉ cần dì Hạ đồng ý thì tôi cũng sẽ vì dà ấy mà tha cho con trai bà một lần, giảm án cho con bà mấy năm.”

Những lời này không thể nghi ngờ là đã cho bà nội Hạ thêm ba phần hy vọng.

Bà nội Hạ sợ là không thể tưởng tượng được có ngày sẽ cúi đầu trước cô con dâu mình vẫn luôn chê cười này.

Hai mắt bà rơm rớm nước mắt, “Con dâu, con, con xem?”

Mẹ Hạ quay mặt đi, gương mặt bình tĩnh: “Trộm cắp là phạm tội, con không làm chủ được.”

“Không phải chỉ là chút đồ lặt vặt thôi sao, không thể trách thằng bé được. Con nể tình hai vợ chồng đã sống chung mấy chục năm, coi như mẹ cầu xin con, mẹ quỳ xuống cầu xin con được không…” Bà lão vừa nói vừa quỳ xuống, gương mặt giàn giụa nước mắt.

Mẹ Hạ vẫn không đáp lời.

Nếu như chồng bà yêu thương bà dù chỉ một ngày, bà sẽ nể tình xưa mà tha thứ cho ông ta; nhưng mà không có, suốt hai mươi mấy năm nay, không này nào là ông ta không đánh mẹ con bà, bà không việc gì mà thương xót ông ta cả.

Nhìn gương mặt đầy nước mắt của mẹ chồng, sự bất lực của người chồng ngồi trong phòng giam, lần đầu tiên trong cuộc đời bà cảm thấy vui sướng đến như vậy.

Dư Thính bất ngờ lên tiếng: “Chỉ là trộm chút đồ lặt vặt? Bà ơi, bà có biết đồ lặt vặt đó trị giá bao nhiêu tiền không?”

Anh cả Hạ đi bên cạnh không thích thái độ của cô, vênh váo nói: “Bao nhiêu tiền? Cùng lắm thì tao bồi thường cho nhà mày!”

Dư Thính tuỳ tiện duỗi bàn tay ra đếm đếm, “Tổng cộng hai mươi lăm vạn, chú bồi thường đủ không?”

Con số này vẫn còn hơi ít so với thực tế.

Hai mươi lăm vạn, đối với những người nông dân làm việc trồng trọt ở quê mà nói, quả thực là con số trên trời.

Đừng nói không có, cho dù có thì anh ta cũng không dại mà đem ra để chuộc thân cho đứa em trai ăn hại kia.

Anh cả Hạ im lặng một chút, sau đó lẳng lặng đi lại kéo mẹ lên, mặt không đổi sắc lui về sau một bước.

Nhìn một nhà cứng họng không rên một tiếng, Dư Thính hừ nhẹ: “Việc này tôi sẽ không bỏ qua, nếu không phục thì chúng ta gặp lại trên toà.”

Cha Hạ đã phạm tội hình sự, nhân chứng vật chứng có đủ, cho dù Hạ gia có tìm luật sư biện hộ thì cũng không trốn tội được.

Lần này, ông ta buộc phải ngồi tù mọt gông.

_____

: *Chúc một nửa còn lại của thế giới, một ngày Quốc tế Phụ nữ 8/3 hạnh phúc và tràn ngập yêu thương, Happy Woman's Day!!*

Chương 56

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#09.03.2022

: *Tất cả những câu chữ trong ngoặc vuông "[]", đều là lời nhảm nhí của editor, không nằm trong nguyên tác của tác giả. Vui lòng đừng để những lời đó ảnh hưởng đến mạch truyện hay cốt truyện, xin cảm ơn.*

Cha Hạ trộm cắp tài sản có giá trị lớn, bị phán quyết 7 năm tù và bị chuyển tới nhà giam ở Thành phố A. Đồng thời mẹ Hạ đưa đơn xin ly hôn, có sự giúp đỡ của Dư Thính, tòa án trực tiếp phán quyết ly hôn thành công.

Dư Thính vẫn còn chút không yên tâm, sau khi kết thúc lập tức gọi cho Giang Hoài.

Bên kia Giang Hoài thấy cô gọi nhiều cũng không trách, cười cười: "Công cụ người?"

Dư Thính nhẹ giọng làm nũng: "Làm gì có, em là em coi anh như anh rể tương lai mà nhờ vả nha."

Lời này Giang Hoài thích nghe, không dài dòng mà vào thẳng chủ đề: "Là chuyện người bạn kia của em?"

Dư Thính nói: “Đúng nha, em sợ hắn sau khi ra tù sẽ lại tìm đến dì Hạ để gây rối, cho nên xin mạn phép làm phiền anh Giang Hoài tìm các, trực tiếp giải quyết ông ta trong tù.”

Nếu cha Hạ không chết, về sau chắc chắn sẽ có phiền phức lớn.

Ba bốn năm sau, có khả năng Hạ Thất Tịch đã đi thành phố khác sinh sống, nhưng cũng không thể chắc chắn sẽ cha Hạ sẽ không tìm thấy cậu ấy. Cho nên phải giải quyết triệt để, làm cho ông ta không dám vác mặt đến gần mẹ con họ nữa.

Giang Hoài thần thông quảng đại, nhiều trò để chơi, nhờ anh xử lý thì quá ư là hợp lý.

Giang Hoài cười nhẹ, “Được, anh sẽ làm ngay.”

Dư Thính vui mừng ra mặt, “Cảm ơn anh Giang Hoài, anh đúng là người tốt.”

Cúp điện thoại, người đàn ông nở nụ cười nhìn về phía Dư Dung đang ngồi xử lý văn kiện.

Lưng cô thẳng tắp, không thấy chút uể oải nào trên người cô, ngón tay lật xem văn kiện một cách thoăn thoắt, cảm nhận được ánh mắt của Giang Hoài, Dư Dung cũng không ngẩng đầu lên: “Thính Thính?”

“Ừ.” Giang Hoài lười biếng tựa lưng vào sô pha, xoay xoay điện thoại chơi đùa, “Em gái này của em, tính cách rất khác em.”

Dư Dung làm người quang minh lỗi lạc, mọi chuyện đều giải quyết rất dứt khoát; dù là thương nhân nhưng cách làm việc không hề có thủ đoạn xảo trá, không sạch sẽ nào. Còn Dư Thính thì ngược lại, tâm tư chơi xấu rất nhiều, mấy trò thủ đoạn lại càng nhiều, chỉ cần nắm được nguyên căn của sự việc là sẽ không ngừng lợi dụng mọi thứ để đạt được mục đích.

Rõ ràng, tính cách của Dư Dung có phần chịu thiệt hơn Dư Thính.

Anh ngồi xuống trước mặt Dư Dung, ghé vào mặt bàn, dí sát lại gần cô, "Tôi đã giúp đỡ em gái bảo bối của em rất nhiều lần, em thân là chị gái, có phải nên mời tôi ăn một bữa cơm?"

Dư Dung mặt không biểu cảm, đem văn kiện ném tới trước mặt anh, giọng nói không nóng không lạnh: "Đây là công ty, thái độ của anh đàng hoàng một chút đi."

Khóe miệng GIang Hoài giật giật, cái con người nhạt nhẽo này.

[Nhưng mà, anh thích].

"Một lần cuối cùng, sau này con bé có tìm tới anh thì trực tiếp nói cho tôi."

Dư Dung nhìn đồng hồ, cầm lấy áo khoác tây trang đi ra ngoài, "Chuẩn bị xe, chúng ta đi khảo sát thị trường."

Giải quyết xong vấn đề khốn đốn nửa đời người, mẹ Hạ cùng Hạ Thất Tịch vui mừng khôn xiết, cả người đều ngập tràn ánh sáng hạnh phúc, khác với trước kia một trời một vực.

Thấy họ vui vẻ, Dư Thính cũng vui lây, còn hơi cảm thấy vinh hạnh vì đã làm được chuyện tốt.

Vì để cảm ơn Dư Thính, mẹ Hạ mỗi ngày đều nấu cho cô rất nhiều món ăn ngon khác nhau, còn có đủ lại món tráng miệng khác nhau, qua một thời gian ngắn đã thành công làm Dư Thính mập thêm 1kg.

Phương thức cảm ơn của Hạ Thất Tịch thì thô bạo hơn rất nhiều, đó là tăng cường thời gian dạy kèm cho Dư Thính.

Mỗi ngày chỉ cần Dư Thính có chút thời gian rãnh rỗi là sẽ học học học, ngay cả khi mơ màng sắp ngủ, Hạ Thất Tịch còn quá đáng lại gần thì thầm vào tai cô, "Học hành cho tốt, thi được 985 (?)."

(?) Bản convert và bản gốc đều để là 985, Gà không rõ là thứ hạng hay điểm thi (hay là một cái gì khác) nên cứ để nguyên.

Một thời gian học nhiều ơi là nhiều cùng với nhiều chiêu tẩy não khác nhau, cuối cùng các cô cũng chính thức nghênh đón kỳ thi cuối kỳ.

Có lẽ phương pháp học tập của Hạ Thất Tịch có hiệu quả, Dư Thính đã phát huy rất tốt ở đợt thi này, thành công có được 480 điểm.

Sau đó cô lại tra điểm của Yến Từ và Hạ Thất Tịch, một người đứng nhất toàn khối và một người đứng ba toàn khối, ở giữa chen vào một cái tên chói mắt, Quý Thời Ngộ.

Dư Thính nhìn thấy cái tên này lập tức bực bội.

Cô còn một ít tiền nữa là đã mua được chương 25, Dư Thính quyết định để dành nhiều nhiều một chút, sau đó mở khoá xem hết một lần, chuẩn bị tinh thần một lần, miễn cho lần nào xem xong cũng lên tăng xông.

Dư Thính quyết định chờ sau khi vũ hội kết thúc sẽ đối mặt với tất cả.

Trường học Hải Xuyên sau khi thi cuối kỳ sẽ tổ chức lễ kỷ niệm ở khuôn viên trường, mỗi năm sẽ tổ chức một lần, cặp đôi được học sinh toàn toàn trường hoan nghênh bầu chọn nhất sẽ nhảy đầu tiên để bắt đầu lễ kỷ niệm. Việc đứng đầu bầu chọn, phải xem xét cả nhan sắc lẫn nhân khí. Năm trước Dư Thính cũng nằm trong top bình chọn, nhưng bởi vì danh tiếng quá xấu nên đã bị đàn chị khóa trên đá phăng đi. Quý Thời Ngộ vừa đẹp trai

lại vừa thông minh, là nam sinh đứng đầu trong bảng bình chọn. Lúc đó Dư Thính thấy khó chịu việc cậu ta cùng nữ sinh khác khiêu vũ, lập tức gọi cho bên ban quản lý xoá bỏ toàn bộ phiếu bầu của cậu ta.

Cuộc bầu chọn sẽ mở ra trước một tháng và kết thúc một tuần trước ngày diễn ra lễ kỷ niệm.

Dư Thính tính tính một chút, ngày mốt là đã hết hạn bình chọn.

Từ lúc không còn thích Quý Thời Ngộ, cô cũng lười để ý đến mấy chuyện lặt vặt này.

Nhưng Dư Thính rất sợ cô đứng đầu bảng bình chọn của nữ sinh, đứng đầu sẽ phải khiêu vũ với Quý Thời Ngộ…

Không được!!!

Tuyệt, đối, không, được!!

Dư Thính cực kỳ lo sợ, lập tức đăng nhập vào diễn đàn trường, mở trang web bầu chọn.

Không xem còn ổn, xem rồi cô lập tức muốn tụt huyết áp.

Nam sinh đầu bảng: Yến Từ.

Nữ sinh đầu bảng: u Dương Nặc Vũ.

Cái tên Mary Sue này là ai!! Từ đâu chui ra!!

Dư Thính nắm chặt điện thoại, đứng dậy chạy tới chỗ Cố Song Song, đem điện thoại đưa qua, lớn giọng hỏi: “Cô gái này là ai?”

Cố Song Song liếc mắt, hời hợt trả lời, “Lớp 12 ban Quốc Tế, có chuyện gì à?”

Dư Thính nhíu mày, “…. Sao tớ chưa từng nghe qua cái tên này?”

Cô gái trong bức ảnh đại diện mặc Hán phục đứng trong rừng lá phong, không biết là do khuôn mặt hay khí chất, đều tạo nên cảm giác xinh đẹp choáng váng, nhưng kém xa cô nha!

Dư Thính lướt lướt bảng bình chọn tìm kiếm tên mình, cuối cùng cũng tìm thấy, ở vị trí cuối bảng.

—— 35 phiếu.

Mẹ nó, có nhầm lẫn gì không hả?

Cô vậy mà đứng cuối bảng? Cô vậy mà ít phiếu bầu nhất trường???

Dư Thính không chấp nhận được hiện thực trước mắt, liên tục đóng mở giao diện, nhấn tới nhấn lui, sau nhiều lần mới xác nhận là hệ thống không bị lỗi hay mắt cô bị cận.

Cô, đúng là đứng cuối bảng.

Cố Song Song nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Dư Thính, biết bạn mình vì số phiếu bầu nên mới tỏ vẻ không cam lòng, lập tức vỗ vai cô an ủi: “Chuyện ở phòng thí nghiệm hôm đó làm giá trị thù hận của cậu tăng lên chóng mặt, 35 phiếu đã là quá nhiều rồi. Hơn nữa, đàn chị kia đứng nhất bảng cũng không sai, tinh thông mọi thứ, cầm kỳ thi hoạ biết đủ, cả người toát ra khí chất ôn nhu, lại còn là hội phí hội học sinh, mấy tên con trai chắc chắn sẽ điên cuồng bình chọn cho chị ấy rồi.”

Dư Thính lại lần nữa gặng hỏi, “Vậy tại sao Yến Từ cũng có mặt?”

“Hả?”

Cố Song Song không chú ý nhiều đến mấy hoạt động toàn soái ca mỹ nữ này, nghe thấy tên Yến Từ thì có hơi bất ngờ, thò đầu

lại gần liếc nhìn màn hình một cái, “Cũng đâu có gì kỳ lạ, cậu nhìn Yến Từ thử xem.” Nói xong thì hất cằm về phía Yến Từ.

Dư Thính nhìn theo Cố Song Song.

Trong một đám người ồn ào náo nhiệt, cậu yên tĩnh ngồi ở một góc, đầu tóc đã mọc ra một độ dày thích hợp, dù chỉ mặc một bộ đồng phục nhạt nhẽo như những người khác, nhưng khí chất lạnh lùng tịch mịch lại làm cậu đặc biệt hơn, bắt mắt đến nỗi làm người ta không nhịn được nhìn trộm vài cái.

—— Ừm, soái ca.

—— Ừmmm, đẹp trai.

Dư Thính nhịn không được nhìn cậu đến ngây người.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, Yến Từ ngẩng đầu nhìn về phía cô, nở một nụ cười nhẹ, trên gương mặt vô cảm xuất hiện một chút ấm áp.

Hô hấp Dư Thính cứng lại, hoảng hốt lấy tập che mặt mình lại.

Yến Từ hoang mang, nghiêng nghiêng đầu, gửi wechat một dấu chấm hỏi cho cô.

Dư Thính trong trả lời, cô đang tức giận bàn chuyện với Cố Song Song, “Đúng là một đám người chỉ biết nhìn mặt, nông cạn.”

Cố Song Song mặt lạnh nói: “Ồ.”

Dư Thính: “...”

Dư Thính đỏ mặt, “Tớ cùng mấy người đó khác nhau, tớ là người sáng suốt, nhìn một người qua vẻ đẹp tâm hồn bên trong.”

Vẻ mặt Cố Song Song không chút thay đổi: “Ồ.”

Dư Thính: "..."

Mẹ nó.

Rõ ràng là cô khác với bọn họ, ngay từ đầu cô đến với Yến Từ với tấm lòng bao la của mẹ hiền nha, không phải vì nhan sắc của cậu ấy!

Dư Thính đổi đề tài, nhìn số phiếu đầu bảng mà khó chịu, "Vậy, vậy cũng không thể có nhiều phiếu như vậy được, cậu nhìn xem, mấy ngàn phiếu lận đó, không lẽ nữ sinh toàn trường cũng bầu cho chị ấy?!"

Cố Song Song thở dài, kiên nhẫn giải thích: "Mỗi học sinh đều có 5 phiếu bầu, hơn nữa Yến Từ đạt được thành tích cực kỳ tốt ở đợt thi đấu vừa rồi, vậy nên toàn bộ số phiếu đều hợp lý. Cậu nhìn lại đi, Quý Thời Ngộ còn được bốn con số cơ mà."

Dư Thính cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Lúc trước Yến Từ không để lộ gương mặt điển trai này, thành tích học tập cũng thường thường, ai cũng ghét bỏ cậu. Bây giờ vịt hoá thiên nga, còn mang lại vinh dự lớn cho trường, tại sao mọi người lại bắt đầu vây quanh cậu?

Sau đó nghĩ đến việc Yến Từ sẽ tay trong tay khiêu vũ với một cô gái xa lạ, nói không chừng còn bị mấy nữ sinh nhiều chuyện ghép couple, cô lập tức thấy hơi tức giận rồi nha.

"Rồi rồi, đừng tức giận nữa, mau dọn dẹp tập sách đi, gần tới giờ tan học rồi."

Dư Thính rầu rĩ đi về chỗ ngồi, tay chân nhanh nhẹn đem hết tập sách bỏ vào cặp, xách cặp lên, hất nhẹ một cái rồi hất cằm rời khỏi lớp, cũng không thèm để ý đến chuyện quai đeo cặp hất trúng vào mặt Yến Từ.

Yến Từ xoa xoa chỗ bị quai đeo hất trúng, ngây người vài giây rồi nhanh chóng xách cặp đuổi theo.

Cậu giữ chặt tay áo Dư Thính: "Thính Thính…"

Dư Thính lại hất ra.

Yến Từ lại kéo, Dư Thính lại hất.

Hai người cứ kéo đẩy suốt một đường, mắt thấy gần ra tới cổng trường mới hít sâu một hơi, lấy can đảm nắm lấy một ngón tay của cô.

Tay Dư Thính rất nhỏ, cũng rất mềm mại, cơ thể cô thuộc thể hàn nên mọi nơi trên cơ thể cô đều mát lạnh, nằm trong tay rất thoải mái.

Yến Từ cực lực khống chế bản thân bỏ qua cảm xúc ở ngón tay, vành tai đỏ ửng.

Mí mắt cậu nhẹ run, ánh mặt sạch sẽ vô hại, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Tức giận?"

Dư Thính cúi đầu, dùng mũi giày đạp đạp mấy hòn đá nhỏ.

Yến Từ nhíu chặt mày, mở miệng dò hỏi: "Dỗ?"

Đến việc thở ra hít vào cậu cũng rất cẩn thận, làm cho Dư Thính không dám náo loạn nữa, nhưng nghĩ đến việc cậu đứng đầu bảng, lại cảm thấy chua xót.

Dư Thính ngẩng đầu lên, khóe miệng rũ xuống, ánh mắt vô cùng uỷ khuất, "Tớ không muốn cậu khiêu vũ với cô gái khác…" Nói đến đây, giọng Dư Thính nghẹn ngào có chút muốn khóc.

Đầu tiên Yến Từ hơi sửng sốt, sau đó bật cười thành tiếng.

Cậu cúi người, dịu dàng xoa xoa đôi mắt hơi đỏ hoe của Dư Thính, ánh mắt cũng dịu dàng, giọng nói chầm chậm, “Ngoại trừ Thính Thính, tôi sẽ không khiêu vũ với bất kỳ ai.”

Dư Thính hơi nghi ngờ: “Thật không?”

Thiếu niên gật đầu, ngữ khí kiên định, “Thật.”

“Nhưng mà cậu đứng đầu bảng rồi, phải làm sao bây giờ”

Yến Từ nói: “Tôi tìm người xóa bỏ số phiếu.”

Ánh mắt Dư Thính hơi lập loè, mở miệng thăm dò: “Vậy, nếu tớ muốn khiêu vũ với cậu điệu nhảy đầu tiên, thì phải làm sao?”

Yến Từ trầm ngâm một lát, “Kéo số phiếu của cậu lên đầu bảng.”

“!!”

Đúng là một đứa bé thông minh!!

Dư Thính kìm nén sự vui sướng đang dâng trào, nắm lấy tay cậu quơ quơ: “Làm vậy có phải hơi không có đạo đức không?”

Gương mặt Yến Từ bình tĩnh nói ra năm chữ: “Tôi không có đạo đức.”

Ừm, cô thấy hơi thoải mái rồi nha.

Cô muốn ở trước mặt toàn trường, quang minh chính đại khiêu vũ với Yến Từ, cho tất cả mọi người biết rõ rằng, Yến Từ là của cô.

Của cô?

Suy nghĩ này xuất hiện làm cho Dư Thính hoảng sợ, sau đó lại có chút ngại ngùng, thấp thỏm len lén nhìn gương mặt của thiếu niên.

Có lẽ…

Cô có hơi thích Yến Từ rồi?

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Từ: Chỉ cần tôi không có đạo đức, thì đạo đức không thể bắt cóc tôi :>

Chương 57

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#13.03.2022

Yến Từ tìm cách mua chuộc nhân viên quản lý diễn đàn trường, nhờ đối phương hack số phiếu bầu của Dư Thính lên đầu bảng.

Vốn dĩ gương mặt Dư Thính rất xinh đẹp, hơn nữa gia thế hiển hách, dù có ai phát hiện ra cô gian lận phiếu bầu cũng không dám lớn tiếng phản kháng, chỉ có thể nhỏ giọng lên án chủ nghĩa tư bản tàn ác.

Vũ hội yêu cầu các học sinh tự chuẩn bị lễ phục, các học sinh nam thì đều diện tây trang đeo cà vạt giống như nhau. Suy xét đến tình huống riêng biệt của Yến Từ, Dư Thính quyết định đưa cho cậu một bộ tây trang được định chế độc quyền.

Mà muốn định chế thì phải có số đo của Yến Từ, nhưng Dư Thính lại không biết số đo của Yến Từ là bao nhiêu.

Suy nghĩ một hồi, cô cầm lấy thước đo chạy qua gõ cửa nhà Yến Từ.

Yến Từ đang làm bài tập của lớp 12, thấy cô qua nhà thì nghiêng người né qua cho cô vào.

Tiểu cô nương với ánh mắt lấp lánh, hỏi: “Yến Từ, cậu có rảnh không?”

Yến Từ hơi suy nghĩ một lát, gật đầu: “Có thể có.”

Có thể có?

Câu trả lời lạ lùng gì vậy nè?

Dư Thính vô cùng vui vẻ quơ quơ cuộn thước dây trong tay: “Tớ có thể lấy số đo của cậu được không?”

Yến Từ nhíu mày.

Nhớ đến chuyện cậu không thích tiếp xúc cơ thể với người khác, Dư Thính lập tức sửa lại câu hỏi, “Tự cậu đo cũng được.”

Yến Từ không trả lời, yên lặng dang hai tay ra.

Câu trả lời vô cùng rõ ràng.

“Vậy cậu đứng yên nha ~”

Dư Thính dặn dò một câu, cầm thước bắt đầu lấy số đo, đầu tiên là độ rộng của vai.

Cậu đứng yên trong nhúc nhích, cằm hơi nâng lên, nhưng ánh mắt không nhịn được nhìn xuống phía dưới.

Dư Thính vừa đo vừa lẩm bẩm lại con số đo được, đợi não ghi nhớ rồi chuyển sang đo ngực.

Ừm, sờ lên rất rắn chắc. Một suy nghĩ kỳ quái nhảy lên trong đầu, cô không chú ý tới hầu kết thiếu niên hơi chuyển động, cúi đầu tiếp tục đo vòng eo.

Vòng thước dây bao hết vòng eo cậu, đến khi nhìn thấy số đo, Dư Thính xém chút nữa văng tục —— Mẹ nó, eo chuẩn!

Cô không thắng nổi sự cám dỗ này, ngón tay nhéo nhéo sườn eo của thiếu niên.

Rất rắn chắc, một chút mỡ thừa cũng không có.

Nhìn Yến Từ cũng không giống như ngày nào cũng tập thể dục nhỉ…?

“Mỗi ngày tôi đều chạy bộ lúc 5 giờ sáng.”

Một giọng nói bất chợt vang lên trên đỉnh đầu.

“?”

“Trả lời cho thắc mắc trong lòng cậu.”

Dư Thính ngẩng đầu, ngây thơ vô tội nhìn cậu.

Trên mặt Yến Từ có chút ý cười, kiên nhẫn giải thích: “Bởi vì thần kinh vận động không nhạy, để tránh không đạt môn giáo dục thể chất nên mỗi ngày đều kiên trì tập luyện.”

So sánh với những người khác, hệ thần kinh vận động của cậu có thể dùng từ “đồ bỏ đi” để nói đến.

Mặc kệ là chạy bộ hay là chơi bóng, đến tư thế khiêng bình nước cũng rất quái dị,Yến Từ không muốn bị người khác cười nhạo, cũng không muốn vì vấn đề này là bị mọi người chú ý đến, cho nên sáng sớm nào cũng sẽ dành chút thời gian rèn luyện, cố gắng bắt chước tư thế của những người khác để không bị coi là khác người.

Qua một thời gian dài, hiệu quả cực kỳ tốt, không những chỉnh sửa được tư thế mà còn có cơ bắp.

Hình như Dư Thính cũng rất thích….

Ánh mắt Yến Từ lấp lánh, nói: “Tôi sẽ luôn kiên trì.”

Sẽ, sẽ luôn kiên trì?

Kiên trì cái gì? Tập luyện cơ bắp?

Không biết là thế lực đen tối nào xuất hiện điều khiển Dư Thính giơ tay sờ soạng bụng cậu một chút.

Ối ồi ôi, có cơ bụng thật nè!!

Hơi kinh ngạc một chút, sau khi lấy lại tinh thần thì chợt nhận ra hành vi lưu manh của mình, vội vàng cúi đầu, bàn tay giả vờ như đang phủi bụi trên áo cậu.

“Thính Thính.”

“Hả?”

Thiếu niên hơi rũ mắt, “Tôi không thu tiền.” Cậu nói, “Cậu không cần phải lén lút làm chuyện lưu manh như vậy.”

“.....”

“.....”

A a a a a, không còn thiết tha gì nữa!

Cầu xin ông trời lập tức rơi xuống đè chết cô đi!!

Dư Thính thấy cơ thể nóng lên, vội vội vàng vàng lấy xong số đo, xong việc mới phát hiện là đến một con số cô cũng không nhớ gì hết!

Cô đúng là đồ bỏ mà, huhu.

Dư Thính quấn quấn thước đo, khóc không ra nước mắt, “Yến Từ, tớ quên hết số đo rồi.”

Yến Từ: “...”

Dư Thính nhẹ giọng thuyết phục cậu, “Cậu để tớ đo lại một lần nữa nha?”

Yến Từ thở dài, xé một tờ giấy rồi ghi ghi lên đó, ghi xong thì đưa cho cô.

Dư Thính khó hiểu: “Cái gì vậy?”

Yến Từ: “Số đo.”

Dư Thính lập tức trừng mắt, “Vậy tại sao hồi nãy cậu không nói?” Làm cô cực khổ như thế, kết quả là cậu nhớ được số đo của mình? Vậy nãy giờ cô lãng phí thời gian như vậy làm gì chứ?

Ánh mắt Yến Từ bình tĩnh, “Cậu không hỏi.”

“…”

Được rồi.

Cô cũng được sờ cơ bụng, nhìn đi nhìn lại cũng không chịu thiệt bao nhiêu.

Dư Thính cất giữ tờ giấy cẩn thận, vẫy tay tạm biệt Yến Từ.

Còn hai ngày nữa là đến buổi vũ hội, Dư Thính sẽ sớm kêu người đem lễ phục định chế qua cho Yến Từ, âm thầm chờ mong nhìn thấy Yến Từ mặc vào.

Chắc chắn là rất đẹp trai.

Cô lựa chọn rất lâu mới chọn ra được kiểu dáng phù hợp với cậu, cũng không biết Yến Từ có thích không….

Dư Thính nằm ườn trên giường vò đầu bứt tóc, cuối cùng không nhịn được mà gửi tin nhắn cho Yến Từ.

‘Dư Thính: Đã nhận được tây trang chưa?’

‘Yến Từ: Rồi.’

Dư Thính cong mắt: ‘Không biết là cậu mặc vào có đẹp hay không, nếu cảm thấy không hợp thì nói với tớ, tớ cho người sửa lại.’

Vài phút trôi qua Yến Từ vẫn chưa trả lời.

Đúng lúc Dư Thính đang chuẩn bị dẹp điện thoại qua một bên đi làm chuyện khác thì Yến Từ lại gửi một tấm ảnh tới.

Cậu đứng trước nền tường màu trắng, rất nghiêm túc, dáng người cao thẳng, hai tay buông lỏng hai bên đùi, nhìn cứ như là quân nhân ấy.

Yến Từ đang mặc bộ tây trang định chế mà Dư Thính đưa qua, so với bộ ở tiệc sinh nhật lần trước thì bộ này càng đẹp hơn nhiều.

Màu sắc thì vẫn là màu đen truyền thống,nhưng nghĩ đến Yến Từ vẫn là một thanh thiếu niên, kiểu dáng của trang phục cũng không phải quá truyền thống, ngay cả cà vạt cũng không đeo.

Cậu nghiêm túc nhìn máy ảnh làm Dư Thính không nhịn được cười khúc khích.

Sau khi cười xong, cô mới phát hiện nền tường có màu rất lạ, không giống với nhà Yến Từ lắm.

‘Dư Thính: Cậu nhờ ai đó chụp hình sao?’

‘Yến Từ: Ừm, nhờ bà nội Cố ở nhà kế bên.’

‘Dư Thính: Oa, Yến Từ nay đã làm quen được với hàng xóm rồi nha.’

Cậu thong thả gửi qua một câu: ‘Bởi vì cậu muốn nhìn.’

—— Bởi vì cậu muốn nhìn.

Dư Thính đột nhiên bị năm chữ này làm cho thất thần.

Trước kia, cô muốn Quý Thời Ngộ làm cái gì thì cậu ta càng làm trái ngược lại, ngay cả trang phục cô đưa cho, cậu ta cũng lười chụp cho cô coi.

Dư Thính vốn tưởng rằng toàn bộ con trai đều giống như thế, đều không có kiên nhẫn với con gái, cảm thấy con gái làm nũng là đang gây sự, nhưng mà… Dường như Yến Từ luôn dung túng cô, mặc kệ cô có làm cái gì nữa, không cần biết đúng sai, cậu sẽ luôn đứng về phía cô, bênh vực cô đầu tiên.

Có phải… Yến Từ cũng thích cô một chút?

Dư Thính không dám hỏi.

Cô phát hiện, mỗi khi đối mặt với Yến Từ, cô đều không có dũng khí như khi đối mặt với Quý Thời Ngộ.

Có lẽ là để ý, nên mới băn khoăn. Bởi vì băn khoăn quá nhiều, nên tiểu cô nương trước giờ luôn ngang tàng hống hách, lại đột nhiên trở nên cẩn thận từng chút một.

'Đẹp.' Dư Thính gõ chữ, một lát sau lại gửi thêm một câu, 'Tớ thích.'

Cô ôm điện thoại, ngón tay vô thức vuốt ve màn hình.

Lát sau, Yến Từ trả lời: 'Tôi cũng thích.'

Dư Thính ngồi đơ ra.

Chờ đến khi màn hình điện thoại tối nay, trên đó hiện ra một gương mặt đang cười ngây ngô.

Cô xoa xoa gương mặt tươi rói, cuối cùng cũng không khống chế được, ôm chăn lăn lóc như một con dòi.

….

Thời gian hai ngày đã hết, lễ kỷ niệm ở trường đã đến.

Hôm nay học sinh toàn trường có thể tự do hoạt động, chỉ cần không quá lố lăng thì nhà trường sẽ không can thiệp.

Dư Thính không chút hứng thú, cô chỉ mong đợi đến vũ hội tối nay thôi.

Nhưng thật ra cô có chút chột dạ.

Nhìn vào kết quả bầu chọn cuối cùng, sợ là gặp bạn học sinh nào tính tình nóng nảy, không chừng sẽ trực tiếp xách cổ áo cô lên, quát mắng cô tại sao dám gian lận phiếu bầu…

Đi qua đi lại, cuối cùng cũng đến buổi tối, vũ hội vườn trường chính thức bắt đầu.

Người chủ trì đang đứng trên đài đọc diễn văn, cặp đôi phụ trách nhảy mở màn đang ở trong hậu đài đợi gọi tên.

Ánh đèn trong hậu đài mờ ảo, Dư Thính đứng bên cạnh Yến Từ, len lén liếc nhìn cậu.

Người thật so với ảnh càng đẹp hơn, lớp trang điểm mỏng càng làm cho cậu thêm lạnh lùng, nhìn qua thấy khó mà tiếp cận được.

Dư Thính quan sát vẻ mặt Yến Từ, đôi mắt cậu bình tĩnh không chút dao động.

“Yến Từ, cậu có căng thẳng lắm không?”

Đây hẳn là lần đầu tiên Yến Từ khiêu vũ trong trường hợp trọng đại như hôm nay.

Lúc sinh nhật cô thì không có bao nhiêu người, cậu có thể thích ứng được, nhưng lần này không giống, cũng không biết là có làm sao không.

“Nếu không…”

“Có phải cậu nên khoát tay tôi không?”

Dư Thính ngẩn người, tự nhiên đặt tay lên khuỷu tay thiếu niên.

Người chủ trì đã gọi tên hai người, màn che mở ra, tất cả ánh đèn đều tụ hội lại đây, Yến Từ bình tĩnh dắt Dư Thính đi lên đối diện với vô số ánh mắt.

Cô rất xinh đẹp.

Bộ lễ phục màu hồng bồng bềnh ôm lấy thân hình nhỏ xinh, ánh đèn chiếu vào, cô cứ như một bông hồng diễm lệ nở rộ rực rỡ giữa nhân gian.

Thời khắc âm nhạc vang lên, lòng bàn tay Yến Từ dính sát vào vòng eo nhỏ của cô.

Yến Từ đã khiêu vũ tiến bộ hơn lúc ở tiệc sinh nhật Dư Thính Cậu cứ khiêu vũ theo nhạc, nhìn qua làm người ta không thể nào nghĩ đến, người này xuất thân là một tiểu đáng thương nghèo khó.

“Thính Thính, thật ra tôi rất căng thẳng.”

Khi ánh đèn tối dần, cậu đột nhiên nói một câu như vậy.

Dư Thính không nhịn được nhìn về phía cậu.

Ánh mắt Yến Từ gắt gao nhìn theo bóng dáng cô, trong mắt như có hàng ngàn vì sao lấp lánh, “Nhưng mà…”

Không chờ cậu nói hết lời, chân Dư Thính bỗng nhiên nhói lên một cái.

Sắc mặt cô thay đổi, dừng lại điệu nhảy, lí nhí lẩm bẩm: “Yến Từ, tớ thấy hơi đau chân…”

Yến Từ: “…”

Vẻ mặt Dư Thính như đưa đám: “Chắc chắn là ông trời đang trừng phạt hành vi thiếu đạo đức của tớ.”

Yến Từ: “…”

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra, việc khiêu vũ chắc chắn không thể tiếp tục tham gia.

Yến Tư dìu tay Dư Thính, khập khiễng đi đến phòng y tế.

Trời đã tối, hầu hết mọi người đều tham gia vũ hội, cho nên sân thể dục có vẻ hơi vắng lặng.

Dư Thính đi được vài bước liền mệt muốn chết, nắm tay Yến Từ tỏ ý dừng lại, “Mệt, tớ muốn ngồi nghỉ một chút.”

Yến Từ chịu thương chịu khó đỡ cô ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh.

Cậu cuốn tay áo lên, nửa ngồi xổm xuống trước mặt Dư Thính, muốn cởi giày cao gót của cô ra.

Dư Thính vội vàng rụt chân lại, ánh mắt cảnh giác: “Cậu muốn làm gì?”

“Xem coi có phải bị thương đến xương hay không.”

Ánh mắt Dư Thính trốn tránh, không tình nguyện đem chân duỗi ra.

Cậu cẩn thận tháo chiếc giày cao gót lấp lánh xuống, sau đó đặt chân cô lên đầu gối của chính mình, ngón tay nhẹ nhàng đè lên mắt cá chân, “Đau không?”

Dư Thính đáng thương nói, “Đau ~”

Yến Từ cụp mắt, những ngón tay thon dài mềm nhẹ xoa bóp chỗ đau.

Thủ pháp mát xa của cậu rất thành thục, lực đạo cũng rất thoải mái, giọng nói dịu dàng vang lên trong màn đêm tối: “Có thể là bị *trật cổ chân (?)* rồi, ấn một cái là đỡ rồi.”

(?) Nguyên gốc convert là “vặn vẹo đến da thịt”, vì không biết chính xác không nên editor tạm để dấu chấm hỏi.

Dư Thính không nói lời nào, mí mắt nâng lên lại rũ xuống, rũ xuống rồi nâng lên, cuối cùng cũng không thắng nổi lòng hiếu kỳ, lén lút nâng mắt nhìn gương mặt Yến Từ.

Đèn đường kéo bóng dưới chân cậu ra rất dài.

Ánh mắt lạnh lẽo làm khí chất của cậu trở nên cô quạnh, mặc dù gương mặt rất lạnh lùng như động tác trên tay lại vô cùng dịu dàng.

Dư Thính lại dời tầm mắt xuống cổ chân mình.

Trắng trắng, nhỏ nhỏ, trước khi đến đây còn cố ý xịt nước hoa mùi hoa anh đào, nhưng mang giày cao gót mũi nhọn thì không có thoáng khí, còn khiêu vũ lâu như vậy, không biết có mùi gì không…

“Yến Từ, có mùi hôi không?” Dư Thính nắm chặt làn váy, nín thở một chút, lấy hết can đảm hỏi một câu.

Động tác của Yến Từ không dừng lại, đầu cũng không ngẩng lên, nghiêm túc trả lời: “Có một chút.”

Dư Thính: “.....”

Dư Thính: “.....”

Tác giả có lời muốn nói:

Thính Thính: Tiên nữ không có bị hôi chân, tiên nữ không có bị hôi chân, Thính Thính là người trong sách, người trong sách sẽ không bị hôi chân.

Chương 58

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#10.04.2022

"Được rồi, cậu xem coi còn đau không?"

Dư Thính hơi lắc lắc cổ chân, đúng thật là bớt đau rồi.

Cô mang giày lại, yên tĩnh ngồi đó đắm chìm trong sự xấu hổ.

Yến Từ ngồi cạnh cô, trên người thoang thoảng mùi nước hoa của Dư Thính, gương mặt đẹp trai bị khuất một nửa trong bóng tối, sáng tối đan xen, giống như một bức tranh lạnh lùng trong trẻo.

Hai người trầm mặc hồi lâu.

Dư Thính gãi gãi cánh tay vừa bị muỗi cắn, cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng: "Hình như cậu chưa nói xong, nhưng mà cái gì?"

À.

Bầu trời đêm nay thật đẹp.

Những vì sao sáng đẹp vây quanh mặt trăng sáng, ánh sáng đan xen nhau, không khí ngập tràn hơi thở trong trẻo.

Yến Từ không trả lời, dùng giọng nói trầm ấm hỏi ngược lại cô: "Cậu biết công thức Euler không?"

Dư Thính chớp chớp mắt, đầu óc trống rỗng: "... Hả?"

"Công thức Euler liên kết một số hằng số quan trọng nhất với nhau, trong đó e là số đối tự nhiên, π là tỷ lệ chu vi, i là một đơn vị ảo. Số 1 đại diện cho điểm khởi đầu, số 0 tượng trưng cho điểm kết thúc, cuối cùng dùng một dấu cộng đơn giản kết hợp lại với nhau, tương đương với việc thống nhất. Nó kết nối giữa sự thật và ảo tưởng, giữa quá khứ và tương lai, ngụ ý về một vũ trụ xa xôi và vô tận. Tuy nhiên dù thế nào đi nữa, cuối cùng nó vẫn sẽ về một nơi gọi là kết thúc.[1]"

[1]: Được edit dựa trên convert và google translate, không có sự can thiệp của kiến thức chuyên môn. Nếu có sai sót xin góp ý nhẹ nhàng, chân thành cảm ơn.

Yến Từ quay đầu nhìn cô, ánh mắt lấp lánh: "Thính Thính, giống như công thức Euler, em kết nối với quá khứ và tương lai của tôi."

Cậu nói: "Tôi muốn em là điểm kết thúc của tôi."

Những lời phía trước được não Dư Thính phiên dịch thành: Blah blah blah blah.

Sau đó --

Cô chỉ nghe hiểu câu cuối: Tôi muốn em là điểm kết thúc của tôi.

Đầu óc Dư Thính vốn trống rỗng, giờ lại càng ngu ngơ hơn, cứ ngây ngốc nhìn cậu, dùng hết chất xám tích trữ từ lúc sinh ra tới giờ để hiểu nội dung lời nói của cậu.

Yến Từ, đang tỏ tình với cô?

Tỏ tình với cô... Hình như là vậy?

"Cậu..." Dư Thính chỉ tay vào bản thân, "Thích tớ?"

Sự im lặng của Yến Từ là câu trả lời chuẩn nhất cho Dư Thính.

Dư Thính nghi ngờ đây là một giấc mơ, dùng sức véo mạnh cánh tay Yến Từ, "Đau không?"

Yến Từ: " Cảnh trong mơ có thể mô phỏng đau đớn từ thực tế, cho nên đây không phải biện pháp kiểm chứng tốt nhất."

Dư Thính: "..."

Mấy lời cần nói con mẹ nó cậu cũng nói hết rồi, hiện tại nhìn cô có khác gì mấy kẻ phê thuốc không chứ?

Dư Thính bình tĩnh vuốt phẳng nếp váy của lễ phục, lặng lẽ nhích người ra xa Yến Từ hơn mấy centimet.

Lúc đầu cô muốn ở chung một chỗ với Yến Từ là để xác định chắc chắn tình cảm của Yến Từ dành cho cô, nếu Yến Từ cũng có tình cảm với cô giống như cô với Yến Từ, vậy thì tỏ tình thôi. Nhưng mà ai ngờ tiểu đáng thương lại đột nhiên lớn gan như thế! Dám, dám tỏ tình với cô, cho dù 10 câu thì cô đã 9 câu không hiểu, nhưng cô vẫn thấy bất ngờ, thêm chút vui vẻ.

Dư Thính len lén liếc nhìn Yến Từ.

Trên đỉnh đầu cậu, bốn ngôi sao đã biến thành trái tim màu đỏ ruby, trong đó có một trái tim cứ luôn chớp sáng liên tục, thỉnh thoảng còn rung rinh nhẹ vài cái. Ừm, xem ra cậu cũng làm công tác tư tưởng rất nhiều, chắc là căng thẳng lắm...

"Tôi biết chuyện này hơi đột ngột, hiện tại chắc chắn sẽ có rất nhiều loại cảm xúc xuất hiện chi phối đến tâm trí của em, cho nên em không cần phải cho tôi câu trả ngay lúc này, tôi chỉ

muốn nói cho em biết, việc tôi thích em chắc chắn không phải là trò đùa, tỏ tình cũng không phải là ý định nhất thời."

Dư Thính - khi xưa là một thời thơ ấu xa xôi, hiện tại là giấc mơ cậu tha thiết hướng đến.

Cô càng tới gần, Yến Từ càng không thể khống chế được suy nghĩ muốn giấc mộng ảo tưởng kia sẽ có một ngày trở thành sự thật.

Yến Từ không biết sau khi tỏ tình có bị cô từ chối ngay lập tức hay không, không có một công thức toán học nào có thể tiên đoán trước đáp án của cô.

Nhưng, cậu đoán chừng có khoảng 50% nguy cơ bị từ chối.

Nhưng so với việc sợ bị từ chối, Yến Từ càng sợ hơn là Dư Thính sẽ trở thành một bài toán không thể giải trong cuộc đời cậu. Cho nên không đắn đo giữa việc Dư Thính từ chối hay chấp nhận, cậu vẫn sẽ thản nhiên đón nhận, viết xuống một đáp án cho mười năm yêu thầm của cậu.

"Buổi tối ngày Chủ nhật, tôi ở công viên trò chơi lần trước chờ em."

Nhưng tóm lại Yến Từ vẫn sợ cô đột nhiên từ chối, vội vàng đứng dậy rời đi.

Đi được hai bước lại vòng vèo trở về, khoác áo tây trang lên vai Dư Thính, tiện tay giúp Dư Thính gọi điện cho chú Lý.

Dư Thính ngơ ngác nhìn cậu đi xa dần.

Không, không cần đâu mà!

Bây giờ cô có thể lập tức nói đồng ý mà!!!

Dư Thính ngây ngốc ngồi yên đó, lát sau mới đứng dậy, vừa đứng dậy đã cảm thấy có người đang nhìn cô.

Quay đầu lại nhìn thử thì bất thình lình đối diện với đôi mắt lạnh lẽo của Quý Thời Ngộ.

Dư Thính sợ tới mức run lên một cái, túm chặt áo khoác tây trang, cứng cổ hô lên: "Cậu nhìn cái gì?"

Quý Thời Ngộ không nói.

Dư Thính sợ tên điên này đột nhiên nổi giận về lấy cô, không dám lớn tiếng, cố hết sức chạy khỏi đây.

Bóng dáng cô rất nhanh đã bị bóng đêm nuốt lấy.

Quý Thời Ngộ vẫn nhìn chằm chằm hướng cô rời đi, một lát sau thì thu hồi tầm mắt, đi về hướng ngược lại.

...

Sau khi kết thúc vũ hội, học sinh toàn trường nghênh đón kỳ nghỉ hè vui vẻ.

Vốn dĩ Dư Thính đã lên kế hoạch dày đặc cho kỳ nghỉ này rồi, nào là cùng nhóm chị em đi đu đi đưa ở đâu đó, hoặc là đi xem biểu diễn ở nơi nổi tiếng nào kia.

Nhưng mà ngay lúc này đây, cô lại không còn trông chờ vào những kế hoạch đó nữa, trong đầu cô chỉ đang nghĩ đến sẽ chơi trò gì cùng Yến Từ ở công viên giải trí mà thôi.

Huhu, chúa không còn cách nào cứu rỗi cô nữa rồi.

"Thính Thính, mẹ con tớ chuẩn bị đi rồi."

Trong lúc hoảng hốt, Hạ Thất Tịch kéo theo một rương vali gõ cửa phòng cô.

Năm nay Hạ Thất Tịch muốn về quê cùng với mẹ một thời gian, dì Tô thì đã bước vào kỳ nghỉ trước rồi.

Dư Thính vẫy vẫy tay, còn không quên dặn dò: "Nhớ mang đặc sản lên cho tớ đó nha."

"Nhớ rồi, tớ đi đây." Hạ Thất Tịch đóng cửa phòng, tiếng bước chân từng bước nhỏ dần.

Ngày mai là chủ nhật, Dư Thính lết từ giường xuống tìm quần áo để mai đi chơi.

Màu hồng phấn có hơi bánh bèo.

Màu đỏ thì chói mắt quá.

Màu trắng quá nhợt nhạt.

Màu đen lại có vẻ nghiêm túc.

Tất cả đều không được.

Dư Thính cứ lôi hết đồ trong phòng chứa quần áo ra, cảm thấy không có một bộ nào đẹp để mặc khi gặp Yến Từ.

Cô gục đầu xuống, quyết định tìm Dư Dung làm nũng xin ít tiền tiêu vặt mua đồ mới.

Kết quả vừa mới mở cửa phòng đã thấy Dư Dung chuẩn bị ra khỏi nhà.

"Chị, chị đi đâu vậy?"

"Đi tham gia một hoạt động từ thiện." Dư Dung nhìn mặt cô liền biết cô muốn gì, không nói lời nào từ túi áo rút ra một tấm thẻ, "Mật khẩu là sinh nhật em."

Dư Thính lập tức cười vui vẻ, không kiềm được nhảy dựng lên hôn lên mặt Dư Dung, sau đó nhanh như chóp chạy về phòng.

"Em, cái đứa nhỏ này..." Dư Dung bất đắc dĩ sờ chỗ bị hôn, thời gian gấp gáp, sau khi lên xe mới dặm phấn lại.

Lái xe đương nhiên là Giang Hoài, một tay anh cầm tay lái, một tay đưa một cái túi da cho Dư Dung, nói: "Lúc tôi đến phòng giam xử lý vụ ông Hạ thì thấy Quý Thời Ngộ ở đó."

Động tác dặm phấn của Dư Dung dừng một chút, cúi đầu mở túi da ra.

Bên trong là ảnh chụp Quý Thời Ngộ rời khỏi nhà giam sau khi thăm tù xong, dù góc chụp không đẹp nhưng chất lượng ảnh vô cùng tốt.

Nhà giam này ở ngoại ô thành phố A, đi xe buýt mất tận mấy tiếng đồng hồ, Quý Thời Ngộ không cha không mẹ, cũng chẳng có người thân nào ở thành phố A, Dư Dung không hiểu tại sao cậu ta lại xuất hiện ở đó, càng không hiểu cậu đến nhà giam để làm gì.

"Chuyện khi nào?"

"Mấy ngày trước."

"Thăm tù ai?"

Giang Hoài nhìn gương chiếu hậu, nhẹ nhàng nói ra một cái tên: "Tôn Chí Khoan."

Dư Dung lập tức nhíu mày.

"Quen biết?"

Dư Dung ném đống hình qua một bên, lắc đầu: "Chỉ là người bạn cũ của cha tôi."

Giang Hoài nhướng mày, có hơi bất ngờ.

"Ông ta với cha tôi, còn có cha của Quý Thời Ngộ, đều là bạn tốt của nhau. Nhưng sau khi ông ta phạm tội hình sự thì bị phán tù chung thân. Từ khi cha tôi qua đời thì không còn thấy tin tức về ông ta nữa." Dư Dung không có hiểu biết gì nhiều về Tôn Chí Khoan, dù sao thì lúc đó cô vẫn còn học đại học, sau khi cha qua đời cô mới chính thức tiếp nhận công việc của công ty.

"Mấy ông già ở công ty từng nói qua, trước kia ba người họ cùng đầu tư vào một hạng mục mới, nhưng mà sau đó bị 'cõm' đi tất cả số tiền đầu tư."

Số tiền đó vô cùng lớn, lúc đó đã tạo nên một chấn động không hề nhỏ trên thương trường, đồng thời cũng gây tổn thất cho doanh nghiệp Dư thị, cũng như Quý gia.

Chuyện xảy ra đã hơn mười mấy năm nên Dư Dung không biết nhiều lắm, tình hình trong đó thế nào cô cũng không rõ.

Cô không nghĩ được lý do tại sao Quý Thời Ngộ lại đi thăm tù Tôn Chí Khoan, nói có chút khó nghe thì cái chết của cha Quý có liên quan trực tiếp đến Tôn Chí Khoan. Năm đó nếu không phải ông ta lén 'cõm' mất phần lớn số tiền đầu tư, Quý gia sẽ không gặp chuyện nợ ngập đầu, cha Quý sẽ càng không nghĩ quẩn mà nhảy cầu tự tử.

"Những chuyện đó có nói cho cậu ta biết không?"

Dư Dung lắc đầu: "Không có nói, trong nhà vẫn luôn kiêng dè khi nói về gia đình của cậu ta, A Ngộ là một đứa trẻ nhạy cảm hay đa nghi, có chuyện gì thì cũng chỉ đặt trong lòng không nói cho ai biết, cha tôi lúc đó cũng sợ cậu ta nghĩ quẩn rồi đi theo cha Quý, vậy nên không cho phép nhà chúng tôi bàn luận về Quý gia."

Giang Hoài cười hừ một tiếng: "Vậy chỉ có một lý do khiến cậu ta đến đó thăm tù."

"Ừ?"

"Cậu ta biết được nguyên nhân cha cậu ta tự tử."

Dư Dung lâm vào trầm mặc.

Loại người phản bội bạn tốt của mình thì chắc chắn không bằng rác rưởi, nói không chừng Tôn Chí Khoan còn căm hận bọn họ từ rất lâu. Bộ ba làm mưa làm gió thương trường năm xưa giờ chỉ còn Tôn Chí Khoan, muốn nói tiếng người hay tiếng quỷ, còn không phải chỉ có ông ta mới làm chủ được? Nếu biết được thân phận của Quý Thời, có khi ông ta sẽ lợi dụng cậu ta để gây sóng gió lần nữa.

"Quay về."

"Không đi dự tiệc tối?"

"Đến Hải Xuyên gặp Quý Thời Ngộ."

Xe hơi vòng về Hải Xuyên, nhưng mà lúc bọn họ đến nơi thì ký túc xá đã trống không, Quý Thời Ngộ đã đi đâu rồi.

Dư Dung thử gọi điện nhưng không ai bắt máy.

"Không nhận?"

"Ừ." Dư Dung cất điện thoại, "Đi thôi, ngày mai lại đến."

...

Một ngày nữa lại nhanh chóng trôi qua.

Dư Thính vì buổi hẹn hò ngày mai, cố ý chăm sóc làm đẹp bản thân hết mức có thể.

Vừa đặt lưng xuống giường thì app nhân sinh nhảy ra thông bảo: 'Có khen thưởng mới chờ bạn đến nhận.'

Cô thuận tay nhận phần thưởng, liếc mắt nhìn số tiền vừa có được.

Không nhiều lắm, 50 tệ, vừa đủ để cô xem 5 chương tiếp theo.

Dư Thính xoay người chọn tư thế thoải mái, thong thả ấn ấn mua chương mới, kết quả vừa nhìn thấy tên chương thì cô thong thả hết nổi.

'Cái chết của Dư Thính.'

Cái chết của Dư Thính...

Chết...

Mẹ nó.

Dư Thính nhịn không được chửi thề.

Cô lập tức quăng điện thoại xuống giường, kéo chăn trùm kín mặt.

Cái chữ không may mắn kia làm cô hô hấp nặng nề, Dư Thính còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón cái chết của mình, cô chắc rằng cho dù là ai cũng không muốn đối mặt với ngày mình chết đi. Phải trách cô bị tình yêu làm cho đầu óc ngơ ngác, quên mất vụ truyện tranh này.

A a a a a, đều do cái tay xui xẻo của cô.

Làm sao bây giờ, xem hay không xem?

Nếu không xem, cô sẽ không nhịn được tò mò.

Nếu xem, cô lại không có can đảm đó.

Dư Thính cuộn tròn trên giường, bị động lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Cô lăn qua lăn lại, rối rắm suốt 2 tiếng đồng hồ mới có dũng khi cầm điện thoại lên.

Tốt xấu đều phải chết, chi bằng... Xem đi.

Đỡ cho việc ngày mai hẹn hò mà đầu óc cô chỉ toàn vụ mình chết đẹp hay xấu.

Dư Thính hạ quyết tâm, hít thở sâu click mở chương mới.

Tác giả có lời muốn nói:

Dư Thính: Tôi sắp chết, tôi rất kích động.

: Sắp tới rồi, sắp tới rồi!!

Chương 59

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#11.04.2022

Mở đầu chương truyện là dòng chữ to đùng Las Vegas và hình ảnh máy bay chạm đất, bỗng nhiên cô thấy có chút bất an.

Quả nhiên...

Một nữ sinh xinh đẹp cười rạng rỡ kéo tay Quý Thời Ngộ đến bờ biển để chụp ảnh cưới.

Dư Thính đọc đến đây thấy hơi khó hiểu, sao lại kết hôn nhanh thế? Cho dù cô học hành không ra gì, nhưng cũng biết là tuổi 20 vẫn chưa đủ tuổi để kết hôn!

Rất nhanh, nội dung kế tiếp đã cho cô biết đáp án.

Bởi vì cả hai đều chưa đủ tuổi kết hôn, Dư Thính lại gấp gáp muốn về chung một nhà với Quý Thời Ngộ, vì thế đã nghe lời của vai phụ nào đó đến Las Vegas lãnh chứng. Sau khi đại sứ quán tiến hành công chứng xong thì hôn nhân của hai người lập tức có lợi ích pháp lý.

Toàn bộ quá trình Quý Thời Ngộ đều không hề chống cự, bộ dạng vô cùng nghe lời.

Nhìn hình ảnh này Dư Thính cảm thấy hơi toang.

Tên chó chết này... Chắc không phải là lén tìm sát thủ đến ám sát cô đi??

Giác quan thứ sáu nói cho cô biết hôn lễ này chắc chắn có biến!

Chắc chắn Quý Thời Ngộ sẽ tìm sát thủ giết chết cô, hoặc là chế tạo thứ gì đó làm cô ngoài ý muốn chết đi!

Trong sự thấp thỏm run rẩy, Dư Thính tiếp tục lướt xuống.

Bởi vì Dư Dung phản đối việc hai người kết hôn sớm nên hôn lễ này là gạt người nhà bí mật diễn ra, thông tin về hôn lễ chỉ có đám bạn biết được.

Hôn lễ của người trẻ tuổi trong quá trang trọng cứng nhắc, mọi người chỉ có uống rượu và quẩy nhạc, tiệc cưới diễn ra tới nửa đêm, không ít người đã ngã lăn ra đất, ngay cả Dư Thính cũng mơ mơ hồ hồ rồi bất tỉnh nhân sự.

Sau đó --

Dư Thính bị hai tên đàn ông xa lạ khiêng về phòng.

Đọc tới đây, trong lòng Dư Thính lộp bộp vài cái.

Hình như cô loáng thoáng biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì rồi...

Không thể tin được, hô hấp dần trở nên nặng nề.

Dư Thính không khống chế được nuốt nước bọt liên tục, đầu ngón tay lạnh lẽo run rẩy lướt xuống.

Trên màn hình là gương mặt phóng đại của người đàn ông.

Bọn họ cười rất ghê tởm đáng khung, lời thoại của họ càng ghê tởm hơn nhiều.

'Quý Thời Ngộ thật sự bỏ cô em xinh đẹp này cho chúng ta ư.'

'Cho nên nói đàn ông máu lạnh còn tàn độc hơn cả sói hoang.'

'Cô ta hình như còn trinh thì phải...'

'Đừng có táy máy, bật máy quay lên trước đi.'

"..."

Nước mắt ướt đẫm gương mặt.

Cô cố nén âm thanh nức nở, tiếp tục xem.

Cơ thể Dư Thính không tốt nên không thể uống rượu, cô chỉ uống duy nhất một ly nước trái cây, chắc chắn là bên trong bị bỏ thuốc, đầu óc mơ hồ, bị động đón hùa theo hai tên đàn ông kia.

Có thể thấy được tác giả hận cô đến mức nào.

Một mặt dùng những nét vẽ tuỳ tiện phác hoạ khung cảnh cô bị vũ nhục không thương tiếc, một mặt dùng hết các từ ngữ kinh tởm nhất, nhiệt tình nhục mạ vị thiên kim đại tiểu thư này.

Hình ảnh cuối cùng chuyển cảnh xuống dưới lầu.

Bên trong bóng tối, Quý Thời Ngộ lạnh mặt nhìn lên lầu hai, trong mắt không có chút say xỉn nào.

Đây là kế hoạch đã được ủ mưu từ trước.

Cậu ta dùng cách thức bôi nhọ nhân cách nhất để trả thù cô.

Ngực Dư Thính nhói lên, cổ họng dấy lên cảm giác buồn nôn.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, kéo thùng rác qua nôn vào, cùng với nước mắt ướt đẫm vị mặn.

Dư Thính biết rõ mình nên dừng tay, nhưng cô vẫn tự ngược mà xem tiếp phần sau.

Cô muốn biết, muốn biết Quý Thời Ngộ còn có thể nhẫn tâm đến mức nào nữa.

Mặt trời lên cao, mọi người trong biệt thự dần tỉnh dậy.

Người đầu tiên phát hiện ra chuyện này là dì lao công, ngay sau đó, bạn bè, bạn học, bạn thân, toàn bộ đều có mặt ở trước cửa phòng, người cuối cùng đi đến là Quý Thời Ngộ.

Trong phòng một mảnh hỗn độn.

Cả người Dư Thính trần truồng khóc lóc nhìn Quý Thời Ngộ.

Hai người kia vừa mặc đồ vừa giải thích, cuối cùng để chứng minh mình vô tội đã đem đoạn video ra, chuyện này đến tai cảnh sát. Nhưng mà, trong đoạn video, những biểu hiện của Dư Thính đều là tự nguyện, không có hành vi phản kháng.

Đoạn video rất nhanh đã lan truyền rộng rãi trên mạng, chỉ trong một đêm Dư Thính đã được mọi người biết đến.

Dư Dung dùng hết biện pháp nhưng không cách nào xoá bỏ đoạn video được, gay go hơn là bởi vì Dư gia bị cô liên luỵ nên rất nhiều thương nghiệp đã chủ động ngừng hợp tác, giá cổ phiếu dao động mạnh, làm cho Dư gia có nguy cơ nợ ngập đầu.

Quý Thời Ngộ thì sao?

Cậu ta trở thành người nhận được nhiều sự đồng tình nhất.

Sau đó có một học sinh cao trung đăng bài, nói là lúc đi học Dư Thính thường xuyên bắt nạt Quý Thời Ngộ, chắc chắn cô không yêu thích gì cậu ta, cho nên mới cố ý lên giường với người khác

để làm Quý Thời Ngộ mất hết mặt mũi, kết quả chơi quá trớn, chơi chết bản thân.

Không ai nghi ngờ bài đăng này.

Bởi vì trong mắt họ Dư Thính chính là loại người như thế.

Cư dân mạng, theo dõi, chụp lén, vô số lời chửi rủa, trong một đêm đều nhắm vào Dư Thính.

Quý Thời Ngộ rất mẫu mực vì cô đứng ra chống lại mọi thứ, làm cho người ta không cách nào tìm ra được điểm xấu của cậu ta, thậm chí không ít nhà đài còn nói cậu ta ngu ngốc, nói cậu ta vô cùng thâm tình.

Hình ảnh cuối cùng.

Dư Thính mặc bộ lễ phục lộng lẫy nhất, trang điểm cho mình xinh đẹp nhất, cô bình tĩnh đi vào phòng tắm, khóa trái cửa, ngồi vào bồn tắm đã ngập nước, sau đó... Dùng lưỡi lam cắt một đường dứt khoát trên cổ tay, máu tươi nhiễm đỏ toàn bộ màn hình.

-- Cô đã chết.

Dư Thính tận mắt chứng kiến nhìn bản thân chết đi, dây thần kinh bị kích thích đến chết lặng.

Quý Thời Ngộ thuận lý thành chương, thừa kế toàn bộ gia tài của cô, bao gồm 30% cổ phần Dư thị.

Cách một màn hình, Dư Thính nhịn không được nước mắt rơi lã chã.

Vậy là...

Ngay từ ban đầu, Quý Thời Ngộ tỏ tình với cô, là lúc kế hoạch trả thù này được tiến hành?

Trước tiên cho cô toàn bộ hạnh phúc và tình yêu, sau đó huỷ hoại con người cô, cuối cùng cướp đi mạng sống và tài sản của cô.

Đúng không?

Đúng.

Cậu ta hận cô thấu xương, không có chút tình cảm dư thừa.

Dư Thính vốn dĩ cho rằng cậu ta sẽ chọn trả thù bằng cách quang minh chính đại nhất.

Cậu ta được ăn học biết bao nhiêu là kiến thức, đáng ra sẽ không dùng đến cách thức dơ bẩn này, nhưng mà Dư Thính sai rồi, người đã trọng sinh kia, từ lâu đã không còn là Quý Thời Ngộ cương trực mà cô biết nữa, trong lớp da trẻ tuổi kia là người đàn ông đã gần 30 tuổi, đã sớm bị xã hội này làm biến chất, làm sao mà còn giữ được những phẩm chất tốt đẹp kia chứ.

Chị cả đâu?

Sau khi cô chết thì chị ấy như thế nào?

Dư Thính lau nước mắt, click mở đọc chương sau.

Bộ truyện tranh này lấy Quý Thời Ngộ làm nhân vật trung tâm, bây giờ Dư Thính đã chết, đương nhiên tác giả cũng sẽ không tốn nhiều công sức nói về người nhà cô.

Tác giả chỉ dùng vài nét ít ỏi miêu tả kết cục của Dư gia.

Dư Dung biết rõ chuyện ở hôn lễ có người ở sau ủ mưu, còn rất chắc chắn đặt Quý Thời Ngộ lên làm đối tượng tình nghi số một, kêu Giang Hoài âm thầm điều tra. Nhưng Quý Thời Ngộ đã có chuẩn bị từ trước, tiết lộ vị trí của Giang Hoài cho kẻ thù của anh, Giang Hoài rơi vào bẫy, chết không toàn thây.

Trước khi chết, anh gửi manh mối duy nhất về cho Dư Dung.

Nhưng mà đã quá trễ, Quý Thời Ngộ đã cầm trong tay cổ phần Dư thị, hơn nữa bởi vì chuyện của Dư Thính nên ban hội đồng quản trị đã không còn tin tưởng vào năng lực của Dư Dung, liên thủ với nhau rút hết mọi quyền lực của Dư Dung, ép điên cô rồi ném cô vào bệnh viện tâm thần.

Còn Dư Chi Chu, bởi vì anh vội vàng chạy về cứu hai chị em họ, không màng đến trời mưa to, bỏ buổi quay hình mà chạy về trong đêm, không ngờ xảy ra núi lở, người còn sống sờ sờ ngay sau đó bị chôn vùi trong đất cát mãi mãi.

Sau khi Dư gia diệt vong, Quý Thời Ngộ được ban hội đồng quản trị đề cử lên làm chủ tịch mới của Dư thị, mở ra một chương mới cho việc làm bá chủ thương trường của cậu ta.

Cậu ta giẫm lên thi cốt Dư gia, từng bước một trở thành truyền kỳ.

Lạch cạch..

Điện thoại theo lòng bàn tay rơi xuống đất.

Dư Thính xoay người muốn nhặt lên.

Ngay sau khi khom lưng xuống, cảm giác choáng váng như bị sóng biển cuốn trôi ập đến, màn sương đen trước mắt ngày càng đậm dần, cơ thể mất thăng bằng té xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

...

Khi tỉnh lại thì căn phòng đã tràn ngập ánh nắng sớm.

Dư Thính chậm rì rì ngồi dậy, bởi vì lúc ngất xỉu là nửa đêm nên không ai phát hiện ra.

Dư Thính xoa xoa cái đầu đau nhức, ngực như bị trướng nghẹn, còn có chút ghê tởm.

Hình như cô đã mơ một giấc mơ nặng nề.

Giấc mơ kia vô cùng dơ bẩn.

Dư Thính run rẩy đứng dậy đi vào toilet.

Trong gương là một gương mặt xanh xao tái nhợt, đến môi cũng có chút trắng bệch tím tái.

Không thể như vậy được.

Hôm nay cô đi hẹn hò với Yến Từ mà.

Dư Thính tắm rửa xong, thuần thục trang điểm cho mình xinh đẹp nhất.

Sau khi chuẩn bị hoàn hảo thì Dư Thính mới vội vàng tìm điện thoại của mình, cuối cùng phát hiện nó bị rớt ở chân giường.

Mở khoá màn hình, toàn cô cơ thể cô lập tức cứng đờ.

Cô ngơ ngác nhìn giao diện của app nhân sinh, gương mặt trở nên u ám.

... Không phải là mơ.

... Tất cả đều là sự thật.

Quý Thời Ngộ sẽ hại chết cô, hạt chết chị cả và anh hai cô, đem tâm huyết của cha mẹ cô thu vào túi.

Dư Thính không dám khóc, sợ làm nhòe lớp trang điểm xinh đẹp này.

Đột nhiên cô thấy rất bất an, kiếp trước sau khi cô chết, Yến Từ như thế nào?

Yến Từ kiếp trước không có giao thoa gì với Quý Thời Ngộ nên không được nhắc đến trong truyện tranh, nhưng mà app có phiên ngoại về kết cục của cậu, điều này nói rõ... Truyện tranh không nói đến những chuyện Yến Từ đã làm trong suốt kiếp trước, nhưng mà app cho biết kết cục của cậu.

Yến Từ có bốn trái tim đỏ, không cần tiền mua chương vẫn có thể xem được phiên ngoại về cậu.

Dư Thính hít sâu một hơi, nhấn vào mục 'Kích hoạt kết cục của nhân vật'.

Giây tiếp theo, trong cuốn phiên ngoại có thêm một chương mới.

'Phiên ngoại nhân vật Yến Từ.'

'Hưởng thọ tuổi 21.'

21...

Cô cắn môi, lướt xuống trang tiếp theo.

Bầu trời mưa to như trút nước, một người thanh niên mặc một chiếc áo khoác đen lạnh lẽo giết người bằng cách thức tàn nhẫn nhất - dùng những thí nghiệm hóa học. Hai gương mặt kia giống hệt với hai người đã xâm phạm Dư Thính ở tiệc cưới.

Dư Thính run rẩy không ngừng: Yến Từ, đang trả thù cho cô?

Không lâu sau lệnh truy nã Yến Từ được phát động rộng rãi.

Yến Từ bây giờ không giống với Yến Từ của kiếp trước mà cô đọc trong chương truyện cách đây không lâu, cơ thể cậu gầy trơ xương, ánh mắt suy sụp, trong mắt không có một tia sáng.

Cũng không lâu sau đó, cậu chặn Quý Thời Ngộ ở đoạn đường Quý Thời Ngộ hay đi.

Nhưng Yến Từ không làm được gì.

Bởi vì thủ đoạn gây án quá mức ác liệt, Yến Từ bị tòa án phán xử tử hình, lập tức chấp hành.

Ngay tại thời điểm xử bắn, Yến Từ ngước mắt nhìn lên bầu trời, cuối cùng nắm túi áo trước ngực.

"Trong túi áo cậu ta có cái gì vậy?"

"Giấy gói kẹo." Cảnh sát hành hình nói, "Cậu ta yêu cầu."

Xấp giấy gói kẹo kia có rất nhiều loại, màu sắc rực rỡ xếp chồng lên nhau, mơ hồ lộ ra một cái tên.

Đây là tên loại kẹo Dư Thính thích ăn nhất.

Những ký ức đóng bụi trong đầu bỗng trở nên rõ ràng.

"Anh trai nhỏ, em cho anh ăn kẹo thì chúng ta là bạn bè rồi đó nha ~"

"Anh là một người, em cũng là một người, hai chúng ta ở bên nhau thì là hai người, vợ chồng cũng có hai người, vậy sau này lớn lên anh với em sẽ kết hôn với nhau ~"

Dư Thính nhớ ra rồi.

Lúc nhỏ khi còn ở trấn Trăng Non, cô có một người bạn, nói đúng ra là chỉ có Dư Thính đơn phương muốn làm bạn với người ta. Sau này lớn lên, ký ức về những chuyện ở trấn đó đều phai nhạt dần.

Cô quên mất, Yến Từ nhớ rõ.

Ký ức về viên kẹo kia, đi theo Yến Từ từ thời thơ ấu đến khi chết đi.

Thì ra cậu ấy đã thích cô từ rất lâu rất lâu rồi, thì ra từ lúc cô đi cậu ấy vẫn cố chấp giữ mãi ký ức về hai người, đem vật vô giá trị kia coi như báu vật quý giá nhất.

Nếu không có app nhân sinh, cuộc đời cô sẽ từng bước hướng về địa ngục, cho đến lúc chết cũng không biết Yến Từ là ai, không biết ở một nơi góc tối, có một người yêu cô bằng cả sinh mệnh.

'Tôi muốn em trở thành điểm kết thúc của tôi.'

Thì ra những lời này... Không phải chỉ dùng để tỏ tình.

Dư Thính nằm cuộn tròn trên mặt đất, đau đến mức khóc không thành tiếng.

_____
: ｡ :゜(;' ∩ ';)゜:｡

Chương 60

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#11.04.2022

Cả một buổi sáng Dư Thính đều tự nhốt mình trong phòng.

Những hình ảnh khó chịu kia cứ lẩn quẩn trong đầu, rõ ràng đến mức giống như một lưỡi dao bén nhọn, ở ngay tại trái tim cô không ngừng khoét sâu.

Đau.

Đau không chịu nổi.

Không biết qua bao lâu, Dư Thính bỗng nhiên bình tĩnh lại.

—— Cô muốn đi tìm Yến Từ.

Suy nghĩ này trở thành năng lượng để cô vùng vẫy đứng dậy, Dư Thính lau khô nước mắt, vơ lấy túi kẹo chạy xuống lầu.

Cô chạy rất nhanh, dép lê chạy trên sàn phát ra âm thanh "bạch bạch" lên hồi, gương mặt không giấu được sự mệt mỏi, trong mắt còn có tơ máu chưa kịp lắng xuống.

Chú Lý không yên tâm hỏi: "Thính Thính, con cảm thấy không khỏe chỗ nào sao?"

Trong mắt chú tràn đầy sự quan tâm lo lắng, trong lòng Dư Thính lại chua xót thêm một phần.

Chú Lý và dì Tô ở Dư gia cũng đã mấy chục năm, sau khi Dư gia phá sản, chắc rằng cuộc sống của hai người họ cũng không tốt đẹp gì lắm. Trước kia Dư Thính bị chiều hư, chưa bao giờ nghĩ đến việc khi mình rời đi thì mọi người xung quanh sẽ như thế nào. Trên thực tế, tất cả những người quan tâm đến cô đều phải trả một cái giá rất đắt cho sự tuỳ hứng của cô, bao gồm chính bản thân cô.

Đôi mắt lại hơi cay lên, Dư Thính cố nén nước mắt, nhìn chú Lý nở nụ cười ngọt ngào, "Con chỉ thấy hơi căng thẳng mà thôi."

"Căng thẳng?"

"Dạ, bởi vì hôm nay con đi hẹn hò với Yến Từ."

Chú Lý có ấn tượng rất mạnh với cái tên Yến Từ.

Đứa trẻ kia tuy việc giao tiếp hơi yếu, nhưng rất thông minh và hiểu chuyện, gia thế chênh lệch rất nhiều với Dư Thính, nhưng so với Quý Thời Ngộ thì tính tình của đứa trẻ kia lại vô cùng thích hợp với Dư Thính.

Chú Lý nở nụ cười, "Đừng căng thẳng, nhà trai có khi lại căng thẳng hơn con đấy."

"Vậy sao."

"Cần chú ở lại chờ con không?"

"Không cần." Dư Thính lắc đầu, "Đợi tụi con hẹn hò xong thì chắc đã khuya lắm rồi."

Thời điểm ra khỏi nhà Dư Thính có cầm theo túi kẹo, lần trước Dư Chi Chu mang về rất nhiều, cô ăn không hết, vừa hay hôm

nay có thể mang đến cho Yến Từ.

Dư Thính nắm chặt túi kẹo.

Cô muốn nói cho Yến Từ biết, từ nay về sau cậu không cần phải giữ gìn những cái giấy gói kẹo đó nữa, cô sẽ luôn ở bên cậu, cậu sẽ không còn phải trông ngóng vào những mộng tưởng chưa từng có được để sống qua ngày nữa. Sau này, ngoại trừ kẹo, cậu muốn ôm, muốn làm gì, cô đều sẽ cho.

“Chú Lý, con thấy hơi lạnh.”

Dư Thính dựa lưng vào ghế, khó chịu xoa xoa mũi.

Chú Lý liếc mắt nhìn nhiệt độ điều hoà trong xe, nhíu mày: “Thính Thính, con thật sự không sao chứ?”

“Con không sao, chỉ là tối hôm qua có chút lạnh.”

Bây giờ cô đã học được cách nói những lời nói dối vô hại, không giống với trước kia, có chút không thoải mái là lại kêu gào lên làm cả nhà chú ý. Dư Thính không muốn làm họ lo lắng, không muốn họ vì cô mà khóc, càng không muốn mọi chuyện sẽ giống như trong truyện tranh, cô muốn mọi người đều sống tốt, giống như xưa nay luôn ở bên bầu bạn với cô.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, bầu trời ngoài cửa sổ không biết từ khi nào đã trở nên âm u.

Từng đám mây đen áp sát nhau, tầng tầng lớp lớp, như đang ấp ủ một trận mưa rền gió dữ.

Thời tiết hôm nay hơi xấu, hơn nữa đã gần chiều tối rồi, chú Lý đang do dự không nên có nên đi đường vòng hay không, kết quả ánh mắt Dư Thính nay lại cố chấp lạ thường: “Con và Yến Từ đã bàn bạc trước rồi, nếu trời mưa thì tụi con sẽ tìm một nơi nào đó để trú tạm.”

Chú Lý không nói nữa.

Một tiếng sau, xe dừng lại ở trước cổng công viên giải trí.

Dư Thính nhìn đồng hồ, 6h30, cô đến sớm.

Sau khi vẫy tay tạm biệt chú Lý, Dư Thính đứng ở quầy bán vé đợi xếp hàng.

Có lẽ bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, cũng có thể bởi vì giờ làm việc ở đây là đến rạng sáng nên khu vui chơi rách nát này hôm nay lại đông người đến chơi. Dư Thính buồn chán đá mấy cục đá nhỏ dưới chân, lấy điện thoại ra chuẩn bị gửi tin nhắn cho Yến Từ.

Chữ đầu tiên vừa đánh xong thì một giọt nước lạch cạch rơi xuống màn hình.

Sau đó, giọt thứ hai, thứ ba, càng lúc càng nhiều giọt nước rơi xuống.

“Trời mưa!”

“Mai qua bên kia trú mưa đi.”

Đám đông vừa xếp hàng ngay ngắn bây giờ lại chạy hỗn loạn khắp nơi như kiến vỡ tổ.

Dư Thính vốn đã thấy hơi lạnh, bị mưa xối ướt như vậy đã thấy cái lạnh chui thẳng vào xương cốt.

Cô hắt xì một cái, đang đi thì bị người khác va vào, điện thoại trên tay cầm không chắc bị rơi xuống đất.

“Xin lỗi.”

Người kia cầm điện thoại lên đưa cho cô.

“Không sao.” Dư Thính kiểm lại điện thoại, nháy mắt, một chiếc khăn tay dày cộp ụp đến.

Cánh tay chắc khoẻ của người đàn ông như gông cùm xiềng xích chế ngự cả người Dư Thính, một bàn tay khác gắt gao đè chiếc khăn tay kia lên miệng mũi cô, có dù đen che đậy, hơn nữa trời đang mưa to, người đi đường lại vội vàng tìm chỗ trú mưa, căn bản sẽ không có ai chú ý đến khúc nhạc nho nhỏ này.

Vài giây sau, ý thức Dư Thính tan rã, cơ thể mềm nhũn ngã xuống.

Người đàn kia xách cô lên, bình tĩnh rời khỏi nơi này.

Sau đó, Dư Thính được giao cho hai người khác, bọn họ đưa cô lên một chiếc Minibus.

Xe chạy như bay trong màn mưa, tốc độ xe chạy nhanh mang theo tầng tầng bọt nước, vừa hay lại xối lên người Yến Từ đang đi ngang qua.

Cậu nhíu mày nhìn vết bẩn chướng mắt trên ống quần jean sạch sẽ. ngoái đầu liếc nhìn chiếc Minibus một cái.

589AA.

Cậu nhớ kỹ, định sẽ tìm đội cảnh sát giao thông khiếu nại.

Còn vài phút nữa là tới giờ hẹn, Yến Từ không còn thời gian rửa sạch ống quần. Cậu lấy khăn giấy xoa xoa vài cái lên áo sơ mi cũng bị dính chút bùn đất, vòng qua vũng nước, cầm ô đến đến công viên giải trí.

“Xin lỗi, chúng tôi đã ngừng bán phiếu.”

Yến Từ vừa đi đến chỗ bán vé đã bị người bán vé từ chối không do dự.

Cậu không nghĩ tới buổi hẹn hò đáng mong chờ lại gặp kết cục này, sắc mặt tức khức đen lại.

Yến Từ nhìn đồng hồ.

Bọn họ hẹn gặp lúc 7h30, còn 10 phút nữa là đến giờ hẹn.

Xung quanh không còn chỗ nào có thể trú mưa, Yến Từ cầm ô đứng ở ven đường chờ.

Mưa gió cùng tiếng sấm liên tục đánh xuống, người càng lúc càng ít, ngọn đèn cuối cùng của khu vui chơi cùng biến mất, khu vực náo nhiệt phồn hoa dần rơi vào tĩnh mịch.

Chiếc ô cũ kỹ kia không cách nào ngăn cản được cơn mưa, vệt nước trên áo sơ mi ngày càng nhiều, khó mà nhìn ra được mới đầu nó đã sạch sẽ tinh tươm như thế nào. Cậu lẻ loi đứng ở cổng công viên giải trí, ngọn đèn hình chú hề trên đỉnh đầu vẫn còn sáng, khoé miệng nhếch lên như đang cười nhạo cái gì đó.

7h40, Dư Thính không đến.

Nhưng trước giờ cô chưa bao giờ đến đúng giờ.

Yến Từ đã đọc qua sách chinh phục phái nữ, phái nữ luôn trễ hẹn một chút.

8h, mưa nhỏ dần, dưới tàng cây có đôi chim non tình lữ run rẩy giũ lông, sau đó lại liếm liếm nhau, đùa giỡn với nhau, cuối cùng cái đuôi quấn lấy cái đuôi, ngọt ngào bay ngang qua mặt Yến Từ.

Yến Từ: "..."

Có gì đó không đúng.

Yến Từ nhíu chặt mày.

Cho dù Dư Thính không muốn yêu đương với cậu thì cũng sẽ không nhẫn tâm để cậu đứng đợi dưới trời mưa to, càng sẽ không im hơi lặng tiếng với cậu.

Nhận ra được điểm bất thường này, Yến Từ vội vàng gọi điện cho Dư Thính.

“Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được…”

Yến Từ cầm điện thoại lâm vào trầm tư.

Không liên lạc được có hai tình huống, thứ nhất: Dư Thính đã chặn số của cậu; thứ hai: Dư Thính hiện đang ở ngoài vùng phủ sóng.

Tình huống thứ nhất chắc chắn không có khả năng, trừ khi là đang ở trên máy bay thì tình huống thứ hai cũng sẽ không có khả năng. Nhưng mà mưa lớn bất ngờ, chắc chắn sẽ không cho máy bay cất cánh, vậy nên…

Có một nhân tố ngoài ý muốn phát sinh cản trở Dư Thính không đến đúng giờ hẹn.

Kết hợp với tình hình thời tiết này, có thể là ô tô bị chết máy.

Nghĩ một chút, Yến Từ quyết định gọi cho chú Lý.

Dư Thính đã từng mượn điện thoại của Yến Từ gọi cho người trong nhà, trí nhớ của cậu tốt, chú ý một chút đã có thể nhớ kỹ số điện thoại đó.

Điện thoại thông máy một hồi mới có người bắt máy.

“Alo, xin chào.”

“Xin chào, cháu là Yến Từ.” Giọng điệu của cậu lạnh lẽo nhưng không mất lễ phép, “Cháu muốn hỏi một chút, Dư Thính có ở chỗ chú không?”

: *Aizzz...*

Chương 61

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#11.04.2022

Mưa nhỏ lại, màn mưa dần trở nên lất phất.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói hoang mang của chú Lý: "Thính Thính không phải đi hẹn hò với cậu sao? Hồi nãy chú vừa đưa con bé qua đó..."

Yến Từ nghe vậy liền gắt gao nắm chặt điện thoại, xương ngón tay nhô lên, móng tay bởi vì dùng sức mà hơi phiếm hồng.

Hàm dưới cậu căng chặt, lông mi hơi run lên.

Chú Lý cũng nhận ra gì đó, "Thính Thính... Không có ở đó?"

Yến Từ nói: "Chú đưa cô ấy đến đây khi nào?"

"Khoảng 6h30, chưa tới 7h." Giọng nói chú Lý dần gấp gáp lên, "Cậu thật sự không thấy Thính Thính? Điện thoại đâu? Cậu gọi cho con bé chưa?"

"Hiện tại cháu sẽ báo cảnh sát, phiền chú chạy đến đây một chuyến."

Yến Từ cúp điện thoại, vẫy tay gọi một chiếc xe đến đồn công an.

Lúc cậu đến thì chú Lý đã ở đó, sắc mặt hai người nghiêm trọng, chú Lý vừa nhìn thấy Yến Từ đã lập tức đứng dậy.

Không lâu sau đó thì Dư Dung và Giang Hoài cũng chạy tới.

"Chuyện gì xảy ra?" Dư Dung nhìn Yến Từ, gương mặt tinh xảo có phần tái nhợt.

Yến Từ đem tình hình nói ngắn gọn.

Đầu tiên, Dư Thính chỉ có một mình nên sẽ không biết đi đâu, hơn nữa trời mưa lớn, không có khả năng cô sẽ bỏ đi nơi khác; tiếp theo cho dù có chuyện bất ngờ xảy ra, chắc chắn cô sẽ gửi tin nhắn cho cậu. Tóm lại, Yến Từ nghi ngờ Dư Thính đang gặp nguy hiểm.

Cậu phân tích nói có sách mách có chứng, đồn cảnh sát lâm vào trầm mặc.

Cảnh sát phụ trách việc ghi chép xoay xoay bút: "Xin hỏi cô bé mất tích khoảng bao lâu?"

Yến Từ: "2 tiếng 30 phút 42 giây."

Vị cảnh sát kia chớp mắt một cái: "Hả, cậu nói cô bé bị bắt cóc, là suy đoán cá nhân hay là...?"

Yến Từ nhìn thẳng: "Suy đoán cá nhân."

Vị cảnh sát ghi chép: "..."

Khi đang nói chuyện thì Dư Dung nhận được điện thoại của dì Tô.

"Tiểu Dung, có người ném vào biệt thự chúng ta một cái thùng, trong đó là, là...."

Dì Tô lắp bắp nửa ngày, cuối cùng một câu cũng không nói được hoàn chỉnh.

Dư Dung đột nhiên thấy không ổn, giọng điệu nghiêm túc hỏi: "Là cái gì vậy dì?"

Giọng nói dì Tô run rẩy: "Điện, điện thoại của Thính Thính, không có khoá, có một đoạn video..."

"Dì gửi qua cho con đi."

"Được được."

Rất nhanh dì Tô đã gửi đoạn video qua cho Dư Dung.

Đoạn video này vừa mờ vừa rung lắc dữ dội, khung cảnh xung quanh cố ý bị che giấu, Dư Thính bị trói vào một cái ghế gỗ, hai mắt bị vải đen che kín, không nhúc nhích, hình như vẫn đang mơ màng.

Ai đó đã viết lên một tấm bảng: 'Nếu muốn cứu em gái thì hãy chuẩn bị 5000 vạn.'

Cả người Dư Dung cứng đờ, cánh môi trắng bệch.

Cô đưa đoạn video cho cảnh sát, khuôn mặt tái nhợt, gằn từng chữ: "Em gái tôi bị bắt cóc, hy vọng cảnh sát mau chóng lập án."

Dư Dung lấy lại điện thoại, nhìn Giang Hoài nói: "Anh đi kiểm tra xem xung quanh có paparazzi không."

"Không có, lúc tới đây tôi đã quan sát rồi."

Dư Dung nhắm mắt, nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại Dư Thính gặp chuyện ngoài ý muốn, cô không sợ bọn bắt cóc đột nhiên giết con tin, mà cô sợ những tên chó săn rình mò trong bóng tối kia. Một khi tin tức Dư Thính bị bắt cóc lan

truyền ra bên ngoài, sẽ gây nên một loạt sóng gió lớn, mà bọn bắt cóc sợ nhất là bị chú ý, khi tình thế rơi vào hỗn loạn thì tính mạng của Dư Thính cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên cô muốn đề phòng truyền thông trước, nhất định không thể để trước khi Dư Thính được cứu ra mà tin tức bắt cóc đã đi trước.

"Chú Lý, chú về chăm sóc cho dì Tô đi, có chuyện gì thì hãy gọi điện cho con."

"Được." Chú Lý liên tục gật đầu, "Có cần, có cần nói cho Chi Chu không?"

Ánh mắt Dư Dung buồn bã, lắc đầu: "Em ấy đang ở trong núi làm từ thiện, mưa lớn như vậy, đường rất khó đi, hiện tại đừng nói cho em ấy biết, lỡ lại xảy ra chuyện gì nữa."

"Được được được, chú về trước đây."

Chú Lý đi rồi, đám người Dư Dung hợp thành một đội nhỏ đến công viên giải trí lấy băng ghi hình tù camera.

Công viên giải trí này vốn đã rách nát, các hạng mục trò chơi còn không đầu tư đủ, cổng lớn tuy rằng có camera nhưng số lượng không nhiều, dẫn đến cho nhiều góc chết. Trùng hợp là Dư Thính lại mất tích ở chỗ góc chết của camera, cảnh sát cào cào tóc liên hệ với những người qua đường có mặt ở hiện trường.

Tuy nhiên, do trời mưa bất ngờ, mọi người vội vàng tìm chỗ trú mưa, tầm nhìn lại hạn chế nên không có ai chú ý đến tình huống bên này.

Sau khi xem hết camera của đoạn đường này, Yến Từ vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng: "589AA"

"Hả?" Đại đội trưởng nhìn cậu.

Ánh mắt Yến Từ kiên định, lặp lại lần nữa: "589AA, là chiếc xe kia."

Đại đội trưởng vẫn chưa kịp load: "Cậu nói là chiếc xe này đã chở người bị hại đi?"

"Đúng vậy."

"Có chứng cứ không?"

"Không có, suy đoán cá nhân."

"..."

Yến Từ sắp xếp lại suy nghĩ, "6h30 Dư Thính đến công viên giải trí, thời gian mất tích là 6h40, 7h tôi ở trạm xe buýt, 5 phút sau đó thì chiếc xe 589AA chạy ngang qua."

"Cho nên?"

Yến Từ lấy ra một cây bút, tuỳ tiện vẽ ra một lộ trình, lần lượt đánh dấu, "Công viên giải trí này rất hẻo lánh, phụ cận chỉ có hai con đường có thể đi. Đoạn đường A là đường lớn, người đi bộ thường xuyên qua lại; đoạn đường B là con đường chết chưa được xây xong, nằm ở phía sau công viên, trên lý thuyết sẽ không ai đi qua đó. Nếu chiếc xe đó đậu ở đoạn đường B, muốn rời khỏi đây phải qua đoạn đường A, sau đó đi qua trạm xe buýt, tổng cộng mất khoảng 10 phút."

"Từ lúc Dư Thính đến công viên giải trí cho đến khi mất tích là 20 phút, vừa đủ thời gian để bọn bắt cóc đưa em ấy đến đoạn đường B, lại từ đoạn đường B đến trạm xe buýt, cuối cùng gặp tôi, thời gian hoàn toàn trùng khớp."

Giọng của đại đội trưởng hơi khàn khàn, "Lập luận này của cậu... Có hơi lấn cấn một chút."

Yến Từ tiếp tục nói: "Bọn bắt cóc rõ ràng là một băng đảng gây án, số lượng không ít hơn ba người, nếu muốn bắt cóc thì trong xe phải có nhiều người mới được. Chiếc Minibus 589AA trùng hợp là một chiếc xe tải sáu chỗ. Theo quan sát của tôi, vào thời điểm đó chỉ có duy nhất chiếc xe sáu chỗ ở trước cổng công viên, nó có hiềm nghi rất lớn."

"Nếu không tin tôi thì đội cảnh sát có thể tìm dấu vết của chiếc xe này để chắc chắn hơn."

Suy luận của Yến Từ nghe qua có vẻ hợp lý, nhưng thật ra lỗ hổng rất nhiều.

Đầu tiên, đoạn đường này không có khả năng chỉ có một chiếc Minibus đi qua; tiếp theo, chỉ căn cứ vào khoảng thời gian trùng khớp mà kết luận chiếc xe đó là của bọn bắt cóc thì không hợp lý; còn nữa, không có camera, không có chứng cứ, không có nhân chứng, chỉ dựa vào suy đoán cá nhân thì không thể bắt giữ người được.

"Bạn học này, chỉ dựa vào suy luận của cậu..."

Yến Từ ngay thẳng nói: "Còn có giác quan thứ sáu của tôi nữa."

Giác quan thứ sáu nói cho cậu biết: Dư Thính ở trong chiếc Minibus đó.

Yến Từ là một người mẫn cảm, những thứ như trực giác chưa bao giờ lừa gạt cậu.

Cậu cũng biết chút suy đoán này của cậu không tính là chứng cứ, nhưng trực giác khẳng định chắc nịch với cậu: Em ấy ở trong đó.

Đại đội trưởng không nói gì, Yến Từ cũng im lặng xoay người chuẩn bị rời đi.

Giang Hoài nhanh chóng giữ chặt tay cậu: "Cậu muốn đi đâu?"

"Tìm Dư Thính." Yến Từ hất tay Giang Hoài ta, giọng nói vừa cố chấp vừa kiên định.

Anh thở dài, dùng sức kéo Yến Từ lại, quay đầu nói với đại đội trưởng, "Làm phiền các vị điều tra về chiếc xe này, chúng ta không thể bỏ qua bất kỳ khả năng nào."

2 VS 1, đại đội trưởng nói đồng ý.

...

12 giờ sáng, đã tròn năm tiếng từ khi Dư Thính mất tích.

Cô bị cái lạnh làm cho rùng mình tỉnh dậy.

Dư Thính gian nan mở mắt ra, chỉ nhìn thấy một mảnh đen tối.

Miếng vải đen thắt chặt làm mặt cô hơi đau, miệng cũng bị dán băng dính. Nhưng mà cái này vẫn chưa phải khổ nhất, khổ nhất chính là cảm giác không khỏe truyền từ trái tim đến, hơn nữa hô hấp khó khăn, lồng ngực bị nghẹn khí không cách nào thở ra, làm ngũ tạng lục phủ đều quặn đau hết cả lên.

Rất lạnh.

Tay chân bị dây thừng trói chặt không cách nào di chuyển, chỗ bị trói truyền đến cảm giác nhói nhói.

Cơ thể không thể truyền đến đau đớn như tín hiệu điên cuồng kích thích đại não, mạnh mẽ làm cô duy trì tỉnh táo, lấn át cả sự sợ hãi và đói khát.

Trong đêm tối, thính giác và khứu giác trở nên nhạy bén hơn.

Dư Thính ngửi được mùi rượu nồng nặc, còn có chất lỏng hoá học hơi gay mũi, còn có tiếng nói chuyện của vài người --

"Cái tên Giang Hoài chiết tiệt kia dám vứt bỏ anh em đi hưởng thụ xa hoa, ha, cậu ta đúng là muốn thay đổi hoàn toàn, trở thành một người tốt à?"

Giang Hoài?

Dư Thính dựng lỗ tai lên nghe ngóng, là Giang Hoài mà cô biết sao?

"Còn có A Đông, tao nhớ kỹ ba của cậu là bị Dư gia tống vào tù đúng không? Vừa đúng lúc, lần này chúng ta từ Dư gia vớt vát được không ít tiền, ai bảo bọn họ nợ chúng ta."

A Đông là ai? Nhà bọn họ có tống ai vào ngục giam sao? Hoá ra đây là anh em nhiều năm chia cách hợp lại muốn báo thù sao?

"Cũng nhờ công của thằng nhóc Quý gia kia, nếu không tao không biết gì về tin tức của Giang Hoài, đúng là đưa tới cửa mua bán mà."

Nghe đến đây, Dư Thính lập tức ngây người.

Trong truyện tranh có nhắc tới: Bởi vì cái chết của em trai mà Giang Hoài đã trà trộn vào một băng đảng xã hội đen, sau khi báo thù thành công đã chủ động đi đầu thú, hơn nữa băng đảng kia đã có rất nhiều hành vi phạm tội, vì thế Giang Hoài cũng có công nên chỉ phán vài năm tù, sau khi ra tù đã làm vệ sĩ cho Dư Dung.

Băng đảng kia ghi hận Giang Hoài, đi khắp nơi hỏi về tin tức của anh, vài năm sau, khi Giang Hoài đang điều tra về cái chết của cô, đã bị Quý Thời Ngộ tiết lộ thông tin cho băng đảng kia, khiến Giang Hoài chết không toàn thây.

Nếu thằng nhóc Quý gia kia là Quý Thời Ngộ, vậy nghĩa là tiến trình cốt truyện đã được đẩy nhanh hơn nguyên tác.

Cô lại nhớ đến ngày diễn ra hội khiêu vũ ở trường, Quý Thời Ngộ đã nghe lén cuộc trò chuyện của cô và Yến Từ.

Cho nên cậu ta đem chuyện này nói cho kẻ thù của Giang Hoài, lợi dụng băng đảng kia để trả thù Dư gia?

Được, được lắm.

Dư Thính cười lạnh trong lòng, nếu cô có chuyện gì bất trắc thì Quý Thời Ngộ cũng có thể tẩy trắng bản thân hoàn hảo.

"A Đông, mày đi xem coi con bé kia tỉnh chưa."

Cô người lại gần, Dư Thính liền nhắm mắt nín thở.

A Đông dùng mũi chân đá đá vào bụng Dư Thính, sau đó bên tai cô truyền đến giọng nói trẻ tuổi: "Chưa tỉnh."

Người nọ cười nhạo: "Có khi là giả bộ ấy, mày tháo bịt mắt của nó xem sao."

Soạt.

Miệng vải đen bị tháo xuống, môi Dư Thính run rẩy, nước mắt sinh lí vì sợ hãi mà rơm rớm ở khoé mắt.

A Đông nói: "Tỉnh."

Dư Thính hơi mở mắt ra.

Người gọi là A Đông đang đứng với tư thế cao cao thượng thượng, nhìn rất trẻ tuổi, gương mặt cũng có xíu xíu đẹp trai, còn đeo một cặp kính, nhìn qua không giống xã hội đen gì hết.

Mấy người kia trêu ghẹo: "A Đông, nếu không thì mày lấy con bé này làm tiệc ăn mừng, khai trai đi? Dù sao mày cũng muốn báo thù cho cha mày mà phải không."

A Đông không nói lời nào, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm vào cô.

Khớp hàm Dư Thính run rẩy, nói vài chữ lí nhí: "Tôi, tôi có bệnh tim, nếu như tôi chết thì các người không lấy được tiền đâu."

Đám người kia cười to: "Cô bé, cô cho rằng mình có thể sống sót rời khỏi đây sao? Có tiền thì tốt, mà dù cho không lấy được tiền thì tụi này cũng không mất mát gì."

A Đông mặt mày vô cảm ngồi xổm xuống trước mặt cô, "Cô biết Tôn Chí Khoan không?"

Dư Thính thành thật lắc đầu.

A Đông đột nhiên cười lạnh: "Ông ta là bạn thân của cha cô, cũng chính là cha tôi, nhưng mà cô biết không, chính tay cha cô đã tống ông ta vào ngục giam."

"..."

Vậy chắc chắn là do cha anh làm sai chứ gì nữa!!

Dư Thính nuốt nước miếng, chỉ dám lải nhải ở trong lòng.

"Ông ta gặp ai cũng bị chửi rủa là kẻ lừa đảo, nhà các cô lại không ngừng phát triển. Còn tôi thì sao? Không lo nổi tiền học, còn phải chịu đựng tất cả sự xem thường và vô số lời chửi rủa, mẹ của tôi cũng bởi vì liên quan đến ông ta..." Anh đột nhiên dừng lại, hốc mắt đỏ hoa giơ tay bóp cổ Dư Thính, "Đều là lỗi của các người! Dựa vào cái gì mà các người có thể sống thảnh thơi, còn mẹ con tôi phải trốn đông trốn tây? Rõ ràng là bạn nhưng tại sao cha cô lại tàn nhẫn như vậy chứ!"

Du Thính ngơ ngác bị bóp cổ.

Cô cho rằng với tích cách vô lí của mình đã được xưng là nhân vật nữ phụ ác độc nhất rồi, ai ngờ cái anh này còn vô lí hơn cả cô?!

A Đông càng nói càng kích động, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn làm cô không dám nhìn thẳng.

Dư Thính thấy cổ cô sắp bị bóp gãy đến nơi rồi, đến thở cũng không nổi, chỉ há miệng thôi cũng cảm thấy khó khăn.

Xong rồi xong rồi.

Cô còn chưa đủ tuổi để chết mà!!!

Thiếu oxi làm tầm mắt trở nên mơ hồ, tim đập càng lúc càng nhanh.

Nhiệt độ cơ thể ngày càng hạ xuống, trong chớp mắt có rất nhiều hình ảnh hiện ra trước mặt cô, tựa như một cuốn phim về cuộc đời trước khi chết mà người ta hay nói.

Trước khi ngất đi, một viên đạn không biết từ đâu đến bắn xuyên qua ngực A Đông.

Lực tay trên cổ dần buông lỏng, chàng trai trẻ vừa rồi còn đang rất điên cuồng bây giờ lại ngã rạp xuống đất.

Phanh --

Cửa lớn bị người bên ngoài dùng sức đập phá.

Cảnh sát cầm súng xâm nhập vào, dùng đèn xe xua tan khung cảnh u ám bên trong.

"Không được nhúc nhích! Cảnh sát đây!!"

"Tất cả mau quỳ xuống, không được chạy trốn!!"

_____
: ....

Chương 62

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#11.04.2022

Có rất nhiều người ở bên ngoài nhà kho, cũng có vài chiếc xe đang đậu ở đây.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên chói tai ở vùng ngoại ô hoang vắng này, cô được bác sĩ nâng lên cáng cứu thương, ánh mắt mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng cao gầy đứng ở một góc tối âm u.

Dư Thính cực lực muốn mở to mắt nhìn xem người đó là ai, nhưng cuối cùng mí mắt vẫn không chống đỡ nổi, nặng trĩu khép lại.

"Thính Thính, chị ở đây."

"Thính Thính, chị đang nói chuyện với em, em có nghe chị nói không?"

"Thính Thính..."

Bánh xe lăn của cán cứu thương ma sát nhanh chóng trên mặt đất, giọng nói đứt quãng của Dư Dung trôi nổi bên tai, cô hơi nheo mắt lại, nhìn thấy ánh sáng trắng trên đỉnh đầu loé lên, tiếp theo là những gương mặt xa lạ, có thể là bác sĩ.

Dư Thính không trả lời được, chỉ có thể cố gắng cử động đầu ngón tay.

Động tác nhỏ này được cô thực hiện rất chậm rãi nên không ai để ý đến.

Dư Dung giống như đang khóc, từ xưa đến giờ Dư Thính chưa từng thấy chị mình khóc bao giờ, cô rất muốn nói chị ơi đừng khóc, muốn nói về sau em sẽ hiểu chuyện nghe lời chị, kêu chị đừng đau khổ nữa. Nhưng mà cổ họng giống như bị yểm bùa, không thể thốt ra lời nào, cơ thể cũng giống như không phải của cô, không cách nào cử động theo ý mình.

Lạch cạch.

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Dư Dung trơ mắt nhìn Dư Thính được đẩy vào trong, cơ thể như bị trút hết sức lực, hai chân mềm nhũn suýt ngã nhào ra mặt đất, cũng may có Giang Hoài đứng bên cạnh đỡ lấy cô.

"Ngồi xuống đi." Giang Hoài đỡ cô ngồi xuống dãy ghế ở hành lang, cánh tay ôm chặt lấy bả vai cô.

Đèn trần ở hành lang chiếu vào mặt cô, hai mắt trống rỗng.

Trước khi chết, mẹ đã dặn dò cô rất nhiều lần, nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân và hai đứa em. Cô khắc ghi lời dặn dò của mẹ vào sâu trong lòng, không quan tâm có người nói Dư Thính sẽ cản trở con đường sự nghiệp của cô, Dư Dung vẫn không hề có ý định bỏ bê Dư Thính.

Bởi vì cô chỉ còn có họ.

Cô vì người nhà, từng bước trở nên mạnh mẽ hơn, trở thành người không có gì là không làm được, cuối cùng đem xí nghiệp

đang ở bờ vực phá sản sống lại, nhưng mà kết quả thì sao, em trai thì không ưa cô, em gái thì sống chết không rõ.

Dư Dung nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới Yến Từ vẫn luôn thấp thỏm đứng ở cửa phòng cấp cứu.

Cậu yên lặng đi theo họ đến đây, không có cảm giác tồn tại làm Dư Dung suýt nữa quên mất cậu.

Ánh mắt thiếu niên chất chứa sự lo lắng vô bờ, hai tay buông thõng bên hông nắm chặt đến mức phiếm hồng.

Dư Dung tránh vòng tay của Giang Hoài, đi qua vỗ vai cậu: "Yến Từ, hôm nay rất cảm ơn cậu, nhưng mà đã khuya lắm rồi, cậu có muốn về nhà nghỉ ngơi hay không?"

Cậu chạy theo cảnh sát cả một ngày trời, đến một giọt nước cũng chưa uống, chỉ cần là người bình thường sẽ không chịu nổi loại mệt nhọc này. Dư Dung muốn cảm ơn hành động dũng cảm của cậu, cô cũng sợ Yến Từ sẽ bị suy sụp vì chuyện xảy ra với Dư Thính ngày hôm nay.

Yến Từ lắc đầu, lại lần nữa nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu.

Ánh mắt khi thích một người không tài nào che giấu được, cho dù Dư Dung chưa bao giờ yêu đương nhưng cũng dễ dàng thấy được tình cảm Yến Từ dành cho Dư Thính.

Khi nhìn những người khác, ánh mắt cậu bình tĩnh, lạnh nhạt; chỉ khi nhìn về Dư Thính, trong mắt cậu như có hàng ngàn vì sao sáng lấp lánh khó mà che giấu.

"Hôm nay Thính Thính... Là đi hẹn hò với cậu sao?"

Yến Từ nghe lời này liền run lên, chậm rãi rũ mắt.

Đúng vậy, nếu Dư Thính không đến, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

"Cậu không cần tự trách." Dư Dung nhẹ giọng an ủi, "Đám người kia ủ mưu đã lâu, cho dù hôm nay không động thủ thì ngày mai cũng sẽ tìm cơ hội mà thôi. Trái lại, tôi còn muốn cảm ơn cậu, nếu không phải có cậu thì chúng ta sẽ không tìm được Dư Thính nhanh như vậy."

Cảnh sát đã nghe theo lời Yến Từ đi điều tra hành tung của chiếc Minibus kia, lúc đó mới theo manh mối tìm được chạy đến nhà máy hóa chất kia cứu viện kịp thời. Dư Dung không dám tưởng tượng, nếu chậm một chút nữa thì Dư Thính sẽ ra sao.

Yến Từ vẫn không nói lời nào.

Dư Dung hít sâu một hơi: "Tình hình sức khỏe của Dư Thính cậu cũng thấy rồi, bởi vì do sinh non nên thể chất yếu hơn người bình thường ít nhiều. Nếu cậu chỉ muốn yêu đương với Dư Thính, Dư Thính cũng như thế thì tôi đương nhiên không phản đối, dù sao yêu đương cũng là một kỷ niệm đẹp. Nhưng mà nếu cậu muốn có một thứ gọi là cả đời với Dư Thính, tôi khuyên cậu nên suy xét cẩn thận."

Rốt cuộc Yến Từ cũng mở miệng: "Suy xét chuyện gì?" Giọng nói cậu khàn khàn, ngữ điệu hơi chậm chạp.

"Thành gia lập nghiệp, và không sinh con đẻ cái."

Sức khỏe của Dư Thính không thích hợp để sinh con, Dư Dung vốn không muốn nhúng tay vào chuyện yêu đương của em gái mình; nhưng nếu Yến Từ đã muốn đi đến chuyện cả đời với em ấy, cô nghĩ mình nên nói trước chuyện này, kịp thời ngăn chặn những tổn thương mà tương lai Dư Thính có thể sẽ gặp phải.

"Ồ." Yến Từ dựa lưng vào vách từng, "Tôi không có mơ tưởng xa như vậy."

Dư Dung nhìn cậu.

"Tôi chỉ có một ước nguyện, là em ấy sẽ sống lâu trăm tuổi mà thôi." Cậu dùng giọng điệu bình thường nhất để nói ra điều ước từ tận đáy lòng của mình.

Một năm trước, Yến Từ cảm thấy việc trò chuyện với cô đã là hy vọng xa vời lắm rồi, nào dám mơ ước đến cái gì mà bên nhau trăm năm đến khi bạc đầu.

Cậu thích em ấy.

Thích em cười, thích em nhảy nhót, càng thích bộ dạng hờn dỗi đáng yêu của em.

Yến Từ không để bụng chuyện gì, chỉ hy vọng Dư Thính có thể sống tốt, giống như trước kia suốt ngày lảm nhảm bên tai cậu.

Đinh.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, tất cả mọi người đều đứng dậy đi qua đó.

"Tình huống của bệnh nhân vẫn chưa ổn định, cần cách ly ở phòng ICU quan sát một thời gian."

Dư Dung vội vàng hỏi, "Vậy hiện tại em ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ nói: "Chúng tôi đề nghị nên tiến hành phẫu thuật càng sớm càng tốt, bây giờ chỉ chờ đợi các phương diện sức khoẻ của bệnh nhân ổn định sẽ ngay lập tức tiến hành phẫu thuật."

Dư Dung có hơi do dự: "Nếu phẫu thuật thì có nguy hiểm nào không?"

"Nguy hiểm chắc chắn có, nhưng nếu không phẫu thuật thì bệnh nhân chắc chắn sẽ nguy hiểm hơn."

Dư Dung rũ mắt, như đang có điều suy nghĩ.

Người nhà tạm thời không thể vào thăm, Dư Dung chỉ có thể đứng trước khung cửa kính nhỏ nhìn em gái.

Trên người cô cắm rất nhiều ống dẫn truyền, trên mặt đeo mặt nạ hô hấp, tần suất điện tâm đồ có chút loạn, Dư Dung chỉ đứng bên ngoài cũng cảm nhận được Dư Thính đang rất khó chịu.

Khổ sở trong lòng không cách nào nói ra, Dư Dung đặt tay lên cửa kính, cách một tấm kính miêu tả bộ dáng của Dư Thính.

"Tiểu Kẹo đâu?!"

Bên tai bất chợt vang lên giọng nói gấp gáp của ai kia.

Không chờ Dư Dung ngước mắt nhìn, người nọ đã túm lấy vai cô, gặng hỏi: "Thính Thính đâu?"

Chờ đến khi anh biết được chuyện xảy ra thì đã qua một đêm rồi, một đường chạy như bay về đây, đầu óc và quần áo hỗn độn, hai bên thái dương mồ hôi nhễ nhại, đấy mắt còn có rất máu rất đậm, túm lấy vai Dư Dung muốn hỏi tình hình của Dư Thính.

"Còn chưa tỉnh." Dư Dung bình tĩnh thốt ra ba chữ.

Dư Chi Chu lúc này mới chú ý thấy em gái đang nằm bên trong.

Sau khi lâm vào trầm mặc thật lâu, cảm xúc nhẫn nhịn bấy lâu nay của anh bùng nổ, "Dư Dung, chị có ý gì hả!? Thính Thính xảy ra chuyện tại sao không báo cho tôi! Chị thích cảm giác khống chế mọi chuyện trong tay vậy sao?!"

Dư Dung không nói lời nào, gắt gao nhìn chằm chằm phòng cấp cứu.

"Tiểu Chu, hôm qua mưa lớn, tiểu Dung sợ con chạy về gấp sẽ xảy ra chuyện nên mới tạm thời không báo tin cho con, con

đừng hiểu lầm con bé." Chú Lý thấy tình hình căng thẳng, đỏ mắt đi qua giảng hoà.

"Cái gì mà đừng hiểu lầm, chị ta..."

"Chi Chu, bác sĩ nói Thính Thính cần phải phẫu thuật gấp." Không chờ anh nói hết, Dư Dung đã nghẹn ngào lên tiếng cắt lời Dư Chi Chu.

Sợ hãi liên tục vây lấy cô từ hôm qua bây giờ đã bùng nổ, nước mắt rơi liên tục, ướt đẫm cả gương mặt tái nhợt. Dư Chi Chu cứ như bị chặn họng, ngơ ngác nhìn cô, cánh tay đang túm lấy vai cô buông lỏng ra, tức giận khi nãy bùng nổ bị nước mắt của Dư Dung dập tắt mất rồi.

Xung quanh hành lang chỉ còn tiếng khóc của Dư Dung.

Lúc còn ở thời thanh xuân ngây ngô, Dư Dung tự tay mình tên xuống giấy xác nhận tử vong của cha mẹ, tự tay đắp vải trắng cho họ, tận mắt chứng kiến hài cốt của họ thiêu thành tro bụi. Không ai sợ cảnh người thân qua đời hơn cô, vậy nên cô đã rất cẩn thận, hận không thể đem mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời cho em gái thân yêu của mình, nhưng kết quả thì sao, em gái cô vẫn đối mặt với cái chết trong tức khắc.

"Em nói đúng, chị không phải là người chị tốt, Thính Thính muốn chị dẫn đi công viên giải trí thôi mà lần nào chị cũng đều thất hứa với con bé."

"Cảm xúc của em và Thính Thính, trước giờ chị đều không thèm để ý đến."

Từ nhỏ Dư Dung đã rất mạnh mẽ, cho dù làm sai thì cô cũng tự nhận lỗi với chính mình, đây là lần tiên trong cuộc đời, cô cúi đầu trước Dư Chi Chu. Điều này làm cho Dư Chi Chu muốn tìm cô hỏi tội lại luống cuống tay chân, cuối cùng cứng nhắc giơ tay lên, ôm chị gái vào lòng.

Nước mắt làm ướt một mảng lớn trên vai anh, lúc này Dư Chi Chu mới phát hiện ra làn da Dư Dung rất lạnh lẽo, cách một lớp quần áo vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương kia.

Đột nhiên anh cảm thấy mình có chút quá đáng rồi.

Thời điểm anh cái gì cũng không hiểu, Dư Dung đã gánh vác cả Dư gia, cô quan tâm Dư Thính hơn bất kỳ ai, vậy nên lúc này sẽ không ai khổ sở hơn cô.

"Chị, chị đừng khóc." Dư Chi Chu có chút mất tự nhiên, "Chờ Thính Thính khoẻ lại thì chúng ta cùng dẫn con bé đến công viên giải trí chơi."

Dư Dung gật đầu, lau khô nước mắt, rời khỏi cái ôm của Dư Chi Chu.

Hai chị em đối mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời quay mặt đi. Hiểu lầm giữa hai người không phải ngày một ngày, chuyện đến hôm nay vẫn như cách một tầng vải, ai cũng không chịu chủ động bước lên một bước, điều này làm cho cả hai không được tự nhiên.

Lần trầm mặc này tương đối dài.

Dư Chi Chu không nhịn được mở miệng: "Bọn bắt cóc là ai? Ai là chủ mưu chuyện này?"

Dư Dung nói: "Kẻ thù của Giang Hoài, nhưng không biết tại sao lại biết được hành tung của Dư Thính. Kỳ lạ hơn là, người bị tay súng bắn tỉa bắn chết là con trai của Tôn Chí Khoan. Cảnh sát vẫn còn đang thẩm vấn đám người đó, chắc sẽ nhanh có kết quả thôi."

Vừa dứt lời, cảnh sát đã gọi điện cho Dư Dung.

Dư Chi Chu gấp không chờ áp tai vào nghe lén.

"Xin chào, cảnh sát Từ."

"CHúng tôi đã hỏi cung ra được, các cô có quen biết người tên Quý Thời Ngộ không?"

Cái tên này làm cho Dư Dung điếng người: "Anh nói... Ai?"

Cảnh sát Từ nói: "Quý Thời Ngộ, đám người kia nói là người này đã liên lạc với A Đông, đem hành tung từng người Dư gia các cô tiết lộ cho họ."

Dư Dung khiếp sợ không nói nên lời.

Cô nhìn ra được sự bất mãn của Quý Thời Ngộ với Dư gia, nhưng khi đó cô chỉ tưởng là đứa trẻ đang ở tuổi dậy thì có chút cáu kỉnh, hoặc là tính cách tuỳ hứng của Dư Thính là cậu ta chán ghét. Nhưng không ngờ được đứa trẻ mà cô tự tay nuôi lớn lại xúi giục kẻ thù của họ bắt cóc em gái cô!

Đây còn là bất mãn nữa, mà là thật sự muốn giết chết Dư Thính.

Đầu óc Dư Dung trống rỗng, phải gắt gao vịn chặt Giang Hoài mới không té ngã.

Điện thoại còn chưa cúp thì đã thấy Dư Chi Chu xoay người muốn rời đi.

Dư Dung vội vàng hỏi: "Dư Chi Chu, em muốn đi đâu?"

Dư Chi Chu từ kẽ răng rít ra mấy chữ: "Tìm Quý Thời Ngộ."

Nếu cậu ta muốn em gái anh chết, thì cũng đừng nghĩ đến việc sống sót!

Tác giả có lời muốn nói: Thính Thính sẽ không sinh con, tôi không muốn con bé sinh con đâu huhu.

_____
:(ɔ ˘ ˳ ◠ ˘ ˳)ɔ

Chương 63

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#11.04.2022

Dư Chi Chu hỏi thăm vị trí của Quý Thời Ngộ, thừa dịp trời vẫn chưa sáng chạy ngay đến chỗ phòng thuê của Quý Thời Ngộ, tốc độ của anh còn nhanh hơn cảnh sát, lúc chạy đến nơi còn chưa thấy một móng cảnh sát nào.

Sợ rút dây động rừng nên Dư Chi Chu gõ cửa rất chậm rãi, từng chút từng chút một.

“Ai vậy?”

Trong phòng truyền ra giọng nói của một chàng trai xa lạ, chắc là bạn cùng phòng. Chờ cậu ta mở cửa ra thì Dư Chi Chu trực tiếp xông vào phòng, liếc nhìn khắp phòng tìm kiếm Quý Thời Ngộ.

“Ai, anh con mẹ nó là ai vậy?”

Dư Chi Chu không quan tâm cậu ta, đi đến chỗ cánh cửa duy nhất trong phòng đẩy ra.

Rốt cuộc cũng tìm thấy.

Quý Thời Ngộ ở đây rồi.

Cậu ta dường như đã sớm đoán được Dư Chi Chu đã đến, gương mặt vô cùng bình tĩnh.

Không cần biết đúng sai, Dư Chi Chu ngay lập tức đấm một phát vào mặt cậu ta.

“Mẹ nó!” Bạn cùng phòng khiếp sợ hét lên, “Anh có bệnh à?! Dừng tay ngay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Dư Chi Chu làm như không nghe thấy, túm áo Quý Thời Ngộ lên đánh tiếp.

Anh ra tay rất ác độc, không cho đối phương chút cơ hội phản kháng nào, khi đấm khi đá, khi nhéo khi đập đầu cậu ta vào tường. Rất nhanh, gương mặt kia của Quý Thời Ngộ đã bị biến dạng nặng nề, một cái răng của cậu còn nằm lăn lóc trên mặt đất, tơ máu theo khóe miệng chảy xuống.

Bạn cùng phòng chạy về phòng lấy điện thoại, còn chưa kịp gọi 110 thì cảnh sát đã trực tiếp xông vào, còn có Giang Hoài.

Phòng khách một mảnh hỗn độn, đủ loại đủ vật rơi đầy trên mặt đất.

Giang Hoài ra dấu cho cảnh sát kêu họ đừng tới can ngăn, lẳng lặng đứng nhìn Dư Chi Chu trút giận.

Quý Thời Ngộ chậm rì rì bò dậy, miệng phun một ngụm máu loãng, ôm bụng nhìn họ cười nhạo một tiếng.

Dư Chi Chu lại đập cậu ta một phát, cậu ta bị đánh như bùn nhão nhưng ánh mắt lại tỏ vẻ khinh thường như cũ.

Anh không trút được giận, nghiến răng nghiến lợi gào lên: “Quý Thời Ngộ, cậu có còn là người không!?”

Cậu ta không trả lời.

“Dư gia chúng tôi đối xử không tốt với cậu chỗ nào? Tại sao cậu muốn hại em gái tôi? Cậu con mẹ nó còn có lương tâm không hả?!”

“Rất tốt với tôi?” Quý Thời Ngộ giống như đang nghe một câu chuyện tức cười nào đó, cười ha hả từng đợt, “Đúng vậy, các người đại phát từ bi nhận nuôi đứa trẻ mồ coi là tôi, người ngoài nói Dư gia không hề vô tâm, nhưng sự thật có đúng vậy không?”

Dư Chi Chu bị lời nói này làm cho khiếp sợ, “Cậu có ý gì?”

Cậu ta tránh khỏi tay Dư Chi Chu, nói: “Lúc Dư Thính nhốt tôi dưới tầng hầm, các người có ngăn cản cô ta không? Cô ta lần nào cũng làm tôi khó xử, các người có từng dạy lại cô ta chưa? Các người căn bản không coi tôi là con người, mà chỉ coi tôi như một món đồ chơi đem lại niềm vui cho em gái các người mà thôi. Chờ đến sau này có phải muốn tôi làm con rể Dư gia, cả đời tuỳ ý các người sai bảo?”

“Cậu mẹ nó…”

“Còn có cha của tôi.” Hai mắt Quý Thời Ngộ đỏ đậm, ngập tràn hận ý, “Tại sao ông ấy lại chết, là do bị Dư gia các người và Tôn Chí Khoan liên thủ với nhau giết chết!”

Dư Chi Chu lui về sau hai bước, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên: “Những điều này cậu nghe ai nói?”

Nghe ai nói?

Kiếp trước, trước khi cậu nhắm mắt xuôi tai, Tôn Chí Khoan sau khi được thả tự do đã cố ý đến gặp mặt cậu.

Năm ấy ba người họ là bạn tốt cùng hợp tác với nhau, cùng đầu tư vào một hạng mục cộng đồng hơn trăm triệu, khi đó Dư gia có tiền nhất nên đầu tư lớn nhất, Quý gia chỉ là một gia đình bình dân, vốn dĩ không tính đầu tư nhưng cuối cùng cũng

không nhịn được mà tham gia vào. Bởi vì gom bao nhiêu cũng không đủ khoản đầu tư, cha Quý chỉ có thể đi vay tiền khắp nơi, còn bán đi cửa hàng duy nhất trong nhà.

Kết quả đây lại là một thuyết âm mưu, Tôn Chí Khoán lén lút cõm đi mất số tiền đầu tư chạy trốn.

Quý gia tổn thất nghiêm trọng nhất, cha Quý nhảy cầu tự sát, mẹ Quý cũng vì vậy mà rơi vào bệnh tật.

Nhưng mà kế hoạch của Tôn Chí Khoan có thật sự là do ông ta chủ mưu không?

Tại sao qua ngày hôm sau ông ta đã bị cha Dư bắt được, thực sự trùng hợp như vậy à?

Tôn Chí Khoan nói: "Tao và cha Quý đều đã bị Dư gia lợi dụng."

Quý Thời Ngộ nghi ngờ đây chỉ là lời bịa đặt của Tôn Chí Khoan.

Nhưng mà sau vụ việc này, ai là người có lợi nhất? Không còn gì để nói, có lợi nhất chính là Dư gia. Hai người khác cùng tham gia đầu tư, một người chết đi, một người bị ném vào tù, chỉ có Dư gia, trở thành cường giả dẫn đầu thương trường.

Khi đó Quý Thời Ngộ đã bệnh đến không đi nổi, nhớ loại mấy chục năm ở Dư gia, không có tự do, không có tình yêu, anh không có chỗ nào để đi.

Sự hận thù đã đi theo anh đến cuối cuộc đời.

Khi đó Quý Thời Ngộ đã nghĩ rằng, nếu có thể sống lại, anh nhất định phải cho Dư Thính gặp báo ứng, muốn đem những thứ vốn thuộc về cha của anh lấy về.

Cho nên anh mới đi thăm tù Tôn Chí Khoan, từ trong miệng ông ta nghe được tin tức về A Đông, sau khi trốn tránh được sự điều

tra của Giang Hoài, lén lút đem hành tung của Dư Thính cho cậu ta.

“Dư Chi Chu, được rồi.”

Giang Hoài kéo Dư Chi Chu đang định xông lên, kêu cảnh sát dẫn Quý Thời Ngộ đi.

Anh nhìn theo bóng lưng của thiếu niên, nhớ rõ khi còn nhỏ, cậu ta luôn ôm đùi gọi anh hai tiếng anh trai, hiện tại thì hay rồi, sau khi trưởng thành, cậu ta không còn là người mà anh từng biết nữa, vô cùng xa lạ.

…

Đồn công an, Quý Thời Ngộ đang bị thẩm vấn.

Cậu cũng không che giấu gì nữa, đưa điện thoại cho cảnh sát, trên màn hình là vài câu hỏi thăm qua loa với A Đông, cuối cùng nói bóng nói gió với A Đông về vị trí của Dư Thính, ngoài ra không còn gì khác nữa.

Cho dù không tham gia trực tiếp vào kế hoạch bắt cóc này, nhưng hành vi của Quý Thời Ngộ lại đóng vai trò phụ trợ, cậu ta vẫn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Sau khi cảnh sát rời đi, Quý Thời Ngộ ngửa đầu nhìn ngọn đèn nhỏ trong phòng thẩm vấn.

Suy nghĩ rối loạn, đường nét trên gương mặt được bao bọc bởi một tầng ánh sáng mờ ảo.

Lúc này, Dư Dung đi vào.

Không có cảnh sát, chỉ có một mình cô, hiển nhiên là đã được sự cho phép.

Dư Dung ngồi xuống đối diện với cậu, ném một túi giấy qua.

“Mở ra đọc đi.”

“Không muốn đọc.”

Dư Dung cười lạnh: “Tôi đem chân tướng dâng tận miệng cho cậu, cậu không thèm xem mà còn dám tự tiện vu oan cho Dư gia chúng tôi?”

QUý Thời Ngộ trầm mặc vài giây, sau đó mở túi giấy ra.

Đó là một bài báo viết về sự việc năm đó, được giữ còn mới tinh, mực in còn rất rõ ràng. Góc trái bên dưới có một dòng tóm tắt tin tức ——— ‘Người đàn ông bị lừa tiền đầu tư, nhảy cầu tự tử. Bạn thân liều chết tìm cách cứu người.’

Phía dưới là chân dung của người đàn ông nhảy cầu tự tử, dù đã được mosaic nhưng Quý Thời Ngộ vẫn nhận ra đây là cha mình, còn có người đang cuống cuồng nhảy xuống cầu cứu người… Là chú Dư.

Tay cầm tờ báo của Quý Thời Ngộ đang run rẩy dữ dội, cố bình tĩnh lấy hết giấy tờ trong túi ra.

Toàn bộ đều là giấy nợ, chữ ký của cha Quý trên từng tờ giấy làm cậu không ngăn được nước mắt.

Ngoài ra còn có một ít biên lai, là tiền viện phí của mẹ cậu.

Gương mặt Dư Dung lạnh lẽo, “Những khoản tiền này đều đã được cha tôi chi trả hết. Lúc cha cậu nhảy cầu, cha tôi là người nhảy xuống cứu người đầu tiên, nhưng vẫn không cứu được. Vì vậy mà ông vẫn luôn thấy áy náy, cũng rất hối hận vì đã kéo cha cậu tham gia đầu tư. Sau khi cha cậu chết, ông ấy vẫn luôn sống trong sự dằn vặt. Tiếp đó lại biết được mẹ cậu bệnh nặng phải nhập viện, ông ấy vẫn luôn âm thầm giúp đỡ mẹ con cậu, cho đến khi mẹ cậu qua đời vì bệnh tật, ông ấy mới đem cậu về Dư gia.”

“Tấm thẻ ngân hàng tôi đưa cậu ngày trước, là số tiền được nạp vào dưới danh nghĩa của cha tôi, nếu có một ngày cậu muốn rời đi thì ông ấy sẽ đưa số tiền đó cho cậu.”

“Quý Thời Ngộ, không ai có thể cưỡng ép cậu, cậu có thể rời đi bất cứ lúc nào cậu muốn.”

Ánh đèn trên đỉnh đầu nhấp nháy, Quý Thời Ngộ cắn chặt răng, nước mắt liên tục trào ra làm tầm mắt cậu hơi mơ hồ.

Dư Dung rướn người về phía trước, “Quý Thời Ngộ, nhìn tôi.”

Cậu chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gương mặt Dư Dung bình tĩnh, gằn từng câu từng chữ: “Tại sao cậu, lại tìm đến A Đông?”

Hầu kết Quý Thời Ngộ lăn lộn, một chữ cũng không nói nên lời.

“Cậu không nói? Tôi nói thay cậu.” Cô nói, “Cậu hận nhà chúng tôi, cũng hận Tôn Chí Khoan. Cho nên cậu kêu A Đông bắt cóc em gái tôi, vừa có thể trả thù A Đông, vừa làm chúng tôi sống không tốt, đúng vậy không?”

Ban đầu Quý Thời Ngộ đúng là có chủ đích này.

Tôn Chí Khoan còn mấy năm nữa là ra tù, cậu không cam tâm, cho nên muốn trả thù lên con trai ông ta, chờ đến khi A Đông bị bỏ tù, thời điểm náo loạn nhất, cậu sẽ thuận lý thành chương vạch trần góc tối của Dư gia.

“Tôi không muốn làm hại Dư Thính…” Giọng nói Quý Thời Ngộ run rẩy, “Tôi, đã muốn báo cảnh sát.”

Cậu đã muốn làm vậy.

Chờ thời điểm nguy cấp nhất sẽ đem vị trí của A Đông báo cho cảnh sát, nhưng không ngờ cảnh sát lại tìm được Dư Thính

nhanh như vậy.

Dư Dung không còn giữ được bình tĩnh nữa: “Vậy cậu không nghĩ tới việc Dư Thính sẽ tái phát bệnh tim sao, cậu không nghĩ đến việc đám người kia sẽ xâm phạm con bé, làm hạ con bé, cậu không tới bởi vì cậu hiểu lầm chúng tôi mà con bé sẽ chết sao?”

Dư Dung nhắm mắt lại, cố nén nước mắt đang chực chờ trào ra: “Hay là nói, ngay từ đầu cậu đã muốn con bé gặp phải kết cục này?”

Quý Thời Ngộ cứng họng, không nói gì.

Tình cảm của cậu với Dư Thính rất phức tạp, có lúc hận cô, hận cô kiêu căng, hận cô tuỳ hứng, hận cô huỷ hoại cuộc sống của cậu; có lúc lại nhớ tới những kỷ niệm đẹp kiếp trước, đôi khi còn nằm mơ thấy cảnh cô ôm cậu cười đùa, một bộ dạng vô tư hồn nhiên.

Loại tình cảm này, Quý Thời Ngộ không biết chính xác nó là gì.

Nhưng mà đến cuối cùng, thù hận chiếm đóng toàn bộ lý trí, cậu chỉ muốn làm Dư gia sống không yên ổn, căn bản không có nghĩ đến việc Dư Thính sẽ phải chịu những tổn thất gì, thậm chí còn nghĩ đến những cách thức xấu xa khác để trả thù Dư Thính.

Cậu trầm mặc, Dư Dung tự hiểu là cậu đang cam chịu.

Toàn thân Dư Dung run rẩy, không tin được đứa trẻ lớn lên dưới mí mắt cô lại có tâm tư ti tiện ác độc như vậy, cô đã nuôi sói trong nhà rồi. Cô nên sớm nghe theo Giang Hoài, xử lý cậu ta sớm một chút thì Dư Thính sẽ không chịu tổn thương như bây giờ.

“Hiện tại Thính Thính đang ở trong phòng ICU, không lâu sau đó sẽ tiến hành phẫu thuật, không biết là sống sót được hay không.” Dư Dung nén nhịn chua xót trong cổ họng, lần nữa

đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào cậu, “Quý Thời Ngộ, cậu không cần phải ở trong tù trong suốt quãng đời còn lại; mà chính tôi, sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để trả thù cậu.”

Cô không thèm liếc nhìn cậu ta thêm lần nữa, quay đầu dứt khoát rời khỏi phòng thẩm vấn.

…
Bầu trời Giang thành cứ như đang rầu rĩ.

Từ lúc Dư Thính xảy ra chuyện đã hai ngày rồi, trạng thái của Dư Thính cũng có chuyển biến tốt đẹp hơn, ý thức cũng rõ ràng hơn.

Mấy ngày không ăn không uống khiến cô gầy đi rất nhiều, mái tóc mượt mà cũng trở nên xơ xác hơn, đau khổ nhất là phần ngực, cứ đập lúc nhanh lúc chậm, so với chết còn làm cô khó chịu hơn.

Dư Thính còn rất dễ bị bóng đè, nội dung bóng đè có khi là cốt truyện rách nát kia, có khi là gương mặt khi A Đông ngã quỵ xuống, mỗi lần tỉnh lại đều mồ hôi đầm đìa.

Nhưng lần này khi ác mộng đến, có một bàn tay dịu dàng vuốt ve trán cô, xua tan đi những thứ đáng sợ đó.

Cô chậm rãi mở mắt ra, đối diện với ánh mắt mắt ôn nhu của Dư Dung.

Dư Thính lập tức thấy yên tâm, nắm lấy đầu ngón tay cô, nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị ơi.”

“Thính Thính thấy khỏe hơn chưa?”

“Khoẻ hơn rất nhiều.” Dư Thính nhỏ giọng đáp lại, “Anh có tới không chị?”

“Đang ở bên ngoài, bác sĩ không cho nhiều người vào thăm bệnh cùng lúc.”

Dư Thính không biết bản thân đã ngủ bao lâu, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng trò chuyện của anh và chị, bọn họ chắc đã lo lắng cho cô rất nhiều.

Nói thật, cho dù không bị Quý Thời Ngộ hãm hại thì cơ thể yếu đuối này của cô cũng không duy trì được bao lâu.

Bây giờ cô cũng chẳng muốn hỏi về Quý Thời Ngộ, cô chỉ có một mong muốn.

“Chị ơi, chị với anh có thể, đừng mỗi lần gặp nhau là lại cãi nhau không?” Khi nói lời này, ánh mắt Dư Thính sáng lấp lánh, “Sau khi em chết rồi thì hai anh chị chỉ có thể dựa dẫm lẫn nhau.”

Tình cảm gia đình là món đồ biết bao nhiêu người tha thiết muốn có được.

Dư Thính không muốn bọn họ cứ hiểu lầm nhau họ, vốn dĩ hai người nên giống như trước đây, cùng nhau ăn Tết, cùng nhau đùa giỡn, giống như những cặp chị em khác cãi vui với nhau, chứ không phải hận nhau như kẻ thù.

“Thính Thính, em sẽ không chết.” Dư Dung nhéo gương mặt trắng nõn của cô, “Bệnh viện sẽ cử bác sĩ giỏi nhất phẫu thuật cho, em sẽ không có chuyện gì, chờ em tốt lên…”

Dư Dung mím môi, nước mắt rơi xuống mu bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, “Chờ em tốt lên, ba chị em chúng ta sẽ cùng nhau đón Tết Trung Thu.”

Tác giả có lời muốn nói:

Dư Thính: Tôi đã trả giá vì cái nhà này quá nhiều.

_____
: *Mọi sóng gió đều đã qua rồi.*

Chương 64

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#12.04.2022

Lưu ý: *Hai chương 64 và 65, do không có bản convert nên Gà (nhờ Google Translate) dựa vào bản raw để edit, khả năng chính xác chỉ nhằm chừng 60-65% (do Gà không biết đọc tiếng Trung), nếu thấy không ổn thì độc giả có thể trực tiếp đọc đến chương 66, xin cảm ơn.*

———

Thời gian tiến hành phẫu thuật được ấn định vào tám giờ sáng thứ bảy, đêm trước ngày phẫu thuật sẽ không cho phép người nhà vào thăm bệnh nhân nữa, vậy nên Dư Dung và Dư Chi Chu đã đến từ sáng sớm, muốn làm bạn với Dư Thính thêm một chút.

Nghĩ đến việc mình sắp được phẫu thuật, Dư Thính cảm thấy hơi khủng bố.

Cô rất sợ đau, sợ quá trình phẫu thuật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không thể gặp lại hai anh chị và Yến Từ.

Nhắc đến Yến Từ thì mới nhớ, mấy ngày nay cô đã không gặp cậu ấy rồi.

Nếu là lúc trước thì cô có thể rụt rè một chút, đợi sau khi mọi chuyện ổn thỏa sẽ tìm cậu ấy; nhưng hiện tại vừa mới đi dạo

Quỷ môn quan một vòng, cô không muốn bỏ lỡ để rồi lại tiếc nuối.

"Chị ơi, Yến Từ không đến thăm em sao?"

Dư Dung nói: "Mấy ngày nay cậu ấy đều đến thăm em, nhưng bác sĩ không có nhiều người vào thăm bệnh nên chỉ đứng bên ngoài nhìn, em muốn gặp cậu ấy sao?"

Dư Thính lập tức gật đầu.

"Vậy để chị gọi cậu ấy vào đây."

Một lát sau, trước cửa phòng bệnh đã xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, rõ ràng là chỉ mới mấy ngày không gặp nhưng Dư Thính lại cảm thấy như hai người đã từng âm dương cách biệt vậy. Khoảng cách giữa hai người không xa không gần, một đứng một ngồi cứ thế nhìn nhau, ánh mắt Yến Từ thẳng tắp nhìn chằm chằm Dư Thính. Cô cảm thấy Yến Từ đã gầy đi rất nhiều, hơi thở của cậu cũng có chút dồn dập gấp gáp.

"Đi ra ngoài." Dư Dung không để ý Dư Chi Chu chống cự, kéo anh ra khỏi phòng bệnh, chừa lại không gian riêng cho hai bạn trẻ.

Lạch cạch.

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, phòng bệnh cũng đồng thời lâm vào tĩnh mịch.

Yến Từ từng bước đi tới gần cô.

Ánh mắt cô theo sát cậu, đến khi Yến Từ ngồi xuống cạnh giường bệnh, cô mới nở nụ cười sáng láng nhất với cậu.

"Yến Từ, ngày mai tớ phẫu thuật rồi."

"Ừ." Yến Từ nói, "Tôi biết."

Giọng nói thiếu niên khàn khàn, giống như đã lâu rồi không uống nước.

Mặc dù cậu che giấu rất kỹ, nhưng Dư Thính vẫn thấy rõ sự lo lắng bất an trong ánh mắt cậu.

Cậu ấy đang lo lắng cho cô.

Dư Thính không nhịn được nhớ tới cốt truyện trong truyện tranh.

Một người tuyệt vời như Yến Từ lại sa ngã vào vũng lầy tội lỗi, cậu vốn nên có một tương lai tươi sáng, vốn nên trở thành một người tài giỏi khiến tất cả mọi người đều ngước nhìn khâm phục... Nhưng cậu lại vì cô mà chết ở tuổi 21, từ đó về sau không được nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Ngực cô nhói lên, dùng hết sức lực giơ tay lên, đặt lên trán cậu rồi từ từ vuốt xuống.

Đầu ngón tay lạnh lẽo xẹt qua mi tâm thiếu niên, nhẹ nhàng dừng lại ở sống mũi cao thẳng, thiếp theo là cánh môi, rồi đến cằm.

Hầu kết Yến Từ lăn lộn, cơ bắp toàn thân căng cứng lên.

"Thính, Thính Thính..." Yến Từ lắp bắp gọi tên cô.

"Yến Từ, cậu hứa với tớ đi, cho dù là như thế nào, cũng đừng vì tớ mà làm chuyện ngu ngốc." Bởi vì đang bệnh nên giọng nói Dư Thính trở nên mỏng nhẹ, giống như viên kẹo ngọt; nhưng ánh mắt lại rất kiên quyết, giống như nếu Yến Từ không chịu hứa với cô thì cô sẽ lập tức nổi giận.

"Tôi không làm chuyện ngu ngốc."

"Thật không?"

"Thật."

"Ngoéo tay đi." Dư Thính vươn ngón út ra.

Yến Từ chậm rãi ngoéo tay với cô.

Tay cậu lớn hơn tay Dư Thính, ngón út cũng thon dài hơn. Hai ngón tay của hai người ngoéo chặt lấy nhau, đung đưa qua lại.

"Cậu hứa rồi đó nha, cậu phải hoàn thành ước mơ của mình, không được vì một cô gái mà huỷ hoại tương lai. Dù ca phẫu thuật của tớ có thành công hay công, cậu cũng phải sống thật tốt, không được bỏ mặc chính mình."

Yến Từ không hiểu tại sao cô lại nói những lời này nhưng vẫn gật đầu, rẩ thành thật trả lời: "Ừ, đều nghe Thính Thính."

Lúc này Dư Thính mới thấy yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

"Ngày đó tớ không đến buổi hẹn hò, có phải cậu nghi ngờ là tớ không muốn đến gặp cậu không?"

"Không." Yến Từ mím môi, "Tôi không bao giờ nghi ngờ em."

Dư Thính trợn mắt ngạc nhiên.

Cậu cúi đầu, lông mi che khuất ánh đèn chiếu vào mắt, vài mảng sáng trên vai cậu nhảy nhót, làm nổi bật bộ dạng cô đơn của cậu.

Dư Thính nhớ lại hình ảnh cuối cùng khi được cứu.

Chắc chắn lúc đó Yến Từ có mặt ở đó, tuy không biết cậu mang theo tâm trạng gì nhìn cô được đưa vào xe cứu thương, nhưng cô biết rằng, với tính tình của cậu, tám phần là sẽ ôm tất cả tội lỗi về bản thân, cho nên mấy ngày nay chỉ dám đứng bên ngoài trộm nhìn cô.

"Xin lỗi, thời gian thăm bệnh đã hết."

Y tá đến thông báo, Yến Từ hơi gật đầu, từ trong túi áo lấy ra một viên kẹo đặt vào trong tay cô, "Khoẻ rồi hãy ăn."

Viên kẹo có vị xoài mà Dư Thính thích ăn nhất, giấy gói kẹo bọc thành một viên cứng tròn vo, cho dù bây giờ không thể ăn nhưng Dư Thính cũng tự tưởng tượng ra được vị ngọt của kẹo tan chảy nơi đầu lưỡi.

Trong nháy mắt, đột nhiên cô cảm thấy sợ hãi.

Yến Từ đứng dậy rời đi, lúc ra đến cửa thì Dư Thính gọi tên cậu: "Yến Từ."

Thiếu niên dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

Dư Thính cười ngọt ngào: "Chờ tớ phẫu thuật xong, cậu có nguyện ý hỏi tớ lại một lần nữa không?"

Nói xong lại sợ cậu không hiểu, Dư Thính dứt khoát nói thẳng ra: "Là lời tỏ tình tối hôm đó."

Yến Từ hơi giật mình, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn: "Hỏi lại mười lần cũng không sao."

Bóng lưng cậu rất nhanh biến mất sau cánh cửa, cách một cánh cửa, Dư Thính tựa như nghe được nhịp tim mạnh mẽ và dồn dập của thiếu niên.

Viên kẹo xoài nằm gọn trong lòng bàn tay, bác sĩ đã dặn dò Dư Thính ráng nhịn ăn đến khi phẫu thuật nên cô cũng không dám ăn, chỉ bóc giấy gói ra, đưa viên kẹo lên chóp mũi ngửi ngửi.

Nếu lần này có thể sống sót...

Dư Thính nhắm mắt lại, cô sẽ tìm thấy nhiều điều ý nghĩa hơn trong cuộc sống.

...

Tám giờ sáng hôm sau, Dư Thính được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Bên ngoài có rất nhiều người đang chờ, người nhà, bạn bè cô cũng đến.

Dư Chi Chu đứng ở một góc hành lang, sau một thời gian dài chờ đợi, anh không chịu nổi bầu không khí đè nén này, chuẩn bị lên sân thượng hút một điếu thuốc. Kết quả vừa xoay người thì Dư Dung đã đứng ở phía sau anh.

Dư Chi Chu đem điếu thuốc mới lấy ra cất lại vô hộp, "Có việc gì?"

Tầm mắt Dư Dung đặt lên điếu thuốc trên tay anh, sau đó hất cằm ra hiệu.

Dư Chi Chu bĩu môi, không tình nguyện lấy ra châm lửa hút.

Anh hít một hơi rồi phun ra một vòng khói, gió từ điều hoà thổi đến, vòng khói trong nháy mắt tan biến đi.

"Năm đó người tiết lộ thân phận của em, là bạn của em, cậu ta và nhà đầu tư có chút quan hệ, muốn ném em ra khỏi chương trình kia nhưng bị chị cản trở, vậy nên mới ghi hận em. Là do chị sơ suất, để bọn họ ghi âm lại."

Dư Dung luôn rất cao ngạo, lười giải thích với Dư Chi Chu, cũng sợ việc bị bạn bè phản bội kích thích đến cậu, cân nhắc trái phải, cuối cùng cô chọn giấu giếm; mà Dư Chi Chu cũng không ưa gì cô, thà tin tưởng đoạn ghi âm chứ không tin chị ruột.

Sau sự việc đó, Dư Dung xử lý tất cả những người có liên quan, lại lôi kéo hợp tác vài người mới đảm bảo Dư Chi Chu không bị công ty chủ phong sát.

"Em nổi tiếng là dựa vào thực lực của em, chị không hề nhúng tay vào."

Điếu thuốc đã cháy gần hết.

Dư Chi Chu hít sâu một hơi, "Tôi biết." Anh cũng không phải tên ngốc, mỗi ngày 24/7 đều ở bên bạn bè, làm sao không phân biệt được ai bạn tốt ai bạn xấu chứ. Anh chỉ tức giận việc Dư Dung tự chủ trương không bao giờ hỏi ý kiến của anh, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như thế.

Nhưng...

Anh cũng làm sai mà đúng không?

Anh gia nhập giới giải trí mà không bàn bạc với chị gái, chuyển ngành đại học cũng không nói với cô, ngay cả khi trốn học đi chơi cũng không gọi điện thông báo về nhà.

"Gần đây tôi đang làm từ thiện."

"Hả?"

Dư Chi Chu dập tàn thuốc, lời nói không rành mạch, "Lúc trước đi Tây Tạng, trẻ em trên đó đều rất đáng thương, nên muốn làm từ thiện."

Ánh mắt Dư Dung làm anh thấy không được tự nhiên, anh phiền não vò mái tóc vốn đã rối vời: "Chỉ là... Báo cáo công việc, không có ý gì hết."

Dư Dung bật cười thành tiếng, Dư Chi Chu lập tức nổi giận, giọng nói trở nên cáu gắt: "Dám cười nhạo tôi, chị có phải là người không hả?"

Tiếng cười nhỏ dần, Dư Chi Chu đưa tay lên nhéo mặt anh, Dư Chi Chu bị nhéo, ngây ra một lúc, lại muốn nổi giận vì bị đối xử

như con nít. Chuẩn bị bùng nổ thì đột nhiên khoé mắt Dư Dung đỏ lên, "Tiểu Cháo." Cô gọi biệt danh lúc nhỏ của anh, trong nháy mắt Dư Chi Chu thấy hơi hoảng hốt.

"Sau này chúng ta đừng cãi nhau nữa."

"Dư Thính nghe thấy sẽ rất buồn."

Ánh mắt Dư Chi Chu ngơ ngác, bàn tay đang giơ lên chậm rãi buông xuống, chuyển qua ôm cô vào lòng, giọng nói rầu rĩ, "Chị ơi, xin lỗi."

Chị của anh rõ ràng là người vất vả nhất trong nhà , lẽ ra anh phải hiểu điều này, nhưng anh lại luôn tỏ vẻ khó chịu với cô. Chỉ vì anh biết được, dù anh có hung dữ vô lí thế nào, cô đều sẽ bao dung bỏ qua cho anh.

Nhưng anh đã không còn lại một đứa trẻ.

Cái gọi là đàn ông đều là những đứa trẻ to xác, cũng chỉ là một cái cớ cho việc muốn thoải mái mà thôi.

"Sau này em sẽ không để Thính Thính buồn rầu nữa, cũng không để chị cảm thấy đau khổ. Khi Thính Thính xuất viện, em sẽ dọn về nhà."

Cúi đầu không tốn bao nhiêu sức lực, chỉ cần dũng khí.

Khi thật sự làm được điều này, việc đó không còn bao nhiêu khó khăn nữa.

Tảng đá vẫn luôn đặt nặng trong lòng, bây giờ anh có thể đá nó xuống vực rồi.

...

Sau nhiều tiếng phẫu thuật, Dư Thính được đẩy về phòng hồi sức.

Ca phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, cô cần phải ở lại bệnh viện một thời gian để xác định không có vấn đề khác phát sinh, nếu mọi thứ đều ổn thì có thể xuất viện.

Tất cả mọi người đứng ngoài phòng bệnh lẳng lặng chờ thuốc mê trong người Dư Thính hết tác dụng.

Cho đến tối hôm đó, Dư Thính mới chậm rãi tỉnh dậy.

CÔ vừa trải qua một ca phẫu thuật rất dài, cơ thể không còn chút sức lực nào, trí nhớ dừng lại ở sáng hôm nay, nhìn phản ứng của mọi người, cô biết rằng ca phẫu thuật đã thành công rồi.

Dư Thính tìm kiếm trong đám đông, cuối cùng cũng thấy Yến Từ đang đứng ở một góc.

Ngón tay không nhúc nhích được, cô chỉ còn cách nháy mắt với cậu.

Yến Từ đẩy Dư Chi Chu ra để đến gần cô, không thèm để ý ánh mắt bất mãn của đối phương, đi tới trước giường bệnh khom người xuống.

"Ê ê ê, ai cho cậu sáp lại gần em gái tôi như vậy hả?"

Dư Chi Chu muốn tiến lên kéo Yến Từ ra, lại bị Hạ Thất Tịch đứng phía sau túm áo kéo lại.

Đối diện với ánh mắt chết người của Dư Chi Chu, Hạ Thất Tịch cười ngây thơ, "Xin lỗi, lỡ tay thôi."

"??????"

Trong phòng bệnh chen chúc quá nhiều người, Yến Từ thấy môi cô hơi động, sợ nghe không rõ nên cúi sát người xuống gần cô.

Hơi thở ngọt ngào của cô lướt qua mặt, giọng nói suy yếu thoang thoảng bên tai ----

"Tớ đồng ý."

Yến Từ kinh ngạc, sau đó mặt mày giãn ra, ánh mắt lấp lánh không che giấu được sự mừng rỡ.

Trong phòng bệnh cứ rù rì ồn ào nên bị y tá đuổi hết ra ngoài.

Khi Yến Từ bị đẩy ra còn lưu luyến ngoái đầu nhìn Dư Thính thêm mấy lần, Dư Thính nhìn cậu cười tươi, dù gương mặt có hơi tái nhợt nhưng không giấu được vẻ mặt hạnh phúc.

Yến Từ thu hồi tầm mắt, bước chân vội vàng rời đi.

Hạ Thất Tịch cũng vội đuổi theo cậu, "Cậu đang muốn về nhà sao?"

"Ừ."

"Dư Thính nói gì với cậu vậy?"

Yến Từ không trả lời, bước chân lại nhanh thêm một chút.

Hạ Thất Tịch càng thêm tò mò, "Cậu chạy nhanh như vậy làm gì?"

Cậu vội vàng đáp lời: "Về nhà làm bài tập."

"...????"

Hạ Thất Tịch ngây người.

Cậu ta bị kích thích gì vậy?

Yến Từ đương nhiên bị kích thích rồi.

Cậu phải chăm chỉ học tập, tranh thủ thời gian kiếm tiền nuôi gia đình nhỏ của cậu.

_____
: (((ง(´ ᴗ `)ง)))

Chương 65

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#12.04.2022

Sau một thời gian điều trị phục hồi chức năng, Dư Thính được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt xuống phòng bệnh thông thường.

Hằng ngày, mỗi lần thay thuốc, Dư Thính nhìn vết sẹo trước ngực không ngừng thở dài, Dư Dung đang gọt táo bên cạnh như đọc được suy nghĩ của cô, nói: "Chờ em khoẻ rồi thì chị dẫn em đi làm phẫu thuật xóa sẹo, vậy nên đừng lo lắng quá."

Dư Thính nghe cô nói vậy thì không thở dài nữa, nhìn Dư Dung nói: "Chị ơi, em muốn chơi điện thoại."

Dư Dung miễn cưỡng đưa điện thoại qua, "Chỉ được chơi 10 phút."

"Em biết rồi."

Dư Thính cầm điện thoại, cô muốn gửi tin nhắn cho Yến Từ.

Cô lục lọi trong cửa hàng sticker nửa ngày trời, cuối cùng chọn được một nhãn dán con mèo sữa vô cùng dễ thương gửi qua.

Yến Từ: 'Ừ.'

Ý gì đây?

Dư Thính không hài lòng: ‘Cậu không muốn nói gì hết sao?’

Yến Từ lập tức hiểu ý, gửi qua cho cô hai nhãn dán cũng hơi dễ thương.

Lúc này Dư Thính mới hài lòng: ‘Hôm nay cậu không đến thăm tớ à?’

Yến Từ: ‘Chờ tôi làm xong bộ đề thi này thì sẽ đến thăm em ngay.’

Dư Thính thấy hơi buồn bực.

Chẳng phải những cặp đôi mới yêu hận không thể một ngày 24 tiếng dính với nhau như sam sao? Sao đến lượt Yến Từ thì lại lạnh lùng như thế? Chẳng lẽ cậu thấy chán cô rồi? Không có khả năng không có khả năng, bọn họ ngay cả giai đoạn yêu nhau nồng cháy còn chưa có, làm sao lại nhảy đến giai đoạn kế tiếp nhanh như vậy.

Dư Thính: ‘Giải đề thi cũng chẳng có tiền, không bằng qua đây chơi với tớ nữa là.’

Yến Từ: ‘Có.’

‘Đại học Thanh Hoa cần gấp một trăm sinh viên tình nguyện đến làm bài kiểm tra và đưa ra nhận xét, khi hoàn thành đầy đủ yêu cầu của chúng tôi, các sinh viên tình nguyện có tham sẽ nhận được 10000 tệ.’

Không được lung lay.

Nếu không có tiền thì Thính Thính sẽ ghét bỏ cậu.

“Thính Thính, đến giờ nghỉ ngơi rồi.”

Dư Thính bĩu môi bỏ điện thoại sang một bên, hậm hực nằm xuống giường.

Từ lúc nhập viện đến bây giờ, cô và Yến Từ chỉ gặp mặt đúng năm lần, theo lý thuyết thì tiểu đáng thương lẽ ra nên dính cô không bỏ chứ, tại sao….

“Không vui?” Dư Dung nở nụ cười hơi âm hiểm, “Bởi vì Yến Từ không đến thăm em?”

Dư Thính bị nhìn thấu tâm tư, rầu rĩ phồng má, xoay lưng không để ý đến Dư Dung nữa.

Một lát sau, Dư Thính xoay người lại, hỏi: “Chị ơi… Quý Thời Ngộ sao rồi?”

Dư Thính vẫn luôn cố ép bản thân quên đi hết mọi chuyện, nhưng những chuyện đó lại không ngừng tái hiện trong đầu cô. Cô không nhớ rõ hoàn cảnh bản thân bị bắt cóc, nhưng lại nhớ rất rõ nội dung trong truyện tranh. Dư Thính cảm thấy buồn nôn, tức giận, sợ hãi, còn có sự chua xót.

Cô không hiểu, không hiểu tại sao Quý Thời Ngộ lại hận cô đến vậy, không hiểu tại sao cậu ta có thể dùng phương thức kinh tởm như thế để trả thù cô.

Vụ bắt cóc này chắc chắn có liên quan đến cậu ta, Dư Thính muốn biết Quý Thời Ngộ sẽ trả giá như thế nào cho chuyện này.

“Tuổi còn nhỏ, hậu quả gây ra quá nhẹ, chỉ phán mấy năm tù, bên nhà trường cũng không bị yêu cầu ghi chép chuyện này vào học bạ của cậu ta. Nhưng em yên tâm, chị sẽ không để cậu ta làm hại em.”

Dư Dung đau lòng xoa trán Dư Thính.

Mấy tháng ngồi tù có thể sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Quý Thời Ngộ, chờ sau khi cậu ra được thả ra, mới chính thức đối mặt với bóng tối thật sự. Dư Dung không tin một người lớn lên trong cuộc sống lại xa hoa, lại có thể sống tốt cuộc đời của người bình thường. Giữ cậu ta ở tầng chót xã hội, một bụng tài năng không có chỗ phát huy, với tính tình kiêu ngạo đó, chắc rằng sẽ không chịu làm những công việc nhìn sắc mặt của người khác. Dĩ nhiên, Dư Dung cũng sẽ không để cho cậu ta sống yên ổn ở Giang thành này.

Dư Dung gọt xong quả táo, cắt thành từng miếng nhỏ đút cho Dư Thính ăn: "Ăn một miếng đi."

Dư Thính há miệng cắn.

"Ngọt không?"

Dư Thính mềm mại làm nũng: "Được chị đút ăn chắc chắn là ngọt rồi ~"

Dư Dung bật cười: "Không ngọt bằng miệng em."

Dư Thính đảo mắt, nhích cơ thể lại gần Dư Dung: "Chị ơi…"

"Ừ?"

Cô nhìn chằm chằm vào gương mặt Dư Dung, nhỏ giọng thì thầm: "Em có thể yêu sớm không?"

Dư Dung đương nhiên hiểu cô đang ám chỉ điều gì, cố ý trêu chọc cô không trả lời. Nửa ngày trời trôi qua, gương mặt Dư Thính càng ngày càng mất mát. Lúc này Dư Dung mới lên tiếng: "Tính cách của Yến Từ và Quý Thời Ngộ không giống nhau, Yến Từ là một người rất nghiêm túc, nếu thích một người, thì là thích cả một đời. Nếu em chỉ nhất thời muốn trải nghiệm cảm giác yêu đương, thì tốt nhất là đừng dây dưa với Yến Từ."

Dư Dung nói vậy, một mặt là bảo vệ Yến Từ, một mặt bảo vệ Dư Thính.

Người như Yến Từ, nếu muốn làm chuyện gì điên rồ chắc chắn sẽ khủng khiếp hơn cả Quý Thời Ngộ. Dư Thính còn nhỏ, cô không muốn con bé bị tổn thương về phương diện tình cảm.

“Em không phải nhất thời muốn yêu đương, em muốn… Ở bên cậu ấy cho đến sau này.”

Dư Thính lắc lắc mũi chân, trong đầu nhớ lại hình ảnh kia.

Bàn tay thiếu niên nắm chặt giấy gói kẹo, ôm chặt hồi ức rời khỏi nhân gian.

Cô biết tình cảm mình dành cho Yến Từ, nhưng không chắc chắn; cho đến khi trái tim cô quặn đau lúc nhìn thấy hình ảnh đó, cô biết mình “xong” rồi.

Dư Thính không dám chắc cô và Yến Từ có thể đi đến cả đời hay không, nhưng cô muốn thử xem.

“Vậy em phải cố gắng học cho tốt, Yến Từ thông minh như vậy, không thể để cậu ấy xem thường em.”

Dư Thính nghe vậy liền biết Dư Dung đồng ý cho cô yêu sớm, gật đầu thật mạnh.

…

Một tháng sau, Dư Thính chính thức được xuất viện.

Còn mấy ngày nữa là đến Tết Trung Thu, Dư gia chưa bao giờ náo nhiệt như năm nay, cả gia đình cùng tụ họp, còn có thêm nhiều gương mặt mới, nhìn xem mọi người vui vẻ biết bao nhiêu.

Dì Tô sẽ sớm phân công người làm quét dọn biệt thự, còn trồng thêm hoa mới trong hoa viên. Dư Thính chỉ cần mở cửa ra thì đã chứng kiến được sự tươi mát của hoa viên Dư gia, ngoài ra mẹ Hạ còn làm thêm rất nhiều món ăn mới, chuẩn bị cho dịp Tết Trung Thu.

“Tiểu Dung, ngày mai con gọi Giang Hoài đến nhà chúng ta đi, năm nay thằng bé cũng chỉ có một mình.”

Ăn xong bữa tối, dì Tô vừa dọn dẹp vừa nói chuyện với Dư Dung.

Nghe lời này, Hạ Thất Tịch đang phụ dì Tô dọn dẹp hai mắt sáng lên, nhảy đến trước mặt Dư Thính lắc lắc tay cô: “Vậy Dư Thính có muốn mời Yến Từ đến đây không? Hình như cậu ấy cũng chỉ có một mình.”

Dư Thính liếc nhìn Dư Dung, rồi nhìn dì Tô, cuối cùng đỏ mặt cúi đầu xuống.

Vậy, vậy chẳng phải là giống như đến ra mắt phụ huynh sao?

Thấy cô yên lặng không nói lời nào, Hạ Thất Tịch lại lắc lắc tay cô: “Đồng ý đi mà ~”

“Để, để tới hỏi ý kiến Yến Từ cái đã!” Nói xong, Dư Thính cấp tốc chạy về phòng.

Cô đóng chặt cửa phòng, leo lên giường lăn lóc vài vòng, lúc này mới bình tĩnh lại mà gửi tin nhắn cho Yến Từ.

‘Yến Từ, Hạ Thất Tịch nói tớ mời cậu đến nhà ăn Trung Thu.’

Không được.

Nhắn như thế nhìn giống như Hạ Thất Tịch muốn gặp Yến Từ hơn cả cô.

Dư Thính xoá tin nhắn, soạn một tin khác: ‘Ngày mai đến nhà tớ ăn Trung Thu.’

Cũng không được, quá hung dữ, chẳng khác gì đang ra lệnh cho cậu ấy.

Dư Thính bắt đầu thấy rối rắm, ngồi suy nghĩ nên nhắn thế nào cho hợp lý.

Cho đến khi tiếng ting vang lên mới lôi kéo cô ra hỏi đống suy nghĩ hỗn độn đó.

Là thông báo chuyển khoản từ Yến Từ.

Phản xạ có điều kiện, cô bấm nhận, sau đó nhìn thấy số tiền có năm con số liền kinh ngạc trợn to mắt.

Yến Từ… Lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Trong lúc hốt hoảng, đối phương đã gửi thêm bốn chữ: ‘Cho em giữ tiền.’

Sau đó lại thêm một tin nhắn: ‘Trung Thu vui vẻ.’

Dư Thính chậm rì rì gửi lại ba dấu chấm hỏi: ‘Cậu đi vay nợ sao?’

Yến Từ: ‘Tiền học bổng, tiền thưởng cuộc thi khoa học kỹ thuật, tiền tham gia sự kiện.’

Dư Thính hít một ngụm khí lạnh: ‘Vậy tiền của cậu chuyển qua cho tớ để làm gì?’

Cậu hỏi của cô làm Yến Từ thấy khó chịu: ‘Không phải tiền của tôi, trong sách nói, tiền lương đều phải đưa cho bạn gái giữ, bọn họ có thể, tôi cũng có thể.’

Không những làm được điều bọn họ làm được, còn phải làm được nhiều điều bọn họ không làm được.

Dư Thính im lặng nhìn khung chat.

Anh bạn trai này… Có vẻ thích cô rất nhiều.

Dư Thính: ‘Cậu đưa hết tiền cho tớ rồi, vậy cậu phải làm sao?’

Yến Từ: ‘Không sao, tôi có tiền tiết kiệm phòng hờ.’

Dư Thính: ‘Cũng là sách dạy cho?’

Yến Từ: ‘Ừ!’

Thông qua dấu chấm than này, Dư Thính có thể tưởng tượng được vẻ mặt kiêu ngạo của cậu khi gửi tin nhắn này.

Cậu cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, cho dù không hiểu ý nghĩa của những hành động này, nhưng lại nguyện ý vì tình yêu của bọn họ mà làm những nhiều tốt đẹp nhất.

Rõ ràng không ăn kẹo những Dư Thính lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Dư Thính gọi điện thoại cho cậu, bên kia bắt máy rất nhanh.

“Thính Thính.”

Giọng nói quen thuộc thì thầm bên tai, không nhanh không chậm, vô cùng dịu dàng.

Dư Thình yêu cầu bản thân bình tĩnh lại: “Yến Từ, tớ muốn đón Trung Thu với cậu.” Cô nói, “Cậu có đồng ý không?”

“Trong sách nói không bao giờ được từ chối yêu cầu của bạn gái.” Giọng nói Yến Từ có chút ý cười, “Cho nên tôi đồng ý.”

: (ᒥ'·ω·)ᒥ

Chương 66

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#13.04.2022

Sáng ngày hôm sau, Dư Thính đến nhà Yến Từ để đón cậu.

Hai người không trực tiếp về Dư gia mà đi dạo một vòng thương thành.

Bởi vì là Trung Thu nên lượng khách qua lại ở đây cũng đông hơn, các cặp đôi yêu nhau cũng nhiều hơn, nhìn từng đôi từng đôi nắm chặt tay nhau không rời, Dư Thính theo bản năng liếc nhìn Yến Từ.

Hình như Yến Từ nhận thấy nên chủ động chìa tay ra: "Nắm."

Chỉ một chữ đơn giản đã làm Dư Thính ngại ngùng mím môi.

Cô đưa tay qua, đối phương lập tức nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan chặt lấy nhau. Bàn tay cậu to khoẻ, các ngón tay rất có lực, khi nắm chặt lấy tay cô làm cô cảm thấy rất an toàn.

"Mua cái gì?"

Dư Thính dắt Yến Từ vào một cửa hàng bán quần áo nam, lựa chọn một hồi thì đưa một bộ cho cậu: "Thử đồ đi." Thời tiết Giang thành tháng chín hơi se lạnh, cô chọn tiếp mấy bộ đồ có độ dày vừa phải, mặc vào thời điểm này là thích hợp nhất.

Vẻ mặt Yến Từ mơ màng, sau đó lập tức nhíu mày: "Tôi có nhiều quần áo lắm rồi."

Dư Thính phồng má, vẻ mặt giận dỗi: "Chẳng lẽ cậu muốn mặc quần áo cũ đến nhà tớ gặp phụ huynh?"

Ba chữ gặp phụ huynh làm Yến Từ trở nên nghiêm túc hơn, không dám chậm trễ đi ngay vào phòng thử đồ.

Rất nhanh, đối phương đã đi ra.

Yến Từ vốn dĩ là một cái giá quần áo di động, thân cào chân dài, vai rộng eo thon, tỉ lệ cơ thể gần như hoàn mỹ, cho dù có bọc bao bố trên người cũng đẹp chết người, càng không nói đến những bộ đồ có tính thẩm mỹ cao mà cô lựa chọn.

"Nhìn được không?"

"Hay là cậu thử thêm vài bộ nữa đi." Hứng thú của Dư Thính được khơi dậy, liên tục cầm thêm mấy bộ đồ đưa cho cậu, "Còn có thêm mấy bộ này nữa."

Yến Từ: "..."

Cậu thở dài, cam tâm tình nguyện thỏa mãn khát vọng của Dư Thính.

Hơn nửa tiếng sau, Dư Thính hài lòng nắm tay Yến Từ trong bộ trang phục mới rời khỏi thương thành.

"Đợi đã." Khi chuẩn bị lên xe, Yến Từ đã túm Dư Thính lại.

Cô hoang mang quay đầu nhìn cậu.

Yến Từ trang trọng nói: "Quà."

"... Hả?"

"Gặp phụ huynh không thể đi tay không."

... Có khi lại là sách dạy rồi.

Dư Thính nhịn cười, nói: "Vậy cậu có tiền mua quà không?"

Yến Từ thành thật lắc đầu.

Cậu chỉ để lại đủ khoản tiền để sinh hoạt thôi, toàn bộ đều đưa cho Dư Thính, không có dự trù phí cho những khoản chi khác.

Dư Thính đối với câu trả lời này cũng không bất ngờ, lấy điện thoại ra chuyển khoản cho cậu, "Cậu mở điện thoại xem đi."

Yến Từ lấy điện thoại, thấy tin nhắn chuyển khoản với ghi chú là: 'Tiền tiêu vặt.'

Cậu bật cười, trong mắt đong đầy ánh sáng ấm áp.

...

10 giờ, hai người về nhà kịp giờ cơm.

Dư Chi Chu và Giang Hoài đã có mặt trước, đang ở phòng khách chơi cờ tướng, nhìn qua cũng biết Giang Hoài đang trên cơ, nghe tiếng động chỉ có Giang Hoài là nhìn qua, Dư Chi Chu rõ ràng cố ý coi tụi cô là không khí.

"Anh, chị đâu?"

"Đi Mã hả ta?" Dư Chi Chu không thèm ngẩng đầu, quân cờ cầm trong tay nâng lên lại đặt xuống, do dự không biết đi nước nào cho hợp lý.

"Ồ." Dư Thính nắm chặt tay Yến Tư, "Vậy em dẫn Yến Từ về phòng chơi đây."

Tay Dư Chi Chu run lên, lập tức bùng nổ: "Không được!"

"Gì?"

Dư Chi Chu cảnh giác nhìn chằm chằm Yến Từ, một lúc sau nghiến răng nghiến lợi nói: "Em không thể tùy tiện cho đàn ông vào phòng mình được."

Dư Thính nhăn mặt: "Em để cửa mở được chưa?"

"Vậy..." Anh nuốt nước bọt, lúc này càng thêm tức giận, "Vậy cũng không được, anh nói không được là không được. Em đi tìm chị đi, cậu ta ở lại đây chơi cờ."

Mẹ nó, không thể đánh thắng Giang Hoài thì thôi đi, chẳng lẽ còn thua trên tay thằng nhóc này sao?

Trong nháy mắt Dư Chi Chu khí thế hừng hực, không chờ Yến Từ đồng ý đã mạnh bạo ấn cậu ngồi xuống, kéo Giang Hoài ra chỗ khác, sắp xếp lại bàn cờ: "Biết chơi không? Nếu không thì tôi dạy cậu chơi."

Yến Từ thong dong trả lời: "Cứ bình thường."

Nghe lời này, Dư Chi Chu vui mừng ra mặt, cố ép bản thân nói lời khiêm tốn một chút: "Đừng sợ, tôi nhường cậu."

Yến Từ: "Ồ."

Nhìn khung cảnh này, Dư Thính biết anh cô sắp bị ngược một trận.

Cô không thèm để ý đến người anh trai trẻ con này, tung tăng tìm Hạ Thất Tịch chơi, một lát sau Dư Thính lại quay về phòng khách.

Quả nhiên, anh cô bị Yến Từ ngược tả tơi.

Giang Hoài ngồi một bên cười nhạo không ngừng: "Vô dụng."

Yến Từ nhìn Dư Chi Chu đang ủ rũ cụp đuôi, hỏi: "Còn chơi không?"

"..."

Chơi cái quần!

"Tiền mặt hay chuyển khoản?" Yến Từ lại hỏi.

Dư Chi Chu âm thầm nghiến răng, hung hăng trừng mắt Yến Từ, lại hung hăng rút mười tờ tiền trong ví tiền ra, vẫn chưa đủ, anh lại mạnh bạo cướp lấy ví tiền của Giang Hoài, lúc này mới đủ 3000 tệ đưa cho Yến Từ, hung dữ đập mạnh xuống bàn, "Coi như cậu may mắn."

Yến Từ lạnh mặt nhận tiền, không chút khiêm tốn trả lời, "Đó là đẳng cấp." Nói xong, lại rút ba tờ tiền đưa lại cho Dư Chi Chu, "Người nhà nên giảm giá."

.....??

Cút!

Ai người nhà với cậu, cái đồ không biết xấu hổ, vô liêm sỉ!

Giang Hoài còn chưa đi, vạch ví tiền tìm kiếm một hồi, xác định rỗng tuếch mới thở dài thật mạnh, "Nhớ trả tiền lại cho tôi."

Dư Chi Chu lại nhìn anh trợn mắt, "Muốn đòi thì đi mà đòi chị tôi."

Giang Hoài: "..."

Đi đến chỗ không có ai, lúc này Yến Từ mới trộm đem xấp tiền kia cho Dư Thính, "Này, tiền tiêu vặt."

Dư Thính sợ ngây người, cô không ngờ mình mới rời đi có nửa tiếng mà Yến Từ đã moi được từ người anh cô vài ngàn tệ rồi.

Yến Từ thông qua ánh mắt hiểu được cô đang nghĩ gì, sợ bị cô hiểu lầm nên gấp gáp giải thích, "Anh ta một hai muốn cược tiền, không thể trách tôi." Nói xong còn vô tội chớp mắt hai cái.

Dư Thính không nghi ngờ.

Anh cô chắc chắn là muốn làm khó Yến Từ, không nghĩ tới lại tự chơi chết bản thân.

"Anh tớ vẫn luôn khờ khạo như vậy."

"Ừ." Yến Từ gật đầu, "Có thể nhìn ra."

Dư Thính lén nhìn trộm Yến Từ, thăm dò: "Nhà tớ, chỉ có chị tớ là thông minh, còn đều hơi ngu ngơ, cậu... Cậu có để ý không?"

Yến Từ nói: "Không để ý, trong nhà chỉ cần một người thông minh thôi là đủ."

Trong phút chốc, tim Dư Thính đập nhanh dữ dội.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, Yến Từ bật cười, cố ý đùa cô, "Tôi đang nói chị em."

Quả nhiên, sắc mặt Dư Thính lại thay đổi.

Yến Từ bỗng nhiên cảm thấy thú vị, đồng thời cũng hiểu được tại sao có nhiều bạn trai luôn thích trêu chọc bạn gái mình như vậy, bởi vì... Nhìn cô liên tục thay đổi sắc mặt thật sự rất thú vị.

Dư Thính biết cậu đang trêu cô, không thèm nổi giận, nắm tay một ngón tay của cậu dắt về phòng mình.

Phòng của cô thực sự được trang trí theo phong cách công chúa.

Mở cửa ra đã thấy ban công rộng lớn, trên đó còn có đủ loại hoa cỏ xinh đẹp, còn có thêm một cái ghế mây làm bằng gỗ.

Căn phòng sạch sẽ làm Dư Thính rất hài lòng, thoáng nhìn thấy trên giường có một nếp gấp nhăn, cô vội chạy tới vuốt phẳng lại, lúc này mới nhìn cậu nói: "Cậu muốn ngồi đâu cũng được, trong thùng kia là đồ ăn vặt, cậu muốn ăn cái gì thì cứ lấy."

Trong phòng đủ loại mùi hương khác nhau, có nước hoa, hương hoa, bột giặt quần áo, đủ loại mùi hoà trộn vào nhau làm người ta không phân biệt được mùi nào là mùi nào.

Yến Từ có chút không quen, nhưng nghĩ đến sau này mỗi ngày cậu sẽ sống chung với bầu không khí này hết quãng đời còn lại, lập tức ép bản thân làm quen với nó. Cậu không dám nhìn lung tung, ngoan ngoãn định ngồi im trên ghế sô pha có hơi mềm oặt kia.

Mới vừa ngồi xuống, cơ thể cậu như bị sô pha nuốt chửng.

Xương cụt bị vật cứng cứng va phải, hình như là có thứ gì đó, Yến Từ nhíu mày, duỗi tay lấy lên, là một túi snack màu xanh lam, bên trong có vật cứng gì đó.

Đôi mắt Dư Thính bỗng chốc trừng to, đột nhiên nhớ lại sáng nay cô đã lén đọc thứ kia khi đang ăn vặt, sau đó sợ dì Tô phát hiện nên đã gấp gáp giấu vào túi bánh.

Soạt --

Dư Thính vội chạy qua muốn lấy thứ trong tay Yến Từ ném vào thùng rác.

Nhưng không kịp, Yến Từ đã lấy từ bên trong ra một quyển truyện tranh.

Trên bìa có viết --

'Dã thú lần đầu biết "yêu".'

Hình ảnh nam nữ chính đang trần truồng in ngay bìa truyện, "vật kia" cũng... Có vẻ to.

Dư Thính ngơ ra, giây tiếp theo liền hối hả lấy quyển truyện quăng vào thùng rác.

Yến Từ còn chưa kịp định hình, vẫn duy trì tư thế cầm truyện.

Bầu không khí dần trở nên xấu hổ.

Hai tay Dư Thính chắp ra sau lưng, hai bên tai đỏ như máu, trái tim vừa được giải phẫu giống như trở nên bất thường, tần suất đập nhanh và mạnh hơn bình thường.

"Quyển truyện đó... Không phải của tớ." Dư Thính xấu hổ giải thích.

"Ừ." Yến Từ phối hợp cùng cô, "Của Hạ Thất Tịch."

Dư Thính: "..."

Còn không bằng để cô chết đi.

Sống đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Aiz.

Dư Thính buồn bực không thôi, cậu dùng khoé mắt liếc nhìn cô, lấy hết can đảm gọi tên cô, "Thính Thính."

Tiểu cô nương rầu rĩ đáp lời: "Cái gì."

"Đừng xem mấy thứ này nữa." Cậu nghiêm túc giải thích, "Không đúng sự thật, sẽ gây ảnh hưởng lệch lạc đến suy nghĩ của em."

"....???"

Suy nghĩ cái gì? Lệch lạc cái gì? Yến Từ đang nói về cái gì?

Vì thế một lúc sau đó, Dư Thính bị ép ngồi nghe Yến Từ phổ cập kiến thức khoa học hơn mười phút.

Fuck!

Tác giả có lời muốn nói:

Yến Từ: Lỡ cô ấy tin thật, sau này thấy thất vọng về tôi thì sao?

_____

: Gà thấy hành động làm quen với mùi hương trong phòng Thính Thính của Yến Từ chính là tình yêu đấy!

Vì người mình yêu mà muốn làm quen với những thứ người ấy làm, muốn thử thích những điều người ấy thích, đó chính là tình yêu!
((ง(´ ᴗ `)ว))

Chương 67

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#13.04.2022

Trời tối, chú Lý rủ mọi người ra sau biệt thự đốt pháo hoa, còn mua thêm loại pháo hoa nhỏ cầm tay cho Dư Thính chơi riêng.

Trong tay vang lên âm thanh bùm bụp của pháo hoa, ánh sáng vàng cam nhảy nhót trong đêm tối, Dư Thính đong đưa pháo hoa, không nhịn được nhìn người con trai bên cạnh.

Cậu không hứng thú với mấy trò này, chỉ yên lặng rũ mắt, ánh sáng pháo hoa chiếu hắt lên gương mặt lạnh lùng của cậu.

“Yến Từ.”

Nghe thấy Dư Thính gọi, Yến Từ lập tức ngẩng đầu.

Dư Thính không để ý pháo hoa sắp cháy gần hết, giả vờ vô tình hỏi: “Cậu muốn thi vào đại học Thanh Hoa sao?”

“Ừ.”

“Tại sao lại chọn Thanh Hoa?”

Yến Từ thành thật trả lời: “Học bổng cao.”

Đúng vậy, so với các trường khác, Thanh Hoa ra tay rất chi là hào phóng, huống chi Yến Từ còn là nhân tài hiếm có, phúc lợi của cậu đương nhiên phải tốt hơn gấp mấy lần.

Không cần biết trong quá khứ cậu sống khổ cực thế nào, chỉ cần biết tương lai của Yến Từ chắc chắn sẽ vô cùng rực rỡ.

Dư Thính thấy vui vì Yến Từ, đồng thời cũng có chút phiền muộn.

Vì để phẫu thuật diễn ra thuận lợi nên cô đã nghỉ học một thời gian, chương trình lớp 12 cô không theo kịp nữa, cũng không muốn thực hiện kế hoạch lên đại học ăn no chờ chết. Trên thế giới có rất nhiều người đều đang nỗ lực, cô không muốn bản thân lười biếng, càng không muốn khoảng cách giữa cô và Yến Từ ngày càng chênh lệch.

“Em thì sao?” Yến Từ đột nhiên hỏi cô.

“Tớ chưa nghĩ được gì hết…” Dư Thính ủ rũ gục đầu, “Tớ muốn làm luật sư, nhưng mà học luật rất khó, với khả năng của tớ thì khó mà học được…”

Dư Thính muốn làm một nữ luật sư, đứng lên lấy lại công bằng cho phái nữ.

Vụ việc của cha Hạ đã làm cô hiểu ra, phụ nữ “bị nhốt” trong hôn nhân bất lực vùng vẫy như thế nào. Mẹ Hạ có cô giúp đỡ, nhưng còn những người mẹ khác có cùng số phận thì sao? Có thể họ đang núp trong góc tối, trốn tránh những trận đánh đập dã man từ chính người chồng của mình.

Cô muốn làm một công việc có ý nghĩa như vậy, nhưng lại sợ bản thân làm không tốt.

Trong lúc suy nghĩ, một bàn tay đã nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, Dư Thính nghiêng mặt nhìn gương mặt yên tĩnh của Yến Từ,

“Thính Thính, nếu chưa bắt tay vào làm, thì trước hết đừng phủ nhận bản thân.”

Dư Thính ngây người, sau đó nhấp môi bật cười, “Yến Từ, nhìn cậu bây giờ rất giống một thầy giáo già thích nói đạo lý nha.”

Cổ Yến Từ đỏ ửng, vội vàng rút tay về, cúi đầu nhìn đầu ngón tay còn lưu lại hơi ấm từ cơ thể cô.

Giây tiếp theo Dư Thính đã nhào vào lòng cậu, “Nhưng mà tớ thích.”

Hành động bất thình lình của cô giống như một chú mèo lén rình mò rồi nhảy vồ lên chủ của nó, làm người ta trở tay không kịp, Yến Từ theo bản năng ôm lấy eo Dư Thính, bị động lùi vài bước mới lấy lại được thăng bằng.

Cô rất gầy, eo cũng không có bao nhiêu thịt, nhưng rất mềm, còn tỏa ra mùi hương giống mùi hương trong phòng ngủ của cô.

Yến Từ rũ mắt nhìn gương mặt xinh đẹp trong lòng, ánh mắt cậu nóng bỏng hơn vài phần: “Thính Thính…”

“Cậu có ba giây để buông em gái tôi ra!”

Trên ban công lầu hai truyền đến giọng nói ác ý của Dư Chi Chu, Yến Từ giật mình, hoảng hốt buông eo cô ra, bầu không khí ái muội tan rã không còn một mảnh nào.

…

Trời đã khuya, Yến Từ và Giang Hoài vẫn phải về nhà mình, đúng lúc cậu có thể đi nhờ xe của Giang Hoài.

Dư Thính mang theo túi lớn túi nhỏ nhét vào xe Giang Hoài, còn dặn dò Giang Hoài đủ thứ chuyện, cuối cùng mới chào tạm biệt với Yến Từ.

Sợ lại bị Dư Chi Chu chen ngang nên cô cố ý dắt Yến Từ đi qua một chỗ tối.

Chỗ này tường cao, còn có cây cối xum xuê, đủ để che chắn tầm mắt của mấy người bên kia.

Dư Thính nắm hai tay cậu, ngẩng đầu lên, ánh mắt quyết tâm, "Tớ có thể sẽ không học tiếp lớp 12."

"Ừ."

"Tớ sẽ tạm nghỉ học một năm, sau đó học lại từ lớp 11, cố gắng thi vào ngành Luật."

"Ừ."

Cậu kiên nhẫn trả lời, ánh mắt bình tĩnh, nhưng khi Dư Thính nhìn vào đó lại cảm thấy có chút đáng thương, "Tớ không vào đại học cùng lúc với cậu, cậu đừng thấy buồn nha?"

Yến Từ cứng đờ vài giây, sau đó lắc đầu, "Không buồn."

Dư Thính nghe vậy ngây người, tức giận hất tay cậu ra, "Đến lúc đó hai chúng ta mỗi người một nơi, như vậy mà cậu cũng không thấy buồn sao? Tại sao cậu lại vô tâm vậy chứ?!" Dư Thính không hiểu, Yến Từ tại sao lại không hiểu vấn đề như vậy chứ, trên lý thuyết không phải nên tỏ vẻ rất đau thương sao, cậu thì hay rồi, ngược lại còn rất thờ ơ.

Gương mặt Yến Từ mờ mịt không hiểu.

Cậu cũng không hiểu, rõ ràng là đã trả lời đúng ý Dư Thính, vậy tại sao cô lại tức giận.

"Sau này chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, cho nên tôi không thấy buồn."

Dư Thính nhìn chằm chằm mắt cậu vài giây, dường như bị lời này lấy lòng rồi.

“Yến Từ.”

“Ừ?”

“Cậu cúi đầu xuống đi.”

“Ừ.”

Yến Từ nghe lời cúi đầu xuống.

Cô gái nhón chân lên, không chờ cậu kịp phản ứng mà hôn lên mặt cậu, nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt lướt qua gò má, sau đó cô đã nhanh chóng lùi lại, chạy chậm vào nhà trước, thân hình dần biến mất trong đêm.

Yến Từ ngây người đứng đó hồi lâu.

Gió lạnh thổi vù vù, bốn phía yên tĩnh hiu hắt.

Yến Từ giơ tay chạm vào chỗ được hôn, ngẩng đầu nhìn trăng.

Ai cũng nói đêm mười lăm, mười sáu mới có trăng tròn, nhưng Yến Từ cảm thấy trăng đêm nay đặc biệt tròn đẹp.

…

Sáng hôm sau, Dư Thính đem những dự định của bản thân ra nói chuyện tỉ mỉ với Dư Dung, từ nhỏ Dư Dung đã rất cưng chiều Dư Thính nên cũng dứt khoát đồng ý, cho dù hiện tại cô không có ý định học tập nghiêm túc, cứ nằm ì ở nhà cho Dư Dung nuôi cũng chẳng sao, Dư Dung không có ý kiến.

Sau đó Dư Thính đến trường làm thủ tục nghỉ học, chính thức thực hiện kế hoạch dưỡng bệnh + học tập nghiêm chỉnh.

Hiện tại cô vẫn còn rất thảnh thơi, nhưng Yến Từ thì ngược lại.

Lớp 12 là giai đoạn việc học nặng nề nhất, đề thi giải không hết, bài tập làm không xong, tiết tự học buổi tối đều ở lại đến hơn 10 giờ khuya. Cho dù thành tích của Yến Từ rất tốt cũng không tránh khỏi bị áp lực ở giai đoạn này, cho nên Dư Thính cũng không dám làm phiền cậu.

…

Cuối cùng kỳ thi đại học cũng kết thúc, Yến Từ quyết định về thăm trấn Trăng Tròn một chuyến.

Một năm nay, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Dư Thính biết cậu muốn về đó thì cũng dứt khoát đi theo, đúng lúc cô cũng muốn đến nhìn nơi Yến Từ từng sinh sống.

Biết được Dư Thính muốn đi, dì Tô đã nhanh chóng kêu người dọn dẹp qua một lần chỗ ở cho hai đứa nhỏ, Dư Chi Chu không tin tưởng nhân phẩm của Yến Từ nên cũng mặt dày muốn đi theo, Dư Thính có đuổi thế nào anh cũng không chịu đi.

Trấn Trăng Tròn nằm sâu trong núi, muốn ra thành phố phải ngồi hai tuyến xe buýt suốt mấy tiếng đồng hồ.

Lúc ba người đến nơi thì đã hoàng hôn, thị trấn bị thời đại vứt bỏ hiện ra trước mắt, yên tĩnh không một âm thanh, đoán chừng đến cả thời gian cũng bỏ quên nơi này.

Dư Thính đi bên cạnh Yến Từ, dưới chân là một con đường trải đầy đá xanh, lọt vào tầm mắt là một căn phòng nhỏ bé, từ mái hiên đến ngói xây, toàn bộ đều đơn điệu giống như kiểu cách thời xưa.

“Nên cất hành lý trước rồi đi đến nhà thăm bà nội cậu.”

Yến Từ không có ý kiến.

Dư Thính không nhớ chỗ cô ở ở đâu, nhưng Yến Từ giống như ngựa quen đường cũ, rành rọt như đường về nhà mình.

Lúc rẽ trái lúc rẽ phải, ba người cuối cùng cũng đến được nơi cần đến.

Khu nhà này chắc hẳn đã được xây lại, đến mái nhà rồi mấy bức tường nhìn cũng rất mới, cây cối trong vườn cũng chỉ mới trồng mấy năm, lớn lên xoè tán rộng che hết cả khoảng sân.

Cô cất hành lý, không có hứng thú đi tham quan khu nhà này, vỗ vai Yến Từ phấn khích nói, "Đi thôi, tớ và cậu đến nhà bà nội thôi." Sợ Dư Chi Chu cũng muốn đi theo, Dư Thính lập tức quay đầu cảnh cáo, "Anh không được đi theo!"

Dư Chi Chu một chữ cũng chưa nói: "..."

Mẹ nó, anh lại một lần nữa bị thế giới này làm tổn thương.

Dư Thính không thèm quan tâm Dư Chi Chu nghĩ gì, sợ anh lại dây dưa nên gấp gáp kéo Yến Từ chạy khỏi đây.

Trong trấn bây giờ chẳng còn bao nhiêu người trẻ ở lại, những người lớn tuổi đã sớm đi ngủ, vậy nên lúc này trong trấn nhìn như không có người sống.

Hai người tận lực bước đi nhẹ nhàng nhất có thể, một trước một sau tiến đến nhà cũ của Yến Từ.

Cuối cùng cũng đến một ngôi nhà thấp bé, Yến Từ dùng khăn tay lau sạch cánh cửa nhỏ bé bị đóng một lớp bụi dày, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Kẽo kẹt.

Cảnh tượng bên trong đập vào mắt cô.

Sàn nhà, tường nhà rong rêu mọc đầy rẫy, mấy cây leo bên cửa sổ đã héo úa không còn sức sống, mấy cái ghế trong nhà vẫn còn, nhưng trải qua nhiều trận mưa gió nên bị phai màu gần hết.

Yến Từ nhìn xung quanh nhà một vòng, sau đó duỗi tay về phía Dư Thính, "Nắm lấy tay tôi."

Cô ngoan ngoãn nắm lấy tay cậu.

Yến Từ kéo đi băng qua sàn nhà cỏ dại trơn trượt, cuối cùng đến trước một căn phòng, lấy chìa khoá ra mở cửa.

Trong phòng tràn ngập không khí cổ xưa, trên tường có treo ảnh chụp của một bà lão.

Yến Từ cẩn thận gỡ khung ảnh xuống, trực tiếp lấy tấm ảnh bên trong ra, cẩn thận đặt vào balo.

Căn phòng này, ngoại trừ tấm ảnh vừa rồi thì không còn gì để người ta lưu luyến nữa.

Nhưng mà nhìn bố cục bài trí quen thuộc, Yến Từ không khỏi nhớ về lúc nhỏ, nhớ lúc bà nội còn sống.

"Đi thôi."

"Không đi vòng vòng xem?"

"Ừ, cũng không có gì đẹp hết."

Yến Từ gật đầu, khoá cửa cẩn thận, sau đó nắm chặt tay Dư Thính.

Đột nhiên Dư Thính phát hiện có một cái lỗ nhỏ trên bức tường gần đó, lập tức thấy hứng thú, "Yến Từ, ở đó có một cái lỗ chó kìa."

“Ừ.” Cậu không thấy bất ngờ lắm, “Lúc nhỏ em rất hay chui qua cái lỗ đó lẻn vào nhà tôi.”

Dư Thính há hốc mồm, “... Hả?”

Yến Từ bình tĩnh kể lại, “Tôi đã từng chặn nó lại, nhưng sau đó em lại kêu vệ sĩ đập phá.”

Yến Từ hồi tưởng lại.

Thời thơ ấu với hai bàn tay trắng, mỗi ngày đối với cậu không khác gì địa ngục, ban ngày cũng như ban đêm, không có một tia sáng nào; nhưng cậu lại từng bắt được một tia sáng trong đêm tối, tia sáng kia đối với cậu là cả một bầu trời sáng rực.

Đột nhiên Yến Từ dừng chân, cái bóng của hai người dây dưa trên mặt đất, giọng nói nhỏ nhẹ của thiếu niên vang lên bên tai ——

“Thính Thính.”

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, chờ cậu nói tiếp.

“Tôi có thể hôn em không?”

Dư Thính sửng sốt, ngơ ngác gật đầu.

Một giây sau đó.

Yến Từ đặt tay lên vai cô, bờ môi lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Dưới ánh trăng tịch mịch, cành cây trong đêm lay động theo cơn gió.

Vào thời khắc này, trong lòng cậu hoang mạc hoá thành ốc đảo, từ nay về sau, cô là bông hồng duy nhất.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau là đến cuộc sống ở trường đại học rồi!!!

: 3 chương nữa là hoàn chính văn, 9 chương nữa là hoàn toàn văn! Không dám chắc lắm, nhưng Gà sẽ cố gắng full truyện trong tuần này, mong rằng nói trước bước sẽ qua!

Chương 68

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#14.04.2022

Tháng 8, Dư Thính tốt nghiệp cấp 3, thi đậu vào trường đại học Luật thành phố Kinh.

Cô không cho người nhà đưa đến sân bay mà tự mình đi đến sân bay, lên máy bay bay đến thành phố Kinh.

Vừa xuống máy bay, Dư Thính đã nhìn thấy Yến Từ ở cổng chào sân bay. Bây giờ anh hơn trước một chút, cơ thể cũng rắn chắc hơn, diện một cái áo hoodie đen đơn giản, đội một chiếc mũ che kín mặt. Cho dù không thấy mặt nhưng đám đông ở đây vẫn bị khí chất của anh thu hút.

Yến Từ đã nhìn thấy Dư Thính từ đầu, chủ động đi tới kéo vali cho cô.

Đang là mùa thu, thời tiết không quá lạnh, Dư Thính định hỏi hai người đến chỗ ở của cô bằng cách nào thì thấy ở ven đường có một chiếc xe việt dã đen mới tinh, thương hiệu bình thường, kiểu dáng cũng không phải kiểu đang thịnh hành, Yến Từ trực tiếp đi qua đó, mở cửa ghế phụ ra, mời cô ngồi.

Dư Thính choáng váng mấy giây, “Anh mới mua xe à?”

“Ừ.” Yến Từ thấp giọng trả lời, “Mới mua.”

Dư Thính vẫn còn chưa kịp định hình.

Tính cách Yến Từ cô hiểu rõ, tính cảnh giác của anh quá cao, ngồi máy bay, tàu thuyền đều vô cùng kháng cự, cũng không thích lái xe. Bởi vì không cách nào biết trước hành vi của người khác sẽ làm anh thấy bất an. Cho nên khoảng một tháng trước kỳ thi thi đại học của cô, anh nói sẽ tự mình lái xe tới sân bay đón cô ở thành phố Kinh, Dư Thính chỉ cười cười.

Vậy nên, chỉ mới một tháng mà anh đã có thêm một chiếc xe mới?

Dư Thính tò mò đi một vòng quanh xe, "Tại sao lại muốn mua xe, chắc cũng hơn mười mấy vạn, sao anh lại có nhiều tiền vậy?"

"Cùng giáo sư làm một hạng mục. Có xe thì gặp em bất cứ lúc nào cũng được." Cảm xúc của Yến Từ vui vẻ hơn thường ngày rất nhiều, rõ ràng là chiếc xe này mang lại cho anh cảm giác mới mẻ, anh hất cằm với cô, nói: "Ngồi."

Dư Thính ngồi trên ghế phụ, đang muốn thắt dây an toàn thì Yến Từ đột nhiên dựa gần lại, "Để anh."

Cô ngoan ngoãn rút tay lại.

Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức hơi thở của anh lấp đầy khoang mũi cô, còn có thể nhìn rõ từng sợi lông mi của anh, còn có đôi môi lúc nào cũng thích mím chặt.

Khoảng thời gian ôn tập cuối cấp thật sự rất bận, mỗi ngày cô đều rơi vào trầm tư, lo lắng.

Cô sợ mình thi không tốt, lo lắng không thi đậu vào trường đại học mình yêu thích, sợ không được ở cùng một thành phố với Yến Từ. Đối với Dư Thính mà nói, Yến Từ thật sự quá tài giỏi, mới lên năm hai thôi mà đã hoàn thành gần hết tiêu chí học

phần để tốt nghiệp đại học, nếu cô không nhanh chóng chạy đến bên người anh, cô sợ rằng bọn họ sẽ ngày càng xa nhau.

Cho nên cô đã vận dụng một nghìn phần trăm công lực để ôn tập, đến thời gian trò chuyện với bạn trai cũng không có.

Chụt.

Dư Thính bất chợt hôn lên chóp mũi Yến Từ.

Đầu ngón tay Yến Từ hơi dừng lại, ánh mắt nhìn cô trở nên nóng bỏng hơn, anh nắm cằm Dư Thính, không cho cô cơ hội tránh né lập tức hôn mạnh lên môi cô.

Môi anh hơi lạnh, nhưng đầu lưỡi lại rất nóng, nhẹ nhàng xâm nhập vào môi cô, cướp đoạt toàn bộ hơi thở của cô.

Hai người hôn nhau đến say mê, không gian kín trong xe đan xen tiếng thở gấp của cả hai.

Bàn tay to khoẻ của anh xuyên qua mái tóc dày mượt của Dư Thính, đặt lên sau gáy cô, giam cầm cô chặt chẽ, bàn tay còn lại dán chặt chẽ vào phần cổ trắng nõn của cô.

Trong không khí ngập tràn hơi thở xúc động, còn có hoocmon nam tính tùy ý phát tán ra khắp xe.

Trong lúc ý loạn tình mê, phía sau xe vang lên tiếng kèn chói tai đánh thức hai con người đang nồng nhiệt kia.

Yến Từ hơi dừng lại, sau đó lùi người về ghế ngồi.

Cho dù anh đã cố đè nén tiếng thở dốc, nhưng hơi thở nặng nề vẫn bán đứng bản thân Yến Từ.

Môi Dư Thính bị nụ hôn làm cho sưng đỏ lên, đôi mắt ngập nước nhìn anh, nhìn qua có vẻ rất đáng thương.

“Về thôi.” Yến Từ thong thả lau khoé môi ướt át của cô, khởi động xe rời khỏi sân bay.

Dọc đường Yến Từ lái xe rất chậm.

Không vượt mặt, không tăng tốc, cũng không để ý mấy chiếc xe khác khinh bỉ cho xe anh hít mấy ngụm khói, anh vẫn cứ bình tĩnh duy trì tốc độ chầm chậm của mình.

Lúc này Dư Thính mới tỉnh táo từ nụ hôn kịch liệt kia, làn da trắng tuyết lại dần ửng hồng lên.

Đối phương lái xe rất nghiêm túc, góc nghiêng sắc sảo vô cùng đẹp trai.

“Yến Từ, anh biết em ở đâu không?”

“Ừ, chú Lý đã nói địa chỉ cho anh biết.”

“Vậy… Tối nay…” Dư Thính nhỏ giọng ám chỉ, nhưng người nọ lại nói, “Tối nay anh về phòng thí nghiệm.”

Dư Thính: “…”

Yến Từ: “Báo cáo còn chưa làm xong.”

Nhìn anh không giống như đang nói giỡn, lửa giận của Dư Thính bốc lên phừng phực, tức giận nhéo cánh tay anh thật mạnh, sau đó quay mặt nhìn ra ngoài xe, không thèm để ý đến anh nữa.

Yến Từ không biết tại sao đang yên đang lành cô lại quay ra nhéo người, cũng không dám quay qua nhìn cô, sợ gây ra tai nạn xe cộ. Cứ như vậy cho đến khi đến chỗ ở của Dư Thính, Yến Từ mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cất hành lý đi, anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Không ăn.”

Dư Thính xuống xe, lấy hành lý từ cốp xe ra, rầu rĩ đi vào nhà mới.

Yến Từ nhíu mày.

Sau đó lặng lẽ phân tích, cuối cùng đưa ra kết luận —— bạn gái đang giận dỗi.

Anh chợt hiểu ra, đôi chân dài nhẹ nhàng đuổi theo, “Muốn anh dỗ em?” Gần đây anh mới học được vài lời ngọt ngào từ bạn cùng phòng, thấy cũng được, vừa đúng lúc nên anh muốn thử xem sao.

“Không.”

“Ò.”

Yến Từ không nói nữa, thành thật im lặng đi bên cạnh cô.

Đầu óc Dư Thính toàn là dấu chấm hỏi, cô nói không cần dỗ, anh thật sự không dỗ luôn à? Được rồi, EQ của tiểu đáng thương không đáng nhắc tới, cô nên rộng lượng hơn mới phải. Cô đẩy vali qua chỗ Yến Từ, “Anh kéo đi.”

Yến Từ kéo vali, “Không giận nữa?”

Dư Thính hừ một tiếng, dứt khoát quay đầu không nhìn anh.

Một lát sau, Dư Thính kéo tay áo Yến Từ, nói: “Em đói bụng, anh nấu cơm cho em đi.”

“Đi ra ngoài ăn.”

Dư Thính đang muốn tiếp tục giận dỗi thì nghe anh nói, “Thời gian nấu cơm đủ để viết tờ đơn xin nghỉ.” Ánh mắt anh mang theo ý cười, “Báo cáo tuần sau làm cũng được.”

Dư Thính ngây người, chậm rãi đi đến bên cạnh anh, sau đó vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay anh. Yến Từ đảo khách thành chủ, nắm ngược lại tay cô.

…

Sau khi Dư Thính nhận được kết quả đậu vào trường đại học Luật, Dư Dung đã mua một căn nhà nhỏ ở gần trường cho cô.

Khu chung cư này thuộc về người giàu có, chất lượng an ninh ở đây không tốt nhất thì cũng tốt nhì. Căn nhà của cô có kết cấu hai tầng, trang trí tinh xảo, rộng hơn bốn trăm mét vuông, có một hai căn phòng trống để cho mấy người bạn thân của Dư Thính ghé chơi.

Các cô ấy cũng học ở thành phố Kinh, sau này họ có thể tụ tập với nhau như trước rồi.

Sau khi vào nhà, Yến Từ vẫn là đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, muốn làm những món Dư Thính thích ăn nhất.

Dư Thính ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ cũng thấy hơi mệt mỏi, đá giày nằm lì trên sô pha, tiện tay mở điện thoại lên.

‘Cố Song Song: Thính Thính, cậu đến nơi chưa?’

‘Dư Thính: Đến rồi!! Yến Từ đến đón tớ về rồi, địa chỉ gửi cho các cậu liền đây, mấy ngày sau nhớ đến chơi với tớ đó.’

‘Địch Nguyệt: Có mua áo mưa không?’

‘Dư Thính: ????’

‘Hạ Thất Tịch: Cái con bé này, đây là đề tài mà con gái con đứa nên nói sao? Vậy nên, Thính Thính đã mua áo mưa chưa?’

‘Dư Thính: ??????’

‘Địch Nguyệt: Đừng ngại đừng ngại, đại học rồi, có thể làm mấy chuyện mấy đứa con nít ranh không thể làm.’

‘Dư Thính thẹn quá hóa giận: A a a a, các cậu đủ rồi, tớ không có bậy bạ như vậy biết chưa!!’

‘Cố Song Song cũng hùa theo bọn người kia: Yến Từ á, người ta chờ cậu ở đại học tận hai năm, thực sự rất vất vả, cậu không thể thông cảm cho người ta một xíu sao? Cho nên cuối cùng là cậu đã mua áo mưa chưa?’

‘Dư Thính: ….’

Cuộc trò chuyện bậy bạ này không cách nào tiếp tục được nữa.

Dư Thính dứt khoát thoát ra không thèm đọc tin nhắn nhóm, quay đầu nhìn bóng dáng đang bận rộn trong phòng bếp.

Đều nói đàn ông lúc tập trung làm việc là đẹp trai nhất, nhưng Dư Thính cảm thấy, lúc Yến Từ làm cá kho, xương sườn nướng, tôm chiên giòn cho cô mới là đẹp trai nhất!!

Vậy nên…

Cô có nên mua áo mưa không?

Dư Thính rối rắm vài giây, đỏ mặt click mở app mua hàng, đặt mua một hộp áo mưa.

Trên màn hình vẫn nhảy lên thông báo tin nhắn wechat.

‘Hạ Thất Tịch: Thính Thính suy nghĩ sao rồi?’

‘Địch Nguyệt: Mua một hộp đi, tớ không tin đại tiểu thư không thèm khát cơ thể người ta.’

‘Cố Song Song: Tớ cũng thèm thịt mấy anh chàng tiểu thịt tươi nha…’

‘Hạ Thất Tịch: Tớ cũng ham muốn anh chàng trợ giảng của lớp tớ, aizzz.’

‘Địch Nguyệt: Các chị em, tớ có tài nguyên mới! Có ai muốn có không ta?’

‘Hạ Thất Tịch: Người tốt cả đời bình an.’

‘Cố Song Song: Người tốt cả đời bình an.’

Dư Thính đọc xong cảm thấy không còn mặt mũi ra ngoài gặp người khác.

Tại sao khi lên đại học, những con người này lại trở nên đen tối như vậy, một chút cũng không giống cô.

Vì thế ——

‘Dư Thính: Người tốt cả đời bình an.’

Cô vừa tán gẫu cùng bọn họ, vừa nghiên cứu tài nguyên mới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cho đến khi điện thoại của shipper gọi đến, Dư Thính mới lật đật mang giày chạy xuống nhận hàng.

Tiểu khu không cho phép shipper giao hàng đến tận nhà, mọi hoạt động giao hàng đều được tập trung ở sảnh giữ đồ.

Cô mở túi ra kiểm tra hàng, lúc này mới lén lút chạy về nhà.

“Cầm gì trên tay đó?”

Dư Thính đang nhẹ nhàng khép cửa lại thì Yến Từ đột nhiên xuất hiện ở sau lưng cất giọng hỏi.

Dư Thính giật nảy một cái, hoảng hốt giấu túi đồ ra sau lưng, bộ dạng “cây ngay không sợ chết đứng” nói: “Không có gì hết.”

Yến Từ cũng không hỏi nhiều, “Rửa tay đi, có cơm rồi.”

Dư Thính vòng qua người cậu gấp gáp chạy lên lầu, đem túi đồ ném vào góc tủ, chạy vào toilet rửa tay.

Trong gương, gương mặt cô đỏ bừng bất thường, mái tóc rối bời, chỉ có người mù mới không biết là cô đang làm chuyện mờ ám.

Dư Thính cấp tốc sửa sang lại một chút, hít sâu ổn định bản thân rồi mới đi xuống lầu.

Lúc ăn cơm anh không thích nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ trả lời tin nhắn giáo sư gửi tới, Dư Thính vừa cắn một miếng sườn, vừa hỏi anh, “Tối nay anh bận việc gì sao?”

“Nghe theo em.”

Dư Thính lắc lắc mũi chân, gương mặt thỏa mãn, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, “Vậy anh ở lại đi, em không dám ngủ một mình.”

Yến Từ gật đầu: “Ừ.”

Dư Thính càng vui vẻ hơn, “Vậy lát nữa em đi tắm.”

“Ừ.” Yến Từ lại gật đầu, vừa trả lời cô vừa trả lời giáo sư, cuối cùng còn không quên xin nghỉ phép.

Bình thường Yến Từ rất chăm chỉ nghiên cứu, giáo sư có cho anh nghỉ xả hơi anh cũng không nghỉ, hôm nay lại đột nhiên xin nghỉ, giáo sư đương nhiên đồng ý, còn không quên trêu ghẹo vài cậu, ‘Bạn gái đến?’

Yến Từ trả lời, ‘Vâng.’

Giáo sư nói: ‘Vậy em ở chơi với bạn gái mấy ngày đi, không cần gấp gáp làm báo cáo làm gì, dữ liệu tụi thầy sẽ kiểm tra trước,

chờ em về kiểm lại là được. Nhớ chơi cho vui vào, đừng có làm mặt lạnh với cô bé.'

Lời nói của Yến Từ làm Yến Từ cười nhẹ, 'Em biết rồi.'

Dư Thính không nghe anh nói gì nữa, lại thấy anh đột nhiên cười lên, không nhịn được tiến lại gần, "Anh nhắn tin cho ai vậy?"

Yến Từ đưa điện thoại cho cô, tự mình thu dọn bàn ăn.

Dư Thính cũng thoải mái xem, wechat của anh chủ yếu là nhắn tin với giáo sư và bạn học, đề tài trò chuyện là những thứ Dư Thính không hiểu, nhưng mà có một cái tên làm cô chú ý.

'Bảo bối'.

Cô muốn nhìn xem ai mà lại ghê gớm đến mức khiến anh đặt biệt danh sến súa đến thế.

Ồ, thì ra là cô, vậy thì không sến súa nữa.

Dư Thính cầm điện thoại cười ngây ngô, nhìn bóng lưng Yến Từ, lớn giọng nói, "Yến Từ, anh cũng hay ho thiệt chứ."

Anh không nói lời nào, lỗ tai trộm đỏ lên.

Dư Thính đóng wechat, định trả điện thoại cho Yến Từ thì đột nhiên nhìn thấy ảnh màn hình khoá của anh.

Dưới ánh nắng, gương mặt trắng nõn được mái tóc ngắn ôm trọn của cô gái nhìn vào màn hình, nở nụ cười ngọt ngào, Yến Từ ngồi cạnh cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Đây là ảnh chụp chung của hai người lúc đang học lớp 11, Dư Thính không ngờ anh sẽ dùng tấm hình này làm màn hình khoá.

Có lẽ vào thời điểm đó… Trong tim Yến Từ đã có cô rồi.

Dư Thính vuốt ve gương mặt thiếu niên trên màn hình, cuối cùng mở camera ra, nhìn camera selfie vài tấm, xong chuyện mới chạy vào bếp ôm chặt anh từ phía sau.

“Yến Từ.”

“Ừ?”

“Em thích anh nhất.”

_____
: ♪ \(^ω^\ )

Chương 69

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#14.04.2022

Dư Thính đi vào phòng tắm tắm rửa, tiếp đó sấy tóc cho nửa ướt nửa khô, toàn thân dùng sản phẩm chăm sóc da có mùi hương ngọt ngào. Cuối cùng mặc vào bộ đồ ngủ bằng vải lụa, đi chân trần ra ngoài.

Yến Từ ngồi trên bàn làm việc xử lý những phần công việc còn đang dang dở, tay áo xoắn lên đến khuỷu tay làm lộ ra đường nét rắn chắc của cánh tay, cơ bắp săn chắc. Chỗ nhô lên nơi cổ tay là vị trí quyến rũ nhất trên cơ thể anh.

Dư Thính bất giác nhìn anh chằm chằm, nhìn rất lâu.

Yến Từ giống như không cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng của cô, lông mi dưới ánh đèn tạo thành cái bóng nhỏ che khuất đôi mắt anh, yên tĩnh trầm lặng.

Dư Thính lại cúi đầu bản thân mình.

Bộ đồ ngủ mỏng nhẹ, chất liệu vải lụa dính sát đường cong trên cơ thể, chiều dài đến đùi, hai dây áo mỏng manh lỏng lẻo treo trên vai. Lúc chọn đồ Dư Thính không dám mua những bộ quá hở hang, nên đã chọn loại có vẻ bình thường này, nửa kín nửa hở, vừa thuần khiết vừa quyến rũ, Yến Từ chắc chắn sẽ thích nó!

Dư Thính ho nhẹ một tiếng, giả vờ nói, “Yến Từ, em quên mang dép mất rồi.”

Quả nhiên, động tác đánh máy của cậu dừng lại.

Cô gái đứng dưới ánh hoàng hôn nhìn anh tươi cười, trong ánh mắt lấp lánh có thể thấy được một chút ngại ngùng khó che dấu. Mái tóc đen dài của cô đã dài hơn trước, xoã tung trước ngực.

Yến Từ dời tầm mắt xuống phía dưới.

Cũng không biết là do màu sắc của chiếc váy hay ánh hoàng hôn ngoài kia, mà làn da cô dường như trắng đến mức lạ thường, cứ như đang phát sáng.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, đầu ngón chân của cô e ngại cuộn tròn lại.

Yến Từ nhìn bầu trời chiều tối bên ngoài, lại quay sang nhìn Dư Thính, rõ ràng cái gì cũng chưa nói, nhưng lại giống như cái gì cũng đã nói.

Dư Thính xấu hổ, căng da đầu nói, “Ngồi máy bay mấy tiếng rất mệt, em muốn đi ngủ sớm.”

“Được, vậy em ngủ trước đi, tối nay muốn ăn gì thì nói anh.” Nói xong, Yến Từ lại tiếp tục gõ phím.

Vẻ mặt thờ ơ của anh khiến Dư Thính hận đến nghiến răng nghiến lợi, tức giận trừng mắt nhìn anh vài giây, sau đó dùng sức đi đùng đùng lên lầu về phòng ngủ. Còn sớm như vậy, cô mẹ nó làm sao mà ngủ được! Dư Thính nằm trên giường lăn qua lăn lại, sau đó kéo ngăn tủ lấy hộp áo mưa ra chơi đùa, rồi lại nhìn cửa phòng một hồi, xác định Yến Từ thật sự không đi lên dỗ cô thì phồng má, lúc này mới không nhịn được nữa ——— “Yến Từ ——!!”

Người đàn ông kia nhanh chóng xuất hiện trước cửa phòng.

“Anh dỗ em ngủ đi.” Dư Thính bá đạo ra lệnh.

Anh bỏ dép ra, tiến lên giường ôm cô vào trong lòng.

Cơ thể Dư Thính mềm mại như bông vậy, khung xương cũng nhỏ, chỉ một tay Yến Từ cũng đủ để khống chế cô nằm ngoan ngoãn rồi.

Cô mới tắm xong, mùi hương của sữa tắm còn chưa tan hết, mùi thơm dịu dàng triền miên của phong linh thảo không ngừng chui vào chóp mũi anh, trong nháy mắt anh thấy hơi mê mang, ánh mắt ngày càng sâu hơn, đầu ngón tay như có như không xoa nhẹ bả vai cô.

Dư Thính bị trêu chọc đến ngứa ngáy, cảm xúc khó miêu tả như sắp tràn ra khỏi cơ thể.

Anh tiến lại gần hơn, chóp mũi ghé vào đầu vai cô, hít nhẹ.

Dư Thính khẩn trương nhắm mắt lại, đến khi đôi môi lạnh lẽo kia dán lên cổ thì không nhịn được khẽ nức nở một tiếng.

“Thính Thính…” Yến Từ gọi tên cô, môi nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai trắng nõn tinh xảo của cô.

Yến Từ dịu dàng hôn nơi này, lại hôn nơi kia, thỉnh thoảng còn nỉ non gọi tên cô, chọc cho Dư Thính toàn thân khô nóng.

Hai người triền miên hồi lâu, đang lúc Dư Thính cho rằng sắp tiến vào trọng điểm rồi thì Yến Từ đột nhiên đình chỉ mọi động tác, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Dư Thính đờ người.

Sau khi xác định không còn gì nữa, cô lập tức xoay lưng lại đối mặt với cậu, “Chỉ, chỉ như thế thôi?”

Yến - vô tội - Từ: “Ừ?”

“Em nói chỉ có thể thôi à?”

“....??”

“Không làm?”

Cuối cùng Yến Từ cũng hiểu ra.

Nhìn gương mặt đỏ bừng có vài phần sắc tình của Dư Thính, Yến Từ cố nhịn cười, tỏ vẻ khó hiểu: “Làm cái gì?”

Dư Thính cực kỳ tức giận.

Người này rõ ràng là hiểu hết mà còn hỏi ngược lại cô, cố ý muốn trêu ghẹo cô đây mà.

Đồ xấu xa, đồ đáng ghét.

Dư Thính không nhịn được nhìn bản thân bị trêu chọc hết lần này đến lần khác, bật dậy xoay người ngồi lên người Yến Từ, dùng sức lôi kéo quần áo anh, tức giận nói: “Em mặc kệ, phải làm!”

Yến Từ tuỳ ý nằm im để cô làm bậy.

Nhưng mà hôm nay anh mặc áo hoodie chứ không phải áo sơ mi nên không dễ cởi ra, Dư Thính tổn nửa ngày mà không cởi được, ngược lại còn làm bản thân mệt đến mức thở hồng hộc, nằm dài trên người anh, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục.

“Tại sao chứ?” Dư Thính không hiểu.

Rõ ràng cô xinh đẹp đáng yêu người gặp người yêu, mỗi giây mỗi phút Yến Từ đều yêu cô không hết, lúc trước nhẫn nhịn là vì cô còn đang học cấp ba, nhưng bây giờ cô đã lên đại học rồi, tại sao còn không chịu làm?!

Gương mặt cô phụng phịu dán lên ngực anh, Yến Từ cưng chiều xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, “Kết hôn xong mới được làm.”

Kết hôn?

Dư Thính bất ngờ trừng to mắt, “Vậy phải đợi lâu lắm.”

“Không lâu, rất nhanh thôi.”

“Không được không được, em không chờ nỗi đâu, anh xem, cái gì em cũng đã chuẩn bị hết trơn rồi còn đâu!” Dư Thính lấy hộp áo mưa ban nãy giấu dưới gối ra, bây giờ Yến Từ cũng hiểu tại sao ban nãy cô lại lén lút như thế.

“Làm đi ” *Dư Thính làm nũng cọ cọ gương mặt anh, “Làm đi mà ”*

Yến Từ nhìn “yêu nữ” trước mặt không chút lay động, ánh mắt kiên quyết, “Không được, phải đợi kết hôn.”

Dư Thính im lặng chừng một phút rồi ngẩng đầu lên, “Có phải anh sợ em sẽ không chịu trách nhiệm với anh không?”

Yến Từ: “...”

Dư Thính ngồi trên người anh thề thốt, “Bảo bối anh yên tâm, em nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh, chăm sóc anh cả đời.”

Cô bỏ tay xuống, uỷ khuất nhìn anh, “Anh thấy hài lòng chưa?”

Yến Từ cong môi, kéo cô vào lòng hôn khắp gương mặt cô.

Dư Thính bị hôn thấy hơi ngứa ngáy, muốn tránh mà không được, bật cười thành tiếng.

Sau khi dỗ cô cười vui vẻ Yến Từ mới dừng lại.

Anh thân mật vuốt ve hai bên má Dư Thính, ánh mắt chuyên chú, “Thính Thính.”

Dư Thính nhịn cười, nghiêm túc nghe anh nói.

“Anh muốn em, rất muốn.” Anh nói, “Không phải là ham muốn nhất thời, mà là muốn em cả đời.”

Cả ngày lẫn đêm anh đều tưởng tượng đến một tương lai nào đó, Dư Thính sẽ trở thành vợ anh, ở bên anh cả đời, anh muốn làm chồng cô, là người duy nhất của đời cô.

Yến Từ kéo tay cô, đặt lên miệng hôn hôn, giọng nói dịu dàng, “Vậy nên, em ngoan ngoãn một chút đi, có được không?”

Dư Thính mê mang gật đầu một cái.

Cho đến khi đối phương rời khỏi phòng, Dư Thính mới hung hăng đập đầu vào gối, tức giận lăn lóc mấy vòng.

—— Ass chết tiệt, cô lại bị lừa!!!

Hơn nửa ngày trời Dư Thính không online, nhóm bạn thân cũng ngửi được mùi kỳ quái, lập tức nháo nhào lên.

‘Cố Song Song: Có khi ngày mai ai kia không xuống giường được đó nha.’

‘Địch Nguyệt: Tớ cũng nghĩ vậy.’

‘Hạ Thất Tịch: Vậy ngày mai chúng ta có cần đến nhà Thính Thính không?’

‘Cố Song Song: Cậu mở to con mắt ra mà nhìn đi, người ta bận hưởng thụ dịch vụ chăm sóc đặc biệt của người đàn ông kia rồi.’

Đúng lúc Dư Thính vừa mở điện thoại lên liền nhìn thấy tin nhắn này, lập tức đen mặt: ‘Cút.’

‘Cố Song Song: …..?????’

‘Cố Song Song: Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, Yến Từ nhanh như vậy à?!’

Cái gì mà ‘nhanh như vậy à’!?

Hai người họ cái gì cũng chưa làm có được chưa?

Dư Thính bực bội giải thích: ‘Không được.’

‘Địch Nguyệt: Ai không được? Yến Từ không được?’

‘Dư Thính: Cút, cậu mới không được.’

‘Hạ Thất Tịch: Ồ, vậy là Thính Thính không được.’

‘Thông báo: Hạ Thất Tịch đã bị mời ra khỏi nhóm chat.’

Địch Nguyệt lại kéo Hạ Thất Tịch vào nhóm, thẳng thắn nói: ‘Thẹn quá hóa giận.’

Dư Thính lại đem người đá ra, giải thích: ‘Người kia nói phải đợi kết hôn thì mới được làm, tớ phải chờ tới bao giờ đây trời.’

‘Địch Nguyệt: … Cho nên hai người có phải đều không được hết không?’

‘Dư Thính: ….’

Fuck, cuộc trò chuyện này đi vào bế tắc rồi.

Dư Thính tức giận tắt wechat, nằm trên giường nghi ngờ cuộc đời này, cuối cùng tự hỏi một vấn đề: Yến Từ có được hay không?

Cô lăn trái nghiêng phải, không cách nào đưa ra câu trả lời.

Cuối cùng vẫn là nhịn không được, quyết định đi tìm Yến Từ tìm hiểu một chút.

Dưới lầu không có ai, nhưng tài liệu của anh vẫn còn đó.

Dư Thính đi khắp nhà cũng không thấy bóng dáng Yến Từ đâu, bỗng nhiên chú ý tới có một cánh cửa đang đóng, là cửa phòng tắm. Cô rón rén tiến lại gần, cách một cánh cửa, cô nghe thấy tiếng nước chảy xiết cùng với tiếng thở dốc nặng nề hoà vào cùng dòng nước.

Mặt Dư Thính đỏ lên, lại rón rén chạy về phòng ngủ chui vào trong chăn.

Cô nói rồi mà, Yến Từ chắc chắn được!!

_____
: ತ_ತ

Chương 70

Editor + Beta: Gà Lười Cận Thị

#15.04.2022

Sau khi xác định Yến Từ nhất quyết sẽ không abcxyz trong thời kỳ yêu đương này, Dư Thính cũng nhất quyết sẽ trở thành người làm loạn. Lúc rảnh rỗi không có việc gì cô sẽ trêu chọc đối phương một chút, không phải là ngồi trên đùi lúc anh đang làm việc thì là cố ý bận đồ ngủ mỏng manh nằm trong lòng anh, nếu không thì cũng đến trường tìm anh hẹn hò mờ ám, đủ thứ chuyện trên đời, chuyện gì cô cũng làm.

Một năm trôi qua, Yến Từ thành công bị cô dày vò gầy đi 1 kg.

Còn một tháng nữa là đến Tết Nguyên Đán, nhóm bản thân đã về Giang thành trước rồi, thí nghiệm của Yến Từ thì đang trong giai đoạn mấu chốt, không thể về trước nên Dư Thính chỉ có thể ở lại thành phố Kinh chờ anh, cuối cùng đến khi thí nghiệm hoàn thành thì năm mới đã đến gần rồi.

Vé bay của cô là ngày mốt, còn hai ngày để thu xếp hành lý.

Hành lý của Dư Thính rất nhiều, của Yến Từ thì lại rất ít, cô không có kinh nghiệm xếp đồ vào vali nên toàn bộ đều để Yến Từ làm.

Bông tuyết tung bay bên ngoài cửa sổ, trong phòng ấm áp như mùa xuân.

Bởi vì đang ở nhà nên anh mặc đồ rất tùy tiện, áo sơ mi đen mở hai cúc áo đầu để lộ xương quai xanh mê người, vạt áo để bên ngoài quần.

Ừm, yết hầu cũng rất quyến rũ.

Bộ Luật hình sự trong tay đột nhiên không còn hấp dẫn nữa, Dư Thính lấy sách che mặt, duỗi đôi chân trắng nõn qua cọ cọ vào chân Yến Từ.

Yến Từ im lặng nhích qua một bên.

Dư Thính nhìn thấy càng muốn trêu chọc anh hơn, học theo giọng điệu lưu manh trong phim truyền hình, "Yến Từ, hôn một cái đi."

Yến Từ nhướng mày, "Muốn hôn anh?"

Dư Thính dùng sức gật đầu.

Yến Từ: "Vậy em trả lời một câu hỏi của anh, trả lời đúng thì cho em hôn."

Thính Thính dũng cảm không hề biết sợ đâu nha!!

Dư Thính không chút sợ hãi nói: "Anh hỏi đi."

Đuôi mắt anh hiện lên ý cười, "Điểm khác biệt mấu chốt giữa phạm tội không thành và phạm tội được một nửa thì dừng lại là gì?"

Dư Thính: "...."

Dư Thính: "....."

Dư Thính tri kỷ rút ra kết luận ——

Cô có thể không phải là người, nhưng Yến Từ chắc chắn là chó.

Dư Thính rụt chân lại, lần nữa dùng sách che mặt.

…

Hôm sau, hai người lên chuyến bay bay về Giang thành.

Mấy tiếng ngồi máy bay Dư Thính chỉ có ngủ với ngủ, cho đến khi xuống máy bay cô vẫn còn đang mơ màng.

“Thính Thính —— !!”

Giọng đến quen thuộc truyền đến làm cho Dư Thính hơi tỉnh táo lại.

Chú Lý đứng ở cổng sân bay cười ha hả vẫy tay với cô, hơn nửa năm không gặp, chú Lý rõ ràng đã béo hơn, gương mặt hồng hào, cả người tràn đầy năng lượng.

“Chú Lý!” Dư Thính ném vali sang một bên, chạy tới ôm lấy ông.

“Trường học có đẹp không? Giáo viên với bạn bè cùng lớp có bắt nạt cháu không?” Chú Lý ân cần hỏi thăm cô, hai tay giữ chặt vai cô đánh giá từ trên xuống, thấy ánh mắt trong suốt rạng rỡ của cô liền biết cô không có chịu uất ức gì, lúc này mới yên lòng thở phào.

“Lên xe đi, bên ngoài trời rất lạnh.”

Chú Lý kéo hành lý vào cốp xe, mở cửa sau cho hai đứa nhỏ.

Dư Thính vẫn còn buồn ngủ, đang tám nhảm vài câu với chú Lý thì lăn đùng ra ngủ tiếp.

Không biết qua bao lâu, đầu cô bị vô nhẹ hai cái, “Dậy đi.”

Dư Thính mê mang mở mắt ra, đi theo Yến Từ xuống xe.

Đi một quãng đường ngắn thì Dư Thính mới thấy khung cảnh xung quanh hơi xa lạ, không giống với biệt thự Dư gia. Sau khi nhận thức được, Dư Thính nghiêm túc nhìn toà kiến trúc cũ kỹ trước mắt, nam nữ đi vào đều đã có đôi có cặp, trên đỉnh đầu treo một bảng hiệu to lớn ——— Cục Dân Chính.

Dư Thính trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Run rẩy chỉ vào cửa lớn gần ngay trước mắt, "Cái đó cái đó cái đó…."

Yến Từ không chút bất ngờ, bình tĩnh nói với cô, "Ừ, kết hôn."

"?"

"??"

Cô lại ngơ ngác nói: "Vậy còn sổ hộ khẩu…"

Yến Từ từ túi áo lấy ra hai cuốn sổ hộ khẩu.

Đương nhiên, sổ hộ khẩu của Dư Thính là chú Lý đưa đến, nói cách khác Dư Dung cũng đã biết, còn rất đồng ý?!

Bất ngờ đến quá nhanh làm Dư Thính không kịp xây dựng tâm lý.

Cô kéo tay áo Yến Từ, vẻ mặt hơi do dự: "Có hơi bất ngờ nha, nếu không… Hôm khác chúng ta lại đến?"

Yến Từ: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt."

Dư Thính: "…"

Yến Từ: "Anh đã tìm người xem ngày rồi."

Dư Thính: "……"

Sau một hồi lâu trầm mặc, gương mặt bình tĩnh của người đàn ông lộ ra vài phần đáng thương, giọng nói cũng mềm nhẹ hơn, “Chẳng lẽ Thính Thính không muốn anh sao?”

Muốn!

Sao lại không muốn được chứ!?

Dư Thính lập tức dùng sức kéo tay Yến Từ, bước chân nhanh như gió, khí phách hiên ngang kéo Yến Từ đi vào, “Đi thôi! Chúng ta đi lãnh chứng!”

Mặt mày Yến Từ giãn ra, khoé môi hơi cong lên khó thấy.

Trong Cục Dân Chính có rất nhiều người đang xếp hàng, Dư Thính không muốn để chú Lý chờ lâu nên đã kêu ông về Dư gia trước, cô và Yến Từ kiên nhẫn đứng đợi tới lượt. Cuối cùng cũng tới họ, ký tên, tuyên thệ, chụp ảnh, cả quá trình đều vô cùng trôi chảy, sau khi đi ra trên tay đã hơn hai quyển sổ màu đỏ.

Bây giờ Dư Thính vẫn còn hơi hoảng hốt, không ngờ hai người lại dễ dàng lãnh chứng đến như vậy.

“Đi thôi.”

Trong lúc ngây người, Yến Từ đã gắt gao nắm chặt tay cô.

“Về nhà hả?”

“Ăn cơm.”

“Hả?” Dư Thính hoang mang, “Không về nhà ăn sao?”

“Ăn ở bên ngoài.”

Dư Thính mê mang bị Yến Từ kéo lên xe, nửa tiếng sau, hai người đến một nhà hàng nổi tiếng ở Giang thành.

Yến Từ kéo ghế, thay cô cởi áo khoác đặt lên lưng ghế.

Vừa ngồi xuống, tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó nhân viên phục vụ xuất hiện trước mặt hai người.

Đến khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, gương mặt Dư Thính lập tức đơ ra.

“Quý Thời Ngộ?” Dư Thính thử gọi tên người kia.

Người kia ngẩng đầu lên, gương mặt cũng lập tức cứng đờ.

Dư Thính im lặng.

Quý Thời Ngộ mặc đồng phục của nhân viên phục vụ, khí chất cao quý thời cấp ba không còn nữa, từ mi tâm đến dưới mắt phải có một vết sẹo dài phá huỷ gương mặt điển trai của anh, trong ánh mắt cũng không còn sự kiêu ngạo trước kia, bị cuộc sống mài mòn trở nên vô hồn.

Đôi môi Quý Thời Ngộ giật giật, một lát sau mới thốt ra mấy chữ, “Hai vị muốn gọi món gì?”

Dư Thính không nói gì, vẫn lẳng lặng đánh giá anh.

Sau khi phẫu thuật xong thì Dư Thính không đăng nhập vào app nhân sinh nữa, để cho nó đóng bụi trong điện thoại, cũng không quan tâm cuộc sống của Quý Thời Ngộ sau đó thế nào. Nhưng bây giờ thì cô biết rồi, Quý Thời Ngộ không hề trở thành người dẫn đầu thương trường như trong truyện tranh.

“Không cần.”

Yến Từ đột nhiên đứng dậy, cầm áo khoác Dư Thính lên, “Chúng ta đổi nhà hàng khác.”

Dư Thính hoàn hồn lại, “Không cần đâu, nhà hàng này cũng được mà.”

“Không.” Gương mặt anh cố chấp, “Phải đổi.”

Dư Thính không có ý kiến nữa, ngoan ngoãn để Yến Từ kéo đi.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Dư Thính hơi dừng bước lại, quay đầu nhìn Quý Thời Ngộ nở nụ cười hạnh phúc, “Quên nói với cậu, tôi và Yến Từ kết hôn rồi.”

Nghe lời này, đối phương ngạc nhiên trừng to đôi mắt, cả người cô thoải mái xoay người rời đi cùng Yến Từ.

Trong nhà hàng bụi bặm này, có ồn ào náo nhiệt, có tiếng cười thì thầm, cũng có những lúc đen tối nhất trong cuộc đời.

Anh cho rằng mình đã sớm chết lặng, đã không còn để ý, nhưng khi cô từng bước đi ra ngoài cửa, rời xa anh, Quý Thời Ngộ vẫn không nhịn được cảm thấy hối hận.

Rõ ràng… Dư Thính có thể trở thành vợ của anh.

Ký ức kiếp trước lại lần nữa hiện lên trong đầu, từng chút gộp lại thành một bộ phim làm cho Quý Thời Ngộ hốt hoảng không phân biệt được, đâu là thực tại đâu là mộng cảnh.

“Người vừa nãy có phải là Yến Từ không?”

Một sinh viên đại học đột nhiên lên tiếng bàn luận, “Hình như đúng rồi, là đại thần ở Thanh Hoa đó, mấy ngày trước còn đến trường chúng ta diễn thuyết.”

“Nghe nói các viện nghiên cứu tranh giành cậu ta đến sứt đầu mẻ trán, thấy là sắp đánh nhau tới nơi rồi.”

“Còn cô gái kế bên là ai vậy?”

“Hình như hoa khôi đại học Luật, đúng là nhìn người ngoài đời thật đẹp hơn nhiều so với ảnh trên weibo. Trai tài gái sắc, người

thường chúng ta cũng chỉ biết hâm mộ thôi." Nam sinh cảm thán một phen, "Phục vụ, cho tôi thêm một suất tôm chiên xù."

Quý Thời Ngộ không trả lời.

Nam sinh lại lần nữa gọi anh, "Phục vụ, gọi anh đó!!"

Cuối cùng Quý Thời Ngộ cũng bừng tỉnh lại, mặt không đổi sắc tiếp tục công việc khô khan này.

…

Mặt trời vào vào gần mùa xuân giống như được bọc một lớp băng lạnh, ánh nắng chiếu lên người thôi cũng đủ thấy lạnh rồi.

Còn có Dư Thính đang bị Yến Từ ôm eo, cơ thể cao lớn của anh ngăn chặn phần lớn gió đông thổi vào người cô.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Dư Thính vẫn còn so đo sự việc ban nãy, đá đá mấy hòn đá dưới chân, "Tại sao chúng ta phải sợ cậu ta chứ."

Yến Từ liếc xéo cô, "Thính Thính."

Tiếng gọi này của anh dịu dàng hơn trước, "Hôm nay là ngày chúng ta chính thức kết hôn." Anh nói, "Anh hy vọng mỗi năm khi đến ngày này, em chỉ cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc, chứ không phải là ngày dùng để trả thù người khác."

Dư Thính nghĩ gì, Yến Từ đều biết.

Dư Thính muốn khoe khoang với Quý Thời Ngộ, nói cho anh ta biết hiện tại cô đang sống rất tốt, cho dù anh ta có rời khỏi Dư gia thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Trọng sinh thì sao chứ? Không có Dư gia thì anh ta đến cả bán khoai lang ngoài đường cũng không xứng.

Nhưng mà…

Hình như điều này đã làm tổn thương tiểu đáng thương rồi.

Dư Thính kéo vạt áo Yến Từ, giống như bạn học nhỏ tự trách bản thân, “Yến Từ, em xin lỗi…”

Yến Từ ôm cô vào lòng, lạnh lùng hôn lên chóp mũi cô, “Em biết mà, anh sẽ không bao giờ trách em, em cũng không cần phải xin lỗi anh. So với ba chữ đó, anh muốn nghe ba chữ khác hơn.”

Dư Thính do dự vài giây, “Em yêu anh?”

Người đàn ông nở nụ cười rạng rỡ, nụ cười như muốn làm tan chảy cái lạnh giá trong không khí.

Dư Thính nhịn không được xao động, không kiềm chế được nhón chân lên hôn vào cằm anh.

Cách một lớp áo lông vũ màu trắng, Yến Từ ôm chặt lấy cô, “Về nhà thôi.” Anh nhắm mắt lại, hôn lên vành tai cô, giọng nói trở nên khàn khàn, “Muốn em.”

Đùng.

Dư Thính đỏ mặt.

Cô có vài phần chờ mong, nhưng lo lắng cũng tự nhiên kéo tới.

Muốn cùng bạn trai… Không, muốn cùng chồng làm chuyện thân mật nhất, nhưng ở biệt thự có rất nhiều người, không có được, nếu như bị phát hiện thì xấu hổ chết mất, cho nên cô muốn tìm một nơi nào đó yên tĩnh một chút, Dư Thính đang tự hỏi gần đây có chỗ nào như thế không thì đã bị Yến Từ dắt đi vào một tiểu khu.

Dư Thính liếc nhìn xung quanh, nhận ra đây là Hoa uyển Lê Giang nổi tiếng ở Giang thành.

Tiểu khu này nổi tiếng không chỉ vì sự cao cấp của nó, mà còn bởi vì đây là nơi tụ tập của phần lớn các đại thần của Công viên khoa học kỹ thuật, còn có những vị giáo sư rất có máu mặt, cho nên còn được gọi là nửa giang sơn của khoa học kỹ thuật, cho dù là đã về hưu hay chưa về hưu cũng đều sống ở đây, người ngoài căn bản không thể vào đây ở.

Dư Thính trơ mắt nhìn anh nhẹ nhàng đi qua cổng bảo vệ, dẫn cô vào thang máy lên tầng 22, đến trước một cánh cửa, "Mật khẩu là sinh nhật em."

Dư Thính giống như một người máy, máy móc nhập sinh nhật của mình vào.

'Đã mở khoá.'

"Vào đi." Yến Từ đẩy cửa ra.

Căn phòng hơn hai trăm mét vuông, phong cách trang trí thuộc kiểu Dư Thính thích nhất, vật dụng trong phòng đều là đồ mới, kế bên cửa sổ sát đất còn treo bức hình chụp chung của cô và Yến Từ.

Thuê?

Không, chỗ này căn bản không cho thuê.

Mua?

Yến Từ đủ tiền để mua??

Dư Thính không bàn luận nhiều về chuyện nhà xe với Yến Từ, cô không thiếu tiền, cũng không chê Yến Từ không có tiền, cô tình nguyện nuôi anh cả đời cho nên cũng không hỏi cặn kẽ những chuyện này. Cho dù Yến Từ đã đưa thẻ ngân hàng cho cô nhưng cô cũng không kiểm tra số dư trong tài khoản, cho nên cũng không biết rốt cuộc tiểu đáng thương có bao nhiêu tiền.

“Chào mừng em về nhà.” Yến Từ nắm lấy tay cô, ánh mắt ngập tràn ánh sáng lấp lánh.

“Chúng ta.” Yến Từ gật đầu, “Anh đã chính thức gia nhập Vườn công nghệ, đây là phòng ở được đơn vị cung cấp, nếu em không ngại thì sau này dọn đến ở với anh đi.”

Nói chung thì chỉ có nhà nghiên cứu trên năm năm mới được cung cấp phòng ốc.

Nhưng giáo sư của anh đã về hưu, chuẩn bị định cư lâu dài ở nước ngoài nên chuyển nhượng căn phòng này cho Yến Từ. Và bởi vì tuy còn trẻ tuổi nhưng anh đã có không ít thành tựu, cho nên viện trưởng cũng không từ chối việc này.

Yến Từ vẫn còn chuyện giấu giếm Dư Thính, từ mật khẩu cho đến việc trang trí căn phòng này đều do chính tay anh làm, bởi vì muốn cho cô một bất ngờ.

Dư Thính đúng là rất bất ngờ.

Dựa theo cốt truyện trong truyện tranh, Yến Từ trở thành tổng tài bá đạo, nhưng mà cô chờ lâu như vậy không thấy anh trở thành tổng tài gì hết, thì ra là cốt truyện đã rẽ sang một hướng khác.

Dư Thính tò mò nhìn xung quanh, Yến Từ kiên nhẫn dắt cô đi xem phòng, “Từ chỗ này mất 10 phút lái xe để đến chỗ làm của anh, sau này anh muốn tìm em lúc nào cũng được. Dưới lầu là siêu thị và công viên, phía sau là phòng bảo vệ. Đúng rồi, phòng bên cạnh chúng là giáo sư Lưu dạy chính trị, sau này cái gì không hiểu em có thể qua hỏi ông ấy…”

“Phòng dưới lầu là giáo sư Tiết dạy về pháp luật, đề thi năm nay của các em là do ông ấy ra.”

“…”

Đủ rồi, Dư Thính có hơi muốn bỏ chạy rồi đấy.

Hên là cô không sinh con được, chứ nếu như có con, cô và con có lẽ sẽ cùng nhau bỏ chạy.

“Chúng ta ăn món gì đây?” Sau khi tò mò xong, Dư Thính đem trọng điểm quay về việc ăn uống, ăn no mới là chuyện quan trọng nhất.

Người đàn ông không trả lời, đột nhiên bế ngang cô lên, “Lát nữa rồi ăn.”

Đi qua hành lang tiến vào phòng ngủ, hai người cùng nhau ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại.

Đáy mắt anh là dục vọng sâu thẳm, Dư Thính căng thẳng nuốt nước bọt, đột nhiên thấy có chút hối hận: “Yến Từ, nếu không thì đợi ngày khác đi nha?” Trước giờ cô trêu chọc anh nhiều như vậy, Yến Từ… Sẽ không trả thù cô chứ?

Xong rồi, không cần nghĩ cũng biết Yến Từ sẽ trả thù cô mà.

Nghĩ như vậy làm Dư Thính thấy hơi sợ hãi.

Yến Từ: “Bây giờ.”

“….?”

Không đợi cô nói chuyện, người đàn ông đã mạnh mẽ đè ép lên người cô, cắn môi cô một ngụm.

Anh nhẫn nhịn mấy năm trời, đương nhiên hôm nay sẽ không bỏ qua cho Dư Thính.

Hai người lăn từ trên giường xuống dưới giường, từ phòng tắm đến bên cửa sổ sát đất, Dư Thính tận mắt chứng kiến mặt trời từ trên đỉnh đầu dần lặn xuống rồi biến mất, ban ngày biến thành ban đêm.

Thể lực yếu ớt của cô không chịu nổi sự dày vò của Yến Từ, cứ nằm đó mơ mơ màng màng, lúc thật sự không chịu được thì cứ gặm cắn cơ thể anh, rồi lại khóc thút thít, cho đến khi cơ thể mềm nhũn không nhúc nhích nổi thì Yến Từ mới chịu buông tha cho cô, ôm cô vào trong lòng.

Trên người anh thoang thoảng mùi thơm của Thanh Mộc Hương, bao bọc lấy dục vọng, làm hơi thở xung quanh trở nên mờ ám triền miên.

Trong căn phòng tối đen, Yến Từ nằm đó không ngủ.

Anh ôm chặt cô vào lòng, sau khi triền miên là cảm giác thỏa mãn tận xương tuỷ.

Bầu trời bên ngoài cũng tối đen, ánh sáng của thành phố tựa như hình ảnh phản chiếu của dải ngân hà. Trước kia anh cứ như một thành phần không nên tồn tại trong xã hội loài người, trốn tránh trong kẽ hở hâm mộ cuộc sống của người khác. Nhưng cho dù là bất kỳ ai, dù có đi lang thang đến đâu, thì vẫn luôn có một vì sao giáng xuống dẫn đường cho những con người lạc lối ấy.

Vì sao dẫn lối cho anh dường như sắp bị tiêu biến, bốn mùa qua đi, tồn tại mỏng manh giữa bầu trời, sau một đêm dài đằng đẵng, ngôi sao yếu ớt ấy bỗng tràn đầy ánh sáng, làm sáng bừng cả một thế giới của anh, từ nay về sau, vũ trụ của anh đã có Mặt trời.

“Thính Thính.”

Dư Thính vẫn còn rất mệt mỏi, nhẹ hừ đáp lại anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng của anh rơi vào vành tai cô, “Anh sẽ luôn yêu em.”

Một ngày nào đó, tất cả mọi thứ trên thế đều sẽ tan biến thành cát bụi trong ngàn dặm rộng lớn.

Và tiếng yêu này của anh, sẽ trở thành điều duy nhất tồn tại vĩnh cửu.

— Hoàn chính văn —

_____

: *Khoan khoan, chúng ta vẫn còn 6 chương phiên ngoại nữa, hãy giữ lại những lời cần nói cho đến khi 76 chương truyện được trình diện lên hết nha!*

Chương 71: PN1. Hôn lễ

Hôn lễ của Yến Từ và Dư Thính sẽ diễn ra vào kỳ nghỉ hè và được cử hành tại trang viên Dư gia, hai người cũng không có ý định đổi địa điểm khác.

Mặc dù hai người đã đi lãnh chứng từ lâu rồi, nhưng vẫn không tránh được căng thẳng khi đến ngày diễn ra hôn lễ.

Cô ngồi trong phòng một mình, hai tay nắm chặt bó hoa, trong đầu ngẫm đi ngẫm lại những MC đã nói qua, bởi vì quá căng thẳng nên suy nghĩ cũng có chút rối bời.

Cốc cốc cốc.

"Vào đi."

Hạ Thất Tịch và Cố Song Song lén lút đẩy cửa đi vào phòng.

Nhìn thấy hai người bạn thân, cảm xúc của Dư Thính ổn định hơn nhiều.

"Nguyệt Nguyệt đâu?"

"Đang ở dưới lầu tiếp khách." Hạ Thất Tịch tiến lại gần cô, "Thính Thính, mặt cậu đang rất đỏ, cậu không sao chứ?"

Dư Thính nói: "Không sao, chỉ là tớ hơi căng thẳng một chút."

Hạ Thất Tịch cười mờ ám, "Các cậu đã là vợ chồng hơn nửa năm

rồi, có cái gì mà căng thẳng nữa chứ."

"..." Nói cũng đúng, bọn họ đã hiểu nhau đến tận gốc rễ rồi, đúng là không có gì để căng thẳng hết.

Cố Song Song đang giúp cô chỉnh lại khăn trùm đầu của áo cưới, đột nhiên nói, "Mấy ngày trước tớ đi ăn thì thấy Quý Thời Ngộ đang làm phục vụ ở một nhà hàng, không ngờ tới bây giờ cậu ta lại nghèo như vậy, đúng ra cậu nên gửi thiệp mời cho cậu ta, mặc kệ là cậu ta có tới hay không, nhưng nó sẽ làm cậu ta hối hận." Cố Song Song vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện của Quý Thời Ngộ, nếu không phải đạo đức của cô tốt thì cô đã sớm trùm bao tải tên khốn đó rồi.

Dư Thính đã không còn cảm giác gì với Quý Thời Ngộ, nghe Cố Song Song nói thì chỉ cười cười không đáp.

"Song Song, Thất Thất, hai con lại đây giúp dì một cái."

Dì Tô hình như có việc gấp, vội vàng chạy qua kêu hai người.

Hai người lần lượt rời khỏi phòng, căn phòng lại chỉ còn một mình Dư Thính.

Cô lẳng lặng nhìn bản thân trong gương.

Gương mặt của thiếu nữ đã sớm mất đi vẻ ngây ngô hồi cấp ba, bây giờ đã nhiều thêm vài phần thục nữ quyến rũ, bây giờ nghĩ lại, chuyện của mấy năm trước đến với cô như một giấc mơ vậy. Cô đã thay đổi cuộc đời, thành công sống hơn hai mươi tuổi, sau này còn có một người chồng tuyệt vời ở bên bầu bạn.

Dư Thính đột nhiên nhớ đến app nhân sinh vẫn còn nằm yên trong điện thoại, nửa năm nay cô cũng không mở app ra nữa.

Do dự vài giây, Dư Thính quyết định cầm điện thoại đăng nhập

vào app.

Nhắc nhở từ hệ thống: "Số tiền nhân sinh của bạn đã đạt đến mức tối đa, bạn có muốn mua toàn bộ cốt truyện hay không? [Có] [Không]."

Dư Thính chọn không.

Cô đã không còn hứng thú với cốt truyện nữa rồi, dù sao thì theo cốt truyện đó, nam chính vẫn là Quý Thời Ngộ, cô mới không thèm quan tâm Quý Thời Ngộ trong truyện tranh tung hoành thương trường bá đạo như thế nào đâu. Huống chi hiện tại bánh răng cuộc đời đã xoay chuyển, cuộc đời cô, có cả cuộc đời của Quý Thời Ngộ đều thay đổi đến long trời lở đất, nếu đã khác biệt như vậy thì không cần xem cốt truyện nữa.

Trong lúc nghiên cứu cách gỡ cài đặt app này, Dư Thính bỗng dưng chú ý thấy có vài chương phiên ngoại.

Lúc trước do tiếc tiền nên cô chưa bao giờ mua chương phiên ngoại, bây giờ chỉ mơ hồ nhớ rõ kiếp trước Yến Từ hình như có hơi thích cô. Cô rất tò mò kiếp trước Yến Từ đối xử với cô như thế nào, ánh mắt trở nên sáng quắc, Dư Thính không chút do dự mua hết chương phiên ngoại.

"Yến Từ, anh, anh buông tôi ra."

"Không cần, xin anh, ưm... Thả tôi về nhà đi mà."

Chỉ mới trang đầu tiên đã thấy một hình ảnh quy mô lớn thế này.

Dư Thính đầu đầy chấm hỏi, ngón tay trượt xuống trang tiếp theo.

Trong truyện tranh, cô bị trói chặt nằm yên trên giường, người

đàn ông tóc đen ở trên người cô muốn làm gì thì làm.

Cô đang khóc, rõ ràng là đang không vui.

"Nếu em không ngoan thì tôi sẽ không bao giờ thả em ra ngoài, vĩnh viễn nhốt em lại."

Anh hôn môi cô, gương mặt cực kỳ cố chấp.

Tuy rằng chỉ là nhân vật trong truyện tranh, nhưng sự lạnh lẽo của người đàn ông làm cho Dư Thính đang ngồi đây cũng muốn trốn chạy.

Hình ảnh cuối cùng chỉ có vài dòng chữ.

"Yến Từ muốn nhốt Dư Thính cả đời, khoá chặt cô bên người mình, không xa rời nửa bước."

"..."

"....."

Mẹ nó!

Thì ra đời trước của cô và Yến Từ máu chó như vậy sao!!

Cái này gọi là gì đây? Phòng tối play? Tổng tài bá đạo và cá chậu chim lồng?

Fuck, quá kích thích!!

Dư Thính hít hít cái mũi, trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi: Cũng may chỉ là truyện tranh, nếu không với cái kích thước kia của Yến Từ, cô chắc chắn chịu không nổi.

"Thính Thính, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, cậu chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi!"

Dư Thính lớn tiếng đáp lời, đang muốn gỡ cài đặt app thì hệ thống nhảy ra thông báo.

Nhắc nhở từ hệ thống: "Chúc mừng bạn đã mua thành công tất cả chương truyện, thay đổi số phận, đạt được thành tựu: [Cuộc sống hạnh phúc]."

"App xin nhắc nhở bạn: Tặng hoa hồng, tay có hương thơm, xin hãy giữ sự lương thiện bất kể khi nào."

"Chúc bạn có một cuộc sống hạnh phúc, và, không hẹn gặp lại."

Cùng với sự tiêu tán của dòng chữ, biểu tượng app cũng biến mất ngay sau đó.

Trong điện thoại đã không còn app nhân sinh đó nữa, Dư Thính sửng sốt mấy giây, chưa kịp định hình thì điện thoại đã bị dì Tô lấy đi, bỏ khăn che mặt xuống, "Giờ này rồi mà con còn chơi điện thoại nữa, nhanh xuống lầu đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi."

...

Trong trang viên có rất nhiều người đang ở đây, Dư Thính khoác tay Dư Chi Chu, chân giẫm lên con đường hoa lộng lẫy, từng bước đi về phía trước.

Ánh nắng mặt trời hôm nay đặc biệt chói mắt.

Yến Từ mặc âu phục màu đen đứng dưới ánh nắng chói chang, nhìn cô đang cười rạng rỡ đi tới.

Hình như anh đã chờ thời khắc này từ lâu lắm rồi, trong mắt là sự chờ đợi nóng bỏng không cách nào che giấu.

Cho đến khi tay Dư Thính đặt lên tay anh, Yến Từ mới nở nụ cười thật tươi.

"Thính Thính, anh đợi em lâu lắm rồi."

Không đợi MC lên tiếng, Yến Từ đã vội thì thầm bên tai cô.

Gương mặt Dư Thính thoát ẩn thoát ẩn dưới màn che, vành tai cô đỏ ửng, tựa như hoa anh đào tháng tư, nhìn rất đáng yêu động lòng người.

"Xin mời cô dâu và chú rể trao nhẫn cho nhau."

Dư Thính run rẩy đeo nhẫn cưới cho anh.

Lúc này cô bất chợt nhớ tới nội dung truyện tranh khi nãy, nhịn không được hỏi anh: "Yến Từ."

"Ừ?"

Cô dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy, nói: "Anh sẽ nhốt em lại mãi mãi sao?" Người đàn ông trong truyện tranh quá mức điên cuồng làm cho cô có chút sợ hãi.

Đúng là suy nghĩ đó có tồn tại trong đầu anh, nhưng bây giờ nếu anh nói thật thì sẽ làm tiểu công chúa tức giận, vì thế chọn lắc đầu, "Không."

"Vậy anh có nhốt em lại rồi không cho em ra ngoài không?"

Yến Từ phủ nhận, "Không."

Dư Thính rõ ràng không tin, "Thật sao?"

Trước mắt bao người, Yến Từ đột nhiên ôm cô vào lòng, cách

tấm màn che hôn lên môi cô, "Anh chỉ muốn nhốt em vào đây." Nói xong, anh cầm tay cô đặt lên vị trí trái tim mình, "Không một ai biết chìa khóa giấu ở đâu."

Nghe vậy, tim Dư Thính đập nhanh liên hồi, lập tức bật cười: "Anh thật sến súa."

Trong mắt anh là hàng vạn ngôi sao lấp lánh.

Dư Thính biết những lời này không phải là nói dối, trời sinh anh tính tình đơn thuần, làm gì biết nói lời hay tiếng ngọt chứ, những lời kia chỉ đơn giản là tiếng lòng của anh đối với cô.

Nếu Yến Từ muốn nhốt cô mãi mãi bên người anh, vậy thì, cô nguyện ý.

"Con mèo này từ đâu chạy đến đây?"

"Mèo gì mà mập quá trời..."

"Meo!!!"

...

Hình ảnh dừng lại, tất cả những điều tốt đẹp nhất lưu lại vĩnh viễn tại thời khắc này.

Tuy nhiên, cùng lúc này, trong một con hẻm tối tăm và dơ bẩn.

Cô gái mặc đồng phục học sinh vừa bị bạo lực học đường, cô đã quen với việc toàn thân đầy vết thương chi chít rồi.

Nữ sinh bình tĩnh nhặt điện thoại bị rơi trên mặt đất lên, thuần thục lau sạch dấu giày trên màn hình.

Bỗng nhiên --

Màn hình sáng lên.

"Bạn muốn biết trước tương lai? Bạn muốn viết lại cuộc đời mới? Bạn muốn nhìn xem bạn là vai chính, hay chỉ là vai phụ? App truyện tranh nhân sinh, vì bạn phục vụ."

Tác giả có lời muốn nói:+

App: Bổn cung đã tìm được nhà mới.

Chương 72: PN2. Phòng tối play (1)

*[Kiếp trước nữ chính có một đời chồng, từng sinh hoạt qua chuyện vợ chồng, nên cân nhắc khi nhảy hố 3 phiên ngoại Phòng tối play, nếu cảm thấy không ổn xin hãy nhảy đến những phiên ngoại tiếp theo.*1

Nếu nhất quyết muốn đọc, thì kiếp trước và kiếp này khác nhau, xin đừng chán ghét nữ chính của chúng ta (dù gì 3 PN Phòng tối play cũng rất hài hước), chân thành cảm ơn.]

———

Dư Thính tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng.

Mọi thứ xung quanh đều vô cùng xa lạ với cô, cho dù là cách bài trí căn phòng hay là ngọn đèn chùm trên đỉnh đầu, cô hồn nhiên đứng dậy, vừa mới đặt một chân xuống giường đã loạng choạng ngã xuống đất.

- - xiềng xích.

Dư Thính ngây người.

Nỗi sợ hãi bắt đầu lớn dần lan tràn khắp người cô, cô ngẩng đầu quan sát xung quanh, không thấy cửa sổ cũng không có cửa ra vào, căn phòng này là một không gian hoàn toàn khép kín, chỉ có một cái thang máy đang sáng đèn. Dư Thính không biết đây là đâu, chỉ nhớ cô đang muốn đến chỗ hẹn hò với bạn trai mới quen, vừa hay gặp được Yến Từ, sau đó...

Đúng rồi, là Yến Từ!

Dư Thính nhớ lại rồi.

Anh nói muốn trò chuyện với cô chuyện liên quan đến Quý Thời Ngộ, Dư Thính không hề đề phòng mà đi theo anh, không ngờ anh lại đột nhiên cầu hôn cô, đương nhiên Dư Thính sẽ không tuỳ tiện kết hôn với người khác, vì vậy lập tức từ chối, xoay người chuẩn bị tìm kiếm anh bạn trai trẻ tuổi của mình.

Nhưng ngay sau đó cô càng ngày càng mệt mỏi, lúc tỉnh dậy thì đã ở nơi này.

Là Yến Từ trói cô đem nhốt ở đây?

Suy nghĩ này làm Dư Thính không tin nổi, Yến Từ là ai, là chủ tịch trẻ của doanh nghiệp đứng trong hàng ngũ top 50 doanh nghiệp hàng đầu thế giới, một tay anh sáng lập công ty, dùng hai năm ngắn ngủi đưa công ty phát triển thành một truyền kỳ trên thương trường, là đại thần trong mắt truyền thông và quần chúng.

Tính tình anh quái dị, không gần con người, thỉnh thoảng cũng tham gia vài buổi tiệc nhưng không tiếp xúc với ai, giống như là quái thai, Dư Thính không ngờ sẽ có người dám làm chuyện nhốt người điên rồ này.

Hay là, anh ta muốn có thứ gì từ cô?

Đe dọa chị gái cô? Không đúng, Dư gia chủ yếu là kinh doanh trong lĩnh vực thương mại, còn doanh nghiệp của Yến Từ là làm về phần mềm, hai lĩnh vực này không đụng chạm gì đến nhau, căn bản sẽ không có tranh giành lợi ích gì ở đây.

Vậy thì tại sao?

Chẳng lẽ bởi vì cô từ chối lời cầu hôn của anh ta nên mới bị trói lại?

Không phải đâu ha?

Dư Thính không hiểu, cảm giác sợ hãi làm cô không nhịn được muốn khóc.

Lúc đầu Dư Thính còn nén nhịn được, nhưng càng lâu về sau thì cô nhịn hết nổi rồi, cuộn tròn ngồi trên mặt đất, vùi mặt vào đầu gối khóc nức nở.

Ding.

Cửa thang máy mở ra.

Hai mắt đẫm lệ của Dư Thính nhìn qua.

Người đàn ông đang đi tới mặc một bộ âu phục màu đen, kiểu dáng cổ xưa, mỗi một góc trên quần áo đều được ủi chỉnh tề, gương mặt anh lạnh lùng, biểu cảm lạnh lẽo thấu xương cũng không che giấu được sự đẹp trai quyến rũ của người này.

Tuy là vậy nhưng thành thật mà nói, Dư Thính vẫn rất sợ Yến Từ.

Hai người chỉ mới gặp nhau chưa tới mười lần, cũng chẳng trò chuyện được mấy câu, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh, Dư Thính sợ tới mức liếc nhìn một cái cũng không dám.

Tuy rằng tính cách của Quý Thời Ngộ cũng rất lạnh lùng, nhưng ít nhất anh biết cách đối nhân xử thế; Yến Từ thì ngược lại, sự lạnh lùng của toả ra từ tận xương tủy, Dư Thính không biết diễn tả cảm giác này thế nào, đại khái là giống như robot vậy, trên người anh không cảm nhận được một chút hơi thở nào thuộc về

loài người.

Cô cực kỳ sợ hãi, sợ đến mức quên cả việc khóc.

Yến Từ tiến lại gần cô, từng bước cực kỳ thong thả, giày da đi trên mặt đất phát ra âm thanh tao nhã, nhưng lại làm da đầu Dư Thính tê dại lên.

"Anh đứng lại, cách xa tôi ra một chút!"

Dư Thính sợ hãi, nhưng vẫn cố hét lên.

Bước chân Yến Từ chậm lại, rồi dừng hẳn lại.

Dư Thính lui người về một góc, tay cầm điều khiển điều hoà từ xa ở trên đầu giường, nắm chặt ở trước ngực như muốn tiếp thêm can đảm cho mình.

Anh không thèm để ý, tuỳ ý cởi bỏ áo khoác tây trang.

Trái tim Dư Thính căng thẳng, "Anh làm gì đó?!"

Yến Từ không nói chuyện, cởi áo khoác ra, sau đó xắn tay áo sơ mi lên, lộ ra hai cánh tay cơ bắp săn chắc.

Dư Thính sợ tới mức nước mắt vỡ bờ đê, "Anh nói gì đi! Anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh mau thả tôi về nhà, nếu không chị tôi sẽ tìm anh tính sổ, còn có anh rể của tôi, anh ấy, anh ấy sẽ đánh chết anh! Còn có bạn trai tôi, em ấy là quán quân bộ môn bắn súng đó."

Bạn trai mới của Dư Thính còn chưa đến hai mươi tuổi, nhưng gương mặt giống Quý Thời Ngộ tận năm phần, cũng dịu dàng hơn Quý Thời Ngộ. Dư Thính biết bản thân cô có hơi tồi tệ, cho dù không yêu nhưng vẫn coi đứa nhỏ đó như một sự an ủi.

Kết quả thì hay rồi, cơ bụng tám múi của chó săn nhỏ cô còn chưa kịp sờ đã bị Yến Từ trói đến đây.

Dư Thính càng nghĩ càng uỷ khuất, nước mắt trào ra liên tục, giọng điệu hung dữ, "Nếu anh dám ức hiếp tôi thì tôi sẽ lột da anh!"

Cô kiêu ngạo hất cằm, cho dù bản thân đang rơi vào thế bất lợi cũng rất nhanh mồm nhanh miệng, không muốn Yến Từ xem thường cô.

Nhưng chút lời lẽ mạnh miệng này của cô, đối với Yến Từ chẳng khác gì tiếng mèo kêu, không đau không ngứa.

"Em không có bạn trai."

Cái gì?

Dư Thính ngừng khóc, ngơ ngác nhìn anh.

"Cậu ta không phải bạn trai của em."

?

??

Vài giây sau Dư Thính chợt hiểu ra.

"Anh, anh thật sự thích tôi?" Cô nhẹ nhàng hỏi anh.

"Ừ." Yến Từ thừa nhận.

Dư Thính trừng to mắt, quả nhiên là cô quyến rũ quá mà, đến cả robot cũng thích cô kìa trời!

Không đúng, trọng điểm sai rồi.

"Anh thích tôi, nên bắt cóc tôi nhốt ở đây?"

Yến Từ: "Ừ."

"??"

Cái suy nghĩ lệch lạc gì vậy nè!?

Dư Thính cho rằng loại tình tiết này chỉ có trong truyện thôi chứ, không ngờ tới ngoài đời có người thật sự làm chuyện vô lí thế này.

Cô cực kỳ bất lực, lại oà khóc lên, "Vậy có phải anh chuẩn bị ấy ấy tôi không?"

Trong phim đều diễn như vậy nha.

Dư Thính đánh giá cơ thể Yến Từ một chút, rồi nhìn lại cơ thể mỏng manh yếu ớt của mình, càng nhìn càng sợ hãi, nước mắt lại trào ra dữ dội hơn.

Gương mặt Yến Từ bình tĩnh: "Không."

Dư Thính không tin, "Chắc chắn là anh có! Đàn ông các người đều là lũ tồi!" Lại bổ sung thêm, "Ngoại trừ chồng tôi." Lại bổ sung lần nữa, "Còn có cha và anh hai tôi." Rồi bổ sung thêm, "Còn có anh Giang Hoài và chú Lý." Nói xong mới dùng sức mắng Yến Từ, "Đàn ông các người chính là một lũ tồi!!"

Yến Từ: "..."

Yến Từ: "Nếu em muốn như vậy thì tôi cũng không còn cách nào."

Trên đời này Dư Thính ghét nhất là nghe những lời đó.

Trước khi Quý Thời Ngộ chết, mỗi lần cãi nhau đều dùng những lời này chặn họng cô, làm cô một bụng tức giận không biết làm sao để trút ra.

Cô cứ tưởng sau khi lão chồng chết đi thì sẽ không còn ai nói mấy lời khốn nạn như thế nữa, ai mà ngờ đâu...

"Tôi không thích nghe những lời này, cho nên anh không được nói."

"Được." Yến Từ gật đầu, "Xin lỗi, về sau tôi sẽ không nói nữa."

Anh quá mức ngoan ngoãn làm Dư Thính cứng họng.

Chuyện xảy ra khác thường tất là có yêu, trực giác nói cho Dư Thính biết trong chuyện này có quỷ.1

"Anh có làm hại tôi không?"

"Không."

"Vậy anh thả tôi ra đi."

"Không."

Dư Thính tức giận, "Tại sao?"

"Nếu thả em đi, em sẽ không để ý đến tôi nữa."

Nửa đời này của Yến Từ, vượt qua là nhờ 80% thời gian yêu thầm Dư Thính.

Nhìn cô tốt nghiệp, nhìn cô yêu đương, nhìn cô lấy chồng, nhìn chồng phản bội cô, nhìn cô ngày càng không hạnh phúc. Lúc đó Yến Từ suy nghĩ, nếu anh cường đại hơn một chút, như vậy đã

đủ xứng đôi với cô chưa? Vì thế mà Yến Từ từ một người vô tâm với mọi thứ, lại trở thành người liều mạng vì mọi thứ.1

Sau khi Quý Thời Ngộ qua đời, Dư Thính buồn rầu suốt một năm, sau đó cô liền có bạn trai mới, mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến Yến Từ không kịp đề phòng.

Anh cầu hôn cô, cô lại từ chối.

Dưới sự dao động mạnh mẽ của cảm xúc, bị dục vọng xui khiến, anh nhốt cô ở đây. Cho dù biết anh đang làm sai, nhưng Yến Từ cũng chẳng muốn sửa lại cho đúng, so với việc ngồi tù hay bị Dư gia trả thù, anh càng sợ cô gái anh chờ đợi hơn nửa đời người sẽ luôn tránh mặt anh, sợ anh và cô không còn gặp lại nhau nữa.

Cho nên...

Anh muốn nhốt cô mãi mãi.

Trói cô bên mình, ai cũng không tìm thấy.

Dư Thính cứng họng không trả lời được.

Hơi há mồm, không chờ cô lên tiếng thì đã bị chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của người đàn ông thu hút, kiểu dáng giống y hệt nhẫn cưới của Quý Thời Ngộ.

Dư Thính nhớ rõ chiếc nhẫn cưới này đã bị ném đi từ đời nào rồi, lúc hoả táng anh không tìm thấy nó, cô liền cho rằng anh cố ý ném đi rồi, dù gì thì Quý Thời Ngộ cũng chẳng yêu cô, chuyện ném nhẫn cưới cũng không thể không có. Nhưng mà... Tại sao chiếc nhẫn này lại đeo trên tay Yến Từ?

"Chiếc nhẫn này ở đâu ra?" Môi Dư Thính run lên, gương mặt tái nhợt thêm vài phần.

Anh rũ mắt, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa nhẫn cưới.

Dư Thính càng kích động hơn, "Nhẫn của chồng tôi tại sao lại đeo trên tay anh!?"

"Anh nói gì đi chứ!?"

Anh trước sau không nói lời nào, Dư Thính không nhịn được nữa, nhào qua muốn cướp lại chiếc nhẫn.

Yến Từ nhanh chóng kiềm chặt cánh tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Cánh tay người đàn ông còn chắc hơn cả xiềng xích, chặt chẽ giam cầm cô vào lòng, cho dù Dư Thính có cố gắng giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, cô hết cào lại đánh, dùng hết sức lực muốn thoát ra, "Buông tay ra, anh đừng có chạm vào người tôi!"

Yến Từ vẫn không nhúc nhích, im lặng nhìn cô vùng vẫy.

Cuối cùng Dư Thính kiệt sức thở hồng hộc.

Cô mềm nhũn dựa vào ngực anh, bả vai nhẹ run lên, so với gào khóc thảm thiết thì Dư Thính lúc âm thầm rơi nước mặt lại càng đáng thương hơn.

Yến Từ nâng cằm Dư Thính.

Mái tóc cô lộn xộn xoã tung trên vai, vài sợi tóc dính sát vào hai bên má, nước mắt đọng lại trên hàng mi dài, gương mặt xinh đẹp có vài phần uỷ khuất.

Yến Từ kề sát mặt cô, từng chữ thốt ra vô cùng rõ ràng, "Bây giờ, là của tôi."

Đồng tử mắt Dư Thính co rụt lại.

Cô cắn môi dưới, tức giận nói, "Cho dù anh có đeo nó thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi yêu A Ngộ nhất, anh đấu không lại đâu."

Gương mặt Yến Từ hơi đơ ra, sau đó cười cười, "Vậy à?"

Dư Thính cố chấp nói: "Đương nhiên!"

Anh lại cười lạnh một tiếng: "Nếu em yêu hắn, vậy tại sao còn tìm bạn trai mới?"

Dư Thính vẫn cố chấp: "Tôi yêu anh ta với việc tìm chó săn nhỏ đẹp trai thì liên quan gì đến nhau!?"

Giọng điệu vô cùng ngang ngược của cô thành công làm Yến Từ cứng họng.

Một lát sau, anh lại ghé mặt lại gần hơn, "Tôi không đẹp trai à?"

"?"

Dư Thính lại lần nữa nghiêm túc đánh giá anh.

Đâu chỉ là đẹp trai bình thường thôi đâu, nếu không có Quý Thời Ngộ thì cô chắc chắn sẽ coi trọng tuyệt sắc này.

Nhưng...

"Nếu em thích chó săn nhỏ đẹp trai, vậy tại sao tôi cũng đẹp trai mà em lại không thích?" Yến Từ hùng hổ doạ người, nhất quyết muốn nghe Dư Thính trả lời.

Dư Thính bị khí thế của anh làm cho đại não tê liệt, gương mặt dần trở nên bực bội, "Chó săn nhỏ đẹp trai sẽ không ép tôi cho

bọn họ danh phận! Còn anh vừa gặp đã cầu hôn tôi, tôi sẽ không đồng ý, anh cái người này cũng thật kỳ quái, quỷ chán ghét, đồ bệnh tâm thần, tôi không thích anh, cả đời này sẽ không bao giờ thích anh!"

Dư Thính càng mắng càng hăng, Yến Từ chỉ mặt lạnh ngồi nghe.

Cô không chú ý đến gương mặt anh càng lúc càng lạnh, sau khi đợi cô mắng đến lúc có hơi mệt mỏi, người đàn ông đột nhiên giơ tay cởi từng cúc áo sơ mi.

Tiếng mắng ngừng lại.

Dư Thính cảm thấy vô cùng bất an, khí thế kiêu ngạo chạy đi đâu mất tiêu, căng thẳng nuốt nước bọt, cẩn thận rụt người lại, "Anh, anh làm gì đó?" Giọng điệu khép nép hơn rất nhiều.

"Tôi thay đổi ý định rồi."

Nói xong, Yến Từ bế ngang Dư Thính ném lên giường lớn.

Dư Thính nghe anh nói liền trở nên ngây ngốc, cho đến khi cơ thể Yến Từ đè ép lên mới sốt ruột không thôi, hốc mắt lại long lanh nước mắt.

Cuối cùng sợ hãi chiến thắng, cô hạ thấp mình bắt đầu van xin nài nỉ.

"Đừng, anh đừng mà..."

"Tôi sai rồi, rất xin lỗi, vô cùng xin lỗi, anh đừng bắt nạt tôi..."

"A, xin lỗi mà..."

"Tôi mới là quỷ chán ghét, tôi không nên mắng anh, anh đừng có bắt nạt tôi..."

Dư Thính đau khổ xin tha, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Hai tay Yến Từ chống hai bên người cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô chằm chằm. Vươn tay muốn vén vài sợi tóc loà xoà trên trán cô, lại bị Dư Thính sợ hãi tránh đi.

Trong chốc lát, đầu ngón tay Yến Từ dừng lại giữa không trung.

Anh hít sâu một hơi rồi chống người đứng dậy, cài lại cúc áo sơ mi ngay ngắn chỉnh tề, hỏi: "Có đói bụng không?"

Dư Thính sửng sốt hai giây, cảm giác tuyệt vọng bao trùm khắp tâm trí cô.

Anh đây là... Muốn cho cô ăn no rồi thịt cô sao?!

Dư Thính lắc đầu, che mặt lại tiếp tục khóc nức nở.

Không được ăn không được ăn, ăn rồi sẽ sống không nổi nữa huhu!

Tác giả có lời muốn nói:

Dư Thính: Đã chết.jpg

Đây là phiên ngoại về kiếp trước, tam quan của cả hai vào thời điểm này đều có chút vấn đề!

Chương 73: PN3. Phòng tối play (2)

Kế hoạch nhịn ăn của Dư Thính duy trì suốt sáu tiếng, cuối cùng đã thất bại.

Không còn cách nào khác, cô quá đói rồi.

Cô ủy khuất ăn đồ ăn Yến Từ đưa qua, nào là sườn heo chua ngọt rồi súp cua, hương vị của mỗi món đều ngon không thể tả.

"Mấy món này do đầu bếp nhà ai làm vậy?" Rõ ràng là Dư Thính rất sợ Yến Từ, nhưng cô vẫn không nhịn được muốn xin thông tin về vị đầu bếp tài ba này, chờ đến khi cô thoát khỏi đây sẽ cướp người về nhà nấu ăn cho cô.

Yến Từ bình tĩnh trả lời, "Tôi làm."

Ồ?

Coi như cô chưa hỏi gì hết.

Dư Thính ăn xong, héo úa nằm xuống giường.

Tương lai về sau của cô chắc chỉ có như thế này quá, ăn cơm rồi ngủ, ngủ rồi ăn cơm, chắc sẽ mập lên 3kg mất. Dư Thính vô cùng sầu não nhưng lại không biết làm thế nào, Yến Từ không cho cô dùng các thiết bị điện tử, nhưng phim thì chuẩn bị cho cô rất nhiều, bởi vì quá nhàm chán nên trong một tuần cô đã xem hết năm bộ phim máu chó!

Đây không phải tra tấn tinh thần thì là gì nữa!

Đến cả xem phim cũng xem không nổi nữa.

Yến Từ cái người này cũng thật kỳ lạ.

Rõ ràng là thích cô, nhốt cô lại, nhưng mà chuyện gì cũng chưa làm, cho dù Dư Thính có hung dữ cỡ nào, có nổi giận đánh cắn anh thế nào, anh đều không tức giận, giống như anh mới là người chịu thiệt thòi vậy.

Từng ngày trôi qua, Dư Thính càng điên hơn.

Thà rằng Yến Từ bá đạo làm gì cô đi, đừng có mà tỏ thái độ mập mờ không rõ ràng vậy chứ.

Dư Thính cũng sợ cô gặp chuyện không may trong căn phòng này.

Làm sao bây giờ? Yến Từ không chịu thả cô ra ngoài kìa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dư Thính quyết định dùng mỹ nhân kế.

Mưu kế tuy là điểm đáng ghét nhất trong những câu chuyện cẩu huyết hấp dẫn, nhưng áp dụng trên người đàn ông thì không phải không được.

Sau khi ra quyết định, đêm đó Dư Thính chuẩn bị hành động.

6 giờ, Yến Từ đúng giờ đến thăm cô.

Dư Thính hơi căng thẳng, nói thật thì trước giờ cô chưa từng quyến rũ ai bao giờ, đúng là đã từng khiêu khích Quý Thời Ngộ nhiều lần, nhưng tên đó thật sự nhàm chán, lên giường với cô chỉ vì nghĩa vụ, không thoải mái, còn rất khó chịu, một chút cũng không giống như truyện yy miêu tả. Cứ như vậy một hai

lần, Dư Thính hoàn toàn hết hứng thú, từ đó về sau không thèm lên giường với anh ta nữa.

Chiều cao của Yến Từ ít nhất là 1m9, chắc chắn cái đó cũng hơi lớn, có khi cũng không thoải mái gì hết...

Vẻ mặt Dư Thính như đưa đám, hận không thể thắt cổ tự tử giữa cái thế giới thích làm cô đau khổ này.

Yến Từ không biết Dư Thính đang nghĩ gì, cởi tây trang đi vào nhà vệ sinh.

Dư Thính lập tức hoàn hồn: "Anh, anh làm gì đó?"

Yến Từ không quay đầu lại: "Đi toilet."

"?"

Dư Thính nhảy dựng từ trên giường xuống, dây xích trói cô rất dài, đủ để cô đi lại tự do trong phòng, cô vội chạy tới túm chặt Yến Từ, gương mặt kích động, "Không được không được, anh không thể đi ị ở đây!!"

Yến Từ nhíu mày.

Thấy anh bất mãn, Dư Thính căng da đầu nói, "Tôi có thói ở sạch, nhưng tóm lại là anh không thể dùng nhà vệ sinh này!" Lúc vừa mới kết hôn với Quý Thời Ngộ, ngay cả lúc yêu đương cô cũng không cho phép anh ta sử dụng nhà vệ sinh trong phòng ngủ, cô không thể tiếp nhận chuyện bồn cầu của mình có người thứ hai sử dụng, chồng không được, Yến Từ càng không được.

"Vậy bây giờ tôi làm sao đây?"

"Tôi mặc kệ anh, nhà vệ sinh này không được." Dư Thính bá đạo

ra lệnh.

Yến Từ nhướng mày, "Tôi cứ muốn giải quyết ở đây đó."

"Không được!!!"

Dư Thính kịch liệt phản đối, nắm chặt tay áo anh không buông.

Người đàn ông tỏ vẻ mất kiên nhẫn, nắm ngược lại tay Dư Thính, kéo cô vào nhà vệ sinh.

Dư Thính ngây người một chút, vừa phản ứng lại đã thấy Yến Từ kéo khoá quần tây trước mặt cô.

"?"

"??"

"Anh làm gì đó --!" Dư Thính thét chói tai.

Yến Từ bình tĩnh nói, "Đi ị."2

"Tôi đã nói là tôi không quen, đến Quý Thời Ngộ còn không được dùng nhà vệ sinh của tôi đó, anh cũng không được!!"

"Ồ." Anh nói, "Vậy từ giờ em có thể tập làm quen."

Dư Thính giận muốn bốc khói.

Vẻ mặt anh lạnh nhạt, nhưng rất dễ nhìn ra có một chút cố ý trêu chọc cô, "Em đi ra ngoài, hay là đứng đây nhìn tôi ị?"

Hai tay Dư Thính nắm rồi lại buông, cuối cùng hung hăng dậm chân một phát, tức giận chạy ra khỏi nhà vệ sinh. Cô nằm xuống giường, trùm chăn kín đầu khóc thút thít.

Uất ức.

Đau khổ.

Nếu Quý Thời Ngộ còn sống, cô sẽ không bị người ta bắt nạt thành ra như thế, không, cho dù anh ta còn sống thì cô vẫn sẽ bị bắt nạt, bởi vì... Chồng cô không hề yêu cô.

Tim Dư Thính đau như cắt, mồ hôi theo nước mắt thi nhau chảy xuống.

Bên tai truyền đến âm thanh xả nước, Yến Từ đi ra.

Anh lẳng lặng nhìn cái núi nhỏ phồng lên trên giường, vừa mới tiến lại gần đã thấy núi nhỏ di chuyển, trốn vào một góc giường.

Yến Từ cảm thấy buồn cười, dùng tay kéo chăn ra, khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Dư Thính thì anh dần nghiêm túc lại.

Anh bình tĩnh lấy hộp thuốc từ ngăn tủ ra, mạnh bạo nâng cằm cô lên, đưa viên thuốc đến bên miệng cô.

Dư Thính cắn chặt răng, nhất quyết không uống.

Anh có chút bất đắc dĩ, "Em chỉ vì chuyện khi nãy mà giận dỗi tôi?"

"Anh dùng bồn cầu của tôi rồi!" Dư Thính nghẹn ngào hét lên, "Tại sao tôi không thể giận dỗi anh chứ!?"

Yến Từ hít sâu một hơi, kiên nhẫn giải thích, "Tôi chỉ vào rửa tay mà thôi, không có đụng đến bồn cầu của em."

Dư Thính không tin, "Anh đã dùng rồi! Đã dùng rồi!"

"..."

Nói sao cô cũng không chịu hiểu, chẳng lẽ muốn anh đem bồn cầu xốc lên để chứng minh mình trong sạch?

Yến Từ trầm ngâm vài giây, "Tôi đổi bồn cầu mới cho em, được không?"

Dư Thính quay mặt đi, yên lặng rơi nước mắt.

Yến Từ không muốn thấy cô khóc, giọng nói mềm nhẹ hẳn, "Em uống thuốc trước đi, sau đó tôi đi mua bồn cầu mới cho em, có được không?"

Dư Thính mắt nhìn viên thuốc kia, khóe mắt lại liếc nhìn Yến Từ.

Cái người này vẫn luôn làm mặt lạnh, đây là lần đầu tiên Dư Thính nhìn thấy sự lo âu rõ ràng trong mắt anh.

"Anh... Anh mở dây xích ra đi." Dư Thính chỉ vào mắt cá chân, "Cái này làm chân tôi đau, ngủ cũng không thoải mái...."

"Được." Yến Từ quét vân tay, dây xích lạch cạch mở khoá.

"Còn gì nữa?"

"Phòng không có cửa sổ, tôi muốn đổi phòng có cửa sổ."

"Theo ý em."

"Tôi còn muốn đi dạo xung quanh, muốn máy chơi game, muốn laptop."

"Đều được."

Dễ dàng đồng ý như vậy à?

Dư Thính không dám tin, "Anh, anh không sợ tôi chạy trốn à?"

Giọng điệu anh chắc chắn, "Em chạy không thoát."

Cũng đúng, cô đúng là chạy không thoát.

Dư Thính rầu rĩ há miệng, đầu lưỡi vươn ra, uống hết mấy viên thuốc anh cầm trên tay.

Đầu lưỡi cô mềm mại ướt át, chạm vào da Yến Từ làm cơ thể anh run lên, trong lòng xúc động không thôi. Yết hầu giật giật, Yến Từ mặt không đổi sắc đưa ly nước cho cô.

Dư Thính uống thuốc xong, nằm ườn xuống giường bắt đầu đưa ra yêu cầu: "Tôi muốn bồn cầu của Nhật, có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ, còn có thể phát ra tiếng nhạc du dương, thiết kế phải đẹp, nếu xấu quá thì tôi sẽ bị táo bón..."

Dư Thính liệt kê một đống yêu cầu lộn xộn, Yến Từ lần lượt ghi nhớ từng cái một, nhìn cô dần nhắm mắt lại, dịu dàng xoa đầu cô, "Tối nay em muốn ăn gì, tôi làm cho em."

"Cơ bụng." Dư Thính nửa tỉnh nửa mê nói.

Yến Từ: "..."

...

Anh là người đàn ông có trách nhiệm, qua ngày hôm sau đã đổi phòng có cửa sổ cho Dư Thính, còn đổi mới nhà vệ sinh qua một lần, rồi kiên nhẫn dắt Dư Thính đi dạo bên ngoài một vòng.

Vốn dĩ Dư Thính muốn nhớ rõ đường đi ở đây để tìm cơ hội chạy trốn, kết quả vừa mới ra ngoài đã rơi vào tuyệt vọng. Không biết anh tìm được ở đâu cái nơi quỷ quái này, ngoại trừ khu biệt thự

cô đang ở, bốn phương tám hướng chỉ có núi với cây cối rậm rạp, xung quanh ngoại trừ camera và còi báo động thì đến một con ruồi cũng không thấy bóng dáng.

Dư Thính bị đả kích nặng nề, lúc về phòng thì nằm liệt trên giường, giống như một con cá muối không có khát vọng sống.

Đã như vậy thì chỉ còn một cách.

- - Mỹ nhân kế.

Dù cô chưa từng thử nhưng cô rất tự tin về sức quyến rũ của mình.

Dung mạo cô xinh đẹp động lòng người, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay thôi, chắc chắn Yến Từ sẽ ngoan ngoãn chạy đến cung phụng cô.

Tối hôm đó, Dư Thính mặc một bộ đồ ngủ ngồi trên giường chờ anh.

Hôm nay Yến Từ đến trễ, cô đợi mệt đến không chịu nổi, sắp ngã lưng xuống giường rồi thì đối phương mới thong thả đến muộn.

Trong nháy mắt Dư Thính cố lấy lại tinh thần, cố bày ra dáng vẻ gợi cảm nhất, giọng nói mềm mại, "Anh đã về rồi ~"

"Ừ." Yến TỪ cởi áo khoác, hỏi, "Muốn ăn gì?"

Nhìn yết hầu gợi cảm lăn lộn lên xuống, Dư Thính hơi nuốt nước bọt, nói: "Cơ bụng."

"..."

"Cơ bụng không có, chỉ có gà rán thôi, em có muốn ăn không? Muốn thì tôi đi làm."

"Anh lại đây." Dư Thính nhìn anh, ngoắc ngoắc ngón tay.

"Ừ?"

Dư Thính hơi mất kiên nhẫn, giọng nói bá đạo, "Kêu anh lại đây thì anh lại đi, có phải muốn nghe tôi mắng anh nữa không?"

Yến Từ đi tới, một giây sau, Dư Thính nắm tay anh kéo ngã xuống giường.

Dư Thính ôm cổ người đàn ông, ngẩng đầu lên, đôi môi mềm mại hôn lên môi anh.

Môi cô mềm mại thơm tho, không bất kỳ loài hoa nào so sánh được.

Yến Từ giật mình, mất hết khả năng tự hỏi, cơ thể cứng ngắc nhìn chăm chú gương mặt gần ngay trước mắt.

Cô cạy môi và răng Yến Từ, đầu lưỡi chui vào trong, vụng về mà nhiệt tình dây dưa cùng anh.

Nhìn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, Yến Từ ý loạn tình mê.

Yết hầu anh lăn lộn, bàn tay to ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, đảo khách thành chủ.

Đây là lần đầu tiên anh làm, không có nhiều kỹ thuật nên nhiều lần làm cô đau lên, nhưng rất nhanh sau đó không thầy dạy cũng biết, trêu chọc Dư Thính mất sạch lý trí, đây là cảm giác mà Dư Thính chưa từng cảm nhận được trên người Quý Thời Ngộ.

Cô vẫn luôn cho rằng những tình tiết trong truyện và phim chỉ là giả, nhưng mà cô sai rồi, từ đầu đến cuối ngoại trừ khóc nức

nở, cái gì cô cũng không làm được, cả cơ thể đắm chìm trong sóng biển dạt dào, triệt để chìm vào bể khoái cảm.

Cuối cùng, Yến Từ thở dốc một hơi buông tha cho cô.

Cơ thể Dư Thính mềm nhũn, giọng nói khàn khàn vẫn còn hơi nức nở, tức giận há miệng cắn vào vai anh.

"Đồ xấu xa." Dư Thính vừa khóc vừa tủi thân lên án.

Yến Từ phủ chăn lên hai người, chôn mặt vào bả vai trắng nõn của cô, giọng cũng hơi khàn khàn, "Kết hôn với anh."+

Dư Thính nói: "Vâng."

Tác giả có lời muốn nói: Con trai ngốc, con bé đó lừa gạt con đấy, con đâu phải đứa con nít ba tuổi dễ bị lừa đâu mà sao lại ngây thơ tin lời con bé kia thế.

Chương 74: PN4. Phòng tối play (3)

Bởi vì Dư Thính đã đồng ý lời cầu hôn của Yến Từ nên bất cứ yêu cầu cô đưa ra, về cơ bản thì anh đều đáp ứng hết, ngoại trừ việc liên lạc với những người bên ngoài, cuộc sống hằng ngày của cô quá thoải mái, mỗi sáng thức dậy đều được sờ cơ bụng, rồi lại ăn ngon, phương diện kia cũng rất thoả mãn.

Yến Từ cũng không vội đi đăng ký kết hôn, anh dự định sẽ hẹn ngày phẫu thuật trái tim cho cô trước rồi đi lãnh chứng sau, vì vậy sau khi Dư Thính được đưa đi tiến hành một loại kiểm tra, ngày phẫu thuật được định là vào tuần sau.

Đại não Dư Thính tê rần.

Đã cầm tù người ta thì thôi đi, còn muốn đem cô lên bàn phẫu thuật nữa là sao!!

Mỗi ngày cô đều căng thẳng lo sợ, cuối cùng cũng đến ngày phẫu thuật.

Dư Thính ngủ mê mang trong suốt quá trình phẫu thuật, lúc tỉnh dậy thì đang nằm ở phòng bệnh vip, Dư Dung và Dư Chi Chu đang vây quanh giường cô, còn có anh rể và hai người bạn thân. Yến Từ ngồi yên trong góc, bình tĩnh nhìn mọi người, tựa như chuyện anh giam cầm cô chưa từng tồn tại.

"Chị..." Dư Thính kéo tay cô muốn khóc lóc kể lể.

Dư Dung lại đột nhiên ngắt lời cô, "Yến tổng đã kể chị nghe hết

mọi chuyện rồi, cái con bé này, chuyện lớn như vậy thì phải biết bàn bạc với bọn chị trước chứ."

"...?"

Chuyện gì? Bàn bạc cái gì?

Vẻ mặt Dư Thính mờ mịt.

"Còn giả ngốc nữa." Dư Dung lắc đầu, "Chẳng phải là em đã lén liên lạc với Yến tổng, nhờ người ta tìm đội ngũ bác sĩ giỏi nhất để phẫu thuật tim cho mình sao?"

Dư Thính lại nhìn anh.

Yến Từ ung dung ngồi trên sô pho, khoé môi hơi cong lên.

Dư Thính nghẹn họng, một chữ cũng nói không ra hơi.

Hèn gì, cô biết ngay là có chỗ nào kỳ lạ mà, cô mất tích lâu như vậy mà chẳng lẽ không ai phát hiện ra rồi đi tìm cô, lúc đầu cô còn nghĩ toàn bộ Dư gia đều rất lo lắng sốt ruột chuyện cô mất tích, giờ thì hay rồi, không có ai lo lắng gì hết, chỉ có mình cô tự mình suy diễn, hoá ra toàn bộ đều là thuyết âm mưu của Yến Từ!

Hèn hạ!

Lưu manh!

...

Trong thời gian Dư Thính ở lại bệnh viện theo dõi, mỗi ngày Yến Từ đều ghé thăm cô, cách đối nhân xử thế của anh rất được Dư Dung thưởng thức, không bao lâu đã đánh sập phòng tuyến của Dư gia, từ người già đến trẻ nhỏ đều yêu thích Yến Từ không

thôi.

Dư Thính vô cùng tuyệt vọng.

Người nhà của cô đều là những kẻ ngốc, dĩ nhiên không nhìn ra cái đuôi sói của Yến Từ rồi!

Rốt cuộc cũng đến ngày xuất việc, Dư Thính còn chưa kịp vui vẻ thì Yến Từ đã nhờ người đưa cho cô một bó hoa hồng lớn, trên đó còn có một tấm thiệp.

"Khi nào đăng ký kết hôn?"

Hừ.

Có kẻ ngốc mới kết hôn với anh.

Dư Thính không khách khí quăng bó hoa đi, nói tạm biệt với người nhà, thu dọn hành lý bay đến Hawaii trong đêm.

Dư gia có một căn biệt thự ở trên đảo, Dư Thính đã sớm kêu người dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc đến biệt thự thì trời đã tối đen, cô cũng lười cất hành lý, ném vali ở chỗ cửa ra vào, đá giày đi chân trần lên lầu.

Lúc này Cố Song Song gọi điện cho cô.

Dư Thính: "Tớ đến rồi, cậu không qua đây chơi với tớ à?"

"Không được đâu, mấy ngày nữa tớ phải đi Las Vegas rồi, lúc đó sẽ xin số điện thoại của mấy anh chàng đẹp trai cho cậu." Dư Thính vừa nói vừa bật đèn lên, đang muốn đi vào phòng tắm thì bị bóng người ngồi bất động trên sô pha dọa cho giật mình.

"Tớ tắt máy đây, chó săn nhỏ của tớ tới rồi."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp của Cố Song Song, Dư Thính nắm chặt điện thoại, giữ nguyên tư thế giật mình ban nãy.

Cô cứ ngây người nhìn anh, Yến Từ ngồi vắt chéo hai chân, hai mắt nhìn cô chằm chằm.

Dư Thính cười gượng hai tiếng, xoay người bỏ chạy, kết quả còn chưa kịp chạy hai bước thì đã bị người đàn ông bắt lại.

"Em gạt tôi." Giọng nói của anh đã không còn dịu dàng như trước nữa.

Dư Thính cứng họng, đại não chết máy.

Giây tiếp theo, Yến Từ bế ngang cô đi về phía giường lớn.

Dư Thính hoảng hốt hét lên, "Anh muốn làm gì!?"

Anh không trả lời, trực tiếp cởi đồ cô ra.

"Không cần, anh, anh đừng như vậy mà..."

Dư Thính chống cự dữ dội nhưng vẫn không ngăn cản được hành động của anh.

Anh phủ lên người cô, nước mắt Dư Thính bỗng chốc tràn bờ đê.

"Đừng mà, em sợ."

"Yến Từ, em sợ..."

Cô sợ hãi nhìn anh, cả người run rẩy, nước mắt liên tục tuôn ra.

Yến Từ bỗng dừng mọi động tác, yên lặng nhìn Dư Thính đang

nức nở cầu xin.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc của cô vang lên trong phòng.

Không biết qua bao lâu, Yến Từ đứng dậy rời đi, khi đi tới cửa thì dừng lại, cũng không quay đầu nhìn cô, lạnh lùng thốt ra mấy chữ, "Tôi biết rồi." Anh nói, "Sau này tôi sẽ không làm phiền em nữa."

Tiếng bước chân đi xa dần rồi biến mất hẳn.

Dư Thính trùm chăn kín mít, yên lặng thút thít một hồi, cuối cùng lấy hết can đảm đi vòng vòng khắp biệt thự, xác định Yến Từ đã đi rồi mới nhẹ nhàng thở phào, sau đó lại cảm thấy hơi có lỗi.

Đúng là cô không nên lừa gạt người ta, nhưng mà Yến Từ là người làm sai trước, ai kêu anh nhốt cô lại làm gì!?

Dư Thính an ủi bản thân, sau đó tắm rửa đi ngủ.

...

Một tuần trôi qua, Yến Từ không xuất hiện, cô rất vui vẻ.

Hai tuần trôi qua, Yến Từ không xuất hiện, cô rất vui vẻ.

Một tháng trôi qua, Yến Từ không xuất hiện, cô... Không ổn rồi.

Đừng nói là xuất hiện trước mặt cô, cho dù là một tin nhắn Yến Từ cũng không gửi cho cô.

Dư Thính đang nằm tắm nắng, nhìn khung chat trống rỗng của hai người, trong lòng thấy hơi khó chịu.

Anh yêu cô như vậy, cho dù cô không thích anh, thì lẽ ra cũng nên hỏi thăm cô vài lời chứ.

Không có lịch sự gì hết!

Tính tình đại tiểu thư trỗi dậy, Dư Thính đá mạnh hòn đá dưới chân, chủ động gửi qua một cái nhãn dán, cô quyết định rồi, chờ Yến Từ trả lời cô sẽ thừa nhận mình sai rồi, như vậy mọi chuyện sẽ trở lại như cũ.

"Dư Thính: Đáng yêu.jpg."

"Thông báo từ hệ thống: Tin nhắn gửi không thành công, bạn và đối phương không phải là bạn bè..."

?

??

Yến Từ... Xoá bạn cô rồi?

Dấu chấm than đỏ loè trên màn hình như đang cười khinh bỉ vào mặt cô, làm Dư Thính bùng lên lửa giận.

Cô nghiến răng, thu dọn hành lý vội vàng bay về nước.

Bây giờ Giang thành đã là thiên hạ của Yến Từ, cho dù màn hình lớn hay nhỏ đều là những hình ảnh của anh. Dư Thính càng nhìn càng tức giận, trực tiếp chạy đến công ty tổng bộ của Yến Từ.

Tiếp tân không cho cô lên lầu, Dư Thính hậm hực đứng chờ dưới sảnh.

Nửa tiếng trôi qua, cuối cùng cô cũng thấy bóng dáng của Yến Từ.

Yến Từ đi giữa một nhóm đàn ông trung niên giống như hạc trong bầy gà, anh không để ý đến Dư Thính, vẻ mặt lạnh lùng vừa đi vừa bàn bạc với thư ký.

Hai mắt Dư Thính sáng lên, đi đến trước mặt đối phương, "Yến Từ!"

Yến Từ cầm tập hồ sơ trong tay, ngẩng đầu liếc cô một cái rồi lại rũ mắt xuống.

Cái liếc mắt lạnh nhạt kia tựa như một gáo nước lạnh tạt vào người, làm Dư Thính cảm thấy lạnh thấu tim.

"Hình như cô ấy là thiên kim Dư gia, Yến tổng quen biết cô ấy sao?"

"Không quen." Yến Từ đóng hồ sơ lại, bình tĩnh nhả ra hai chữ.

Đoàn người đi qua người cô, một người trong đó đi đến trước mặt cô cười xin lỗi, "Dư tiểu thư, cô nghe rồi đó..."

Dư Thính khẽ cắn môi, dậm chân, quay đầu hét lớn, "Yến Từ, nếu anh bước ra khỏi cửa, em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa!!"

Quả nhiên, bước chân đối phương hơi dừng lại.

Nhưng mà một giây sau đó, đối phương tiếp tục đi về phía trước.

Dư Thính chưa kịp vui vẻ đã bị hành động này làm cho ngây người.

Cô không ngờ anh sẽ thật sự không để ý đến cô.

Rõ ràng... Là anh rất thích cô mà.

Trái tim bỗng nhiên nhói lên đau đớn, phảng phất như linh hồn bị rút ra khỏi cơ thể, khung cảnh trước mắt cô rung lắc dữ dội, cơ thể lạnh băng. Một giây sau, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Dư Thính ngây ngốc đứng tại chỗ khóc, người ban nãy đi đến xin lỗi, lúc này yên lặng lùi về sau hai bước, không dám nói gì cô nữa.

Yến Từ đang muốn "chạy" ra cửa nghe thấy tiếng thút thít của cô, đầu ngón tay run lên, cuối cùng dưới ánh mắt của bao người, xoay người lại đi đến trước mặt cô.

"Đừng khóc."

Thấy anh lại đây dỗ cô, Dư Thính như tiếp thêm can đảm, giơ chân đá vào người anh.

Yến Từ không né tránh, ăn trọn cú đá này của cô.

"Em không để ý đến anh đâu --!" Dư Thính trừng mắt nhìn anh.

Yến Từ bất đắc dĩ, "Anh còn chưa đi ra khỏi cửa mà."

"Hứ!"

"Đồ xấu xa, sau này không thèm nói chuyện với anh nữa..." Dư Thính càng nói càng đau lòng, che mặt lại khóc tiếp.

Hành động của hai người trong mắt người ngoài giống như là hai người yêu nhau đang giận dỗi, hơn nữa bộ dạng Yến Từ không nói lời nào làm mọi người muốn tặng anh cái nhìn khinh bỉ, dỗ bạn gái thôi mà cũng không xong.

Dư Thính mím môi, đôi mắt ngập nước đều là bóng dáng anh.

Trong lòng Yến Từ hơi kích động, "Anh thừa nhận, cách anh thích em có chút tiêu cực, nhưng mà... Muốn sống với em cả đời, là anh nghiêm túc."

Dư Thính tuỳ tiện lau nước mắt, tay kéo vạt áo anh, nhỏ giọng, "Em muốn cơ bụng."1

Yến Từ thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

"Yến tổng, buổi hội nghị..." Thư ký tiến lên nhắc nhở anh.

Anh gật đầu, quay sang hỏi Dư Thính, "Em ở đây chờ hay muốn đi theo anh?"

Dư Thính sợ cơ bụng mới bắt được lại chạy đi mất nên vội vàng trả lời, "Em muốn đi theo anh!"

Yến Từ không ý kiến, nắm chặt tay cô cùng đi.

...

Đang là giờ cao điểm, nửa ngày mới nhích xe được một chút, Dư Thính nhìn thoáng qua tài xê, thấy tài xế đang chuyên chú lái xe, lúc này mới tranh thủ sờ soạng cơ bụng Yến Từ.

Không nhận được phản ứng như cô đã nghĩ, Dư Thính nghi ngờ quay mặt qua, lại thấy anh đang nhìn chăm chú ra bên ngoài.

Ở bên đó là một toà kiến trúc cao chót vót với thiết kế độc đáo, Dư Thính liếc mắt đã nhận ra đây là Vườn Công Nghệ - biểu tượng khoa học kỹ thuật của Giang thành, nghe nói trong đó tập hợp rất nhiều lão đại nghiên cứu khoa học. Lúc này, Yến Từ ngồi trong xe nhìn toà nhà đó chăm chú.

Dư Thính bĩu môi, "Anh nhìn tòa nhà đó chăm chú như vậy làm

gì, anh cũng không vào đó được."

Người đàn ông chợt cười khổ, "Đúng vậy, anh không vào đó được." Lời này không biết là trả lời Dư Thính, hay là tự nói với chính mình.

Dư Thính đột nhiên nhớ tới Yến Từ cũng là một thiên tài về khoa học kỹ thuật, tuy rằng không biết lý do anh chọn dấn thân vào thương trường, nhưng nếu anh muốn, việc anh gia nhập Vườn Công Nghệ cũng không phải là không có khả năng.

Nói không chừng, anh đã vì một điều gì đó mà từ bỏ ước mơ của mình.

Vẻ mặt Dư Thính lập tức trở nên nghiêm túc, nhẹ giọng an ủi anh, "Nếu như anh muốn, bây giờ anh cũng có thể vào đó, dù gì thì theo đuổi ước mơ lúc nào cũng được mà."

Dư Thính bị gương mặt nghiêm túc của cô chọc cười, "Không cần, anh đã theo đuổi được ước mơ của mình rồi." Khi nói lời này, ánh mắt anh chỉ nhìn vào mỗi Dư Thính. Trong nháy mắt cô cũng hiểu được ý anh, tim đập thình thịch, gương mặt hơi ngượng ngùng né tránh.

"Thư ký Lưu, ghé vào một khách sạn nào đó trước đi."

"Vâng."

...

Xe tấp vào lề đường, không đợi cô hỏi thì Yến Từ đã ôm cô ra ngoài.

Dư Thính giật mình, "Không, không đi họp sao anh?"

"Hội đồng quản trị đã dời thời gian cuộc họp xuống chiều nay."

Yến Từ xuất trình giấy tờ cho lễ tân, "Chúng ta có đủ thời gian để làm."

"?"

"???"

Làm giám đốc, chủ tịch đều tuỳ ý như vậy à?!

Anh đang nói giỡn phải không!!

Dư Thính choáng váng đi theo anh lên phòng.

Cửa phòng vừa đóng, người đàn ông gấp gáp đè cô lên vách tường lạnh lẽo sau lưng, vừa mạnh mẽ hôn cô vừa cởi áo sơ mi.

Dư Thính bị hôn đến mơ màng, sau đó cố gắng ổn định cơ thể lại, hai tay đặt trước ngực anh, hơi thở nặng nề, "Chờ, chờ đã, bao..."

"Không cần đeo." Nói xong, nụ hôn của anh rơi xuống cổ cô.

"Không được, sẽ mang thai..." mất.

Cô còn chưa nói xong thì đã bị anh ngắt lời, "Anh đã đi buộc garo rồi."

"..."

Dư Thính trợn tròn mắt, "... Hả?"

"Ngày em phẫu thuật, anh cũng đã phẫu thuật buộc garo." Yến Từ ngẩng đầu, gương mặt lạnh lùng có vài phần đáng thương, "Anh tưởng em muốn kết hôn với anh."

Dư Thính không thích trẻ con, tình hình sức khoẻ càng không

cho phép cô sinh con, cho nên trước khi kết hôn cùng cô, Yến Từ quyết định sẽ đi làm phẫu thuật buộc garo, kết quả... Buộc thì buộc rồi, nhưng kết hôn thì không có.

Căn phòng rơi vào trầm mặc, Dư Thính nhấp môi không nói.

Một phút sau, cô bật cười thành tiếng.

Yến Từ bất mãn nhìn cô, "Không được cười."

"Em không nhịn được." Dư Thính làm sao mà ngờ tới được Yến Từ lại tính xa như vậy, xem ra cô thật sự quá xuất sắc, có thể làm anh yêu cô sâu sắc thế cơ mà.

Nhịn cười hơn nửa ngày, lúc này Dư Thính mới hỏi anh, "Anh có hối hận không?"

"Ừ?"

"Em không thể sinh con, anh có hối hận vì đã chọn em không?"

Đối với đàn ông mà nói, họ quan tâm đến chuyện nối dõi tông đường hơn phụ nữ, ít nhất hơn một nửa đàn ông đều muốn có một đứa con, cho dù là trong nhà không có tài sản gì nhiều thì cũng họ vẫn muốn có con, huống chi là người sở hữu khối tài sản kếch xù như Yến Từ, vậy nên Dư Thính mới thấy khó tin, anh vậy mà dám đi buộc garo rồi còn muốn kết hôn với cô.

"Không hối hận, anh sợ mất em hơn." Yến Từ nâng cằm cô, chóp mũi cao thẳng cọ cọ gương mặt cô, "Anh đã nói rồi, anh muốn sống với em cả đời, cả đời này, chỉ có em và anh."

Yến Từ lại cắn xương quai xanh của cô, "Sau này... Em chạy không thoát."

"Cũng chưa chắc đâu."

"A!"

Vừa dứt lời, Dư Thính bị anh xâm nhập mạnh mẽ.

Hô hấp Dư Thính dồn dập, giọng nói khàn khàn của anh thì thầm bên tai, "Nếu em dám chạy trốn, anh sẽ nhốt em lại mãi mãi, để không ai có thể tìm thấy em."

Dư Thính bị anh mạnh mẽ va chạm, cả người choáng váng, không còn biết sao trăng gì nữa, làm gì còn hơi sức suy nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Nhưng mà...

Những gì trong truyện tranh nói đều là sự thật!

Cơ bụng của Yến Từ siêu siêu mlem, đúng là tuyệt vời.

———

: *Hai dòng cuối cũng là nội dung truyện, không phải lời cuối truyện của tác giả đâu, Gà thấy hơi khó hiểu nhưng mà vẫn edit để mọi người bổ não chơi vậy á:>*

Chương 75: PN5. Ký ức thời thơ ấu

Trấn Trăng Non nằm giữa những ngọn núi hẻo lánh.

Không khí trong lành, phong cảnh đẹp đẽ, chỉ có một điều bất thường là nơi đây nhiều người già, ít trẻ nhỏ, các đồ dùng thiết bị điện tử đều không có. Mấy ngày nay Dư Thính không tìm thấy người bạn nào để chơi cùng, cả ngày rầu rĩ không vui, nhàm chán ngồi đếm cỏ dại dưới giàn nho trong sân.

Cô vừa lên năm tuổi, gương mặt có đường nét xinh đẹp, mỗi ngày mẹ đều mặc cho cô một bộ váy khác nhau, người khác nhìn thấy đều khen đứa nhỏ này tương lai lớn lên làm hoa hậu.

"Mẹ, con muốn ra ngoài chơi ~" Đếm cỏ dại xong thì không còn gì chơi nữa, Dư Thính ôm tay mẹ làm nũng, đôi mắt long lanh ngước nhìn bà.

"Để mẹ nói dì Tô dẫn con đi." Mẹ Dư yêu thương xoa đầu cô, kêu dì Tô dẫn cô đi chơi, cô chờ không nổi liền gấp gáp kéo bà đi nhanh.

Cách ăn mặc của Dư Thính không phù hợp với thị trấn này, người dân trong trấn tò mò nhìn cô, nhưng cũng không có ác ý gì, dù sao không ai có thể ghét một đứa bé dễ thương thế này. Thỉnh thoảng còn có người lại cho cô mấy viên kẹo, Dư Thính không ăn được, sau khi từ chối còn lịch sự cảm ơn.

Đấy, đứa trẻ dễ thương lại còn lễ phép càng làm người ta yêu thích hơn.

Không lâu sau thì từng giọt mưa tí tách rơi, Dư Thính vừa phẫu thuật xong, dì Tô không dám để cô dầm mưa cảm lạnh, vội vàng bế cô chạy về nhà.

Bà chạy rất vội vàng, cũng không nhìn đường dưới chân nên đã người nào đó cũng đang chạy tới đụng trúng.

Dì Tô vội bảo vệ Dư Thính trong lòng, vừa muốn nổi giận thì thấy đối phương là một đứa trẻ.

Đứa trẻ khoảng năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ bị dính bùn, trong tay ôm một cái giỏ đựng một ít thuốc và đồ băng bó, còn có một túi thuốc nhỏ bị rơi xuống đất.

Cậu bé mím môi, nước mưa ngưng tụ nơi đáy mắt, hoá thành băng lạnh.

"Con không sao chứ cậu bé?" Dì Tô hỏi.

Cậu bé im lặng nhặt đồ lên rồi chạy đi mất.

Dư Thính vẫn rướn cổ nhìn theo bóng lưng cậu, hình như cậu bé cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu lại, tầm mắt hai người chạm nhau.

Tay Dư Thính ôm cổ dì Tô, nở nụ cười ngọt ngào với cậu.

Cậu bé không ngờ Dư Thính sẽ cười với mình, hơi sửng sốt, sau đó xoay người chạy vào màn mưa.

Từ đó về sau, Dư Thính liền nhớ kỹ anh trai nhỏ mặt bẩn, còn hơi hung dữ này.

...

Hai ngày sau, sau khi kêu vệ sĩ thăm dò thì cô biết anh trai nhỏ là hàng xóm của mình, Dư Thính giấu người lớn, lén lút chạy ra ngoài.

Cửa nhà anh trai nhỏ đóng chặt, Dư Thính không vào được, đi một vòng thì tìm được một cái lỗ chó.

Cô cũng không sợ bẩn, quỳ gối trên mặt đất chui qua.

Sắp chui vào được hết người thì một gương mặt xấu xí bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Dư Thính nghiêng đầu, khuôn mặt xấu xí kia nghiêng đầu theo.

Dư Thính nháy mắt mấy cái, khuôn mặt xấu xí kia cũng nháy mắt theo.

"Cúc cu?" Cô thử kêu lên.

Lần này gà - xấu xí - trống không làm theo cô nữa, gà trống vỗ vỗ cánh mổ lên tay cô một cái.

Dây thần kinh phản xạ của trẻ con tương đối chậm chạp, năm giây sau Dư Thính mới thấy đau. Cô bĩu môi, ngẩng đầu nhìn con gà xấu xí đang bị anh trai nhỏ ôm vào lòng, anh trai nhỏ còn nhìn cô chằm chằm.

"Cút."1

Cậu chỉ nói một chữ.

Dư Thính hít hít cái mũi, ra khỏi lỗ chó cút về nhà.

"Mẹ ơi --"

"Mẹ ơi, con gà xấu xí kia bắt nạt con!"

Dư Thính về nhà liền khóc lóc tố cáo với mẹ mình.

Cứ như vậy ba bốn ngày sau Dư Thính không dám ra khỏi nhà, ở trong lòng mẹ hưởng thụ đãi ngộ của tiểu công chúa.

Con nít thường không mang thù, đau một chút rồi thôi, Dư Thính cũng như vậy.

Dù sao thì cô cũng rất cố chấp, anh trai nhỏ có ném đá đuổi cô cũng được, dùng mấy con sâu doạ cô cũng ok, chỉ cần cô muốn thì không ai có thể ngăn cản, vậy nên hai giờ chiều mỗi ngày Dư Thính đều qua nhà anh trai nhỏ chơi.

Cho đến một ngày nọ.

Anh trai nhỏ chặn lỗ chó mất rồi.

Dư Thính đứng nhìn cái lỗ bị bịt kín, ngửa đầu nhìn vách tường cao trước mặt, nhón chân muốn thử trèo qua tường nhưng không được, chán nản đá đá mấy hòn đá dưới chân.

Bỗng nhiên có một con bướm bay ngang qua cô, màu hồng, rất đẹp.

Hai mắt Dư Thính sáng lên, nhào qua muốn bắt bướm.

Bướm bay rất nhanh, trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của cô, Dư Thính còn đang buồn vì bướm bay đi mất thì thấy cửa lớn mở ra, anh trai nhỏ đeo một cái sọt trúc đi từ trong nhà ra.

"Anh trai nhỏ!"

Yến Từ nhíu mày, không để ý tới cô, vòng qua người cô đi lên núi.

Dư Thính điên cuồng chạy theo sau lưng anh, "Em tên là Dư Thính, anh tên gì vậy?"

Rõ ràng cậu bé đang cảm thấy khó chịu, bước chân đi nhanh hơn.

Dư Thính cũng nhanh chóng bám theo, "Mấy người kia nói anh là quan tài, vậy tên anh là Quan Tài hả?" Dư Thính còn nhỏ nên không biết quan tài là gì, cái miệng nhỏ bô bô không dứt.

Những lời này hiển nhiên chọc trúng chỗ đau của cậu bé, cậu dừng chân, đẩy cô ra, "Tránh xa ra, đừng có đi theo tôi."

Dư Thính bị đẩy hơi lảo đảo, ngã mạnh xuống vũng bùn.

Chiếc váy trắng nhỏ xinh trên người bị dơ, đôi giày dễ thương cũng bị dính bùn, cô lấy khăn tay ra lau sạch đôi tay nhỏ của mình, không hề tức giận, chậm rãi đứng dậy nghiêm túc nhìn anh trai nhỏ, "Anh, anh không thể bắt người khác."

"Cậu rất phiền."

"Mẹ em nói bắt nạt người khác là không tốt." Dư Thính bị ngã đau, nước mắt long lanh, dùng giọng nói mềm nhũn dạy dỗ anh, "Anh phải xin lỗi em ngay."

"À." Yến Từ không nói không rành lại đẩy cô té ngã, cười lạnh một tiếng, nghênh ngang đi vào khu rừng trong núi.

Dư Thính trợn to mắt nhìn anh trai nhỏ đi xa, cuối cùng cũng không nhịn được oà khóc lên.

Cô quyết định rồi, cô sẽ không làm bạn với anh trai nhỏ nữa!

Hình như tiếng khóc của Dư Thính đã làm ông trời thương xót,

chỉ nghe trời gầm một tiếng, những hạt mưa nặng hạt trút xuống, Dư Thính ngừng khóc, vội đứng lên chạy về nhà, chạy được vài bước thì nhớ đến anh trai nhỏ còn ở trong rừng, vì vậy lập tức xoay người chạy vô rừng.

Cơ thể cô không khoẻ, trái tim không chịu được mệt mỏi, tần suất tim đập nhanh khiến Dư Thính hoa mắt chóng mặt.

"Quan tài nhỏ, anh đang ở đâu?"

"Quan tài nhỏ..."

Dư Thính gọi lớn tên anh trai nhỏ nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, cô mệt mỏi dựa vào thân cây gần đó.

Ý thức dần mất đi, trong lúc mơ màng thì có người vỗ vỗ mặt cô.

...

"Này..."

"Tỉnh lại đi."

Người nọ kêu cô liên tục, cuối cùng miễn cưỡng làm Dư Thính hơi tỉnh táo lại.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh trai nhỏ, Dư Thính vui vẻ cười tươi, "Anh đây rồi, em tìm anh nãy giờ."

Cậu bé nhíu mày: "Tìm tôi?"

Dư Thính nói: "Đi đường lúc trời mưa rất nguy hiểm, em, em muốn về nhà cùng anh."

Đồng tử cậu bé co rút, yên lặng nắm chặt tay, há miệng, "Tôi đã đẩy cậu té mà cậu còn muốn về nhà cùng tôi?"

"Bởi vì em muốn làm bạn với anh nha."

Dưới trời mưa, đôi mắt cô gái trong suốt như đã được nước mưa gột rửa.

Cậu bé "lớn" đến tuổi này rồi, đây là lần đầu tiên có người nói muốn làm bạn với cậu.

Cậu không hiểu cảm xúc của người khác, không biết tại sao phải yêu thương nhau, không hiểu tại sao lại đau đớn, chỉ cảm thấy lòng ngực hơi nhói lên, không một từ ngữ nào diễn tả được điều mà cậu đang cảm nhận lúc này.

Gương mặt Dư Thính tái nhợt, lúc ra khỏi rừng thì mái tóc cô đã ướt nhẹp, mái tóc dán lên gương mặt tròn trịa của cô, mí mắt hơi run lên, giống như là sắp đóng lại.

Ông nội của cậu bé cũng bị bệnh tim, phản ứng của Dư Thính bây giờ giống hệt với phản ứng của ông nội lúc tái phát bệnh.

Cậu túm cánh tay Dư Thính, gương mặt nghiêm túc, "Có phải thấy trong người không khoẻ?"

"Em muốn về nhà..." Giọng nói Dư Thính mệt mỏi.

"Tôi đưa cậu về ngay đây, cậu đừng ngủ." Yến Từ ném sọt trúc xuống, muốn cõng cô lên.

Nhưng với một đứa trẻ sáu tuổi mà nói, cõng một người bạn gần bằng tuổi thật sự rất khó khăn.

Thử nửa ngày trời vẫn không có kết quả, cậu cắn răng quyết định đi tìm người giúp đỡ.

Không nghĩ tới vừa mới xoay người thì đã thấy vệ sĩ Dư gia chạy

tới.

Vệ sĩ ôm Dư Thính lên, còn thuận tay vác luôn cậu, cậu phản kháng không được liền ngoan ngoãn nằm yên để vệ sĩ khiêng đi.

Dư Thính đã không còn ý thức, gương mặt hoạt bát dễ thương ngày xưa, bây giờ chỉ còn lại vẻ nhợt nhạt đáng thương.

Cậu vẫn luôn nhìn cô chằm chằm, giờ khắc này trong đầu chỉ có một suy nghĩ --

Cô cười vẫn là đẹp nhất.

...

Dư Thính bệnh bảy ngày liên tục, đến ngày thứ tám thì tình hình chuyển biến tốt đẹp hơn.

Cô muốn gặp mặt anh trai nhỏ nên đã lén lút đẩy cửa muốn chạy ra.

Vừa mở cửa thì có một ngọn cỏ rơi từ trên xuống.

Dư Thính ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa xuân, cậu bé ngồi trên mái nhà lợp ngói, gương mặt hơi cúi xuống, lẳng lặng nhìn cô.

Dư Thính ngạc nhiên, sau đó lại vui vẻ, nhìn cậu nở nụ cười còn sáng hơn cả mặt trời, "Quan tài nhỏ, anh đến thăm em hả?"

"Tôi là Yến Từ."

Dư Thính nghiêng đầu, "Yến...???"

Yến Từ không có kiên nhẫn, nhưng vẫn giải thích, "Yến trong nơi hòa hợp tốt đẹp, Từ trong vĩnh viễn nguyện tạm biệt thế

gian. (1)"

(1): Bản raw: 且谐宿所好，永愿辞人间的辞 [Qiě xié sùsuǒ hào, yǒng yuàn cí rénjiān de cí]. Convert: Thả hài túc sở hảo, vĩnh nguyện từ nhân gian từ | Do Gà không rành nên chú thích bản gốc ở đây cho mọi người đỡ thắc mắc.

Dư Thính chăm chú nghe, nghe xong lại không hiểu, vẻ mặt ngốc nghếch.

Yến Từ thở dài, "Thôi bỏ đi." Cậu cũng không trông cậy gì vào chỉ số thông minh của con bé ngốc nghếch này.

Yến Từ liếc nhìn cô, trèo tường nhảy xuống, do dự vài giây rồi lấy ra một bông hoa nhỏ đưa cô cô, "Nè." Một tay cậu cầm hoa, cố ý né tránh ánh mắt Dư Thính.

Bông hoa này là bông hoa đẹp nhất mà Yến Từ có thể tìm thấy, cùng một màu sắc với con bướm ngày đó. Nhưng mà để trong túi quá lâu nên bông hoa có hơi "ủ rũ".

Dư Thính cẩn thận nhận lấy, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi.

"Cảm ơn anh, Yến..."

"Từ." Yến Từ nhắc nhở.

"Yến Từ."

Cô gọi tên anh bằng giọng nói mềm mại.

Yến Từ bỗng nhớ tới mấy viên kẹo dẻo cậu hay thấy ở tiệm tạp hoá, trắng trẻo mềm mại, tuy rằng chưa ăn qua nhưng chắc là cũng ngọt ngào giống như giọng nói của cô.

"Tôi đi đây." Yến Từ sợ cô biết cậu đang nghĩ gì, chuẩn bị trèo lên

tường rời đi.

Đúng lúc này Dư Thính kéo tay cậu lại.

"Làm gì đó?"

"Cho anh."

Trong tay Dư Thính là một viên kẹo mật ong, Yến Từ ngẩn người, "Cho tôi?"

"Ừm." Dư Thính duỗi tay về phía trước, "Cho anh."

Yến Từ cầm viên kẹo, dù cách một lớp giấy gói nhưng vẫn ngửi ra được mùi vị ngọt ngào, mùi hương này giống với mùi trên người Dư Thính.

Hai tay Dư Thính chéo ra sau lưng, nhìn anh cười ngại ngùng, lúm đồng tiền hai bên má rực rỡ như ánh mặt trời.

...

Rất lâu sau khi cô đã rời khỏi trấn Trăng Non, Yến Từ vẫn còn giữ lại giấy gói kẹo này, còn có nụ cười của cô lúc này, đây là ký ức đẹp nhất trong thời thơ ấu đen tối của anh.

Chương 76: PN6. Quý Thời Ngộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Thời Ngộ hận Dư Thính, cho dù cô là vợ anh thì anh vẫn rất hận cô.

Cuộc hôn nhân của hai người đối với anh mà nói chẳng khác gì ngôi mộ xây cho người sống, chất chứa đầy phiền chán và tuyệt vọng.

Trong thời gian bệnh nặng phải nhập viện, mỗi ngày Dư Thính đều ngồi cạnh giường bệnh của anh khóc nức nở, khóc đến nỗi khiến anh cảm thấy phiền phức. Nhớ lại hai mươi năm chung đụng của hai người, cô kiêu căng tùy hứng, đối xử với anh rất quá đáng, có lẽ việc chết đi đối với anh mà nói, là một sự giải thoát ông trời ban cho.

Chỉ là Quý Thời Ngộ không ngờ tới, anh có thể được trọng sinh về thời niên thiếu.

Báo thù.

Ý niệm này cứ lởn vởn trong đầu anh.

Dư Thính không phải rất thích anh sao? Vậy thì làm cô yêu anh đi, rồi lại từng bước một huỷ hoại cô, trả thù cho cha con anh gấp bội lần.

Kế hoạch đã được Quý Thời Ngộ tính toán rất hoàn hảo, nhưng mọi chuyện lại không xảy ra như trong kế hoạch.

Dư Thính rời xa anh, trong đôi mắt xinh đẹp kia không hề có chút tình yêu nào dành cho anh giống như kiếp trước.

Quý Thời Ngộ không hiểu tại sao.

Cho dù chán ghét Dư Thính nhưng anh chưa bao giờ nghi ngờ tình cảm cô dành cho anh, cho đến khi nhìn thấy Yến Từ xuất hiện bên người Dư Thính, Quý Thời Ngộ mới hiểu ra.

Sự chú ý của Dư Thính dần dần dời lên người Yến Từ, ánh mắt cô nhìn Yến Từ giống hệt ánh mắt cô nhìn anh kiếp trước, Quý Thời Ngộ thừa nhận, anh thấy hơi khó chịu, nhưng lý trí nói cho anh biết, đừng vì những cảm xúc thừa thãi này mà buông bỏ thù hận.

Vì thế anh dọn ra khỏi Dư gia, cắt đứt mọi quan hệ với gia đình này.

Tối hôm đó ánh trăng rất đẹp, Dư Thính và Yến Từ ngồi kề vai nhau, hai người họ đẹp đôi đến vậy. Nhớ lại kiếp trước, Quý Thời Ngộ không cam lòng, chỉ giãy giụa vài giây thì đã báo hành tung của Dư Thính cho A Đông.

Mười mấy năm sau Tôn Chí Khoan sẽ được thả ra, tại sao cha của anh chết mà bọn họ có thể sống thoải mái? Quý Thời Ngộ muốn Dư gia và Tôn Chí Khoan phải trả giá cho cái chết của cha anh.

Nhưng mà mọi chuyện lại lần nữa xảy ra ngoài ý muốn của anh.

Khi Dư Dung đem toàn bộ chứng cứ vụ việc năm xưa bày ra trước mặt anh, Quý Thời Ngộ cảm thấy bản thân giống như một tên hề, kiếp trước bị chê cười, kiếp này vẫn là bị chê cười.

Tội anh gây ra rất nhẹ, chỉ bị tạm giam mấy tháng ở nhà tù tại Giang thành.

Quý Thời Ngộ là tội phạm trẻ tuổi nhất trong phòng giam, bởi vì lớn lên đẹp trai nên đã bị tên cầm đầu ở đây chú ý, khi tên kia xông tới muốn làm bậy, Quý Thời Ngộ dùng bàn chải đánh răng đã thủ sẵn đâm vào mắt hắn, máu văng tứ phía, trong lúc phản kháng anh cũng bị thương không nhẹ.

Xung quanh hỗn loạn, Quý Thời Ngộ người dính đầy máu nằm trên mặt đất.

Kỳ lạ chính là, lúc này anh lại có suy nghĩ, có phải lúc Dư Thính bị bắt cóc cũng thấy rất sợ hãi giống anh bây giờ không.

BẠN CŨNG SẼ THÍCH

Quý Thời Ngộ bị tăng thời gian tạm giam, vài ngày sau Dư Chi Chu đến thăm tù.

Gương mặt anh bị huỷ dung, râu ria lộn xộn, mặc đồ tù nhân chật vật ngồi đó, hiển nhiên là Dư Chi Chu rất hài lòng với bộ dạng của anh bây giờ, chỉ khinh bỉ một câu, "Cậu căn bản không xứng đáng nhận được tình cảm của Dư Thính."

Nhớ lại kiếp trước, Dư Chi Chu cũng nói với anh một câu y hệt.

Sau đó Quý Thời Ngộ liên tục chìm vào hồi ức, mỗi khi Dư Chi Chu hay bất kỳ người nào đứng ra châm chọc anh, Dư Thính luôn là người duy nhất đứng về phía anh.

Sau này, anh thường xuyên nằm mơ về kiếp trước.

Thời điểm Dư Thính mặc váy cưới, lúc Dư Thính nhìn anh cười ngại ngùng; khi lôi kéo anh đi hẹn hò, rồi lén hôn môi anh trong rạp chiếu phim. Khi đó, anh không có kiên nhẫn, chỉ thấy chán ghét; giờ nghĩ lại, anh chỉ còn biết tiếc nuối.

...

Rất nhanh anh đã được thả ra.

Dư Dung không hổ là giữ chữ tín, chỉ cần cô còn sống thì Quý Thời Ngộ sẽ không có nổi một ngày sống yên ổn.

Anh bị đuổi học, không lấy được bằng tốt nghiệp, cũng chẳng có trường học nào muốn nhận anh. Đời trước Quý Thời Ngộ dù không có bằng tốt nghiệp, vẫn có thể dựa vào bản lĩnh xin vào làm tại một doanh nghiệp nhỏ nào đó.

Nhưng mà bây giờ cũng không có doanh nghiệp nào muốn nhận anh vào làm, cho dù anh có thay đổi họ tên thì vẫn bị họ phát hiện.

Quý Thời Ngộ lại trốn đến thành phố khác, nhưng vẫn quả vẫn như cũ.

Cuối cùng anh chọn cúi đầu, xin làm phục vụ ở một nhà hàng tương đối nổi tiếng để kiếm sống, mỗi ngày chen chúc với người khác sống trong căn nhà chỉ vỏn vẹn ba mươi mét vuông, không có quần áo giày dép đàng hoàng, mỗi ngày nghe tiếng bạn cùng phòng cãi vã không hết ngày này qua đêm nọ.

Cuộc sống này làm anh khổ không thể tả, Quý Thời Ngộ gần như quên mất anh từng là thiếu gia lớn lên trong sự giàu sang, đương nhiên, cuộc sống đó là do Dư gia ban tặng, bây giờ Dư gia không còn rộng lượng nữa, anh chẳng qua chỉ là sống một cuộc đời vốn dĩ anh phải sống.

Thời gian trôi nhanh, không có một giây phút tốt đẹp nào dành cho anh.

Cho đến một ngày, anh gặp lại Dư Thính.

Cô gái ấy đã trưởng thành.

Tóc dài, cao gầy, gương mặt trắng nõn, khí chất của cô không hợp với nhà hàng nhỏ này; Yến Từ đi bên cạnh cô, bàn tay to lớn vẫn luôn ôm eo cô.

Bọn họ nhìn anh, không nói gì, âm thanh và bóng tối hoà tan vào màu tuyết.

Dư Thính nhảy nhót bên người Yến Từ, hai mắt nhìn Yến Từ chất chứa tình yêu nồng cháy.

Không lâu trước đây, cô cũng dùng ánh mắt này nhìn anh.

Khác biệt chính là, Yến Từ sẽ đáp lại cô, nhẹ nhàng cười, hoặc xoa đầu cô, có khi lại đem bàn tay lạnh lẽo của cô nắm trọn trong lòng bàn tay, đó đều là những chuyện Quý Thời Ngộ chưa bao giờ làm.

"Bọn họ trời sinh một đôi, người ngoài hâm mộ không thôi."

Phải rồi.

Trời sinh một đôi, người ngoài hâm mộ không thôi.

Đến khi trời tối tuyết vẫn chưa ngừng rơi.

Quý Thời Ngộ ngồi trong phòng lật xem từng trang vẽ cũ nát của Dư Thính.

"Hy vọng A Yu mau chóng khoẻ lại."

"A Yu phải thật vui vẻ nha~"

"Thính Thính sẽ ở bên A Yu cả đời."

Cả đời, Thính Thính phải ở bên A Yu.

Đây là lời thề của cô, từ khi còn nhỏ đến khi anh chết đi, cô vẫn luôn ở bên anh.

Nhưng mà Quý Thời Ngộ đã không quay đầu lại nhìn cô dù chỉ một lần.

Nếu anh sớm nhận ra thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Lạch cạch.

Bạn cùng phòng đi ngang qua, hất tàn thuốc lên trên tờ giấy, tờ giấy mỏng manh trong nháy mắt bị thủng một lỗ.

" A a a, xin lỗi xin lỗi, đây là cái gì, đang sửa gì hả?"

"Ừ."

Đời người là cuộc sống; sửa đổi là kết thúc.

Kiếp trước Dư Thính là vợ của anh, kiếp này chỉ mình anh biết.

Cuối cùng Quý Thời Ngộ ném tập tranh vẽ này vào thùng rác.

—— Không chút lưu luyến.

- Hoàn toàn văn -

_____

: *Nếu QTN biết sau khi anh ta chết đi, Dư Thính đã thích và kết hôn với Yến Từ thì sẽ ra sao nhỉ? Đúng là cái gì của mình thì mãi là của mình, cái gì không là của mình thì vĩnh viễn không thuộc về mình.*

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 76: PN6. Quý Thời Ngộ**

Ebook tải miễn phí tại DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh